VRBANI

GRAMMATICAE INSTITV
tiones, Græcæ, nunc denuo summa di
ligentia excussæ, & à mendis
hactenus minus obser
uatas uindicatæ.
Adhęc
quid operæ (præter sufficientem principa
lium locorum nunc additum indi-
cem) expectabis, epistola
subsequenti re-
peries.

BASILEAE, APVD VALENTINVM
CVRIONEM, ANNO
M. D. XXX.

Urbanus Bolzanius Minorita Conven:
alumnus Provinciae Venetae natus est anno 1443:
ab Aldo Manutio seniore valde commendatus.
Vide Biblioth: Scriptorum Ordinis Minorum.

VALENTINVS CVRIO LECTORI S. P. D.

IAm denuo Vrbani Grammatica lector candidissime excudi nostris typis fecimus. Tum quòd auidos librorũ nostorũ emptores uos probaueritis. Tum maximè etiã quòd (citra aliorum iniuriã) inter gymnastas qui rudimenta, Græcæ linguæ tradiderunt, hic imprimis dignus habeatur, quẽ omnes huius linguę studiosi mordicus arripiant. Etiam si non ignoremus, quàm tamẽ hunc Theodorus ingenio simul ac doctrina superet, uerum Vrbanum commẽdari eò uoluimus, perinde nihil non in mediũ adduxerit (etiam ex abdytissimis aliarum linguarum dialectis) quod facilè rudem lectorẽ imponere soleret, absq; hoc quod octo orationũ parteis pinguissima Minerua absoluerit. In quo, præter ueterẽ æditionem, in huius libri uestibulo, τὰ χρύσα ἔπη τοῦ πυθαγόρου, (quæ ab Aldo Manutio cum latina interprætatione è regione mutuata) adiecimus, tanquàm in his pariter & literarum & uirtutum brabeia uenarentur. Ad hæc etiam multò castigatior nunc exijt quàm hactenus, & plurium locorum diligenti castigatione, & utilium scholiorùm & haud inelegantium cumulo. Demum tractaculum περὶ διαλέκτων τῶν παρὰ κορίνθου παρεκβλητείσων, ueluti nouis tyrũculis minus necessarium, reseruauimus: donec maiorem oportunitatem nacti, cum uberiori studiosorum frugi latinè queat iuxta adpositè traduci. In cuius etiam loco indicem suffecimus, summa totius operis, ac singulorũ catalogum complectentem. Vale & nostros conatus fauore demeremini. Basileæ ex officina nostra Mense Septembri. Anno M. D. XXX.

HABES IN HOC OPERE præter hæc Vrbani grammatica,

De passionibus dictionum ex Tryphone.
De spiritibus ex Theodorito & alijs.

Et his omnibus aduentitia in marginibus scholia.

AVREA CARMINA PYTHA GORAE,

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ,

Immortaleis primum deos, lege, ut diſpoſiti ſunt
Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς νόμῳ, ὡς διάκειται
Cole. & uenerare iuſiurandum, deinde Heroës illuſtreis.
Τίμα. καὶ σέβου ὅρκον, ἔπειθ᾽ ἥρωας ἀγαυούς.
Et terrenos uenerare dæmones legitimè ſacrificans.
Τούς τε καταχθονίους σέβου δαίμονας ἔννομα ῥέζων.
Et parenteis honora, & proximè cognatos.
Τούς τε γονεῖς τίμα, τούς τ᾽ ἄγχις᾽ ἐκγεγαῶτας.
Sed ex aliis uirtute fac amicum, qui optimus ſit.
Τῶν δ᾽ ἄλλων ἀρετῇ ποιοῦ φίλον, ὅς τις ἄριστος.
Benignis autem pare ſermonibus, operibusq́; utilibus.
Πραέσι δ᾽ εἶκε λόγοις, ἔργοισί τ᾽ ἐπωφελίμοισι.
Neq; odio habe amicum tuum peccati cauſa parui.
Μηδ᾽ ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς.
Quoad poſſis. poſſe enim propè neceſſitatem habitat.
Ὄφρα δύνῃ. δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
Hæc quidem ſic ſcito, ſed dominari aſſueſce hiſce.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι, κρατεῖν δ᾽ ἐθίζεο τῶνδε.
Ventri primum, & ſomno, luxuriæq́;.
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
Et iræ, facies autem rem turpem nunquàm, neq; cum alio,
Καὶ θυμοῦ. πρήξεις δ᾽ αἰσχρόν ποτε μήτε μετ᾽ ἄλλου,
Neq; ſeparatim. omniũ aũt maximè, pudeat te tui ipſius.
Μήτ᾽ ἰδίῃ. πάντων δὲ μάλιστ᾽ αἰσχύνεο σαυτόν.
Tum iuſtitiam exerce opereq́;, uerboq́;.
Εἶτα δικαιοσύνην ἀσκεῖν ἔργῳ τε, λόγῳ τε.
Neq; ſtultè teipſum habere in re ulla aſſueſce.
Μηδ᾽ ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε.
Sed ſcito, moriendum eſſe fato omnibus.
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι.
Pecunias aũt aliquãdo poſſidere ama, aliquando perdere.
Χρήματα δ᾽ ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φίλει, ἄλλοτ᾽ ὀλέσθαι.

Quotq́ diuinis fortunis mortales dolores habent.
Ὅσα τι δαιμονίῃσι, τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν.
Horũ q̃ncunq́ partẽ habeas, ęquo aĩo fer, neq́ ægrè feras.
Ὧν ἂν μοῖραν ἔχῃς, πράως φέρε, μηδ' ἀγανάκτει.
Curare autem decet quoad possit. Sic autem consydera.
Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει καθόσον δύνῃ. ὧδε δὲ φράζευ.
Non ualde bonis, istorum multum fortuna præbet.
Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς, τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
Multi autem hominibus sermones, maliq́ & boni
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοί
Accidunt: quibus neq́ obstupesce, neq́ sanè permittas
Προσπίπτουσ', ὧν μήτ' ἐκπλήσσεο, μήτ' ἄρ' ἐάσῃς
Implicari teipsum. Mendacium autem si quod dicatur,
Εἴργεσθαι σαυτόν. ψεῦδος δ' ἤν πέρ τι λέγηται.
Aequo aĩo feras. Quod aũt tibi dicã omni in re perficiatur.
Πράως εἶχ'. ὃ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελείσθω.
Nullus neq́ uerbo te decipiat, neq́ re.
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ.
Fac, neq́ dic, quod tibi non melius est.
Πρῆξαι, μηδ' εἰπεῖν, ὅ, τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.
Consule autem ante opus, ne stulta sint.
Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μωρὰ πέληται.
Timidi facereq́, dicereq́ stulta proprium uiri.
Δειλοῦ τοι πρήσσειν τε, λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός.
Sed ea perfice, quæ te non postea dolore afficiant.
Ἀλλὰ τάδ' ἐκτελέειν, ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσῃ.
Fac nihil eorum, quæ non scis, sed docere.
Πρῆσσε δὲ μηδὲν, τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκευ.
Quęcunq́ necesse est, & delectabilissimã uitã sic perages.
Ὅσσα χρεών. καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
Neq́ sanitatis circa corpus negligentiam habere oportet.
Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή.
Sed potusq́ mensuram, & cibi, exercitiorumq́.
Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον, καὶ σίτου, γυμνασίων τε.

Fac.

Fac. mensuram aũt dico eam, quæ te dolore non afficiat.
Ποιεῖσθαι. μέτρον δὲ λέγω τόδ᾽, ὃ μή σ᾽ ἀνιήσῃ.
Assuesce autem uiuendi modum habere purum, firmum.
Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον.
Et caue ea facere, quæ inuidiam habeant.
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν, ὁπόσα φθόνον ἴσχει.
Ne expende præter tempus, tanquàm bonorum nescius.
Μὴ δαπανᾷν παρὰ καιρὸν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων.
Neq; illiberalis sis. Mensura omnibus in rebus optima.
Μηδ᾽ ἀνελεύθερος ἴσθι. μέτρον δ᾽ ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
Fac autem ea quæ te nõ lædant: consydera aũt ante opus.
Πρᾶσσε δὲ ταῦθ᾽ ἅ σε μὴ βλάψῃ, λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.
Neq; somnum mollibus in oculis suscipe
Μηδ᾽ ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ᾽ ὄμμασι προσδέξασθαι.
Antè, quàm diurnorũ operũ ter unumquodq; percurras.
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν.
Quò transgressus sum? quid feci? quid mihi decens nõ perfectum est?
Πῆ παρέβην; τί δ᾽ ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη.
Incipiens à primo, percurre & quæ postea.
Ἀρξάμενος δ᾽ ἀπὸ πρώτου, ἐπέξιθι καὶ μετέπειτα.
Mala quidem operatus, dole: bona uerò, lætare.
Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσσεο. χρηστὰ δὲ, τέρπου.
Hæc labora, hæc meditare: hæc oportet cupere te.
Ταῦτα πόνει, ταῦτ᾽ ἐκμελέτα. τούτων χρὴ ἐρᾷν σε.
Hæc te diuinæ uirtutis ad uestigia ponent.
Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει.
Næ per nostræ animæ dantem quaternionem
Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν
Fontem perennis naturæ. Sed uade ad opus,
Παγὰν ἀενάου φύσεως. ἀλλ᾽ ἔρχευ ἐπ᾽ ἔργον,
Deos præcatus ut perficiant: his autem impetratis,
Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι. τούτων δὲ κρατήσας,
Cognosces immortaliumq; deorũ, mortaliũq; hominum
Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν, θνητῶν τ᾽ ἀνθρώπων

Confiſtentiam, ut ſingula prætereunt, utq́ tenentur.
Σύςασιν, ἥτε ἕκαςα διέρχεται, ἥτε κρατεῖται.
Cognoſces aūt (quatenus fas eſt) naturā in oībus ſimilem.
Γνώσῃ δ' ἣ θέμις ἐςὶ, φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην.
Vt neq́ inſperanda ſperes, neq́ te quid lateat.
Ὥςτε σε μήτε ἄελπτ' ἐλπίζειν. μήτε τι λήθειν.
Cognoſces aūt homines ſpontanea detrimēta habenteis.
Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας.
Miſeri, qui bona propè quum ſint, non uident,
Τλήμονες, ὅτι ἀγαθῶν πέλας ὄντων, οὐκ ἐσαρῶσιν,
Neq́ audiunt. Solutionem autem malorum pauci norūt.
Οὔτε κλύουσι. λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασι.
Talis fortuna mortalium lędit menteis. Hi ſed cylindris
Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας. οἳ δὲ κυλίνδροις
Ex alijs in alia feruntur, infinita nocumenta habentes.
Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πήματ' ἔχοντες.
Moleſta enim comes lis nocens latet,
Λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθε.
Inſita: quam nō oportet te adducere, ſed cædendo fugere.
Σύμφυτος, ἣν οὐ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν.
Iupiter pater, uel à multis malis quieſcas omneis,
Ζεῦ πάτερ, ἦ πολλῶν τε κακῶν παύσειας ἅπαντας.
Vel omnibus oſtendas, qua nam ſorte utantur.
Ἢ πᾶσιν δείξας, οἵῳ τῷ δαίμονι χρῶνται.
Sed tu confide, quoniam diuinum genus eſt mortalibus:
Ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐςὶ βροτοῖσιν,
Quibus ſacra adferens natura oſtendit ſingula.
Οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαςα.
Quorum ſi quid tibi curæ eſt, uinces quæ te iubeo
Ὧν εἴ σοι τί μέτεςι, κρατύσεις ὧν σε κελεύω
Medicando: animam autem laboribus iſtis liberabis.
Ἐξακέσας, ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις.
Sed abſtine ciborum quos diximus: inq́ purgationibus,
Ἀλλ' εἴργου βρωτῶν, ὧν εἴπομεν, ἔντε καθαρμοῖς,

Inq́

Inq; liberatione animi dijudica, & consydera singula,
Ἔντε λύσει, ψυχῆς κρίνων, καὶ φράζευ ἕκαστα,
Aurigam iudicium constituens desuper optimum.
Ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην.
Quum autem, relicto corpore, ad æthera liberum iveris,
Ἢν δ᾽ ἀπολείψας σῶμα, ἐς αἰθέρ᾽ ἐλεύθερον ἔλθῃς,
Eris immortalis deus, incorruptibilis, non amplius mor-
Ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς, ἄμβροτος, οὐκέτι θνητός. (talis.

Finis aureorum carminum Pythagoræ.
Τέλος τῶν χρυσῶν ἐπῶν τοῦ Πυθαγόρου.

ΝΙΚΗΤΟΥ ΤΟΥ
ΦΑΥΣΤΟΥ.

Εἴαρος ἀρχομένοιο, καὶ ἀντέλλοντος ἀν' οὖδας
 Ἄνθευς, καγχαλάᾳ πᾶν γένος ὑψιπέτων.
Ἐκ λαγόνων βάλλει μὲν ὑπόστεγα τέκνα χελιδών,
 φρουρεῖ δ' ὡς φιλόπαις ἕρκει πηλοχύτῳ.
Τέφρα χιὼν ζεφύρῳ καταλείβεται, ἀσπασίως τε
 Ἔργα βοῶν ῥαίνει ὄμβρος ὁ φυλλοτόκος.
Προβλῆτες δ' ἄνεῳ πάμπαν ῥιγμῖνες ἔασι,
 Πᾶσαι τ' ἀκροπόλεις, κ' ἠνεμόεν τέμενος.
Εὔδια νηνεμίη τε κατ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον,
 Πλοῖα τ' ἀποπροκαλεῖ, κῦμα γαληνιόων.
Δὴ τότ' ἐρυσσάμενος τράμβιν. μακρὸν εἰς ἅλα δῖαν.
 Ἔμπορος ἀφροκόμοις σέλμασι ναυτίλεται.
Οὐρβανοῖο παρόντος ἐΰστρεφα πείσματα βίβλων
 Λύσατε ὥστε πλέειν γραμματικῆς πέλαγος.
Ἤδη γὰρ κλίσεων κρυερῶν βυθὸν, οἴδματί τε γλώσσης
 Παντοίας περὶ φροῖδον ἔθηκε νόος.
Ἤδη καὶ φθόγγων προβολὴν στονόεσσαν ἔδειξεν
 Οὗτος, καὶ κανόνων κρυπτομένων σπιλάδας.
Οὗτος ἔην ὑμῖν ἄνθος, πρώτη τε χελιδών,
 Οὗτος ἔην ζέφυρος. πλέετε θαρσαλέοι.

Τέλος.

FRATRIS VRBANI ORDINIS MINORVM INSTITVTIONIS GRAMMATICES TRACTATVS PRIMVS.

Literæ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, quæ Latine literæ dicuntur, sunt quatuor & uiginti, α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ. ω. Et in duas diuiduntur parteis, εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα, hoc est, in uocaleis & cōsonanteis. Vocales septem, α. ε. η. ι. ο. υ. ω. Consonantes uerò decem & septem, β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ.

Vocales. Consonantes.

Vocales diuiduntur, εἰς μακρὰ, εἰς βραχέα, καὶ εἰς δίχρονα, in longas, breueis, & ancipiteis. Vocales natura longæ duæ, η. & ω. μέγα. Natura breues duæ, ε. ψιλὸν, & ο. μικρόν. Ancipites tres, α. ι. υ. Diuiduntur etiam εἰς μεταβολικὰ, καὶ εἰς ἀμετάβολα, hoc est, in mutabileis, & in immutabileis. Mutabiles tres, α. ε. ο. A. quidem & ε. in η. mutantur, sed ο. in ω. μέγα. Immutabiles uero quatuor, η. ι. υ. ω.

Prima uocalium diuisio. Secunda diuisio.

Ex uocalibus diphthongi propriæ sex fiunt, αι. αυ. ει. ευ. οι. ου. Abusiuæ uerò quinque, ᾳ. ῃ. ῳ. ηυ. υι.

Diphthongi

Consonantium autem quædam sunt ἡμίφωνα, hoc est, semiuocales. Quædam ἄφωνα, id est, mutæ. Semiuocales octo, ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. σ. Quarum διπλὰ, hoc est, duplices, tres, ζ. ξ. ψ. Αμετάβολα, hoc est, immutabiles quatuor, λ. μ. ν. ρ. At σ. ἄσημον appellatur.

Consonantium diuisio.

Mutæ sunt nouem, quæ trifariam diuiduntur. εἰς ψιλὰ, hoc est, tenueis, κ. π. τ. εἰς δασέα, id est, crassas, θ. φ. χ. καὶ εἰς μέσα, hoc est, medias, β. γ. δ. Ex hisce literis sic diuisis fiunt syllabæ. ut πλα. Ex syllabis dictiones. ut πλάτων. Ex dictionibus oratio, πλάτων περιπατεῖ, Plato deambulat.

Mutarum triplex ordo.

Huius octo sunt partes, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίρῥημα, καὶ σύνδεσμος. hoc est, Nomen, Ver-

Orationis partes.

bum, Participium, Articulus, Pronomen, Præpositio, Aduerbium, & Coniunctio. Horum quinque sunt declinabiles, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχή, ἄρθρον, ἀντωνυμία. Indeclinabiles uero tres, πρόθεσις, ἐπίρρημα, καὶ σύνδεσμος.

Declinabiles indeclinabiles.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΑΣ.

Accentus.

Προσῳδίαι, hoc est, Accentus sunt decem, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρά, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλή, ἀπόστροφος, ὑφέν καὶ ὑποδιαστολή. Id est, Acutus ´. Grauis `. Circumflexus ^. Longa linea -. Breuis, siue contracta linea ᵕ. Aspiratio ʽ. Leuigatio, siue siccitas ʼ. Auersio ʼ. Subunio ‿. & Distinctio ,.

ΠΕΡΙ ΑΡΤΡΩΝ.

De articulis. Accidentia articulo.

Τῶν δὲ ἄρθρων, τὰ μὲν προτακτικά, τὰ δὲ ὑποτακτικά. Articulorum autem, hi quidem præpositiui, hi uero subiunctiui, siue subordinatiui, quos Latini relatiua appellant.

Articuli præpositiui genere masculino declinantur sic.

Articuli præpositiui inflectio.

Ενικά. Nominatiuo ὁ. Genitiuo τοῦ. Datiuo τῷ. Accusatiuo τόν. Δυϊκά. Nominatiuo & Accusatiuo τώ, accentu acuto solum. Genitiuo & Datiuo τοῖν. Πληθυντικά. Nominatiuo οἱ. Genitiuo τῶν. Dtō τοῖς. Accusatiuo τούς.

Genere fœminino.

Ενικά. ἡ. τῆς. τῇ. τήν. Δυϊκά. τά, ταῖν. Πλη. αἱ. τῶν. ταῖς. τάς.

Genere neutro.

Ενικά. τό. τοῦ. τῷ. τό. Δυϊκά. τώ. τοῖν. Πλη. τά. τῶν. τοῖς. τά.

Articuli subiunctiui genere masculino.

Articuli subiunctiui inflectio.

Ενικά. ὅς. οὗ. ᾧ. ὅν. Δυϊκά. ὥ. οἷν. Πλη. οἵ. ὧν. οἷς. οὕς.

Genere fœminino.

Ενικά. ἥ. ἧς. ᾗ. ἥν. Δυϊκά. ἅ. αἷν. Πλη. αἵ. ὧν. αἷς. ἅς.

Genere neutro.

Ενικά. ὅ. οὗ. ᾧ. ὅ. Δυϊκά. ὥ. οἷν. Πλη. ἅ. ὧν. οἷς. ἅ.

Ablatiuum in totum Græci ignorant.

Vocatiuo casu articuli omnino carent. ὦ uero articulus non est, sed aduerbium uocandi, quod omnibus generibus, ac numeris commune est.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΟΣ.

Omini accidunt quinq́, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμός, πτῶσις. hoc eſt, Genus, Species, Figura, Numerus, Caſus. Nomini accidentia:

Genera ſunt quinq́, ἀρσενικόν, θηλυκόν, οὐδέτερον, κοινόν, καὶ ἐπίκοινον. Maſculinum, Fœmininum, Neutrum, Cõmune, Promiſcuum. Maſculinũm. ut ὁ πλάτων. Fœmininum. ut ἡ ἀρετή. Neutrũ. ut τὸ δῶρον. Commune. ut ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. Promiſcuum. ut ὁ ἀετός. ἡ χελιδών. Genera.

Species duæ, πρωτότυπον, καὶ παράγωγον. Primitiua, & Deriuatiua. Primitiua. ut οὐρανός. Deriuatiua. ut οὐράνιος. Species.

Figuræ tres, ἁπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον. hoc eſt, Simplex, Compoſita, & Decompoſita. Simplex. ut ἵππος. Compoſita. ut φίλιππος. Decompoſita. ut φιλιππίδης. Figuræ.

Numeri tres, ἑνικός, δυϊκός, πληθυντικός. Singularis, Dualis, & Pluralis. Singularis, ut ὁ καλός. Dualis, ut τὼ καλώ. Pluralis. ut οἱ καλοί. Numeri.

Caſus quinq́. εὐθεῖα, γενική, δοτική, αἰτιατική, καὶ κλητική. Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accuſatiuus, Vocatiuus. Caſus.

DE DIVISIONE NOMINVM.

Ων δ' ὀνομάτων, τὰ μὲν ἰσοσύλλαβα, τὰ δὲ περιττοσύλλαβα. hoc eſt, Nominũ aliqua pariſyllaba ſunt. ut αἰνείας, αἰνείου. aliqua impariſyllaba. ut αἴας, αἴαντος. Quæ ſunt pariſyllaba, quadrifariã declinantur: quæ impariſyllaba, uno modo tantũ. Vnde quinque fiunt declinationes, Prima, Secunda, Tertia, Quarta, pariſyllabæ: & Quinta impariſyllaba. Et hæ quidẽ omnes ſimplices dicuntur. Declinationum diuiſio.

DE PRIMA DECLINA.

PRima igitur declinatio eſt pariſyllaborum nominum maſculinorum tantum, in ας deſinentium, & in ης. ut ὁ αἰνείας, ὁ χρύσης. quorum Genitiuus in ου deſinit. Datiuus in ᾳ. uel in ῃ. diph. improprias, ſecundum uocalẽ Nominatiui. Accuſatiuus in ν. cum uocali Nominatiui.

Ενικά. Ο αἰνείας. τοῦ αἰνείου. τῷ αἰνείᾳ. τὸν αἰνείαν. ὦ αἰνεία κοινῶς, καὶ ὦ αἰνείας ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ αἰνεία. τοῖν αἰνείαιν. ὦ αἰνεία. Πληθυντικά. οἱ αἰνεῖαι. τῶν αἰνειῶν. τοῖς αἰνείαις. τοὺς Aeneas.

αἰνείας. ὦ αἰνεία. Ενικά.

Chryſes. Ο χρύσης. τοῦ χρύσου. τῷ χρύσῃ. τὸν χρύσην. ὦ χρύση κοινῶς, καὶ ὦ χρύσης ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ χρύσα. τοῖν χρύσαιν. ὦ χρύσα. Πλη. οἱ χρύσαι. τῶν χρυσῶν. τοῖς χρύσαις. τούς χρύσας. ὦ χρύσαι.

Vocatiuum ſimilem nominatiuo facere ſolent Attici.

De Vocatiuo.

Hoc in loco annotandum eſt, nomina pariſyllaba in ης deſinentia facere uocatiuum in η, ὁ χρύσης. ὦ χρύση. Deſinentia uero in της pariſyllaba, in α. correptum. ut ὁ τοξότης, ὦ τοξότα. ὁ ἱππηλάτης, ὦ ἱππηλάτα. Etiam nomina gentilia in ης deſinentia. ὁ πέρσης, ὦ πέρσα. Si uero eadem fuerint propria, in η. ὁ πέρσης, ὦ πέρση. Ησίοδος ἐν ἔργοις. Εργάζευ πέρση δῖον γένος.

DE SECVNDA DECLINA.

SEcunda declinatio eſt pariſyllaborum nominum in α, ſiue in η. deſinentium, generis tantum fœminini, quorum Genitiuus in ας, ſiue in ης deſinit. Datiuus in ᾳ, aut in ῃ. diph. improprias. Accuſatiuus uero in ν. cũ uocali nominatiui. Ενικά.

Maia. Η μαῖα. τῆς μαίας. τῇ μαίᾳ. τὴν μαίαν. ὦ μαῖα. Δυϊκά. τὰ μαία ταῖν μαίαιν. ὦ μαία. Πλη. αἱ μαῖαι. τῶν μαιῶν. ταῖς μαίαις. τὰς μαίας. ὦ μαῖαι. Ενικά.

Muſa. Η μοῦσα. τῆς μούσης. τῇ μούσῃ. τὴν μοῦσαν. ὦ μοῦσα. Δυϊκά. τὰ μοῦσα. ταῖν μούσαιν. ὦ μούσα. Πλη. αἱ μοῦσαι. τῶν μουσῶν. ταῖς μούσαις. τὰς μούσας. ὦ μοῦσαι. Ενικά.

Honor. Η τιμή. τῆς τιμῆς. τῇ τιμῇ. τὴν τιμήν. ὦ τιμή. Δυϊκά. τὰ τιμά. ταῖν τιμαῖν. ὦ τιμά. Πλη. αἱ τιμαί, τῶν τιμῶν. ταῖς τιμαῖς. τὰς τιμάς. ὦ τιμαί.

De Genitiuo et Datiuo.

Aduertendum eſt hoc in loco, ſola nomina in α. purũ deſinentia, & in δα, & in θα. & in ρα, ſeruare α. in genitiuo & datiuo κοινῶς. ut μαῖα, μαίας, μαίᾳ. Λῆδα, λήδας, λήδᾳ. Μάρθα, μάρθας, μάρθᾳ. Ημέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. Αθηνᾶ uerò, quod ἀπὸ τοῦ ἀθηνάα κατὰ κρᾶσιν fit, etſi in α. nonpurum deſinat, ſui tamen perfecti proprietatem ſeruat. Αθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ. ſicut ἀθηνάα, ἀθηνάας, ἀθηνάᾳ.

DE TERTIA DECLINA.

TErtia declinatio pariſyllaborum nominũ, tam maſculinorum quàm fœmininorum, communium & pro-

promiſcuorum in ος deſinentium, & neutrorum in ον, quorum Genitiuus deſinit in ου. Datiuus in ῳ. Accuſatiuus in ν. cum uocali nominatiui. Ενικά.

Ο λόγος. τοῦ λόγου. τῷ λόγῳ. τὸν λόγον. ὦ λόγε κοινῶς, καὶ ὦ λόγος ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ λόγω. τοῖν λόγοιν. ὦ λόγω. Πλη. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις. τοὺς λόγους. ὦ λόγοι. Ενικά. Sermo.

Η ὁδός. τῆς ὁδοῦ. τῇ ὁδῷ. τὴν ὁδόν. ὦ ὁδὲ κοινῶς. καὶ ὦ ὁδός ἀττικῶς. Δυϊκά. τὰ ὁδὼ ταῖν ὁδοῖν. ὦ ὁδώ. Πλη. αἱ ὁδοί. τῶν ὁδῶν. ταῖς. ὁδοῖς. τὰς ὁδούς. ὦ ὁδοί. Ενικά. Via.

Ο καὶ ἡ ἄνθρωπος. τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου. τῷ καὶ τῇ ἀνθρώπῳ. τὸν καὶ τὴν ἄνθρωπον. ὦ ἄνθρωπε κοινῶς, καὶ ὦ ἄνθρωπος ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ καὶ τὰ ἀνθρώπω. τοῖν καὶ ταῖν ἀνθρώποιν. ὦ ἀνθρώπω. Πλη. οἱ καὶ αἱ ἄνθρωποι. τῶν ἀνθρώπων. τοῖς καὶ ταῖς ἀνθρώποις. τοὺς καὶ τὰς ἀνθρώπους. ὦ ἄνθρωποι. Ενικά. Homo.

Ο ἀετός. τοῦ ἀετοῦ. τῷ ἀετῷ. τὸν ἀετόν. ὦ ἀετὲ κοινῶς, καὶ ὦ ἀετός ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ ἀετώ. τοῖν ἀετοῖν. ὦ ἀετώ. Πλη. οἱ ἀετοί. τῶν ἀετῶν. τοῖς ἀετοῖς. τοὺς ἀετούς. ὦ ἀετοί. Ενικά. Aquila.

Τὸ ξύλον. τοῦ ξύλου. τῷ ξύλῳ. τὸ ξύλον. ὦ ξύλον. Δυϊκά. τὼ ξύλω. τοῖν ξύλοιν. ὦ ξύλω. Πλη. τὰ ξύλα. τῶν ξύλων. τοῖς ξύλοις. τὰ ξύλα. ὦ ξύλα. Lignum.

Nec te lateat, omnia neutra in ον deſinentia, tam ſubſtantiua quàm adiectiua, mittere genitiuum in ου. ut τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου. τὸ καλόν, τοῦ καλοῦ. niſi fuerint à maſculinis adiectiuorum nominum in ων communiter deſinentium: ſiue à comparatiuis, ſiue à participijs. quoniam huiuſmodi neutra ſuorum maſculinorum ſequuntur declinationem. ut ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος. τὸ εὔδαιμον, τοῦ εὐδαίμονος. ὁ καὶ ἡ μείζων, τοῦ καὶ τῆς μείζονος. τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος. ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος. De neutris.

Etiam in neutris nominibus, tã pariſyllabis quàm impariſyllabis, treis caſus eſſe ſimileis in omni numero, hoc eſt, nominatiuũ, accuſatiuum, & uocatiuum. qui licet in ſingulari, & duali numero uariam habeant terminationem, in plurali tamen ſemper in α. correptum communiter deſinunt. ut τὸ μῆλον, nominatiui & accuſatiui caſus, ὦ μῆλον uocatiui. τὸ τυφθὲν, ὦ τυφθέν. Δυϊκά. τὼ μήλω, ὦ μήλω. τὼ τυφθέντε, ὦ τυφθέντε. Πλη. τὰ μῆλα, ὦ μῆλα. τὰ τυφθέντα, ὦ τυφθέντα. Annotatiuncula.

DE QVARTA DECLINA.

QVarta declinatio est Atticorum nominum parisyllaborum, masculini generis, & fœminini, ac cõmunis in ως, & neutri in ων, διὰ τοῦ ω. μεγάλου, quorum Genitiuus & Datiuus in ω desinunt. Accusatiuus uerò in ν, cum uocali Nominatiui. Ενικά.

Menelaus. Ὁ μενέλεως. τοῦ μενέλεω. τῷ μενέλεῳ. τὸν μενέλεων. ὦ μενέλεως. Δυϊκά. τὼ μενέλεω. τοῖν μενέλεῳν. ὦ μενέλεω. Πλη. οἱ μενέλεῳ. τῶν μενέλεων. τοῖς μενέλεῳς. τοὺς μενέλεως. ὦ μενέλεῳ.

Ενικά.

Area. Ἡ ἅλως. τῆς ἅλω. τῇ ἅλῳ. τὴν ἅλων. ὦ ἅλως. Δυϊκά. τὰ ἅλω. ταῖν ἅλῳν. ὦ ἅλω. Πλη. αἱ ἅλῳ. τῶν ἅλων. ταῖς ἅλῳς, τὰς ἅλως. ὦ ἅλῳ.

Ενικά.

Ferax. Ὁ καὶ ἡ εὔγεως. τοῦ καὶ τῆς εὔγεω. τῷ καὶ τῇ εὔγεῳ. τὸν καὶ τὴν εὔγεων. ὦ εὔγεως. Δυϊκά. τὼ καὶ τὰ εὔγεω. &c. Ενικά.

Τὸ εὔγεων. τοῦ εὔγεω. τῷ εὔγεῳ. τὸ εὔγεων. ὦ εὔγεων. Δυϊκά. τὼ εὔγεω. τοῖν εὔγεων. ὦ εὔγεω. Πλη. τὰ εὔγεω. τῶν εὔγεων. τοῖς εὔγεῳς. τὰ εὔγεω. ὦ εὔγεω.

De Atticorum declinatione. Ne quis miretur communem ordinem declinationũ immutatum esse, sciat hoc non temerè esse factum, quandoquidem deriuatum posterius est eo, à quo deriuatur. Nam Attica nomina in ως desinentia, à nominibus in ος cõmuniter terminantibus fiunt, ο. paruo in ω. magnum mutato, ac penultima correpta. quæ si fuerit α. productum, in ε. ψιλὸν conuertitur, eodem accentu seruato, ac in eadem syllaba, & si mutata sit syllabarum quantitas. In obliquis uerò communibus, si in penultima fuerit accentus, in Atticis retrahitur in antepenultimam. ut νικόλαος, νικολάου. νικόλεως, νικόλεω. abiecto υ. τῆς ου diphthongi. & in Accusatiuo plurali similiter, τοὺς νικολάους, τοὺς νικόλεως.

Si uerò fuerit ι. remanet in diph. impropria, τῷ νικολάῳ, τῷ νικόλεῳ. οἱ νικόλαοι, οἱ νικόλεῳ. τοῖν νικολάοιν, τοῖν νικόλεῳν. τοῖς νικολάοις, τοῖς νικόλεῳς.

DE QVINTA DECLINA. IMPA.

QVinta declinatio est omnium imparisyllaborũ nominum masculinorum, fœmininorum, neutrorum, communium, & promiscuorum, differentes terminationes habentium. quorum Genitiuus desinit in ος. Datiuus

tiuus in ι. Accusatiuus in α, & aliquando in ν.

Ενικά.

Ο αἴας. τοῦ αἴαντος. τῷ αἴαντι. τὸν αἴαντα. ὦ αἶαν κοινῶς, καὶ ὦ αἴας ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ αἴαντε. τοῖν αἰάντοιν. ὦ αἴαντε. Πλη. οἱ αἴαντες. τῶν αἰάντων. τοῖς αἴασι. τοὺς αἴαντας. ὦ αἴαντες. Aiax.

Ενικά.

Η τριάς. τῆς τριάδος. τῇ τριάδι. τὴν τριάδα. ὦ τριάς. Δυϊκά. τὰ τριάδε. ταῖν τριάδοιν. ὦ τριάδε. Πλη. αἱ τριάδες. τῶν τριάδων. ταῖς τριάσι. τὰς τριάδας. ὦ τριάδες. Trias.

Ενικά.

Τὸ βῆμα. τοῦ βήματος. τῷ βήματι. τὸ βῆμα. ὦ βῆμα. Δυϊκά. τὼ βήματε. τοῖν βημάτοιν. ὦ βήματε. Πλη. τὰ βήματα. τῶν βημάτων. τοῖς βήμασι. τὰ βήματα. ὦ βήματα. Gradus.

Sed quoniam huius quintæ declinationis uariæ sunt recti terminationes, non ab re erit, ordine quodam per singula genera exempla ponere. Et primũ de nominibus masculinis in σ. desinentibus.

Ο θόας. τοῦ θόαντος. τῷ θόαντι. τὸν θόαντα. ὦ θόαν, καὶ ὦ θόας. Σ

ὁ λάχης. τοῦ λάχητος. τῷ λάχητι. τὸν λάχητα. ὦ λάχην, καὶ ὦ λάχης. Exempla nominum masculinorum quintæ declinationis.

ὁ πάρις. τοῦ πάριδος. τῷ πάριδι. τὸν πάριδα, καὶ πάριν. ὦ πάρι, καὶ ὦ πάρις.

ὁ χαρίεις. τοῦ χαρίεντος. τῷ χαρίεντι. τὸν χαρίεντα. ὦ χαρίει, καὶ ὦ χαρίεις, καὶ ὦ χαρίεν. (ὠκύς.

ὁ ὠκύς. τοῦ ὠκέος. τῷ ὠκεῖ, καὶ ὠκεῖ. τὸν ὠκέα, καὶ ὠκύν. ὦ ὠκύ, καὶ ὦ

ὁ βότρυς. τοῦ βότρυος. τῷ βότρυϊ. τὸν βότρυν μόνον. ὦ βότρυ, καὶ ὦ βότρυς.

ὁ ὀδούς. τοῦ ὀδόντος. τῷ ὀδόντι. τὸν ὀδόντα. ὦ ὀδούς.

ὁ ἱδρώς. τοῦ ἱδρῶτος. τῷ ἱδρῶτι, τὸν ἱδρῶτα. ὦ ἱδρώς.

ὁ ἥρως. τοῦ ἥρωος. τῷ ἥρωϊ. τὸν ἥρωα. ὦ ἥρως.

ὁ ἅλς. τοῦ ἁλός. τῷ ἁλί. τὸν ἅλα. ὦ ἅλς.

ὁ τίρυνς. τοῦ τίρυνθος. τῷ τίρυνθι. τὸν τίρυνθα, ὦ τίρυνς.

ὁ παιάν. τοῦ παιᾶνος. τῷ παιᾶνι. τὸν παιᾶνα. ὦ παιάν. N

ὁ ποιμήν. τοῦ ποιμένος. τῷ ποιμένι. τὸν ποιμένα. ὦ ποιμήν.

ὁ δελφίν. τοῦ δελφῖνος. τῷ δελφῖνι. τὸν δελφῖνα. ὦ δελφίν.

ὁ φόρκυν. τοῦ φόρκυνος. τῷ φόρκυνι. τὸν φόρκυνα. ὦ φόρκυν.

ὁ ἀγών. τοῦ ἀγῶνος. τῷ ἀγῶνι. τὸν ἀγῶνα. ὦ ἀγών.

ὁ ξενοφῶν. τοῦ ξενοφῶντος. τῷ ξενοφῶντι. τὸν ξενοφῶντα. ὦ ξενοφῶν

ὁ θώραξ, τοῦ θώρακος. τῷ θώρακι. τὸν θώρακα. ὦ θώραξ.

ὁ μύρμηξ. τοῦ μύρμηκος. τῷ μύρμηκι. τὸν μύρμηκα. ὦ μύρμηξ. Ξ

Ξ ὁ πέρδιξ. τοῦ πέρδικος. τῷ πέρδικι. τὸν πέρδικα. ὦ πέρδιξ.
ὁ δοίδυξ. τοῦ δοίδυκος. τῷ δοίδυκι. τὸν δοίδυκα. ὦ δοίδυξ.
ὁ πλώξ. τοῦ πλωκός. τῷ πλωκί. τὸν πλῶκα, ὦ πλώξ.
ὁ μάκαρ. τοῦ μάκαρος. τῷ μάκαρι. τὸν μάκαρα. ὦ μάκαρ.
ὁ λυτήρ. τοῦ λυτῆρος. τῷ λυτῆρι. τὸν λυτῆρα. ὦ λυτήρ.
ὁ αἰθήρ. τοῦ αἰθέρος. τῷ αἰθέρι. τὸν αἰθέρα. ὦ αἰθήρ.
ὁ νέστωρ. τοῦ νέστορος. τῷ νέστορι. τὸν νέστορα. ὦ νέστωρ.
ὁ ἄραψ. τοῦ ἄραβος. τῷ ἄραβι. τὸν ἄραβα. ὦ ἄραψ.
ὁ λίψ. τοῦ λιβός. τῷ λιβί. τὸν λίβα. ὦ λίψ.
ὁ μέροψ. τοῦ μέροπος. τῷ μέροπι. τὸν μέροπα. ὦ μέροψ.
ὁ κύκλωψ. τοῦ κύκλωπος. τῷ κύκλωπι. τὸν κύκλωπα. ὦ κύκλωψ.

Exempla fœmininorum.

Θηλυκά.

N ἡ τροιζήν. τῆς τροιζῆνος. τῇ τροιζῆνι. τὴν τροιζῆνα. ὦ τροιζήν.
ἡ σαλαμίν. τῆς σαλαμῖνος. τῇ σαλαμῖνι. τὴν σαλαμῖνα. ὦ σαλαμίν.
ἡ γόρτυν. τῆς γόρτυνος. τῇ γόρτυνι. τὴν γόρτυνα. ὦ γόρτυν.
ἡ τρήρων. τῆς τρήρωνος. τῇ τρήρωνι. τὴν τρήρωνα. ὦ τρήρων.
Ξ ἡ ἄβλαξ. τῆς ἄβλακος. τῇ ἄβλακι. τὴν ἄβλακα. ὦ ἄβλαξ.
ἡ ἀλώπηξ. τῆς ἀλώπεκος. τῇ ἀλώπεκι. τὴν ἀλώπεκα. ὦ ἀλώπηξ.
ἡ κύλιξ. τῆς κύλικος. τῇ κύλικι. τὴν κύλικα. ὦ κύλιξ.
ἡ φλόξ. τῆς φλογός. τῇ φλογί. τὴν φλόγα. ὦ φλόξ.
P ἡ δάμαρ. τῆς δάμαρτος. τῇ δάμαρτι. τὴν δάμαρτα. ὦ δάμαρ.
ἡ χείρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴν χεῖρα. ὦ χείρ. (ὦ μῆτερ.
ἡ μήτηρ. τῆς μητέρος, καὶ μητρός. τῇ μητέρι, καὶ μητρί. τὴν μητέρα
Σ ἡ λαμπάς. τῆς λαμπάδος. τῇ λαμπάδι. τὴν λαμπάδα. ὦ λαμπάς.
ἡ δαίς. τῆς δαιτός. τῇ δαιτί. τὴν δαῖτα. ὦ δαίς.
ἡ φιλότης. τῆς φιλότητος. τῇ φιλότητι. τὴν φιλότητα. ὦ φιλότης.
ἡ κόνις. τῆς κόνιος. τῇ κόνιι. τὴν κόνιν. ὦ κόνις.
ἡ κλείς. τῆς κλειδός. τῇ κλειδί. τὴν κλεῖδα, καὶ κλεῖν. ὦ κλείς.
ἡ χλαμύς. τῆς χλαμύδος. τῇ χλαμύδι. τὴν χλαμύδα. ὦ χλαμύς.
ἡ γένυς. τῆς γένυος. τῇ γένυι. τὴν γένυν. ὦ γένυς.
ἡ τίρυνς. τῆς τίρυνθος. τῇ τίρυνθι. τὴν τίρυνθα. ὦ τίρυνς.
ἡ φλέψ. τῆς φλεβός. τῇ φλεβί. τὴν φλέβα. ὦ φλέψ.

Exempla neutrorum.

Οὐδέτερα.

Ψ Τὸ βῆμα. τοῦ βήματος. τῷ βήματι. τὸ βῆμα. ὦ βῆμα.
A τὸ μέλι. τοῦ μέλιτος. τῷ μέλιτι. τὸ μέλι. ὦ μέλι.
I τὸ δόρυ. τοῦ δόρυος, καὶ δουρός. τῷ δόρυϊ, καὶ δουρί. τὸ δόρυ. ὦ δόρυ.
Y τὸ πᾶν. τοῦ παντός. τῷ παντί. τὸ πᾶν. ὦ πᾶν.
N τὸ μέλαν. τοῦ μέλανος. τῷ μέλανι, τὸ μέλαν. ὦ μέλαν.

τὸ τιθέν. τοῦ τιθέντος. τῷ τιθέντι. τὸ τιθέν. ὦ τιθέν.
τὸ τυποῦν. τοῦ τυποῦντος. τῷ τυποῦντι. τὸ τυποῦν. ὦ τυποῦν.
τὸ ζευγνύν. τοῦ ζευγνύντος. τῷ ζευγνύντι. τὸ ζευγνύν. ὦ ζευγνύν.
τὸ μεῖζον. τοῦ μείζονος, τῷ μείζονι. τὸ μεῖζον. ὦ μεῖζον.
τὸ δέλεαρ. τοῦ δελέατος. τῷ δελέατι. τὸ δέλεαρ. ὦ δέλεαρ. P
τὸ ἧπαρ. τοῦ ἥπατος. τῷ ἥπατι. τὸ ἧπαρ. ὦ ἧπαρ.
τὸ κῆρ. τοῦ κηρὸς. τῷ κηρί. τὸ κῆρ. ὦ κῆρ.
τὸ ὕδωρ. τοῦ ὕδατος. τῷ ὕδατι. τὸ ὕδωρ. ὦ ὕδωρ.
τὸ ἅλας. τοῦ ἅλατος. τῷ ἅλατι. τὸ ἅλας. ὦ ἅλας. Σ
τὸ σᾶις. τοῦ σατός. τῷ σαιτὶ. τὸ σᾶις. ὦ σᾶις.
τὸ τετυφός. τοῦ τετυφότος. τῷ τετυφότι. τὸ τετυφός. ὦ τετυφός.

Et hæc de ſimplicibus declinationibus. Nunc uerò de contractis per *κρᾶσιν*, ſiue *συναίρεσιν* dicendum.

DE CONTRACTIS.

Vinque igitur ſunt & aliæ declinationes, quæ *συνηρημέναι*, hoc eſt, contractæ appellantur, & à quinta ſimplicium fiunt per ſynæreſim & craſim, quas Græci cõmuniori uocabulo ſynalephas appellãt quæ figuræ inter ſe differunt.

Synæreſis et craſis differunt.

Synæreſis.

Nam ſynæreſis eſt quædam coniunctio, ſiue cohærentia duarum ſeparatarum uocalium in diphthongum, in qua nulla fit uocalium tranſmutatio. ut δημοσθένει, δημοσθένει. λητόϊ, λητοῖ.

Craſis.

Κρᾶσις autem eſt quædam commixtio, ſiue contemperamentum duarum ſeparatarum uocalium, nunc in diphthongum, nunc uerò monophthongum: in quibus aut altera uocalium tranſmutatur. ut δημοσθένεος, δημοσθένους. aut ambæ. ut δημοσθένεα, δημοσθένη. nam ε. & ο. in ου diphthongum contracta ſunt, ubi ε. omnino tranſmutatum eſt, ε. uerò & α. in η. monophthongum, in qua & ſi neutra uocaliũ actu appareat, poteſtate tamen ambæ in ea mixtæ ſunt. Abuſiuè autem altera pro altera capitur, utraque tamen ut plurimum communi uocabulo ſynæreſis appellatur, & ſi ipſam rarius fieri contingat. Aduertendũ eſt etiam, præcedente uocali longa, quantacunque ſit ſequens, nunquàm ex illis fieri ſynæreſim, ut aſſerit Emanuel Chryſolora. Fit

Notio quando ſynæreſis fieri contingat.

autem, aut ex duabus breuibus, aut ex breui & longa, & semper in longam. Sed sciendum, synæresin pro crasi esse accipiēdam: nam synæresis, ut supra definiuimus, rarò ex præcedente breui fit, & in datiuo singulari tantum, primæ & quartæ, & quintæ declinationis. ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. λητόϊ, λητοῖ. κρέαϊ, κρέᾳ. Cæteræ uerò contractiones per crasin fiunt omnes, & ex præcedente breui semper, quæ est aut α. aut ε. aut ι. aut ο. ut in sequentibus declinationibus liquidò apparebit.

Annotatiuncula.

DE PRIMA DECLI. CONTRA.

ΗΣ ΕΣ ΟΣ

Prima declinatio contractorum est nominum masculinorum, fœmininorum, & communium, desinentiũ in ης, ac neutrorum in ες adiectiuorum, & in ος substantiuorum. quorum Genitiuus perfectus & imparisyllabus διὰ τοῦ εος existens, in ους facit contractum. Synæreses autem huius declinationis ex ε. tenui fiunt semper, & ex quauis uocali pura sequēte, hoc est, nulla intercedēte cōsonante sic, ε. & ο. in ου diphthongũ, & in οι. ε. & ω. in ω. ε. & ι. in ει diphthongum semper. ε. & α. & duo εε. aliqua sequente consonante, etiam in ει diphthongum, alioqui in η. monophthongũ. Sunt igitur in uniuersum synæreses quinque, ει, ου, οι, η, & ω. quarum singuli genitiui singulas sortiti sunt. Genitiuus singularis ου. τοῦ δημοσθένεος, νους. Dualis οι. τοῖν δημοσθενέοιν, νοῖν. Pluralis ω. τῶν δημοσθενέων, νων. Ει communis est datiuo singulari, nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus. τῷ δημοσθένεϊ, νει. οἱ δημοσθένεες, νεις. τοὺς δημοσθένεας, νεις. Η uerò communis est accusatiuo singulari, & nominatiuo & accusatiuo duali. τὸν δημοσθένεα, νη. δημοσθένεε. νη. nominatiuo etiam & accusatiuo, & uocatiuo pluralibus neutrorũ. τὰ τείχεα, χη. ὦ τείχεα, χη.

Synæreses quinque.

Contractiones primæ declinat.

Παραδείγματα. Ενικά.

Exemp. primæ contra. Demosthenes.

Ο δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος, δημοσθένους. τῷ δημοσθένεϊ, νει. τὸν δημοσθένεα, νη. ὦ δημόσθενες κοινῶς, καὶ ὦ σθένης ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ δημοσθένεε, νη. τοῖν δημοσθενέοιν, δημοσθενοῖν. ὦ δημοσθένεε. νη. Πλη. οἱ δημοσθένεες, νεις. τῶν δημοσθενέων, νῶν. τοῖς δημοσθένεσι. τοὺς δημοσθένεας, νεις. ὦ δημοσθένεες, νεις. Ενικά.

Triremis.

Η τριήρης. τῆς τριήρεος, ρους. τῇ τριήρεϊ, ρει. τὴν τριήρεα, ρη. ὦ τριῆρες,

τριήρεες, καὶ ὦ τριήρεις. καὶ τὰ λοιπά.

Ενικά.

Ο καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, θοῦς. τῷ καὶ τῇ ἀληθέϊ, θεῖ. τὸν Verax.
καὶ τὴν ἀληθέα, θῆ. ὦ ἀληθὲς, καὶ ὦ ἀληθής. Δυϊκά. τὼ καὶ τὰ ἀληθέε,
θῆ. τοῖν καὶ ταῖν ἀληθέοιν, θοῖν. ὦ ἀληθέε, θῆ. Πλη. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες,
θεῖς. τῶν ἀληθέων, θῶν. τοῖς καὶ ταῖς ἀληθέσι. τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας,
θεῖς. ὦ ἀληθέες, θεῖς.

Ενικά.

Τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος, θοῦς. τῷ ἀληθέϊ, θεῖ. τὸ ἀληθές. ὦ ἀληθές.
Δυϊκά. τὼ ἀληθέε, θῆ. τοῖν ἀληθέοιν, θοῖν. ὦ ἀληθέε, θῆ. Πλη. τὰ
ἀληθέα, θῆ. τῶν ἀληθέων, θῶν. τοῖς ἀληθέσι. τὰ ἀληθέα, θῆ. ὦ ἀλη-
θέα, θῆ.

Ενικά.

Τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος, καὶ τείχους. τῷ τείχεϊ, χει. τὸ τεῖχος. ὦ τεῖ- Murus.
χος. Δυϊκά. τὼ τείχεε, χη. τοῖν τειχέοιν, χοῖν. ὦ τείχεε, χη. Πλη.
τὰ τείχεα, χη. τῶν τειχέων, χῶν. τοῖς τείχεσι. τὰ τείχεα, χη. ὦ τεί-
χεα, τείχη.

DE SECVNDA DECLI. CONTR.

Secunda declinatio contractorum nominum duas habet terminationes, ις masculinorum, fœmininorum, & communium, & ι. neutrorum. quorum Genitiuus διὰ τοῦ ιος κοινῶς profertur, & εος ἰωνικῶς, & εως ἀττικῶς. Accusatiuus in ιν solum.

Huius autem declinationis una tantũ synæresis fit propria, hoc est, in ι. productum. Quia præcedente ι. sequente uerò quauis uocali, si ex eis synæresis fieri contingat, in ι. fit semper: quod cuiusuis generis quatuor tantum euenit casibus, hoc est, datiuo singulari. τῷ ὄφιϊ, ὄφι. τῷ σινήπιϊ, σινήπι. Nominatiuo, accusatiuo & uocatiuo pluralibus. οἱ ὄφιες, ὄφις. τοὺς ὄφιας, ὄφις. ὦ ὄφιες, ὄφις. τὰ σινήπια, πι. ὦ σινήπια, πι. In duali numero nunquàm fit synæresis in ι. Eodem uerò ι. in ε. conuerso ionico more, eædem fiunt synæreses, quæ sunt in prima declinatione: quandoquidẽ ex ε. tenui & uocali sequente fiunt, & hoc in dictis quatuor casibus, & in nominatiuo duali. τῷ ὄφεϊ, ὄφει. τὼ ὄφεε, φη. οἱ ὄφεες, φεις. τοὺς ὄφεας, φεις. ὦ ὄφεες, ὄφεις. Et in neutris. τῷ σινήπεϊ, πει. τὼ σινήπεε, πη. τὰ σινήπεα, πη. Sunt igitur tres duntaxat synæreses, ι. scilicet productum, quæ est huic declinationi propria: & duæ communes cum prima, hoc

Vna synæresis.

Annotatiuncula.

 est,

est, ει. & η. Genitiuorum enim nullus patitur synæresim, sed diuersus est secundum diuersarum linguarum proprietates. Nam regula est, quòd quandocunque genitiuus singularis patitur synæresim, etiam dualis & pluralis patiuntur: at si non patitur singularis, nec cæteri patiuntur.

C non.

Exempla secundæ contractorum.

Παραδείγματα. Ενικά.

Serpens.

Ο ὄφις. τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ, ὄφι, καὶ ὄφεϊ ὄφει. τὸν ὄφιν μόνον. ὦ ὄφι, καὶ ὦ ὄφις. Δυϊκά. τὼ ὄφιε μόνον, καὶ ὄφεε, ὄφη. τοῖν ὀφίοιν, καὶ ὀφέοιν, καὶ ὀφεῷν. ὦ ὄφιε μόνον, καὶ ὄφεε, ὄφη. Πλη. οἱ ὄφιες, ὄφις, καὶ ὄφεες, ὄφεις. τῶν ὀφίων. καὶ ὀφέων, καὶ ὄφεων. τοῖς ὄφισι, καὶ ὄφεσι. τοὺς ὄφιας, ὄφις, καὶ ὄφεας, ὄφεις. ὦ ὄφιες, ὄφις, καὶ ὄφεες, ὄφεις.

Ενικά.

Ciuitas.

Η πόλις. τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς. τῇ πόλιϊ, πόλι, καὶ πόλεϊ, πόλει. τὴν πόλιν μόνον. ὦ πόλι, καὶ ὦ πόλις. Δυϊκά. τὰ πόλιε μόνον, καὶ πόλεε, πόλη. ταῖν πολίοιν, καὶ πολέοιν, καὶ πολεῷν. ὦ πόλιε μόνον, καὶ πόλεε, πόλη. Πλη. αἱ πόλιες, πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις. τῶν πολίων, καὶ πολέων, καὶ πόλεων. ταῖς πόλισι, καὶ πόλεσι. τὰς πόλιας, πόλις, καὶ πόλεας, πόλεις. ὦ πόλιες, πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις. Ενικά.

Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπιϊ, νήπι, καὶ σινήπεϊ, πει. τὸ σίνηπι. ὦ σίνηπι. Δυϊκά. τὼ σινήπιε μόνον, καὶ σινήπεε. τοῖν σινηπίοιν, καὶ σινηπέοιν, καὶ σινηπεῷν. ὦ σινήπιε μόνον, καὶ σινήπεε, πη. Πλη. τὰ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα, πη. τῶν σινηπίων, καὶ σινηπέων, καὶ σινήπεων. τοῖς σινήπισι, καὶ σινήπεσι. τὰ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα, πη. ὦ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα, σινήπη.

DE TERTIA DECLI. CONTRAC.

TErtia declinatio cōtractorum nominum unicam habet terminationem in ευς & masculinorum tantum, quorum Genitiuus διὰ τοῦ εος fit κοινῶς, καὶ εως ἀττικῶς, καὶ κος ἰωνικῶς. Cuius synæreses sunt cum prima declinatione communes, quandoquidem ex ε. tenui præcedente fiunt & uocali sequente, & duæ sunt tantum ει scilicet & η. ει enim in datiuo singulari. τῷ βασιλέϊ, λεῖ. in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus. οἱ βασιλέες, λεῖς. τοὺς βασιλέας, λεῖς. ὦ βασιλέες, λεῖς. η. uerò in nominatiuo & uocatiuo duali,

uo duali, τὼ βασιλέε, λῆ. ὦ βασιλέε, λῆ. Genitiuorũ autem nullus patitur *συναίρεσιν*, ſed diuerſus eſt ſecundum linguarũ diuerſitatem. Aduertendum etiam penultimam uocalem hoc eſt, ι. ψιλὸν, in omnibus caſibus, dempto ſingulari nominatiuo & uocatiuo, in η. conuerti ἰδία ἰωνικῶ, nec ex ea ſynæreſim fieri. Annotatiuncula de Genitiuo.

Παράδειγμα. Ενικά.

Ὁ βασιλεύς. τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς. τῷ βασιλέϊ, βασιλεῖ, καὶ βασιλῆϊ. τὸν βασιλέα, καὶ βασιλῆα. ὦ βασιλεῦ κοινῶς, καὶ βασιλεὺς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ βασιλέε, λῆ, καὶ βασιλῆε. τοῖν βασιλέοιν, καὶ λήοιν. ὦ βασιλέε, λῆ, καὶ βασιλῆε. Πλη. οἱ βασιλέες, λεῖς, καὶ βασιλῆες. τῶν βασιλέων, καὶ βασιλήων. τοῖς βασιλεῦσι, καὶ βασιλῆσι. τοὺς βασιλέας, λεῖς, καὶ βασιλῆας. ὦ βασιλέες, λεῖς, καὶ βασιλῆες. Rex. Exemplum tertiæ contractorum.

DE QVARTA DECLI. CONTRA.

QVarta declinatio cōtractorum nominum duas habet terminationes, in ω. & in ως, fœmininorũ tantum. Quorum Genitiuus perfectus & impariſyllabus in ος exiſtens, in ους κατὰ κρᾶσιν facit contractum. Synæreſes autem huius declinationis, quæ ex ο. paruo præcedente, & uocali ſequente fiunt, tres ſunt, ου. οι. ω. quæ ſic ordinantur, duo οο in ου. in genitiuo ſingulari. τῆς λητόος, λητοῦς. ο. & ι. in οι in datiuo ſingulari. τῇ λητόϊ, λητοῖ. ο. & α. in ω. in accuſatiuo ſingulari. τὴν λητόα, λητώ. Cætera uerò tertiam ſequuntur ſimplicium declinationem. Tres ſynæreſes.

Παραδείγματα. Ενικά.

Ἡ λητώ. τῆς λητόος, λητοῦς. τῇ λητόϊ, λητοῖ. τὴν λητόα, λητώ, accentu acuto. ὦ λητοῖ. Δυϊκά. τὰ λητώ. ταῖν λητοῖν. ὦ λητώ. Πλη. αἱ λητοί. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τὰς λητούς. ὦ λητοί. Latona Exemplum quartæ declinationis.

Ενικά.

Ἡ αἰδώς. τῆς αἰδόος, δοῦς. τῇ αἰδόϊ, αἰδοῖ. τὴν αἰδόα, δῶ, accentu circumflexo. ὦ αἰδοῖ. Δυϊκά. τὰ αἰδώ. ταῖν αἰδοῖν. ὦ αἰδώ. Πλη. αἱ αἰδοί. τῶν αἰδῶν. ταῖς αἰδοῖς. τὰς αἰδούς. ὦ αἰδοί. Pudor.

DE QVINTA DECLI. CONTRA.

QVinta declinatio cōtractorum nominum duas habet terminationes, ας purum & ρας, neutrorũ tantum. Quorum Genitiuus in ατος deſinit κοινῶς, &

in αος, subtracto, τ. ἰωνικῶς. & in ως κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς.

In hac autem declinatione duæ fiunt synæreses, in α. productum, & in ω. μέγα. ex α. enim præcedente, & ο. utcunque sequente, siue ο. paruum sit: & idem siue solum, siue in diphthongo, siue sit ω. μέγα, semper fit synæresis in ω. μέγα, quod genitiuis tantum euenit. Sequente uerò quauis alia uocali, in α. productum fit synæresis.

Exemplum quintæ declinationis.

Ενικά.

Caro. Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι, καὶ κρέαϊ, καὶ κρέᾳ. τὸ κρέας. ὦ κρέας. Δυϊκά. τὼ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. τοῖν κρεάτοιν, καὶ κρεάοιν, καὶ κρεῷν. ὦ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. Πλη. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. τῶν κρεάτων, καὶ κρεάων, καὶ κρεῶν. τοῖς κρέασι. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα, ὦ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα.

Vbi sciendum Genitiuum dualem κρεῷν κρᾶσιν pati, atque συναίρεσιν. nam ex α. & ο. crasi facta in ω. μέγα, ei per synæresim ι. subscribitur.

Cornu. Τὸ κέρας. τῷ κέρατος, καὶ κέραος, καὶ κέρως. τῷ κέρατι, καὶ κέραϊ, καὶ κέρᾳ. τὸ κέρας. ὦ κέρας. & alia sicut τὸ κρέας.

De nominibus quæ contractionem in omnibus casibus patiuntur.

PRæter dicta nomina contracta aliqua inueniuntur, quæ per omneis numeros & casus synæresim patiuntur: quorum masculina & neutra tertiæ sunt simpliciũ declinationis, fœminina uerò secundæ, quæ à Theodoro Gaza ὁλοπαθῆ appellantur, ob quam rem in nulla contractorum declinatione coordinantur, quorum inflectio talis est.

Ενικά.

Ο νόος, νοῦς. τοῦ νόου, νοῦ. τῷ νόῳ, νῷ. τὸν νόον, νοῦν. ὦ νόε, νοῦ. Δυϊκά. τὼ νόω, νώ. τοῖν νόοιν, νοῖν. ὦ νόω, νώ, accentu acuto, quoniam dualis numerus in ω. desinens, siue à circunflexis, siuè ab oxitonis acuitur, circunflectitur autem nunquàm. ut ὁ καλὸς, τὼ καλώ. ὁ ἀργυροῦς, τὼ ἀργυρώ. ὁ νοῦς, τὼ νώ. Πλη. οἱ νόοι, νοῖ. τῶν νόων, νῶν. τοῖς νόοις, νοῖς. τοὺς νόους, νοῦς. ὦ νόοι, νοῖ. Declinatur etiam per quintam declinationem sic.

Ο νοῦς. τοῦ νοός. τῷ νοΐ. τὸν νόα. ὦ νοῦ. Sicut βοῦς, βοὸς, βοΐ.

Fluxus. Ο ῥόος, ῥοῦς. τοῦ ῥόου, ῥοῦ. τῷ ῥόῳ, ῥῷ. τὸν ῥόον, ῥοῦν, ὦ ῥόε, ῥοῦ.

Ο πλόος,

Ο πλόος, πλοῦς. τοῦ πλόου, πλοῦ. τῷ πλόῳ, πλῷ. τὸν πλόον, πλοῦν. Sic ἁπλόος. ἁπλοῦς. διπλόος, διπλοῦς. Et alia quorum fœminina & neutra etiam per omneis numeros & casus synæresim patiuntur. Nauigatio. Simplex.

Η ἁπλόη, ἁπλῆ. τῆς ἁπλόης, ἁπλῆς, τῇ ἁπλόῃ, ἁπλῇ. &c.

Τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. τοῦ ἁπλόου, ἁπλοῦ. τῷ ἁπλόῳ, ἁπλῷ. τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. ὦ ἁπλόον, ἁπλοῦν. Δυϊκά. τὼ ἁπλόω, ἁπλῶ. τοῖν ἁπλόοιν, ἁπλοῖν. ὦ ἁπλόω, ἁπλῶ. Πλη. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. τῶν ἁπλόων, ἁπλῶν. τοῖς ἁπλόοις, ἁπλοῖς. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. ὦ ἁπλόα, ἁπλᾶ.

Η λέξις. τῆς λέξεος. τῇ λέξει, ἀπὸ τοῦ λέξει. τὴν λέξιν. ὦ λέξις. Δυϊκά. τὼ λέξεε. τοῖν λεξέοιν, καὶ λέξεων. ὦ λέξεε. Πλη. αἱ λέξεις, ἀπὸ τοῦ λέξεες. τῶν λέξεων. ταῖς λέξεσι. τὰς λέξεις. ὦ λέξεις, sicut Nominatiuus. Sic πόσις, πόσεος, & alia huiusmodi. Dictio.

De ijs quæ in paucis contrahuntur.

Sunt & alia nomina in υς desinentia, & imparisyllaba, quæ cum in paucis casibus synæresim patiantur, ὀλιγοπαθῆ & ipsa quoque dicta sunt, & à Theodoro Gaza partim primum υ. appellatur, & ὀξύτονα sunt. ut ἡδύς, ἡδέος. ὠκύς, ὠκέος. Partim uerò secundum, & grauitona sunt. ut βότρυς, βότρυος. στάχυς, στάχυος. Quæ sunt primi υ. in datiuo singulari synæresim patiuntur. ut ἡδέϊ, ἡδεῖ. sicut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. Et in nominatiuo, accusatiuo & uocatiuo pluralibus. ut ἡδέες, ἡδεῖς. ἡδέας, ἡδεῖς. sicut δημοσθένεες, νεις. δημοσθένεας, νεις. nullius tamen sunt contractorũ declinationis. Quæ uerò sunt secundi, in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralis numeri tantum contrahuntur. nam præcedente υ. sequente uerò quauis uocali, si ex eis synæresis fieri contingat, in υ. fit semper. ut βότρυες, βότρυς. βότρυας, βότρυς. sicut ex ι. præcedente, & quauis uocali sequente fit synæresis in ι. ut in secunda contractorum declinatione dictum est. Paucipassia.

Similiter & quæ in ους desinunt, & imparisyllaba sunt, in tribus casibus pluralis numeri tantum synæresim patiuntur: & ea unica est, ου scilicet, nec in aliqua cõtractorum declinatione coordinantur. Ενικά.

Ο βοῦς. τοῦ βοός. τῷ βοΐ. τὸν βόα, καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. Δυϊκά. τὼ βόε.

βόϊ. τοῖν βοοῖν. ὦ βόϊ. Πλη. οἱ βόες, βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βουσί. τούς βόας, βοῦς. ὦ βόες, βοῦς.

DE COMPARATIVORVM CONTRA.

COmparatiua quoque in ων desinentia, ὀλιγοπαθῆ & ipsa appellari possunt: cum in Accusatiuo singulari masculinorũ, & in Nominatiuo, Accusatiuo, & Vocatiuo pluralibus neutrorum in ω. fiat synæresis, Atticorũ more. ut τὸν μείζονα, μείζω. τὰ μείζονα, μείζω. expuncto scilicet ν. & ο. & α. in ω. contractis. In Nominatiuo uerò plurali; & Vocatiuo masculinorum, ν. prius eliso, ο. & ε. in ου contrahuntur. ut μείζονες, μείζοες, μείζους. At in accusatiuo eiusdem numeri, subtracto ν. ut supra, ο. & α. etiam in ου contrahi necesse est. ut μείζονας, μείζοας, μείζους. sicut βόες. βοῦς. βόας, βοῦς. & duum sunt generum, ac in ον neutrum habent formatum. ut ὁ καὶ ἡ μείζων. τοῦ καὶ τῆς μείζονος. τὸ μεῖζον. τοῦ μείζονος.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΘΕΤΩΝ.

De Adiectiuis nominibus.

ΑΣ

TΩν ἐπιθέτων, hoc est adiectiuorum, aliqua in ας mittunt masculinum, fœmininum in σα, & neutrum in αν. ut ὁ πᾶς, τοῦ παντός. ἡ πᾶσα, τῆς πάσης. τὸ πᾶν. τοῦ παντός.

ΗΣ

Aliqua uerò in ης, duum generum & neutrorum in ες. ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος, ἀληθοῦς.

ΕΙΣ

Aliqua uerò in εις, fœmininum in εσσα, & neutrum in εν. ut ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος. ἡ χαρίεσσα, τῆς χαριέσσης. τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος.

ΙΣ

Aliqua uerò in ις, duum generum, & neutrum in ι. ut ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτριδος. καὶ τὸ φιλόπατρι, τοῦ φιλοπάτριδος.

ΥΣ

Acutisona.

Aliqua autem in υς ὀξύτονα, fœmininum in εια, & neutrũ in υ. ut ὁ ἡδύς, τοῦ ἡδέος. ἡ ἡδεῖα, τῆς ἡδείας. τὸ ἡδύ, τοῦ ἡδέος.

Grauisona.

Aliqua uerò in υς grauitona duum generum, & neutrum in υ. ut ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, τοῦ καὶ τῆς ἀδάκρυος. τὸ ἄδακρυ, τοῦ ἀδάκρυος.

Desinentia in ος purum, simplicia communia trium ge

nerum

nerum, in α. formant fœmininum, & neutrum in ον. ut δίκαιος, δικαία, δίκαιον. Eodem modo, quæcunque in ultima syllaba habent ρ. ut ἀνθηρός, ἀνθηρά, ἀνθηρόν. σοφὴ uero & similia Ionica sunt. Desinentia autem in ος. non purum, in η. fœmininum formant. ut ἔρημος, ἐρήμη, ἔρημον. σοφός, σοφή, σοφόν. Composita uero in ος, Atticorum more duûm sunt generum, & neutrum habent in ον. ut ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος. τὸ φιλόσοφον. Aliqua uero in ους. duûm generum, & in ουν. neutrum habent formatum. ut ὁ καὶ ἡ πολύπους. τοῦ καὶ τῆς πολύποδος. τὸ πολύπουν, τοῦ πολύποδος. Ἁπλοῦς uero, & διπλοῦς, & μολιβδοῦς, & χαλκοῦς, & ἀργυροῦς, & χρυσοῦς trium sunt generum, quorum masculina & neutra tertiam simplicium inflexionem sequuntur, fœminina uero secundam. ut ὁ ἁπλοῦς, τοῦ ἁπλοῦ. ἡ ἁπλῆ, τῆς ἁπλῆς. τὸ ἁπλοῦν, τοῦ ἁπλοῦ. ὁ ἀργυροῦς. τοῦ ἀργυροῦ. ἡ ἀργυρᾶ, τῆς ἀργυρᾶς. τὸ ἀργυροῦν, τοῦ ἀργυροῦ. Iones tamen χρύσεος. χρυσέα, χρύσεον dicunt. & alia similiter.

De compositis regula. ους. ουν.

Aliqua uero in ως. duûm generum, & neutrum in ων. quæ Attica sunt. ut ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τοῦ καὶ τῆς εὔγεω. τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω.

ως. & ων. Attica.

Aliqua in ην. duûm generum, & neutrum in εν. ut ὁ καὶ ἡ τέρην, τοῦ καὶ τῆς τέρενος. τὸ τέρεν, τοῦ τέρενος.

Aliqua in ων. duûm generum, & neutrum in ον. ut ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος. τὸ εὔδαιμον. τοῦ εὐδαίμονος.

ων. & ον.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

Nomina numeralia unum significantia, singulariter tantum declinantur. Quæ uero duo, dualiter. quæ autem plura, pluraliter, & trium sunt generû.

De nominibus numeralibus.

Εἷς. ἑνός. ἑνί. ἕνα. Μία. μιᾶς. μιᾷ. μίαν. Ἕν. ἑνός. ἑνί. ἕν. Vnus.

Δύο, καὶ δύω ἀκλίτως διὰ τοῦ ω. μεγάλου. δυοῖν. καὶ δυεῖν, in fœminino o. in ε. uerso. Declinantur etiam in plurali numero sic. οἱ δύο. αἱ δύο. τὰ δύο. τοῖς καὶ ταῖς καὶ τοῖς δυσί. τοὺς δύο. τὰς δύο. καὶ τὰ δύο. Duo.

Τρεῖς. τριῶν. τρισί. τρεῖς, duûm generum. τρία. τριῶν. τρισί. τρία. Tres.

Τέσσαρες. τεσσάρων. τέσσαρσι, τέσσαρας, duûm generum. Quatuor.

Annotatiuncula. rum. Τέσσαρα. τεσσάρων. τέσσαρσι. τέσσαρα. A quatuor autem usque ad centum omnia sunt indeclinabilia: articulis autem discernuntur, cuius sint generis & casus, sic,

Quinque. Οἱ πέντε. τῶν πέντε. τοῖς πέντε. τοὺς πέντε. Αἱ πέντε. τῶν πέντε. ταῖς πέντε. τὰς πέντε. Τὰ πέντε. τῶν πέντε. τοῖς πέντε. τὰ πέντε. Eodem modo declinantur & ἕξ. & ἑπτά, & ὀκτώ, & ἐννέα, & δέκα. & alia usque ad centum. A ducentis uerò omnis numerus per omnia genera pluraliter declinatur sic,

Ducenti. Οἱ διακόσιοι. τῶν διακοσίων. τοῖς διακοσίοις. τοὺς διακοσίους. Αἱ διακόσιαι. τῶν διακοσίων. ταῖς διακοσίαις. τὰς διακοσίας. Τὰ διακόσια. τῶν διακοσίων. τοῖς διακοσίοις. τὰ διακόσια. Sic & Οἱ τριακόσιοι. τῶν τριακοσίων. τοῖς τριακοσίοις. τοὺς τριακοσίους. Αἱ τριακόσιαι. τῶν τριακοσίων. ταῖς τριακοσίαις, τὰς τριακοσίας. Τὰ τριακόσια. τῶν τριακοσίων. τοῖς τριακοσίοις. τὰ τριακόσια. Οἱ τετρακόσιοι. τῶν τετρακοσίων. τοῖς τετρακοσίοις. τοὺς τετρακοσίους. Αἱ τετρακόσιαι. τῶν τετρακοσίων. ταῖς τετρακοσίαις. τὰς τετρακοσίας. Τὰ τετρακόσια. τῶν τετρακοσίων. τοῖς τετρακοσίοις. τὰ τετρακόσια. Πεντακόσιοι. Ἑξακόσιοι. Ἑπτακόσιοι. Ἐννεακόσιοι. Χίλιοι. Δισχίλιοι. Τρισχίλιοι. Τετρακισχίλιοι, καὶ τὰ λοιπά.

Ἑνικῶ.					Δυϊκῶ.					Πληθυντικῶ.				
Εὐθεῖα.	Γενική.	Δοτική.	Αἰτιατική.	Κλητική.	Εὐθεῖα. Αἰτιατική.		Γενική. Δοτική.		Κλητική.	Εὐθεῖα.	Γενική.	Δοτική.	Αἰτιατική.	Κλητική.

Articuli præpositiui.

ὁ.	τοῦ	τῷ	τὸν	ὦ.	τὼ	τοῖν	ὦ.	οἱ	τῶν	τοῖς	τοὺς	ὦ.
ἡ.	τῆς	τῇ	τὴν		τὰ	ταῖν		αἱ		ταῖς	τὰς	
τὸ.	τοῦ	τῷ	τὸ		τὼ	τοῖν		τὰ		τοῖς	τὰ	

Prima declinatio marium est tantum in ας. & in ης.

ας	ου.	ᾳ. αν. α. ας	α.	αιν.	α.	αι.	ων.	αις.	ας. α.
ης		ῃ. ην. η.							

Secunda est fœmininorum tantum, quæ in α. & in η. terminant.

α.	ης	ῃ.	αν. α.	α.	αιν.	α.	αι.	ων.	αις. ας. αι.
η.			ην. η.						

Nomina tamẽ quæ in α. purũ, δα. θα. ρα. finiunt, seruant α. in Genitiuo & Datiuo singulari. ut θεὰ, θεᾶς. λῆδα, λήδας. μάρθα, μάρθας. ἡμέρα, ἡμέρας.

Tertia declinatio est singulorum generum in ης. excuntium. & neutrorum in ον.

ος.	ου.	ῳ.	ον.	ε. ος.	ω.	οιν.	ω.	οι.	ων.	οις.	ους. οι
ον.				ον.				α.			α. α.

Aduerte Atticos in omnibus casibus facere Vocatiuum Nominatiuo similem.

Quarta est Atticorum, quæ fit à tertia, mutato ο. in ω. quod in omnibus casibus retinet.

ως.	ω.	ῳ.	ων.	ως.	ω.	ῳν.	ω.	ῳ.	ων.	ῳς.	ως. ῳ.
ων.				ων.				ω.			ω. ω.

Hæ quatuor ſuperiores dicuntur pariſyllabæ, quia non creſcunt in obliquis, ſed pares efferuntur Nominatiuo.

Quinta eſt generum omnium quæ creſcunt in obliquis, quorum terminatio uaria eſt. Sed hæ quinqꝫ conſonantes diuerſis uocalibus iunctæ, nunc ſatis erunt.

Ἑνικά. Δυϊκά. Πληθυντικά.

ν. ξ. ρ. σ. ψ. } ος. ι. α. ν. { ν. ξ. ρ. σ. ψ. | ε. οιν. ε. | ες. ων. { σ ξ ψ } ι. ας. ες.

Similiter etiam neutra uariabis, in quibus Accuſatiuos & Vocatiuos ſuis Nominatiuis ſimileis ubiqꝫ facies, eorũ pluralia in α. ut & latina.

Περὶ τῶν συνῃρημένων.

Ab hac quinta, aliꝫ quinqꝫ fiunt declinationes, quꝫ ſynꝫreſi atꝫ dicunt, quot ſynꝫreſim. i. contractionẽ patiunt, quarũ

Prima eſt marium, fœmininorum, & communium, deſinentium in ης. neutrorum uerò deſinentium in ες. adiectiuorum, & in ος. ſubſtantiuorum.

ης. ες. ος. } ου. εος. | ει. εϊ. { εα. ες. ης. / ες. ες. / ος. ος. } (η.) | { η. οιν. η. / εε. εοιν. εε. } | ει. εες. η. εα. } ω. εων. εσι. { ας. εες. / η. η. / εα. εα. } (ει. ει.)

In qua declinatione quinqꝫ hæ ſynæreſes colligunt, hoc eſt, εο. in ου. εϊ. in ει. εα. & duo εε. etiã in ει. & in η. εοι. in οι. εω. in ω.

Secunda eſt marium, fœmininorum, & communium in ις. deſinentium, & neutrorum in ι. quorum Genitiuus in ιος. communiter facit, in εος. Ionicè, in εως. Atticè.

ις. ι. { ιος εος εως } ι. ει. ιι καὶ εϊ. ιν. ι. ι. { ι. ις ι. } | η. ιε εε. { ιοιν. εοιν. εων. } η. ιε εε. | ι. ει. ιες εες ι. η. ια. εα. { ιων ίων εων } ισι εσι ιας εας ιες εες ι. ι. ει. ι. η. ι. η. ια. εα. ια. εα.

In neutris

In neutris aduertendum est treis pluraleis casus. In qua declinatione propria synæresis una est, in ι. productum. Nam ubicunque euenit synæresin fieri ex ι. & quauis uocali sequente, fit contractio in ι. Quum uerò mutatur ι. in ε. Ionicè, fiunt synæreses quæ sunt in prima.

Tertia est marium tantummodo in ευς. exeuntiū: quorum Genitiuus in εος. fit cōmuniter in εως. Atticè, & in ηος. Ionicè; & ita singulatim unūquodque idioma potes uariare

	Ενικά.				Δυϊκά.			Πληθυντικά.				
	εος.	εῖ.		ευ.	εε.		εε.	εες.			εας.	εες.
ευς.	εως.	ει.	εα.	ευς.	η.	εοιν.	η.	εις.	εων.	ευσι.	εις.	εις.
	ηος.	ηῖ.	ηα.	ευς.	ηε.	ηοιν.	ηε.	ηες.	ηων.	ησι.	ηας.	ηες.

In qua declinatione duæ synæreses fiūt, quæ à prima sunt, hoc est, ε. & ι. in ει. duo εε. in ει. & in η. ε. & α. etiam in ει.

Quarta est fœmininorum solum, in ω. uel in ως. exeūtium.

ω.	οῦ.	οῖ.	ω.									
	οος.	οῖ.	οα.	οῖ.	ω.	οιν.	ω.	οι.	ων.	οις.	ους.	οι.
ως.					ου.	οι.	ω.					

In qua quidem tres hæ εο. οῖ. οα. synæreses in singulari tantum habentur: alij uerò duo numeri tertiam sequūtur simplicium declinationem.

Quinta est neutrorum in ας. purum, uel in ρας. exeuntium.

ας.	ατος.	ατι.	ας.	ας.	ατε.	ατοιν.	ατε	ατα.	ατων.		ατα.	ατα.
	αος.	αῖ.	ας.	ας.	αε.	αοιν.	αε.	αα.	αων.	ασι	αα.	αα.
ρας.	ως.	ᾳ.	ρας.	ρας.	α.	ων.	α.	α.	ων.		α.	α.

In hac declinatione duæ sunt synæreses: in genitiuis in ω. in reliquis casibus in α.

 Sunt

Sunt quædam nomina, quæ per omneis casus patiūtur synæresim. ut νόος, ῥόος, ἁπλόος, & alia huiusmodi.

Ενικά.	Δυϊκά.	Πληθυντικά.
ου. ου. ῳ. ου. ου.	ω. οῖν. ω.	οι. ων. οι. ους. οι.
οος. οου. οῳ. οον. οε.	όω. οοιν. όω.	οοι. οων. οοις. οους. οοι.

Νοῦς tamen etiam per quintam simplicium declinatur. ut νοῦς, νοός, νοΐ, νόα.

Nomina numeralia.

Εἷς.	ἑνός.	ἑνί.	ἕνα.	quintæ	declinationis.
Μία.	μιᾶς.	μιᾷ.	μιάν.	secundæ	
Ἓν.	ἑνός	ἑνί.	ἕν.	quintæ	

οἱ, αἱ, τὰ δύο. — τῶν δύο.	τοῖς, ταῖς, τοῖς δυσί.	τούς, τὰς, τὰ δύο.
οἱ, αἱ τρεῖς. — τῶν τριῶν. τὰ — τρία.	τοῖς, ταῖς, τοῖς — τρισί.	τούς, τὰς τρεῖς. τὰ — τρία.
οἱ, αἱ τέσσαρες, τὰ — τέσσαρα. τῶν τεσσάρων	τοῖς, ταῖς, τοῖς τέσσαρσι	τούς, τὰς τέσσαρας. τὰ — τέσσαρα.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

Verbi definitio.

Ημα ἐστὶ μέρος λόγου κλιτικὸν μετὰ διαφόρων χρόνων, ἐνέργειαν, ἢ πάθος, ἢ οὐδέτερόν τι σημαῖνον. hoc est, Verbum est pars orationis declinabilis, cum diuersis temporibus, actionem, uel passionem, uel neutrum quiddam significans.

Verbo

Verbo acciduт octo

		id est	ut
ἔγκλισις, & sunt ε.	ὁριστική.	Indicatiuus.	τύπτω.
	προσακτική.	Imperatiuus.	τύπτε.
	εὐκτική.	Optatiuus.	τύπτοιμι.
	ὑποτακτική.	Subiunctiuus.	ἐὰν τύπτω
	ἀπαρέμφατος	Infinitiuus.	τύπτειν.
Γένος, & sunt ε.	ἐνεργητικόν.	actiuum.	τύπτω.
	παθητικόν.	passiuum.	τύπτομαι.
	οὐδέτερον.	neutrum.	ὑγιαίνω.
	κοινὸν ἢ μέσον	cōmune, mediū	βιάζομαι.
	ἀποθετικόν.	deponens.	μάχομαι.
Εἶδος, & sunt duo	πρωτότυπον.	primatiua.	ἄρδω.
	παραγωγόν.	deriuatiua.	ἀρδεύω.
σχῆμα. & sunt tria	ἁπλοῦν.	simplex.	ἰσῶ.
	σύνθετον.	composita.	παρισῶ.
	παρασύνθετον	decomposita.	παρισάνω
ἀριθμός.	ἑνικός.	singularis.	τύπτω.
	δυϊκός.	dualis.	τύπτετον.
	πληθυντικός.	pluralis.	τύπτομεν
Πρόσωπον, & sunt tres	πρῶτον.	prima.	γράφω.
	δεύτερον.	secunda.	γράφας.
	τρίτον.	tertia.	γράφει.
χρόνοι, & sunt sex.	ἐνεστώς.	præsens.	τύπτω.
	παρατατικός.	pteritū imperfe.	ἔτυπτον.
	παρακείμενος.	præteritū perfe.	τέτυφα.
	ὑπερσυντέλικος.	pterit. plusqperf	ἐτετύφειν
	ἀόριστος.	Indefinitum.	ἔτυψα.
	μέλλων.	futurum.	τύψω.

Συζυγία, hoc est, coniugatio: & sunt tredecim. Sex τῶν βαρυτόνων, hoc est, grauisonorum. Tres τῶν περισπωμένων, id est, circunflexorum in ῶ. desinentium, & quatuor in μι.

CONIV:

CONIVGATIONVM DISTINCTIONES.

PRIMAE.

β. Prima igitur grauitonorum coniugatio est, quæ per β. uel π. uel φ. uel πτ. profertur. ut λείβω. τέρπω. γράφω. τύπτω. Quorum Futurum per ψ. ut λείψω. τέρψω. γράψω. τύψω. Præteritũ uerò per φ. ut λέλειφα. τέτερφα. γέγραφα. τέτυφα.

Prima π. φ.

SECVNDAE.

γ. Secunda coniugatio est, quæ per γ. uel κ. uel χ. uel κτ. ut λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. Quorum futurũ per ξ. ut λέξω, πλέξω, τρέξω, τέξω. Præteritum uerò per χ. ut λέλεχα, πέπλεχα, τέτρεχα, τέτεχα.

Secũda κ. χ.

TERTIAE.

δ. Tertia est, quæ per δ. uel θ. uel τ. ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. Quorum futurum per σ. ut ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω. Præteritum uerò per κ. ut ᾖκα, πέπληκα, ἤνυκα.

Tertia θ. τ.

QVARTAE.

ζ. Quarta est, quæ per ζ. uel geminum ττ. ut φράζω. ὀρύσσω, siue ὀρύττω ἀττικῶς. Quorum futurum nunc per σ. ut φράσω, nunc per ξ. ut ὀρύξω. Et præteritum nunc per κ. ut πέφρακα. nunc per χ. ut ὤρυχα.

Tertia ττ.

QVINTAE.

λ. Quinta est, quæ per quatuor immutabiles profertur. uidelicet λ. μ. ν. ρ. ut ψάλλω. νέμω. κλίνω. σπείρω. Quorum Futurum, penultimam corripiens, ac extremam circunflectens, per easdem immutabileis enunciatur. ut ψαλῶ, altera immutabili expuncta, νεμῶ. κρινῶ. σπερῶ, subiunctiua uocali diphthongi abiecta, ι. scilicet. Præteritum per κ. ut ἔψαλκα. νενέμηκα. κέκρικα, ἔσπαρκα.

Quinta μ. ν. ρ.

SEXTAE.

Sexta uerò per ω. purum. ut ἀκούω, ἱππεύω. Quorum futurum per σ. ut ἀκούσω, ἱππεύσω. Præteritum uerò per κ. ut ἤκουκα. ἵππευκα.

Sexta ω. purum.

Quo in loco sciendum est, coniugationes, quas alij tredecim faciunt, Theodorum Gazam in quinque redigere, hoc est. Quæcunque uerba ante ω. habent, siue β. siue π. siue φ. siue πτ. primam constituere coniugationem. ut λείβω. τέρπω. γράφω. τύπτω. Quęcunque uerò γ. siue κ. siue χ. siue κτ.

adnotatiuncula.

siue κτ. siue geminatũ σσ, siue ζ. & in futuro ξ. secundã. ut λέγω. πλέκω. ἔχω. τίκτω. ὀρύσσω. παίζω. At quæcunque δ. siue θ. siue τ. siue ζ. siue geminatum σσ. siue ω. purum, & in futuro σ. tertiam. ut ᾄδω. πλήθω. ἀνύτω. φράζω. πλάσσω. ἀκούω. Quæ uerò quampiam immutabilem habent, quartã constituere necesse est. ut ψάλλω. νέμω. κρίνω. σπείρω. Quintam uerò quæcunque in μι desinunt uerba. ut τίθημι. ἵστημι. δίδωμι. ζεύγνυμι. de quibus proprijs locis dicetur.

Sed ante uerbi inflexionem hæc pauca annotãda sunt, hoc est, Cum prima persona pluralis numeri in μεν exeat, primam dualem omnino deficere: quod omnibus accidit actiuis, tam in ω. quàm in μι desinentibus, & ambobus etiam aoristis passiuis, & præterito perfecto medio, cũ & ipsa actiuam sequantur literaturam. Etiam, tertia persona plurali in ι. aut in αι exeunte, hoc est, ι. in actiuis, & αι in passiuis, secundam, & tertiam dualis numeri similes esse. Si uerò in aliam exeat terminationem omnino differre. Etiam in modo imperatiuo, & subiunctiuo futurum deficere, sed pro his aoristos in usu haberi. Etiam præsens, & præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectum in modo indicatiuo diuisim inflecti, in alijs uerò coniunctim. Præterita quoque augmentum, quod in modo indicatiuo suscipiũt, siue temporale sit, siue syllabicũ, in alijs modis, & participijs omnino amittere. excipiuntur præteritum perfectum, & paulo post futurum, quod Græce μετ' ὀλίγον μέλλων dicitur, quæ ubique suum retinent augmentum.

Annotatiunculæ quinque. 1 2 3 4 5

Exemplum grauitonorum uerborum primæ coniugationis.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

Indicatiuus actiuus. Verbero

Ενικά.	Τύπτω.	τύπτεις.	τύπτει.
Δυικά.		τύπτετον.	τύπτετον.
Πλη.	τύπτομεν.	τύπτετε.	τύπτουσι.
παρατ.	Ετυπτον.	ἔτυπτες.	ἔτυπτε.
		ἐτύπτετον.	ἐτυπτέτην.
	ἐτύπτομεν.	ἐτύπτετε.	ἔτυπτον.

παρακ.	Τέτυφα.	τέτυφας.	τέτυφε.
		τετύφατον.	τετύφατον.
	τετύφαμεν.	τετύφατε.	τετύφασι.
ὑπερσ.	Ἐτετύφειν.	ἐτετύφεις.	ἐτετύφει.
		ἐτετύφειτον.	ἐτετυφείτην.
	ἐτετύφειμεν.	ἐτετύφειτε.	ἐτετύφεισαν.
ἀόρ. α.	Ἔτυψα.	ἔτυψας.	ἔτυψε.
		ἐτύψατον.	ἐτυψάτην.
	ἐτύψαμεν.	ἐτύψατε.	ἔτυψαν.
ἀόρ. β.	Ἔτυπον.	ἔτυπες.	ἔτυπε.
		ἐτύπετον.	ἐτυπέτην.
	ἐτύπομεν.	ἐτύπετε.	ἔτυπον.
μέλλ. α.	Τύψω.	τύψεις.	τύψει.
		τύψετον.	τύψετον.
	τύψομεν.	τύψετε.	τύψουσι
μέλλ. β.	Τυπῶ.	τυπεῖς.	τυπεῖ.
		τυπεῖτον.	τυπεῖτον.
	τυποῦμεν.	τυπεῖτε.	τυποῦσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Imperatiuus

Ἑνικά.	Τύπτε. τυπτέτω.	Δυϊκά. τύπτετον.	τυπτέτων.
Πλη.	τύπτετε.	τυπτέτωσαν.	
παρ. καὶ.	Τέτυφε, τετυφέτω.	τετύφετον.	τετυφέτων.
ὑπερσ.	τετύφετε.	τετυφέτωσαν.	
ἀόρ. α.	Τύψον.	τυψάτω.	τύψατον.
	τυψάτων.	τύψατε.	τυψάτωσαν.
ἀόρ. β.	Τύπε.	τυπέτω.	τύπετον.
	τυπέτων.	τύπετε,	τυπέτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Optatiuus.

Ἑνικά.	Τύπτοιμι.	τύπτοις.	τύπτοι.
Δυϊκά.		τύπτοιτον.	τυπτοίτην.
Πλη.	τύπτοιμεν.	τύπτοιτε.	τύπτοιεν.
παρ. καὶ.	Τετύφοιμι.	τετύφοις.	τετύφοι.
ὑπερσ.		τετύφοιτον.	τετυφοίτην.
	τετύφοιμεν.	τετύφοιτε.	τετύφοιεν.
ἀόρ. α.	Τύψαιμι.	τύψαις.	τύψαι.
			τύψαιμεν.

		τύψαιτον.	τυψαίτην.
	τύψαιμεν.	τύψαιτε.	τύψαιεν.
ἀόρ. β.	Τύποιμι.	τύποις.	τύποι.
		τύποιτον.	τυποίτην.
	τύποιμεν.	τύποιτε.	τύποιεν.
μέλλ. α.	Τύψοιμι.	τύψοις.	τύψοι.
		τύψοιτον.	τυψοίτην.
	τύψοιμεν.	τύψοιτε.	τύψοιεν.
μέλλ. β.	Τυποῖμι.	τυποῖς.	τυποῖ.
		τυποῖτον.	τυποίτην.
	τυποῖμεν.	τυποῖτε.	τυποῖεν.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς, καὶ παρατατικός.

Ενικά ἐὰν Τύπτω.	τύπτῃς.	τύπτῃ.
Δυϊκά.	ἐὰν τύπτητον.	τύπτητον.
Πλη. ἐὰν τύπτωμεν.	τύπτητε.	τύπτωσι.
παρακ. ἐὰν Τετύφω.	τετύφῃς.	τετύφῃ.
καὶ ὑπερς.	ἐὰν τετύφητον.	τετύφητον.
ἐὰν τετύφωμεν.	τετύφητε.	τετύφωσι.
ἀόρ. α. ἐὰν. Τύψω.	τύψῃς.	τύψῃ.
	ἐὰν τύψητον.	τύψητον.
ἐὰν τύψωμεν,	τύψητε.	τύψωσι.
ἀόρ. β. ἐὰν Τύπω.	τύπῃς.	τύπῃ.
	ἐὰν τύπητον.	τύπητον.
ἐὰν τύπωμεν.	τύπητε.	τύπωσι.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεστὼς, καὶ παρατατικός.

Τύπτειν. παρακ. καὶ ὑπερς. τετυφέναι. ἀόρ. α. τύψαι. ἀόρ. β. τυπεῖν. μέλλ. α. τύψειν. μέλλ. β. τυπεῖν.

Μετοχαὶ, ἐνεργητικαί. Ενεστὼς, καὶ παρατ.

	Ο Τύπτων.	τοῦ τύπτοντος.	ἡ τύπτουσα.
παρακ.	τῆς τυπτούσης.	τὸ τύπτον,	τοῦ τύπτοντος.
καὶ	ὁ Τετυφώς.	τοῦ τετυφότος.	ἡ τετυφυῖα,
ὑπερς.	τῆς τετυφυίας.	τὸ τετυφός.	τοῦ τετυφότος.
ἀόρ. α.	ὁ Τύψας,	τοῦ τύψαντος.	ἡ τύψασα,
	τῆς τυψάσης.	τὸ τύψαν,	τοῦ τύψαντος.

ἀόρ. β.	ὁ τυπών,	τοῦ τυπόντος.	ἡ τυποῦσα,
	τῆς τυπούσης.	Τὸ τυπόν,	τοῦ τυπόντος.
Μίλλ. α.	ὁ τύψων,	τοῦ τύψοντος.	ἡ τύψουσα,
	τῆς τυψούσης.	τὸ Τύψον,	τοῦ τύψοντος.
μίλλ. β.	ὁ τυπῶν,	τοῦ τυποῦντος.	ἡ τυποῦσα,
	τῆς τυπούσης.	τὸ τυποῦν	τοῦ τυποῦντος.

Annotatiuncula. Aduertendum eſt, participia maſculina & neutra ad quintam ſimplicium declinationẽ referri. Fœminina uerò ad ſecundam.

DE VERBIS PASSIVIS.

IN paſſiuis uerò hæc ſunt annotãda, hoc eſt dualem numerũ omneis habere perſonas, cũ prima pluralis nõ in μεν, ſed in θα exeat: demptis aoriſtis paſſiuis, qui actiuorum literaturam ſequuntur. Etiam tertiam perſonam pluralem præteriti perfecti paſſiui omnino deficere, ſi tertia ſingularis ante ται finalem ſyllabam aliam habeat cõſonantem, pro ea autem participio eiuſdem temporis utimur, & ſubſtãtiuo uerbo. Hoc idem patitur & præteritum perfectum modi optatiui, & ſubiunctiui, in omnibus numeris, & perſonis: cum nullo modo recte formari poſſit, ſi prima perſona præteriti paſſiui aliquam habeat conſonantem ante μαι finalem.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΟΣ.

Indicatiuus passiuus. Verberor.	Ενικά	Τύπτομαι.	τύπτῃ.	τύπτεται.
	Δυικά	τυπτόμεθον.	τύπτεσθον.	τύπτεσθον.
	Πλη.	τυπτόμεθα.	τύπτεσθε.	τύπτονται,
	παρατ.	Ετυπτόμην.	ἐτύπτου.	ἔτυπτο.
		ἐτυπτόμεθον.	ἐτύπτεσθον.	ἐτυπτέσθην.
		ἐτυπτόμεθα.	ἐτύπτεσθε.	ἐτύπτοντο.
	παρακ	Τέτυμμαι.	τέτυψαι.	τέτυπται.
		τετύμμεθον.	τέτυφθον.	τέτυφθον.
		τετύμμεθα.	τέτυφθε.	τετυμμένοι εἰσί.
			καὶ ἰωνικῶς	τετύφατο.

ὑπερς

ὑπερσ.	Ετετύμμην.	ἐτέτυψο.	ἐτέτυπτο.
	ἐτετύμμεθον.	ἐτέτυφθον.	ἐτετύφθην.
	ἐτετύμμεθα.	ἐτέτυφθε.	ἐτετυμμένοι ἦσαν.
		καὶ ἰωνικῶς	ἐτετύφατο
ἀόρ.	Ετύφθην.	ἐτύφθης.	ἐτύφθη.
		ἐτύφθητον.	ἐτυφθήτην.
	ἐτύφθημεν.	ἐτύφθητε.	ἐτύφθησαν.
ἀόρ. β.	Ετύπην.	ἐτύπης.	ἐτύπη.
		ἐτύπητον.	ἐτυπήτην.
	ἐτύπημεν.	ἐτύπητε.	ἐτύπησαν.
μέλλ. α.	Τυφθήσομαι.	τυφθήσῃ.	τυφθήσεται.
	τυφθησόμεθον.	τυφθήσεσθον.	τυφθήσεσθον.
	τυφθησόμεθα.	τυφθήσεσθε.	τυφθήσονται.
μέλλ. β.	Τυπήσομαι.	τυπήσῃ.	τυπήσεται.
	τυπησόμεθον.	τυπήσεσθον.	τυπήσεσθον.
	τυπησόμεθα.	τυπήσεσθε.	τυπήσονται.
μετ' ὀλ.	Τετύψομαι.	τετύψῃ.	τετύψεται.
μέλλ.	τετυψόμεθον.	τετύψεσθον.	τετύψεσθον.
	τετυψόμεθα.	τετύψεσθε.	τετύψονται.

Προςακτικὰ παθητικά. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Imperatiu.

Ενικά Τύπτου. τυπτέσθω. Δυϊκά. τύπτεσθον. τυπτέσθων.
Πληθ. τύπτεσθε. τυπτέσθωσαν.
παρακ. καὶ Τέτυψο. τετύφθω. Δυϊκά. τέτυφθον. τετύφθων.
ὑπερσ. Πληθ. τέτυφθε. τετύφθωσαν.

ἀόρ. α.	Τύφθητι.	τυφθήτω.	τύφθητον.
	τυφθήτων.	τύφθητε.	τυφθήτωσαν.
ἀόρ. β.	Τύπηθι.	τυπήτω.	τύπητον.
	τυπήτων.	τύπητε.	τυπήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Optatiuus.

Ενικά.	Τυπτοίμην.	τύπτοιο.	τύπτοιτο.
Δυϊκά.	τυπτοίμεθον.	τύπτοισθον.	τυπτοίσθην.
Πληθ.	τυπτοίμεθα.	τύπτοισθε.	τύπτοιντο.
παρακ. καὶ	Τετυμμένος εἴην.	εἴης.	εἴη.
ὑπερσ.		τετυμμένω εἴητον.	εἰήτην.
	τετυμμένοι εἴημεν.	εἴητε.	εἴησαν.

ἀόρ. α.	Τυφθείην.	τυφθείης.	τυφθείη.
		τυφθείητον.	τυφθειήτην.
	τυφθείημεν.	τυφθείητε.	τυφθείησαν.
ἀόρ. β.	Τυπείην.	τυπείης.	τυπείη.
		τυπείητον.	τυπειήτην.
	τυπείημεν.	τυπείητε.	τυπείησαν.
μέλλ. α.	Τυφθησοίμην.	τυφθήσοιο.	τυφθήσοιτο.
	τυφθησοίμεθον.	τυφθήσοισθον.	τυφθησοίσθην.
	τυφθησοίμεθα.	τυφθήσοισθε.	τυφθήσοιντο.
μέλλ. β.	Τυπησοίμην.	τυπήσοιο.	τυπήσοιτο.
	τυπησοίμεθον.	τυπήσοισθον.	τυπησοίσθην.
	τυπησοίμεθα.	τυπήσοισθε.	τυπήσοιντο.
μετ' ὀλ.	Τετυψοίμην.	τετύψοιο.	τετύψοιτο.
μέλλ.	τετυψοίμεθον.	τετύψοισθον.	τετυψοίσθην.
	τετυψοίμεθα.	τετύψοισθε.	τετύψοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Subiunctiuus.

Ενικά.	ἐὰν Τύπτωμαι.	τύπτῃ.	τύπτηται.
Δυϊκά.	ἐὰν τυπτώμεθον.	τύπτησθον.	τύπτησθον.
Πλη.	ἐὰν τυπτώμεθα.	τύπτησθε.	τύπτωνται.
παρακ. καὶ	Τετυμμένος ἐὰν ὦ.	ᾖς.	ᾖ.
ὑπερσ.	τετυμμένω ἐὰν ἦτον.		ἦτον.
	τετυμμένοι ἐὰν ὦμεν.	ἦτε.	ὦσι.
ἀόρ. α.	ἐὰν Τυφθῶ.	τυφθῇς.	τυφθῇ.
		ἐὰν τυφθῆτον.	τυφθῆτον.
	ἐὰν τυφθῶμεν.	τυφθῆτε.	τυφθῶσι.
ἀόρ. β.	ἐὰν Τυπῶ.	τυπῇς.	τυπῇ.
		ἐὰν τυπῆτον.	τυπῆτον.
	ἐὰν τυπῶμεν.	τυπῆτε.	τυπῶσι.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Infinitiuus.

Τύπτεσθαι. παρακ. καὶ ὑπερσ. τετύφθαι. ἀόρ α. τυφθῆναι.
ἀόρ. β. τυπῆναι. μέλλ. α. τυφθήσεσθαι. μέλλ. β. τυπήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλον. τετύψεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Participium

ὁ Τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου. ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης, τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

παρακ.

παρακ.μ.	ὁ Τετυμμένος,	τοῦ τετυμμένου.	ἡ τετυμμένη,
ὑπερσ.	τῆς τετυμμένης,	τὸ τετυμμένον.	τοῦ τετυμμένου.
ἀόρ. α.	ὁ Τυφθείς,	τοῦ τυφθέντος.	ἡ τυφθεῖσα.
	τῆς τυφθείσης.	τὸ τυφθέν,	τοῦ τυφθέντος.
ἀόρ. β.	ὁ Τυπείς,	τοῦ τυπέντος.	ἡ τυπεῖσα,
	τῆς τυπείσης.	τὸ τυπέν.	τοῦ τυπέντος.
μέλλ. α.	ὁ Τυφθησόμενος,	τοῦ τυφθησομένου.	ἡ τυφθησομένη.
	τῆς τυφθησομένης.	τὸ τυφθησόμενον,	τοῦ τυφθησομένου.
μέλλ. β.	ὁ Τυπησόμενος,	τοῦ τυπησομένου.	ἡ τυπησομένη.
	τῆς τυπησομένης.	τὸ τυπησόμενον,	τοῦ τυπησομένου,
μετ' ὀλί.	ὁ Τετυψόμενος,	τοῦ τετυψομένου.	ἡ τετυψομένη.
μέλλ.	τῆς τετυψομένης.	τὸ τετυψόμενον.	τοῦ τετυψομένου.

Aduertendum est, participia passiua in μενος masculina, & neutra in μενον, tertiæ esse simplicium declinationis: fœminina uerò eorum, secundæ. At participia utriusque aoristi passiui masculini generis & neutri, quintæ declinationis, eorum uerò fœminina, secundæ. Annot.

DE VERBO MEDIO

Libuit in hac uerborum declinatione, Theodorum Gazam immitatus, communi ordine relicto, per omneis modo & tempora, uerba media seorsum uariare. Cum alij partim actiuis. ut præteritum perfectũ, & præteritum plusquàm perfectum: partim uerò passiuis. hoc est, ambos aoristos, & utrunque futurum admiscuerit. Quod quidem eo consilio fecimus, ut faciliorem discentibus uiam ostenderemus. Esto igitur tertio loco eorum perfecta ac distincta uariatio, quæ quidem in præsenti, & præterito imperfecto passiuis prorsus similia sunt.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Ενικά	Τύπτομαι.	τύπτῃ.	τύπτεται.
Δυϊκά.	τυπτόμεθον.	τύπτεσθον.	τύπτεσθον.
Πλη.	τυπτόμεθα.	τύπτ.σθε.	τύπτονται.
παρατ.	Ετυπτόμην.	ἐτύπτου.	ἐτύπτετο.
	ἐτυπτόμεθον.	ἐτύπτεσθον.	ἐτυπτέσθην.
	ἐτυπτόμεθα.	ἐτύπτεσθαι.	ἐτύπτοντο.

Indicatiuus medius. uerbero uel uerberor.

παρακ.	Τέτυπα.	τέτυπας.	τέτυπε.
		τετύπατον.	τετύπατον.
	τετύπαμεν.	τετύπατε.	τετύπασι.
ὑπερ.	Ετετύπειν.	ἐτετύπεις.	ἐτετύπει.
		ἐτετύπειτον.	ἐτετυπείτην.
	ἐτετύπειμεν.	ἐτετύπειτε.	ἐτετύπεισαν.
ἀόρ. α.	Ετυψάμην.	ἐτύψω.	ἐτύψατο.
	ἐτυψάμεθον.	ἐτύψασθον.	ἐτυψάσθην.
	ἐτυψάμεθα.	ἐτύψασθε.	ἐτύψαντο.
ἀόρ. β.	Ετυπόμην.	ἐτύπου.	ἐτύπετο.
	ἐτυπόμεθον.	ἐτύπεσθον.	ἐτυπέσθην.
	ἐτυπόμεθα.	ἐτύπεσθε.	ἐτύποντο.
μέλλ. α.	Τύψομαι.	τύψῃ.	τύψεται.
	τυψόμεθον.	τύψεσθον.	τύψεσθον.
	τυψόμεθα.	τύψεσθε.	τύψονται.
μέλλ. β.	Τυποῦμαι.	τυπῇ.	τυπεῖται.
	τυπούμεθον;	τυπεῖσθον.	τυπεῖσθον.
	τυπούμεθα.	τυπεῖσθε.	τυποῦνται.

Προσακτικὰ μέσα. Ενεςὼς κὴ παρατατικός.

Imperatiu.	Ενικά.	Τύπτου.	τυπτέσθω. Δ.	τύπτεσθον.
		τυπτέσθων.	Γ. τύπτεσθε.	τυπτέσθωσαν.
	παρ. κὴ	Τέτυπε.	τετυπέτω.	τετύπετον.
	ὑπερσ.	τετυπέτων.	τετύπετε.	τετυπέτωσαν.
	ἀόρ. α.	Τύψαι.	τυψάσθω.	τύψασθον.
		τιψάσθων.	τύψασθε.	τυψάσθωσαν.
	ἀόρ. β.	Τυποῦ.	τυπέσθω.	τύπεσθον.
		τυπέσθων.	τύπεσθε.	τυπέσθωσαν.

Εὐτικὰ μέσα. Ενεςὼς κὴ παρατατικός.

Optatiuus.	Ενικά.	Τυπτοίμην.	τύπτοιο.	τύπτοιτο.
	Δυϊκά.	τυπτοίμεθον.	τύπτοισθον.	τυπτοίσθην.
	Πλη.	τυπτοίμεθα.	τύπτοισθε.	τύπτοιντο.
	παρ. κὴ	Τετύποιμι.	τετύποις.	τετύποι.
			τετύποιτον.	τετυποίτην.
		τετύποιμεν.	τετύποιτε.	τετύποιεν.
	ἀόρ. α.	Τυψαίμην.	τύψαιο.	τύψαιτο.
		τυψαίμεθον.	τύψεσθον.	τυψαίσθην.
		τυψαίμεθα.	τύψεσθε.	τύψαιντο.

ἀόρ. β

ἀόρ. β.	Τυποίμην.	τύποιο.	τύποιτο.
	τυποίμεθον.	τύποισθον.	τυποίσθην.
	τυποίμεθα.	τύποισθε.	τύποιντο.
μέλλ. α.	Τυψοίμην.	τύψοιο.	τύψοιτο.
	τυψοίμεθον.	τύψοισθον.	τυψοίσθην
	τυψοίμεθα.	τύψοισθε.	τύψοιντο.
μέλλ. β.	Τυποίμην.	τυποῖο.	τυποῖτο.
	τυποίμεθον.	τυποῖσθον.	τυποίσθην.
	τυποίμεθα.	τυποῖσθε.	τυποῖντο.

Υποτακτικὰ μέσα. Ενεςὼς κὶ Παρατατικός.

Subiunctiuus.

Ενικά	ἐὰν Τύπτωμαι.	τύπτῃ.	τύπτηται.
Δυϊκά.	ἐὰν τυπτώμεθον.	τύπτησθον.	τύπτησθον.
Πλη.	ἐὰν τυπτώμεθα.	τύπτησθε.	τύπτωνται.
παρ. κὶ	ἐὰν Τετύπω.	τετύπῃς.	τετύπῃ.
ὑπερσ.		ἐὰν τετύπητον.	τετύπητον.
	ἐὰν τετύπωμεν.	τετύπητε.	τετύπωσι.
ἀόρ. α.	ἐὰν Τύψωμαι.	τύψῃ.	τύψηται.
	ἐὰν τυψώμεθον.	τύψησθον.	τύψησθον.
	ἐὰν τυψώμεθα.	τύψησθε.	τύψωνται.
ἀόρ. β.	ἐὰν Τύπωμαι.	τύπῃ.	τύπηται.
	ἐὰν τυπώμεθον.	τύπησθόν.	τύπησθον.
	ἐὰν τυπώμεθα.	τύπησθε.	τύπωνται.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεςὼς κὶ Παρατατ.

Τύπτεσθαι. παρ. κὶ ὑπερσ. τετυπέναι. ἀόρ. α. τύψασθαι. ἀόρ. β. τυπέσθαι. μέλλ. α. τύψεσθαι. μέλλ. β. τυπεῖσθαι. Infinitiuus.

Μετοχαὶ μέσαι. Ενεςὼς κὶ παρατατ.

Participium

	ὁ Τυπτόμενος,	τοῦ τυπτομένου.	ἡ τυπτομένη,
	τῆς τυπτομένης.	τὸ τυπτόμενον,	τοῦ τυπτομένου.
παρ. κὶ	ὁ Τετυπώς,	τοῦ τετυπότος.	ἡ τετυπυῖα,
ὑπερ.	τῆς τετυπυίας.	τὸ τετυπός,	τοῦ τετυπότος.
ἀόρ. α.	ὁ Τυψάμενος,	τοῦ τυψαμένου.	ἡ τυψαμένη,
	τῆς τυψαμένης.	τὸ τυψάμενον,	τοῦ τυψαμένου.
ἀόρ. β.	ὁ Τυπόμενος,	τοῦ τυπομένου.	ἡ τυπομένη,
	τῆς τυπομένης.	τὸ τυπόμενον,	τοῦ τυπομένου.
μέλλ. α.	ὁ Τυψόμενος,	τοῦ τυψομένου.	ἡ τυψομένη,

τῆς τυφομένης. τὸ τυφόμενον, τοῦ τυφομένου.
μέλλ. β. ὁ Τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου. ἡ τυπουμένη.
τῆς τυπουμένης. τὸ τυπούμενον, τοῦ τυπουμένου.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

De uerbis circunflexis

Ircunflexa uerba, à sexta coniugatione grauitonorum fiunt. Non tamen ab omnibus uerbis: sed ab his solum, quæ in penultima habent siue ι. siue α. siue ο. ut ποιέω. βοάω. χρυσόω. Et dicuntur circunflexa, eò quòd circunflexum accentum habent in ultima ex contractione. ut ποιέω, ποιῶ. βοάω, βοῶ. χρυσόω, χρυσῶ. Patiuntur autem synæresim in præsenti, & præterito imperfecto modi indicatiui, quæ quidem tempora in alijs modis, & etiam participijs simul uariantur. Et cum in his uerbis uariæ sint synæreses, uarias coniugationes esse oportet, quæ per supradictas treis uocaleis, hoc est, ι. α. & ο. distinguuntur: quas χαρακτηριστικά, id est, formatiuas literas appellare possumus: quemadmodum & consonanteis in grauitonis. Esto igitur ι. χαρακτηριστικὸν primæ coniugationis circunflexorum. α. Secundæ. ο. Tertiæ.

Lod ettem pora contractionum.

Prima coniugatio circunflexorum.

Prima, coniugatio circunflexorum à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum, in εω desinentibus, per synæresim fit. ut ποιέω, ποιῶ. Cuius futurum in σω desinens, à uerbo perfecto fit, penultima uocali, hoc est, ι. in η. conuersa. ut ποιέω, ποιήσω. Eandem quoque uocalem & præteritum perfectum, in κα desinens, seruat. hoc idem & præteritum plusquàmperfectum & aoristus primus faciunt. ut πεποίηκα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα. Quædam tamen inueniuntur quæ in huiusmodi temporibus ι. inmutatum retinent. ut τελέω, τελῶ, τελέσω. ὀλέω, ῶ, ὀλέσω. καλέω, ῶ, καλέσω. ἀρκέω, ῶ. ἀρκέσω. & alia. Sunt & quæ utrunque habent. ut φρονέω, ῶ. φρονέσω, καὶ φρονήσω. αἰνέω, ῶ. αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. κορέω, ῶ. κορέσω, καὶ κορήσω. & alia. Synæreses autem huius coniugationis, quæ semper ex ι. præcedente, & uocali sequente fiunt,

Synæreses primæ coniugationis.

fiunt, sex sunt· α.ου.οι.ει.η.ω. Nam si post ε. alterum sequatur ε. in ει diphthongum fit synæresis. ut ποιέετον, ποιεῖτον. Si η. in η. ut ποιέητε, ποιῆτε. Si ο. in ου. ut ποιέομεν, ποιοῦμεν. Si ω. in ω. ut ποιέω, ποιῶ. Si uero diphthongus, in eandem fit synæresis. ut ποιέεις, ποιεῖς. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέοιμι, ποιοῖμι. ποιέουσι, ποιοῦσι.

Χαρακτηριστικὸν ε { ε ει. / η η. / ο ου. / ω ω. } Si post ε. sequitur diphthongus in eandem fit synæresis.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΙΤΗΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicatiuus Actiuus. Facio.

Ενικά.	Ποιέω, ῶ.	ποιέεις, εῖς.	ποιέει, εῖ.
	Δυϊκά.	ποιέετον, εῖτον.	ποιέετον, εῖτον.
Πλη.	ποιέομεν, οῦμεν.	ποιέετε, εῖτε.	ποιέουσι, οῦσι.
παρατ.	Εποίεον, ουν.	ἐποίεες, εις.	ἐποίεε, ει.
		ἐποιέετον, εῖτον.	ἐποιεέτην, είτην.
	ἐποιέομεν, οῦμεν.	ἐποιέετε, εῖτε.	ἐποίεον, ουν.
παρακ.	Πεποίηκα.	πεποίηκας.	πεποίηκε.
		πεποιήκατον.	πεποιήκατον.
	πεποιήκαμεν.	πεποιήκατε.	πεποιήκασι.
ὑπερσ.	Επεποιήκειν.	ἐπεποιήκεις.	ἐπεποιήκει.
		ἐπεποιήκειτον.	ἐπεποιηκείτην.
	ἐπεποιήκειμεν.	ἐπεποιήκειτε.	ἐπεποιήκεισαν.
ἀόρ. α.	Εποίησα.	ἐποίησας.	ἐποίησε.
		ἐποιήσατον.	ἐποιησάτην.
	ἐποιήσαμεν.	ἐποιήσατε.	ἐποίησαν.
μέλλ. α.	Ποιήσω.	ποιήσεις.	ποιήσει.
		ποιήσετον.	ποιήσετον.
	ποιήσομεν.	ποιήσετε.	ποιήσουσι.

Hic annotandum est, medium præteritum, & secundũ aoristum rarò inueniri in prima, & secunda coniugatione circunflexorum, & à themate in ω. non purum desinente fieri, ac impareis habere syllabas cũ primis. ut δουπῶ, μέλλ. δουπήσω. παρακ. δεδούπηκα. μέσος παρακ. δέδουπα. ἀόρ. α. ἐδούπησα. ἀόρ. β. ἔδουπον. At in tertia coniugatione nunq̃ inueniri. Futurum uerò secundum omnino deesse. Annotatiuncula.

f 2 Προσακτικὰ

Προςατικὰ ἐνεργητικά. Ενεςὼς, καὶ Παρατ.

Imperatiuus Ενικά. Ποίει, ποίεε. ποιείτω, ποιείτω, Δυϊ. ποιείτον, Ποιεῖτον. ποιείτων, ποιείτων. Πληθυντικά. ποιείτε, ποιεῖτε, ποιείτωσαν. ποιείτωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερς. Πεποίηκε, πεποιηκέτω. πεποιήκετον. πεποιηκέτων, πεποιήκετε, πεποιηκέτωσαν.

ἀόρ. α. Ποίησον, ποιησάτω. ποιήσατον. ποιησάτων, ποιήσατε, ποιησάτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατ.

Optatiuus. Ενικά. Ποιέοιμι, οῖμι. ποιέοις, οῖς. ποιέοι, οῖ.
Δυϊκά ποιεόιτον, οῖτον. ποιεοίτην. οίτην.
Πλη. ποιέοιμεν, οῖμεν. ποιέοιτε, οῖτε. ποιέοιεν. οῖεν.

παρακ. καὶ ὑπερς. Πεποιήκοιμι. πεποιήκοις. πεποιήκοι.
πεποιηκοῖτον. πεποιηκοίτην.
πεποιήκοιμεν. πεποιήκοιτε. πεποιήκοιεν.

ἀόρ. α. Ποιήσαιμι. ποιήσαις. ποιήσαι.
ποιήσαιτον. ποιησαίτην.
ποιήσαιμεν. ποιήσαιτε. ποιήσαιεν.

μέλλ. α. Ποιήσοιμι. ποιήσοις. ποιήσοι.
ποιήσοιτον. ποιησοίτην.
ποιήσοιμεν. ποιήσοιτε. ποιήσοιεν.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατ.

Coniunctiuus. Ενικά. ἐὰν Ποιέω, ῶ. ποιέῃς. ῇς. ποιέῃ. ποιῇ.
Δυϊκά. ἐὰν ποιέητον, ῆτον. ποιέητον. ῆτον.
Πλη. ἐὰν ποιέωμεν, ῶμεν. ποιέητε, ῆτε. ποιέωσι, ῶσι.

παρακ. καὶ ὑπερς. ἐὰν Πεποιήκω. πεποιήκῃς. πεποιήκῃ.
ἐὰν πεποιήκητον. πεποιήκητον.
ἐὰν πεποιήκωμεν. πεποιήκητε. πεποιήκωσι.

ἀόρ. α. ἐὰν Ποιήσω. ποιήσῃς. ποιήσῃ.
ἐὰν ποιήσητον. ποιήσητον.
ἐὰν ποιήσωμεν. ποιήσητε. ποιήσωσι.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατ.

Ποιέειν, εῖν. παρακ. καὶ ὑπερς. πεποιηκέναι. ἀόρ. α. ποιῆσαι. μέλλ. α. ποιήσειν.

Μετοχαὶ

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεςῶς καὶ Παρατ.

ὁ Ποιέων, ποιῶν. τοῦ ποιέοντος, ποιοῦντος. Participium
ἡ ποιέουσα, ποιοῦσα. τῆς ποιεούσης, ποιούσης.
τὸ ποιέον, ποιοῦν. τοῦ ποιέοντος, ποιοῦντος.
παρα. καὶ ὁ Πεποιηκώς, τοῦ πεποιηκότος. ἡ πεποιηκυῖα,
ὑπερς. τῆς πεποιηκυίας. τὸ πεποιηκός. τοῦ πεποιηκότος.
ἀόρ. α. ὁ Ποιήσας, τοῦ ποιήσαντος. ἡ ποιήσασα,
τῆς ποιησάσης. τὸ ποιῆσαν. τοῦ ποιήσαντος.
μέλλ. α. ὁ Ποιήσων, τοῦ ποιήσοντος. ἡ ποιήσουσα,
τῆς ποιησούσης. τὸ ποιῆσον, τοῦ ποιήσοντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Ενικ. Ποιέομαι, οῦμαι. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέεται, εῖται.
Δυικ. ποιεόμεθον, οὔμεθον ποιέεσθον, εῖσθον ποιέεσθον Indicatiuus
εῖσθον. Πλη. ποιεόμεθα, οὔμεθα. ποιέεσθε, Passiuus.
εῖσθε. ποιέονται, οῦνται.
παρατ. Εποιεόμην, ούμην. ἐποιέου, ἐποιοῦ. ἐποιέετο, εῖτο.
ἐποιεόμεθον. οὔμεθον. ἐποιέεσθον, εῖσθον. ἐποιεέσθην.
ἐποιεῖσθον, ἐποιεόμεθα, οὔμεθα. ἐποιέεσθε, ἐποιεῖσθε.
ἐποιέοντο, ἐποιοῦντο.

παρακ.	Πεποίημαι.	πεποίησαι.	πεποίηται.
	πεποιήμεθον.	πεποίησθον.	πεποίησθον.
	πεποιήμεθα.	πεποίησθε.	πεποίηνται.
		καὶ ἰωνικῶς	πεποιέαται.
ὑπερς.	Επεποιήμην.	ἐπεποίησο.	ἐπεποίητο.
	ἐπεποιήμεθον,	ἐπεποίησθον.	ἐπεποιήσθην.
	ἐπεποιήμεθα.	ἐπεποίησθε.	ἐπεποίηντο.
		καὶ ἰωνικῶς	ἐπεποιέατο.
ἀόρ. α.	Εποιήθην.	ἐποιήθης.	ἐποιήθη.
		ἐποιήθητον.	ἐποιηθήτην.
	ἐποιήθημεν.	ἐποιήθητε.	ἐποιήθησαν.
μέλλ. α.	Ποιηθήσομαι.	ποιηθήσῃ.	ποιηθήσεται.
	ποιηθησόμεθον.	ποιηθήσεσθον.	ποιηθήσεσθον.
	ποιηθησόμεθα.	ποιηθήσεσθε.	ποιηθήσονται.
μετ' ὀλί.	Πεποιήσομαι.	πεποιήσῃ	πεποιήσεται.
μέλλ.	πεποιησόμεθον.	πεποιήσεσθον.	πεποιήσεσθαι.
	πεποιησόμεθα.	πεποιήσεσθε.	πεποιήσονται.

Προσακτικὰ παθητικά. Ενεςῶς, κὴ Παρατατ.

Imperatiuus Ενικά Ποιέυ, ποιοῦ. ποιείσθω, είσθω. Δ. ποιέεσθον, είσθον. ποιείσθων, είσθων. Π. ποιέεσθε, εῖσθε. ποιείσθωσαν, είσθωσαν.

παρακ. κὴ ὑπερσ. Πεποίησο. πεποιήσθω. πεποίησθον. πεποιήσθων. πεποίησθε. πεποιήσθωσαν.

ἀόρ. α. Ποιήθητι. ποιηθήτω. ποιήθητον. ποιηθήτων. ποιήθητε. ποιηθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεςῶς, κὴ Παρατατ.

Optatiuus. Ενικά Ποιεοίμην, οίμην. ποιέοιο, ποιοῖο. ποιέοιτο, οῖτο. Δυικά. ποιεοίμεθον ποιοίμεθον. ποιέοισθον, ποιοῖσθον. ποιεοίσθην, ποιοίσθην.

Πλη. ποιεοίμεθα, οίμεθα. ποιέοισθε, οῖσθε. ποιέοιντο, οῖντο.

παρ. κὴ ὑπερ. Πεποιήμην. πεποιῇο. πεποιῇτο. πεποιήμεθον. πεποιῇσθον. πεποιήσθην. πεποιήμεθα. πεποιῇσθε. πεποιῇντο.

Accentu circunflexo ſuperpenultimam ſecundæ & tertiæ perſonæ, cuiuſuis numeri, niſi longa ſequatur, quod in omnibus ſanè uerbis circunflexis obſeruandum eſt.

ἀόρ. α. Ποιηθείην. ποιηθείης. ποιηθείη. ποιηθείητον. ποιηθειήτην. ποιηθείημεν. ποιηθείητε. ποιηθείησαν.

μέλλ. α Ποιηθησοίμην. ποιηθήσοιο. ποιηθήσοιτο. ποιηθησοίμεθον. ποιηθήσοισθον. ποιηθησοίσθην. ποιηθησοίμεθα. ποιηθήσοισθε. ποιηθήσοιντο.

μετ' ὀλί. μέλλ. Πεποιησοίμην. πεποιήσοιο. πεποιήσοιτο. πεποιησοίμεθον. πεποιήσοισθον. πεποιησοίσθην. πεποιησοίμεθα. πεποιήσοισθε. πεποιήσοιντο.

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενεςῶς, κὴ Παρατατ.

Subiunctiuus. Ενικά. ἐὰν Ποιέωμαι, ῶμαι. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέηται, ῆται. Δυικά. ἐὰν ποιεώμεθον, ώμεθον. ποιέησθον, ποιῆσθον. ποιέησθον, ποιῆσθον.

Πλη. ἐὰν ποιεώμεθα, ώμεθα. ποιέησθε, ῆσθε. ποιέωνται, ῶνται.

παρ. κὴ ὑπερσ. ἐὰν Πεποιῶμαι. πεποιῇ. πεποιῆται. ἐὰν πεποιώμεθον. πεποιῆσθον. πεποιῆσθον. ἐὰν πεποιώμεθα. πεποιῆσθε. πεποιῶνται.

ἀόρ. α.

ἀόρ.α. ἐὰν Ποιηθῶ. ποιηθῇς. ποιηθῇ.
ἐὰν ποιηθῆτον. ποιηθῆτον.
ἐὰν ποιηθῶμεν. ποιηθῆτε. ποιηθῶσι.

Hoc in loco aduertendum est, subiunctiua in μαι desinentia, si à circunflexis existant, circunflecti penultimam. ἐὰν νοῶ, ἐὰν νοῶμαι. ἐὰν ποιῶ, ἐὰν ποιῶμαι. Etiam si sint præteriti perfecti. ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν βεβοῶμαι. Grauari autem, si à grauitonis extiterint. ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι.

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεστὼς, καὶ Παρατατ.

Ποιέεσθαι, εῖσθαι. παρ. καὶ ὑπερσ. πεποιῆσθαι. ἀόρ.α. ποιηθῆναι. μέλ.α. ποιηθήσεσθαι. μετ' ὀλ. μέλ. πεποιήσεσθαι — Infinitiuus.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεστὼς, καὶ Παρατατ.

ὁ Ποιεόμενος, ούμενος. τοῦ ποιεομένου, ποιουμένου. — Participium
ἡ ποιεομένη, ουμένη. τῆς ποιεομένης, ποιουμένης.
τὸ ποιεόμενον, ούμενον. τοῦ ποιεομένου. ποιουμένου.
παρ. καὶ ὁ Πεποιημένος, τοῦ πεποιημένου. ἡ πεποιημένη.
ὑπερσ. τῆς πεποιημένης. τὸ πεποιημένον, τοῦ πεποιημένου.
ἀόρ.α. ὁ Ποιηθείς, τοῦ ποιηθέντος. ἡ ποιηθεῖσα,
τῆς ποιηθείσης. τὸ ποιηθέν, τοῦ ποιηθέντος.
μέλλ.α. ὁ Ποιηθησόμενος, τοῦ ποιηθησομένου. ἡ ποιηθησομένη,
τῆς ποιηθησομένης. τὸ ποιηθησόμενον, τοῦ ποιηθησομένου.
μετ' ὀλ. ὁ Πεποιησόμενος. τοῦ πεποιησομένου. ἡ πεποιησομένη,
μέλλ. τῆς πεποιησομένης. τὸ πεποιησόμενον, τοῦ πεποιησομένου.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ.

Ενικά Ποιέομαι, οῦμαι. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέεται, εῖται. — Indicatiuus medius.
παρατ. Εποιεόμην, ούμην. ἐποιέου, ἐποιοῦ. ἐποιέετο, εῖτο.

Ad similitudinem passiuorum cætera uariabis.

Præteritũ perfectũ mediũ, & præteritũ plusq̃perfectũ, & secundus aoristus, ac futurum secundum omnino desunt.

ἀόρ.α Εποιησάμην. ἐποιήσω. ἐποιήσατο.
ἐποιησάμεθον. ἐποιήσασθον. ἐποιησάσθην.
ἐποιησάμεθα. ἐποιήσασθε. ἐποιήσαντο.
μέλλ.α. Ποιήσομαι. ποιήσῃ. ποιήσεται.
ποιησόμεθον. ποιήσεσθον. ποιήσεσθον.
ποιησόμεθα. ποιήσεσθε. ποιήσονται.

Προσακτικά

Προστακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς. καὶ Παρατατ.

Imperatiuus

Ποιέου, ποιοῦ, ut passiuū. ἀόρ. α. ποίησαι, ποιησάσθω. ποιήσασθον, ποιησάσθων. ποιήσασθε, ποιησάσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς, καὶ Παρατατ.

Optatiuus.

	Ποιεοίμην, οίμην.	ποιέοιο, οῖο.	ποιέοιτο, οῖτο. &c.
ἀόρ. α.	Ποιησαίμην.	ποιήσαιο.	ποιήσαιτο.
	ποιησαίμεθον.	ποιήσαισθον.	ποιησαίσθην.
	ποιησαίμεθα.	ποιήσαισθε.	ποιήσαιντο.
μέλλ. α.	Ποιησοίμην.	ποιήσοιο.	ποιήσοιτο.
	ποιησοίμεθον.	ποιήσοισθον.	ποιησοίσθην.
	ποιησοίμεθα.	ποιήσοισθε.	ποιήσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Coniunct.

	ἐὰν Ποιέωμαι. ῶμαι.	ποιέῃ, ποιῇ.	ποιέηται, ῆται. &c.
ἀόρ. α.	ἐὰν Ποιήσωμαι.	ποιήσῃ.	ποιήσηται.
	ἐὰν ποιησώμεθον.	ποιήσησθον.	ποιήσησθον.
	ἐὰν ποιησώμεθα.	ποιήσησθε.	ποιήσωνται.

Ἀπαρέμφατα μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Infinitiuus.

Ποιέεσθαι, εῖσθαι. ἀόρ. α. ποιήσασθαι. μέλλ. α. ποιήσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Participium

ὁ Ποιεόμενος, ούμενος. τοῦ ποιεομένου, ουμένου. ἡ ποιεομένη, ουμένη. τῆς ποιεομένης, ουμένης. τὸ ποιεόμενον, ποιούμενον. τοῦ ποιεομένου, ποιουμένου.

ἀόρ. α.	ὁ Ποιησάμενος.	ἡ ποιησαμένη.	τὸ ποισάμενον.
μέλλ. α.	ὁ Ποιησόμενος.	ἡ ποιησομένη.	τὸ ποιησόμενον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜ.

Secunda coniugatio circunflexorum.

Ecunda coniugatio circunflexorū à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum in αω desinentibus, per synæresim fit. ut γελάω, γελῶ. Cuius futurū in σω desinens, à uerbo perfecto fit: nunc penultima uocali seruata. ut γελάω, ῶ, γελάσω. nunc in η. conuersa.

uersa. βοάω, βοῶ, βοήσω. Eandem quoque penultimam & præteritum perfectum in κα desinens seruat. ut γεγέλακα. βεβόηκα. Sic & præteritum plusquàmperfectum, & primus aoristus. Synæreses autem huius secundæ coniugationis, quæ semper ex α. præcedente, & uocali sequente fiunt, duæ tantummodo sunt, α. scilicet, & ω. Nam post ipsum α. aut ι. sequitur, aut η. aut ο. μικρὸν. aut ω. Si ι. aut η. sequantur, in α. productum fit crasis. ut βοάετε, βοᾶτε. βοάητε, βοᾶτε. Si ο. μικρὸν aut ω. in ω. μέγα fit semper. ut βοάω, βοῶ. βοάομεν, βοῶμεν. At ubi ι. in diphthongo repertum fuerit, idem facta crasi, in diphthongum impropriam per synæresim resumendum erit. ut βοάεις, βοᾷς. βοάει, βοᾷ. βοάοιμι, βοῷμι. Si uerò υ. omnino obijciendum. ut βοάουσι βοῶσι.

Synæreses huius coniugationis.

χαρακτηριστικὸν α { ι, η, ο, ω }

α Si post α. sequitur ι. in quaplam diphthongo, idem remanet in diphthongo impropria.

ω

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ

Indicatiuus. actiuus. Clamo.

Ενικά.	Βοάω, ῶ.	βοάεις, ᾷς.	βοάει, βοᾷ.
Δυϊκά.		βοάετον. ᾶτον.	βοάετον, ᾶτον.
Πλη.	βοάομεν, ῶμεν.	βοάετε, ᾶτε.	βοάουσι, ῶσι.
παρατ.	Εβόαον, ἐβόων.	ἐβόαες, ἐβόας.	ἐβόαε, ἐβόα.
		ἐβοάετον, ᾶτον.	ἐβοαέτην, ώτην.
	ἐβοάομεν, ῶμεν.	ἐβοάετε, ᾶτε.	ἐβόαον, ἐβόων.
παρακ.	Βεβόηκα.	βεβόηκας.	βεβόηκε.
		βεβοήκατον.	βεβοήκατον.
	βεβοήκαμεν.	βεβοήκατε.	βεβοήκασι.
ὑπερσ.	Εβεβοήκειν.	ἐβεβοήκεις.	ἐβεβοήκει.
		ἐβεβοήκειτον.	ἐβεβοηκείτην.
	ἐβεβοήκειμεν.	ἐβεβοήκειτε.	ἐβεβοήκεισαν.
ἀόρ. α.	Εβόησα.	ἐβόησας.	ἐβόησε.
		ἐβοήσατον.	ἐβοησάτην.
	ἐβοήσαμεν.	ἐβοήσατε.	ἐβόησαν.
μέλλ. α.	Βοήσω.	βοήσεις.	βοήσει.
		βοήσετον.	βοήσετον.
	βοήσομεν.	βοήσετε.	βοήσουσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςῶς, καὶ Παρατατ.

Imperatiuus		Βόαε, βόα.	βοαέτω, βοάτω.	βοάετον, βοᾶτον.
		βοαέτων, άτων.	βοάετε, βοᾶτε.	βοαέτωσαν, άτωσ
	παρακ.	Βεβόηκε.	βεβηκέτω.	βεβοηκετον. (σαν.
		βεβοηκέτων.	βεβοήκετε.	βεβοηκέτωσαν.
	ἀόρ.α.	Βόησον.	βοησάτω.	βοήσατον.
		βοησάτων.	βοήσατε.	βοησάτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςὼς, καὶ Παρατατ.

Optatiuus.	Ενικά.	Βοάοιμι, ῷμι.	βοάοις, βοῷς.	βοάοι, βοῷ.
	Δυϊκά.		βοάοιτον, ῷτον.	βοαοίτην, ῴτην.
	Πλη.	βοάοιμεν, ῷμεν.	βοάοιτε, ῷτε.	βοάοιεν, ῷεν.
	παρακ. καὶ	Βεβοήκοιμι.	βεβοήκοις.	βεβοήκοι.
	ὑπερσ.		βεβοήκοιτον.	βεβοηκοίτην.
		βεβοήκοιμεν.	βεβοήκοιτε.	βεβοήκοιεν.
	ἀόρ.α.	Βοήσαιμι.	βοήσαις.	βοήσαι.
			βοήσαιτον.	βοησαίτην.
		βοήσαιμεν.	βοήσαιτε.	βοήσαιεν.
	μέλλ.α.	Βοήσοιμι.	βοήσοις.	βοήσοι.
			βοήσοιτον.	βοησοίτην.
		βοήσοιμεν.	βοήσοιτε.	βοήσοιεν.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςὼς, καὶ Παρατατ.

Subiunctiuus.	Ενικά.	ἐὰν Βοάω, βοῶ.	βοάῃς, βοᾷς.	βοάῃ, βοᾷ.
	Δυϊκά.		ἐὰν βοάητον, ᾶτον.	βοάητον, ᾶτον.
	Πλη.	ἐὰν βοάωμεν, ῶμεν.	βοάητε, ᾶτε.	βοάωσι, ῶσι.
	παρακ. καὶ	ἐὰν Βεβοήκω.	βεβοήκῃς.	βεβοήκῃ.
	ὑπερσ.		ἐὰν βεβοήκητον.	βεβοήκητον.
		ἐὰν βεβοήκωμεν.	βεβοήκητε.	βεβοήκωσι.
	ἀόρ.α.	ἐὰν Βοήσω.	βοήσῃς.	βοήσῃ.
			ἐὰν βοήσητον.	βοήσητον.
		ἐὰν βοήσωμεν.	βοήσητε.	βοήσωσι.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεςὼς, καὶ Παρατατ.

Infinitiuus. Βοάειν. βοᾶν. παρακ. καὶ ὑπερσ. βεβοηκέναι. ἀόρ. α. βοῆσαι. μέλλ.α. βοήσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεςὼς, καὶ Παρατατ.

ὁ Βοάων,

ὁ Βοάων, βοῶν. τοῦ βοάοντος, ῶντος. ἡ βοάουσα, βοῶσα.
τῆς βοαούσης, ώσης. τὸ βοάον, βοῶον. τοῦ βοάοντος, ῶντος

παρακ. καὶ ὁ	Βεβοηκώς.	τοῦ βεβοηκότος.	ἡ βεβοηκυῖα.
ὑπερσ.	τῆς βεβοηκυίας.	τὸ βεβοηκός.	τοῦ βεβοηκότος.
ἀόρ.	ὁ Βοήσας.	ἡ βοήσασα.	τὸ βοῆσαν.
μέλλ.	ὁ Βοήσων.	ἡ βοήσουσα.	τὸ βοῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ

Ενικά. Βοάομαι, βοῶμαι. βοάῃ, βοᾷ. βοάεται, βοᾶται. Indicatiuus Passiuus. Vocor.
Δυϊκά. βοαόμεθον. ώμεθον. βοάεσθον, ᾶσθον. βοάεσθον. βοᾶσθον.
Πλη. βοαόμεθα, ώμεθα. βοάεσθε, ᾶσθε. βοάονται, ῶνται.
παρατ. Εβοαόμην, ώμην. ἐβοάου, ἐβοῶ. ἐβοάετο, ᾶτο. ἐβοαόμε-
θον. ώμεθον. ἐβοάεσθον, ᾶσθον. ἐβοαέσθην, άσθην.
ἐβοαόμεθα, ώμεθα. ἐβοάεσθε, ᾶσθε. ἐβοάοντο, ῶντο.

παρακ.	Βεβόημαι.	βεβόησαι.	βεβόηται.
	βεβοήμεθον.	βεβόησθον.	βεβόησθον.
	βεβοήμεθα.	βεβόησθε.	βεβόηνται.
ὑπερσ.	Εβεβοήμην.	ἐβεβόησο.	ἐβεβόητο.
	ἐβεβοήμεθον.	ἐβεβόησθον.	ἐβεβοήσθην.
	ἐβεβοήμεθα.	ἐβεβόησθε.	ἐβεβόηντο.
ἀόρ. α.	Εβοήθην.	ἐβοήθης.	ἐβοήθη.
		ἐβοήθητον.	ἐβοηθήτην.
	ἐβοήθημεν.	ἐβοήθητε.	ἐβοήθησαν.
μέλλ. α.	Βοηθήσομαι.	βοηθήσῃ.	βοηθήσεται.
	βοηθησόμεθον.	βοηθήσεσθον.	βοηθήσεσθον.
	βοηθησόμεθα.	βοηθήσεσθε.	βοηθήσονται.
μετ' ὀλ.	Βεβοήσομαι.	βεβοήσῃ.	βεβοήσεται.
μέλλ.	βεβοησόμεθον.	βεβοήσεσθον.	βεβοήσεσθον.
	βεβοησόμεθα.	βεβοήσεσθε.	βεβοήσονται.

Προσακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατ.

Ενικά.	Βοάου, βοῶ.	βοαέσθω.	βοάσθω.	Imperatiuus
Δυϊκά.	βοάεσθον, ᾶσθον.	βοαέσθων,	βοάσθων.	
Πλη.	βοάεσθε, ᾶσθε.	βοαέσθωσαν,	βοάσθωσαν.	
παρακ. καὶ	Βεβόησο.	βεβοήσθω.	β. βόησθον.	
ὑπερσ.	βεβοήσθων.	βεβόησθε.	βεβοήσθωσαν.	
ἀόρ. α.	Βοήθητι.	βοηθήτω.	βοήθητον.	

 βοηθήτων.

	βοηθήτων.	βοήθητε.	βοηθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Optatiuus.	Ἑνικά.	Βοαοίμην, ῴμην.	βοάοιο, βοῷο.	βοάοιτο, βοῷτο.
	Δυϊκά.	βοαοίμεθον, ῴμεθον.	βοάοισθον, ῷσθον.	βοαοίσθην, ῴσθην
	Πλη.	βοαοίμεθα, ῴμεθα.	βοάοισθε, ῷσθε.	βοάοιντο, ῷντο.
	παρακ. καὶ	Βεβοήμην	βεβοῇο.	βεβοῇτο.
	ὑπερσ.	βεβοήμεθον.	βεβοῇσθον.	βεβοῄσθην.
		βεβοήμεθα.	βεβοῇσθε.	βεβοῇντο.
	ἀόρ. α.	Βοηθείην.	βοηθείης.	βοηθείη.
			βοηθείητον.	βοηθειήτην.
		βοηθείημεν.	βοηθείητε.	βοηθείησαν.
	μέλλ. α.	Βοηθησοίμην.	βοηθήσοιο.	βοηθήσοιτο.
		βοηθησοίμεθον.	βοηθήσοισθον.	βοηθησοίσθην.
		βοηθησοίμεθα.	βοηθήσοισθε.	βοηθήσοιντο.
	μετ' ὀλ.	Βεβοησοίμην.	βεβοήσοιο.	βεβοήσοιτο.
	μέλλ.	βεβοησοίμεθον.	βεβοήσοισθον.	βεβοησοίσθην.
		βεβοησοίμεθα.	βεβοήσοισθε.	βεβοήσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Subiunctiuus.	Ἑνικά.	ἐὰν Βοάωμαι, ῶμαι.	βοάῃ, βοᾷ.	βοάηται, ᾶται.
	Δυϊκά.	ἐὰν βοαώμεθον, ώμεθον.	βοάησθον, ᾶσθον.	βοάησθον, βοᾶσθον.
	Πλη.	ἐὰν βοαώμεθα, ώμεθα.	βοάησθε, ᾶσθε.	βοάωνται, ῶνται.
	παρ.	ἐὰν Βεβοῶμαι.	βεβοῇ.	βεβοῆται.
	ὑπερ. καὶ	ἐὰν βεβοώμεθον.	βεβοῆσθον.	βεβοῆσθον.
		ἐὰν βεβοώμεθα.	βεβοῆσθε.	βεβοῶνται.
	ἀόρ. α.	ἐὰν Βοηθῶ.	βοηθῇς.	βοηθῇ.
			ἐὰν βοηθῆτον.	βοηθῆτον.
		ἐὰν βοηθῶμεν.	βοηθῆτε.	βοηθῶσι.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Infinitiuus. Βοάεσθαι, βοᾶσθαι. παρ. καὶ ὑπερ. βεβοῆσθαι. ἀόρ. α. βοηθῆναι.
μέλλ. α. βοηθήσεσθαι. μετ' ὀλίγ. μέλλ. βεβοήσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ἐνεστὼς, καὶ Παρατατ.

Participium ὁ Βοαόμενος, ώμενος. ἡ βοαομένη, ωμένη. τὸ βοαόμενον, ώμενον.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ βεβοημένος. ἡ βεβοημένη. τὸ βεβοημένον.
ἀόρ. α. ὁ Βοηθείς. ἡ βοηθεῖσα. τὸ βοηθέν.

μέλλ. α.

μέλλ. α. ὁ βοηθησόμενος. ἡ βοηθησομένη. τὸ βοηθησόμενον.
μετ' ὀλί. μέλλ. ὁ βεβοησόμενος. ἡ βεβοησομένη. τὸ βεβοησόμενον

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ.

Βοάομαι, ῶμαι. βοάῃ, βοᾷ. βοάεται, βοᾶται. Indicatiuus. medius. Voco uel uocor.
παρακ. Ἐβοαόμην, ώμην. ἐβοάου, ἐβοῶ. ἐβοάετο, ἐβοᾶτο.
ἀόρ. α. Ἐβοησάμην. ἐβοήσω. ἐβοήσατο.
ἐβοησάμεθον. ἐβοήσασθον. ἐβοησάσθην.
ἐβοησάμεθα. ἐβοήσασθε. ἐβοήσαντο.
μέλλ. α. Βοήσομαι. βοήσῃ. βοήσεται.
βοησόμεθον. βοήσεσθον. βοήσεσθον.
βοησόμεθα. βοήσεσθε. βοήσονται.

Προστατικὰ μέσα. Ἐνεστώς, καὶ Παρατ.

Βοάου, βοῶ. βοαέσθω, άσθω. &c. Imperatiuus
ἀόρ. α. Βόησαι. βοησάσθω. βοήσασθον. βοησάσθων. βοήσασθε, βοησάσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Ἑνικά. Βοαοίμην, ῴμην. βοάοιο, βοῷο. βοάοιτο, βοῷτο. Optatiuus.
ἀόρ. α. Βοησαίμην. βοήσαιο. βοήσαιτο.
βοησαίμεθον. βοήσεσθον. βοησαίσθην.
βοησαίμεθα. βοήσεσθε. βοήσαιντο.
μέλλ. α. Βοησοίμην. βοήσοιο. βοήσοιτο.
βοησοίμεθον. βοήσοισθον. βοησοίσθην.
βοησοίμεθα. βοήσοισθε. βοήσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

ἐὰν Βοάωμαι, ῶμαι. βοάῃ, βοᾷ. βοάηται, βοᾶται. Subiunctiuus.
ἀόρ. α. ἐὰν Βοήσωμαι. βοήσῃ. βοήσηται.
ἐὰν βοησώμεθον. βοήσησθον. βοήσησθον.
ἐὰν βοησώμεθα. βοήσησθε. βοήσωνται.

Ἀπαρέμφατα μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Βοάεσθαι, βοᾶσθαι. ἀόρ. α. βοήσασθαι. μέλλ. α. βοήσεσθαι. Infinitiuus.

Μετοχαὶ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

 ὁ Βοαόμενος,

ὁ Βοαόμενος, ώμενος. ἡ βοαομένη, ωμένη. τὸ βοαόμενον, βοώμενον.

ἀόρ. α. ὁ Βοησάμενος. ἡ βοησαμένη. τὸ βοησάμενον.

μέλλ. α. ὁ Βοησόμενος. ἡ βοησομένη. τὸ βοησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜ.

Tertia coniugatio circunflexorum.

Tertia coniugatio circũflexorum à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum, in οω. desinentibus, per synæresim fit. ut χρυσόω, χρυσῶ. Cuius futurum ante σω. ut plurimum ω. habet. Cognoscitur autem sic. Nam quandocunque uerbum nomen habet præiacens, à quo deriuatur, tunc futurum habet ω. ut ἀργυρός, ἀργυρόω, ρῶ, ἀργυρώσω. Si autem uerbum nullum habeat nomen, à quo deriuetur, tunc futurum retinet ο. μικρόν. ut ὀμόω, ῶ. ὀμόσω. Præteritum quoque perfectum in κα. desinens, & præteritum plusquàmperfectum, & aoristus primus eandem seruant penultimam, quam habet futurum. ut κεχρύσωκα. ὤμοκα.

Synæreses tertiæ coniugationis.

Synæreses autem huius cõiugationis tres sunt, οι. ου. ω. Nam si post ο. sequitur ε. aut alterum ο. siue solum, siue in ου. diph. fit sinæresis in ου. ut χρυσόετον, χρυσοῦτον. χρυσόομεν, χρυσοῦμεν. χρυσόουσι, χρυσοῦσι. Si η. aut ω. in ω. μέγα. ut χρυσόητε, χρυσῶτε. χρυσόωσι, χρυσῶσι. Si uerò ι. in quapiam diphth. repertum fuerit, in οι. semper fiat synæresis. ut χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. χρυσόῃ. χρυσοῖ.

χαρακτηριστικὸν ο { ε, ο, η — ου; ω — ω } Sequente ι. in quauis diphth. fit synæresis in οι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicatiuus Actiuus. Deauro.

Ενικά. Χρυσόω, χρυσῶ. χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόει, χρυσοῖ.

Δυικά. χρυσόετον, οῦτον. χρυσόετον, οῦτον.

Πλη. χρυσόομεν, οῦμεν. χρυσόετε, οῦτε. χρυσόουσι, οῦσι

παρατ. Εχρύσοον, ἐχρύσουν. ἐχρύσοες, ύσους. ἐχρύσοε, ἐχρύσου.

ἐχρυσόετον, οῦτον. ἐχρυσοέτην, ούτην.

ἐχρυσόομεν,

ἐχρυσόομεν, οῦμεν. ἐχρυσόετε, οῦτε. ἐχρύσοον, σοῦν.
παρακ. Κεχρύσωκα. κεχρύσωκας. κεχρύσωκε.
κεχρυσώκατον. κεχρυσώκατον.
κεχρυσώκαμεν. κεχρυσώκατε. κεχρυσώκασι.
ὑπερσ. Εκεχρυσώκειν. ἐκεχρυσώκεις. ἐκεχρυσώκει.
ἐκεχρυσώκειτον. ἐκεχρυσωκείτην.
ἐκεχρυσώκειμεν. ἐκεχρυσώκειτε. ἐκεχρυσώκεισαν.
ἀόρ. α. Εχρύσωσα. ἐχρύσωσας. ἐχρύσωσε.
ἐχρυσώσατον. ἐχρυσωσάτην.
ἐχρυσώσαμεν. ἐχρυσώσατε. ἐχρύσωσαν.
μέλλ. α. Χρυσώσω. χρυσώσεις. χρυσώσει.
χρυσώσετον. χρυσώσετον.
χρυσώσομεν. χρυσώσετε. χρυσώσουσι.

Προσακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Χρύσοε, χρύσου. χρυσοέτω, σούτω. χρυσόετον, σοῦτον. Imperatiuus
χρυσοέτων, ούτων. χρυσόετε, σοῦτε. χρυσοέτωσαν, σούτωσαν
παρ. καὶ Κεχρύσωκε. κεχρυσωκέτω. κεχρυσώκετον.
ὑπερσ. κεχρυσωκέτων. κεχρυσώκετε. κεχρυσωκέτωσαν.
ἀόρ. α. Χρύσωσον. χρυσωσάτω. χρυσώσατον.
χρυσωσάτων. χρυσώσατε. χρυσωσάτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Ενικά. Χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. χρυσόοις, χρυσοῖς. χρυσόοι, χρυσοῖ Optatiuus.
Δυϊκά. χρυσόοιτον, σοῖτον. χρυσοοίτην, οίτην.
Πλη. χρυσόοιμεν, σοῖμεν. χρυσόοιτε, σοῖτε. χρυσόοιεν, σοῖεν.
παρ. καὶ Κεχρυσώκοιμι. κεχρυσώκοις. κεχρυσώκοι.
ὑπερ. κεχρυσώκοιτον. κεχρυσωκοίτην.
κεχρυσώκοιμεν. κεχρυσώκοιτε. κεχρυσώκοιεν.
ἀόρ. α. Χρυσώσαιμι. χρυσώσαις. χρυσώσαι.
χρυσώσαιτον. χρυσωσαίτην.
χρυσώσαιμεν. χρυσώσαιτε. χρυσώσαιεν.
μέλλ. α. Χρυσώσοιμι. χρυσώσοις. χρυσώσοι.
χρυσώσοιτον. χρυσωσοίτην.
χρυσώσοιμεν. χρυσώσοιτε. χρυσώσοιεν.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Ενικά. ἐὰν. Χρυσόω, χρυσῶ. χρυσόῃς, χρυσοῖς. χρυσόῃ, χρυσοῖ. Subiunctiuus.
Δυϊκά.

Δυικά. ἐὰν χρυσόηθον. σῶθον. χρυσόητον. σῶτον.
Πλη. ἐὰν χρυσόωμεν, σῶμεν. χρυσόητε, σῶτε. χρυσόωσι, σῶσι.
παρ. καὶ ἐὰν Κεχρυσώκω. κεχρυσώκῃς. κεχρυσώκῃ.
ὑπερσ. ἐὰν κεχρυσώκητον. κεχρυσώκητον.
ἐὰν κεχρυσώκωμεν. κεχρυσώκητε. κεχρυσώκωσι.
ἀόρ. α. ἐὰν Χρυσώσω. χρυσώσῃς. χρυσώσῃ.
ἐὰν χρυσώσητον. χρυσώσητον.
ἐὰν χρυσώσωμεν. χρυσώσητε. χρυσώσωσι.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Infinitiuus. Χρυσόειν, χρυσοῦν. παρακ. καὶ ὑπερσ. κεχρυσωκέναι.
ἀόρ. α. χρυσῶσαι. μέλλ. α. χρυσώσειν.

Μετοχαί ἐνεργητικαί. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Participium ὁ Χρυσόων, χρυσῶν. ἡ χρυσόουσα, οῦσα. τὸ χρυσόον, χρυσοῦν.
παρακ. καὶ ὑπερσ. Κεχρυσωκώς. ἡ κεχρυσωκυῖα. τὸ κεχρυσωκός.
ἀόρ. α. ὁ Χρυσώσας. ἡ χρυσώσασα. τὸ χρυσῶσαν.
μέλλ. α. ὁ χρυσώσων. ἡ χρυσώσουσα. τὸ χρυσῶσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ

Indicatiuus Passiuus. Ενικά. Χρυσόομαι, σοῦμαι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. χρυσόεται. χρυσοῦται.
Δυϊκά. χρυσοόμεθον, σούμεθον. χρυσόεσθον, οῦσθον. χρυσόεσθον, οῦσθον.
Πλη. χρυσοόμεθα, σούμεθα. χρυσόεσθε, οῦσθε. χρυσόονται, (σοῦνται.
παρατ. Εχρυσοόμην, σούμην. ἐχρυσόου, ἐχρυσοῦ. ἐχρυσόετο, σοῦτο. ἐχρυσοόμεθον, ούμεθον. ἐχρυσόεσθον, οῦσθον. ἐχρυσοέσθην, ούσθην.
ἐχρυσοόμεθα, ούμεθα. ἐχρυσόεσθε, οῦσθε. ἐχρυσόοντο, ἐχρυσοῦντο.
παρακ. Κεχρύσωμαι. κεχρύσωσαι. κεχρύσωται.
κεχρυσώμεθον. κεχρύσωσθον. κεχρύσωσθον.
κεχρυσώμεθα. κεχρύσωσθε. κεχρύσωνται.
ὑπερσ. Εκεχρυσώμην. ἐκεχρύσωσο. ἐκεχρύσωτο.
ἐκεχρυσώμεθον. ἐκεχρύσωσθον ἐκεχρυσώσθην.
ἐκεχρυσώμεθα. ἐκεχρύσωσθε. ἐκεχρύσωντο.

ἀόρ. α.

ἀόρ. α. Ἐχρυσώθην. ἐχρυσώθης. ἐχρυσώθη.
ἐχρυσώθητον. ἐχρυσωθήτην.
ἐχρυσώθημεν. ἐχρυσώθητε. ἐχρυσώθησαν.
μέλλ. α. Χρυσωθήσομαι. χρυσωθήσῃ. χρυσωθήσεται.
χρυσωθησόμεθον. χρυσωθήσεσθον. χρυσωθήσεσθον.
χρυσωθησόμεθα. χρυσωθήσεσθε. χρυσωθήσονται.
μετ' ὀλ. Κεχρυσώσομαι. κεχρυσώσῃ. κεχρυσώσεται.
μέλλ. κεχρυσωσόμεθον. κεχρυσώσεσθον. κεχρυσώσεσθον.
κεχρυσωσόμεθα. κεχρυσώσεσθε. κεχρυσώσονται.

Προστακτικὰ παθητικὰ Ἐνεστὼς, καὶ Παρατ.

Χρυσόου, χρυσοῦ. χρυσοέσθω, ούσθω. χρυσόεσθον, χρυσοῦσθον. Imperatiuus
χρυσοέσθων, ούσθων. χρυσόεσθε, οῦσθε. χρυσοέσθωσαν, χρυσούσθωσαν.
παρακ. καὶ Κεχρύσωσο, κεχρυσώσθω. κεχρύσωσθον.
ὑπερσ. κεχρυσώσθων. κεχρύσωσθε. κεχρυσώσθωσαν.
ἀόρ. α. Χρυσώθητι, χρυσωθήτω. χρυσώθητον.
χρυσωθήτων. χρυσώθητε. χρυσωθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Ἑνικά. Χρυσοοίμην, οίμην. χρυσόοιο, σοῖο. χρυσόοιτο, σοῖτο. Optatiuus.
Δυϊκά. χρυσοοίμεθον, οίμεθον. χρυσόοισθον, οῖσθον. χρυσοοίσθην, σοίσθην.
Πλη. χρυσοοίμεθα, οίμεθα. χρυσόοισθε, σοῖσθε. χρυσόοιντο, σοῖντο.
παρακ. καὶ Κεχρυσῴμην, κεχρυσῷο. κεχρυσῷτο.
ὑπερσ. κεχρυσῴμεθον. κεχρυσῷσθον. κεχρυσῴσθην.
κεχρυσῴμεθα. κεχρυσῷσθε. κεχρυσῷντο.
ἀόρ. α. Χρυσωθείην. χρυσωθείης. χρυσωθείη.
χρυσωθείητον. χρυσωθειήτην.
χρυσωθείημεν. χρυσωθείητε. χρυσωθείησαν.
μέλλ. α. Χρυσωθησοίμην. χρυσωθήσοιο. χρυσωθήσοιτο.
χρυσωθησοίμεθον. χρυσωθήσοισθον. χρυσωθησοίσθην.
χρυσωθησοίμεθα, χρυσωθήσοισθε. χρυσωθήσοιντο.
μετ' ὀλ. Κεχρυσωσοίμην. κεχρυσώσοιο. κεχρυσώσοιτο.
μέλλ. κεχρυσωσοίμεθον. κεχρυσώσοισθον. κεχρυσωσοίσθην.
κεχρυσωσοίμεθα. κεχρυσώσοισθε. κεχρυσώσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

h Ἑνικά.

Subiunctiuus. Ενικά. ἐὰν Χρυσόωμαι, σῶμαι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. χρυσόηται, χρυσῶται.

Δυϊκά. ἐὰν χρυσοώμεθον, ώμεθον. χρυσόησθον, ῶσθον. χρυσόησθον, ῶσθον.

Πλη. ἐὰν χρυσοώμεθα, ώμεθα. χρυσόησθε, ῶσθε. χρυσόωνται, ῶνται.

παρακ. καὶ ἐὰν Κεχρυσῶμαι. κεχρυσῷ. κεχρυσῆται.

ὑπερσ. ἐὰν κεχρυσώμεθον. κεχρυσῆσθον. κεχρυσῆσθον.

ἐὰν κεχρυσώμεθα. κεχρυσῆσθε. κεχρυσῶνται.

ἀόρ. α. ἐὰν Χρυσωθῶ. χρυσωθῇς. χρυσωθῇ.

ἐὰν χρυσωθῆτον. χρυσωθῆτον.

ἐὰν χρυσωθῶμεν. χρυσωθῆτε. χρυσωθῶσι.

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεσὼς καὶ Παρατ.

Infinitiuus. Χρυσόεσθαι, σοῦσθαι. Παρακ. καὶ ὑπερσ. κεχρυσῶσθαι.

ἀόρ. α. χρυσωθῆναι. μέλλ. α. χρυσωθήσεσθαι. μετ' ὀλ. κεχρυσώσεσθαι

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεσὼς, καὶ Παρατατ.

ὁ Χρυσοόμενος, σούμενος. ἡ χρυσοομένη, ουμένη. τὸ χρυσοόμενον, ούμενον.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ Κεχρυσωμένος. ἡ κεχρυσωμένη. τὸ κεχρυσωμένον.

ἀόρ. α. ὁ Χρυσωθείς. ἡ χρυσωθεῖσα. τὸ χρυσωθέν.

μέλλ. α. ὁ Χρυσωθησόμενος. ἡ χρυσωθησομένη. τὸ χρυσωθησόμενον.

μετ' ὀλ. μέλλ. ὁ Κεχρυσωσόμενος. ἡ κεχρυσωσομένη. τὸ κεχρυσωσόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicatiuus medius. De auro uel de auror.

Χρυσόομαι, σοῦμαι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. χρυσόεται, σοῦται.

παρατ. Εχρυσοόμην, ούμην. ἐχρυσόου. ἐχρυσοῦ. ἐχρυσόετο, σοῦτο.

ἀόρ. α. Εχρυσωσάμην. ἐχρυσώσω. ἐχρυσώσατο.

ἐχρυσωσάμεθον. ἐχρυσώσασθον. ἐχρυσωσάσθην.

ἐχρυσωσάμεθα. ἐχρυσώσασθε. ἐχρυσώσαντο.

μέλλ. α. Χρυσώσομαι. χρυσώσῃ. χρυσώσεται.

χρυσωσόμεθον. χρυσώσεσθον. χρυσώσεσθον.

χρυσωσόμεθα. χρυσώσεσθε. χρυσώσονται.

Προσακτικὰ μέσα. Ενεσὼς καὶ Παρατ.

Imperatiuus Χρυσόου, χρυσοῦ. χρυσοέσθω, σούσθω. χρυσόεσθον, σοῦσθον. χρυσοέσθων.

χρυσοίσθων, σούσθων. χρυσόεσθε, σοῦσθε. χρυσοίσθωσαν, σούσθωσαν.

ἀόρ. α. Χρύσωσαι. χρυσωσάσθω. χρυσώσασθον. χρυσωσάσθων. χρυσώσασθε. χρυσωσάσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεςὼς κὴ Παρατ.

Χρυσοοίμην, οίμην. χρυσόοιο, σοῖο. χρυσόοιτο, σοῖτο. Optatiuus.
ἀόρ. α. Χρυσωσαίμην. χρυσώσαιο. χρυσώσαιτο.
χρυσωσαίμεθον. χρυσώσαισθον. χρυσωσαίσθην.
χρυσωσαίμεθα. χρυσώσαισθε. χρυσώσαιντο.
μέλλ. α. Χρυσωσοίμην. χρυσώσοιο. χρυσώσοιτο.
χρυσωσοίμεθον. χρυσώσοισθον. χρυσωσοίσθην.
χρυσωσοίμεθα. χρυσώσοισθε. χρυσώσοιντο.

Υποτακτικὰ μέσα. Ενεςὼς κὴ Παρατ.

ἐὰν Χρυσόομαι, σῶμαι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. χρυσόονται, σῶνται. Subiunctiuus.
ἀόρ. α. ἐὰν Χρυσώσωμαι. χρυσώσῃ. χρυσώσηται.
ἐὰν χρυσωσώμεθον. χρυσώσησθον. χρυσώσησθον.
ἐὰν χρυσωσώμεθα. χρυσώσησθε. χρυσώσωνται.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεςὼς κὴ Παρατ.

Χρυσόεσθαι, σοῦσθαι. ἀόρ. α. χρυσώσασθαι. μέλλ. α. χρυσώσεσθαι. Infinitiuus.

Μετοχαὶ μέσα. Ενεςὼς κὴ Παρατ.

ὁ Χρυσοόμενος, σούμενος. ἡ χρυσοομένη, ουμένη. τὸ χρυσοόμενον, σούμενον. Participium
ἀόρ. α. ὁ Χρυσωσάμενος. ἡ χρυσωσαμένη. τὸ χρυσωσάμενον.
μέλλ. α. ὁ Χρυσωσόμενος. ἡ χρυσωσομένη. τὸ χρυσωσόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Erba in μι desinētia fiunt à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum: partim ab ijs quæ patiuntur synæresim, partim ab ijs quæ non patiuntur. Deriuatiua à grauitonis synæresim patientibus, quæ idcirco περισπώμενα dicta sunt, reduplicationem plærunq; suscipiunt, & ea quidem trisyllaba esse debent, (De uerbis in μι.) (Deriuatiua.)

debent, cōnumerata ſcilicet ea ſyllaba, quam per gemina tionem, ſiue reduplicationem adſumunt: & ſi apud poëtas aliqua inueniantur triſyllaba quæ omnino reduplicatione carent. ut δίζημι, ὄνημι. & ſimilia. Eſt autem reduplicatio, quæ Græce ἀναδιπλασιασμός dicitur, eiuſdem conſonantis, aut proprij antiſtichi cū uocali correpta aſſumptio. Et eſt duplex, propria, & impropria.

Reduplicatio quid.

Propria, in qua eadem repetitur conſonans cum ι. breui κοινῶς. ut δῶ, διδῶ, δίδωμι. Hoc idem fit, ſi etiam duæ ſint conſonantes, quarum prior ſit muta, altera uerò liquida, quæ quidem cōmunem faciunt ſyllabam: tunc enim prior repetitur, muta ſcilicet, cum ι. hoc in loco pro breui habeatur. ut πλῶ, πιπλῶ, πίπλημι, καὶ πίμπλημι. πλεονασμῷ τοῦ μ. At ſi ab aliqua aſpiratarum uerbum incipiat, non eadem repetitur aſpirata propter incōcinnitatem: ſed in eius locum ἀντίστιχον ſuum, hoc eſt, propria tenuis ſubrogatur. ut θῶ, τιθῶ, τίθημι. χρῶ, κιχρῶ, κίχρημι.

Reduplicatio propria.

At impropria reduplicatio eſt, in qua nulla ſit conſonantis repetitio: ſed ι. tantum uerbo præponitur. Idq́ue duobus etiam modis fieri contingit. Vno, cum uerbum incipit à uocali. ut ὧ, ἱῶ, ἵημι. altero autem, quando à ς. principium capit. ut ςῶ, ἱςῶ, ἵςημι. ubi σ. non repetitur, quandoquidem ἰῶτα productum exiſtit: cum poſt ipſum duæ ſequātur conſonantes. hoc eſt, σ. & τ. non autem muta cum liquida, ut ſupra.

Impropria.

Illud autem ſciendum eſt, reduplicationem hanc, ſiue propria ſit, ſiue impropria, in præſenti, & præterito imperfecto modi indicatiui, uerborum in μι. exeuntium, fieri debere, quæ quidem tempora, ut in alijs modis, ſic & in participijs ſimul uariantur.

Annotat.

Illud quoq; memoria tenendum, uerba in μι. in præſenti ſolum tempore propriam habere inflexionem.

At præteritum imperfectum, & aoriſtum ſecundum, in omnibus modis, ac etiam participijs, formationem paſſiui aoriſti ſequi: etſi eorum penultimam plerunque uariari contingat.

Præterea futurum à perfecto themate fieri, penultima, quæ in præſenti breuis eſt, in longam mutata, ac redupli

cατione

catione prius expuncta. ut θέω, θήσω. στάω, στήσω. δόω, δώσω.

Cætera uerò tempora ad grauitonorum similitudinem uariari.

Quæ uerò à uerbis grauitonis, non patientibus synæresin, deducuntur, ab his solum fiunt, quæ ante ω. υ. habent ancipitem: & ea quoque plerunque trisyllaba sunt, quanquam neutram suscipiunt reduplicationem. ut ζευγνύω, ζεύγνυμι.

Cum igitur uerborum circunflexiorum tres sint coniugationes, & ab una quaque earum uerba in μι. deducantur, item à uerbis grauitonis in νω. desinentibus, quatuor coniugationes uerborum in μι. omnino esse oportet, & eas quidem per quatuor uocaleis distinctas, ι. scilicet, α. ο. & υ. quas χαρακτηριστικά, hoc est, figuratiuas appellare possumus. Esto igitur ι. figuratiua primæ coniugationis uerborum in μι. α. secundæ, ο. tertiæ. υ. quartæ. De quibus singulatim dicendum est.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ.

Prima igitur coniugatio uerborum in μι. à perfectis uerbis primæ coniugationis circunflexorum fit: extrema in μι. ab penultima quæ breuis est, in η. mutatis. ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. In duali uerò, & plurali, ac in passiuis, η. in ι. iterum uersa. τίθετον, τίθεμεν, & τίθεμαι dicitur. Prima coniugatio uerborum in μι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ

Ενικά.	Τίθημι.	τίθης.	τίθησι.
Δυϊκά.		τίθετον.	τίθετον.
Πλη.	τίθεμεν.	τίθετε.	τιθεῖσι.
		καὶ ἰωνικῶς.	τιθέασι.
παρατ.	Ετίθην.	ἐτίθης.	ἐτίθη.
		ἐτίθετον.	ἐτιθέτην.
	ἐτίθεμεν.	ἐτίθετε.	ἐτίθεσαν.
παρακ.	Τέθεικα.	τέθεικας.	τέθεικε.
		τεθείκατον.	τεθείκατον.
	τεθείκαμεν.	τεθείκατε.	τεθείκασι.

Indicatiuus actiuus. Pono. Aliquid commune habet cum ἐτύφθην, nisi quod singularis numerus non est in usu. α ἀνόμαλον

Τέθηκα tamen esse debuerat: διὰ τοῦ η. ἀπὸ τοῦ θήσω futuro:

 sed

ſed Bœotorum mos obtinuit, ut ι. mutaretur in α. diphthongum.

ὑπερσ. Ἐτεθείκαμ. ἐτεθείκας. ἐτεθείκα.
ἐτεθείκατον. ἐτεθεικείτην.
ἐτεθείκαμεν. ἐτεθείκατε. ἐτεθείκασαν.

ἀνώμαλον ἀόρ. α. Ἔθηκα. ἔθηκας. ἔθηκε.
ἐθήκατον. ἐθηκάτην.
ἐθήκαμεν. ἐθήκατε. ἔθηκαν.

Ἔθησα tamen dicendum fuerat διὰ τοῦ σ. quæ eſt futuri conſonans. Sed quinque annotantur aoriſti: duo quidem in grauitonis, hoc eſt, εἶπα. ἤνεγκα. tres uerò in uerbis in μι. quæ ſunt ἔθηκα. ἔδωκα, & ἧκα. quoniam non ſeruant conſonantes ſuorum futurorum.

ἀόρ. β. Ἔθην. ἔθης. ἔθη. ἔθετον. ἐθέτην.
ἔθεμεν. ἔθετε. ἔθεταν.

μέλλ. α. Θήσω. θήσεις. θήσει. θήσετον. θήσετον
θήσομεν. θήσετε. θήσουσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus Ἑνικά. Τίθετι. τιθέτω. Δ. τίθετον. τιθέτων. Π. τίθετε. τιθέτωσαν.
παρακ. καὶ Τέθεικε. τεθεικέτω. τεθείκετον. τεθεικέτων. τεθείκετε.
ὑπερσ. τεθεικέτωσαν.
ἀόρ. α. Θῆκον. θηκάτω eſſe debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα: ſed in uſu non eſt, quod quidem & cæteris modis ac participijs euenit.
ἀόρ. α. Θέτι. ἢ θές. θέτω. θέτον. θέτων. θέτε. θέτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Optatiuus. ut τυφθείην Ἑνικά. Τιθείην. τιθείης. τιθείη.
Δυϊκά. τιθείητον. τιθειήτην.
Πλη. τιθείημεν. τιθείητε. τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν.
παρακ. καὶ Τεθείκοιμι. τεθείκοις. τεθείκοι.
ὑπερσ. τεθείκοιτον. τεθεικοίτην.
τεθείκοιμεν. τεθείκοιτε. τεθείκοιεν.
ἀόρ. β. Θείην. θείης. θείη. θείτον. θειήτην.
θείημεν, καὶ θεῖμεν. θείητε. θείησαν, καὶ θεῖεν.
μέλλ. Θήσοιμι. θήσοις. θήσοι.
θήσοιτον. θησοίτην.
θήσοιμεν.

θήσοιμεν. θήσοιτε. θήσοιεν.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Ενικά.	ἐὰν	Τιθῶ. τιθῇς. τιθῇ.	Δυϊκά. ἐὰν τιθῆτον,	τιθῆτον.	Subiunctiuus. ut τυφθῶ.
Πλη.	ἐὰν	τιθῶμεν.	τιθῆτε.	τιθῶσι.	
παρακ. καὶ	ἐὰν	Τεθείκω.	τεθείκῃς.	τεθείκῃ.	
ὑπερσ.			ἐὰν τεθείκητον,	τεθείκητον.	
	ἐὰν	τεθείκωμεν.	τεθείκητε.	τεθείκωσι.	
ἀόρ. β.	ἐὰν	Θῶ. θῇς.	θῇ.	ἐὰν θῆτον. θῆτον.	
	ἐὰν	θῶμεν.	θῆτε.	θῶσι.	

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεστὼς, καὶ Παρατατ.

Τιθέναι. παρ. καὶ ὑπερσ. τεθεικέναι. ἀόρ. β. θεῖναι. μέλλ. α. θήσειν. Infinitiuus.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεστὼς, καὶ Παρατατ.

ὁ Θιθείς, τοῦ τιθέντος. ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης. τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος. Participium ut τυφθείς.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ	Τεθεικώς.	ἡ τεθεικυῖα.	τὸ τεθεικός.
ἀόρ. β. ὁ	Θείς.	ἡ θεῖσα.	τὸ θέν.
μέλλ. α.	Θήσων.	ἡ θήσουσα.	τὸ θῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ

Ενικά.	Τίθεμαι.	τίθεσαι.	τίθεται.	Indicatiuus Passiuus. Ponor.
Δυϊκά.	τιθέμεθον.	τίθεσθον.	τίθεσθον.	
Πλη.	τιθέμεθα.	τίθεσθε.	τίθενται.	
παρατ.	Ετιθέμην.	ἐτίθεσο, καὶ ἐτίθου.	ἐτίθετο.	
	ἐτιθέμεθον.	ἐτίθεσθον.	ἐτιθέσθην.	
	ἐτιθέμεθα.	ἐτίθεσθε.	ἐτίθεντο.	
παρ.	Τέθειμαι.	τέθεισαι.	τέθειται.	
	τεθείμεθον.	τέθεισθον.	τέθεισθον.	
	τεθείμεθα.	τέθεισθε.	τέθεινται.	

Τίθεμαι, tamen esse debuerat, quoniam præteritum passiuum uerborum in μι. amat habere in penultima propriam uocalem coniugationis, & eam quidem breuem. ut δίδωκα, δέδομαι. ἕσακα, ἕσαμαι. Sed quoniam præteritum actiuum huius uerbi τέθεικα propriam amisit penultimam, & assumpsit ει. diphthongum Bœotorũ more, eandam etiam retinuit & præteritum passiuum. ut τέθεικα, τέθειμαι.

ὑπερσ.

	ὑπερσ.	Ἐτεθείμην.	ἐτέθεισο.	ἐτέθειτο.
		ἐτεθείμεθον.	ἐτέθεισθον.	ἐτεθείσθην.
		ἐτεθείμεθα.	ἐτέθεισθε.	ἐτέθειντο.
	ἀόρ. α.	Ἐτέθην.	ἐτέθης.	ἐτέθη.
			ἐτέθητον.	ἐτεθήτην.
		ἐτέθημεν.	ἐτέθητε.	ἐτέθησαν.
Hæc futura differunt per η. & ει.	μέλλ. α.	Τεθήσομαι.	τεθήσῃ.	τεθήσεται.
		τεθησόμεθον.	τεθήσεσθον.	τεθήσεσθον.
		τεθησόμεθα.	τεθήσεσθε.	τεθήσονται.
	μετ' ὀλ.	Τεθείσομαι.	τεθείσῃ.	τεθείσεται.
	μέλλ.	τεθεισόμεθον.	τεθείσεσθον.	τεθείσεσθον.
		τεθεισόμεθα.	τεθείσεσθε.	τεθείσονται.

Προσακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus	Ἑνικά.	Τίθεσο, καὶ τίθου.	τιθέσθω.	Δυϊκά. τίθεσθον. τιθέσθων.
Hæc differunt per τι. & τε. & diphthon.	Πληθ.	τίθεσθε. τιθέσθωσαν.		
	παρ. καὶ ὑπερσ.	Τέθεισο.	τεθείσθω.	τέθεισθον. τεθείσθων.
		τέθεισθε.	τεθείσθωσαν.	
	ἀόρ. α.	Τέθητι. τεθήτω.	τέθητον. τεθήτων. τέθητε. τεθήτωσαν	

Ἐνεργητικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Optatiuus. Hæc tempora differunt per τι. & τε.	Ἑνικά.	Τιθείμην.	τιθεῖο.	τιθεῖτο.
	Δυϊκά.	τιθείμεθον.	τιθεῖσθον.	τιθείσθην.
	Πληθ.	τιθείμεθα.	τιθεῖσθε.	τιθεῖντο.
	παρακ. καὶ	Τεθείμην.	τεθεῖο.	τεθεῖτο.
	ὑπερσ.	τεθείμεθον.	τεθεῖσθον.	τεθείσθην.
		τεθείμεθα.	τεθεῖσθε.	τεθεῖντο.

Accentu circunflexo ſuper penultimam ſecundæ & tertiæ perſonæ, cuiuſuis numeri, tam præſentis temporis quam præteriti perfecti, niſi longa ſequatur, quod & in alijs coniugationibus uerborum in μι. omnino ſeruandum eſt.

Vt τυφθείην.	ἀόρ. α.	Τεθείην.	τεθείης.	τεθείη.
			τεθείητον.	τεθειήτην.
		τεθείημεν.	τεθείητε.	τεθείησαν.
Hæc futura differunt per η. & ει.	μέλλ. α.	Τεθησοίμην.	τεθήσοιο.	τεθήσοιτο.
		τεθησοίμεθον.	τεθήσοισθον.	τεθησοίσθην.
		τεθησοίμεθα.	τεθήσοισθε.	τεθήσοιντο.

μετ' ὀλ.

μετ᾽ ὀλ.	Τεθεισοίμην.	τεθείσοιο.	τεθείσοιτο.	
μέλλ.	τεθεισοίμεθον.	τεθείσοισθον.	τεθεισοίσθην.	
	τεθεισοίμεθα.	τεθείσοισθε.	τεθείσοιντο.	

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς, καὶ Παρατατ.

Ενικά.	ἐὰν	Τιθῶμαι.	τιθῇ.	τιθῆται.	Subiunctiuus.
Δυϊκά.	ἐὰν	τιθώμεθον.	τιθῆσθον.	τιθῆσθον.	
Πλη.	ἐὰν	τιθώμεθα.	τιθῆσθε.	τιθῶνται.	
παρακ. καὶ ἐὰν		Τεθῶμαι.	τεθῇ.	τεθῆται.	Differunt
ὑπερσ.	ἐὰν	τεθώμεθον.	τεθῆσθον.	τεθῆσθον.	per τι. & τε.
	ἐὰν	τεθώμεθα.	τεθῆσθε.	τεθῶνται.	
ἀόρ. β.	ἐὰν	Τεθῶ.	τεθῇς.	τεθῇ.	ut τυφθῶ.
			ἐὰν τεθῆτον.	τεθῆτον.	
	ἐὰν	τεθῶμεν.	τεθῆτε.	τεθῶσι.	

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Τίθεσθαι. παρακ. καὶ ὑπερσ. Τεθεῖσθαι. ἀόρ. α. Τεθῆναι. Infinitiuus.
μέλλ. α. Τεθήσεσθαι. μετ᾽ ὀλ. μέλλ. Τεθείσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

	ὁ	Τιθέμενος.	ἡ τιθεμένη.	τὸ τιθέμενον.	Participium
παρακ. καὶ ὑπερσ.	ὁ	Τεθειμένος.	ἡ τεθειμένη.	τὸ τεθειμένον.	
ἀόρ. α.	ὁ	Τεθείς.	ἡ τεθεῖσα.	τὸ τεθέν.	
μέλλ. α.	ὁ	Τεθησόμενος.	ἡ τεθησομένη.	τὸ τεθησόμενον.	Differunt
μετ᾽ ὀλ. μέλλ.	ὁ	Τεθεισόμενος.	ἡ τεθησομένη.	τὸ τεθεισόμενον.	per η. & ει.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

	Τίθεμαι.	τίθεσαι.	τίθεται.	Indicatiuus medius.
παρατ.	Ετιθέμην.	ἐτίθεσο, καὶ ἐτίθου.	ἐτίθετο.	Pono uel ponor.
ἀόρ. α.	Εθηκάμην.	ἐθήκω.	ἐθήκατο.	
	ἐθηκάμεθον.	ἐθήκασθον.	ἐθηκάσθην.	
	ἐθηκάμεθα.	ἐθήκασθε.	ἐθήκαντο.	
ἀόρ. β.	Εθέμην.	ἔθεσο, καὶ ἔθου.	ἔθετο.	
	ἐθέμεθον.	ἔθεσθον.	ἐθέσθην.	
	ἐθέμεθα.	ἔθεσθε.	ἔθεντο.	
μέλλ. α.	Θήσομαι.	θήσῃ.	θήσεται.	

i θησόμεθον.

θησόμεθον.	θήσεσθον.	θήσεσθον.
θησόμεθα.	θήσεσθε.	θήσονται.

Aduertendum est, medium præteritum perfectum, & præteritum plusquàmperfectum in his uerbis formari non posse, sicut neque in uerbis circunflexis, à quibus deriuantur, neque futurum secundum.

Προστακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus		Τίθεσο, καὶ τίθου.	τιθέσθω.	τίθεσθον.
		τιθέσθων.	τίθεσθε.	τιθέσθωσαν.
	ἀόρ. β.	Θέσο, καὶ θοῦ.	θέσθω.	θέσθον.
		θέσθων.	θέσθε.	θέσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Optatiuus.		Τιθείμην.	τιθεῖο.	τιθεῖτο.
	ἀόρ. β.	Θείμην.	θεῖο.	θεῖτο.
		θείμεθον.	θεῖσθον.	θείσθην.
		θείμεθα.	θεῖσθε.	θεῖντο.
	μέλλ. α.	Θησοίμην.	θήσοιο.	θήσοιτο.
		θησοίμεθον.	θήσοισθον.	θησοίσθην.
		θησοίμεθα.	θήσοισθε.	θήσοιντο.

Υποτακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Subiunctiuus.		ἐὰν	Τιθῶμαι.	τιθῇ.	τιθῆται.
	ἀόρ. β.	ἐὰν	Θῶμαι.	θῇ.	θῆται.
	Δυϊκά.	ἐὰν	θώμεθον.	θῆσθον.	θῆσθον.
	Πλη.	ἐὰν	θώμεθα.	θῆσθε.	θῶνται.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Infinitiuus. Τίθεσθαι. ἀόρ. β. Θέσθαι. μέλλ. α. Θήσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι. Ενεστὼς καὶ παρατατ.

Participium		ὁ	Τιθέμενος.	ἡ τιθεμένη.	τὸ τιθέμενον.
	ἀόρ. β.	ὁ	Θέμενος.	ἡ θεμένη.	τὸ θέμενον.
	μέλλ. α.	ὁ	Θησόμενος.	ἡ θησομένη.	τὸ θησόμενον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ῥημάτων.

Secunda

Ecunda coniugatio uerborum in μι. à perfe-ctis uerbis secundæ coniugationis circunflexo-rum fit, extrema in μι. ac penultima in η. mu-tis. ut ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι. In duali uerò, & plurali, ac in passiuis η. in α. iterum uersa, ἵστατον, ἵσταμεν, ἵσταμαι dicimus. Secunda coniugatio uerborum in μι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicatiuus actiuus. Sto.

Ενικά.	Ἵστημι.	ἵστης.	ἵστησι.
Δυϊκά.		ἵστατον.	ἵστατον.
Πλη.	ἵσταμεν.	ἵστατε.	ἱστᾶσι.
παρατ.	Ἵστην.	ἵστης.	ἵστη.
		ἱστατόν.	ἱστάτην.
	ἵσταμεν.	ἵστατε.	ἵστασαν.
παρακ.	Εστακα.	ἕστακας.	ἕστακε.
		ἑστάκατον.	ἑστάκατον.
	ἑστάκαμεν.	ἑστάκατε.	ἑστάκασι.

Εστηκα tamen esse debuerat διὰ τοῦ η. à futuro στήσω: sed ne coincidat cum ἕστηκα, quod est medium præteritum ἀπὸ τοῦ ἱστήκω, mutata est η. in α. & ἕστακα factum est.

ὑπερσ.	Εστάκειν.	ἑστάκεις.	ἑστάκει.
		ἑστάκειτον.	ἑστακείτην.
	ἑστάκειμεν.	ἑστάκειτε.	ἑστάκεισαν.
ἀόρ.α.	Εστησα.	ἔστησας.	ἔστησε.
		ἐστήσατον.	ἐστησάτην.
	ἐστήσαμεν.	ἐστήσατε.	ἔστησαν.
ἀόρ.β.	Εστην.	ἔστης.	ἔστη.
		ἔστητον.	ἐστήτην.
	ἔστημεν.	ἔστητε.	ἔστησαν.
μέλλ.α.	Στήσω.	στήσεις.	στήσει.
		στήσετον.	στήσετον.
	στήσομεν.	στήσετε.	στήσουσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Ενικά. Ἵσταθι. ἱστάτω. Δ. ἵστατον. ἱστάτων. Π. ἵστατε ἱστάτωσαν. παρακ.καὶ ὑπερσ. Εστακε. ἑστακέτω. ἑστά-κετον. ἑστακέτων. ἑστάκετε. ἑστακέτωσαν. Imperatiuus

ἀόρ. α. Στῆσον. στησάτω. στήσατον. στησάτων. στήσατε. στησάτω
ἀόρ. β. Στῆθι. στήθω. στῆτον. στήτων. στῆτε. στήθωσαν. (σαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς, καὶ Παρατατ.

Optatiuus.	Ἑνικά.	Ἱσταίην.	ἱσταίης.	ἱσταίη.
	Δυϊκά.		ἱσταίητον.	ἱσταιήτην.
	Πλη.	ἱσταίημεν.	ἱσταίητε.	ἱσταίησαν, καὶ ἱσταῖεν.
	παρακ. καὶ	Ἑστάκοιμι.	ἑστάκοις.	ἑστάκοι.
	ὑπερσ.		ἑστάκοιτον.	ἑστακοίτην.
		ἑστάκοιμεν.	ἑστάκοιτε.	ἑστάκοιεν.
	ἀόρ. α.	Στήσαιμι.	στήσαις.	στήσαι.
			στήσαιτον.	στησαίτην.
		στήσαιμεν.	στήσαιτε.	στήσαιεν.
	ἀόρ. β.	Σταίην.	σταίης.	σταίη.
			σταίητον.	σταιήτην.
		σταίημεν.	σταίητε.	σταίησαν, καὶ σταῖεν.
	μέλλ. α.	Στήσοιμι.	στήσοις.	στήσοι.
			στήσοιτον.	στησοίτην.
		στήσοιμεν.	στήσοιτε.	στήσοιεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Subiunctiuus.	Ἑνικά.	ἐὰν Ἱστῶ.	ἱστῇς.	ἱστῇ.
	Δυϊκά.		ἐὰν ἱστῆτον.	ἱστῆτον.
	Πλη.	ἐὰν ἱστῶμεν.	ἱστῆτε.	ἱστῶσι.
	παρακ. καὶ ἐὰν	Ἑστάκω.	ἑστάκῃς.	ἑστάκῃ.
	ὑπερσ.		ἐὰν ἑστάκητον.	ἑστάκητον.
		ἐὰν ἑστάκωμεν.	ἑστάκητε.	ἑστάκωσι.
	ἀόρ. α.	ἐὰν Στήσω.	στήσῃς.	στήσῃ.
			ἐὰν στήσητον.	στήσητον.
		ἐὰν στήσωμεν.	στήσητε.	στήσωσι.
	ἀόρ. α.	ἐὰν Στῶ.	στῇς.	στῇ.
			ἐὰν στῆτον.	στῆτον.
		ἐὰν στῶμεν.	στῆτε.	στῶσι.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Infinitiuus. Ἱστάναι. παρ. καὶ ὑπερσ. ἑστακέναι. ἀόρ. α. Στῆσαι. ἀόρ. β Στῆναι. μέλλ. α. Στήσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

ὁ Ἱστάς.

	ὁ ἱστάς, τοῦ ἱστάντος.	ἡ ἱστᾶσα, τῆς σης.	τὸ ἱστάν, τοῦ ἱστάντος.	Participium
παρακ. καὶ ὑπερσ.	ὁ ἑστακώς.	ἡ ἑστακυῖα.	τὸ ἑστακός.	
ἀόρ. α.	ὁ Στήσας.	ἡ στήσασα.	τὸ στῆσαν.	
ἀόρ. β.	ὁ Στάς.	ἡ στᾶσα.	τὸ στάν.	
μέλλ. α.	ὁ Στήσων.	ἡ στήσουσα.	τὸ στῆσον.	

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ

Ενικά.	Ἵσταμαι.	ἵστασαι.	ἵσταται.	Indicatiuus passiuus. Statuor.
Δυϊκά.	ἱστάμεθον.	ἵστασθον.	ἵστασθον.	
Πληθ.	ἱστάμεθα.	ἵστασθε.	ἵστανται.	
παρατ.	Ἱστάμην.	ἵστασο, καὶ ἵστω.	ἵστατο.	
	ἱστάμεθον.	ἵστασθον.	ἱστάσθην.	
	ἱστάμεθα.	ἵστασθε.	ἵσταντο.	
παρακ.	Ἕσταμαι.	ἕστασαι.	ἕσταται.	
	ἑστάμεθον.	ἕστασθον.	ἕστασθον.	
	ἑστάμεθα.	ἕστασθε.	ἕστανται.	
ὑπερσ.	Ἑστάμην.	ἕστασο.	ἕστατο.	
	ἑστάμεθον.	ἕστασθον.	ἑστάσθην.	
	ἑστάμεθα.	ἕστασθε.	ἕσταντο.	
ἀόρ. α.	Ἐστάθην.	ἐστάθης.	ἐστάθη.	
		ἐστάθητον.	ἐσταθήτην.	
	ἐστάθημεν.	ἐστάθητε.	ἐστάθησαν.	
μέλλ. α.	Σταθήσομαι.	σταθήσῃ.	σταθήσεται.	
	σταθησόμεθον.	σταθήσεσθον.	σταθήσεσθον.	
	σταθησόμεθα.	σταθήσεσθε.	σταθήσονται.	
μετ' ὀλ.	Ἑστάσομαι.	ἑστάσῃ.	ἑστάσεται.	
μέλλ.	ἑστασόμεθον.	ἑστάσεσθον.	ἑστάσεσθον.	
	ἑστασόμεθα.	ἑστάσεσθε.	ἑστάσονται.	

Προστατικὰ παθητικὰ Ἐνεστὼς, καὶ Παρατ.

Ενικά.	Ἵστασο, καὶ ἵστω.	ἱστάσθω. Δ. ἵστασθον.	ἱστάσθων.	Imperatiuus
Πληθ.	ἵστασθε.	ἱστάσθωσαν.		
παρακ. καὶ	Ἕστασο.	ἑστάσθω.	ἕστασθον.	
ὑπερσ.	ἑστάσθων.	ἕστασθε.	ἑστάσθωσαν.	
ἀόρ. α.	Στάθητι.	σταθήτω.	στάθητον.	
	σταθήτων.	στάθητε.	σταθήτωσαν.	

Εὐκτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Optatiuus.	Ενικά.	Ἱσαίμην.	ἱσαῖο.	ἱσαῖτο.
	Δυϊκά.	ἱσαίμεθον.	ἱσαῖσθον.	ἱσαίσθην.
	Πλη.	ἱσαίμεθα.	ἱσαῖσθε.	ἱσαῖντο.
	παρακ. καὶ	Ἑσαίμην.	ἑσαῖο.	ἱσαῖτο.
	ὑπερσ.	ἑσαίμεθον.	ἑσαῖσθον.	ἑσαίσθην.
		ἑσαίμεθα.	ἑσαῖσθε.	ἑσαῖντο.
	ἀόρ. α.	Σταθείην.	σαθείης.	σαθείη.
			σαθείητον.	σαθειήτην.
		σαθείημεν.	σαθείητε.	σαθείησαν.
	μέλλ. α.	Σταθησοίμην.	σαθήσοιο.	σαθήσοιτο.
		σαθησοίμεθον.	σαθήσοισθον.	σαθησοίσθην.
		σαθησοίμεθα.	σαθήσοισθε.	σαθήσοιντο.
	μετ᾽ ὀλ.	Ἑστασοίμην.	ἑστάσοιο.	ἑστάσοιτο.
	μέλλ.	ἑστασοίμεθον.	ἑστάσοισθον.	ἑστασοίσθην.
		ἑστασοίμεθα.	ἑστάσοισθε.	ἑστάσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ἐνεσὼς καὶ Παρατατ.

Subiunctiuus.	Ενικά.	ἐὰν	Ἱστῶμαι.	ἱστᾷ.	ἱστᾶται.
	Δυϊκά.	ἐὰν	ἱστώμεθον.	ἱστᾶσθον.	ἱστᾶσθον.
	Πλη.	ἐὰν	ἱστώμεθα.	ἱστᾶσθε.	ἱστῶνται.
	παρακ. καὶ	ἐὰν	Ἑστῶμαι.	ἑστᾷ.	ἑστᾶται.
	ὑπερσ.	ἐὰν	ἑστώμεθον.	ἑστᾶσθον.	ἑστᾶσθον.
		ἐὰν	ἑστώμεθα.	ἑστᾶσθε.	ἑστῶνται.
	ἀόρ. α.	ἐὰν	Σταθῶ.	σταθῇς.	σταθῇ.
		ἐὰν		σταθῆτον.	σταθῆτον.
		ἐὰν	σταθῶμεν.	σταθῆτε.	σταθῶσι.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεσὼς, καὶ Παρατατ.

Infinitiuus. Ἵσασθαι. παρακ. καὶ ὑπερσ. ἑσᾶσθαι. ἀόρ. α. Σαθῆναι.
μέλλ. α. Σαθήσεσθαι. μετ᾽ ὀλ. μέλλ. ἑσάσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαὶ. Ἐνεσὼς, καὶ Παρατατ.

Participium		ὁ Ἱσάμενος.	ἡ ἱσαμένη.	τὸ ἱσάμενον.
	παρακ. καὶ ὑπερσ.	ὁ ἑσαμένος.	ἡ ἑσαμένη.	τὸ ἑσαμένον.
	ἀόρ. α.	ὁ Σταθείς.	ἡ σαθεῖσα.	τὸ σαθέν.
	μέλλ. α.	ὁ Σταθησόμενος.	ἡ σαθησομένη.	τὸ σαθησόμενον.
	μετ᾽ ὀλ. μέλλ.	ὁ ἑσασόμενος.	ἡ ἑσασομένη.	τὸ ἑσασόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ.

	Ἵσαμαι.	ἵσασαι.	ἵσαται.	Indicatiuus medius. Statuo uel Statuor.
παρατ.	Ἱσάμην.	ἵσασο, καὶ ἵσω.	ἵσατο.	
ἀόρ. α.	Ἐστησάμην.	ἐστήσω.	ἐστήσατο.	
	ἐστησάμεθον.	ἐστήσασθον.	ἐστησάσθην.	
	ἐστησάμεθα.	ἐστήσασθε.	ἐστήσαντο.	

μέσος ἀόρ. β. οὐκ ἔστι.

μέλλ. α.	Στήσομαι.	στήσῃ.	στήσεται.
	στησόμεθον.	στήσεσθον.	στήσεσθον.
	στησόμεθα.	στήσεσθε.	στήσονται.

Προστακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Ἑνικά.	Ἵσασο, καὶ ἵσω.	ἱσάσθω.	Δυϊκά. ἵσασθον.	Imperatiuus
	ἱσάσθων. Πλη.	ἵσασθε.	ἱσάσθωσαν.	
ἀόρ. α.	Στῆσαι. στησάσθω. στήσασθον. στησάσθων. στήσασθε. στησάσθωσαν.			

Εὐκτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

	Ἱσαίμην.	ἱσαῖο.	ἱσαῖτο.	Optatiuus.
ἀόρ. α.	Στησαίμην.	στήσαιο.	στήσαιτο.	
	στησαίμεθον.	στήσαισθον.	στησαίσθην.	
	στησαίμεθα.	στήσαισθε.	στήσαιντο.	
μέλλ. α.	Στησοίμην.	στήσοιο.	στήσοιτο.	
	στησοίμεθον.	στήσοισθον.	στησοίσθην.	
	στησοίμεθα.	στήσοισθε.	στήσοιντο.	

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

	ἐὰν Ἱσῶμαι.	ἱσᾷ.	ἱσᾶται.	Subiunctiuus.
ἀόρ. α.	ἐὰν Στήσωμαι.	στήσῃ.	στήσηται.	
	ἐὰν στησώμεθον.	στήσησθον.	στήσησθον.	
	ἐὰν στησώμεθα.	στήσησθε.	στήσωνται.	

Ἀπαρέμφατα μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Ἵσασθαι. ἀόρ. α. Στήσασθαι. μέλλ. α. Στήσεσθαι. Infinitiuus.

Μετοχαὶ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

ὁ Ἱσάμενος.

Participium		ὁ Ἱστάμενος.	ἡ ἱσταμένη.	τὸ ἱστάμενον.
	ἀόρ. α.	ὁ Στησάμενος.	ἡ στησαμένη.	τὸ στησάμενον.
	μέλλ. α.	ὁ Στησόμενος.	ἡ στησομένη.	τὸ στησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜ.

Tertia coniugatio uerborum in μι.

Ertia coniugatio uerborũ in μι. à perfectis uerbis tertiæ coniugationis circunflexorum fit, extrema in μι. ac penultima in ω. μέγα mutatis. ut διδόω, δίδωμι. In duali uerò, ac plurali, ac in passiuis ω. magno in ο. paruum iterum uerso. δίδοτον, δίδομεν, & δίδομαι dicimus.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ

Indicatiuus actiuus. Do.	Ενικά.	ίδωμι.	δίδως.	δίδωσι.
	Δυϊκά.		δίδοτον.	δίδοτον.
	Πλη.	δίδομεν	δίδοτε. διδοῦσι, καὶ ἰωνικῶς, διδόασι.	
	παρατ.	Εδίδων.	ἐδίδως.	ἐδίδω.
			ἐδίδοτον.	ἐδιδότην.
		ἐδίδομεν.	ἐδίδοτε.	ἐδίδοσαν.
	παρακ.	Δέδωκα.	δέδωκας.	δέδωκε.
			δεδώκατον.	δεδώκατον.
		δεδώκαμεν.	δεδώκατε.	δεδώκασι.
	ὑπερσ.	Εδεδώκειν.	ἐδεδώκεις.	ἐδεδώκει.
			ἐδεδώκειτον.	ἐδεδωκείτην.
		ἐδεδώκειμεν.	ἐδεδώκειτε.	ἐδεδώκεισαν.
	ἀόρ. α.	Εδωκα.	ἔδωκας.	ἔδωκε.
			ἐδώκατον.	ἐδωκάτην.
		ἐδώκαμεν.	ἐδώκατε.	ἔδωκαν.
	ἀόρ. β.	Εδων. ἔδως.	ἔδω.	ἔδοτον. ἐδότην.
		ἔδομεν.	ἔδοτε.	ἔδοσαν.
	μέλλ. α.	Δώσω.	δώσεις.	δώσει.
			δώσετον.	δώσετον.
		δώσομεν.	δώσετε.	δώσουσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστώς, καὶ Παρατατ.

Imperatiuus Ενικά. Δίδοθι. διδότω. Δ. δίδοτον. διδότων.

Πλη.

Πλη.	δίδοτε.	διδότωσαν.
παρακ. καὶ	Δέδωκε.	δεδωκέτω. δεδώκετον. δεδωκέτων.
ὑπερσ.	δεδώκετε.	δεδωκέτωσαν.

ἀόρ. α. Δῶκον. δωκάτω esse debuerat secundum analogiam, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα, sed in usu non est. Hoc idem & de aliis modis, ac participiis intelligendum.

ἀόρ. β. Δόθι, καὶ δός. δότω. δότον. δότων. δότε. δότωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Ενικά.	Διδοίην.	διδοίης.	διδοίη.	Optatiuus.
Δυϊκά.		διδοίητον.	διδοιήτην.	
Πλη.	διδοίημεν.	διδοίητε.	διδοίησαν, καὶ διδοῖεν.	
παρ. καὶ	Δεδώκοιμι.	δεδώκοις.	δεδώκοι.	
ὑπερσ.		δεδώκοιτον.	δεδωκοίτην.	
	δεδώκοιμεν.	δεδώκοιτε.	δεδώκοιεν.	
ἀόρ. β.	Δοίην. δοίης.	δοίη.	δοίητον. δοιήτην.	
	δοίημεν.	δοίητε.	δοίησαν, καὶ δοῖεν.	
μέλλ. α.	Δώσοιμι.	δώσοις.	δώσοι.	
		δώσοιτον.	δωσοίτην.	
	δώσοιμεν.	δώσοιτε.	δώσοιεν.	

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Ενικά.	ἐὰν Διδῶ.	διδῷς.	διδῷ.	Subiunctiuus.
Δυϊκά.	ἐὰν	διδῶτον.	διδῶτον.	
Πλη.	ἐὰν διδῶμεν.	διδῶτε.	διδῶσι.	
παρακ. καὶ	ἐὰν Δεδώκω.	δεδώκῃς.	δεδώκῃ.	
ὑπερσ.	ἐὰν	δεδώκητον.	δεδώκητον.	
	ἐὰν δεδώκωμεν.	δεδώκητε.	δεδώκωσι.	
ἀόρ. β.	ἐὰν Δῶ. δῷς.	δῷ.	ἐὰν δῶτον. δῶτον.	
	ἐὰν δῶμεν.	δῶτε.	δῶσι.	

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Διδῶναι. παρ. καὶ ὑπερ. Δεδωκέναι. ἀόρ. β. Δοῦναι. Infinitiuus.

μέλλ. α. Δώσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

ὁ Διδούς. τοῦ διδόντος. ἡ διδοῦσα. τὸ διδόν. Participium

παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ δεδωκώς. ἡ δεδωκυῖα. τὸ δεδωκός.

	ἀόρ. β.	ὁ. Δούς. τοῦ δόντος. ἡ δοῦσα.		τὸ δόν.
	μέλλ. α.	ὁ Δώσων.	ἡ δώσουσα.	τὸ δῶσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicatiuus passiuus. Dor.	Ενικά.	Δίδομαι.	δίδοσαι.	δίδοται.
	Δυϊκά.	διδόμεθον.	δίδοσθον.	δίδοσθον.
	Πλη.	διδόμεθα.	δίδοσθε.	δίδονται.
	παρατατ.	Εδιδόμην.	ἐδίδοσο, καὶ ἐδίδου.	ἐδίδοτο.
		ἐδιδόμεθον.	ἐδίδοσθον.	ἐδιδόσθην.
		ἐδιδόμεθα.	ἐδίδοσθε.	ἐδίδοντο.
	παρακ.	Δέδομαι.	δέδοσαι.	δέδοται.
		δεδόμεθον.	δέδοσθον.	δέδοσθον.
		δεδόμεθα.	δέδοσθε.	δέδονται.
	ὑπερσ.	Εδεδόμην.	ἐδέδοσο.	ἐδέδοτο.
		ἐδεδόμεθον.	ἐδέδοσθον.	ἐδεδόσθην.
		ἐδεδόμεθα.	ἐδέδοσθε.	ἐδέδοντο.
	ἀόρ. α.	Εδόθην.	ἐδόθης.	ἐδόθη.
			ἐδόθητον.	ἐδοθήτην.
		ἐδόθημεν.	ἐδόθητε.	ἐδόθησαν.
	μέλλ. α.	Δοθήσομαι.	δοθήσῃ.	δοθήσεται.
		δοθησόμεθον.	δοθήσεσθον.	δοθήσεσθον.
		δοθησόμεθα.	δοθήσεσθε.	δοθήσονται.
	μετ' ὀλ.	Δεδόσομαι.	δεδόσῃ.	δεδόσεται.
	μέλλ.	δεδοσόμεθον.	δεδόσεσθον.	δεδόσεσθον.
		δεδοσόμεθα.	δεδόσεσθε.	δεδόσονται.

Προστακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus	Ενικά.	Δίδοσο, καὶ δίδου.	διδόσθω. Δυϊκ.	δίδοσθον.
		διδόσθων. Πλη.	δίδοσθε.	διδόσθωσαν.
	παρακ. καὶ	Δέδοσο.	δεδόσθω.	δέδοσθον.
	ὑπερσ.	δεδόσθων.	δέδοσθε.	δεδόσθωσαν.
	ἀόρ. α.	Δόθητι.	δοθήτω.	δόθητον.
		δοθήτων.	δοθήτε.	δοθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Optatiuus.	Ενικά.	Διδοίμην.	διδοῖο.	διδοῖτο.
	Δυϊκά.	διδοίμεθον.	διδοῖσθον.	διδοίσθην.
	Πλη.	διδοίμεθα.	διδοῖσθε.	διδοῖντο.

παρακ. καὶ

παρακ. ϗ Δεδοίμην. δεδοῖο. δεδοῖτο.
ὑπερσ. δεδοίμεθον. δεδοῖσθον. δεδοίσθην.
δεδοίμεθα. δεδοῖσθε. δεδοῖντο.
ἀόρ. α. Δοθείην. δοθείης. δοθείη.
δοθείητον. δοθειήτην.
δοθείημεν. δοθείητε. δοθείησαν.
μέλλ. α. Δοθησοίμην. δοθήσοιο. δοθήσοιτο.
δοθησοίμεθον. δοθήσοισθον. δοθησοίσθην.
δοθησοίμεθα. δοθήσοισθε. δοθήσοιντο.
μετ' ὀλ. Δεδοσοίμην. δεδόσοιο. δεδόσοιτο.
μέλλ. α. δεδοσοίμεθον. δεδόσοισθον. δεδοσοίσθην.
δεδοσοίμεθα. δεδόσοισθε. δεδόσοιντο.

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς ϗ Παρατατ.

Subiunctiuus.

Ενικά. ἐὰν Διδῶμαι. διδῷ. διδῶται.
Δυϊκά. ἐὰν διδώμεθον. διδῶσθον. διδῶσθον.
Πλη. ἐὰν διδώμεθα. διδῶσθε. διδῶνται.
παρακ. ϗ ἐὰν Δεδῶμαι. δεδῷ. δεδῶται.
ὑπερσ. ἐὰν δεδώμεθον. δεδῶσθον. δεδῶσθον.
ἐὰν δεδώμεθα. δεδῶσθε. δεδῶνται.
ἀόρ. α. ἐὰν Δοθῶ. δοθῇς. δοθῇ. ἐὰν δοθῆτον. δοθῆτον.
ἐὰν δοθῶμεν. δοθῆτε. δοθῶσι.

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεστὼς ϗ Παρατατ.

Δίδοσθαι. παρακ. ϗ ὑπερσ. Δεδόσθαι. ἀόρ. α. Δοθῆναι. Infinitiuus.
μέλλ. α. Δοθήσεσθαι. μετ' ὀλ. μέλλ. Δεδόσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεστὼς ϗ Παρατατ.

Participium

ὁ Διδόμενος. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον.
παρακ. ϗ ὑπερσ. ὁ Δεδομένος. ἡ δεδομένη. τὸ δεδομένον.
ἀόρ. α. ὁ Δοθείς. ἡ δοθεῖσα. τὸ δοθέν.
μέλλ. α. ὁ Δοθησόμενος. ἡ δοθησομένη. τὸ δοθησόμενον.
μετ' ὀλ. μέλλ. ὁ Δεδοσόμενος. ἡ δεδοσομένη. τὸ δεδοσόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicatiuus medius. Do uel dor.

Δίδομαι. δίδοσαι. δίδοται.
παρατ. Εδιδόμην. ἐδίδοσο, ϗ ἐδίδου. ἐδίδοτο.
ἀόρ. α. Εδωκάμην. ἐδώκω, ἐδώκατο.

	ἐδωκάμεθον.	ἐδώκασθον.	ἐδωκάσθην.
	ἐδωκάμεθα.	ἐδώκασθε.	ἐδώκαντο.
ἀόρ. β.	Ἐδόμην.	ἔδοσο, καὶ ἔδου.	ἔδοτο.
	ἐδόμεθον.	ἔδοσθον.	ἐδόσθην.
	ἐδόμεθα.	ἔδοσθε.	ἔδοντο.
μέλλ. α.	Δώσομαι.	δώσῃ.	δώσεται.
	δωσόμεθον.	δώσεσθον.	δώσεσθον.
	δωσόμεθα.	δώσεσθε.	δώσονται.

Προστατικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Imperatiuus	Δίδοσο, καὶ δίδου.	διδόσθω.	δίδοσθον. διδό-σθων. &c.
ἀόρ. β.	Δόσο, καὶ δοῦ.	δόσθω.	δόσθον. δόσθων.
	δόσθε.	δόσθωσαν.	

Εὐκτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Optatiuus.	Διδοίμην.	διδοῖο.	διδοῖτο.
ἀόρ. β.	Δοίμην.	δοῖο.	δοῖτο.
	δοίμεθον.	δοῖσθον.	δοίσθην.
	δοίμεθα.	δοῖσθε.	δοῖντο.
μέλλ. α.	Δωσοίμην.	δώσοιο.	δώσοιτο.
	δωσοίμεθον.	δώσοισθον.	δωσοίσθην.
	δωσοίμεθα.	δώσοισθε.	δώσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Subiunctiuus.	Ἐνεστ.	ἐὰν Διδῶμαι.	διδῷ.	διδῶται.
	ἀόρ. β.	ἐὰν Δῶμαι.	δῷ.	δῶται.
		ἐὰν δώμεθον.	δῶσθον.	δῶσθον.
		ἐὰν δώμεθα.	δῶσθε.	δῶνται.

Ἀπαρέμφατα μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Infinitiuus. Δίδοσθαι. ἀόρ. β. Δόσθαι. μέλλ. α. Δώσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Participium	ὁ Διδόμενος,	ἡ διδομένη.	τὸ διδόμενον.
ἀόρ. β.	ὁ Δόμενος.	ἡ δομένη.	τὸ δόμενον.
μέλλ. α.	ὁ Δωσόμενος.	ἡ δωσομένη.	τὸ δισόμενον.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜ.

Varta coniugatio uerborum in μι. à uerbis grauitonis sextæ coniugationis in ω. desinentibus fit, extrema in μι. mutata: quorum penultima singularis actiui υ. habet productum. ut ζευγνύω, ζεύγνυμι. In dualis uerò & pluralis ac passiui penultima, idem υ. correptum. ut ζεύγνυτον, ζεύγνυμεν, ζεύγνυμαι. υ. enim anceps est, nec ullum habet ἀντίστοιχον in quod mutari possit, sed μακρᾷ, ἢ βραχείᾳ. hoc est, longa, siue correpta linea notatur sic ῡ. ῠ. Quarta coniugatio uerborum in μι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ

Ενικά.	Ζεύγνυμι.	ζεύγνυς.	ζεύγνυσι.	Indicatiuus actiuus. Iungo.
Δυϊκά.		ζεύγνυτον.	ζεύγνυτον.	
Πλη.	ζεύγνυμεν.	ζεύγνυτε.	ζευγνῦσι.	
παρατ.	Εζεύγνυν.	ἐζεύγνυς.	ἐζεύγνυ.	
		ἐζεύγνυτον.	ἐζευγνύτην.	
	ἐζεύγνυμεν.	ἐζεύγνυτε.	ἐζεύγνυσαν.	

Nec ultra uariatur. Quoniam huiusmodi uerba, si polysyllaba sunt, in præsenti solum, & præterito imperfecto declinantur: tam in actiuis quàm in passiuis. Si uerò dissyllaba, & futurum primum, & secundũ aoristum habent. ut κλῦμι. μέλλ. κλύσω. ἀόρ. β. ἔκλυν, sicut ptm̃ imperfectum.

Προσταχτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς κὴ Παρατατ.

Ενικά. Ζεύγνυθι. ζευγνύτω Δυϊκά. ζεύγνυτον. ζευγνύτων. Imperatiuus
Πλη. ζεύγνυτε. ζευγνύτωσαν.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεστὼς κὴ Παρατατ. Ζευγνῦναι. Infinitiuus.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεστὼς κὴ Παρατατ.

ὁ Ζευγνύς. τοῦ ζευγνύντος. ἡ ζευγνῦσα. τῆς ζευγνύσης. Participium
τὸ ζευγνύν. τοῦ ζευγνύντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ

Ενικά.	Ζεύγνυμαι.	ζεύγνυσαι.	ζεύγνυται.	Indicatiuus passiuus. Iungor.
Δυϊκά.	ζευγνύμεθον.	ζεύγνυσθον.	ζεύγνυσθον.	
Πλη.	ζευγνύμεθα.	ζεύγνυσθε.	ζεύγνυνται.	

παρατ.	Εζευγνύμην.	ἐζεύγνυσο.	ἐζεύγνυτο.
	ἐζευγνύμεθον.	ἐζεύγνυσθον.	ἐζευγνύσθην.
	ἐζευγνύμεθα.	ἐζεύγνυσθε.	ἐζεύγνυντο.

Προσακτικὰ παθητικά. Ενεσῶς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus	Ζεύγνυσο.	ζευγνύσθω.	ζεύγνυσθον.
	ζευγνύσθων.	ζεύγνυσθε.	ζευγνύσθωσαν.

Infinitiuus. Απαρέμφατα παθητικά. Ενεσῶς καὶ Παρατ. Ζεύγνυσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεσῶς καὶ παρατ.

Participium ὁ Ζευγνύμενος. ἡ ζευγνυμένη. τὸ ζευγνύμενον.

Optatiuus modus, & subiunctiuus in hac quarta coniugatione non inueniuntur, partim quia in usu non sunt, partim quia formari non possunt.

ΥΠΑΡΚΤΙΚΟΝ ΡΗΜΑ. hoc est substantiuũ uerbum. Ενεσῶς.

Coniugatio uerbi substantiui Sum	Ενικά.	Εἰμί.	εἷς, καὶ εἶ.	ἐστί.
	Δυϊκά.		ἐσόν.	ἐσόν.
	Πλη.	ἐσμέν.	ἐστέ.	εἰσί.
	παρακ.	Ην.	ἦς.	ἦν.
			ἦτον.	ἤτην.
		ἦμεν.	ἦτε.	ἦσαν.
	μέσος.	Εσομαι.	ἔσῃ.	ἔσεται.
	μέλλ. α.	ἐσόμεθον.	ἔσεσθον.	ἔσεσθον.
		ἐσόμεθα.	ἔσεσθε.	ἔσονται.

Προσακτικά. Ενεσῶς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus	Ενικά.	Εσο, καὶ ἴσθι. ἔστω. Δυϊκά.	ἔστον. ἔστων.
	Πλη.	ἔστε.	ἔστωσαν.

Εὐκτικά. Ενεσῶς καὶ Παρατατ.

Optatiuus.	Ενικά.	Εἴην. εἴης.	εἴη. Δυϊκά.	εἴητον. εἰήτην.
	Πλη.	εἴημεν.	εἴητε.	εἴησαν.
	μέσος μέλλ.	Εσοίμην.	ἔσοιο.	ἔσοιτο.
		ἐσοίμεθον.	ἔσοισθον.	ἐσοίσθην.
				ἐσοίμεθα.

ἐσοίμεθα. ἔσοισθε. ἔσοιντο.

Ὑποτακτικά. Ενεςὼς κὴ Παρατατ.

Ενικά. ἐὰν Ω. ἦς. ἦ. Δυϊκά. ἐὰν ἦτον. ἦτον. Πλη. ἐὰν ὦμεν. ἦτε. ὦσι. Subiunctiuus.

Απαρέμφατα. Ενεςὼς κὴ Παρατατ.

Εἶναι. μέσος μέλλ.α. ἔσεσθαι. Infinitiuus.

Μετοχαί. Ενεςὼς κὴ Παρατ.

ὁ Ων. τοῦ ὄντος. ἡ οὖσα. τῆς οὔσης. τὸ ὄν. τοῦ ὄντος. Participium

μέσος μέλλ. ὁ Εσόμενος. ἡ ἐσομένη. τὸ ἐσόμενον.

Nec plura inueniuntur huius uerbi substantiui, quæ in communi usu habeantur.

Τέλος τῶν ῥημάτων.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑΣ.

Ντωνυμία δὲ ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανόμενον. id est, Pronomen est pars orationis declinabilis, pro nomine assumpta. Cui accidunt quatuor, Genera, Numeri, Casus & Personæ. Diffinitio pronominis

Αντωνυμιῶν ἡ μὲν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτητική, ἡ δὲ δεικτική, ἡ δὲ ἀναφορική, ἡ δὲ σύνθετος. hoc est, Pronominum aliud quidem primitiuum, aliud possessiuum, aliud demonstratiuum, aliud relatiuum, aliud autem compositum. Diuisio.

Primitiua quidem tria, ἐγώ, σύ, ὅς. Horum declinationes positiuæ hæ. Περὶ τοῦ πρώτου προσώπου. Primitiua.

Ενικά. ἡ εὐθεῖα ἐγώ. ἡ γενική, ἐμοῦ. ἡ δοτική, ἐμοί. ἡ αἰτιατική, ἐμέ. Δυϊκά. ἡ εὐθεῖα κὴ αἰτιατική, νῶ. ἡ γενικὴ κὴ δοτική, νῶν. πλη. ἡ εὐθεῖα, ἡμεῖς. ἡ γενική, ἡμῶν. ἡ δοτική, ἡμῖν. ἡ αἰτιατική. ἡμᾶς. Ego.

τοῦ δευτέρου.

Ενικά. σύ. σοῦ. σοί. σέ. Δυϊκά σφῶ σφῶν. Πλη. ὑμεῖς. ὑμῶν. ὑμῖν. ὑμᾶς. Tu.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Ενικά.

Ille. Sui. Ενικά. ὅς. οὗ. οἷ. ἕ. Δυικά. σφὶ σφίν. Πλη. σφεῖς. σφῶν. σφίσι. σφάς.

Positiua declinatio. Appellantur enim κλίσεις θεματικαί. hoc est, declinationes positiuæ, quoniam unaquæque uox suĩpsius est positio, nec altera ab altera regulatur, sicut in nominibus & uerbis.

Possessiua Possessiua uerò à primitiuis deriuata octo. ἐμός. σός. ὅς. νωΐτερος. σφωΐτερος. ἡμέτερος. ὑμέτερος. σφέτερος. Quorum tria à genitiuis singularibus fiunt, hoc est, ἐμός, ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. σός, ἀπὸ τοῦ σοῦ. ὅς, ἀπὸ τοῦ οὗ. Duo uerò à nominatiuis dualibus. hoc est, νωΐτερος, ἀπὸ τοῦ νῶϊ. σφωΐτερος, ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. & hæc de duobus tantum. A duali numero tertiæ personæ non fit pronomen possessiuum. A nominatiuis uerò pluralibus tria fiunt pronomina. hoc est, ἡμέτερος, ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς. ὑμέτερος, ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς. σφέτερος, ἀπὸ τοῦ σφεῖς. Et hæc omnia trium sunt generum. masculina enim & neutra tertiam declinationem simplicium sequuntur, fœminina uerò secundam, & in eorum declinatione articulos suscipiunt, tanquàm adiectiua nomina. ut ὁ ἐμός, τοῦ ἐμοῦ. ἡ ἐμή, τῆς ἐμῆς. τὸ ἐμόν, τοῦ ἐμοῦ. sicut, ὁ καλός. ἡ καλή. τὸ καλόν. Sic & ὁ σός. ἡ σή. τὸ σόν. ὁ ὅς. ἡ ἥ. τὸ ὅν. Deriuatiua uerò in ρος, in α. mittunt fœmininum, & id quoque in obliquis seruant. ut νωΐτερος. ἡ νωϊτέρα. τῆς νωϊτέρας. τῇ νωϊτέρᾳ &c.

Demoustratiua Demonstratiua autem duo, οὗτος, καὶ ἐκεῖνος: quorum talis est inflexio.

Hic Ενικά. οὗτος. τούτου. τούτῳ. τοῦτον. ὦ οὗτος. Δυϊκά. τούτω. τούτοιν. ὦ τούτω. Πλη. οὗτοι. τούτων. τούτοις. τούτους. ὦ οὗτοι.

Hæc Θηλυκά. αὕτη. ταύτης. ταύτῃ. ταύτην. ὦ αὕτη.

Hoc Ουδέτερα. τοῦτο. τούτου. τούτῳ. τοῦτο. ὦ τοῦτο.

Ille Εκεῖνος. ἐκείνου. ἐκείνῳ. ἐκεῖνον.

Illa ἐκείνη. ἐκείνης. ἐκείνῃ. ἐκείνην.

Illud ἐκεῖνο. ἐκείνου. ἐκείνῳ. ἐκεῖνο.

Relatiuum Relatiuum autem unum, & ipsum quoque trium existit generum. αὐτός. αὐτοῦ. αὐτῷ. αὐτόν. Αὐτή. αὐτῆς. αὐτῇ. αὐτήν. Αὐτό. αὐτοῦ. αὐτῷ. αὐτό. Huius autem pronominis proprium est, significatio trium personarum. ut αὐτὸς ἐγώ. αὐτὸς σύ. αὐτὸς ἐκεῖνος, & leuem spiritum semper habet. Si uerò αὑτοῦ. αὑτῷ. αὑτόν aspirata inueniantur, sciendum ea pronomina reciproca esse, & ab ἑαυτοῦ deducta κατὰ ἀφαίρεσιν.

ἀφαιρεσιν. Nam adſpiratio quæ erat ſuper ε. eadem etiam ſuper αυ. ſeruatur.

Pronomina compoſita tria, quæ nominatiuum non habent, ſcilicet ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, & ἑαυτοῦ. Et hæc quoque trium ſunt generum. Sed aduertendum eſt, compoſita primæ & ſecundæ perſonæ in tribus caſibus ſingularis numeri ſolum uariari: tertiæ uerò etiam in plurali: nec ſolum coniunctim, ſed etiam diuiſim. Compoſita.

Τοῦ πρώτου προσώπου. Meipſius.

Ἐμαυτοῦ. ἐμαυτῷ. ἐμαυτόν. Ἐμαυτῆς. ἐμαυτῇ. ἐμαυτήν.
Ἐμαυτοῦ. ἐμαυτῷ. ἐμαυτό.

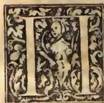
Τοῦ δευτέρου προσώπου. Tuipſius.

Σεαυτοῦ. σεαυτῷ. σεαυτόν. Σεαυτῆς. σεαυτῇ. σεαυτήν.
Σεαυτοῦ. σεαυτῷ. σεαυτό. καὶ κράσει, Σαυτοῦ. σαυτῷ. σαυτόν.
Σαυτῆς. σαυτῇ. σαυτήν. Σαυτοῦ. σαυτῷ. σαυτό.

Τοῦ τρίτου. Suipſius.

Ἑαυτοῦ. ἑαυτῷ. ἑαυτόν. Ἑαυτῆς. ἑαυτῇ. ἑαυτήν. Ἑαυτοῦ. ἑαυτῷ. ἑαυτό. Πλη. Ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτούς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ.

Πρόθεσις ἐστὶ μέρος λόγου ἄκλιτον προτιθέμενον πάντων τοῦ λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν, ἤτοι σύνταξιν. hoc eſt, Præpoſitio eſt pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur omnibus partibus orationis per compoſitionẽ, uel adpoſitionem, ſiue conſtructionem. Per compoſitionem. ut ἔμπειρος. peritus. Per adpoſitionem ſiue conſtructionem. ut ἐν οἴκῳ, in domo. De præpoſitione.

Accidunt autem Præpoſitioni tria. τὸ ὀξύνεσθαι, id eſt, acui. τὸ ψιλοῦσθαι. hoc eſt, principalem ſyllabã leuigari, demptis quæ in principio υ. habent. ut ὑπό, ὑπέρ. τὸ βραχυκαταληκτεῖν. hoc eſt, extremã ſyllabam corripi: duabus exceptis, Præpoſitioni accidentia

 uidelicet

uidelicet, εἰς. & ἐξ. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuersas singulæ habentes significationes. quarum sex sunt monosyllabæ. scilicet, ἐν. εἰς. ἐξ. σύν. πρός. πρό. duodecim uerò dissyllabæ. ut ἀνά. κατά διά. μετά. παρά. ἀντί. ἐπί. περί. ἀμφί. ἀπό. ὑπό. ὑπέρ. Sed de earum compositione, & constructione in secundo tractatu latissime dicetur.

Dissyllabæ

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

Aduerbij definitio.

Πίρρημα δ' ἐστὶ μέρος λόγου ἄκλιτον προτασσόμενον αὐτοῦ τοῦ ῥήματος, ἢ ὑποτασσόμενον. hoc est, Aduerbium est pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur uerbo, aut subiungitur. Cui accidunt duo εἶδος, καὶ σχῆμα, hoc est, species & figura. Species duæ, Primitiua. ut νῦν. Deriuatiua. ut νυνί. Figuræ duæ, simplex. ut πάλαι. Composita. ut πρόπαλαι.

Aduerbij accidentia.

Temporis. Aduerbiorum aliqua sunt χρόνου σημαντικά, id est temporis significatiua. ut νῦν. nunc. τότε, tunc. ποτέ, aliquando. ἤδη iam. ἄρτι nuper. αὐτίκα statim. παραχρῆμα statim. αὖθις rursus. ἐξαίφνης repente. τέως interea, tantisper. ἕως donec usque. ἡνίκα quando. ἔπειτα, μετέπειτα postea. ἐπεί, ἐπειδή, ἐπειδάν postquàm, cum. σήμερον hodie. αὔριον cras. μεθαύριον perendie. χθές καὶ ἐχθές heri. προχθές nudiustertius. πάλαι diu, olim. ἀρτίως modo. εὐθύς, καὶ εὐθέως statim. πρωί mane. ἑσπέρας uesperi. ἐφόσον dum. ἀεί, αἰεί, αἰέν semper. ὄφρα donec dum. τόφρα tantisper, interea.

Loci. Aliqua autem τόπου, id est, loci. ἐνταῦθα hic. ἐκεῖ illic, ibi. ἐκεῖσε illuc. ἐκεῖθεν inde. εἴσω καὶ ἔσω intus, intro. ἔξω foris, foras. αὐτοῦ illic. ποῖ quò. ὅποι quò. ὅθεν unde. ὁθένποθεν undecunque. αὐτόθεν ex eodē loco. δεῦρο huc. αὐτόσε istuc. ἄνω supra. κάτω infra. ἔμπροσθεν ante. ὄπισθεν retro. ἐγγύς propè. πόῤῥω procul. ποῦ ubi. οὐδαμοῦ necubi. οὐδαμῆ nusquā. ὅπου ubi. ὁπόθεν unde. ἔνθεν inde. ἐπέκεινα ultra. μακράν longè, procul. ἐνδεξιῶν detrorsum. ἐξαριστερῶν sinistrorsum.

Qualitatis medietas. Aliqua autem ποιότητος, id est qualitatis. ut εὖ. bene. καλῶς bene. ἡδέως iucunde. σοφῶς sapienter. ὡραίως pulchre. quæ nempe & medietatis dicuntur, quoniam à genitiuo plurali

plurali nominum adiectiuorum fiunt, qui medius dicitur,
id est, communis, cum sit omnis generis. ut τῶν καλῶν, τῶν
σοφῶν. in quibus ν. in σ. uerso, καλῶς fit, & σοφῶς. Cætera
uerò cum aliunde deriuentur, hanc non assequuntur deno
minationem. ut κυνηδὸν canine. βοτρυδὸν racematim. ἀγελη-
δὸν gregatim.

Aliqua uerò ποσότητος, id est, quantitatis. ut ἅπαξ semel. Quantitatis
δὶς bis. τρὶς ter. τετράκις quater. πολλάκις sæpe. ὀλιγάκις rarò.

Aliqua autem ἀθροίσεως, id est, congregationis. ut ἅμα si- Congregationis.
mul. ὁμοῦ unà. συλλήβδην comprehensim. ἀθρόως confertim.

Aliqua autem διαιρέσεως, id est, diuisionis. ut ἄνευ sine. Diuisionis.
χωρὶς seorsum.

Aliqua uerò ἐξαιρέσεως, id est, electionis, siue exceptio- Exceptionis
nis. ut πλὴν præter.

Aliqua autem παρακελεύσεως, id est, hortationis. ut εἶα Hortationis
eia. ἄγε age. ἄγετε agite. εὖγε euge. φέρε age.

Aliqua aũt τάξεως, id est, ordinis. ut ἑξῆς deinceps. ἐφεξῆς Ordinis.
deinceps. εὐθὺς, εὐθέως, statim. ἐξαίφνης repẽte. αὐτίκα statim.

Aliqua autem ὁμοιώσεως, id est, similitudinis. ut ὡς tanq̃. Similitudinis
ὥσπερ quemadmodum. οὕτως sic. καθὰ sicut. καθάπερ sicut.
ἤ uelut, ueluti. ὥστε uti. ὅντροπον quemadmodum.

Aliqua autem ἀποστάσεως, id est, separationis. ut ὥστε ut. Separationis.

Aliqua autem συγκρίσεως, id est, comparationis. ut μᾶλ- Comparationis.
λον magis. πλέον plus. ἧττον minus.

Aliqua autem ἐπιτάσεως, id est, intensions. ut λίαν ualde. Intensionis
ἄγαν multum. πάντη prorsus. παντελῶς penitus. παντάπασιν
omnino. πάνυ nimiũ. σφόδρα uehemẽter. μάλιστα maxime.

Aliqua ἀνέσεως, id est, remissionis. ut ἠρέμα quiete. ἡσυχῆ Remissionis
quiete. μόγις, μόλις uix. βραδέως tarde. βάδην passim.
ὡσεὶ ferè.

Aliqua autem βεβαιώσεως, id est, confirmationis. ut Confirmationis.
δηλαδὴ profectò. δήπουθεν nempe. πάντως omnino. ὄντως
uere. ἦ. reuera.

Aliqua aũt κατωμόσεως, id est, iurandi. ut ναὶ certe. νὴ per. Iurandi.

Aliqua autem ἀπομόσεως, id est, abiurandi. ut μὰ per. Abiurandi.

Aliqua autem ἀρνήσεως, id est, negandi. ut οὐ. non. οὐχὶ Negandi.
non. οὔκουν non igitur. οὐδαμῶς nullo modo. ἥκιστα minime
οὔτε neq;. οὐδὲ neq;.

Aliquæ autem συναπτικοί, id est, Continuatiuæ. ut εἰ si. εἴπερ, εἰδήπερ siquidem.

Aliquæ autem παρασυναπτικοί, id est, Subcontinuatiuæ. ut. ἐπεί, ἐπείπερ quoniam ἐπειδή, ἐπειδήπερ quoniam.

Aliquæ autem αἰτιολογικοί. i. Causales. ut ἵνα, ὅπως, ὄφρα ut. γάρ enim. ὅτι quia. διότι, quia. καθότι quoniam. ἕνεκα causa. οὕνεκα quia.

Aliquæ autem ἀπορηματικοί, id est, dubitatiuæ. ut ἆρα an. μῶν num. μή an.

Aliquæ autem συλλογιστικοί, id est, collectiuæ, siue rationales. ut ἄρα ergo. ἀλλά, ἀλλαμήν at. οὖν igitur. τοίνυν igitur. τοιγάρτοι itaque. τοιγαροῦν ergo.

Aliquæ autem παραπληρωματικοί, id est, repletiuæ. ut δή iam. ῥά nempe. θήν quidem, νύ certe. ποῦ, τοί, αὖ, οὖν. πέρ. πώ, μήν, δῆτα, γέ quidem. At γέ non solum repletiua est, sed etiam diminutiua pro saltem, & causalis.

Aliquæ autem δυνητικοί, id est, potestatis. ut ἄν, κέ, κέν utique, quæ apud poëtas repletiuæ etiam inueniuntur.

Aliquæ autem διακριτικοί, siue ἐπιλεκτικοί, id est, dissertiuæ, siue electiuæ. ut ἤ quàm.

Aliquæ autem ἐλαττωτικοί, id est, extenuatiuæ, siue diminutiuæ. ut γοῦν, γέ saltem.

Aliquæ uero ἐναντιωματικοί, id est, aduersatiuæ. ut ὅμως tamen. καίτοι etsi. καίπερ quanquam. ἔμπης tamen. εἰκαί etsi.

DE FORMATIONE VERBORVM

Mne uerbum aut in ω. desinit, & id quidem si grauem habet accentum, βαρύτονον appellatur. ut τύπτω. Si circunflexum, περισπώμενον. ut ποιῶ. Aut in μι, & id à terminatione nomen assumpsit, τὸ εἰς μι, hoc est, uerbum in μι. ut τίθημι. Βαρύτονα quidem in sex distinguuntur coniugationes, partim per consonanteis, partim per uocaleis atque diphthongos. Prima igitur coniugatio treis mutas ante ω. finalem sibi uendicat, scilicet β. π. φ. Secunda treis alias, uidelicet γ. κ. χ. Tertia treis extremas, hoc est, δ. θ. τ. Quarta ex duplicibus unam tantum, ζ. scilicet, & geminatum σσ.

Diuisio uerborum.

Coniugationes quomodo discernantur.

In desinentibus autem in σκω, etsi ante ω. duæ existant consonantes, neutra tamen illarum figuratiuæ locum possidet, cum huiusmodi uerba nullius sint coniugationis, quandoquidem à futuro in σω. fiunt πλεονασμῷ τοῦ κ. ut ἀρέσω, ἀρέσκω. τράσω τρώσκω. & similia, quæ usque ad paratatisum solum uariantur, duobus exceptis, quæ etiam futurũ habent. hoc est ἀλύσκω, ἀλύξω, secundum aliquos, & θνήσκω θνήξω. Sed quoniam huiusmodi uerba quæ partim defectiua sunt, partim uerò anomala, multa & uaria inueniuntur, nec facile ad communeis regulas reduci possunt, proprijs locis relinquimus differenda.

Verba in σκω.

CONIVGATION. TYPI.

Ενεστὼς. παρατ. | μέλλ. α. ἀόρ. α. | παρακ. ὑπερσ. | μέσ. παρακ. ὑπερσ. | ἀόρ. β. | μέλλ. β.

πρώτη συζυγία. {β, π, φ, πτ} ω. ομ. | ψω. ψα. | φα. φειν. | {β, π, φ, π} α. ειν. | ον. | ῶ. — Prima coniugatio.

δευτέρα. {γ, κ, χ, κτ} ω. ομ. | ξω. ξα. | χα. χειν. | {γ, κ, χ, κ} α. ειν. | ον. | ῶ. — Secunda.

τρίτη. {δ, θ, τ} ω. ομ. | σω. σα. | κα. κειν. | {δ, θ, τ} α. ειν. | ον. | ω. — Tertia.

Ενεστὼς. παρατ. | μέλλ. α. ἀόρ. α. | παρακ. ὑπερσ. | μέσ. παρακ. ὑπερσ. | ἀόρ. β. | μέλ. β.

τετάρτη.
- ζ ω. ον ομ. { σω. κα. | δα. | δον. | δῶ. / α. ειν. / ξω. χα. | γα. | γον. | γῶ. / α. ειν. }
- σσ ω. ομ. { σω. κα. | δα. | δον. | δῶ. / α. ειν. / ξω. χα. | γα. | γον. | γῶ. / α. ειν. } — Quarta.

Quinta. πέμπτη { λ, μ, ν, ρ, μν } ω. ον { λ, μ, ν, ρ, μ } ῶ. κα, αν { λ, μ, ν, ρ, μ } α. ειν. ον. ῶ.

Sexta. ἕκτη.

- α — φάω
- ε — δέω
- ι — τίω
- ο — βόω
- υ — δύω
- ω — ἑώω
- ω. ον. σω. κα. α. ειν. ῶ.
- παίω α. ειν. ειν.
- αι — ψαύω
- αυ — σείω
- ει — ἰεύω
- ευ — οἴω
- οι — κρούω
- ου — ὀπυίω
- υι

Dicuntur aũt χαρακτηριστικά, eo quòd ſint ſigna, ſiue notæ cõiugationum. per ea enim cognoſcitur unumquodq́ uerbum quotæ coniugationis ſit. Nam quicquid præcedit ω. finalem, χαρακτηριστικόν appellatur.

DE AVGMENTO PRAETERITORVM

Augmentum uerborum à uocalibus incipientium.

OMne uerbum incipit aut à uocali, aut à conſonãte. Si à uocali, aut à ſimplici, aut à diphthongo. Si à ſimplici, aut à mutabili, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc eſt, ι. ι. υ. ω. nulla fit uocalium mutatio in præteritis. ut ἠχέω, ἠχῶ, ἤχεον, ἤχουν. ἤχηκα, ἠχήκειν, ἤχησα. ἰξεύω, ἴξευον, ἴξευκα, ἰξεύκειν, ἴξευσα. ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα, ὑβρίκειν, ὕβρισα. ὠφελέω, ῶ. ὠφέλεον, ὠφέλουν, ὠφέληκα, ὠφελήκειν, ὠφέλησα. At ἰξεύω, & ὑβρίζω, & ſimilia, quanquàm ab immutabilibus uocalibus incipiant, eaſdem tamen in præſenti poſitione longas habent, in præteritis uerò natura: quod augmenti ratione factum eſt, ancipites enim ſunt.

Notio.

Si autem

Augmentum temporale.

Si autem uerbum incipiat à mutabilibus uocalibus, hoc eſt, α. ε. & ο. in præteritis mutantur in longas: quàm mutationem temporale augmentum appellamus. α. in η. cōmuniter mutatur. ut ἀκούω, ἤκουον, ἤκουκα, ἠκούκειν, ἤκουσα. excipitur ἀηθέσσω, ἀήθεσσον. & ἀηδίζόμην. propter alternationem duorum, ηη. Excipitur & ἄω ſpiro, cuius præteritum imperfectum ἄον facit, ne coincidat cum ἦον, cuius thema eſt ἴω. & ἀΐω audio, quod ἄϊον facit, ut differat ab ἤϊον, quod ibam ſignificat. Si autem ab ε. incipiat uerbum, ε. mutatur in η. ut ἕδω, ἦκα, ἤκειν, ἦσα. ἐλεέω, ἐλεῶ, ἠλέεον, ἠλέουν, ἠλεήκα, ἠλεήκειν, ἠλέησα. Excipiunt aliqua in quibus ε. manens aſſumit ι. in diphthongum, hoc eſt, ἔχω, εἶχον, ἕπω, εἶπον. ἕλω, εἷλον. ἕλκω, εἵλκον. ἑλκύω, εἵλκυον. ἕρπω, εἷρπον. ἑρπίζω, εἵρπιζον. ἑστήκω, εἱστήκειν μέσος ὑπερσυντέλικος. ἕπομαι, εἱπόμην. ἑστιάω, ῶ. εἱστίαον, εἱστίων. ἐάω, ῶ, εἴαον, εἴων. ἕω, εἷμαι. ἐρύω, εἴρυον. ἔθω, εἴωθα μέσος παρακ. ἐθίζω, εἴθιζον. ἐργάζομαι, εἰργαζόμην. Si aūt ab ο. incipiat uerbum, uertitur in ω. μέγα. ut ὀρίζω, ὥριζον. ὀνομάζω, ὠνόμαζον, & alia. Inueniuntur tamen apud poëtas huiuſmodi uerba abſq; augmento Ionico more. ut ἄκουσεν ἀντὶ τοῦ ἤκουσεν. ἔλαυνεν, ἀντὶ τοῦ ἤλαυνεν. ὀνόμινεν, ἀντὶ τοῦ ὠνόμηνεν.

Exceptiones.

A diphthongo incipientia.

Si uerò à diphthongo incipiat uerbum, aut à mutabili incipit, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc eſt, ει. ευ. & ου. nulla fit mutatio. ut εἰκάζω, εἴκαζον. εὕδω, εὗδον, καὶ ηὗδον ἀττικῶς, ſicut εὔχομαι, ηὐχόμην, & ſimilia, in quibus Attici mutant ε. in η. οὐρέω, ῶ. οὔρεον, οὔρουν. Si autem à mutabili. ſcilicet αυ. & οι. eadem fit mutatio, quæ in ſimplicibus uocalibus. Nam ſi ab αι. incipiat uerbum, uertitur α. in η. & ι. ſubſcribitur: unde ex propria diph. impropria fit. ut αἴρω, ᾖρον, ᾖρκα, ᾐρκειν. Si aut ab αυ. uertitur α. in η. ut αὐλέω, ῶ. ηὔλεον, ηὔλουν. Si autem ab οι. uertitur ο. μικρὸν in ω. μέγα. cui ſubſcribitur ι. & fit ῳ. diphthongus impropria. ut οἰκτείρω, ᾤκτειρον. Annotantur aliqua in quibus nulla fit mutatio. ut οἰῶμαι, οἰώθην. Αόρ. α. παθητικός. οἴμω οἴμησα, οἰνῶ οἴνησα. οἰνίζω οἴνισα. οἰστρῶ οἴστρησα. οἰωνίζομαι οἰωνιζόμην. οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοσκόπησα. οἰωνοπολῶ, οἰωνοπόλησα. οἰακίζω οἰάκισα. οἰακονομῶ οἰακονόμησα. οἰακοστροφῶ οἰακοστρόφησα. & οἰδαίνω, & οἰκουρῶ, ſecundum quoſdam annotata ſunt.

A consonante incipientia. Augmentum syllabicum.

Si autem incipiat uerbum à consonante, omnia præterita in principio assumunt ε. quod syllabicum augmentum appellatur. ut σπείρω. παρατατικός, ἔσπειρον. παρακείμενος, ἔσπαρκα. ὑπερσυντέλικος, ἐσπάρκειν. ἀόριστος πρῶτος, ἔσπειρα. ἀόριστος δεύτερος, ἔσπαρον. At præteritum perfectum præter ε. quod est commune augmentum, & præsentis consonantem repetit, si tamen sola, ac simplex existat: quia tunc ε. correptum remanet, & per id communis fit præteriti perfecti geminatio. ut τύπτω, παρ. ἔτυπτον, τέτυφα. λέγω, ἔλεγον, λέλεγα. his exceptis, quæ à ρ. principium habent: quandoquidem in eorum præteritis ρρ. nempe geminandum est. ut ῥίπτω. ἔῤῥιπτον, ἔῤῥιφα. non autem ῥέῤῥιφα, quoniam ε. productum existit, cum duæ sequantur consonantes, hoc est, ρρ. geminatũ. At ῥεριπωμένα participiũ præteriti passiui, id est, ῥερίπωμαι, ἀπὸ τοῦ ῥιπόομαι, οῦμαι, ε. habet correptum metri gratia, altero quidem ρ. expuncto: iccirco geminat ρ. præsentis consonantem. ὀδυσσείας. ζ. Εσποτας μόνην πλυνέουσα, τάμοι ῥεριπωμένα κεῖται. Sic ῥέῤῥημαι, ἐκ τοῦ ἐῤῥῆμαι, & alia huiusmodi. Cur autem ρ. sit geminandum, in secundo tractu, hoc est, in præterito imperfecto actiuo abunde dicetur.

A ρ. incipientia.

Ab aspiratis incipientia.

Si uerò ab aliqua aspiratarum uerbum incipiat, nulla illarum repetitur, sed earũ loco tenues subrogantur. ut θύνω, τέθακα. φαίνω, πέφαγκα. χαίρω, κέχαρκα. At si duę fuerint consonantes, neutra illarum geminatur, cum ε. quod neutra breue existit, positione factum sit longum. ut φθείρω, ἔφθαρκα. nisi muta cum liquida sequatur ε. quia tũc repetitur muta: quandoquidem ε. hoc in loco pro breui habetur. Nam muta cum liquida siue immutabili, communem faciunt syllabam. ut γράφω, γέγραφα. Excipiuntur quæ à γν. & γρ. principium habent, in quibus γ. non repetitur, quia longam faciunt syllabam. ut γναφεύω, ἐγνάφευκα. γνόω, γνῶ, ἔγνωκα. γρηγορέω, ῶ, ἐγρηγόρηκα. Inueniuntur μέμνημαι ἀπὸ τοῦ μνάομαι, ῶμαι. κέκτημαι, ἀπὸ τοῦ κτάομαι, ῶμαι. & πέπταμαι ἀπὸ τοῦ πτάομαι, ῶμαι. & πέπτωκα ἀπὸ τοῦ πτόω ἀχρήστου. In quibus præteritum perfectum priorem repetit. Nam κτ. μν. & πτ. apud poëtas communem faciunt syllabam: sicut & muta cum liquida. sic Herodianus. Si uerò ab aliqua duplicium uerbum incipiat, hoc est, ζ. ξ. ψ. nullam

A γν. & γρ. incipientia.

κτ. μν. πτ.

A ζ. ξ. & ψ. incipientia.

ῥερυπωμένα: ἰλ: 227: 41.

κεκτῆσθαι, δημ. καὶ φιλ.: ...

Iam illarum geminat præteritum perfectum, cum ε. breue positione producatur. ut ζάω ἔζηκα, ξέω ἔξεκα. ψάλλω ἔψαλκα. In his igitur uerbis à consonante incipientibus hoc breuiter aduertendum est: an præteritum imperfectum ε. quod est syllabicum augmentum, correptum habeat: quia tunc præsentis consonans in præterito perfecto cum ipso ε. correpto geminatur, etiam si communis sit syllaba, quoniam hoc in loco pro breui reputatur. ut λέγω, ἔλεγον, λέλεχα. κρίνω, ἔκρινον, κέκρικα. Si uerò præteritum imperfectum ε. productum habeat, nequaquàm præteritum perfectum geminationem suscipit. Quoniam omnis geminatio siue reduplicatio communis per breuem uocalem ε. scilicet, siue ε. semper fit, nunquàm autem per longam. — *Annotat.*

De uerbis compositis.

QVandocunque præpositiones nihil plus significant in compositione uerborum quàm ipsa uerba simplicia, fit consuetum augmentum in principio totius compositi, & tanquàm simplex uerbum declinatur. Quandoquidem præpositio nulla alia necessitate, quàm ornatus gratia, ipsi uerbo præposita est. ut ἐνέπω, ἤνεπον. ex ἐν. præpositione & ἔπω, quod idem significat, hoc est, dico. Si autem plus significant præpositiones quàm ipsum uerbum simplex, fit augmentum inter ipsam præpositionem & uerbum. ut παρακούω, παρήκουον, α. in η. conuersa, cuius simplex uerbum, hoc est, ἀκούω, audio significat, præposita uerò παρά præpositione, mutata est uerbi significatio. Nam παρακούω obaudio significat, & decipio. Aduertendum est in his compositis, præpositiones abijcere extremam uocalem, alia sequente uocali: tam in præsenti quàm in præteritis. ut παρέχω, παρεῖχον, ex παρὰ & ἔχω. ἀπαυρῶ, ἀπηύρων. Quò circa etiam in uerbis, à consonantibus incipientibus, cum in præteritis suscipiant ε. syllabicum augmentum, pari modo præpositiones abijciunt extremam uocalem. ut λείπω, ἔλειπον. καταλείπω, κατέλειπον. At si uerba incipiant ab aspiratis uocalibus, siue diphthongis, præpositiones mutant tenueis in proprias aspiratas. ut ἅπτομαι, καθάπτομαι. ἕπομαι, καθέπομαι. Περί — *Distinctio notanda.* — *Præpositiones uocalem abijcientes.* — *Περί & πρὸ*

m a uerò

uerò & πρό. extremam retinent uocalem, & si cum uerbis à uocali incipientibus componantur. ut περιάπτω, περιέχω. προάγω, προῆγον. Sunt quæ Atticorum more in principio compositi augmentum assumunt, quorum simplicia in usu non sunt. ut ἀμφισβητῶ, ἠμφησβήτουν. ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν. Quædam intrinsecus. ut ἀπολαύω, ἀπέλαυον, καὶ ἀπήλαυον. ἐπιχειρῶ, ἐπεχείρουν. ἐγκωμιάζω, ἐνεγκωμίαζον. Quædam etiam à δυς, & ευ. incipientia, hoc idem patiuntur. ut δυσαπιστῶ, δυσηπίστουν. δυσαρεστῶ, δυσηρέστουν. εὐορκῶ, εὐώρκουν. εὐεργετῶ, εὐηργέτουν. εὐαγγελίζομαι, εὐηγγελιζόμην. Sunt & quæ in principio duplex habent augmentum, syllabicum scilicet, & temporale. ut μέλλω, ἤμελλον. δύναμαι, ἠδυνάμην. βούλομαι, ἠβουλόμην. pro ἔμελλον, ἐδυνάμην, & ἐβουλόμην. Quædam uerò in principio, & in medio. ut ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν. ἀνορθῶ, ἠνώρθουν. ἀνέχομαι, ἠνειχόμην, secundum quosdam. παροινῶ, ἐπαρῴνουν.

Mos Atticus.

A δυς & ευ incipientia.

Quæ duplex augmentum habeant.

Translata à fine paginæ sequentis.

ῶ εἶων.
ἕω εἷμαι
ἐρύω εἴρυον
ἔθω εἴωθα.
ἐθίζω εἴθιζον.
ἐργάζομαι εἰργαζόμην.

οἰακοστροφῶ
οἰδαίνω
οἰκουρῶ.
οἰμώζω.

γν. & γρ. initium habẽt in quibus γ. non repetitur. ut γνωρίζω, ἐγνώρικα. γρηγορῶ, ἐγρηγόρηκα. Si à duplici, potestate ut sunt ζ. ξ. ψ. nulla earum in præterito perfecto repetitur.

Ορισμῶ

mutabili			immutabili				mutabili			immutabili		
α	ε	ο	η	ι	υ	ω	αι	αυ	οι	ευ	ει	ου
η	η	ω					η	ηυ	ω			
ἀνύω	ἐλεύθω	ὀπάζω	ἠχέω, ἠχῶ	ἰξεύω	ὑβρίζω	ὠθῶ	αἴρω	αὐλίζω	οἰκίζω	εὐθύνω	εἰκάζω	οὐτάζω
ἤνυον	ἤλευθον	ὤπαζον	ἤχεον, ἤχουν	ἴξευον	ὕβριζον	ὤθουν	ἦρον	ηὔλιζον	ᾤκιζον	εὔθυνον	εἴκαζον	οὔταζον
ἤνυκα,	ἤλευκα,	ὤπακα	ἤχηκα	ἴξευκα	ὕβρικα	ὦκα	ἦρκα	ηὔλικα	ᾤκικα,	εὔθυκα	εἴκακα	οὔτακα
excipiuntur	excipiuntur								excipiuntur			

ἀνθέστω	ἔχω εἶχον	οἰῶμαι
ἀνῆθεστην	ἕπω εἶπον	οἰμῶ
ἀνδίζομαι	ἕλω εἷλον	οἰνῶ
ἀνδιζόμην	ἕλκω εἷλκον	οἰνίζω
ἄω, ἆον	ἑλκύω εἵλκυον	οἰστρῶ
ἄϊω, ἄϊον.	ἕρπω εἷρπον	οἰονίζομαι
	ἑρπίζω εἵρπιζον	οἰωνοσκοπῶ
	ἑστιῶ εἱστίων	οἰωνοπολῶ
	ἕπομαι εἱπόμην	οἰακίζω
	ἑστιῶ εἱστίων	οἰακονομῶ

Si à simplici consonante incipiat uerbum, præteritũ perfectũ præter ε. quod est cõmune augmẽtũ in omnibus præteritis uerborũ à cõsonãte incipientiũ, eandẽ assumit simplicem. ut τύπτω τέτυφα. his exceptis, q̃ à ρ. principiũ habent, in quibus ρ. non repetit. Demptis etiã quę ab aspiratis incipiunt quoniã pro eis pprię tenues suffragant. Si à duplici, actu, præteritum perfectũ neutrã assumit. ut σπείρω ἔσπαρκα. nisi fuerit muta cũ immutabili, quia tunc repetit muta. ut κρίνω κέκρικα. Excipiunt quę à

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Ενικά. Indicatiui formatio.

Τύπτω à nullo fit, cum sit totius uerbi thema. Secunda persona τύπτεις, à prima fit, extrema in ας. conuersa. Tertia τύπτει, à secunda expuncto σ. Δυϊκά. Prima persona formari non potest, quandoquidem prima pluralis in μεν desinit. Secunda persona à secunda singulari, expuncto σ. ac ι. subiunctiua uocali diphthongi, & addita τον. τύπτετον. Tertia eadem est cum secunda. τύπτετον. Πλη. Prima persona à prima singulari fit, ω. magno in ο. paruum conuerso, & adiuncta μεν. τύπτομεν. Secunda à prima, extrema in τε. & ο. in ε. mutatis. τύπτετε. Tertia etiam à prima, extrema in σι. conuersa, ac υ. penultimæ uocali adiuncto. τύπτουσι.

Παρατατικός.

Ενικά. Præteritum Imperfectum

Ετυπτον, à τύπτω prima singulari præsentis temporis extrema in ον. mutata, ac ε. communi augmento præposito. Secunda persona à prima eiusdem temporis, extrema in ες. conuersa. ἔτυπτες. Tertia à secunda, expuncto σ. ἔτυπτε. Δυϊκά. Prima persona formari non potest, sicut neque in duali præsentis temporis. Secunda persona à secũda singulari fit, expuncto σ. & apposita τον. ἐτύπτετον. Tertia à secunda duali, extrema in την. conuersa. ἐτυπτέτην.

Annotatiuncula.

Nam quandocunque tertia persona pluralis desinit aut in ι. aut in σι. secunda & tertia dualis numeri similes sunt, alioqui dissimiles. Vbi & hoc quoque aduertendum, accentum loco moueri, quandocunque extrema, quæ breuis est, in longam mutatur. Πλη. Prima persona à prima singulari, interiecta μι. inter ο. & ν. ἐτύπτομεν. Secunda à prima plurali, extrema in τε. ac penultima uocali in ε. mutatis. ἐτύπτετε. Tertia ἔτυπτον, quæ à genitiuo sui participij fit, expuncta τος syllaba, ac ε. augmento præposito. ut τύπτων τύπτοντος, ἔτυπτον, & est par syllabis primæ personæ singulari, quod nempe & ambobus aoristis euenit.

Παρακείμενος.

Ενικά. Præteritum perfectum.

Τέτυφα, à τύψω uenit futuro, extrema scilicet in φα. mutata, cum sit uerbum primæ coniugationis grauitonorũ, geminata etiam principali cõsonante præsentis, quæ præponitur

ponitur ι. breui quod est commune, ut modo diximus, augmentum. quæ quidem consonans principalis ideo geminatur, quia simplex ac sola est, nec facit præcedentem syllabam positione longam. De qua re, cum de præteritorum augmento tractaretur, satis locuti sumus.

Penultimam quoque habet eandem cum futuro, id quod fere omnibus quidem uerbis commune est. ut λέγω, λέξω, λέλεχα. πείθω, πείσω, πέπεικα. Attici tamen in dissyllabis primæ & secundæ coniugationis, habentibus ι. in penultima uertentes ι. in ο. proprium faciunt præteritum. ut πέμπω. πέπομφα κοινῶς, καὶ πέπομφα ἀττικῶς. Excipiuntur etiam uerba dissyllaba quintæ coniugationis, quæ in futuri penultima ι. habent, quo in α. conuerso, fit commune præteritum. ut σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα. Vbi aduertendum est, immutabilem illam, quam ante κα. finalem inuenies, loco non moueri: si tamen, aut λ. fuerit, aut ρ. ut ψάλλω, ἔψαλκα. φθείρω, ἔφθαρκα. μ. uero sequente κ. cum male inter se cohæreant, assumit κ. ut νέμω, νενέμηκα, pro νένεμκα. τέμω, siue τέμνω, τετέμηκα. quæ quidem in præterito ε. seruant, quanquam eorum futura dissyllaba sint. At ν. uertitur in γ. sequente κ. quod nempe fit, quoties illud ν. ante γ. κ. ξ. χ. inuentum fuerit. ut φαίνω, πέφαγκα. Si uero penultima præsentis dissyllabi aut ι. fuerit, aut υ. ν. omnino abijcitur. ut κρίνω, κέκρικα. θύνω, τέθυκα. etiam si fuerit ει. diph. ut κτείνω, ἔκτακα. Præterea si præteritum in κα. definens longam habuerit penultimã, expuncto κ. ἰδιωτικῶς. corripit eandem. ut βέβηκα, βέβαα. γέγηκα, γέγαα. Secunda persona à prima deducitur, adiuncto σ. τέτυφας. Tertia à secunda, extrema in ι. mutata. τέτυφε. Δυϊκά. Secunda persona à secunda singulari, expuncto σ. & apposita τον. τετύφατον. Tertia eadem est cum secunda. τετύφατον. Πλη. Prima persona à prima singulari, adiuncta μεν. τετύφαμεν. Secunda à prima, extrema in τε. mutata. τετύφατε. Tertia quoque ab eadem fit, μεν in σι. conuersa. τετύφασι.

Penultima præteriti perfecti.

Attici ι in ο

Verba quintæ coniuga.

Notio.

ν. ante κ.

ι. ante υ. præsentis

Mos Ionicus.

Δυϊκά.

De præterito Attico.

Sciendum autẽ, Atticos in uerbis à mutabilibus uocalibus incipientibus, hoc est, α. ε. et ο. proprium facere præteritum actiuũ, medium, & passiuũ: principale is duas

Annot.

duas literas præſentis communi præterito præponentes corripientes inſuper tertiam à principio ſyllabam ſi ſupra treis ſyllabas præteritũ extiterit. ut ἀγείρω, ἤγερκα κοινῶς, ϗ ἀγήγερκα ἀττικῶς, unde paſſiuum ἀγήγερμαι. ἀκούω, ἤκουκα, ϗ μίσος ἤκουα κοινῶς ϗ ἀκήκοα ἀττικῶς. Vbi ſciendum, præteritum actiuum & paſſiuum Atticum, nõ poſſe habere pauciores quatuor ſyllabis. Vult enim habere principalem ſyllabam præſentis temporis, eamq́ breuem: quoniam præteritum Atticum nunquàm à longa principium habet: ſed à quapiam trium iam dictarum, α. ſcilicet correpta, ε. & ο. Secundam uerò & tertiam, per eandem conſonantem geminatam, & cum uocali longa η. ſcilicet, ſiue ω. μέγα. Nam α. & ε. ex temporali augmento in præteritis mutantur in η. ο. μίκρον uerò in ω. μέγα. quæ quidem uocales in communi præterito primũ tenent locum: in Attico uerò ſecundum. ut ἀλείφω ἤλειφα κοινῶς, ϗ ἀλήλιφα ἀττικῶς. ὀρύσσω ὤρυχα κοινῶς, ϗ ὀρώρυχα ἀττικῶς. At quartam ſyllabam ſibi uendicat, quæ per propriam figuratiuam præteriti conſonantem cum α. finali enunciatur. Medium uerò præteritum trium ſyllabarum eſſe poteſt, quod nempe euenit, cum uerbum diſſyllabum fortè extiterit. Nam prima ſyllaba eadem eſt cum prima præſentis, ſicut in actiuo & paſſiuo præterito. Secunda & tertia per eandem conſonantem geminatam enuntiatur, quæ quidem conſonans & figuratiua eſt præſentis temporis & præteriti medij. ut ἄρω ἦρκα, ϗ μίσος ἦρα κοινῶς, ϗ ἄρηρα ἀττικῶς. cuius extrema per ρ. quæ eſt præteriti medij figuratiua, effertur, & eadem repetitur in ſecunda & tertia ſyllaba ſecundum regulæ præceptionem. ſic ἴδω ἶκα, ϗ μίσος ἦδα κοινῶς, ϗ ἔδηδα ἀττικῶς. & alia huiuſmodi.

Præteritum Atticum 4 ſyllabarum. — *Medium præteritum.*

Verba ab ο incipientia.

Sunt quædam uerba ab ο. incipientia, quorũ præterito cõmuni ſolũ ε. Attici præponere cõſueuerunt. ut ὤρακα ἑώρακα. ὦσμαι. ἔωσμαι. quos poëtæ imitati, in præterito, imperfecto & in ambobus aoriſtis hoc idem facere cõſueuerunt. ut ὥρων, ὠνούμην. ἑώρων, ἐωνούμην. ἧκα, ἕηκας, ἕηκε. unde ξυνέηκε. εἶπα ἔειπα. & ſimilia.

Cautio.

Sed quoniã dictũ eſt, tertiam ſyllabam à principio eſſe corripiendam, aduertendum eſt quo pacto id faciendum: quia η. mutatur in ε. ut ἀλήθω, ἤληκα κοινῶς, ϗ ἀλήλεκα ἀττικῶς. ω. μέγα in ο. μικρόν. ut ἐρωτῶ ἠρώτηκα

τηκα κοινῶς, καὶ ἐρηρέτηκα ἀττικῶς. Si fuerit diphthongus ει. uel ευ. uel οι. uel ου. ει. quidem abijcit ι. ut ἀλείφω, ἤλειφα ἀλήλιφα. ευ. quoq; abijcit ε. ut ἐλεύθω, ἤλευκα, ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα. οι. uerò abijcit ι. ut ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτητόμακα. At ου. abijcit υ. ut ἀκούω, ἤκουκα, ἀκήκοκα, καὶ μέσ. ἀκήκοα. Sed de hoc satis, quandoquidem in secundo tractatu plenius dicetur.

Ὑπερσυντέλικος.

Ἐνικά. Praeteritum plusquam perfectum.

Ἐτετύφειν, à τέτυφα praeterito perfecto deducitur, extrema in ειν. mutata, cui & alterum ε. omnino praeponitur, quod fit quandocunq; praeteritum perfectum à consonante principium habet. At si à sola uocali incipiat praeteritum perfectum, ab eadem quoq; & plusq̃perfectũ inchoare necesse est. ut ἀκούω, ἤκουκα, ἠκούκειν. σπείρω, ἔσπαρκα, ἐσπάρκειν. Secunda persona à prima fit, ν. in σ. uerso. ἐτετύφεις. Tertia à secunda, expuncto σ. ἐτετύφει. Δυϊκά. Secunda persona à secunda singulari, expuncto σ. & adiuncta τον. syllaba. ἐτετύφειτον. Tertia à secunda duali, τον. in την. mutata. ἐτετυφείτην. Πλη. Prima persona à prima singulari, abiecto ν. & adiuncta μεν. ἐτετύφειμεν. Secunda à prima plurali, μεν. in τε. conuersa. ἐτετύφειτε. Tertia etiam à prima, μεν. in σαν. conuersa. ἐτετύφεισαν.

Ἀόριστος α.

Primum indefinitum.

Ἔτυψα, à futuro trahitur, ω. magno in α. mutato, eademq; consonante seruata, & ε. cõmuni augmento praeposito. ut τύπτω, τύψω, ἔτυψα. Excipitur εἶπα ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἔψω. & ἤνεγκα ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, ἐνέξω, & ἔθηκα ἀπὸ τοῦ τίθημι, θήσω, & ἔδωκα ἀπὸ τοῦ δίδωμι δώσω, & ἧκα ἀπὸ τοῦ ἵημι, ἥσω, quae suorum futurorum consonanteis omnino abnuerunt. Penultimam uerò habet eandem cum futuro primus aoristus, & eam aut natura, aut positione productam. Igitur si penultima futuri breuis extiterit sicut uerbis quintae coniugationis euenit, omnino erit producenda. Nam si fuerit α. ab ipso themate, id mutabitur in η. ut ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα. Si αι. diphthongus, eadem fiet mutatio in η. ἔθει ἀττικῶ. ut χαίνω, χανῶ, ἔχηνα. μιαίνω, μιανῶ, ἐμίηνα. communiter tamen ἐμίανα dicitur & ἐσήμανα, ἀπὸ τοῦ σημαίνω, à existente longa. Si uerò ι. aut υ. cum sint ancipites producuntur. ut κρίνω,

Penultima insidefiriti.

κρινῶ, ἔκρινα. ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὤτρυνα. Si ι. fuerit, assumet ι. in diphthongum. ut φθείρω, φθερῶ, ἔφθειρα. Sunt & qui penultimam correptam seruant. ut ἐτέλεσα, ἐγέλασα. Secunda persona ἔτυψας. tertia ἔτυψε. sicut à τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε. Δυϊκά. Secunda persona à secunda singulari exempto σ. & adiuncta τον. ἐτύψατον. Tertia à secunda duali, extrema in την. mutata. ἐτυψάτην. Πλη. Prima persona à prima singulari adiuncta μεν. ἐτύψαμεν. Secunda à prima plurali, μεν. in τε. conuersa. ἐτύψατε. Tertia à genitiuo sui participij abiecta τος. syllaba, & ε. syllabico augmento præposito. ut τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν. Siue à prima singulari, adiuncto ν. ἔτυψα, ἔτυψαν.

Δυϊκά. Πλη.

Αόριστος β.

Indefinitum secundum. Ἔτυπον, à primo fit, extrema in ον. mutata cum præsentis consonante, quæ figuratiua dicitur, de qua in principio de uerborum formatione supra dictum est: cui ε. quoque commune augmentum præponitur, & eandem habet inflexionem in omnibus numeris, quam & præteritum imperfectum. Est etiam syllabis par primo aoristo, si thema grauitonum sit. ut τύπτω, ἔτυψα, ἔτυπον. Siue uerò circunflexum, una minuitur syllaba. ut δουπῶ, ἐδούπησα, ἔδουπον. σχῶ, ἔσχησα, ἔσχον.

Annot. Vbi aduertendum est, secundum aoristum in hoc à præterito medio differre, quoniam etsi à primo aoristo una syllaba minuatur, dissyllabus tamen esse potest, etiam augmento syllabico connumerato. ut ἔσχον, ἔσχες, ἔσχε, quo abiecto fit σχὲ τὸ προσακτικόν, καὶ προσθέσει τοῦ σ. σχές. unde πρόσχες, κατάσχες, abundat enim σ. quoniam monosyllabum est, ut inquit Zenodotus.

Penult. sec. indefiniti. Penultimam autem corripit secundus aoristus à themate grauitono existens, si polysyllabus sit. ut λείβω, ἔλαβον. Nam dissyllabi augmenti gratia ut plurimum penultimam producunt, cum eadem etiã principalis sit. ut εἶδον. εἶλον. εἶκον. & alia.

Penultima amat ancipitem. Vertitur enim ε. in α. quoniam secundus aoristus amat habere in penultima ancipitem correptam. Etiam si fuerit ε. in dissyllabo themate aliqua præcedente immutabili, siue sequente, ut plurimũ uertitur in α. ut δέρω, ἔδαρον. πλέκω, ἔπλακον. λέγω tamen ἔλεγον facit, & φλέγω ἔφλεγον, & βλέπω ἔβλεπον. Si uerò ει. μείγω, id quoque in α mutatur. ut τρώγω ἔτραγον. Si

γον. Si duæ fuerint, bitemporeæ siue ancipites, abijcitur secunda. ut καίω, ἔκαον. παύω, ἔπαον. unde ἐπάην, καὶ ἀνεπάην aoristus secundus passiuus in usu. Si ευ. aut ει. abijcitur ε. ut φεύγω, ἔφυγον. λείπω, ἔλιπον. Excipiuntur dissyllaba quintæ coniugationis, in quibus expuncto ι. diphthongi, ε. in α. mutatur. ut σπείρω, ἔσπαρον. ὀφείλω uero ὤφελον, & ἀγείρω, ἤγερον, & ἐγείρω ἤγερον, & similia: trisyllaba enim sunt. A themate uero circunflexo existens secundus aoristus corripit penultimam, si ante ω. finalem sola consonans existat. ut πιστῶ, ῶ. ἔπιστον. excipitur δουπῶ ἔδουπον. εὑρῶ. εὗρον. Si duæ extiterint consonantes, positione producitur penultima. ut βλαστῶ ἔβλαστον. ὀλισθῶ ὤλισθον.

Dissyllaba 5. coniugat.

μέλλων α.

FVturum primum, à præsenti fit, & in ω. desinens idem habet principium. ut τύπτω. τύψω. Tria tamen excipiuntur, quæ principalem syllabam habent aspiratam, hoc est, θρέψω. θρέξω. ἕξω. quorum themata eandem habent leuigatã, id est, tenuem. ut τρέφω. τρέχω. ἔχω. & id quidem propter sequentem aspiratã. Nulla enim dictio dissyllaba in usu est, quæ utranque aspiratam habeat. Cõsonanteis autem futuri iam dictum est treis esse proprias, etsi futurum uerborum quintæ coniugationis, expuncto σ. quatuor immutabileis, ut proprias figuratiuas, sibi uindicauerit. ut ψάλλω, ψαλῶ. νέμω, νεμῶ. κρίνω, κρινῶ. δέρω, δερῶ. Penultima quoque ut plurimum habet eandem cum præsenti. ut λέγω, λέξω. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quæ penultimam corripiunt, cum aut alteram immutabilem abijciant. ut τίλλω, τιλῶ. κάμνω, καμῶ. aut ι. diphthongi. ut φαίνω, φανῶ. κείρω, κερῶ. Sunt & quædam alia, quæ differentem habent penultimam. ut πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. πνέω, πνεύσω. καίω, καύσω. κλαίω, κλαύσω. Est etiam futurum par syllabis præsenti, nisi synæresim, aut reduplicationem præsens patiatur. ut est ποιῶ. ποιήσω. τίθημι, θήσω. Quædam tamen sunt uerba, quę ex circunflexis grauitona facta sunt, ἔθει ἀττικῷ. ut θέλω. μέλω. ὀφείλω. βούλω. ἀπὸ τοῦ θελῶ. μελῶ. ὀφελῶ. βουλῶ. quorum futurum non ab Atticis grauitonis, sed à circunflexorũ perfectis est. ut θελήσω ἀπὸ τοῦ θελέω. μελήσω ἀπὸ τοῦ μελέω. ὀφελήσω ἀπὸ τοῦ ὀφελέω. βουλήσω ἀπὸ τοῦ βουλέω.

Futurum primum.

Canon.

Exceptiones

Præsens et futurum syllabis pares.

Hoc quidẽ & αὔξω patitur, & ἀλέξω, & ἕψω. ἀπὸ τοῦ αὐξῶ, λεξῶ & ἑψῶ. Futurum uerò αὐξήσω, ἀλεξήσω, ἑψήσω, ab eo quod est αὐξέω, ἀλεξέω, ἑψέω. & alia quæcunq; inueniantur similia. Inflexionem autem eandem habet futurum in omnibus numeris, quàm & præsens.

Μέλλων β.

Futurum secundum. Secundum futurũ fit à secũdo aoristo, abiecto augmento, ac extrema in ῶ. circunflexum mutata, eademq; penultima uocali, ac extrema consonante, quæ figuratiua coniugationis est, seruatis. ut τύπτω, ἔτυπον, τυπῶ. σπείρω, ἔσπαρον, σπαρῶ. Cuius inflexio talis est, τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ. Δυϊκά. τυπεῖτον, τυπεῖτον, à secunda persona singulari expuncto σ. & addita τον. syllaba. Πλη. Prima persona à prima singulari ω. in ου. mutata, & adiuncta μεν. syllaba. τυποῦμεν. Secunda à prima plurali, ου. in ει. & μεν. in τε. mutatis. τυπεῖτε. Tertia & ipsa quoq; à prima, extrema in σι. conuersa. τυποῦσι, accentu circunflexo obseruato.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus Τύπτε, à tertia persona præteriti imperfecti, expũcto ε. syllabico augmento. ἔτυπτε τύπτε. Tertia persona à secunda deducitur, adiuncta τω. τυπτέτω. Δυϊκά. Secunda persona à secunda singulari, apposita τον. τύπτετον. Tertia, à tertia singulari, addito ν. τυπτέτων. Πλη. Secunda persona, à secunda singulari, adiuncta τε. τύπτετε. Tertia, à tertia singulari, addita σαν. τυπτέτωσαν. Vbi uariatis syllabis ac syllabarum numero, accentus quoq; locum uariari necesse est.

Παρακείμενος, καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum perfect. et plusquam. Τέτυφε, à tertia persona præteriti perfecti, nulla mutatione facta. Tertia persona à secunda fit, apposita τω. τετυφέτω. Δυϊκά, καὶ Πλη. præsentis formationem omnino sequuntur.

Ἀόριστος α.

Indefinitum primum. Τύψον, à tertia sui temporis ἔτυψε, expuncto augmento, & extrema in ον. mutata, Syracusanorum more. Tertia persona à secunda fit, expuncto ν. & ο. in α. uerso, & apposita τω. syllaba. τυψάτω. Δυϊκά. τύψατον, τυψάτων. Πλη. τύψατε,

ψατι, τυψάτωσαν, α. ubiqꝫ ſeruato. Nam primus aoriſtus tam actiuorum, quàm mediorum, α. ancipitem uocalem natura ſibi aſciuit in omnibus modis, ac etiam participijs, dempto ſubiunctiuo. Annotatiuncula.

Αόριστος β.

Τύπε, τυπέτω, à tertia ſui temporis penultima acuta, ſicut τύπτε, τυπτέτω, demptis tribus, uidelicet, εἰπέ, ἐλθέ, εὑρέ. Indefinitum ſecundum.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

Optatiui omnes actiui à genitiuis participiorum fiunt, extrema in μι. uerſa, & abiecto ν. quando interfuerit, ac penultimæ adiuncto ι. ου. uerò quoties inciderit, in οι. mutabit, ut ſemper ſit diphthongus διὰ τῶ ι. Optatiuus.

Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

ὁ Τύπτων, τῶ τύπτοντος, extrema genitiui in μι. ac expuncto ν. & eius loco ι. uocali aſſumpta, fit τύπτοιμι. Secunda perſona à prima, extrema in σ. mutata. τύπτοις. Tertia à ſecunda, σ. ſolum expuncto. τύπτοι. Δυϊκά. Secunda perſona à ſecũda ſingulari, expuncto σ. & adiuncta τον. τύπτοιτον. Tertia à ſecunda duali, τον. in την. conuerſa. τυπτοίτην. Πλη. Prima perſona à prima ſingulari, extrema in μεν. mutata. τύπτοιμεν. Secunda à prima plurali, μεν. in τε. conuerſa. τύπτοιτε. Tertia etiam à prima, expuncto μ. tantum. τύπτοιεν. Præſens et imperfect. Δυϊκά. Πλη.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

ὁ Τετυφώς, τῶ τετυφότος. Vnde τετύφοιμι, extrema ſcilicet genitiui in μι. & ι. penultimæ appoſito. Secunda perſona, τετύφοις. Tertia, τετύφοι, augmento ubiqꝫ ſeruato. Præteritum perfect. et plusquam.

καὶ τὰ λοιπά

Αόρ. α.	ὁ	τύψας,	τῶ τύψαντος.	τύψαιμι.	τύψαις.	τύψαι.	Indefi. pri.
Αόρ. β.	ὁ	τυπών.	τῶ τυπόντος.	τύποιμι.	τύποις.	τύποι.	Inde. ſecun.
μέλλ. α.	ὁ	τύψων.	τῶ τύψοντος.	τύψοιμι.	τύψοις.	τύψοι.	Futur. pri.
μέλλ. β.	ὁ	τυπῶν.	τῶ τυποῦντος.	τυποῖμι.	τυποῖς.	τυποῖ.	Futu. ſecun.

accentu circunflexo ubiqꝫ ſeruato, niſi poſtrema obſtiterit.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

Svbiunctiuis omnibus præponitur ἐάν coniunctio, quæ latine cum ſignificat. Sed aduertendum eſt actiuos omneis ſubiunctiuos uerborum in ω. deſinentiũ Subiunctiuus.

ſimilem habere inflexionem & formationem cum indicatiuo præſentis temporis, ι. tamen ubi fortè extiterit in η. mutato, etiam ſi in diphthongo fuerit, & ο. paruo in ω. magnū conuerſo, ac ν. uocali ſubiunctiua omnino abiecta. ut τύπτω, τύπτεις, τύπτει. ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. τύπτετον, τύπτετον. ἐὰν τύπτητον, τύπτητον. τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι. ἐὰν τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι. Quamquidem literaturam & præteritum perfectum, & ambo aoriſti ſequuntur.

Ενεςὼς καὶ Παρατατικός.

Præſens et præteritum imperfectum

ἐὰν Τύπτω, à prima perſona præſentis indicatiui uenit. Siue à prima imperfecti ἔτυπτον ueterum more, abiecto incremento pariter & ν. finali, & ο. paruo in ω. magnum mutato.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum perfect. et pluſquam.

ἐὰν Τετύφω, à prima ſui temporis τέτυφα, α. in ω. conuerſo, & accentu ad penultimam tranſlato.

Αόριςος α.

Indefinitum primum.

ἐὰν Τύψω, à prima aoriſti ἔτυψα, expuncto augmento, & α. in ω. magnum mutato.

Αόριςος β.

Indefinitum ſecundum.

ἐὰν Τύπω, à prima fit aoriſti ſecundi, eodem modo, quo de præſenti dictum eſt.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατατ.

Infinitiuus.

Τύπτειν, fit à tertia ſingulari præſentis temporis indicatiui modi, adiuncta ν. τύπτει, τύπτειν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præt. perfe. et pluſquam.

Τετυφέναι, à tertia præteriti perfecti τέτυφε, addita ναι ſyllaba.

Αόριςος α.

Indefi. pri.

Τύψαι, à tertia ſui aoriſti ἔτυψε, abiecto augmento, ac ε. tenui in αι. diphthongum uerſo.

Αόριςος β.

Indef. ſecun.

Τυπεῖν, à tertia ſecundi aoriſti ἔτυπε, expuncto augmento, & ι. cum ν. addito, ac ultima circunflexa.

Futura pri. et ſecunda.

Μέλλ. α. Τύψειν. Μέλλ. β. τυπεῖν. Eodem modo formantur, quo & præſens, ν. ſcilicet adiuncto.

Infinitiuus uerò actiuus uerborum circunflexorum à ter-

tia

tia imperfecti temporis fit iuxta ueterum traditionem, ex-
puncto scilicet augmento, & addita ν. consonante. ut ἐποίει, ποιεῖν. ἐβόα, βοᾶν. ἐχρύσου, χρυσοῦν. Nihil tamen prohibet, quin à perfecto infinitiuo præsentis temporis in unaquaqꝫ circunflexorum coniugatione contractus ac proprius infinitiuus regulariter deduci possit. Nam si ex ει. quæ est finalis diphthongus infinitiui perfecti, subtrahatur ι. subiunctiua uocalis, & ex propria figuratiua cuiusuis cõiugationis, & ε. sequente, quæ ex ει. diphthongo relicta est, fiat synæresis. Id quidem eueniet ut unaquæqꝫ coniugatio etiam in ipso infinitiuo contracto propriam sortiatur synæresim. ut ποιέειν, ποιέεν, ποιεῖν. βοάειν, βοάεν, βοᾶν. χρυσόειν, χρυσόεν, χρυσοῦν. Siquidem duo εε. in ει. contrahuntur. α. & ε. in α. productum. ο. & ε. in ου. Et sic duplicem huiusmodi infinitiuorum formationem habes.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ἐνεστῶς καὶ Παρατατ.

ὁ Τύπτων, τοῦ τύπτοντος, à prima fit præsentis temporis, addito ν. ἡ τύπτουσα, à genitiuo masculini, extrema in σα. conuersa, ac ο. penultimæ uocali adiuncto υ. prius tamen ν. consonante expuncta. τὸ τύπτον, à genitiuo masculini, extrema syllaba tantum expuncta. Participium

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

ὁ Τετυφώς, τοῦ τετυφότος, à secunda sui temporis, α. in ω. μέγα mutato, & accentu in ultimam translato. ἡ τετυφυῖα, à genitiuo masculini, extrema in α. & ο. penultima uocali expuncta, ac eius loco υι. diphthongo impropria interiecta. τὸ τετυφός, τοῦ τετυφότος à nominatiuo masculini, ω. magno in ο. paruũ mutato. uel à genitiuo, abiecta το syllaba. Præteritum perfect. et plusquam.

Ἀόριστος α.

ὁ Τύψας, τοῦ τύψαντος, à secunda sui aoristi, expuncto ἑ. syllabico augmento, & accentu in penultimam translato. ἡ τύψασα, à nominatiuo masculini, α. tñ uocali adiuncta. τὸ τύψαν, à genitiuo masculini, extrema syllaba abiecta. Indefin. pri.

Ἀόριστος β.

ὁ Τυπών, τοῦ τυπόντος, à prima sui aoristi, ο. paruo in ω. magnum mutato, & acuto accentu ad ultimam reiecto. ἡ τυποῦσα à genitiuo masculini, sicut ἡ τύπτουσα, accentu tamen Indef. secun.

tu tamen circunflexo super penultimam posito, ubi postre ma non fuerit producta. τὸ τυπόν à genitiuo masculini, extrema syllaba abiecta.

Μέλλων α.

Futur.pri. ὁ τύψαν, τοῦ τύψαντος, à prima primi futuri, adiuncto ν. ἡ τύψουσα sicut ἡ τύπτουσα. τὸ τύψον, sicut τὸ τύπτον.

Μέλλων β.

Futu.secun. ὁ Τυπῶν, τοῦ τυποῦντος, à prima secundi futuri, ν. addito & accentu circunflexo ubiq; seruato, nisi extrema fuerit impedimento. ἡ τυποῦσα à genitiuo masculini, extrema in σα. conuersa, sicut in τύπτουσα dictum est, accentu circunflexo ubiq; seruato, ubi postrema non obstiterit.

τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος, à genitiuo masculini, accentu circunflexo seruato, ut supra.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicatiuus passiuus. ύπτομαι, à prima persona præsentis actiui, ω. magno in ο. paruum mutato, & adiuncta μαι. syllaba. Secunda persona à prima deducitur, expuncto μ. & ο. paruo in ι. conuerso. τύπτεαι ἰωνικῶς ι. uerò & α. in η. κατὰ κρᾶσιν uersis, ac subscripto ι. fit τύπτῃ κοινῶς. Tertia à secunda persona perfecta τύπτεαι, interiecta τ. τύπτεται. Δυικά. Prima persona à prima singulari, extrema in μεθον uersa. τυπτόμεθον. Secunda à tertia singulari ται. in σθον. mutata. τύπτεσθον. Tertia similis est secundæ. τύπτεσθον. Πλη. Prima persona à prima duali, θον. in θα. conuersa. τυπτόμεθα. Secunda à secunda duali, extrema in σθε. mutata. τύπτεσθε. Tertia à tertia singulari, ι. penultima uocali in ο. paruum uersa, ac ν. consonante interiecta. τύπτονται.

Παρατατικός.

Præteritum imperfect. Ετυπτόμην, à prima imperfecti actiui, ἔτυπτον, μι. inter ο. & ν. posita. Secunda persona è prima fit, penutilma in ι. & extrema in ο. uersis. ἐτύπτεο ἰωνικῶς, ἢ κράσει τοῦ ι. κὶ ο. εἰς ου. ἐτύπτου κοινῶς. Tertia persona à secunda perfecta, ἐτύπτεο, interiecto τ. ἐτύπτετο. Δυικά. Prima persona à prima singulari, extrema in μεθον uersa. ἐτυπτόμεθον. Secunda à tertia singulari, extrema in σθον. mutata. ἐτύπτεσθον.

Tertia

Tertia à ſecunda duali, extrema in σθην conuerſa. ἐτυπτέσθην. Πλη. Prima perſona à prima duali, θον. in θα. conuerſa. ἐτυπτόμεθα. Secunda à ſecunda duali, extrema in σθε. uerſa. ἐτύπτεσθε. Tertia à tertia ſingulari, ε. in ο. conuerſo, ac ν. conſonante interiecta. ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum.

Τέτυμμαι, fit à præterito actiuo τέτυφα. Pro quo annotandum eſt, treis eſſe terminationes numeri ſingularis paſſiui præteriti, μαι. ſcilicet primæ perſonæ, σαι. ſecundæ, uel actu, uel poteſtate: ται. uerò tertiæ, ante quas cum uariæ ſint conſonantes, uarias quoque formationes eſſe oportet. Nam prima coniugatio treis habet mutas, β. π. φ. & duplicem unam, hoc eſt ψ. quæ ἀντίστοιχα ſunt, quarum quidẽ altera loco alterius ponitur. τύψω enim futurum ψ. duplicem ſibi uendicat, qua in ſimpliceis reſoluta, hoc eſt, in π. & σ. cum eas poteſtate contineat, fit τύπσω. at σ. in α. conuerſa, ac tenui in aſpiratam, hoc eſt, π. in φ. præteritum fit actiuum τέτυφα. unde α. in μαι. mutata, & φ. in β. prima fit paſſiui præteriti perſona τέτυβμαι. at μαι. in σαι. & β. in π. uerſis, fit ſecunda, τέτυπσαι. π. uerò & σ. iterum unitis, hoc eſt, in ψ. reuerſis, fit τέτυψαι. at σαι. in ται. conuerſa, fit tertia τέτυπται. τέτυβμαι tamen non dicimus ob ineptam conſonantium ſtructuram, ſed τέτυμμαι, β. in μ, conuerſo, cum alterum μ. ſequatur. Δυϊκά. Prima perſona à prima fit

Δυϊκά.

ſingulari, extrema in μεθον. conuerſa. τέτυμμαι, τετύμμεθον. Secunda uerò & tertia à tertia ſingulari, αι. in ον. & tenuibus in proprias aſpiratas uerſis. τέτυπται, τέτυφθον. Πλη.

Πλη.

Prima perſona à prima duali, θον. in θα. conuerſa. τετύμμεθα. Secunda à ſecunda duali, ον. in ε. conuerſa. τέτυφθε. Tertia uerò formari non poteſt, ſi tertia ſingularis, à qua formanda eſt, aliquam habeat conſonantem ante ται. cum

Tertia perſona pluralis.

inter ipſam & penultimam ν. conſonans omnino ſit interponenda. Nam τέτυπνται dicendum quidem fore, ſi talem literarum ſtructuram ulla dictio reciperet. Ergo ſupplendum erit per proprium participium & ſubſtantiuum uerbum. ut τετυμμένοι εἰσίν. Vbi uerò nulla interceſſerit conſonans, apta fiet formatio. ut πεποίηται, πεποίηνται. At Ionico more in omnibus uerbis propemodum tertia per-

Mos Ionicus.

ſona pluralis præteriti paſſiui formari poteſt, cum ante ται. loco ν. conſonantis α. uocalem appetat, quam hoc in loco ſic formare poterimus. Nam in prima & ſecunda coniugatione grauitonorum, à prima perſona præteriti actiui fit tertia paſſiui Ionice, adiuncta ται. ſyllaba, ſeruata tamen penultima præteriti paſſiui. ut τέτυφα, τετύφαται. λέλεχα, λελέχαται. In tertia uerò & quarta à medio fit præterito, ſeruata ut ſupra penultima præteriti paſſiui. ut πείθω. μίσος παραυ. πέποιθα. παθητικός, πέπεισαι, πεπείθαται. φράζω, πέφραδα, πέφρασαι, πεφράδαται.

Verba in ρω.

In quinta uerò coniugatione ea ſolum uerba hanc tertiam perſonam Ionice formatam habent, quæ in ρω. deſinunt, & à medio præterito formari poteſt, ſeruata, ut dictum eſt, penultima præteriti paſſiui. ut σπείρω, ἔσπορα, ἔσπαρται, ἐσπάραται. uel à tertia ſingulari, hoc eſt, ἔσπαρται, α. uocali ſolum interpoſita, ἐσπάραται.

Verba in ω. purum.

At in uerbis in ω. purum deſinentibus, ſiue grauitonis, ſiue circunflexis, ac etiam in μι. aptius formabitur, ſi à tertia quoque ſingulari præteriti paſſiui nullam ante ται. habentem conſonantem deduxerimus, penultimam ſcilicet corripientes, ſi longa fortè exiſtat, & α. uocalem interponentes. ut κλείω, κέκλειται, κεκλίαται. ποιέω, ῶ. πεποίηται, πεποιέαται. χρυσόω, ῶ. κεχρύσωται, κεχρυσόαται. δίδωμι, δέδοται, δεδόαται. At βεβοάαται, & ἑσάαται non dicimus διὰ τὴν κακοφωνίαν. Poëtæ tamen metri gratia nonnunquam antepenultimam productam ſeruant. ὀδυνασίας α. ἀιθίοπάς τοιδιχθά δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν. In his uerò quæ σ. habent ante ται. nequaquam formari poteſt tertia perſona ἰωνικῶς, de qua in ſecundo tractatu latius dicetur.

Secunda coniugatio.

In ſecunda coniugatione tres aliæ locantur mutæ, γ. ſcilicet κ. χ. & ξ. duplex, & hæ quoque ἀντίστοιχα ſunt, & altera quidem in alterius locum ſuccedit eodem ordine quo & ſuperiores in prima coniugatione monſtrauimus. ut λέγω. μέλλων, λέξω. duplici uerò in ſimpliceis reſoluta, hoc eſt, in κ. & σ. fit λέκσω præteritum actiuum λέλεχα. paſſiuum λέλεγμαι, λέλεκσαι. κ. uerò & σ. iterum in ξ. reſtitutis, λέλεξαι. σαι. uerò in ται. fit λέλεκται.

Aliæ coniugationes.

Præteritum uerò paſſiuum aliarum coniugationũ tam grauitonorum, quàm circunflexorum, & uerborum in μι. ab actiuo fit, κα. in μαι. conuerſa: ſed ante μαι. aut σ. habet, aut

aut quampiam immutabilem, uocalémue, aut diphth. σ. quidem habet, si tertiæ sit coniugationis, aut quartæ, nisi præteritum actiuum in χα. desinat: quia tunc ad secundam refertur coniugationem. Etiam si sextæ fuerit coniugationis σ. plerunque sibi asciscit. Si uerò quintæ, quampiam sibi uendicat immutabilem. ut πέπεισμαι. πέφρασμαι. ἔσπαρμαι. ἤκουσμαι. βεβασίλευμαι. πεποίημαι. τέθειμαι. hoc idem & tertia persona habet ante ται. ut πέπεισαι. πέφρασαι. ἔσπαρται. ἤκουσαι. βεβασίλευται. πεποίηται. τέθειται. Secunda uero persona semper in σαι. definit, in qua nunquam σ. geminatur. ut πέπεισαι. ἔσπαρσαι. πεποίησαι. Sed de hoc in secundo tractatu latius dicetur. Δυϊκά. Prima persona à prima singulari, μαι. scilicet in μεθον conuersa. ut πέπεισμαι, πεπείσμεθον. Secunda & Tertia à tertia singulari, ται. in θον mutata. ut πέπεισαι, πέπεισθον. ἔσπαρται, ἔσπαρθον. Vbi uerò nulla intercesserit consonans, addetur σ. ut πεποίηται, πεποίησθον. Πλη. Prima persona à prima duali deducitur, extrema in θα. conuersa. ut πεπείσμεθα. Secunda à secunda duali, ον. in ε. πέπεισθον, πέπεισθε. Tertia non fit quandoquidem in tertia singulari ante ται. consonans existit. Δυϊκά. Πλη.

Penultima uerò eadem est cum præterito actiuo, si à uerbo in ω. desinente ueniat. ut τέτυφα, τέτυμμαι. excipiuntur uerba dissyllaba primæ & secundæ coniugationis, quæ in penultima præsentis ε. habent: quod quidem cum in præterito actiuo in ο. conuersum fuerit Atticorum more, in passiuo postmodum præterito in ε. pristinum reuertitur. ut λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι. Verba quoque habentia ρ. in præsenti cum aliqua consonante implicitum, si in penultima præsentis ε. habeant, id in α. uertunt. ut τρέφω, τέτροφα, τέτραμμαι.

Υπερσυντέλικος.

Ετετύμμην, à præterito passiuo fit, μαι. in μην. conuersa, ac altero ε. præposito, sicut in actiuis. ut τέτυμμαι. ἐτετύμμην. Si uerò passiuum præteritum à uocali inceperit, ab eadem & plusquàmperfectũ principium habebit. ut ἤκουσμαι, ἠκούσμην. Secunda persona à secunda præteriti, extrema in ψο. mutata. ut τέτυψαι, ἐτέτυψο. Tertia uerò à tertia, postrema in πτο. ut τέτυπται, ἐτέτυπτο. Δυϊκά. à τετύμμεθον Præteritum plusquam. perfect.

μεθον fit ἐτετύμμεθον. à τέτυφθον, ἐτέτυφθον. Πλη. à τετύμμεθα, ἐτετύμμεθα fit. à τέτυφθε, ἐτέτυφθε. à τετυμμένοι εἰσίν, τετυμμένοι ἦσαν, καὶ ἰωνικῶς ἐτετύφατο. Hoc idem in reliquis coniugationibus ſeruandum eſt.

Ἀόριστος α.

Indefinitum primum. Ἐτύφθην, à tertia perſona præteriti paſſiui, extrema in θην mutata, & expuncta prima conſonante, quæ in præterito perfecto geminatur.

Annotat. In quo aduertendum eſt, tertiam perſonam præteriti paſſiui, aut in ται. puram deſinere, aut cum aliqua præcedente conſonante iungi, quæ aut muta ſit, & ea quidem tenuis, aut σ. aut immutabilis. Si in ται. puram deſiuerit, ται. in θην. mutabitur. ut κέκριται, ἐκρίθην. πεποίηται, ἐποιήθην.

Si autem aliqua præceſſerit muta tenuis, ea quoque in propriam uertetur aſpiratam. ut τέτυπται, ἐτύφθην. λέλεκται, ἐλέχθην.

Si uerò σ. aut immutabilis, eædem ante θην. permanebunt. ut πέπεισαι, ἐπείσθην. πέφρασται, ἐφράσθην. ἔψαλται, ἐψάλθην. ἔσπαρται, ἐσπάρθην.

Ἐσώθην. Excipiuntur ἐσώθην, ἀπὸ τοῦ σέσωσαι, in quo σ. tollitur, quod quidem ἐρρώσθην ſuſcipit, ἀπὸ τοῦ ἔρρωται. & ἐμνήσθην, ἀπὸ τοῦ μέμνηται.

Penult. primi indefin. Penultimã autem primus aoriſtus habet eandem cum paſſiuo præterito. ut τέτυμμαι, ἐτύφθην. Excipitur εὕρημαι, quod εὑρέθην facit, & ἐπῄνημαι, ἐπῃνέθην. Circunflexa autem

Compoſita ab αἱρῶ. compoſita ἀπὸ τοῦ αἱρῶ eandem penultimam non ſeruant. ut καθῄρημαι, ἐκαθῃρέθην. Addantur illa etiam, quæ ρ. habent cum aliqua implicitum conſonante, quæ in præterito perfecto paſſiuo ε. in α. transferunt, & in aoriſto α. in ε. reſtituunt. ut ἔστραμμαι, ἀπὸ τοῦ ἔστρεφα, ἐστρέφθην. Secunda perſona ἐτύφθης, à prima, ν. in σ. conuerſa. Tertia ἐτύφθη, à ſecunda, expuncto σ. Δυικά. ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην. Πλη. ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν, à prima plurali, extrema in σαν. mutata, uel à tertia ſingulari, adiuncta σαν.

Ἀόριστος β.

Indef. ſecun. Ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη, fit à ſecundo aoriſto actiuo ἔτυπον, ον. in ην. conuerſa, & eandem habet cum primo aoriſto inflexionem.

Μέλλων α.

Futurum

Futurum primum à secunda primi aoristi persona formatur, abiecto augmento, & adposita ομαι. ut ἐτύφθης, τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται. Futur. pri.

Μέλλων β.

Futurum autem secundum τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται. à secunda fit secundi aoristi, eodem modo quo primum futurum formare diximus. Futu. secun.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Paulò pòst futurum, quod græce μετ᾽ ὀλίγον μέλλων dicitur, scilicet, τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται, à secunda persona passiui præteriti uenit, inter ψ. & αι. diph. ομ. interposita. ut τέτυψαι, τετύψομαι. In quo quidem futurum sciendum est, idem seruari augumentum, quod in præterito, à quo ducitur inuenies. Quod ideo quidem admonendum putauimus, quia in cæteris futuris augmentum tollitur eius temporis à quo trahuntur. Mox futurum.

Προσακτικὰ παθητικά. Ενικῶς κ̀ Παρατατ.

Τύπτου, à secunda imperfecti passiui ἐτύπτου, abiecto augmento, uenit. Tertia persona à tertia temporis eiusdem, extrema in σθω. conuersa, & accentu in penultimam translato. ut ἐτύπτετο, τυπτέσθω. Δυικά Secunda persona τύπτεσθον, à tertia singulari, ω. in ον. conuersa, & accentu in antepenultimam reiecto, quandoquidem ultima iterum breuis facta est. Tertia quoque ab eadem fit, adiuncto ν. ut τυπτέσθων. Πλη. Secunda persona à secunda duali, ον. in ε. conuersa. τύπτεσθε. Tertia à tertia singulari, adiuncta σαν, τυπτέσθωσαν. Imperatiuus passiuus.

Παρακείμενος κ̀ ὑπερσυντέλικος.

Τέτυψο, à secunda persona præteriti plusquàmperfecti, simile cum præterito perfecto incrementum habens. Tertia persona à tertia fit eiusdem temporis, extrema in θω. conuersa, seruatis tamen consonantibus, quæ ante το. forte extiterint. Si qua uerò tenuis fuerit, in propriam uertatur aspiratam. Vbi autem nulla inciderit consonans, σ. adsdatur necesse est. ut ἐτέτυπτο, τετύφθω. ἐπέπαυσο, πεπαύσθω. ἔσπαρτο, ἐσπάρθω. ἐπεποίητο, πεποιήσθω. Et alia ad præsentis inflexionem. Præteritum perfect. et plusquàm.

Ἀόριστος α.

Indefin. pri. Τύφθητι, à tertia persona primi aoristi, adiuncta τι. quanquàm ratio postulabat ut θι. adderetur: quod quidem ob id factum non est, quoniam cum præcedens syllaba alteram habeat aspiratam, necesse fuit ut pro θ. eius ἀντίστοιχον, hoc est, τ. poneretur. Vbi uerò ultima nullam habuerit aspiratam adiuncta θι. secunda fiet persona. quod autem ad tertiam, & eas quæ sequuntur attinet, illud θ. in τ. mutabitur. Tertia persona fit à secunda, extrema in τω. mutata, & accentu ad penultimam translato. ut τύφθητι, τυφθήτω. Δυϊκά. τύφθητον, τυφθήτων. Πλη. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Ἀόριστος β.

Indefinitum secundum. Τύπηθι, à tertia secundi aoristi formatur, abiecto scilicet, augmento, & apposita θι. ut ἐτύπη, τύπηθι. Secunda τυπήτω, θι. in τω. conuersa. διὰ τοῦ τ. Δυϊκά. τύπητον, τυπήτων. Πλη. τύπητε, τυπήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά.

Optatiuus passiuus. Optatiui omnes passiuæ uocis à proprio indicatiuo passiuo fiunt, extrema in μην. conuersa, & adiuncto ι. penultimæ uocali, ut in ea sit omnino diphthongus διὰ τοῦ ι. ut τύπτομαι, τυπτοίμην. πεποίημαι, πεποιήμην. Vbi uerò ante μαι. fuerit aut consonans, aut υ. aut diphthongus ex ea consistens, nulla poterit esse formatio.

Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Præsens et præteritum imperfectum Τυπτοίμην, deducitur à prima persona præsentis τύπτομαι, ut supra dictum est. Secunda persona à prima formari potest, extrema in ο. conuersa, & accentu in ante penultimam retracto: quandoquidem postrema breuis facta est. ut τύπτοιο. Tertia à secunda, interiecto τ. τύπτοιτο. Δυϊκά. τυπτοίμεθον, à prima singulari, μην. in μεθον. conuersa. Secunda persona τύπτοισθον. Tertia τυπτοίσθην. Πλη. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε. τύπτοιντο.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum perfect. et plusquam. Præteritum perfectum hoc in loco formari non potest, cum ante μαι. consonantem habeat, ut supra dictum est. Igitur per participium eiusdem temporis, & substantiuum uerbum, suppletur, sic uidelicet. τετυμμένος, εἴην, εἴης, εἴη.

Ἀόριστος α.

Ἀόριστος α.

Indef. pri.

Τυφθείην, à genitiui sui participij, extrema in ντ. mutata, & addito ι. penultimæ, actiuorum more. ut τυφθείς, τυφθέντος, τυφθείην. Secunda persona à prima fit, ν. in σ. uerso. τυφθείης. Tertia à secunda, expuncto σ. τυφθείη. Δυϊκά. Secunda persona à secunda singulari expuncto σ. & adiuncta τον. τυφθείητον. Tertia à secunda duali, extrema in την. uersa. τυφθειήτην. Πλη. Prima persona à prima singulari interiecta μι. inter η. & ν. τυφθείημεν. Secunda à prima plurali, μεν. in τε. conuersa. τυφθείητε. Tertia quoque à prima, extrema in σαν. mutata. τυφθείησαν.

Ἀόριστος β.

Indefinitum secundum.

Τυπείην, à genitiuo sui partipij, τυπείς, τυπέντος: sicut & primus.

Μέλλων α.

Futurum primum.

Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, à prima persona primi futuri passiui, τυφθήσομαι, sicut & præsens.

Μέλλων β.

Fut. secun.

Τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο, à prima secundi futuri passiui, τυπήσομαι.

Μετ' ὀλ. μέλλων.

Paulo post futur.

Τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, à prima persona paulò post futuri, τετύψομαι.

Υποτακτικά παθητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Subiunctiuus pasi.

Ἐὰν τύπτωμαι, à prima persona præsentis indicatiui modi passiui. pro quo aduertendum est, ο. paruum in ω. magnũ, & ει. ψιλὸν in η. ubique uertenda esse. ut τύπτομαι. ἐὰν τύπτωμαι· τύπτεται, ἐὰν τύπτηται. τύπτεσθον, ἐὰν τύπτησθον. & sic de alijs. Potest etiam & à prima persona subiunctiui actiui deduci, adiuncta μαι. Nã regula est, ὅτι ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν προσθέσει τῆς μαι παθητικὸς γίνεται. ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. hoc est, Actiuum præsens subiunctiuorum appositione μαι. passiuum fit. Canon.

Παρακείμενος, καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum perfect. et plusquam.

Præteritum perfectum nequaquàm formari potest, ubi ante μαι. consonans fortè extiterit, aut υ. aut diphthongus ex eo consistens. oportet igitur aliam esse monophthongum.

gum, qua in ῶ. circunflexum mutata apte formari pote: rit. ut πεπείσμαι, ἐὰν πεπεισῶμαι. Iccirco hoc etiam in loco per participium passiui præteriti, & substantiuum uerbum, ut supra quoque dictum est, supplendum erit, cum ante μαι. consonans existat. ut τετυμμένος ἐὰν, ὦ. ἧς. ᾖ.

Ἀόριστος α.

Indefi. pri. ἐὰν Τυφθῶ, τυφθῇς. τυφθῇ. à tertia persona primi aoristi ἐτύφθη, extrema in ῶ. circunflexum mutata, & ε. augmen: to syllabico expuncto.

Ἀόριστος β.

Indef. secun. ἐὰν Τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ, à tertia secundi aoristi ἐτύπη, si: cut & primus.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Infinitiuus passiuus. Τύπτεσθαι, à secunda persona pluralis numeri τύπτεσθε, ε. tenui in αι. diphthongum uerso.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præt. perfe. et plusquam. Τετύφθαι, à secunda pluralis præteriti passiui τέτυφθε, ε. in αι. diph. conuerso, & accentu in penultimam translato.

Ἀόριστος α.

Indefin. pri. Τυφθῆναι, à tertia persona singularis numeri primi aori: sti, ἐτύφθη, adiuncta ναι. expuncto tamē prius augmento.

Ἀόριστος β.

Indef. secun. Τυπῆναι, tertia à singulari secundi aoristi ἐτύπη, eodem modo.

Μέλλων α.

Futur. pri. Τυφθήσεσθαι, à secūda pluralis numeri temporis eiusdem τυφθήσεσθε, sicut & præsens.

Μέλλων β.

Futu. secun. Τυπήσεσθαι, à secunda pluralis numeri eiusdem tempo: ris. τυπήσεσθε.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Paulo post futurum. Τετύψεσθαι, à secunda pluralis eiusdem temporis τετύψε: σθε. Possumus etiam huiusmodi infinitiua, quæ in σθαι. de finunt, à tertia singulari suorum temporum formare, extre ma scilicet in σθαι. conuersa. τύπτεται, τύπτεσθαι. τυφθήσεται, τυ φθήσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

ὁ Τυπτόμενος,

ὁ Τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, à prima indicatiui, μαι in μενος uersa. Participium passiuum.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

ὁ Τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, à prima præteriti passiui, eodem modo. Præt. perfe. et plusquàm.

Αόριστος α.

ὁ Τυφθείς, τοῦ τυφθέντος, à secunda primi aoristi, ἐτύφθης, extrema in εις. uersa. Indefinitum primum.

Αόριστος β.

ὁ Τυπείς, τοῦ τυπέντος, à secunda secundi aoristi, eodem modo. Indef. secun.

μέλλ. α. ὁ Τυφθησόμενος
μέλλ. β. ὁ Τυπησόμενος } à prima suorum temporum,
μετ᾽. μέλλ. ὁ Τετυψόμενος } μαι. in μενος. uersa.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Verborum mediorum præsens & præteritũ imperfectum cum passiuis prorsus conueniunt. præteritum perfectum & plusquàmperfectum, actiuam sequuntur terminationem. Reliqua uerò tempora passiuam. De uerbis medijs.

Ορισικὰ μέσα. Ενεσῶς.

Τύπτομαι. τύπτῃ. τύπτεται. ab actiuo, sicut & passiuum. Indicatiuus passiuus.

Παρακείμενος

Ετυπτόμην. ἐτύπτου. ἐτύπτετο &c.

Παρατατικός.

Τέτυπα, à præterito actiuo fit, idem habens principium, & in α. desinens cum præsentis consonante, quæ quidem χαρακτηρισικὸν τῆς συζυγίας, hoc est, figuratiua coniugationis appellatur. ut λείβω. παρακ. λέλειφα. μέσος παρακ. λέλειβα. λέγω. παρακ. λέλεχα. μέσος, λέλογα. Excipiuntur uerba quartæ coniugationis, quoniam cum ζ. & geminatam σσ. earum sint figuratiuæ literæ, neutram tamen illarum assumit mediũ præteritũ. Sed nunc γ. nũc uerò δ. γ. quidem sibi asciscit, cum futurum ξ. habeat ante ω. finalem. ut κράζω, κράξω, μέσ. παρακ. κέκραγα. πλήσσω, πλήξω, πέπληγα. Si uerò futurum σ. habuerit, medium præteritum δ. sibi uendicabit. Præteritum medium. Verba quartæ coniuga.

bit. ut φράζω. φράσω, πέφραδα. ἐρείδω, ἐρείσω, ἤρειδα, si in usu habeatur. At si præsens duas diuersas habuerit consonanteis, uidelicet πτ. κτ. & μν. medium preteritum priorem assumit, cum sit proprium coniugationis χαρακτηριστικόν. τύπτω. μέσος παρακ. τέτυπα. τίκτω, τέτοκα. τέμνω, τέτομα. nam τ. & ν. cum per παρέμπτωσιν extrinsecus accersita sint, χαρακτηριστικὰ coniugationis esse non possunt.

Exceptiones. Quatuor tamen inueniuntur uerba, quæ & si per πτ. enunciantur, eorũ tamen preteritum medium non π. sed partim β. partim uerò φ. sibi uendicat. ut βλάπτω, βέβλαβα. καλύπτω, κεκάλυβα. κρύπτω, κέκρυβα. σκάπτω, ἔσκαφα. quæ consonantes propriæ sunt suorum perfectorum figuratiuæ. ut βλάβω, καλύβω, κρύβω, & σκάφω, & si omnia in usu non sint.

ἔῤῥωγα. At ἔῤῥωγα medium præteritum ἀπὸ τοῦ ῥήγνυω, unde ῥύγμος uerbale nomen, licet ambas seruauerit consonanteis, scito tamen κ. solum esse χαρακτηριστικόν. nam γκ. in eadem syllaba minime comprehẽdi possunt, sed per διάστασιν in diuersis locari syllabis &c.

Verba in ω. purum. Si uerò in ω. purum desinat uerbum, siue monophthongus præcedat, siue diphthongus, eandem & medium præteritum seruat. ut λύω. παρακ. λέλυκα. μέσος λέλυα. ἀκούω. παρακ. ἤκουκα. μέσος ἤκουα.

Annotat. Pauca tamen inueniuntur huiusmodi uerba, quæ medium habeant præteritum. Sed quæ aut ευ. aut ου. habent, omnino carent, præter ἀκούω, ut dictum est. Est autem præteritum medium par syllabis actiuo, quando à themate grauitono deducitur. ut τύπτω, τέτυφα. μέσος. τέτυπα. Si autem à circunflexo, una minuitur syllaba.

Canon. Nam quandocunque futurum primum superat præsens circunflexum, tunc medium præteritum minuitur una syllaba ab actiuo. Secundus aoristus à primo. ut δουπῶ. μέλλων, δουπήσω, παρακ. δεδούπηκα. μέσος, δέδουπα. ἀόρ. α. ἐδούπησα. ἀόρ. β. ἔδουπον, qua syncopa penultima uocalis præteriti actiui eliditur, & sequens consonans, quæ α. finali iuncta erat, hoc est, κ.

Annotat. Vnde apparet medium præteritum haud dubie sequi præsens circunflexum, cum par sit ei syllabis, augmẽto detracto, cumque eandem suscipiat consonantem quam presens habet circunflexum ante ω. finalem, tanquàm cõiugationis figuratiuam. ut δουπῶ, δέδουπα, sicut in grauitonis, πείθω, πέποιθα. Præ-

πέπηγα: ἀ πηγῶ, διμ: καλ: φιλ: α: κ: α.

terea

terea sciendum est, uerba circunflexa, quæ à consonante incipiunt, præterito medio quandoque deficere: id uerò accidere, quando circunflexum thema monosyllabum existit, tunc enim necesse est actiuum præteritum ex tribus tantum constare syllabis, medium uerò ex duabus, annumerata etiam à syllaba, quam ex augmento syllabico suscipit. ut σχῶ, σχήσω, ἔσχηκα. μέσος, ἔσχα, ubi expuncto ε. σχα monosyllabum remanet, sicut & eius præsens circunflexum σχῶ, quod nempe absurdum est. Quandoquidem nullum inuenitur præteritum, siue à consonante, siue à solo ε. incipiens, quod pauciorum sit trium syllabarum. Penultimam quoque habet eandem medium præteritum cum actiuo. ut τέτυφα, τέτυπα. nisi fortè in dissyllabo futuro ε. siue solum siue in diphthongo existat, tunc etenim ε. in ο. mutatur. ut λέγω, λέξω, λέλεχα. μέσος, λέλογα. πείθω, πείσω, πέπεικα. μέσος, πέποιθα. σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα. μέσος ἔσπορα. δρέμω, δρεμῶ, δεδρέμηκα. μέσος, δέδρομα. Ὀδυσσείας ζ. λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη. Verum τέτελα, & μέμελα, & alia huiusmodi, quorum themata uidentur esse grauitona, τέλω scilicet, & μέλω, quæ ex circunflexis τελῶ, & μελῶ, grauitona facta sunt Atticorum more: si quis à perfectis circunflexorum deduceret, non erraret, hoc est, à τελέω, ῶ. τελέσω, τετέλεκα. μέσος, τέτελα. μελέω, ῶ. μελήσω, μεμέληκα. μέσος, μέμελα, καὶ μέμηλα, ε. in η. mutato. Si autem in penultima præsentis fuerit α. solum, idem seruatur in præterito medio. ut ψάλλω, ἔψαλα. nonnunquàm uerò in η. mutatur. ut θάλλω, τέθηλα. ἡ μετοχὴ, τεθηλώς. Ὀδυσ. μ. τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἐστι μέγας φύλλοισι τεθηλώς. Si uerò fuerit αι. diphthongus, tunc α. mutabitur in η. & ι. scribetur in medio præterito. ut χαίνω, κέχηνα. Accidit etiam uerbis primæ & secundæ coniugationis, in φ. & χ. desinentibus, medium præteritum idem esse cum actiuo, cum eædem consonantes ratione coniugationum figuratiuæ sint & præsentis temporis, & præteriti actiui, quas etiam medium recipit. ut γράφω, γέγραφα. μέσος παρακ. γέγραφα. est enim φ. præsentis temporis primæ coniugationis figuratiua. Sic τρύχω, τέτρυχα. μέσος, τέτρυχα, διὰ τοῦ χ. cum sit figuratiua præsentis temporis secundæ coniugationis.

Circunflexa

Omne præteritum trium syllabarum.

Τέτελα.

Μέμελα.

Ὑπερσυντέλικος.

Præteritum plusquàm perfect. Ἐτετύπειν, à præterito medio, τέτυπα, ſicut à τέτυφα, ἐτετύφειν.

Ἀόριστος α.

Indefin. pri. Ἐτυψάμην, à prima perſona primi aoriſti actiui ἔτυψα, adiuncta μην. Secunda perſona à prima fit, extrema in ο. uerſa, & accentu in antepenultimam retracto. ἐτυψάμην, ἐτύψαο, α. uerò & ο. in ω. μέγα contractis, ἐτύψω fit. Tertia perſona à ſecunda fit perfecta, interpoſito τ. ἐτύψαο, ἐτύψατο, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος β.

Indef. ſecun. Ἐτυπόμην, ab actiuo ἔτυπον, interiecta μη. ſic ἐτυπόμην, ἀπὸ τοῦ ἔτυπον.

μέλλων α.

Futur. pri. Τύψομαι, à prima primi futuri actiui, ſicut & præſens. Nam omne futurum actiuum in ω. deſinens, aſſumens μαι. ſyllabam, ac uertens ω. magnum in ο. paruum ſi grauitonum eſt, ſi uerò circunflexum, in ου. medium futurum facit. ut λέξω, λέξομαι. ψαλῶ, ψαλοῦμαι.

Μέλλων. β.

Futu. ſecun. Τυποῦμαι, à prima ſecundi futuri actiui τυπῶ, ut dictum eſt ſupra.

Προστακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Imperatiuus. Τύπτου, τυπτέσθω, à ſecunda imperfecti temporis ἐτύπτου, abiecto augmento, ut in paſſiuis dictum eſt.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præt. perfe. et plusquàm. Τέτυπε, τετυπέτω, à tertia præteriti medij, ſicut τέτυφε.

Ἀόριστος α.

Indefin. pri. Τύψαι, τυψάσθω, à prima primi aoriſti medij ἐτυψάμην expuncta μην. finali ſyllaba, & adiuncto ι. ut ἐτυψάμην, τύψαι. uel fit à prima actiui abiecto augmento, & addito ι. penultimæ. ἔτυψα, τύψαι. Tertia à tertia actiui, τω. in σθω. conuerſa. τυψάτω, τυψάσθω. Δυϊκά. τύψασθον, τυψάσθων. Πλη. τύψασθε, τυψάσθωσαν, α. quidem ubiq; ſeruato.

Ἀόριστος β.

Indef. ſecun. Τυποῦ, τυπέσθω, à ſecunda perſona eiuſdem temporis, abiecto prius augmento, ac circunflexo ſuper extremam ſyllabam poſito.

Εὐτικὰ μέσα. Ἐνεςὼς καὶ παρατατ.

Τυπτοίμην. τύπτοιο. τύπτοιτο, à τύπτομαι, ſicut & paſſiuum. Optatiuus

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Τετύποιμι. τετύποις. τετύποι, à genitiuo participij τετυπότος. Præteritum perfect. et plusquàm.

Ἀόριςος α.

Τυψαίμην. τύψαιο. τύψαιτο, à prima primi aoriſti medij ἐτυψάμην. Indefin. pri.

Ἀόριςος β.

Τυποίμην. τύποιο. τύποιτο, à ſecundo aoriſto ἐτυπόμην. Indef. ſecun.

Μέλλων α.

Τυψοίμην. τύψοιο. τύψοιτο, à primo futuro τύψομαι. Futur. pri.

Μέλλων β.

Τυποίμην. τυποῖο. τυποῖτο, à ſecundo futuro τυποῦμαι, οῦ. in οι. uerſa, & μαι. in μην. ac circunflexo in acutum mutato, ubi poſtrema ex breui longa facta ſit. Futu. ſecun.

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ἐνεςὼς καὶ παρατατ.

ἐὰν Τύπτωμαι. τύπτῃ. τύπτηται. ſicut paſſiuum. Subiunctiuus.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

ἐὰν Τετύπω, à præterito medio τέτυπα, ſicut à τέτυφα, ἐὰν τετύφω. Præt. perfe. et plusquàm.

Ἀόριςος α.

ἐὰν Τύψωμαι, à prima primi aoriſti medij ἐτυψάμην, penultima in ω. μέγα, & μην. in μαι. mutatis, expuncto prius augmento. nam regula eſt, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ. κλιτικὸν, τρέπον τὴν ἐσχάτην εἰς μαι, καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ προσλαμβάνον τὸ ω. μέγα ὑποτακτικὸν γίνεται. hoc eſt, Omne paſſiuum ſiue medium, habens in fine μ. κλιτικόν, uertens extremam in μαι. & in penultima aſſumens ω. magnum, ſubiunctiuum fit. Indefi. pri. Canon.

Ἀόριςος β.

ἐὰν, Τύπωμαι, à ſecund• aoriſto ἐτυπόμην, eodem modo. Indef. ſecun.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεςὼς καὶ Παρατατ.

Τύπτεσθαι, à ſecunda plurali præſentis temporis, ε. in αι. diphthongo conuerſo. Infinitiuus

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

p 3 Τετυπέναι.

Præteritum perfect. et plusquàm. Τετυπέναι, à tertia præteriti medij, adiuncta ναι. ficut τετυφέναι.

Ἀόριστος α.

Indefi. pri. Τύψασθαι, à secunda plurali eiusdem aoristi ἐτύψασθε, sicut & præsens.

Ἀόριστος β.

Indefinitum secundum. Τυπέσθαι, eodem modo, ἀπὸ τοῦ ἐτύπεσθε, accentu tamen in pe..ultimam translato.

Μέλλων α.

Futurum primum. Τύψεσθαι, à secunda plurali primi futuri medij τύψεσθε.

Μέλλων β.

Futu. secun. Τυπεῖσθαι, accentu circunflexo super penultimam, à secunda persona plurali secundi futuri medij τυπεῖσθε.

Poteris etiam & hæc infinitiua, quæ in σθαι. finiunt, à tertia singulari suorum temporum deducere, extrema in σθαι. conuersa, sicut in passiuis dictum est. ut τύπτεται τύπτεσθαι. ἐτύψατο τύψασθαι, & sic de alijs, augmento prius expuncto, ubi forte extiterit.

Μετοχαὶ μέσαι. Ἐνεστῶς καὶ Παρατατ.

Participium ὁ Τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, à prima persona præsentis indicatiui.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum perfect. et plusquàm. ὁ Τετυπώς, τοῦ τετυπότος, à secunda persona præteriti medij τέτυπας, α. in ω. uersa.

Ἀόριστος α.

Indefin. pri. ὁ Τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου, à prima primi aoristi ἐτυψάμην.

Ἀόριστος β.

Indefinitum secundum. ὁ Τυπόμενος, τοῦ τυπομένου, à prima secūdi aoristi ἐτυπόμην.

Μέλλων α.

Futur. pri. ὁ Τυψόμενος, τοῦ τυψομένου, à prima primi futuri τύψομαι.

Μέλλων β.

Futu. secun. ὁ Τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου, à prima secundi futuri τυποῦμαι.

F. VRBANI GRAMMATICARVM INSTITVTIONVM TRACT. PRIMI FINIS.

F. VRB.

F. VRBANI INSTITVTIONIS GRAMMATICAE TRACTATVS SECVNDVS.

IN priori tractatu de octo partibus orationis, locuti ſumus, ſed ſecundum linguam cõmunem. nunc, quia magna inter hanc & alias diuerſitas eſt, de eiſdem ſecundum eas dicemus, additis quibuſdam regulis generalibus, quas inutileis fore non puto, tàm nominum quàm aliorum partium orationis, iterum ſumpto à literis initio. quæ (ut dictũ eſt) quatuor & uiginti bipartitò diuiduntur, εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα, hoc eſt, in uocaleis & conſonanteis. Vocales ſunt ſeptem, α. ε. η. ι. ο. υ. & ω. Conſonantes uerò decem & ſeptem, β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ. Vocales trifariam diuiduntur. εἰς μεταβολικὰ, καὶ ἀμετάβολα. hoc eſt, in mutabileis & in immutabileis. εἰς μακρὰ, καὶ βραχέα, καὶ δίχρονα, longas, breueis, & ancipiteis. εἰς προτακτικὰ, καὶ ὑποτακτικά, hoc eſt, præpoſitiuas, & ſubiunctiuas. Mutabiles ſunt α. ε. ο. μικρόν, quæ ſic appellatæ ſunt, quod in uerborum præteritis mutentur, hoc eſt, α. & ε. in η. ο. μικρὸν uerò in ω. μέγα. ut ἀκούω. παρατατικῶς ἤκουον. ἐθέλω, ἤθελον. ὀφείλω, ὤφειλον. Immutabiles uerò ſunt η. ι. υ. & ω. quæ cum in præteritis non mutentur, hoc ſortitæ ſunt nomen. ut ἥκω, παρατατικὸς ἧκον. ἱξεύω, ἵξευον. ὑβρίζω, ὕβριζον. ὤθω, ὦθον. Vocales natura longæ duæ, η. & ω. μέγα. natura breues duæ, ε. ψιλόν, & ο. μικρόν. Ancipites tres α. ι. & υ. quas alij alijs nominibus nuncuparunt. Quidam ἀμφίβολα, hoc eſt, indifferenteis & ambiguas, tanquã dubias, quoniam interdum ſunt longæ, interdum breues. Alij ὑγρά, hoc eſt, liquidas ſiue labileis ad tempus, & longæ & breuis ſyllabæ. Alij autem appellauerunt ipſas δίχρονα, quod obtinuit. Interdũ enim ſuſcipiunt tempus longæ ſyllabę, interdũ uerò breuis, quod & Dionyſius Thrax dicit,

Literæ quot

Vocales.

Mutabiles.

Immutabiles

De ancipitibus uocalibus.

uocalibus, duabus breuibus ε. ſcilicet & ο. ut φέῤ εἰπέ, pro φέρε εἰπέ. τοῦτ' ἐμόν, pro τοῦτο ἐμόν. Et duabus ancipitibus, hoc eſt, α. & ι. ſi correptæ fuerint. ut παῤ ἡμῶν, pro παρὰ ἡμῶν. ἐφ' ἡμῖν, pro ἐπὶ ἡμῖν. Hoc idem & duabus euenit diphthongis αι. uidelicet, & οι. cum pro breuibus habeantur ποιητικῶς. ut βούλομ' ἐγώ, pro βούλομαι ἐγώ. οἴμ' ὡς ἄχθομαι, pro οἴμοι ὡς. Υφὲν nota, qua utimur, cum duas dictiones coniungimus, quæ natura diuiſæ ſunt. Eſt nanque ὑφὲν ſubiecta uirgula uerſui circunflexa ita ‿. ut ὁ‿ πῶς οὖν. Υποδιαστολή, eſt dextra pars circuli ad imam literam in fine dictionis applicata, qua nota male cohærentia diſcernuntur. ut ὅ, τι. το, τε. ἔστι, νοῦς. Exigit hic locus, ut de accentibus aliquid in uſu per dicam, definitionemque, quam Georgius ὁ χοιροβοσκός, Herodiani Alexandrini Apollonij ueteris gramaticim filij, aſſerit eſſe, in medium afferam, quæ huiuſmodi eſt. — *Subunio.* — *Diſtinctio.* — *Georgius Chœroboſ.*

Προσῳδία δέ ἐστι ποία τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιοῦς κατὰ τὸ ἀπαγγελτικὸν τῆς λέξεως ἐκφερομένης μετά τινος τῶν συνεζευγμένων περὶ μίαν συλλαβήν: ἤτοι κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένης, ἤτοι κατὰ τὸν ἀναλογητικὸν ὅρον καὶ λόγον. hoc eſt, ut uerbum uerbo reddam, Accentus eſt quædam extenſio uocis literatæ ſanæ ſecundum enunciationem dictionis prolatæ, cum aliquo eorum quæ ſunt coniuncta circa unam ſyllabam: ſiue ſecundum cõſuetudinem linguæ certæ, ſiue ſecundum definitionem quæ ſecundum proportionem exiſtat & rationem. Dictus eſt autem accentus ab eo quod accinit & congruit dictioni ſubiectæ. Sunt autem accentus decem, per numeri perfectionẽ, ex quibus ſeptem, qui ſunt à literis, proprie uocantur accentus. tres autem ultimi abuſiue, qui à literis non fiunt. Ex Λ diuiſo in duas parteis, fit acutus & grauis. Ex θ. tres fiunt, circunflexus ex ſuperiori ſemicirculo, breuis ex inferiori, longus aũt, ex linea media. Ex η. diuiſo duo fiunt ſpiritus, ac pars ſiniſtra eſt denſus, dextra autem tenuis. Tres autem alij ultimi non fiunt ex literis. Diuiduntur uero omnes in quatuor. εἰς τόνους, χρόνους, πνεύματα, καὶ πάθη. id eſt, tonos, tempora, ſpiritus, & paſſiones. Toni ſunt tres, acutus, grauis, & circunflexus, qui extendunt uoces ad ſimilitudinem currentium. — *Alia accentus definitio* — *Accentus unde dicatur* — *Toni.*

tot enim ſunt etiã uiæ uel accliues, uel decliues aut curuæ.
Acutus. Et acutus quidem acuens uocem, aſſimilatur uiæ rectæ &
Grauis. ſurſum ferenti. Grauis autem deprimens, & ſecundum æ-
Circunflexus. qualitatem dictus, comparatur uiæ decliui. At circunfle-
xus, qui medius eſt, circunflectit. Horum duo proprij ſunt
toni, acutus & circunflexus. Nam grauis, ſyllabicus tonus
dicitur, iacens ſuper ſyllabis quæ non habent proprium to-
num. Et acutus quidem & grauis, toni ſimplices, circunfle
xus autem cõpoſitus, quia ex acuto & graui fit. Sed acutus
& circunflexus toni dictionum dicũtur, grauis ſyllabarũ.
Omnis uerò dictio ſiue monoſyllaba, ſiue polyſyllaba,
unum horum ſuſcipit, uel in ultima uel in penultima, uel in
antepenultima. & unuſquiſque tonus ſortitus eſt proprium
Loci accentus acuti. locum. Acutus, tres, ultimam uidelicet ſyllabam, penulti
mam, & antepenultimam. In ultima ponitur acutus, quan
do id quod ſuſcepturum eſt eum, ſit longum abſque ſynæ-
reſi, uel breue. ut ἀνήρ, σοφός. talia enim per ſe poſita acu-
untur. In conſequentia uerò, hoc eſt, in contextu pluri-
um dictionum grauantur. ut καλὸς ἄνθρωπος. σοφὸς ἀνὴρ
ἦν. Omnis enim dictio acutum in fine ſuſcipiens per ſe
acuitur, in conſequentia autem acutus in grauem muta-
tur. Item acutus ponitur in penultima, quando id, quod
ſuſcipit, natura ſit longum, uel poſitione, & finalis ſit lon-
Longa ante longam. ga. Longa enim ante longam non inflectitur, ſi non in-
Grauis. flectitur, acuitur neceſſariò. Nam grauis accentus, ſi ſi-
gnandus eſt, ultimum ſolum ſortitur locum. Item ſupra
longam poſitione circunflexus non ponitur, ſed acutus:
etiam quando ſuſcipiens accentum ſit breue, & ultima ſyl
laba breuis, aut longa. ut λόγος. πόνος. λίβης. ἔρως. Nam
ſuper breui inflexus non ponitur ſed acutus. Item in ante-
penultima acutus ſolus, ſiue breuis ſiue longa ſuſcipiens
ſit ſyllaba, ac finalis ſit breuis. ut δημήτριος. φιλόσοφος.
Longa uerò exiſtente finali, dictio non poteſt acui in ante-
Circunflexus. penultima κοινῶς, ἀττικῶς uerò poteſt. ut μενέλεως, λέξι-
ως. Ante duas ſyllabas circunflexus non ponitur, ſed a-
ὀξύτονον. cutus ex neceſſitate. Iccirco habens ὀξεῖαν in ultima ſylla-
παροξυτ. ba, ὀξύτονον appellatur. In penultima παροξύτονον, ſiue
προπαροξύτονον. βαρύτονον. In antepenultima προπαροξύτονον, ſiue βαρύτο
νον.

τον. ὀξύτονον enim dicitur, quòd ultima syllaba acuatur. παροξύτονον, quòd penultima. προπαροξύτονον, quòd ante penultima. βαρύτονον uerò quòd ultima grauatur, à qua omnis accentuum ratio pendet. Ponitur autem accentus, quum opus sit, super uocalibus & diphthongis. Grauis accentus, si signandus est, unum tantum possidet locum. extremam scilicet syllabam, ut supra dictum est. ponitur nanque super ipsam grauans & per se. ut τὸν. τῶ. τοὺς. ac etiam ἐν τῇ συνεπείᾳ, hoc est, in consequentia. est enim συνέπεια συναρπαγὴ τῶν λέξεων, καὶ συνεκφώνησις. ut τοὺς μὲν περὶ τὸν ἄρχοντα. ubi quatuor dictiones omnes accentum grauem habent cum se inuicem sequantur, & simul alia aliam trahat, nec inter eas spiritus suspensio fiat ulla. Etenim in alijs syllabis nunquàm non signatur grauis accentus, etsi quælibet syllaba, præter illam quæ acuitur aut circunflectitur, graui accentu enuncietur. Tot enim sunt accentus graues in unaquaque dictione, quot sunt syllabæ: illa excepta quæ proprium habet. ut ἀγασάμενος. σά enim proprium habet accentum, acutum scilicet: cæteræ uerò, tam præcedentes quàm sequentes, grauem. Circunflexus uerò circunflectens dictionem, duo loca occupauit, ultimam scilicet syllabam, & penultimam. Ponitur autem in polysyllabis super ultimam, cum ex synæresi longa fit. ut ναυσικάα ναυσικᾶ. Omnis enim synæresis ex acuto & graui inflexum accentum facit. Etiam super simpliciter longam. ut τιμῆς.

βαρύτονον.

Grauis locus.

Circunflexi loca.

Contractio.

Omnis enim genitiuus & datiuus extremam productum habens, accentum suscipientem, inflectitur. ut ἀρετῆς, ἀρετῇ. καλοῦ, καλῷ. quemadmodum & nominatiuus, & accusatiuus acuitur. ἀρετή, ἀρετήν. καλός, καλόν. Etiam & diphthongus finalis habens ν. φιλόν, si suscipit tonum, circunflectitur. εὖ. φεῦ. οὐδαμοῦ, præter adnotata, uidelicet ἰδού, ἰού, & οὐ. Ponitur etiam supra penultimam quum longa sit natura, & ultima breuis. ut μαῖα, γαῖα, μοῦσα. Omnis enim natura longa ante finalem breuem inflectitur, & cum ex synæresi penultima longa fuerit. ut βοάεται, βοᾶται. Omnis nanque synæresis ex acuto & graui circunflexum facit. Iccirco habens circunflexum

Canon.

Diphthongus.

in extrema ſyllaba περισπώμενον appellatur. ut ποιῶ. habens uerò in penultima, προπερισπώμενον. ut ποιοῦμαι.

Quæſtio de accentu circunflexo.

Quæri poteſt hoc in loco, cur circunflexus non tot ſortitus ſit loca, quot acutus, ultimæ, ſcilicet, penultimæ, & ante penultimæ. Reſpondetur, quòd huius gratia non poteſt circunflexus ſuper tertiam ſyllabam locari, quia ex acuto & graui per craſim compoſitus eſt. Acutus enim & grauis concurrentes, circunflexum faciunt. Quoniam igitur non inuenitur acutus accentus ante treis ſyllabas, ob ineptam ac difficilem pronunciationem, nam ſi ſuper quartam ſyllabam ponatur acutus. ut ἀπόλλωνιος, uox nempe, quæ ſuper eam in ipſa pronuntiatione per ἄρσιν intenditur & eleuatur, in fine dictionis omnino deficeret, & caderet, cum tres ſequentes ſyllabæ graui accentu continuato, ac æquali tono forent enuntiandæ. Huius gratia neq; circunflexus ante duas ſyllabas locari poteſt. ut γεῶργιος ποιοῦμενος. Si enim circunflexus ſuper ῶρ. ſyllabam ponatur & ſuper οῦ. quæ à fine tertia eſt, liquido apparet acutum accentum quartum poſſidere locum. Nam tametſi non omnis dictio habens circunflexum ex craſi conſiſtat, ac ſaltem ipſe circunflexus ui ac poteſtate, & acutum complectitur & grauem, & ob hanc cauſam ſyllabam appetit quæ ſit aut natura, aut ex craſi longa, & duo habeat tempora, quæ aut actu, aut poteſtate in quas diuidi poſſit, ad cuius diuiſionem & ipſe circunflexus diuidatur in acutum ſcilicet & grauem. ut πυλῶν, πυλάὼν. Quamobrem cum ſecundum eius ſyllabæ tempus, quæ circunflexo pronuntiatur accentu, grauem habere uideatur, identidem ſequeretur, tres graues accentus poſt unum acutum pronuntiari. ut ποιοῦμεθα, ποιὲόμὲθὰ, quod quidem ineptiſſimum eſt. Dictum eſt etiam circunflexum poni ſuper penultimā ſi ſit natura longa & extrema breuis. ut μαῖα, μοῦσα. At ſi fortè euenerit, ut ultima quoq; ſit natura longa, nequaquàm penultima circunflexū ſuper ſe habere poteſt: quamobrem ambæ, ſiue actu ſiue poteſtate diuiſibiles ſunt, ad quorum diuiſionem, & circunflexum diuidi neceſſe eſt, in acutum uidelicet & grauem: & ſic acutus quartum poſſidebit locum, grauis tertium & deinceps, ut ſupra. Iccirco

Accentus nunquàm in 4. ſyllaba.

cautum

cautum eſt, ut longa ante longam acuatur. quæ ſi in duas diſſoluatur ſyllabas, acutum qui ſimplex eſt, ſuper penulti mam manere neceſſe eſt. ut πηληϊάδης πηληϊάδης, ἱπποϊάδην ἱπποϊάδην. Etiam ſi penultima ſit poſitione longa, licet ex- trema breuis exiſtat, non ob hoc circunflectitur, ſed acui- tur. Quandoquidem uocalis quæ ex ſe natura breuis eſt, & unum tantum habet tempus, uirtute conſonantium pro ducitur: nec ulla ratiōe diſſolui poteſt, ſicut diſſoluitur quę eſt natura longa. huius gratia ſimplicem appetit accentũ, acutum ſcilicet. ut ὄρθρος, ἴγχος.

Χρόνοι δὲ, id eſt, tempora duo ſunt, μακρὰ, καὶ βραχέα. Se- quitur enim uocaleis tempus unum, aut duo. Breuis uoca lis unum tempus habet, longa duo. His nanque ſignis, ſiue notis utebantur antiqui in ambiguis dichronis, ut ſupra adnotauimus. oſtendentes quę earum longę eſſent, & quę breues. Πνεύματα autem, hoc eſt, ſpiritus, duo, δασεῖα καὶ ψιλή, quæ ad ſummam uocalem ſiue diphthongum in prin cipio dictionis ponuntur. aſpiratur & ρ. cum in principio dictionis ponitur. ut ῥώμη. Tempora. Spiritus.

Πάθη tria, ἀπόστροφος, ὑφέν, καὶ ὑποδιαστολή. hæ tres notæ non proprie appellantur accentus, cum à literis factæ non ſint, ſed πάθη, hoc eſt, paſſiones, quòd circa dictiones pa- tientes uerſentur, nec ſuper uocaleis ponũtur ſicuti ali ac- centus. Nam ἀπόστροφος dictionis defectum indicans, ſu- per extremam conſonantem locatur. Υφέν uerò & ὑπο- διαστολὴ dictionibus ſupponuntur: alterum quidem ut duas dictiones coniungat, quæ natura diuiſæ ſunt: alterum ue- rò ut male cohærentes diſcernat. Paſſiones.

DE DECLINATIONE NOMINVM.

Ominum declinationes ſunt quinque: quatuor pariſyllabæ, quinta uerò impariſyllaba, & hæ quidem ſimplices dicuntur, quando neque ſynæ reſin neque craſin patiuntur.

ET HAEC PARISYLLAB.

Prima decl. parisyllaborum.

PRima igitur declinatio est parisyllaborum nominum masculinorum tantum in ας. aut in ης. desinentium. ut ὁ αἰνείας, ὁ χρύσης. Quorum genitiuus ob id quidem uarius est, quia uarij sunt linguarum usus. Hac de causa priusquàm ad nominum inflexionem ueniamus, de eo, deque alijs casibus nonnulla, quæ quidem obseruatione digna nobis uisa sunt, præponenda censuimus. Atque ut ordinem casuum sequamur, primum quidem sciendum est, quòd ad singularem nominatiuum attinet, Iones in nominibus in ας. desinentibus, nisi Dorica fuerint, sicut est ὁ λάας, τοῦ λάα. & ὁ ἀλκύας. τῶ ἀλκύα, uertere α. in η. ac dicere ὁ ἑρμείης, ἀντὶ τῶ ὁ ἑρμείας. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο ἔρχεται ἑρμείης. Dores uerò contrarium facientes in nominibus in ης. desinentibus uertere η. in α. productum, & dicere ὁ χρύσας, ἀντὶ τῶ χρύσης. & ὁ κρονίδας, ἀντὶ τῶ κρονίδης. Θεόκριτος ἐν πτολεμαίῳ. ὅτε σφίσιν κρονίδας μελίων ἐξείλιτο γῆρας. Præterea inueniri nomina quorum nominatiuus in ας. aut in ης. desinens, apud poëtas in α. ad similitudinem uocatiui terminatur, ἔθει αἰολικῷ, βοιωτικῷ, καὶ θεσσαλικῷ. ut ὁ ἀρχύτα, ἀντὶ τοῦ ἀρχύτας. ὁ θυέστα, ἀντὶ τοῦ θυέστης. Sunt tamen qui uelint hic ἀντίπτωσιν esse, hoc est uocatiuum pro nominatiuo poni, quorum opinioni Priscianus noster adstipulatur, qui ubi de constructione scribit, sic inquit. Antiquis quoque mos est, nominatiuos pro uocatiuis proferre. Homerus ἰλιάδος γ. ἠέλιος ὃς πάντ᾽ ἐφορᾷς, καὶ πάντ᾽ ἐπακούεις. quem secutus Verg. in xi. Corniger hesperidum fluuius regnator aquarum. fluuius pro fluuio dixit. Macedones autem, & Tessali è contrario uocatiuos pro nominatiuis proferre solebant. Homerus ἰλιάδος α. μάλιστα δὲ μητιέτα ζεύς. hic uocatiuus pro nominatiuo, μητιέτα pro μητιέτης. Vnde Romani frequentissime huiuscemodi nomina, & maxime appellatiua per uocatiuum græcum etiam pro suo nominatiuo. ut Sophista. Citharista. Persius tamen indubitanter pro nominatiuo posuit, Censorem ue tuum, uel quod trabeate salutas. trabeate dixit pro trabeatus. hæc Priscianus.

Nominatiuus.

Iones α. in η. uertere.

Dores η. in α.

Nominatiuus in α.

Priscianus.

Vergilius.

Persius.

Η γενική.

Η γενική, τοῦ ἑρμείου κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ ἑρμεία δωρικῶς. Genitiuus.
Nam δῶρεις in huiuſmodi nominibus in ας. communiter Mos doricus
deſinentibus, ſiue ex conuerſione η. in α. ἔθει δωρικῷ, abie-
cto σ. faciunt genitiuum. ut κρονίδας, τοῦ κρονίδα. ἀπὸ τοῦ
κρονίδης κρονίδου. ὁ φιλόνδας τοῦ φιλόνδα. Θεο. ἐν νομεῦσι. εἰπέ-
μοι ὦ κορύδων, τίνος αἱ βόες, ἦ ῥὰ φιλόνδα. ἀντὶ τοῦ φιλόνδου. Sic
igitur ὁ ἑρμείας, τοῦ ἑρμεία. Cui ſi addatur ο. μικρὸν fit ἑρ-
μείαο αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς: ſicut βορέας βορέα βορέαο. Καλ-
λίμαχος ἐν ὕμνοις. ἄμφω δὴ θρηΐκι τόθεν βορέαο καταΐξ ἔρχε-
ται. Mutatis uerò α. in ε. & ο. in ω. μέγα fit ἑρμείεω ἰωνι-
κῶς cum accentu acuto in antepenultima, quanquàm ex-
trema ſit natura longa. Quoniam genitiui διὰ τοῦ εω. ἰω- Genitiuus Ionicus.
νικῶς, ſi à communibus genitiuis grauitonis ſint, acuunt
antepenultimam. ut ἀρχίστης, ἀρχίστου, ἀρχίστεω. ni fortè ſynco
pam patiantur. ut βορέας, βορέεω, βορέω ποιητικῶς. Ησίοδος
ἐν θεογονία. νόσφι νότου, βορέωτε, καὶ ἀρχίστεω, ζεφύρου τε. Si
uerò à circunflexis genitiuis ſint, παροξύνονται. ut αὐλητὴς,
αὐλητοῦ, αὐλητέω.

Η δοτική, τῷ ἑρμείᾳ κοινῶς, καὶ ἑρμείῃ ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ α. Datiuus.
εἰς η. ſicut in nominatiuo. Καλλίμαχος. οὐ πάγος ἑρμείῃ κυλ-
λήνιος, οὐδὲ ἰ κρήτη. Dores uerò è contrario in nominibus Dores.
deſinentibus in ης. κοινῶς, uertunt η. in α. ſicut in nomina-
tiuo. ut ὁ αἰακίδας, ἀπὸ τοῦ αἰακίδης, τῷ αἰακίδᾳ. Θεο. ἐν πτο-
λεμαίῳ. ἀλλὰ θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν ἀχιλῆα αἰακίδᾳ τι-
λῆι. ἀντὶ τοῦ, αἰακίδῃ, ἰῶτα tamen utrobique ſubſcripto. Quo
niam omnis datiuus ſingularis aut in ι. ἐκφωνούμενον, hoc Canon.
eſt, prolatum, deſinit. ut τῷ αἴαντι: aut in ι. non prolatum,
ſicut eſt in diphthongis. τῶι ἀρχύται. τῆι ἀρετῆι. τῶι λόγωι.
Sic enim ueteres præpoſitiuis uocalibus in diphth. etiam
improprijs ι. adſcribere ſolebant. Nunc uerò in tribus
improprijs, hoc eſt, ᾳ. ῃ. ῳ. uſus obtinuit, ut ι. ſubſcribatur:
quod ideo quidem factum eſt, ut lectio fieret clarior. Exci- Nomina in
piuntur autem nomina in υς, deſinentia, quæ per abiectio υς.
nem σ. inflectuntur. ut ὁ καμῦς, τοῦ καμῦ, τῷ καμῦ. ὁ ἀπφῦς.
τοῦ ἀπφῦ, τῷ ἀπφῦ. & ſimilia, quorum datiuus omnino re-
ſpuit ι. quoniam nulla inuenitur dictio, quæ in υι. diphth.
deſinat. Quin etiam Aeoles datiuis in ω. deſinentibus ι. nō Aeolicus
adſcribunt. Datiuus uerò dualis cum ſemper in diphth. datiuus. Dati. dual.

ſiue

siue propriam, siue impropriam exeat, ι. non prolatum semper habet. ut τοῖν ἑρμείαιν. τοῖν αἰάντοιν. τοῖν Μενέλεων.

Pluralis datiuus.

At datiuus pluralis aut in ι. prolatum desinit. ut τοῖς αἵμασι. ταῖς γυναιξί: aut non prolatum. ut τοῖς ἑρμείαις. τοῖς λόγοις. τοῖς Μενέλεως.

Accusatiuus

Η αἰτιατική, τὸν ἑρμείαν κοινῶς. καὶ ἑρμείην ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ α. εἰς η. ut supra. Ιλιάδος ω. ἀλλ' οὐχ ἑρμείην ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτε. καὶ ἑρμείεα, sicut ξέρξην. ξέρξεα.

Ξέρξεα. Iones η. in εα.

Dissoluunt enim Iones η. in εα. & abijciunt ν. nam α. ἀποβλητικόν ἐστι τοῦ ν. hoc est abiectiuum, nisi à declinatione. ut ἡ μοῦσα, τὴν μοῦσαν. & ἔτυψα, ἔτυψαν. Herodotus historiarum vij. ἀποδέξας δὲ βασιλῆα πέρσῃσι δαρεῖος ξέρξεα ὡρμάτο στρατεύεσθαι. Sic δεσπότην, δεσπότεα, & similia.

Dores.

Dores uerò in nominibus in ης. desinentibus, uertentes η. in α. sicut in alijs casibus, τὸν κρονίδαν dicunt. Θεο. ἐν ἐπιθαλαμίῳ ἑλένης. μοῦνος ἐν ἀμιθέοις κρονίδαν δία πενθερὸν ἑξεῖς.

Vocatiuus. Mos atticus

Η κλητική, ὦ ἑρμεία κοινῶς, καὶ ἑρμείας ἀττικῶς. Nam Attici in omnibus numeris cuiusuis declinationis, parem faciunt uocatiuum nominatiuo.

Annotat. Exceptiones

Hoc etiam annotandum est, Nomina parisyllaba in ης. desinentia, facere uocatiuum in η. ut ὁ χρύσης, ὦ χρύση. Annotantur ὁ λάχνης, ὦ λάχνα. ὁ πυραίχμης. ὦ πυραίχμα. καὶ ὁ μεναίχμης, ὦ μεναίχμα, quæ hanc regulam non sequuntur.

Nomina in της.

Etiam in της. desinentia parisyllaba, in α. correptum faciunt uocatiuum. ut ὁ τοξότης, ὦ τοξότα. ὁ ἱππηλάτης, ὦ ἱππηλάτα. Excipiuntur ὁ αἰήτης, ὦ αἰήτη. ὁ καλλιπέτης, ὦ καλλιπέτη. ὁ αἰναρέτης, ὦ αἰναρέτη. ὁ φιλοθερσίτης, ὦ φιλοθερσίτη.

In πης. poëtica.

Etiam in πης. poëtica. ut ὁ κυνώπης, ὦ κυνῶπα. ἰλιάδος α. τιμὴν ἀρνύμενοι μενελάῳ, σοί τε κυνῶπα.

Gentilia in ης.

Nomina quoque gentilia in ης. desinentia, in α. faciunt uocatiuum. ut ὁ σκύθης, ὦ σκύθα. ὁ πέρσης. ὦ πέρσα.. Si uerò eadem fuerint propria, in η. faciunt uocatiuum. ut ὦ πέρση. Ησίοδος ἐν ἔργοις. ἐργάζευ νήπιε πέρση ἔργα. Etiam composita à τρίβω, πωλῶ. μετρῶ. ut ὁ παιδοτρίβης, ὦ παιδοτρίβα. ὁ βιβλιοπώλης, ὦ βιβλιοπῶλα. ὁ γεωμέτρης, ὦ γεωμέτρα.

Genitiuus pluralis.

Η γενικὴ τῶν πληθυντικῶν, τῶν ἑρμειῶν κοινῶς, καὶ ἑρμειᾶν δωρικῶς, τροπῇ τοῦ ω. εἰς α. μακρόν. Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι. ἀρωγὸς τῆς αἴαντος γενεᾶς χθονίων ἀπ' ἐρεχθειδᾶν ἔχομεν στοναχὰς καὶ αἴναυδον ἔργον ἀτρειδᾶν τῶνδ' ἀρχᾷ. Et Pindarus ἐν πυθίοις,

καὶ μὰν

καὶ μὰν ἡρακλείδᾶν ἔνγονοι ὄχθαις ὑπὸ ταϋγέτου ναίοντες αἰεί. καὶ ἑρμεάω αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, ἀπὸ τοῦ ἑρμειῶν, κατὰ ἐπέκτασιν τοῦ α. ſicut ἱερειάων ἀπὸ τοῦ ἱερειῶν. Ὀδυσ. ιας β. οὐ γὰρ νηός ἐπήβολος, οὐδ᾽ ἑρετάων. καὶ ἑρμειέων ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ ἑρμειάων, τροπῇ τοῦ α. εἰς ε. ὡς περσέων, ἀπὸ τοῦ περσάων. Herodotus tertio hiſtoriarum. εἰ γάρ τινες καὶ ἄλλοι τὰ περσέων νόμιμα ὀρθῶς ἐπίσταται.

Poſſunt & ſingula à ſingulis genitiuis ſingularibus deduci. hoc eſt, ἀπὸ τοῦ ἑρμείου, τῶν ἑρμειῶν. ἀπὸ τοῦ ἑρμεία. τῶν ἑρμεᾶν. ἀπὸ τοῦ ἑρμείαο, τῶν ἑρμειάων. καὶ ἀπὸ τοῦ ἑρμείω, τῶν ἑρμειέων.

Η δοτικὴ τοῖς ἑρμείαις κοινῶς, καὶ ἑρμείῃς, καὶ ἑρμείῃσι ἰωνικῶς. Datiuus pluralis.

Vbi animaduertendum eſt, omnem datiuum pluralem in σ. deſinentem κοινῶς aſſumere ι. κατὰ προσχηματισμὸν ἔθει ἀττικῷ, δωρικῷ, καὶ ἰωνικῷ. ut ἀτρείδαις, ἀτρείδαισι. μούσαις. μούσαισι. λόγοις, λόγοισι. Ὀδυσ. α. αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι, καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει. Adnotatio. At Iones in his quæ habẽt αι. diphthongon, ſiue in σ. deſinant, ſiue in ι. κατὰ προσχηματισμὸν etiam α. in η. uertere conſueuerunt: ſicq; ex diphthongo propria fit impropria. Datiuus Ionicus. ut ἀτρείδαις, ἀτρείδῃς, ἀτρείδῃσι. παλάμαις, παλάμῃς, παλάμῃσι. Nam ſicut Atticorum eſt proprium uertere ε. in η. ει. diphthongon. ut εἶδον, ᾔδον: ſic Ionum mutare α. in η. αι. diphthongon. Sic Herodianus. Ιλιάδ. β. ὅσσοι ἅμ᾽ ἀτρείδῃς ὑπὸ ἴλιον ἦλθον. καὶ Ὀδυσ. ι. Οἱ τότ᾽ ὄλοντο τροίῃ ἐν εὐρείῃ χάριν ἀτρείδῃσι φέροντες.

Η αἰτιατικὴ. τοὺς ἑρμείας κοινῶς. Inuenitur etiam huiuſmodi accuſatiuum pluralem & in εας. deſinere: tanquàm à ſingulari accuſatiuo Ionico κατὰ διάλυσιν. hoc eſt, τὸν δεσπότην δεσπότεα, καὶ προσθέσει τοῦ σ. δεσπότεας. Herodotus primo hiſtoriarum. καὶ οὕτω οὔτε σὺ ἁλώσεαι ἀδικέων τοὺς δεσπότεας, οὔτε ἡμῖν κακῶς βεβουλευμένα ἔσται. & alia παραδείγματα. Accuſatiuus pluralis.

Ενικά. Ο ἑρμείας κοινῶς, καὶ ἑρμείης ἰωνικῶς. Τοῦ ἑρμείου κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ ἑρμεία δωρικῶς, καὶ ἑρμείαο αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἑρμείεω ἰωνικῶς, καὶ ἑρμείω ποιητικῶς. Τῷ ἑρμείᾳ κοινῶς, καὶ ἑρμείῃ ἰωνικῶς. Τὸν ἑρμείαν κοινῶς, καὶ ἑρμείεα ἰωνικῶς, καὶ ἑρμείην. ὦ ἑρμεία κοινῶς, καὶ ὦ ἑρμείας ἀττικῶς. Δυικ. τὼ ἑρμεία. τοῖν ἑρμείαιν. ὦ ἑρμεία. Πληθυντικ. Οἱ ἑρμεῖαι. τῶν ἑρμειῶν κοινῶς, καὶ ἑρμειᾶν δωρικῶς, καὶ ἑρμειάων αἰολικῶς, καὶ ἑρμειέων ἰωνικῶς. Τοῖς ἑρμείαις κοινῶς, καὶ ἑρμείῃς, καὶ ἑρμείῃσι ἰωνικῶς. Τοὺς ἑρμείας κοινῶς, καὶ ἑρμείεας ἰωνικῶς. ὦ ἑρμεῖαι. Inuenitur tamen Exemplum primæ declinationis.

ſingularis numerus huiuſcemodi nominis uario modo apud poëtas ſcribi. ſic, ὁ ἑρμίας, καὶ ἑρμείας, καὶ ἑρμῆς, καὶ ἑρμᾶς, καὶ τροπῇ τοῦ η. εἰς α. δωρικῶς. Θεο. ἐν θύρσιδι. ἦνθ' ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' οὔρεος. εἶπε δὲ δάφνι. Et ſic de alijs caſibus κατ' ἀναλογίαν.

Ο κρονίδης κοινῶς, καὶ κρονίδας δωρικῶς. Τοῦ κρονίδου κοινῶς, καὶ κρονίδα δωρικῶς, καὶ κρονίδαο αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς, καὶ κρονίδεω ἰωνικῶς, καὶ κρονίδαο ποιητικῶς. Τῷ κρονίδῃ κοινῶς, καὶ κρονίδᾳ δωρικῶς. Τὸν κρονίδην κοινῶς, καὶ κρονίδαν δωρικῶς, καὶ κρονίδεα ἰωνικῶς. ὦ κρονίδη κοινῶς, καὶ ὦ κρονίδης ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ κρονίδα. τοῖν κρονίδαιν. ὦ κρονίδα. Πλη. Οἱ κρονίδαι. Τῶν κρονιδῶν κοινῶς, καὶ κρονιδᾶν δωρικῶς, καὶ κρονιδάων αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς, καὶ κρονιδέων ἰωνικῶς. Τοῖς κρονίδαις κοινῶς, καὶ κρονίδῃς, καὶ κρονίδῃσι ἰωνικῶς. Τοὺς κρονίδας κοινῶς, καὶ κρονίδεας ἰωνικῶς. ὦ κρονίδαι.

DE SECVNDA DECLINATIONE PARISYLLABORVM.

Secunda de clinatio.

SEcunda declinatio eſt pariſyllaborum nominum in α. ſiue in η. deſinentium, generis tantum fœminini. Quorum genitiuus in ας. uel in ης. Datiuus in ᾳ. uel in ῃ. diphth. improprias deſinit. In ν. uerò accuſatiuus cum uocali nominatiui.

Annotatio.

In qua declinatione illud in primis aduertendum eſt, in ſingulari nominatiuo quaſdam ex uocalibus α. finalem, quaſdam η. nonnullas utrunque appetere. ε. quidem & ι. α. ſibi uendicant. ut ῥέα. φιλία. υ. uerò & ω. μίγα appetunt η. δύη, ζωή. α. & ο. μικρόν utrunque poſtulant. ναυσικάα, δανάη. χρόα, & ἀκοή. Eodem modo ex conſonantibus quædam appetunt α. ut ζ. ξ. ψ. σ. ſimplex ac duplex, & geminatum λλ. ut φύζα, δόξα, δίψα, μοῦσα, θάλασσα, δίκελλα. ἕλλη tamen nomen proprium mulieris, & πέλλη, quod eſt urbis nomen excipiuntur. Quædam præterea η. ut β. & γ. & ſimplex λ. ſiue per ſe, ſiue in alterius complectione conſonantis. & μ. π. τ. φ. χ. ut θήβη, στέγη, αὐλή. excipiuntur, παῦλα, & ἀνάπαυλα. ὁ μίχλη, κίχλη, ζεύγλη. & ζεύγλα ſecundum ueteres. οἴμη, καλλιόπη, ἀρετὴ, νύμφη, τύχη. At δ. θ. κ. ν. appetunt α. & η. ut λήδη, κνίδη, κιθάρα, λήθη, ναυσικᾶ, πλοκή

ρᾶ, πλοκή, χλαῖνα, τέχνη. Etiam in ρα. desinentia, siue unius sint generis, siue trium, α. debent habere finalem. ut ἡμέρα, διφθέρα, περιστερά, φοβερά, σκιερά. Excipiunt ἄσπρη, κόρη, κόῤῥη, ἀθάρη, δέρη, κύρη, ἐφύρη, τερψιχόρη, κάτρη, ὀλυκρή, ἄγρη, ἴρη, ἀντισάρη. Adiectiua quoque fœminini generis, quæ à nominibus masculinis in ος. purum desinentibus fiunt, α. finalem desiderant. ut λόγιος, λογία. ἀνδρεῖος, ἀνδρεία. excipitur ὄγδοος, ὀγδόη. Si uerò masculina in ος. non purum terminabuntur, fœminina oportebit in η. desinere. ut καλός, καλή. ταπεινός. ταπεινή. excipiuntur quæ habent ρ. ante ος. ut ἡμέτερος, ἡμετέρα. αὔγουσα uerò ἀπὸ τοῦ αὔγουσος, quia Latinum est, η. in ᾰ. correptum transtulit: nam αὐγούση dicendum fuerat. Sed Latini Aeolum more η. in α. correptum uertere consueuerunt. Idquoque & Iones faciunt. νύμφα enim dicunt pro νύμφη. ἰλιάδος γ. δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη. ὀδυσσείας δ. νύμφα φίλη σὺ μὲν ἄρ. μικατάκτανε νηλέϊ χαλκῷ. nam φα. breuis est: quare in genitiuo, & datiuo ipsum α. in η. reuertitur. αὐγούσης, αὐγούσῃ. & νύμφης, νύμφῃ. Cum uerò αὐγοῦσα proprium est nomen, α. productum habet: idque in obliquis seruat ἔθει δωρικῷ. ut αὐγοῦσα, αὐγούσας. Nam Dorum est uertere η. in α. productum. ut φιλομήλα, pro φιλομήλη. σελάνα pro σελήνη. Θεο. ἐν φαρμακευτρίᾳ. ἀλλὰ σελάνα φαῖνε καλόν. καὶ ἀθάνα pro ἀθήνη. & κράνα pro κρήνη. & alia. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. τὸν δὲ χολωσαμένα περὶ ὤμους προσέφασεν ἀθάνα. & in eodem ὕμνῳ. ἐπὶ κράνᾳ ἑλικωνίδι καλὰ ῥέοισα. & alia. Iones uerò contrà in huiusmodi nominibus α. productum in η. uertunt, nisi Dorica fuerint. ut ἱστορίη, ἱστορίης, ἱστορίῃ. pro ἱστορία, ἱστορίας. Herodotus ipso statim historiarum initio. ἡροδότου ἁλικαρνασῆος ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε. ἡμέρη pro ἡμέρα. idem in eodem. ὡς δὲ ἡμέρη τάχιστα ἐγεγόνει. ἀθηναίη pro ἀθηναία. ὀδυσσείας ζ. τὸν μὲν ἀθηναίη θῆκεν διὸς ἐκγεγαυῖα μείζονα.

Nomina in ρα.

Nomina adiectiua.

αὔγουσα.

Latinos η. in α. uertere.

Dorum mos

Ionum mos

De genitiuo singulari.

In genitiuo singulari annotandum est, sola nomina in α. purum, necnon in δα. in θα. & in ρα. desinentia, seruare α. in genitiuo & datiuo κοινῶς. ut μαῖα, μαίας, μαίᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. σιμαίθα, σιμαίθας, σιμαίθᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. ἀθηνᾶ uerò & ναυσικᾶ, & μνᾶ, quæ κατὰ πάθος fiunt,

Nomina in α. purum. δα. θα. ρα.

licet in nullam dictarum desinãt terminationum: α. tamen in genitiuo seruant & datiuo: sicut eorum perfecta, quæ in

ἀθηνάα. α. purum exeunt. hoc est, ἀθηνάα, ναυσικάα, & μνάα. Est enim ἀθήνη, unde ἀθηναία: sicut á σελήνη σεληναία. abiecto uerò ι. ἀθηνάα, καὶ κράσει ἀθηνᾶ: sicut μναία, μνάα, μνᾶ. Idcirco extremam producunt, & circunflectuntur. Declinantur autem sicut dictum est, ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ. ναυσικᾶ, ναυσικᾶς, ναυσικᾷ. & μνᾶ, μνᾶς, μνᾷ. Cætera uerò omnia uertunt α. in η. ut μοῦσα. μούσης, μούσῃ. δίψα, δίψης, δίψῃ.

De datiuo singulari.

Annotatio. Aduertendũ est, huius declinationis datiuũ singularem apud Poëtas metri gratia pati μεταπλασμόν. ut ὑσμίνι διὰ τοῦ ι. ἀντὶ τοῦ ὑσμίνῃ, διὰ τῆς η. διφθόγγου. Et ἀλκί. ἀντὶ τοῦ ἀλκῇ, & similia. ἀλκί tamen ἀπὸ τοῦ ἄλξ, ἀλκός deduci potest: sicut πλακί ἀπὸ πλάξ τοῦ πλακός. Patitur etiã προσχῆμα ισμὸν τῆς φι. συλλαβῆς. ut παλάμηφι, ἀντὶ τοῦ παλάμῃ. Quæ figura etiam in alijs

φι. casibus tam singularis numeri quàm pluralis, apud poëtas frequentissimo habetur in usu: nec solũ in hac secunda declinatione, sed in alijs. In pronominibus etiam & aduer

Pronomina et aduerbia. bijs nec discernuntur casus, nisi ex orationis sententia: quoniam nulla datur horum certa formatio. Quorũ omnium hæc sint exempla. In nominatiuo secundæ declinationis.

Exempla φι. Ησίοδος ἐν ἔργοις. ὁδὸς δ' ἐς τέρηφι παρέλθέμεν ἠερίαισιν. ἀντὶ τοῦ ἐς τέρα ὁδός. In genitiuo Οδυσ. β. ὄρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν. ἀντὶ τοῦ ἐξ εὐνῆς. καὶ Ιλιάδος θ. ἢ ῥά καὶ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νεύρας. In datiuo. Οδυσ. ε. Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐσχάρα. In adcusatiuo. Ιλιάδος π. κῦτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθών. ἀντὶ τοῦ μετ' ἀγέλην. Καὶ ἡσίοδος ἐν ἔργοις. Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον, ἔς τ' ἔνηφιν. ἀντὶ τοῦ ἐς ἔνην. In uocatiuo. Οὐρανίαφι φίλη. ἀντὶ τοῦ ὦ οὐρανία φίλη. In datiuo plurali. Οδυσ. ι. Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχοντο. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς κοτυληδόσι. Sic Eustathius. Nam πρός

πρὸς cum datiuo. præpositio datiuo iuncta, inhærentiam quandam significat: quæ constructio in sequenti uersu explicite posita est, uidelicet. ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασιάων ἀπὸ χειρῶν ῥινοί ἀπέδρυφθεν. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς πέτραις. In adcusatiuo plurali. Ιλιαδ. ν. ἕλποντο δ' νῆας ἀχαιῶν αἱρήσειν, κτενέειν δ' παρ' αὐτόφι πάντας ἀχαιούς. ἀντὶ τοῦ παρὰ αὐτὰς ναῦς. In genitiuo singulari tertiæ declinationis

declinationis. Ὀδυσσ. ω. ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν φι. in tertia declinatione
εἴη. ἀντὶ τοῦ ἐκ πόντου. Καὶ Ἰλιάδος κ. ἂψ ἴμεν προτὶ νῆας ἀπὸ στρατό-
φιν προτιάλλειν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ στρατοῦ. In datiuo singulari. Ὀδυσσ. γ.
νηὸς ἔτ' ἰκριόφιν καταλέξεται. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἰκρίῳ. In genitiuo plu
rali. Ὀδυσσ. ξ Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ ῥινὸν ἀπ'
ὀστεόφιν ἐρύειν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν ὀστῶν. In datiuo plurali. Ὀδυσσ. ε.
Οὐδέποτε ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο. ἀντὶ τοῦ δακρύοις. In adcusa-
tiuo. Ὀδυσσείας π. φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφιν χρώς. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ
ὀστά. In genitiuo singulari quintæ declinationis. Ἰλιάδος. ι. In quinta declinatione.
ἔκλυεν δ' ἐρέβευσφιν ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα. ἀντὶ τοῦ δ' ἐρέβους. In
genitiuo plurali. Ὀδυσσ. τ. ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοι-
σιν ὄρεσφιν. ἀντὶ τοῦ ὀρῶν. Καὶ Ἰλιάδος μ. οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν
ἔλευσ' μεθ' αὐτὰ κέλευθα. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νηῶν. In datiuo. Ἰλιάδος. ε.
Εὗρε δὲ τόνγε ἄνακτα παρ' ἵπποισι καὶ ὄχεσφι. ἀντὶ τοῦ ὄχεσι. In adcu
satiuo. Ἰλιάδος β. Ἱδρῶσει μέν τευ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσφι. ἀντὶ τοῦ
περὶ τὰ στήθεα. In pronominibus. Ἰλιάδος λ. Τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' In pronominibus.
αὐτόφιν οὐρανὸν εἶσω. ἀντὶ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ. In datiuo. Ἰλιάδος μ. εἴπερ
γὰρ χ' εὕρῃσι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας. ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτῷ. In ad-
uerbijs. Ὀδυσσείας γ. κτήματ' ὁπόσα τοί ἐστι, τάτ' ἔνδοθι, καὶ τὰ θύ- In aduerbijs.
ρηφι. ἀντὶ τοῦ ἐκτοσθι, τουτέστ, ἔξω τῶν θυρῶν. In quibus enume-
randis paulò curiosior fui, quòd sciebam esse plerosque, qui
terminationem huiusmodi contenderent, in datiuis tantū,
uel paucis admodum casibus usurpatam.

De genitiuo plurali.

Genitiuus pluralis quadrifariam uariatur: sicut & ge- ων.
nitiuus pluralis primæ declinatiōis, in ων κοινῶς. ut ἡμερῶν.
in ᾶν δωρικῶς. ut ἡμερᾶν. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. τὸ δ' ὡς ἀλέ- αν.
κτρινον ὕδωρ δ' ἀμαρᾶν ἀνίθυε. pro ἀμαρῶν, accentu circunfle-
xo super extremam: etiam si genitiuus cōmunis acutum
habeat in penultima. ut κυανέων, κυανεᾶν. ἀμφοτέρων, ἀμφο-
ρᾶν, & sic de alijs.. In αων βοιωτικῶς καὶ αἰολικῶς. ut ἀδινάων. αων.
Ἰλιάδος β. Ἠΰτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά. pro μυιῶν, ἀδινῶν.
Et in εων ἰωνικῶς. ut ἡμερέων. Herodotus histor. libro primo. εων.
Τούτων τῶν ἀπασέων ἡμερέων τῶν ἐς τὰ ἑβδομήκοντα ἔτεα. pro
ἡμερῶν.

De datiuo plurali.

Datiuus etiam pluralis eadem patitur, quæ & datiuus
pluralis primæ. hoc est, προσχηματισμὸν τοῦ ι. ἔθει ἰωνικῷ, ἀττι-
κῷ, καὶ δωρικῷ. ut πύλαις, πύλῃς, πύλῃσι. sicut ἀτρύδαις, ἀτρύδῃς,

 ἀτρύδῃσι.

ἀτρυδῆσι. Herodotus historia. libro primo. δαρείῳ δὲ καὶ δεινὸν ἐδόκεε εἶναι τῇσι πύλῃσι ταύτῃσι μηδὲν χρέεσθαι. Cæteri uerò casus communem sequuntur inflexionem.

Παραδείγματα.

Exempla secundæ declinationis.

Ἡ ἡμέρα. τῆς ἡμέρας. τῇ ἡμέρᾳ. τὴν ἡμέραν. ὦ ἡμέρα. κοινῶς.
Ἡ ἡμέρη. τῆς ἡμέρης. τῇ ἡμέρῃ. τὴν ἡμέρην. ὦ ἡμέρη, Ἰωνικῶς.
Δυϊκά. Τὰ ἡμέρα. ταῖν ἡμέραιν. ὦ ἡμέρα.
Πληθυντικά. Αἱ ἡμέραι. τῶν ἡμερῶν κοινῶς, καὶ ἡμερᾶν δωρικῶς, καὶ ἡμεράων αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἡμερέων Ἰωνικῶς. ταῖς ἡμέραις, κοινῶς, καὶ ἡμέρῃς καὶ ἡμέρῃσι ἰωνικῶς. τὰς ἡμέρας. ὦ ἡμέραι.

Ἡ κρήνη. τῆς κρήνης. τῇ κρήνῃ. τὴν κρήνην. ὦ κρήνη, κοινῶς.
Ἡ κράνα. τῆς κράνας. τῇ κράνᾳ. τὴν κράναν. ὦ κράνα, δωρικῶς.

DE TERTIA DECLINATIONE PARISYLLABICORVM.

Tertia decl.

TErtia declinatio est parisyllaborum nominum, tam masculinorum quàm fœmininorum, communium, & promiscuorum in ος. desinentium: & neutrorum in ον. Quorum genitiuus desinit in ου. κοινῶς, in οιο. ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς, & in ω. δωρικῶς. Datiuus autem in ῳ. diphthongon impropriam. Adcusatiuus in ν. cum uocali nominatiui.

Annotandum.

De qua declinatione, præter ea quæ in primo tractatu dicta sunt, aliqua omnino & hic sunt adnotanda. Sciendum est igitur, complura inueniri nomina, quæ in singulari numero aut sunt masculini generis aut fœminini: in plurali uerò neutri.

Heterodita.

ut ὁ δίφρος. τὰ δίφρα. ὁ τράχηλος, τὰ τράχηλα. ὁ λύχνος, τὰ λύχνα. ὁ μοχλὸς, τὰ μοχλά. ὁ σταθμός, τὰ σταθμά. ὁ δεσμός, τὰ δεσμά. ὁ νῶτος. τὰ νῶτα. ὁ ζυγὸς, τὰ ζυγά. ἡ κέλευθος, τὰ κέλευθα. ὁ καὶ ἡ τάρταρος, τὰ τάρταρα. quorum exempla apud poëtas passim inuenies. Sunt & quæ duplicem habent declinationem. ut τὸ δένδρον, τοῦ δένδρου. καὶ τὸ δένδρος, τοῦ δένδρεος. τὸ ἀνδράποδον, καὶ τὸ ἀνδράποδος. τὸ κτέατον, καὶ κτέατος. Hæc enim in nominatiuo non inueniuntur, obliqui tamen eorum in usu sunt. Τὰ δένδρεα uerò, quidam uolũt non ἀπὸ τοῦ δένδρεος, sed ἀπὸ τοῦ δένδρεον fieri.

De geni-

De genitiuo.

Etiam aduertendum eſt, Atticos, & Iones, & Theſſalos genitiuum ſingularem per οιο. enunciare, τροπῇ τῆς ου. διφθόγγου εἰς τὴν οι, καὶ προσθέσει τοῦ ο. μικροῦ. ut ὁ δόμος, τοῦ δόμου, δόμοιο. Ἰλιάδος α. Κλήματα δ᾽ ὑψηλὴν, κατεδύσατο οἷο δόμοιο. Dores uerò abijcientes υ. τῆς διφθόγγου ου. ac uertentes ο. μικρὸν in ω. μέγα, enunciare τοῦ καλῶ, nec ſubijcere ι. Θεόγνις. Καὶ μὰν ἐς τὸ μάλιμνον ἐλαύνεται ἔς τε τὰ φύσκω. ἀντὶ τοῦ φύσκου.

Genitiuus in οιο.

ω. pro ου. Doricum.

De datiuo ſingulari.

Datiuus quoq; ſingularis in quibuſdam nominibus diuerſorum generum μεταπλασμὸν patitur, διὰ τοῦ ι. ut τῷ κλάδι, ἀντὶ τοῦ κλάδῳ. τῷ πολυπάταγι, ἀντὶ τοῦ πολυπατάγῳ. τῷ διχόμηνι, ἀντὶ τοῦ διχομήνῳ. τῷ μελίκρατι, ἀντὶ τοῦ μελικράτῳ. τῷ λιτί, ἀντὶ τοῦ λιτῷ. Quare illud etiam Homeri, λιπ᾽ ἐλαίῳ, datiui caſus eſt. Patitur etiam ἀποκοπὴν. καὶ ἀπόστροφον, ἀπὸ τοῦ λιπαρῷ. Ὀδυσσείας γ. Αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε, καὶ ἔχρισε λίπ᾽ ἐλαίῳ.

De adcuſatiuo ſingulari.

Adcuſatiuum quoq; ſingularem apud poëtas ſcito μεταπλασμὸν pati. Λῖτα enim dicunt ἀντὶ τοῦ λιτόν. Ἰλιάδος θ. Ἅρματα δ᾽ ἀμβωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα πετάσσας. ubi mutata literatura, accentus quoq; mutatus eſt, & locus eius.

De genitiuo & datiuo duali.

In duali uerò ὤμοιϊν inuenitur pro ὤμοιν. & ποδοῖϊν, pro ποδοῖν, & alia eiuſmodi infinita, κατ᾽ ἐπέκτασιν τοῦ ι. ἔθει ἰωνικῷ.

De datiuo plurali.

Pluralem etiam datiuum pati manifeſtum eſt, non ſolum προσχηματισμὸν τοῦ ι. ſicut in alijs declinationibus. ut λόγοισι, νόμοισι: ſed etiam μεταπλασμὸν. ut ἄστρασι, pro ἄστροις. & ἔγκασι pro ἐγκάτοις. & πρόβασι prò προβάτοις. & πετάλσι pro πετάλοις. Τοῖσδεσι uerò pro τοῖς. & σχηματισμὸν τοῦ ι. patitur, ἔθει ἰωνικῷ, & ἐπέκτασιν τοῦ δε. Nec uariatur accentus, licet in antepenultima (contra ſuam naturam) circunflectatur. Quod ſanè factum eſt (ut inquit Euſtathius Ὀδυσσείας φ.) ne τοῖς datiuus pluralis ſuam prorſus amittat proprietatē. Ὀδυσ. β. Ἐγγὺς ἐὼν τοῖσδεσι φόνον, καὶ κῆρα φυτεύει. Poſſunt etiā duæ eſſe adpoſitiones, δε. ſcilicet & σι. Ὀδυσ. ξ. Ἐσθίει δ᾽ ἀεὶ μόνος ξείνων, καὶ τέρπεο τοῖσδε. ἀντὶ τοῦ τούτοις. Nam ὁ articulus præpoſitiuus

τοῖσδεσι.

τοῖσδε.

δ. præpositiuus assumens δ. coniunctionem, uim habet pronominis demonstratiui οὗτος.

De accusatiuo.

Accusatiuum etiam pluralem in ους. communiter desinentem, sciendum est per ως. enuntiari δωρικῶς. τὼς λόγως, pro τοὺς λόγους. τὰς ἀμπέλως, pro τὰς ἀμπέλους. Dores enim abijcientes υ. τῆς διφθόγγου, uertunt ο. μικρὸν in ω. μέγα. Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις. μὴ μευλωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλως, ἐντὶ γὰρ ἅβαι. & rursus, καὶ γὰρ ἐγὼν μισέω τὼς κανθάρως, οἳ τὰ φιλῶνθα. Vbi aduertendum est syllabam corripi, uel potius ὀμφίμαρον. In quibusdam tamen codicibus inuenimus huiusmodi accusatiuos per ο. μικρὸν ἀμπέλος, & κανθάρος, subtracto scilicet υ. ex ου. diphthongo δωρικῶς: sicut νάσος pro νήσους apud Pindarum ἐν ὀλυμπιονίκαις. ἔνθα μακάρων νᾶσος ὠκεανίδες αὖραι περιπνέουσι. hoc est, ubi beatorum insulas oceaneæ auræ circunflant, quod magis quidem consentaneum uidetur.

Ως pro ους Dorum.

Ος pro ους

Παραδείγματα. Ενικά.

Exemplum tertiæ decl.

Ο λόγος. τοῦ λόγου κοινῶς, καὶ λόγοιο ἀττικῶς, καὶ ἰωνικῶς, καὶ λόγω δωρικῶς. τῷ λόγῳ. τὸν λόγον. ὦ λόγε κοινῶς, καὶ ὦ λόγος ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ λόγω. τοῖν λόγοιν κοινῶς, καὶ λογοιῖν ἰωνικῶς. ὦ λόγω. Πλη. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις κοινῶς, καὶ λόγοισι ἰωνικῶς. τοὺς λόγους κοινῶς, καὶ λόγως, καὶ λόγος δωρικῶς. ὦ λόγοι. & alia huiusmodi nomina, κατ' ἀναλογίαν uariabis.

DE QVARTA DECL. PARISYLL.

Attica declinatio.

Quarta declinatio est Atticorum nominum parisyllaborum masculini generis, & fœminini, ac communis in ως. & neutrorum in ων. διὰ τοῦ ω. μεγάλου. Quorum genitiuus & datiuus in ω. desinunt: accusatiuus uerò in ν. cum uocali nominatiui. Sed quoniam communem ordinem declinationum mutauimus, Theodorum Gazam immitati, sciri uelim, ut antea dictum, hoc non temere factum esse. Nam nomina in ος. desinentia masculini generis & fœminini, & in ον. neutri, quæ secundum alios in ordine simplicium declinationum quartum tenent locum, Attici referunt ad propriam declinationem, quæ est in ως. & in ων. per ω. magnum, sicut dictum est. ut ὁ νεώς

τεός κοινῶς. ὁ πετεώς ἀττικῶς. τὸ χρέον κοινῶς. τὸ χρέων ἀττικῶς. ο. paruo in ω. magnum mutato, quæ cum à communi declinatione pendeat, post ipsam meritò locanda est. Vbi aduertendum est, quòd cum proprium sit Atticorum in huiusmodi nominibus uertere, non solum ο. μικρὸν in ω. μέγα, sed etiam α. finalem in plurali numero neutrorum nominum, euenit ut omnes casus cuiusuis generis & numeri, in ω. μέγα desinant: siue solum, siue in diphthongo, nulla mutata consonante. Si enim in diphthongo communi fuerit υ. omnino abijcitur. si uerò ι. seruatur. & sic ex ω. & ι. fit diphthongus impropria: quod quinque accidit casibus, hoc est, datiuo singulari, duali, & plurali, & nominatiuo plurali, & uocatiuo masculini generis, & fœminini, & communis. Corripiunt etiam penultimam, quæ si fuerit α. productum, uertunt in ε. ut ναός, νεώς. λαός, λεώς. πρωτεσίλαος, πρωτεσίλεως. Si uerò correptum, nequaquàm. Non enim ab eo quod est οἰνόμαος, οἰνομάου fit οἰνόμεως, οἰνόμεω ἀττικῶς, quandoquidem penultima α. scilicet breuis est, & sic de similibus. Eundem quoque accentum seruant, ac in eadem syllaba, etsi mutata sit quantitas syllabarum. Attici enim communes accentuum regulas non omninò sequuntur: nam ultima existente longa, accuunt antepenultimam. Vnde in obliquis communibus, si in penultima fuerit accentus, in Atticis retrahitur in antepenultimam. Quibus diligenter seruatis, facilè poterimus unumquodque nomen tertiæ declinationis ad Atticam formam reducere. exempli gratia, ὁ νικόλαος κοινῶς, ὁ νικόλεως ἀττικῶς, τοῦ νικολάου. κοινῶς, τοῦ νικόλεω ἀττικῶς. τῷ νικολάῳ κοινῶς, τῷ νικόλεῳ ἀττικῶς. τὸν νικόλαον κοινῶς, τὸν νικόλεων ἀττικῶς. ὦ νικόλαε κοινῶς, ὦ νικόλεως ἀττικῶς. uocatiuus enim in omni numero similis est nominatiuo Atticorum more. Δυϊκά τὼ νικολάω κοινῶς, τὼ νικόλεω ἀττικῶς. τοῖν νικολάοιν κοινῶς, τοῖν νικόλεῳν ἀττικῶς. τὼ νικολάω κοινῶς, ὦ νικόλεω ἀττικῶς. Πλη. οἱ νικόλαοι κοινῶς, οἱ νικόλεῳ ἀττικῶς. τῶν νικολάων κοινῶς, τῶν νικόλεων ἀττικῶς. τοῖς νικολάοις κοινῶς. τοῖς νικόλεῳς ἀττικῶς, τοὺς νικολάους κοινῶς, τοὺς νικολέως ἀττικῶς. ὦ νικόλαοι κοινῶς, ὦ νικόλεῳ ἀττικῶς. Annotantur quædam quæ à supra dictis deuiant, uidelicet κάλος κάλως, & ταλός, ταλώς. in his enim α. remanet immutabilis,

Annotandum.

Οἰνόμαος.

Atticorum accentus.

Exemplum quartæ decl.

Vocatiuus.

Κάλος.

Τάλος.

quod factum puto, quoniam non desinunt in ος. purum, sicut λαός, & ναός, & similia. ὄρφος uerò mutato accentu ὀρφῶς facit & λαγός, λαγῶς. Quædam etiam inueniuntur apud poëtas, quæ in genitiuo singulari, gratia metri assumunt ο. μικρόν. ut ταλῶ, ταλῶο. μίνω, μίνωο. πετεῶ, πετεῶο. Ιλιάδος β. τῶν δ' αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς πετεῶο μενεσθεύς. ταλαῶο uerò quidam uolunt esse ἐκ τοῦ ταλαοῖο, τροπῇ τοῦ ο. τῆς διφθόγγου εἰς ω. μέγα, ideo censuerunt ι. esse subscribendum ταλαῷο. Sunt & pauca quædam fœminina propria urbium nomina. ut τρῶς. τλῶς. ῥῶς. κῶς. quæ amoto σ. Attice declinantur. δὼς. uerò, quoniam nec proprium est, nec circunflexum, solum indeclinabile existit: significat autem dationem. Hesiodus ἐν ἔργοις. δῶς ἀγαθὴ ἅρπαξ δὲ κακὴ θανάτοιο δότειρα. Quatuor etiam annotantur, quæ absque ν. accusatiuum singularem faciunt. hoc est, ἄθως, ἄθω. κῶς, κῶ. τέως, τέω. λαγῶς, λαγῶ. quidam addunt ἴως, ἴω.

Ορφος. Quæ ο. ad ω. accipiāt

Τρῶς. Δώς.

DE QVINTA DECL. IMPARISYLL.

QVinta declinatio est omnium imparisyllaborum nominum masculinorum, fœmininorum, neutrorum, & promiscuorum, differentes terminationes habentium. Quorum genitiuus desinit in ος. datiuus in ι. accusatiuus in α. Sed quoniam huius quintæ declinationis multæ, ac uariæ sunt terminationes, tam in masculinis quã in fœmininis, & in alijs, ab re non erit aliquanto altius ea repetere, quæ ad eius cognitionem necessaria sunt. Non tamen generaleis regulas uniuscuiusque terminationis ponere intendimus, sicut Herodianus fecit, & qui eum secuti sunt: ne ob regularum inculcationem fastidio rudes lectores afficiantur, sed ea duntaxat sine quibus non facilè intelligi possit, quomodo unumquodque nomen sit declinandum. Sequemur tamen eorum ordinem in ipsis nominibus uariandis per genera omnia, ac terminationes. Et primum de masculinis dicendum est. Quorum finales literæ, siue elementa, quinque sunt. ν. ξ. ρ. σ. ψ. Omne enim masculinum græce declinatum in aliquam harum desinit consonantem. ut δίων φοίνιξ, νέστωρ, αἴας. ἄραψ. Αστρουβάλ

Masculinorum finales.

uerò

uero & βάκαλ, & νικάμιλ, & similia barbara sunt. At ἰακώβ, δανιήλ, ἀδάμ, ἀβραάμ, Hebræa, reduci tamen ad græcam declinationem possunt. ut ἰάκωβος, ἰακώβου. δανιῆλος, δανιήλου. ἄδαμος, ἀδάμου. ἄβραμος, ἀβράμου. Ex uocalibus uerò nulla est in quam masculinum nomen desinat. τοιόσδε enim ἀντὶ τοῦ τοιός, & τοσόσδε ἀντὶ τοῦ τοσός, & οὑτοσὶ ἀντὶ τοῦ οὗτος, & similia κατ' ἐπίτασιν facta sunt. At νεφεληγερέτα ζεύς, & ἱππότα νέστωρ, & similia, ut quibusdam placet, μεταπλασμὸς est, ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης, & ἱππότης. Alij tamen uolunt ἀντίπτωσιν esse, id est, uocatiuum pro nominatiuo, ut in prima declinatione dictum est. Ex dictis igitur consonantibus quatuor sunt imparisyllaborum nominum finales. hoc est, ν. ξ. ρ. ψ. quæ in ος. mittunt genitiuum. ut δίων, δίωνος. κῆρυξ, κήρυκος. νέστωρ, νέστορος. πέλοψ, πέλοπος. σ. uerò communis est terminatio & parisyllaborum, & imparisyllaborum. Parisyllaba enim in ου. mittunt genitiuum. ut αἰνείας, αἰνείου. σοφός, σοφοῦ. Imparisyllaba uerò, ut dictum est, in ος. habent genitiuum. ut μίνως μίνωος. στάχυς, στάχυος. Σωκράτους uerò, & δημοσθένους, & similia, genitiui sunt κατὰ συναίρεσιν. Desinentia in σ. ante ipsam omnes uocales habere possunt præter ι. ut ἀρχίας, χρύσης μάντις, καλός, ταχύς, ἥρως. ι. tamen inuenitur ante σ. non quidem solum, sed cum ι. aut υ. in diphthon. ut χαρίεις, βασιλεύς. Sunt & quæ in ους. desinunt. ut μελάμπους, δίπους. unum in αις. ut παῖς, παιδὸς κατὰ συναίρεσιν. De quibus dicendum est, & primum de nominibus in ας. desinentibus cum duplicem habeant declinationem, parisyllabam & imparisyllabam, sintque uariatu faciliora. Propterea & ueteres Grammatici, & iuniores, ab eis initium sumpserunt. Parisyllaba igitur in ας. primæ sunt declinationis, & genitiuum habent partim in ου. partim in α. Quæcunque enim in ας. purum desinunt polysyllaba, habentia ι. in penultima, ut νικίας. λυσίας: uel ε. ut ἀγέας. πυγέας: uel ει. diphthongum. ut αἰνείας. ἑρμείας: uel υ. ut μαρσύας, & quæcunque in ρας. desinunt, habentia ο. μικρὸν in penultima. ut ξεναγόρας, in ου. mittunt genitiuum. Si uerò aliquot horum in α. genitiuum habuerint, Dorica erit declinatio. ut πυθαγόρας, πυθαγόρα. Nam sunt quæ

Τοιόσδε.

Imparisyllaborum 4 finales.

Nomina in σ.

Nomina in ας. primæ declina.

In genitiuo α. more Dorico.

abiecto σ. in α. solum faciunt genitiuum, quæ quidem etsi Dorica sunt, eorum tamen usus communi linguæ frequentissimus est. ut ὁ σουίδας, τοῦ σουίδα. ὁ λάας τοῦ λάα. ὁ ἄβας, τοῦ ἄβα. Sed cum multa sint, & uaria, opus est ut per literarum ordinem accuratissimè ea percurramus, discernamusque ab ijs quæ imparisyllaba sunt.

Monosyllaba in ας. Nomina igitur in ας. desinentia monosyllaba pauca sunt, acuuntur autem aut circunflectuntur, & partim sunt parisyllaba, & declinantur per abiectionem τοῦ σ. Et partim imparisyllaba, & ea declinantur per ντ. Sunt enim parisyllaba hæc, ὁ γρᾶς, τοῦ γρᾶ. ὁ λᾶς, τοῦ λᾶ. ὁ πᾶς, τοῦ πᾶ, diminutiuum ἀπὸ τοῦ πατήρ., ὁ φᾶς τοῦ φᾶ. ὁ θᾶς τοῦ θᾶ. Imparisyllaba hæc, ὁ κρᾶς τοῦ κρατός, per τ. solum ὁ πᾶς τοῦ παντός, trium generum, genitiuum habens ὀξύτονον. ζᾶς uerò ζάντος, & φθᾶς φθᾶντος, cum participij sumpserint terminationem, accentum quoque in genitiuo ad eius similitudinem seruauerunt. ut σᾶς σάντος.

In ας polysyllaba. Desinentia in ας. polysyllaba circunflexa, quæ sint parisyllaba, in α. mittunt genitiuum. ut θωμᾶς, θωμᾶ. κοσμᾶς, κοσμᾶ. μηνᾶς, μηνᾶ. Imparisyllaba uerò in τος. faciunt genitiuum. ut πελεκᾶς, πελεκᾶντος. Inueniuntur quædam Ionica, quæ in δος. mittunt genitiuum. ut βιττᾶς, βιττᾶδος. κυρᾶς, κυρᾶδος.

βας. Etiam desinentia in βας, ante β. aliam consonantem habentia, dummodo non sit ρ. in α. faciunt genitiuum. ut ὁ σάμβας, τοῦ σάμβα. ὁ χάλβας, τοῦ χάλβα. ὁ κρίσβας, τοῦ κρίσβα. his similia sunt ὁ ἴβας, τοῦ ἴβα. ὁ βανίβας, τοῦ βανίβα. ὁ ἀννίβας, τοῦ ἀννίβα.

Dissyllaba γας. Etiam in γας. desinentia dissyllaba solum propria. ut ὁ μίγας, τοῦ μίγα. ὁ ἄλγας, τοῦ ἄλγα. ὁ μίγας, τοῦ μίγα. quod extremam producit. excipitur ὁ σάλγας quod σάλγαντος facit. At ὁ μίγας τοῦ μιγάλου, heteroclitum est, & adiectiuum. μίγας enim quintæ declinationis μίγαος facit, sicut λάας λάαος, & extremam habet correptam. At μιγάλος μιγάλου παροξύτονον tertiæ declinationis est parisyllaborum, & adiectiuum. μίγαλλος enim προπαροξύτονον, & per geminum λλ, proprium est nomen κατὰ τοὺς παλαιούς. hæc Eustathius ἐν τῷ σ. τῆς Ὀδυσ.

Polysyllaba γας. Etiam polysyllaba. ut ὁ σατύργας, τοῦ σατύργα. ὁ σροάγας, τοῦ σροάγα. excipitur ὁ ἀκράγας, τοῦ ἀκράγαντος, nomen fluuij Siciliæ, unde ἡ ἀκράγας τῆς ἀκράγαντος nomen urbis. Etiam in δας. dissylla

ba & polyſyllaba. ὁ λάδας, τοῦ λάδα. ὁ ἴδας, τοῦ ἴδα. ὁ λεωνίδας, τοῦ λεωνίδα. ὁ τιμαχίδας, τοῦ τιμαχίδα. excipiuntur quæ diphthongum habent in penultima. ut ὁ ἀφειδας, τοῦ ἀφείδαντος. ζας.
Etiam in ζας. θας. κας. ξας. ψας. ut ὁ ἀρίζας, τοῦ ἀρίζα. ὁ ἄνθας, θας. τοῦ ἄνθα. ὁ πελίκας, τοῦ πελίκα. ὁ ἀλίξας, τοῦ ἀλίξα. ὁ ἄψας, τοῦ ἄψα. κας.
Etiam in λας, ἁπλᾶ diſyllaba, quæ ſint unius generis, & non ξας. habeant penultimam natura longam, & etiam polyſylla ψας. ba duo λλ. habentia. ut ὁ ὕλας, τοῦ ὕλα. ὁ γίλας, τοῦ γίλα. ὁ ἰόλ- λας. λας, τοῦ ἰόλλα, ὁ ἀβόλλας τοῦ ἀβόλλα. Etiam in μας. conſonan μας. tem habentia ante μ. ὁ σύλμας, τοῦ σύλμα. ὁ ἀκισματοχάρμας, τοῦ ἀκισματοχάρμα. excipit ὁ τόλμας, τοῦ τόλμαντος. Etiã deſinentia in μας. περσικά. ut ὁ σαλάμας, τοῦ σαλάμα. ὁ σπιτάμας, τοῦ σπιτάμα. Etiã in νας. ut ὁ πίνας, τοῦ πίνα. Excipit ὁ κάνας, τοῦ κάναντος. νας.

Etiam in πας. deſinentia unius generis. ut ὁ πάπας, πας. τοῦ πάπα. ὁ κάλπας, τοῦ κάλπα. ὁ λάμπας, τοῦ λάμπα. Excipitur ὁ κύπας, τοῦ κύπαντος. πᾶς uero παντός, adiectiuum & monoſyllabum. Etiam in ρας. non habentia primam & ſecundam ſyllabam ab eadem conſonante, uel antiſticho ρας. eius incipientem. ut ὁ σιμμόρας, τοῦ σιμμόρα. ὁ κύδρας, τοῦ κύδρα. Etiam in σας deſinentia diſſyllaba, quæ non habent ι. in penultima. ut ὁ χρύσας, τοῦ χρύσα. ὁ κίρσας, τοῦ κίρσα. σας.
Etiam in τας. ut ὁ ἀρχύτας, τοῦ ἀρχύτα. ὁ ἰυράτας, τοῦ ἰυράτα. τας. excipitur ὁ τελεύτας, τοῦ τελεύταντος. Etiam in φας deſinentia diſſyllaba, & in χας. ut ὁ δίλφας, τοῦ δίλφα. ὁ ἄλφας, τοῦ ἄλφα. κύφας uero κύφαντος facit. ὁ καλλίχας, τοῦ καλλίχα. ὁ λάχας, τοῦ λάχα. κάλχας uero κάλχαντος facit. Etiam in ας. à uerbis circunflexis compoſita. ut ὁ πατραλοίας, τοῦ πατραλοία, ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ, τὸ τύπτω. Etiam in ας. à nominibus fœmininis compoſita. ut ἡ φαρέτρα. ὁ ἰυφαρέτρας, τοῦ ἰυφαρέτρα. ἡ βία. ὁ ἰυρυβίας. τοῦ ἰυρυβία. ἡ ἀγορά. ὁ πυθαγόρας. τοῦ πυθαγόρα, καὶ πυθαγόρου, quamuis hoc nomen, alij aliunde deducunt. ἡ ἀνία. ὁ παυσανίας, τοῦ παυσανία. Et hæc de pariter declinatis. φας. χας. In ας. compoſita.

De impariter declinatis.

Deſinentia in ας. purum diſſyllaba grauitona, & quæ Dorica non ſint, διὰ τοῦ ντ. declinantur. ut ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος. ὁ θόας, τοῦ θόαντος. excipitur ὁ λάας, τοῦ λάα, cum proprium eſt nomen. cum uero appellatiuum eſt, ὁ In ᾶς. purũ

λάας, τοῦ λάας facit, ᾗ κράσει λᾶος. Ὀδυσσείας θ. Λᾶος ὕπαι ῥιπῆς. τῷ λάαϊ, λᾶϊ. Ιλιάδ. π. βάλε δ' ἕτερος κιοχῆα ἵππων ἡνί' ἔχοντα μετώπιον ὀξέϊ λᾶϊ. Δυϊκά. τὼ λάαε, λᾶε. Ιλιάδ. ψ. λᾶε δὲ τῷ ἐκάτερθεν ἐρηρέδαται δύω λευκώ. Declinatur etiam ὁ λάας, τοῦ λάαος, τῷ λάᾳ, τὸν λάαν. Etiam in ας. monosyllaba ὀξύτονα, in τος. faciunt genitiuum. ut ὁ πρόας, τοῦ πρόαντος. Etiam polysyllaba. ut ὁ ἀνδριάς, τοῦ ἀνδριάντος. Etiam in βας. desinentia, si ancipitem correptã in penultima habuerint. ut ὁ βίβας, τοῦ βίβαντος. ὁ λικάβας, τοῦ λικάβαντος. ὁ ἀλύβας, τοῦ ἀλύβαντος, cuius penultima longa est. Excipiuntur ὁ βαρνάβας, τοῦ βαρνάβα. ὁ λάβας, τοῦ λάβα. ὁ κάβας, τοῦ κάβα. ὁ ἄβας, τοῦ ἄβα, ἐθνικόν. At ὁ ἄβας, τοῦ ἄβαντος, proprium nomen. Similiter & ἴοβας, ἰόβα. & ἔρβας, ἔρβα. Etiam in βας. & quæ ante β. habent ρ. impariter declinantur. ut ὁ φόρβας, τοῦ φόρβαντος. ὁ κέρβας, τοῦ κέρβαντος. Etiam in γας. desinentia dissyllaba propria, & adpellatiua, siue gentilia. ut ὁ γίγας, τοῦ γίγαντος. ὁ βρίγας, τοῦ βρίγαντος. Etiã in δας. dissyllaba, & quæ habeant diphthongum in penultima. ut ὁ ἀφείδας, τοῦ ἀφείδαντος. ὁ εἴδας, τοῦ εἴδαντος. Etiam polysyllaba, siue dissyllaba à uerbis grauitonis deriuata. ut μείδομαι. ὁ μείδας, τοῦ μείδαντος. εἴδω, ὁ εἴδας, τοῦ εἴδαντος. χαρίζομαι, ὁ χαρίδας, τοῦ χαρίδαντος. Etiam desinentia in ζας. habentia υ. ante ζ. ut ὁ βύζας, τοῦ βύζαντος. ὁ πύζας, τοῦ πύζαντος. Etiam in λας. dissyllaba μονογενῆ, & quæ habeant penultimam natura longam. ut ὁ φίλας, τοῦ φίλαντος. ὁ χίλας, τοῦ χίλαντος. Similiter & quæ habent consonantem cum λ. ut ὁ ἄτλας, τοῦ ἄτλαντος. Etiam habentia duo λλ. ut ὁ πάλλας, τοῦ πάλλαντος. ὁ βάλλας, τοῦ βάλλαντος. ὁ μέλας uero, τοῦ μέλανος, & ὁ τάλας, τοῦ τάλανος, trium generum sunt. Etiam in μας. dissyllaba & polysyllaba, & quæ ante μ. breuem uocalem habent. ut ὁ ἀδάμας, τοῦ ἀδάμαντος. ὁ πολυδάμας, τοῦ πολυδάμαντος. & cum his ὁ θαύμας, τοῦ θαύμαντος. Etiam in ρας. dissyllaba, habentia primam & secundam syllabam ab eadem consonante, siue antisticho eius incipientem. ut ὁ βάβρας, τοῦ βάβραντος. ὁ πρόφρας, τοῦ πρόφραντος. ὁ τεύθρας, τοῦ τεύθραντος. Similiter & ea quæ participijs incidunt. ut ὁ πείρας, τοῦ πείραντος. ὁ ἄρας, τοῦ ἄραντος. Similiter & quæ habent α. ante ρ. ut. ὁ τάρας, τοῦ τάραντος. ὁ κάρας, τοῦ κάραντος. Etiam desinentia in σας. polysyllaba

In ας. monosyllaba. βας. γας. δας. ζας. λας. μας. ρας. σας.

polysyllaba, & quæ in penultima habent ι. ut ὁ ἀπίσας, τοῦ ἀπίσαντος. Etiam in φας. desinentia polysyllaba. ut ὁ κορύφας, τοῦ κορύφαντος. ὁ ἐλίφας, τοῦ ἐλίφαντος. ὀνόφας uero ὀνόφα facit. Desinentia in ας. composita, simplicium seruãt declinationem. ut λυκοθόας, λυκοθόαντος. quoniã θόας, θόαντος. σύμπας, σύμπαντος, quoniam πᾶς παντός dicimus.

φας.

In ας. composita.

Et hæc de nominibus in ας. desinentibus; & eorum genitiuis. Nunc de aliis casibus nominum quintæ declinationis: pro quibus ὁ αἴας, commune sit exemplum.

Ο αἴας. ἡ γενικὴ τοῦ αἴαντος. Nam desinentia in ας. purum dissyllaba, grauitona, penultimam productam habentia, διὰ τοῦ ντ. declinantur. Η δοτικὴ, τῷ αἴαντι, à genitiuo fit. Nam omnis genitiuus in ος. desinens, mutata ος. in ι. datiuum singularem facit. Η αἰτιατικὴ, τὸν αἴαντα, à datiuo. Nam omnis datiuus singularis in ι. productum desinens, ι. in α. conuerso, adcusatiuum singularem facit. Sed aduertendum est, adcusatiuum singularem quintæ declinationis aut in α. correptum desinere, aut in ν. In α. correptũ, τὸν αἴαντα, τὸν θόαντα. In ν. quum genitiuus singularis in ος. purum desinens, ancipitem uocalem habet in penultima, à nominatiuo fit, ς. in ν. conuerso. ut ἰχθύς, ἰχθύος, ἰχθύν. ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. πάρις, πάριος, πάριν. Excipitur διός, δία. Desinentia uero in υς. etsi frequenti usu in ν. mittant adcusatiuum. ut ταχύς, ταχύν. ὀξύς, ὀξύν: nonnunquàm tamen in α. faciunt adcusatiuũ ποιητικῶς. ut εὐρέα πόντον. καὶ πολλὰ στρατόν. Similiter & in ους. desinentia, nunc in α. mittunt adcusatiuum, nunc in ν. sed in ν. frequentius, rarò autẽ in α. ut τὸν βοῦν, καὶ βόα. Η κλητικὴ, ὦ αἶαν, à genitiuo fit, extrema syllaba abiecta. Nam in nominibus διὰ τοῦ ντ. declinatis, & quæ synæresim non patiuntur, extrema genitiui abiecta, fit uocatiuus singular. ut θόας, θόαντος, ὦ θόαν. λαοδάμας, λαοδάμαντος, ὦ λαοδάμαν. Poëtæ tamen huiusmodi uocatiuum absque ν. proferre consueuerunt. Odyss. θ. λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες. & Iliad. ψ. πολυδάμα, οὐ μὲν αὐτοῦ ἐρύκανε πάντας ἀρίστους. Σιμοῦς, & πλακοῦς, & similia, etiã ν. extremæ syllabæ abiiciũt. ut σιμοῦντος, ὦ σιμοῦ. πλακοῦντος, ὦ πλακοῦ. Excipitur ὀδούς, ὀδόντος. huius enim uocatiuus solus est similis nominat. ὦ ὀδούς. In quib. uerò genitiuus διὰ τοῦ ιος existens, in ους.

Genitiuus singularis.

Datiuus sin

Adcusatiuus singularis.

Desinentia in υς.

Vocatiuus.

in ευς.genitiuus. in ους.faciunt synæresi atum, à nominatiuo fit, η.in ε.conuerso. ὁ δημοσθένης, ὦ δημόσθενες. In desinentibus uerò in ω.siue in ως.fœmininis, à nominatiuo fit, extrema in ο. μικρὸν mutata, ac ι. in diphthongū adsumpto. ut ἡ λητώ, ὦ λητοῖ. ἡ αἰδώς, ὦ αἰδοῖ. In his uerò quæ exeunt in ην.siue in εις.quorum neutrum in εν.est formatum, à genitiuo fit, abiecta ος. syllaba. ut τέρην.τέρενος, ὦ τέρεν.χαρίεις,χαρίεντος,ὦ χαρίεν. In desinentibus autem in ηρ. grauitonis, fit uocatiuus in ερ. ut μήτηρ, ὦ μῆτερ. Excipitur ὦ πίηρ. Ex oxytonis uerò quatuor sunt his similia. πατήρ,ὦ πάτερ. δαήρ, ὦ δᾶερ. σωτήρ, ὦ σῶτερ. ἀνήρ. ὦ ἄνερ. Etiam in quibusdā similis est uocatiuus nominatiuo prorsus. In quibusdam uerò & sine σ. profertur. Nam in his quæ in ευς. aut in ους. exeunt, etiā sine σ.cum diphthongo enuntiantur. ὦ βασιλεῦ. ὦ βοῦ. nisi quid prohibeat. Nam ὦ πούς,& & ὦ ὀδούς solum dicimus: ne coincidāt cum ποῦ aduerbio, & ὀδοῦ. Etiā in adpellatiuis grauitonis in ις. desinentibus, quæ non exeunt in natura longam, & omnino in desinentibus in ις. grauitonis. ut ὁ ὄφις, ὦ ὄφι. Etiam in υς.grauitonis. ὁ βότρυς. ὦ βότρυ. Etiam in oxytonis quæ sunt trium generum. ὁ ἡδύς, ὦ ἡδύ. In ως. uerò desinentibus masculinis, productam habentibus penultimam, similis est uocatiuus nominatiuo: & omnino in desinentibus in ως. purè aūt declinatis, siue per τ. pręter fœminina oxytona. ὁ ἥρος, ὦ ἥρως. Etiam in ης.grauitonis iambicis, & omnino in ης.desinentibus, declinatis autem per τ. ut ὁ λάχης, ὦ λάχης. Etiam in ις. oxytonis. ut ὁ πριαμίς, ὦ πριαμίς. Etiam in υς.oxytonis.ut ὁ χλαμύς, ὦ χλαμύς. Etiam in ας.oxytonis.ut παλλάς. ὦ παλλάς. Etiam λς. ut ὁ ἅλς.ὦ ἅλς. Etiam in aliquam dupliciū. ὁ ἄναξ, ὦ ἄναξ. Etiam in aliquam immutabilem exeuntibus. ut ὁ ἕλλην, ὦ ἕλλην. præter superius annotata.

[Margin: in ευς. genitiuus. — ω.& ως.fœmininum. — ην.εις. — ηρ. — ευς. & ους. — ις. — υς. — ως.mascu. — ης. — ις. — υς. — ας. — λς.]

Δυικά.

Dualis numerus. Η ὀνομαστικὴ, καὶ αἰτιατικὴ, τῶν δυϊκῶν, τὼ αἴαντε, à datiuo singulari. Omnis enim datiuus singularis in ι. prolatum desinens, mutato ι. in ε. nominatiuum & accusatiuum dualem facit. τῷ αἴαντι, τὼ αἴαντε. Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, τοῖν αἰάντοιν.

Pluralis numerus. Omnis nominatiuus dualis in ε. siuè in ω.exiens, in οῖν. facit genitiuum & datiuū dualem. ut τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν. τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν. τὰ αἰδῶ, ταῖν αἰδοῖν.

Πληθυντικά.

Pluralis numerus.

Πληθ. Η εὐθεῖα καὶ κλητικὴ πληθυντική, οἱ αἴαντες, ὦ αἴαντες. Omnis enim nominatiuus dualis in ε. desinens, adposito σ. nominatiuum pluralem facit. τὼ αἴαντε, οἱ αἴαντες. neutris tamen exceptis.

Datiuus pluralis à nominatiuo singulari.

Η γενική, τῶν αἰάντων. Omnis genitiuus pluralis cõmunis, cuiusuis generis, in ων. exit. Η δοτική, τοῖς αἴασι. Vbi aduertendũ est, datiuũ pluralem, partim à nominatiuo singulari fieri, partim à datiuo. Si à nominatiuo, hęc datur regula. Omnis nominatiuus singularis in σ. desinens cum lõga, siue uocali, siue diph. ac in paribus syllabis inflexus, nec habẽs genitiuũ contractum, apposito ι. datiuum pluralem facit. ut ὁ θόας, τοῖς θόασι. ὁ λίβυς, τοῖς λίβυσι. ὁ τρώς, τοῖς τρωσί. ὁ βασιλεύς, τοῖς βασιλεῦσι. annotant τοῖς ποσί, quod à datiuo singulari fit ποδί, & τοῖς νίεσι ἀττικῶς ἀπὸ τοῦ νιεύς. & δρομέσι, ἀπὸ τοῦ δρομεύς. pro νιεῦσι, & δρομεῦσι.

Exceptiones

Nomina in υς.

Sciendum est autem nominatiuum in υς. productam desinentem, assumpto ι. ac υ. correpto, datiuum pluralem facere. ut ὁ ἰχθύς, τοῖς ἰχθύσι. excipitur τοῖς μῦσι ἀπὸ τοῦ μῦς: quod solum producitur. Etiam nominatiuus exiens in aliquam duplicium, eodem modo datiuum pluralem facit. ὁ ἅρπαξ, τοῖς ἅρπαξι.

Datiuus pluralis à datiuo singulari

A datiuo uerò singulari fit datiuus pluralis, cum nominatiuus singularis aliam habet terminationem. Pro quo aduertendum est, quòd si datiuus singularis in ι. purũ exeat, assumpto σ. ante ι. datiuum pluralem facit. τῷ ὄφει, τοῖς ὄφισι. τῷ ἤδεϊ, τοῖς ἤδεσι. τῷ δημοσθένει, τοῖς δημοσθένεσι. ὄφις enim & ἦδύς extremam habent correptam. δημοσθένης uerò, & si in σ. cum uocali longa exeat, genitiuum tamen habet per synæresim. Si uerò datiuus singularis consonantem habeat ante ι. assumpto σ. ac consonantibus abiectis, quæ cum ipso minime audiri possunt, datiuum pluralem facit. ut τῷ αἴαντι, τοῖς αἴασι. Si uerò datiuus singularis ν. solum habeat ante ι. mutato ν. in σ. datiuum pluralem facit. ut πλάτωνι, πλάτωσι. ποιμένι, ποιμέσι, etsi alibi ν. ante σ. inueniatur. ut ἕλμινς.

Annotat.

Sed aduertendum penultimam datiui pluralis, aut parem esse penultimæ aliorum obliquorum, aut maiorem. Quæ si sit anceps, & per abiectionem consonantium facta sit breuis, rursus in se ipsam productam mutari. ut τῷ θόαντι, τοῖς θοᾶσι, θόᾶσι. Si uerò breuis fuerit, ε. scilicet,

u aut ο.

aut ο. μικρόν. ε. quidem assumpto ι. in diphth. producitur. ut τιθέντι, τιθέσι, τιθεῖσι. c. uerò assumpto υ. ut τῷ λέοντι, λέοσι,

εις. λέουσι. χαρίεις igitur, & τιμήεις, & similia, cum in εις. desinant διὰ τῆς ει. διφθόγγου, & imparibus inflectantur syllabis, nec habeant genitiuum contractum: à nominatiuo singulari datiuum pluralem deducere possunt assumpto ι. ut χαρίεις, χαρίεισι. & τιμήεις, τιμήεισι: sicut à βασιλεύς, βασιλεῦσι. Possunt etiam formari à datiuo singulari ν. & τ. prius expunctis, ac σ. interiecto. ut χαρίεντι, χαρίεσι. τιμήεντι, τιμήεσι. & adiuncto ι. penultimæ uocali fit χαρίεισι, & τιμήεισι: sicut à τιθείς, τιθέντι, τιθέσι, καὶ τιθεῖσι. Quidam tamen non ἰῶτα sed

Gregorius Scholarius alterum σ. addentes χαρίεσσι dicunt, ut Gregorius Scholarius asserit, quod factum est, ne eius penultima minor tempore sit aliorum obliquorum penultima.

Datiuo addi ν. Additur etiam ν. consonans huiusmodi datiuis in ι. prolatum desinentibus, uocali sequente. ut τοῖς αἴασιν. Sed apud poëtas, etiam consonante sequente additur ν. quod quidem metri gratia fit. Ιλιάδος α. ἐν δέ οἱ ἦτορ στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν. & eodem. πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται ἀχαιῶν.

Accusatiuus pluralis Canon. Η αἰτιατική, τοὺς αἴαντας. Nam omnis accusatiuus singularis in α. desinens, assumpto σ. accusatiuum pluralem facit. τὸν αἴαντα, τοὺς αἴαντας. Η κλητική, ὦ αἴαντες, nominatiuo plurali omnino similis.

Annotatio nominatiui Aeolici. Aduertendum est hoc in loco, Aeoles huiuscemodi nomina in ας. desinentia, διὰ διφθόγγου enunciare. ut τάλαις pro τάλας. μέλαις pro μέλας. & θόαις pro θόας. non tamen αἴαις pro αἴας dicunt, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων. At genitiuus nonnunquàm ἀποκοπὴν patitur ποιητικῶς metri gratia. ut αἴαν pro αἴαντος.

Datiui extrema quanta. θόαν pro θόαντος. Datiuus uerò poëtica licentia aliquando producit extremam. hoc est ι. facta communi syllaba. ut αἴαντι, δαΐφρονι, cum regula id corripi expostulat. nonnunquàm κατὰ κρᾶσιν eandem producit. ut θέτιδι, θέτιϊ, θέτι. Ιλιάδ. πάντα θέτι καλλιπλοκάμῳ. sic μήτιδι, μήτιϊ, μήτι. Οδυσ. ν. ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτιτε κλέομαι, καὶ κέρδεσιν. Patitur etiam ἀποκοπήν. ut ἱδρῶτι, ἱδρῶ. Ιλιάδος ρ. τίρεθ' δμοῦ καμάτῳ, καὶ ἱδρῷ σπευδόντεσσι. Accusatiuus quoque idem patitur. ut ποσειδῶνα, ποσειδῶ. ἱδρῶτα, ἱδρῶ. Ιλιάδ. κ. αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ.

Comparatiua. In comparatiuis uerò in ων. desinentibus

desinentibus crasim patitur ἀττικῶς. ut μείζονα, ἀποβολῇ τοῦ ν. μείζοα, καὶ κράσει τοῦ ο. καὶ α. εἰς ω. μείζω. Nec solum accusatiuus singularis dictorum comparatiuorum hoc patitur, sed etiam nominatiuus, accusatiuus, & uocatiuus pluralis numeri patiuntur, & si non in ω. sed in ου. crasim fieri contingat ἔθει ἀττικῷ. ut οἱ μείζονες, μείζοες, μείζους. Sic accusatiuus casus, μείζονας, μείζοας, μείζους. & uocatiuus similis est nominatiuo. Nam regula est, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ. λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον, καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν. id est, Quod omnis nominatiuus pluralis in σ. desinens, & circa finem synæresim patiens, accusatiuum, & uocatiuum habet sibi consonum & contemporalem. At in nominatiuo, accusatiuo & uocatiuo pluralis numeri neutrorum eadem fit crasis, quæ in accusatiuo singulari masculinorum. ut τὰ μείζονα, μείζοα, μείζω. Datiuus pluralis παραγωγὴν patitur ἔθει ἰωνικῷ καὶ αἰολικῷ. ut θοάντεσι. & fit à nominatiuo plurali in ες. desinente, siue masculini generis sit, siue fœminini, addita σι. syllaba. ut κύνες, κύνεσι, γυναῖκες, γυναίκεσι. In neutris uerò, aut à nominatiuo plurali, extrema in ες. mutata & adiuncta σι. τείχεα, τείχεες, τειχέεσι. uel à genitiuo singulari ο. in ε. conuerso. τείχεος, τείχεες. τειχέεσι. iccirco duplici σ. scribitur, nisi metri gratia alterum eijciatur.

Canon.

Datiuus pluralis.

Παράδειγμα.

Ο θόας κοινῶς, καὶ θόαις αἰολικῶς. τοῦ θόαντος κοινῶς, καὶ θόα ποιητικῶς. τῷ θόαντι. τὸν θόαντα. ὦ θόαν κοινῶς, καὶ ὦ θόας ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ θόαντε. τοῖν θοάντοιν. ὦ θόαντε. Πλη. οἱ θόαντες. τῶν θοάντων. τοῖς θόασι κοινῶς, καὶ θοάντεσι ἰωνικῶς καὶ αἰολικῶς. τοὺς θόαντας. ὦ θόαντες.

Exemplum nominum in ας.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣ.

Nomina in ης. desinentia, cum & ipsa partim sint æqualiter declinata, partim uerò inæqualiter. & quę æqualiter declinantur, aliqua mittunt genitiuum in ου. aliqua in ι. ἔθει δωρικῷ, ordine quodam & ipsa uarianda sunt, & discernenda quæ sunt parisyllaba, ab his quæ imparisyllaba sunt. Et primum de parisyllabis haben-

De nominibus in ης.

Desinentia in ης. grauitona.

habentibus genitiuum in ου. Desinentia igitur in ης. grauitona, spondaica, in ου. faciunt genitiuum. ut ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου. ὁ Ξέρξης, τοῦ ξέρξου.

Exceptiones

Excipitur ὁ μάσθλης, τοῦ μάσθλητος. ὁ κούρης, τοῦ κούρητος. ὁ πίγρης, τοῦ πίγρητος, ὁ τίγρης, τοῦ τίγρητος, fluuij nomen, qui & τίγρις, τίγριδος. & τίγριος ἰωνικῶς. φάγρης, φάγρητος. μάγνης, μάγνητος. ἴγνης, ἴγνητος. μάσπης, μάσπητος. μίνδης, μίνδητος.

In ης. circunflexa.

Etiam in ης. circunflexa in ου. faciunt genitiuum. ut ὁ θαλῆς, τοῦ θαλοῦ. καὶ ὁ θάλης, τοῦ θάλητος. ὁ ἑρμῆς, τοῦ ἑρμοῦ. ὁ σωλῆς, τοῦ σωλοῦ. ὁ μωσῆς, τοῦ μωσοῦ. καὶ μωϋσῆς, τοῦ μωϋσοῦ. καὶ ὁ μωσεὺς, τοῦ μωσέως. καὶ ὁ μωϋσεὺς, τοῦ μωϋσέως.

In ης. grauitona.

Etiam in ης. grauitona à fœmininis in η. desinentibus deriuata. ut ἡ λέσχη, ὁ λέσχης τοῦ λέσχου. ἡ ἀράχνη, ὁ ἀράχνης. τοῦ ἀράχνου. ἡ χαίτη, ὁ κυανοχαίτης, τοῦ κυανοχαίτου.

δης.

Etiam in δης. desinentia πατρωνυμικά. ὁ ἀτρείδης, τοῦ ἀτρείδου. Etiam in δης. propria, patronimici formam habentia. θουκύδης, τοῦ θουκυδίδου. ὁ μιλτιάδης, τοῦ μιλτιάδου. ὁ εὐριπίδης, τοῦ εὐριπίδου. Etiam in ης. desinentia, grauitona, siue simplicia sint, siue decomposita, à nominibus in ος. deriuata. ut ἄραξος, ὁ ἀράξης, τοῦ ἀράξου. λάπιθος, ὁ λαπίθης, τοῦ λαπίθου. Etiam in

της.

της. quæ composita non sunt à uerbo κρατῶ. ut ὁ δότης, τοῦ δότου. ὁ χάρτης, τοῦ χάρτου. ὁ δύτης, τοῦ δύτου.

θης.

In θης. quoque desinentia his similia sunt. ὁ σκύθης, τοῦ σκύθου.

νης. λης.

Etiam in ανης. ινης. ονης. υνης, καὶ ωνης, καὶ ολης. ὁ ἰορδάνης, τοῦ ἰορδάνου. ὁ αἰσχίνης, τοῦ αἰσχίνου. ὁ γηρυόνης, τοῦ γηρυόνου. καὶ γηρυὼν, γηρυόνος, καὶ γηρυονεύς, γηρυονέος sæpe apud poëtas. ὁ κιρύνης, τοῦ κιρύνου. ὁ τελώνης, τοῦ τελώνου. ὁ ὀζλόης, τοῦ ὀζόλου. Grauitona quoque in ης. desinentia, super duas syllabas habentia ante ης. immutabilem quampiam geminatam. ὁ ἰωάννης, τοῦ ἰωάννου. ὁ κοβάλλης, τοῦ κοβάλλου. excipitur ὁ πόλλης, τοῦ πόλλητος, est enim dissyllabum. & ὁ ἀειλλής, τοῦ ἀειλλοῦς, ὀξύτονον γάρ. Etiam in ης. quæ sunt unius generis, & à uerbis composita. ut πωλῶ, ὁ βιβλιοπώλης. τοῦ βιβλιοπώλου. μετρῶ, ὁ γεωμέτρης, τοῦ γεωμέτρου. τρίβω, ὁ παιδοτρίβης, τοῦ παιδοτρίβου. βαίνω, ὁ σχοινοβάτης, τοῦ σχοινοβάτου.

De nominibus in ης. habentibus gtm̄ in η.

Monosyllaba in ης. desinentia, circunflexa, abiecto σ. faciunt genitiuum. ut ὁ δρῆς, τοῦ δρῆ. ὁ τρῆς, τοῦ τρῆ. Sic ποδῆς, ποδῆ, solea, quod dissyllabum.

Hactenus

Hactenus de parisyllabis: nunc de imparisyllabis.

DEsinentia in ης. grauitona iambica, à præsenti uer- bo deriuata, cuius consonantem seruant, in τος. mit- tunt genitiuum. ut λείβω, ὁ λείβης, τοῦ λείβητος. λήχω, ὁ λάχης, τοῦ λάχητος. πένω, ὁ καὶ ἡ πένης, τοῦ καὶ τῆς πένητος. πλανῶ, ὁ πλάνης, τοῦ πλάνητος, καὶ ὁ πλανήτης, τοῦ πλανήτου. κρατῶ, ὁ κρά- της, τοῦ κράτητος. δαίρω, ὁ δάρης, τοῦ δάρητος, καὶ δάρου. ὁ κόμης, τοῦ κόμητος, καὶ κόμου. ὁ γύης, τοῦ γύητος, καὶ γύου. ὁ μύκης, τοῦ μύκητος, καὶ μύκου. ὁ πύδης, τοῦ πύδητος, καὶ πύδου. ὁ χάρης, τοῦ χάρητος, καὶ χάρου. ὁ πύλης, τοῦ πύλητος, καὶ πύλου. ὁ μύνις, τοῦ μύνητος, καὶ μύνου. ὁ μέγης, τοῦ μέγητος, καὶ μέγου. Etiam in ης. μονοσύλλαβα ὀξύτονα, in τος. mittunt genitiuum. ut ὁ κρῆς, τοῦ κρητός. ὁ γνής, τοῦ γνητός. ὁ θής, τοῦ θητός. In ης. quoque desinentia polysyllaba, composita communia oxytona, & à uerbis deriuata, per τος. puram uariantur, & unam syllabam præteriti perfecti seruant. ut βέβληται, ἀβλής, ἀβλῆτος. δέδμηται, ἀδμής, ἀδμῆτος. τέθνηκα, ἡ μιθνής, μιθνῆτος. ἡ ἡμιθανής, κατὰ συνκοπήν, semimortuus. Etiam in ης. quæ habent ante ης. immutabilem, & ante im- mutabilem uocalem aliquam. ut ὑπέρης, ὑπέρητος. ἀκέλης, ἀκέλητος. κεφάλης, κεφάλητος. ἐπιάλης, ἐπιάλητος. Etiam in ῆς. circunflexa, à nominibus in εις. deriuata. δαφνῆς, δαφνῆν- τος, ἀπὸ τοῦ δαφνήεις. φθογγῆς, φθογγῆντος, ἀπὸ τοῦ φθογγήεις. τιμῆς, τιμῆντος, ἀπὸ τοῦ τιμήεις. Adnotantur etiam hæc quæ in ης. desinunt, & in εντος. mittunt genitiuum. ut ὁ κλύμης, τοῦ κλήμεντος. ὁ μάνις, τοῦ μάνεντος. ὁ ουάλης, τοῦ ουάλεντος. ὁ κρί- σκης, τοῦ κρίσκεντος.

In ης. deri- uatiua.

ης. mono- syllaba.

Immutabilis ante ης.

ης. circun- flexa ab εις.

Notio.

De nominibus in ης. quæ per crasim in ους. faciunt genitiuum.

Nomina in ῆς. circunflexa, composita ἀπὸ τοῦ κλέος, in οῦ. κατὰ κρᾶσιν faciunt genitiuum. ut ὁ ἀνδροκλῆς. τοῦ ἀνδροκλέος, ἀνδροκλοῦς. ὁ ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέος, ἡρακλοῦς. Etiam nomi- na propria in ης., à uerbis composita, in ους. faciunt geniti- uum. δεύκω, ὁ πολυδεύκης, τοῦ πολυδεύκεος, πολυδεύκους. μήδω, ὁ διομήδης, τοῦ διομήδεος, διομήδους. φαίνω, ὁ ἀριστοφάνης, τοῦ ἀρι- στοφάνεος, ἀριστοφάνους. Etiam in ης. à neutris in ος. com- posita. τὸ σθένος, ὁ δημοσθένης, τοῦ δημοσθένεος, δημοσθένους. τὸ γέ- νος, ὁ διογένης, τοῦ διογένεος, διογένους. τὸ τέλος, ὁ ἀριστοτέλης, τοῦ

 ἀριστοτέλεος,

ἀριστοτέλεος. ἀριστοτέλους. & cætera huiusmodi. Excipitur ὁ ἀμέλης, τοῦ ἀμέλητος. & ὁ ἀμύνης, τοῦ ἀμύνητος.

Adiectiua in ης. Etiam adiectiua in ης. ὀξύτονα & grauitona, habentia neutrum in ες. ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. ὁ καὶ ἡ εὐμενής, τοῦ καὶ τῆς εὐμενέος, εὐμενοῦς. ὁ καὶ ἡ κακοήθης, τοῦ καὶ τῆς κακοήθεος, κακοήθους.

ρης. Etiam in ρης. dissyllaba. ὁ πλήρης, τοῦ πλήρεος, πλήρους. ἄρης uero ἄρου. & ἄρης, ἄρητος. & ἄρης, ἄρεος, ἄρους. & ἄρευς, ἄρεος κοινῶς, καὶ ἄρηος ἰωνικῶς, καὶ ἄρεος ἀττικῶς, καὶ ἄρειος αἰολικῶς.

Etiam in ωρης. desinētia, & in ηρης, & ωδης. ut διώρης. τριήρης.

νης. λοιμώδης. Etiam in νης, ὀξύτονα. σαφηνής, γαληνής. Desi-

ης. ab υς. nentia quoque in ης. à nominibus in υς. deriuata. βαρύς, ἀβαρής. ὠκύς, ποδώκης.

Annotatiuncula. Hic aduertendum est, nomina in ης. composita à neutris in ος. desinentibus, si sint propria, grauari. δημοσθένης. ἀριστοτέλης. Si uero adiectiua, acui. ut εὐμενής. δυσμενής.

ἔτος. διετής. τριετής. τετραετής. Deriuata autem ἀπὸ τοῦ ἔτος. grauantur, ἔθει ἀττικῶ. διέτης. τριέτης. τετραέτης & alia. Grauantur quoque & adiectiua composita à trissyllabis nominibus in ος. & etiam dissyllabis, habentibus η. in penultima, si post eam sequatur consonans. ut μέγεθος, παμμεγέθης. μῆκος, μεγαμήκης. ἦθος, κακοήθης. μῆκος, ἐπιμήκης. & cætera.

Notio. Hoc etiam adnotandum est, desinentia in ης. impariter declinata, si per τ. uarientur, eundem habere & nominatiuū & uocatiuum. ut λάχης, λάχητος, ὦ λάχης. λέβης, λέβητος, ὦ λέβης. Si uero διὰ τοῦ ντ. in ν. mittere uocatiuum. τιμῆς, τιμῆντος, τιμῆν.

Παραδείγματα.

Exemplum nominum in ης. desin. Ὁ λάχης. τοῦ λάχητος. τῷ λάχητι. τὸν λάχητα. ὦ λάχης. Δυϊκά. τὼ λάχητε. τοῖν λαχήτοιν. ὦ λάχητε. Πληθυντικά. οἱ λάχητες. τῶν λαχήτων. τοῖς λάχησι. τοὺς λάχητας. ὦ λάχητες.

In ις. nom. Ὁ μάντις. τοῦ μάντιος. τῷ μάντιι. τὸν μάντιν. ὦ μάντι κοινῶς, καὶ ὦ μάντις ἀττικῶς. Inuenitur etiam μάντιδος, διὰ τοῦ δ. raro tamen, in compositione uero frequentissime. ut πρόμαντις, προμάντιδος. ὀρθόμαντις, ὀρθομάντιδος. μάντεος uero prosa oratione frequentius.

Ὁ μέρμις. τοῦ μέρμιθος. τῷ μέρμιθι. ὁ κανών. τὰ εἰς ις. λήγοντα ἔχοντα πρὸ τοῦ ι. δύο ἀμετάβολα, διὰ τοῦ θος. κλίνονται. βάλλις, βάλλιθος, species herbæ. ὄρνις, ὄρνιθος, auis: sed hæc

De accusatiuo annot. pauca sunt. Quo in loco aduertendum est, nomina tam masculina quàm fœminina in ις. desinentia, siue per ι. siue per

per υ. facientia genitiuum in ος. purum, si habeant ante ος.
δίχρονον, in ν. solum mittere adcusatiuum. ut ὄφις. ὄφιος, ὄ-
φιν. πόλις. πόλιος, πόλιν. Hoc idem faciunt & ὀξύτονα in υς. υς.
Quãquàm ante ος. δίχρονον non habeãt. ut ἡδύς. ἡδέος, ἡδύν.
εὐρύς. εὐρέος. εὐρύν. At εὐρέα πόντον. & πολέα στρατόν, & similia,
poëtica sunt. Si uerò in ος. non purum desinant, sed cum
aliqua consonante, si sint ὀξύτονα, in α. solum mittunt adcu-
satiuum. ut κρηπίς, κρηπῖδος, κρηπῖδα. χλαμύς. χλαμύδος, χλα-
μύδα. Si uerò sint grauitona, non solum in α. sed in ν. faciũt
adcusatiuum. ut χάρις, χάριτος, χάριτα, καὶ χάριν. μῆνις, μήνιδος,
μήνιδα, καὶ μῆνιν. ἔπηλυς, ἐπήλυδος, ἐπήλυδα, καὶ ἔπηλυν. Viden-
tur tamen huiusmodi nomina quæ in δος. mittunt genitiuũ
non ex eadem declinatione duplicem habere adcusatiuũ:
sed ex diuersa. Declinantur enim διὰ τοῦ δ. κοινῶς. ut πάρις, Πάρις.
πάριδος, πάριδι, unde πάριδα. μῆνις, μήνιδος, μήνιδι, μήνιδα.
Subtracto uerò δ. ἰωνικῶς, fit πάρις. πάριος. sicut ὄφις, ὄφιος.
Ιλιάδος γ. Αψ ὀρόων πάριος δὲ θεοῦς ἰκκλῆρος ὄρουσεν.
Vnde adcusatiuus πάριν, quod à nominatiuo fit: sicut ἀπὸ
τοῦ ὄφις, ὄφιν. Et μῆνις, μήνιος. Οδυσσείας γ.
Μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρις.
Vnde adcusatiuus μῆνιν ἄειδε θεά. Nam Iones in nomini- Ionum mos
bus desinentibus in ις. grauitonis, declinatis διὰ τοῦ δος. abij-
cientes δ. proprium faciunt genitiuum: quod non faciunt
in ὀξυτόνοις. Non enim dicunt ἀσπίς, ἀσπίδος, ἀσπίος. Sed ho-
rum usus uarius est.

Ο τιμήεις. τοῦ τιμήεντος. τῷ τιμήεντι. τὸν τιμήεντα. ὦ τιμῆεν. καὶ τιμήει κοινῶς, καὶ τιμήεις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ τιμήεντε. τοῖν τιμηέντοιν. ὦ τιμήεντε. Πληθυντικά. οἱ τιμήεντες. τῶν τιμηέντων. τοῖς τιμήεισι, καὶ τιμήεσσι. τοὺς τιμήεντας. ὦ τιμήεντες.

Ο εὐρύς, τοῦ εὐρέος. τῷ εὐρέϊ, καὶ εὐρεῖ. τὸν εὐρέα, καὶ εὐρύν. ὦ εὐρύ υς.
κοινῶς, καὶ ὦ εὐρύς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ εὐρέε. τοῖν εὐρέοιν. ὦ εὐρέε.
Πληθυντικά. οἱ εὐρέες, εὐρεῖς. τῶν εὐρέων. τοῖς εὐρέσι. τοὺς εὐρέας,
εὐρεῖς. ὦ εὐρέες, εὐρεῖς. Ο νέκυς. τοῦ νέκυος. τῷ νέκυϊ. τὸν νέκυν. ὦ νέ-
κυ κοινῶς, καὶ ὦ νέκυς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ νέκυε. τοῖν νεκύοιν. ὦ νέκυε.
Πληθυντ. οἱ νέκυες, νέκυς. τῶν νεκύων. τοῖς νέκυσι. τοὺς νέκυας, νέ-
κυς, ὦ νέκυες. Diminutiua in υς. circunflexa, abiecto σ.
paribus syllabis declinantur. ut ὁ καμῦς. τοῦ καμῦ. τῷ καμῦ.
τὸν καμῦν. ὁ διονῦς, τοῦ διονῦ. τῷ διονῦ. τὸν διονῦν.

κλαυσῦς.

Ο κλαυσοῦς. τοῦ κλαυσοῦ. τῷ κλαυσοῦ. τὸν κλαυσοῦν. quorum datiuus in ο. solum absque ι. desinit: ut in prima simplicium declinatione dictum est, & in singulari numero tantum infle-ctuntur. Ο βοῦς. τοῦ βοός, καὶ βοῦ ποιητικῶς. non autem βοός.

ους. quoniam desinentia in ς. cum diphthongo, subiunctiuam uocalem diphthongi abijciunt in genitiuo. exceptis κλεῖς, κλειδός. δαΐς, δαιτός. & παῖς, παιδός. Τῷ βοΐ, non autem βοῖ, κατὰ συναίρεσιν. sicut λητοΐ, λητοῖ. quoniam datiuus dissyllabus extremam corripiens, synæresim non patitur. Τὸν βόα, καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. Δυϊκά. Τὼ βόε. τοῖν βοοῖν. ὦ βόε. Πληθυντικά. Οἱ βόες, βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βουσὶ κοινῶς, καὶ βόεσι Ιωνικῶς. Ιλιάδος κ. Αλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσι. τοὺς βόας, βοῦς. ο. & α. in ου. diphthongum contractis: non autem βῶς, secundum cõmunem regulam, τροπῇ τοῦ ο. καὶ α. εἰς ω. μέγα. Quandoquidem in huiusmodi contractis casi-

Canon. bus propria adsignatur regula, quæ est, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ. λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον καὶ ὁμόχρονον, καὶ τῷ κλητικήν. ὦ βόες, βοῦς.

Ο πούς. τοῦ ποδός. τῷ ποδί. τὸν πόδα. ὦ πούς.

ως. Ο ἱδρώς. τοῦ ἱδρῶτος. τῷ ἱδρῶτι, καὶ ἱδρῷ. τὸν ἱδρῶτα, καὶ ἱδρῶ. ὦ ἱδρώς. Δυϊκά. τὼ ἱδρῶτε. τοῖν ἱδρώτοιν. ὦ ἱδρῶτε. Πληθυν. οἱ ἱδρῶτες. τῶν ἱδρώτων. τοῖς ἱδρῶσι. τοὺς ἱδρῶτας. ὦ ἱδρῶτες.

Ο ἥρως. τοῦ ἥρωος. τῷ ἥρωι. τὸν ἥρωα. ὦ ἥρως. καὶ τὰ λοιπά.

Adnotatio. Quo in loco aduertendum est, nomina in ως. desinentia oxytona μονοσύλλαβα, habentia unam ex consonantibus tertiæ coniugationis grauitonorum, hoc est, δ. θ. τ. per ος. purum uariari. ut δμώς, δμωός. θώς, θωός. τρώς, τρωός. Quæ uerò nullam dictarum consonantium habent, si sint ἀπαθῆ. hoc est, si non patiantur, per τος. uariari. ut φώς, φωτός. uir. χρώς, χρωτός, corpus. Si aũt patiantur, abiecto σ. ad similitudinem Atticæ declinationis uariari. ut ὁ σῶς, τοῦ σῶ. ὁ ζώς, τοῦ ζῶ. ὁ κῶς, τοῦ κῶ, ἀπὸ τοῦ σῶος, ἢ σάος. ζωός. κῶος. ὁ πολίτης. quorum ὁ ζώς, acuitur, quanquàm ex crasi fiat. Quoniam ex accentu graui & acuto fit circunflexus.

Ο ἔρως. τοῦ ἔρωτος κοινῶς, καὶ ἔρω ἀττικῶς. καὶ ὁ ἔρος. τοῦ ἔρου. τῷ ἔρῳ. τὸν ἔρον αἰολικῶς. Οδυσσείας. α.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Ο μίνως. τοῦ μίνωος κοινῶς, καὶ μίνω ἀττικῶς. Nam Attici huiusmodi

iusmodi nomina ad propriam referunt declinationem.

Ο ἅλς. τοῦ ἁλός. τῷ ἁλί. τὸν ἅλα. ὦ ἅλς. Δυϊκά. τὼ ἅλε. τοῖν ἁλοῖν. ὦ ἅλε. Πλη. οἱ ἅλες. τῶν ἁλῶν. τοῖς ἁλσί. τοὺς ἅλας. ὦ ἅλες, quod in masculino genere sal significat, in fœminino uerò mare, & in numero singulari tantum declinatur. λς.

Ο μάκαρς, τοῦ μάκαρτος. τῷ μάκαρτι. τὸν μάκαρτα. ὦ μάκαρς. Quod nomen treis habet nominatiuos, uidelicet ὁ μακάριος, τοῦ μακαρίου. abiectis uerò duabus extremis syllabis, ρ. tamen ac σ. manentibus, fit μάκαρς. expuncto deinde σ. fit μάκαρ, μάκαρος. Οδυσ. ε. τρίς μάκαρες δαναοὶ, καὶ τετράκις οἱ τότ' ὄλοντο. ρς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ν.

Ο Πάν. τοῦ πανός. τῷ πανί. τὸν πάνα. ὦ πάν. deus Arcadiæ. πᾶν uerò παντὸς neutrum, ἀπὸ τοῦ πᾶς παντός, adiectiuum est. De nominibus in αν. desinentibus

Ο τιτάν. τοῦ τιτᾶνος. τῷ τιτᾶνι. τὸν τιτᾶνα. ὦ τιτάν. Δυϊκά. τὼ τιτᾶνε. τοῖν τιτάνοιν. ὦ τιτᾶνε. Πλη. οἱ τιτᾶνες. τῶν τιτάνων. τοῖς τιτᾶσι. τοὺς τιτᾶνας. ὦ τιτᾶνες.

Ο ἕλλην. τοῦ ἕλληνος. τῷ ἕλληνι. τὸν ἕλληνα. ὦ ἕλλην. ην.

Ο σωλήν. τοῦ σωλῆνος. τῷ σωλῆνι. τὸν σωλῆνα. ὦ σωλήν.

Ο δελφίν. τοῦ δελφῖνος. τῷ δελφῖνι. τὸν δελφῖνα. ὦ δελφίν. ιν.

Aduertendum est nomina in ιν. desinentia δικατάληκτα appellari, quoniam in ις. etiam desinunt. ut δελφίς. quod & Theodosius asserit sic inquiens. δικατάληκτα τε καλεῖται, ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις εἰς ις. λήγει: παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις εἰς ιν. ἀκτίν, καὶ ἀκτίς. ῥίν, καὶ ῥίς. eadem tamen seruatur declinatio, & ubique ι. manet productũ. excipitur τίς, τινός. quod ι. habet natura correptum, nec δικατάληκτον est. Annotatio de nominibus in ις. & ιν. τίς.

Ο φόρκυν. τοῦ φόρκυνος. τῷ φόρκυνι, καὶ φόρκυ κατὰ ἀποκοπήν. τὸν φόρκυνα. ὦ φόρκυν. καὶ ἄλλως. υν.

Ο φόρκυς. τοῦ φόρκυος. τῷ φόρκυϊ. τὸν φόρκυν. ὦ φόρκυς. καὶ ἄλλως.

Ο φόρκος. τοῦ φόρκου. τῷ φόρκῳ. τὸν φόρκον. ὦ φόρκε.

Nomina in ων. desinentia, aut acuuntur. ut ἑλικών: aut grauantur. ut πλάτων: aut circunflectuntur. ut ποσειδῶν. Oxytona enim, apposita ος. syllaba, faciunt genitiuum. Sed in obliquis partim seruant ω. μέγα. ut κοιτών, κοιτῶνος. Nomina in ων. acuta.

x partim

partim uerò uertunt illud in ο. μικρόν· ut σαρπηδών, σαρπηδόνος. Grauitona uerò aut adiuncta ος. ſyllaba declinantur, nunc ſeruato ω. magno in obliquis. ut πλάτων, πλάτωνος. nunc in ο. paruum uerſo. ut σώφρων, σώφρονος. aut per ντ. ω. magno in ο. paruum mutato. ut θεράπων θεράποντος. At circunflexa ut plurimum διὰ τ͂ ντ. declinantur, & in obliquis ω. magnum omnino ſeruant. ut δημοφῶν, δημοφῶντος. Sed quia huiuſmodi nomina multa & uaria ſunt, eundem ordinem in his ſeruabimus. quo & Ioannes Charax uſus eſt, & primum de monoſyllabis.

Grauitona.

Circunflexa

In ων. monoſyllaba. Monoſyllaba in ων. deſinentia acuuntur, & appoſita ος. ſyllaba declinantur, ſeruantq; ω. magnum in obliquis. ut πρών, πρωνός. κλών, κλωνός, θών, θωνός. χθὼν uerò χθονός terra, per ο. paruum, quoniam ſolum fœmininum. iccirco ab Herodiano μόνηρες, hoc eſt, unicum ſiue ſolum dicitur.

In ων. comparatiua. Deſinentia in ων. comparatiua, per ο paruum declinantur. ut κρείσσων, κρείσσονος. χείρων, χείρονος. ἀρείων, ἀρείονος.

Patronymica. Deſinentia in ων. patronymica, per ω. magnum uariantur. πηλείων, πηλείωνος. ἀτρείων, ἀτρείονος. κρονίων uerò κρονίονος apud poëtas temporis quantitatē mutauit. Ιλιάδος ξ. Ζηνὸς δ᾽ οὐκ ἂν ἔγωγε κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην.

Diminutiua Diminutiua quoq; in ων. ſeruant ω. μέγα. ut ξήνων, ξήνωνος. λάκων. λάκωνος. βάκχων, βάκχωνος. μορίων, μορίωνος.

Deriuatiua. Deſinentia in ων. quæ à futuro uerborum deriuantur, per ο. paruum inflectuntur. νοήσω, νοήμων, νοήμονος. στήσω, στήμων, στήμονος.

Iambica. Deſinentia in ων. iambica, ſiue acuantur, ſiue grauentur, ſeruant ω. μέγα, ſi ante finalem ι. habeant. τρίβων, τρίβωνος. σίμων, σίμωνος. πιθών, πιθῶνος. χιτών, χιτῶνος.

Oxytona. Deſinentia in ων. oxytona, fœminina ſuper duas ſyllabas, uertunt ω. magnum in ο. paruum. λαιστρυγών, λαιστρυγόνος. πηλεών, πηλεόνος.

Gentilia. Nomina gentilia in ων. grauitona, in obliquis ſeruant ω. μέγα. μύτων, μύτωνος. κύδων, κύδωνος. καδμείων, καδμείωνος. excipitur κίκων, κίκονος. Si uerò proprium ſit nomen κίκωνος facit. excipitur etiam μαλθάκων, μαλθάκονος.

In ων. purum. Deſinentia in ων. purum grauitona, habentia ancipitem longam in antepenultima, per ο. paruum inflectuntur. ἰκετάων,

τάωρ, ἰκιτάονος. μαχάωρ, μαχάονος, ἀριτάωρ, ἀριτάονος. ἀρίωρ uerò ὠρίωνὸς, si ι. correptum habeat. Ευριπίδης. τάτ' ἄςρα, καὶ τὸν ὠρίωνα δέχομαι. Necessariò enim quarta sedes iambũ habet, qui non de sede secunda cederet, aut quarta, ut Hor. Si uerò productũ, ὠρίονος facit. Homerus tñ ὠρίωνα dixit ι. existente lõga. Οδυσ. λ. τὸν δ' μετ' ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα. & Ιλιάδος χ. ὅντε κύν' ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Desinentia in ωρ. purum, grauitona, ancipitem correptam in penultima habentia, per ω. μέγα uariantur. ἀμφιτρύωρ, ἀμφιτρύωνος. ἠετίωρ, ἠετίωνος.

Desinentia in ωρ. & quæ habent ι. in penultima, ω. seruant in obliquis. πυλιώρ, πυλεῶνος. ποσειδῶρ, ποσειδῶνος.

Desinẽtia in βωρ. omnia per ω. μέγα inflectuntur. τρίβωρ, τρίβωνος. ἄμβωρ, ἄμβωνος. βυβώρ, βυβῶνος. ἀραβῶρ, ἀραβῶνος. βωρ.

Desinentia in γωρ. disyllaba, grauitona, διὰ τῦ ω. μεγάλυ uariantur. πώγωρ, πώγωνος. ἄιγωρ, ἄιγωνος. γωρ.

Desinentia in δωρ. grauitona, simplicia, ω. μέγα seruant in obliquis. φαίδωρ, φαίδωνος. σπάδωρ in differens est. κνάδωρ uerò κνώδοντος, quoniam compositum ἐςὶ παρὰ τὸ ὀδοὺς, ὀδόντος, cuius declinationem seruauit. ὡς παρὰ σοφοκλῆ ἐν αἴαντι. πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος ὦ τάλας. est autem κνώδωρ propriè acuta ensis acies, sed pro ipso ense ponitur. δωρ. κνώδωρ.

Desinentia in ωρ. quæ aliquam aspiratarum habent, siue tenuium, per ω. magnum inflectuntur. αἴθωρ, αἴθωνος. σφώρ, σφῶνος. βράχωρ, βράχωνος. γλαύκωρ, γλαύκωνος. λάμπωρ, λάμπωνος. πλούτωρ, πλούτωνος. θωρ. φωρ. χωρ.

Desinentia in λωρ. omnia per ω. magnum inflectuntur. ut ἀπόλλωρ, ἀπόλλωνος. βάλλωρ, βάλλωνος. λωρ.

Desinentia in μωρ. & quæ habent ι. ante μ. per ο. μικρὸν declinantur. ἡγεμώρ, ἡγεμόνος. κηδεμώρ, κηδεμόνος. Aliud autem habentia ante μ. ω. μέγα seruant in obliquis. ποταμώρ, ποταμῶνος. χειμώρ, χειμῶνος. λειμώρ, λειμῶνος. Si uerò μ. cum aliqua consonante implexum sit, per ο. paruum uariatur. φράδμωρ, φράδμονος. ἄκμωρ, ἄκμονος. μωρ.

Desinentia in νωρ. ω. μέγα seruant. ῥίνωρ, ῥίνωνος. κόνωρ, κόνωνος. ἀμείνωρ uerò ἀμείνονος, quoniam comparatiuum. annotatur & κηνώρ, κηνόνος. νωρ.

ρων. Desinentia in ρων. omnia per ω. μέγα uariantur. ἥρων, ἥρωνος. χέρων, χέρωνος proprium nomen. Comparatiuum uero χείρονος facit.

ζων. Desinentia in ζων. & quæ alijs non subijciuntur regulis, per ω. μέγα inflectuntur. ῥίζων, ῥίζωνος. ἄζων, ἄζωνος. τὸ δὲ μείζων, μείζονος, & ὀλίζων, ὀλίζονος, ἀπὸ τοῦ ὀλίγων. Comparatiua sunt, & communis generis.

ξων. Desinentia in ξων. & quæ non habent participalia nomina, διὰ τοῦ ω. μεγάλου κλίνονται. δράξων, δράξωνος. ἄξων, ἄξωνος.

σων. Desinentia in σων. per ω. μέγα declinātur. γράσων, γράσωνος. θράσων, θράσωνος. ἰάσων uero ἰάσονος, παρὰ τῷ ποιητῇ.

In ων. participalia. Aduertendum est nomina participalia, etsi sub aliqua dictarum regularum cadant, διὰ τοῦ ντ. declinari. ut χαρναβῶν, χαρναβῶντος. οὐκαλέγων, οὐκαλέγωντος, Troiani nomen Ιλιάδος γ. Οὐκαλέγωντε, καὶ ἀντήνορ πεπνυμένω ἄμφω. Κελάδων, κελάδωντος. ὑψίζων, ὑψίζωντος. φαίθων, φαίθοντος.

Annotat. Neque hoc ignorandū est, quædam esse nomina, quæ cum duabus regulis subiecta sint, secundum utranque declinantur. ut χάρων, quod quatenus participale est ἀπὸ τοῦ χαίρειν, κατ' εὐφημισμόν, χάροντος facit. Quatenus uero desinit in ρων. χάρωνος. Sic & δράκων, quatenus habet fœmineum διὰ τοῦ αινα. per ντ. uariatur. δράκων, δράκωντος. quatenus uero in κων. δράκωνος facit.

αιων. Desinentia in ων. si in penultima αι. diphthongum habuerint, per ω. magnum inflectuntur, ἀγαίων, ἀγαίωνος. βαίων, βαίωνος. ἀθηναίων, ἀθηναίωνος.

In ων. composita. Composita in ων. simplicium seruant declinatiouem. φιλοπλάτων, φιλοπλάτωνος, ἀσυγείτων. ἀσυγείτονος. Seruant etiam & tonum. Excipiuntur dissyllaba, quæ cum sint ὀξύτονα, in penultimam retrahūt accentum. ut χιτών, χαλκοχίτων, μονοχίτων, αἰών, μακραίων.

In ων. circunflexa. Desinentia in ων. circunflexa, διὰ τοῦ ντ. κλίνονται, seruātque ω. μέγα in obliquis. ξενοφῶν, ξενοφῶντος. ἀγλαοφῶν, ἀγλαοφῶντος. δημοφῶν, δημοφῶντος. excipitur ποσειδῶν, ποσειδῶνος. & ταῶν, ταῶνος. & τυφῶν, τυφῶνος, ἀπὸ τοῦ τύφω, τὸ καίω, hoc est ardeo. καὶ ἀττικῶς τυφώς, τυφῶ. dicitur & τυφεύς, τυφῶνος. & τυφοεύς, τυφοέως. & τυφάων, τυφάωνος. Inuenitur etiam apud Poëtas δημοφόων & δημοκόων, quæ perfecta sunt

sunt eorum quæ sunt δημεφῶν & δημοκῶν. Nam ex ο. & ω. fit crasis in ω. μέγα, & ex acuto & graui fit circunflexus accentus. Sic & ποσειδῶν, ab eo quod est ποσειδέων, siue ποσειδάων.

De uocatiuo horum nominum in ῶν. desinentium.

Aduertendum est, desinentia in ών. oxytona, eundem habere nominatiuum & uocatiuum. ut ὁ ἐλαιών, ὦ ἐλαιών. ὁ εἰκών, ὦ εἰκών. Similiter & circunflexa. ut ὁ ξενοφῶν, ὦ ξενοφῶν. Excipitur ὁ ποσειδῶν, ὦ πόσειδον, καὶ ποσείδαον, ἀπὸ τοῦ ποσειδάων, ποσειδάονος. Grauitona uero à genitiuo formant suum uocatiuū, abiecta finali syllaba. ut τρύφων, τρύφωνος, ὦ τρύφων. θέων, θέωνος, ὦ θέων. λέων, λέοντος, ὦ λέον. Sed aduertendum est, quædam composita polysyllaba in ων, facere uocatiuū, accentu in antepenultimam retracto. ut ἀγαμέμνων, ἀγαμέμνονος, ὦ ἀγάμεμνον. ἀπόλλων, ἀπόλλωνος, ὦ ἄπολλον. At Aeoles corripiunt ω. in uocatiuo casu omniū nominum in ων. desinentium. ut ἀηδών, ὦ ἀηδόν. χελιδών, ὦ χελιδόν.

Vocatiuus nominum in ων.

Annotatio.

Παραδείγματα.

Ο εἰκών. τοῦ εἰκῶνος. τῷ εἰκῶνι. τὸν εἰκῶνα. ὦ εἰκών. Δυϊκά τὼ εἰκῶνε. τοῖν εἰκώνοιν. ὦ εἰκῶνε. Πληθυν. οἱ εἰκῶνες. τῶν εἰκώνων. τοῖς εἰκῶσι. τοὺς εἰκῶνας. ὦ εἰκῶνες.

Exempla nominum in ων.

Ο ποσειδῶν. τοῦ ποσειδῶνος. τῷ ποσειδῶνι. τὸν ποσειδῶνα, καὶ ποσειδῶ, κατὰ ἀποκοπήν. ὦ πόσειδον.

Ο πλάτων. τ πλάτωνος. τῷ πλάτωνι, τὸν πλάτωνα. ὦ πλάτων.

Ο ἀπόλλων. τοῦ ἀπόλλωνος. τῷ ἀπόλλωνι. τὸν ἀπόλλωνα, καὶ ἀπόλλω, κατ' ἀποκοπήν. ὦ ἄπολλον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ξ. Ψ. καὶ Ρ.

Nomina in ξ. καὶ ψ. desinentia, in obliquis uocalē seruant nominatiui. ut νάρθηξ, νάρθηκος. σκώληξ, σκώληκος. Excipitur ἀλώπηξ, ἀλώπεκος, quod η. in ε. uertit. ut κύκλωψ, κύκλωπος. μώλωψ, μώλωπος. Omne nomen in aliquam duplicium desinens, aut adspiratam habet in obliquis, aut tenuem, aut mediam. Desinentia in ξ. consonanteis secundæ coniugationis grauitonorum seruant in obliquis. hoc est γ. κ. χ. ut ὄρτυξ, ὄρτυγος. κόραξ, κόρακος. ὄνυξ, ὄνυχος. & datiuum pluralem in ξ. mittunt. Desinentia uero in ψ. consonanteis primæ coniugationis seruant.

De nominibus in ξ. & ψ.

Canon.

x 1 uidelicet

distinctione uerò, quoniam ρ. non uult aliam habere conso nantem iuxta se, præter alterum ρ. ut ἄῤῥωσος: huius gratia interpositum est δ. & ἀνδρός. factum est. Cuius adcusatiuus singularis est ἄνδρα παρεξυτόνως, ἀπὸ τοῦ ἀνέρα. Licet ex communi regula adcusatiuus singularis in eadem syllaba accentum habere debeat, in qua & genitiuus. Sed ab ea excipiuntur nomina quintæ declinationis: quorum genitiuus dissyllabus in ος. desinit. In his enim genitiuus acuitur: adcusatiuus uerò grauatur, ut βοός, βόα. διός, δία. Sic ἀνδρός, ἄνδρα. tanquàm dissyllabum faciens genitiuum in ος.

Patitur etiam syncopam ὁ πατὴρ in omnibus obliquis: nisi quid obstet, ut dictum est. Nam non dicimus in adcusatiuo τὸν πάτρα, ne coincidat cum nominatiuo ἡ πάτρα, quod Doricum est, pro ἡ πάτρη. cuius genitiuus est τῆς πάτρας. Demosthenes περὶ στεφάνου. Οἱ δὲ πάτρας ἕνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο ὅπλα. hoc est, patriæ gratia. Etiam ex huiusmodi nominibus quatuor adnotantur, hoc est, σωτὴρ. δαὴρ. ἀνὴρ. πατὴρ. quæ proprium faciunt uocatiuum in ερ. accentu etiam in penultimam retracto. Quoniam desinentia in ρ. supra unam syllabam, si extremam habent correptam, accentum retrahunt in penultimam. ut σῶτερ. δᾶερ. ἄνερ. πάτερ. Duo horum etiam datiuum pluralem proprium faciunt. hoc est, ἀνὴρ, ἀνδράσι. & πατὴρ, πατράσι. ἀπὸ τοῦ ἀνδρὶ, καὶ πατρὶ datiuis pluralibus. τροπῇ τοῦ ι. εἰς α. καὶ προσθέσει τῆς σι. Inuenitur etiã ἄνδρεσσι, à nominatiuo plurali ἄνδρες, adiuncta σι. syllaba. Ὀδυσσείας λ. πατὴρ. σωτὴρ. δαὴρ.

Δωτίνην τελέσω, πομπὴν δ' ἄνδρεσσι μελήσει.

Ὁ φθεὶρ. τοῦ φθειρός. τῷ φθειρί, τὸν φθεῖρα. ὦ φθείρ. ειρ.
Ὁ μάρτυρ. τοῦ μάρτυρος. τῷ μάρτυρι. τὸν μάρτυρα. ὦ μάρτυρ. υρ.
Declinatur etiam ὁ μάρτυρος. τοῦ μαρτύρου. τῷ μαρτύρῳ. &c.

Ιλιάδος α. τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων.

Ὁ ἕκτωρ. τοῦ ἕκτορος. τῷ ἕκτορι. τὸν ἕκτορα. ὦ ἕκτωρ. ωρ.
Ὁ ἰχώρ. τοῦ ἰχῶρος. τῷ ἰχῶρι. τὸν ἰχῶρα. ὦ ἰχώρ.
Desinentia in ωρ. ὀξύτονα., siue monosyllaba sint, siue polysyllaba, & grauitona, etiam habentia λ. ante ω. in obliquis seruant ω. μέγα. ut φώρ, φωρός. ἰχώρ, ἰχῶρος. πέλωρ, πέλωρος. Cætera uerò mutant ω. μέγα in ο. μικρόν. ut ἕκτωρ, ἕκτορος.

ἔκτορος. μέντωρ, μέντορος. Poëtæ tamen metri gratia & producta corripiunt, & correpta producunt.

De nominibus in ψ. Desinentia in ψ. aut β. habent in obliquis, aut π. aut φ. ut supra dictum est: sed uniuersaliter per π. uariantur, siue monosyllaba sint, siue polysyllaba. ut ὤψ, ὠπός. κύκλωψ, κύκλωπος. Quatuor inueniuntur monosyllaba, quæ per β. inflectuntur. φάψ, φαβός. φλέψ, φλεβός. νίψ, νιβός. λίψ, λιβός. Et dissyllaba totidem. ἄραψ, ἄραβος. χάλυψ, χάλυβος. χέρνιψ, χέρνιβος. θάρυψ, θάρυβος. Tria uerò διὰ τοῦ φ. κύνιψ, κύνιφος. σκύραψ. σκύραφος. κατῆλιψ, κατήλιφος. At composita ἀπὸ τοῦ τρίβω, διὰ τοῦ β. inflectuntur. παιδότριψ, παιδότριβος. οἰκότριψ, οἰκότριβος. Aduertendum autem est, nomina in οψ. super unam syllabam per ο. μικρὸν scribi. αἰθίοψ, αἰθίοπος. μέροψ, μέροπος. οἴνοψ, οἴνοπος. Adnotantur κύκλωψ. μώλωψ. σκώλωψ. κώνωψ. νυκτάλωψ, διὰ τοῦ ω. μεγάλου.

Παραδείγματα.

Exemplum in αψ. Ὁ ἄραψ. τοῦ ἄραβος. τῷ ἄραβι. τὸν ἄραβα. ὦ ἄραψ. Δυϊκά. τὼ ἄραβε. τοῖν ἀράβοιν. ὦ ἄραβε. Πληθυντικά. οἱ ἄραβες. τῶν ἀράβων. τοῖς ἄραψι. τοὺς ἄραβας. ὦ ἄραβες.

ωψ. Ὁ κύκλωψ. τοῦ κύκλωπος. τῷ κύκλωπι. τὸν κύκλωπα. ὦ κύκλωψ.

υψ. Ὁ κίνυψ. τοῦ κίνυφος. τῷ κίνυφι. τὸν κίνυφα. ὦ κίνυψ.

DE NOMINIBVS FOEMININIS.

Nominum fœmininorum finales. FOemininorum nominum octo sunt literæ finales. α. η. ω. ν. ξ. ρ. σ. ψ. Desinentia in α. & in η. fœminina æquisyllabica, secundæ sunt declinationis simpliciũ. Quæ uerò in ω. desinunt, quartæ sunt declinationis contractorum, & in ους. κατὰ κρᾶσιν faciunt genitiuum: de quibus proprio loco dicetur. Nunc de alijs terminationibus: & primò de his quæ in ν. desinunt.

Desinentia in ν.

αν. εν. Fœminina in αν. aut in εν. non inueniuntur: sed in ην. ιν. υν. & ων.

Desinentia in ην. fœminina, adiecta ος. syllaba, faciunt genitiuum: seruantque η. in obliquis. ut τροιζήν, τροιζῆνος. συρήν. συρῆνος. excipitur φρήν, φρενός. eò quòd monosyllabum est. Inuenitur autem & γλήν, indeclinabile, ἀπὸ τοῦ γλήνη, ἀποβολῇ τοῦ η.

Η σειρήν

Η σειρὴν. τῆς σειρῆνος. τῇ σειρῆνι. τὴν σειρῆνα. ὦ σειρήν. Δυϊκά. τὼ σειρῆνε. ταῖν σειρήνοιν. ὦ σειρῆνε. Πλη. αἱ σειρῆνες. τῶν σειρήνων. ταῖς σειρῆσι. τὰς σειρῆνας. ὦ σειρῆνες. Exemplum in ην.

Η φρὴν. τῆς φρενός. τῇ φρενί. τὴν φρένα. ὦ φρήν.

Desinentia in ιν. δικατάληκτα, simplicia, acuunt extremã, & adiectione ος. faciunt genitiuum, seruantque ubique ι. pro ductum: sicut & masculina. ut σαλαμὶν, σαλαμῖνος. ἀκτὶν, ἀκτῖνος. dicuntur autem δικατάληκτα, quod nunc in ν. nunc in ς. desinunt, ut supra dictum est. ιν.

Η σαλαμὶν, καὶ σαλαμὶς. τῆς σαλαμῖνος. τῇ σαλαμῖνι. τὴν σαλαμῖνα. ὦ σαλαμὶν, καὶ ὦ σαλαμίς. & alia similiter.

Desinentia in υν. fœminina pauca sunt, & apposita ος. faciunt genitiuum, seruantque in obliquis υ. productum, quemadmodum & masculina. υν.

Η γόρτυν. τῆς γόρτυνος. τῇ γόρτυνι. τὴν γόρτυνα. ὦ γόρτυν.

In ων. desinentia fœminina aut grauantur. ut τρήρων. μήκων. aut acuuntur. ut τρυγών. ἀηδών. nunquàm autem circunflectuntur. ων.

Desinentia in ων. grauitona, apposita ος. syllaba, ac etiam ω. magno seruato, genitiuum faciũt. ut μήκων, μήκωνος. Grauitona.

Similiter & urbium nomina, siue oxytona sint, siue grauitona. ut πυθὼν, πυθῶνος. σιδὼν, σιδῶνος. καλυδὼν καλυδῶνος. πλευρὼν, πλευρῶνος. κρώτων, κρώτωνος. λακεδαίμων uerò seruans simplicis declinationem λακεδαίμονος facit. δαίμων enim δαίμονος.

Desinentia in ων. ὀξύτονα, & quæ non sint urbium nomina, uertunt in obliquis ω. μέγα in ο. μικρόν. ut τρυγὼν, τρυγόνος. χελιδὼν, χελιδόνος. excipitur μελεδὼν, μελεδῶνος. & τυφεὼν, τυφεῶνος. & τυφεδὼν, τυφεδῶνος. Oxytona.

Etiam in δων. nomina urbium, & quæ habent η. in penultima, uertunt ω. μέγα in ο. μικρόν. ἰσηδὼν, ἰσηδόνος. ἀσπληδὼν, ἀσπληδόνος. ἀνθηδὼν, ἀνθηδόνος, στερηδὼν, στερηδόνος. καρχηδὼν, καρχηδόνος. His similia sunt & ἑρμηὼν, ἑρμιόνος. βιὼν, βιόνος. κίὼν, κίόνος. ὀλοωὼν, ὀλοωόνος. Poëtæ tamen nunc producta corripiunt, nunc correpta producunt: ut metri necessitas exigit. δων.

Παραδείγματα.

Η χελιδὼν, τῆς χελιδόνος. τῇ χελιδόνι. τὴν χελιδόνα. ὦ χελιδών.

Exemplum fœm. in ωρ λώρ. Δ. τὰς χελιδόνε. ταῖρ χελιδόνοιρ. ὦ χελιδόνε. Π. αἱ χελιδόνες. τῶν χελιδόνωρ. ταῖς χελιδόσι. τὰς χελιδόνας. ὦ χελιδόνες.

Η μύκωρ. τῆς μύκωνος. τῇ μύκωνι. τὴρ μύκωνα. ὦ μύκωρ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ξ ΘΗΛΥΚΩΝ.

De fœmininis in αξ. Desinētia in αξ. fœminina simplicia, polysyllaba per κ. declinantur, ac extremam corripiunt. unde circunflectunt penultimam, quæcunque eam natura longam habent. ut ἄυλαξ, ἄυλακος. κλῖμαξ, κλίμακος. πίδαξ, πίδακος. θρίδαξ, θρίδακος.

Exemplum. Η κλῖμαξ. τῆς κλίμακος. τῇ κλίμακι. τὴρ κλίμακα. ὦ κλῖμαξ. Δυϊκά. τὼ κλίμακε. ταῖρ κλιμάκοιρ. ὦ κλίμακε. Πλη. αἱ κλίμακες. τῶρ κλιμάκωρ. ταῖς κλίμαξι. τὰς κλίμακας. ὦ κλίμακες.

αιξ. Η γύναιξ, ἄχρηστον, pro quo utimur ἡ γυνὴ secundæ declinationis. τῆς γυναικός, à nominatiuo γύναιξ. τῇ γυναικί. τὴρ γυναῖκα. ὦ γύναι ἀπὸ τοῦ γύναιξ, ἀποβολῇ τοῦ ξ.

Η αἴξ. τῆς αἰγός. τῇ αἰγί. τὴρ αἶγα. ὦ αἴξ.

ηξ. Η πήληξ. τῆς πήληκος. τῇ πήληκι. τὴρ πήληκα. ὦ πήληξ.

ιξ. Η ἴλιξ. τῆς ἴλικος. τῇ ἴλικι. τὴρ ἴλικα. ὦ ἴλιξ.

υξ. Η ἄντυξ. τῆς ἄντυγος. τῇ ἄντυγι. τὴρ ἄντυγα. ὦ ἄντυξ.

Η νύξ. τῆς νυκτός. τῇ νυκτί. τὴρ νύκτα. ὦ νύξ. ἐκ τοῦ νυχός, νυχί: πλεονασμῷ τοῦ τ. καὶ τροπῇ τοῦ χ. εἰς κ. sicut ἄναξ, ἄνακτος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ρ. ΛΗΓΟΝΤΩΝ.

αρ. Η δάμαρ, καὶ δάμαρς. τῆς δάμαρτος. τῇ δάμαρτι. τὴρ δάμαρτα. ὦ δάμαρ, καὶ ὦ δάμαρς.

ερ. Η χείρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴρ χεῖρα. ὦ χείρ. Δυϊκά. τὼ χεῖρε masculino genere, non autem τὰς χεῖρε. Similiter & τὼ γυναῖκε. & τὼ πόλιε, & alia multa priscorum more. ταῖρ χεροῖρ ut plurimum, abiecto ι. τῆς ει. διφθόγγου. ὦ χεῖρε. Πλη. αἱ χεῖρες. τῶρ χερῶρ. ταῖς χερσί, καὶ χείρεσι ἰωνικῶς. τὰς χεῖρας. ὦ χεῖρες. Inuenitur etiam apud poëtas, ἡ χέρ. τῆς χερός. τῇ χερί. τὴρ χέρα. ἄνευ τοῦ ι.

ηρ. Η μήτηρ. τῆς μητέρος, καὶ μητρός. τῇ μητέρι. καὶ μητρί. τὴρ μητέρα solum, quoniam si μῆτρα diceretur, coincideret cum hoc nomine ἡ μήτρα, τῆς μήτρας, quod matricem significat.

cat. ὦ μῆτερ, datiuus pluralis ταῖς μητράσι, ficut πατράσι.

Η θυγάτηρ. τῆς θυγατέρος, καὶ θυγατρός. τῇ θυγατέρι, καὶ θυγατρί. τὴν θυγατέρα, καὶ θύγατρα. ὦ θύγατερ. Datiuus pluralis, ταῖς θυγατράσι, ficut μητράσι.

Η δημήτηρ. τῆς δημήτερος, καὶ δήμητρος. τῇ δημήτερι, καὶ δήμητρι. τὴν δημήτερα, καὶ δημήτρα. ὦ δήμητερ.

Η γαστήρ. τῆς γαστέρος, καὶ γαστρός. τῇ γαστέρι, καὶ γαστρί. τὴν γαστέρα folum. ὦ γαστήρ.

In ωρ. non inueniuntur quæ fint fœminini generis folum, fed communis. ut ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ. τοῦ καὶ τῆς ἀπάτορος. ὁ καὶ ἡ παντομάτωρ. τοῦ καὶ τῆς παντομάτορος. ωρ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Σ.

Η τριάς. τῆς τριάδος. τῇ τριάδι. τὴν τριάδα. ὦ τριάς. ας.

Η δαίς. τῆς δαιτός. τῇ δαιτί. τὴν δαῖτα. ὦ δαίς. αις.

Η κακότης. τῆς κακότητος. τῇ κακότητι. τὴν κακότητα. ὦ κακότης. ης.

Η θέμις. τῆς θέμιδος κοινῶς, καὶ θέμιτος δωρικῶς, καὶ θέμισος, πλεονασμῷ τοῦ σ. τῇ θέμιδι, καὶ θέμιτι, καὶ θέμισι. & in aliis cafib⁹ fimilit. ις.

Η μῆνις. τῆς μήνιδος κοινῶς, καὶ μήνιος ἰωνικῶς. τῇ μήνιδι. τὴν μήνιδα, καὶ μῆνιν. ὦ μῆνι, καὶ ὦ μῆνις.

Η θέτις. τῆς θέτιτος κοινῶς, καὶ θέτιος ἰωνικῶς. τῇ θέτιδι, καὶ θέτι ἰωνικῶς, ἀποβολῇ τοῦ δ. καὶ κράσει τῶν δύο ιι. εἰς ἓν μακρόν. τὴν θέτιν, ὦ θέτι καὶ ὦ θέτις.

Η μῆτις. τῆς μήτιδος. τῇ μήτιδι. καὶ μήτιι. καὶ μήτι. Οδυσ.ν. Εγὼ δ᾽ ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτι τε κλέομαι, καὶ κέρδεσιν.

Η ὀπόεις. τῆς ὀπόεντος. τῇ ὀπόεντι. τὴν ὀπόεντα. ὦ ὀπόεν. ες.

Η ἐριννύς. τῆς ἐριννύος. τῇ ἐριννύϊ. τὴν ἐριννὺν κοινῶς, καὶ ἐριννύδα ποιητικῶς. ὦ ἐριννύς. υς.

Η ἅλς. τῆς ἁλός. τῇ ἁλί. τὴν ἅλα. ὦ ἅλς. λς.

Definentia in ως. fœminina, & communia, fiue βαρύτονα fint, fiue περισπώμενα, fiue προπαροξύτονα Attica, in ω. faciunt genitiuum. ἡ ἅλως, τῆς ἅλω. ἡ ἕως, τῆς ἕω. Sed de his in quarta fimplicium declinatione fatis dictum eft. ως.

Duo inueniuntur fœminina in ως. oxytona, quæ in οῦς. faciunt genitiuum per fynærefim. ἡ αἰδώς. τῆς αἰδόος καὶ αἰδοῦς. ἡ ἠώς. τῆς ἠόος καὶ ἠοῦς.

αψ. Η λαίλαψ. τῆς λαίλαπος. τῇ λαίλαπι. τὴν λαίλαπα. ὦ λαίλαψ.
οψ. Η ὄψ. τῆς ὀπός. τῇ ὀπί. τὴν ὄπα. ὦ ὄψ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΥΔΕΤΕΡΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

Nominum neutrorum finales.

NEutrorum nominum ſex ſunt literæ finales, α. ι. υ. ν. ρ. σ. τὸ βῆμα. τὸ μέλι. τὸ πῶϋ. τὸ ξύλον. τὸ ὕδωρ. τὸ δέμας. κ. uerò et ο. μικρὸν & ω. μέγα, & ſi in eas aliqua neutra deſinãt, non ob hoc tamẽ finales literæ appellandę ſunt, cum huiuſmodi nomina apocopen patiantur. In κ. ut τὸ κάρη, ἀπὸ τοῦ κάρηνον. Ιλιάδ. χ.

κάρη. κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο πάρος χαρίεν.

uelut quibuſdam placet ἀπὸ τοῦ κάρα, τροπῇ τοῦ α. εἰς η. ἰωνικῶς. κάρα uerò quidam uolunt ἀπὸ τοῦ κάρανον, quod Doricum eſt. θεόκριτος ἐν δραπέτῃ εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἴζαμὸν τὸ πρόσωπον. Quidam uerò τὸ κάρα. τοῦ κάρατος. τῷ κάρατι declinant. Inuenitur etiam τὸ κάρηαρ. τοῦ καρήατος. Apollonius Argonautorum quarto, εἷλεν δ' ἀπὸ χερσὶ καρήατος ἠρέμα πέπλον. τῷ καρήατι. Καλλίμαχος.

κάρα.

κάρηαρ.

Ως ὁ μὲν εἰπὼν μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι.

καὶ συγκοπῇ, κάρητος, κάρητι. Οδυσ. ο.

Ως δι ὑπίσχην πρῶτον. ἐμῷ δ' ὑπένευσα κάρητι.

καρή. Etiam ἡ καρὴ, τῆς καρῆς, ὀξυτόνως. Καλλίμαχος. ἄρτεμι. σὴν τι, καρὴν ὤμοσα, σόν τι βίον. Etiam ἡ κρᾶς, τῆς κρατός. Οδυσσ. ι.

κράς.

Αυτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ.

τῇ κρατὶ. Οδυσ. χ.

Κρατὶ, δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν.

Super hoc tamen dubitat Euſtathius ἐν τῷ μ. τῆς ὀδυσσείας an ſit maſculini generis, an fœminini, ubi dicit. φέρε δὲ κρατὶ ἑκάστῳ φῶς ἐξαρπάξασα νεὼς κυανοπρώροιο. ſic enim legit ipſe. κόϊντος autem in undecimo fœminino genere indubitanter uſus eſt. δινήσας περὶ κρατὶ θοῇ καλὰ νεῦρα βόεια. Inuenitur etiam κράατι. Οδυσσ. χ.

Σῷ δὲ αὐτοῦ κράατι τίσεις.

& κράατα in plurali. Ιλιάδ. τ.

Αλλ' ἄρα ἧγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνε.

ὅ ἐστι κατὰ κεφαλάς. & κρᾶτα. Apollonius Argonautic. quarto

κρᾶ

Κρᾶτα δ' εὐφύλλοις, ἐστεμμένοι ἀκρεμόνεσσι.
Sed de hoc satis. In ο. quoque multa exeunt neutra nomina, abiecto ν, ἔθει ἀττικῷ. ut τοιοῦτο. τηλικοῦτο. ἄλλο. τοῦτο. ἐκεῖνο. quæ cum ν. etiam desinere inueniantur, τοιοῦτον, τοσοῦτον. non erit ο. propria eorum terminatio. In ω. μέγα etiã κατὰ ἀποκοπήν. ut δῶ, ἀπὸ τοῦ δῶμα.

Παραδείγματα.

Τὸ σῶμα. τοῦ σώματος. τῷ σώματι. τὸ σῶμα. ὦ σῶμα. Exempla neutrorum in α.

Τὸ μέγα. τοῦ μεγάλου. τῷ μεγάλῳ. τὸ μέγα. ὦ μέγα. ἑτερόκλιτον est: sicut & masculinum eius, ὁ μέγας. τοῦ μεγάλου.

Nomina literarum indeclinabilia sunt. τὸ ἄλφα. τὸ βῆτα. τὸ δέλτα. &c. Literarum nomina.

Αλιφα uerò & λίπα, & ὕφα, & σκέπα, & γάλα, & κάρα, & si in α. desinant, non tamen est propria eorum terminatio: quoniam ἀποκοπὴν patiũtur. Eorum uerò perfecta sunt ἄλιφαρ. λιπαρόν. ὕφασμα. σκέπασμα. γάλαξ. κάρανον, ut dictum est. Γάλαξ tamen non dicimus, quum nullum neutrum in ξ. desinat. Quanquàm eius obliqui in usu habeantur. τοῦ γάλακτος. τῷ γάλακτι, πλεονασμῷ τοῦ τ. sicut ἄναξ, ἄνακτος. γάλαξ.

In ι. desinentium unum solum inuenitur quod Græcum sit. τὸ μέλι. & uariatur per τος. τὸ μέλι. τοῦ μέλιτος. τῷ μέλιτι. τὸ μέλι. ὦ μέλι. Similiter & ab eo composita. τὸ οἰνόμελι. τοῦ οἰνομέλιτος. ι. μέλι tantum.

Neutra uerò communium nominum in ις. desinentium eorum seruant declinationem. τίς, τινός. τί, τινός. ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, εὐχάριτος. τὸ εὔχαρι, τοῦ εὐχάριτος. ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτριδος. τὸ φιλόπατρι, τοῦ φιλοπάτριδος. & alia similia. ις. cõmun.

Σίνηπι uerò, & πέπερι, & κόμμι, & κιννάβαρι, & alia huiusmodi, barbara sunt. Variantur tamen διὰ τοῦ ιος. κοινῶς, καὶ εος. ἰωνικῶς, καὶ εως. ἀττικῶς. τὸ σίνηπι, τοῦ σινήπιος, καὶ σινήπεος, καὶ σινήπεως. Quæ quum synæresim patiantur, ad secundam contractorum declinationem referuntur. Κρί uerò, & ἄλφι, & ἔρι, & τρόφι, apocopen patiuntur: quorum perfecta sunt τὸ κρίμνον. τὸ ἄλφιτον. τὸ ἔριον. τὸ τρόφιμον. Quare ι. non est propria eorum terminatio, & sic indeclinabilia sunt.

Desinentia in υ. per ος. purum declinantur. τὸ γόνυ. τοῦ γόνυος. Sed quæ longam habent penultimam, uel trium generum existunt, mutato υ. in ε. declinantur. τὸ πῶϋ, τοῦ υ.

πώεος. τὸ ἡδύ, τοῦ ἡδέος. cuius masculinum est ὁ ἡδύς, τοῦ ἡδέος. Fœmininum ἡ ἡδεῖα, τῆς ἡδείας.

Τὸ πῶυ. τοῦ πώεος. τῷ πώεϊ. τὸ πῶυ. ὦ πῶυ.

Τὸ ἄστυ. τοῦ ἄστεος. τῷ ἄστεϊ. τὸ ἄστυ. ὦ ἄστυ.

Hæc duo nomina & si per εος. inflectuntur, non tamen synæresim patiuntur: sicut τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, καὶ τείχους.

Τὸ δάκρυ. τοῦ δάκρυος. τῷ δάκρυϊ. τὸ δάκρυ. ὦ δάκρυ. καὶ ἄλλως. Τὸ δάκρυον. τοῦ δακρύου. sicut τὸ ξύλον. τοῦ ξύλου.

Τὸ γόνυ. τοῦ γόνυος. τῷ γόνυϊ, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν τοῦ υ. τοῦ γουνός. τῷ γουνί. τὸ γόνυ. ὦ γόνυ. Πληθυντικά. Τὰ γόνυα, καὶ γοῦνα. τῶν γονύων, καὶ γούνων. Καὶ ἄλλως.

ας. Τὸ γόνας. τοῦ γόνατος. τῷ γόνατι. τὸ γόνας. ὦ γόνας. καὶ ἄλλως.

Τὸ γοῦνας. τοῦ γούνατος. τῷ γούνατι. τὸ γοῦνας. ὦ γοῦνας.

Τὸ δόρυ. τοῦ δόρυος. τῷ δόρυϊ, καὶ ὑπερθέσει τοῦ υ. τοῦ δουρός. τῷ δουρί. τὸ δόρυ, ὦ δόρυ. καὶ ἄλλως.

Τὸ δόρας. τοῦ δόρατος. τῷ δόρατι. τὸ δόρας. ὦ δόρας. καὶ ἄλλως.

Τὸ δοῦρας. τοῦ δούρατος. sicut τὸ γοῦνας. καὶ ἄλλως.

ος. Τὸ δόρος. τοῦ δόρεος, καὶ δόρους. τῷ δόρεϊ, καὶ δόρει. Ἀριστοφάνης. Σὺν δόρει καὶ ἀσπίδι.

Neutra in υ. desinentia adiectiuorum trium generum, declinationem masculinorum sequuntur. ὁ εὐρύς, τοῦ εὐρέος. τὸ εὐρύ, τοῦ εὐρέος. ὁ ὠκύς, τοῦ ὠκέος. τὸ ὠκύ, τοῦ ὠκέος. Illud uero Hesiodi ἐν ἔργοις. Γλάφυ πετρῆεν, ἀπὸ τοῦ γλαφυρὸν fit per apocopen.

αν. Neutra in αν. desinentia, adiectiua trium generum, declinationem masculinorum sequuntur. ut ὁ πᾶς, τοῦ παντός. τὸ πᾶν, τοῦ παντός. ὁ μέλας, τοῦ μέλανος. τὸ μέλαν, τοῦ μέλανος. Eodem modo & participia in αν. desinentia, ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.

εν. In εν. quoque desinentia, siue trium generum sint, siue duûm. ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος. τὸ χάριεν. τοῦ χαρίεντος. ὁ καὶ ἡ τέρην, τοῦ καὶ τῆς τέρενος. τὸ τέρεν, τοῦ τέρενος. Sic & participia ὁ τυφθείς, τοῦ τυφθέντος. τὸ τυφθέν, τοῦ τυφθέντος.

ουν. Etiam in ουν. desinentia, siue adiectiua nomina sint, siue participia. ὁ δίπους, τοῦ δίποδος. τὸ δίπουν, τοῦ δίποδος. ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

υν. Participia quoque in υν. hoc idem faciunt. ὁ ζευγνύς, τοῦ ζευγνύντος. τὸ ζευγνύν, τοῦ ζευγνύντος.

Neutra in ορ. partim sunt tertiæ declinationis simpliciũ, partim quintæ: de quibus satis dictũ est in primo tractatu. ορ.

Neutra in ωρ. quæ productionem patiuntur, à neutris communibus in ορ desinentibus, Atticorum more in ω. mittunt genitiuum, & paribus syllabis uariantur. τὸ εὔχωρ, τοῦ εὔχω. τὸ ἀξιόχρεωρ, τοῦ ἀξιόχρεω. Participia uerò contracta imparibus syllabis declinantur. τὸ βοῶρ, τοῦ βοῶντος. ωρ.

Neutra in αρ. semper grauitona sunt. Quæ si sint dissyllaba, & penultimã habeant natura longam, per τ. uariãtur. ut ὕδαρ, τοῦ ὕδατος. ἧπαρ, ἥπατος. οὖθαρ, οὔθατος. ἦμαρ, ἤματος. Si breuem, διὰ τοῦ ρ. ut ἔαρ, ἔαρος. κέαρ, κέαρος. ἄλκαρ, ἄλκαρος. ὄναρ uerò ἄκλιτον. Adnotantur σίαρ, quod σίατος facit, & φρέαρ, φρέατος. quorum & si penultima breuis est, non tamen uariantur διὰ τοῦ ρ. Sed sciendum est, prius fuisse σῆαρ & φρῆαρ penultima natura longa: unde σιίατος & φρείατος. in quibus licet sit abiectum ι. ex diphthon. non ob hoc antiqua inflexio uariata est: uel quia uerè heteroclita sunt. αρ. σίαρ. φρέαρ

Polysyllaba quoq; διὰ τοῦ τ. uariantur. ut ὄνειαρ, ὀνείατος. δέλεαρ, δελέατος. κάρηαρ, καρήατος.

Dubitari posset hoc in loco, quur ρ. quum immutabile sit, tam in obliquis nominum quàm in futuris uerborum, etiam in obliquis horum nominum non sit seruatum. Si uerò heteroclita, quur regulis arctata sunt? Respondetur, huiusmodi nomina indubitatò esse heteroclita, quũ proprij eorum recti in ας. desinant. ut τὸ δέλεας. τὸ ἧπας. τὸ φρέας. & alia. Sed quoniã hæc multa sunt, opus fuit ea regulis subijcere: quanquàm in heteroclitis hoc inusitatum sit. Dubitatio de ρ.

Desinentia in αρ. si habeant ω. in penultima, indeclinabilia sunt. ut μῶμαρ, ὁ μέγας, ἢ ὁ μωρός. βῶμαρ, ὁ βωμός. νῶκαρ, ἡ σέρησις τῆς ψυχῆς, ἢ ὀδυσκίνητος. αρ.

Desinentia in ηρ. pauca sunt, & per crasim fiunt à nominibus in αρ. desinentibus: ob quam rem circunflexum habent accentum. ut τὸ κῆρ, τοῦ κηρός, ἀπὸ τοῦ κέαρ, κέαρος. τὸ ἦρ, τοῦ ἦρος, ἀπὸ τοῦ ἔαρ, ἔαρος. ηρ.

In υρ. unum tantum, ideoq; monires ab Herodiano nuncupatur: & adpositiõne ος. facit genitiuum. ut τὸ πῦρ, τοῦ πυρός. τῷ πυρί, τὸ πῦρ. Producit enim υ. in nominatiuo: sed in obliquis illud corripit. υρ.

Desinentia

ορ. Desinentia in ορ. pauca sunt. ut ἦτορ. ἄορ. ἄνορ. κάλορ. quæ per ο. μικρὸν declinantur. ἦτορος. ἄορος. ἄνορος, κάλορος.

ωρ. In ωρ. neutra, adposita ος. syllaba faciunt genitiuum, & in obliquis seruant ω. μέγα. τὸ ἴλωρ, τοῦ ἴλωρος. τὸ τέκμωρ, τοῦ τέκμωρος. τὸ σκῶρ, τοῦ σκατός. τῷ σκατί, heteroclitum est. σκὰς enim σκατὸς facit, & σκὼρ. σκωρός. Etiam ὕδωρ, ὕδατος. nam ὕδωρος facit, & ὕδας, ὕδατος. Declinatur etiam τὸ ὕδος, τοῦ ὕδεος. τῷ ὕδεϊ, ὕδει ποιητικῶς. Hesiodus. Γαῖαν ὕδει φύρεν.

ας. Neutra in ας. purum & correptum, & in ρας. in τος. mittunt genitiuum κοινῶς, & in αος. ἰωνικῶς, & in ως. ἀττικῶς. ut τὸ κρέας, τοῦ κρέατος, καὶ κρέαος, καὶ κρέως. de quibus in quinta contractorum declinatione dicetur.

λας. In λας. uero desinentia, in ατος. faciunt genitiuũ. τὸ ἄλας, τοῦ ἄλατος. τὸ ἐρυσίπελας, τοῦ ἐρυσιπέλατος. τὸ δὲ σέλας ἄκλιτον. Quæ uero aliam habent consonantem ante ας. indeclinabilia sunt. τὸ δέμας. τὸ λέπας. τὸ βρέτας. δέπας uero ἔθει ἰωνικῷ declinatur, τοῦ δέπαος. τῷ δέπαϊ. Appollonius Argonau. tert. Λεῖβον ἐκ δέπαος σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.
Et Homerus Οδυσσείας γ. Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ.
Et in plurali. Χρυσείοις δεπάεσσι.

αις. In αις. neutrum unum inuenitur.. τὸ σαῖς, τοῦ σαιτός.

ες. Desinentia in ες. adiectiua, declinationem masculinorũ sequuntur. ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. τὸ ἀληθές, τοῦ ἀληθέος, ἀληθοῦς. μονογενές, id est unius generis uero unum tantum, τὸ κυνοσαρκές. ὁμοίως τοῖς παρασχηματισμένοις, ἐκλίθη διὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς καταλήξεως.

ος. Neutra in ος. unius tantum sunt generis, & grauitona: patiunturq́ synæresim. ut τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, καὶ τείχους. Sed de his in prima declinatione contractorum dicetur. ὄφελος uero & κῦδος indeclinabilia sunt.

ως. Neutra in ως. duo inueniũtur circunflexa. τὸ φῶς, τοῦ φωτός. τὸ ὧς, τοῦ ὠτός. à quo diminutiuum τὸ ὠτίον, τοῦ ὠτίου.

φῶς. ὦς. Sciendum est autem, nõ fieri ἀπὸ τοῦ φάος, καὶ ἄος. Nam quæ patiuntur, perfectorum seruant declinationem: illorum autem genitiui κατὰ συναίρεσιν sunt φάους, ἀπὸ τοῦ φάεος, & ἄους, ἀπὸ τοῦ ἄεος. Sed primum καθ' ὑπέρθεσιν fit φόας, & ὄας. quorum genitiui sunt φόατος, & ὄατος, καὶ κράσει φῶς, φωτός, & ὦς, ὠτός fit. Sunt qui dicunt huiusmodi genitiuos, hoc est, φωτός, &

τός, & ὠτός, non à perfectis genitiuis φώατος, & ὤατος per crasim fieri. quoniam eorum penultima circunflectenda esset: quandoquidẽ acutus & grauis concurrentes, accentũ faciunt circunflexum. ut κέαρος, κῆρος. & ἴαρος ἦρος. Sed potius à nominatiuis monosyllabis φῶς scilicet & ὤς deduci. idcirco huiusmodi obliqui extremam acuunt, tanquàm, dissyllabi perfecti, non autem contracti secundum regulæ prę ceptionem, quę est πᾶσα γενικὴ δισύλλαβος εἰς ος. λήγουσα, μὴ συναληλιμμένη ὀξύνεται. χηνός. ζηνός. φωτός. φῶς uerò, quod uirum significat, masculini generis est, & acutum habet accentum, quoniam non per synæresim fit, sed à uerbo φῶ. τὸ λέγω, deriuatur. utrunq; tamen per τ. declinatur, seruatq; ω. μέγα in obliquis. ut ὁ φώς, τῶ φωτός, καὶ τὸ φῶς. τοῦ φωτός. Differunt autem in genitiuo duali accentu tantum, hoc est, τοῖν φωτοῖν ἐπὶ ἀνδρῶν. τοῖν δὲ φώτοιν ἐπὶ πυρσῶν, id est, cum lumen significat. Τὸ χρέως, τῶ χρέω Atticum est. κῆρος. ἦρος. Canon. φώς.

In ους. unum inuenitur, & illud quidem indeclinabile hoc est, οὖς. Theodorus tamen οὖς, ὠτός. dicit. est etiam οὖας οὔατος. ους.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΩΝ.

Ominum aliqua sunt ἀπαθῆ, hoc est, perfecta, & simplicia, cum neq; synæresim patiantur, neq; crasin: quorum (ut dictum est) quinq; sunt declinationes, & ipsæ simplices appellatæ. Aliqua uerò ἐμπαθῆ, hoc est, affecta, & ea sunt quæ finæresin patiuntur, siue crasin. Differt autem synæresis à crasi, quoniam synæresis est contractio duarum uocalium, quæ ambæ in ipsa coniunctione seruantur. δημοσθένει, δημοσθένει. ex ε. enim & ι. fit ει. diphthongus. Crasis uerò est contractio duarum uocalium quæ in coniunctione mutantur, aut ambæ. ut δημοσθένεα, δημοσθένη: aut altera illarum. ut δημοσθένεος, δημοσθένους. Vbi sciendum est, præcedente uocali longa, quantacunq; sit sequens, nunquàm ex eis fieri synęresin: ut Emanuel Chrysolora manifeste asserit. fieri autem aut ex duabus breuibus, aut ex breui & longa, & semper in longam. Sed sciendum, Emanuelem synæresin pro crasi De contractis nominibus. Synæresis. Crasis. Annot.

accepisse, quandoquidem sępius altera pro altera ponitur, hoc est, synæresis pro crasi. Nam synæresis, quatenus à crasi differt, ut supra declaratum est, præcedente breui, rarò fit, & in datiuis singularibus primæ, & quartæ. & quintæ flexionis duntaxat. ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. λητοΐ, λητοῖ. κρέαϊ, κρέα. longa uerò, & maxime κατὰ κρᾶσιν, frequenter atque in diphthongum semper impropriam. ut νηρηίδες, νηρῇδες, κρεάοιν, κρεῷν, βοάεις, βοᾷς. & alia infinita. At cæteræ contractiones, quæ in his declinationibus synæresiatis reperiuntur, per crasin fiunt omnes: & ex præcedente uocali breui semper, quæ est aut α. aut ε. aut ι. aut ο. ut in ipsis declinationibus liquidò apparebit. Si autem post ipsam uocalem breuem sequatur diphthongus, & ex eis contractionem fieri contingat, soluta prius diphth. aut altera uocalis ipsius diphth. hoc est, subiunctiua κατὰ ἔκθλιψιν omnino abijcitur. ut δημοσθενέοιν, δημοσθενοῖν. πλακόεις, πλακοῦς. aut facta crasi ex duabus in unam, tertia assumitur in diphthongum impropriam κατὰ συναίρεσιν. ut κρεάοιν, κρεῷν. quoniam in eadem syllaba non possunt tres uocales actu simul esse. Nam synæresin & crasin ex duabus tantum uocalibus fieri constat, ut ex earum diffinitione liquidò apparet, non autem ex uocali præcedente & diphthongo integra sequente, ut uulgò creditur. Etiam si fortè euenerit, ut ex aliqua diphthon. præcedente fiat synæresis, siue crasis, & ex qua uis uocali sequente, prius enim subiunctiua uocalis diphth. κατὰ ἔκθλιψιν prorsus eliditur. nam si altera cuiusuis solutæ diphthongi uocalis est atterenda, certe subiunctiua communiter expungenda est, ut appendix & omnibus præpositiuis uocalibus communis, ac subiecta. dein ex uocali relicta, & ea quæ sequitur, etiam si initium alterius existat dictionis, fit synæresis, siue crasis. ut ἐμοὶ ὑποδύνα ἐμοὐποδύνα, καὶ ἐγὼ κἀγώ. nec amplius resumitur ι. in diphthongum, cum id semel ex præcedente diph. elisa sit. Sed de his habebis in tractatu περὶ παθῶν, Triphonis grammatici, in fine huius operis. In hac igitur dictione δημοσθενέοιν, primum abijcitur ι. κατὰ ἔκθλιψιν, quæ quidem est subiunctiua uocalis diphth. dein uerò ex ε. & ο. fit crasis iterum in οι, ut δημοσθενοῖν. quoniam omnem datiuum

Ex duabus uocalibus crasis et syn.

Trypho grã maticus.

tiuum dualem in diphth. διὰ τοῦ ι. siue propriam, siue impropriam desinere necesse est: cum alias ι. & ο. in ου. diph. per communem regulam contrahantur. ut ποιόμαι, ποιοῦμαι. Quare fatendum est, regulas generaleis, pro locorum exigentia, particularibus aliquando cedere. δημοσθένιας enim in ει. diph. contractum facit, δημοσθένεις scilicet: cum ι. & α. per communem regulam, nunc in α. nunc in η. contrahantur. Sic βόας, βοῦς. ο. scilicet & α. in ου. diph. contractis. non autem βῶς. τροπῇ τοῦ ο. καὶ α. εἰς ω. μέγα secundum communem regulam: quandoquidem huiusmodi accusatiui peculiarem sibi uendicant regulam. quae est, πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ. λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν. hoc est, omnis nominatiuus pluralis in σ. definens, & synæresin patiens circa finem, accusatiuum habet sibi consonum & contemporalem, & uocatiuum. ut δημοσθένεες, νεις. & δημοσθένεας, δημοσθένεας. βόες, βοῦς. & βόας, βοῦς. & sic de alijs: ut Herodiano placet, audacter ab Appollonio patre dissentienti. Appollonius enim synereseos esse speciem, uel aparentiam, non autem re synæresin putat, quod ut etiam concedamus, aliunde tamen eam formari necesse est. In alia uerò dictione, hoc est, κεράοιν, soluta prius οι. diphth. α. & ο. in ω. monophthongum κατὰ κρᾶσιν contrahuntur. Dein ex ω. magno & ι. κατὰ συναίρεσιν fit ῳ. diphth. impropria. ut κερῷν, quod & ipse Emanuel affirmat, dicens: τὸ α. καὶ ο. μικρὸν ἐν τῷ οι. διφθόγγῳ εἰς ω. μέγα κιρνᾶται, τὸ δὲ ι. προσγράφεται.

Canon de accusatiuo.

Herodianus

Appollonius.

Emanuel.

Contractorum nomina aliqua sunt quæ per omneis casus synæreses suscipiunt: unde ὁλοπαθῆ appellantur, & pari syllaba sunt. ut νόος, νοῦς, νόου, νοῦ. ῥόος, ῥοῦς, ῥόου, ῥοῦ. Aliqua uerò in pluribus casibus, quæ πολυπαθῆ dicuntur, & impari syllaba sunt, qualia sunt δημοσθένης. ὄφις. κρέας. Aliqua autem in paucis, unde ὀλιγοπαθῆ cognominantur, & hæc quoque imparisyllaba sunt. ut βασιλεύς. αἰδώς. βοῦς. βότρυς. ἰχθύς. Sed quoniam huiusmodi nomina uarias patiuntur synæreseis, uarias quoque declinationes habere necesse est. Horum igitur aliæ quinque fiunt declinationes, à quinta scilicet simplicium declinatione, partim ex his, quæ πολυπαθῆ

Contractorum species.

Multipassia.

Paucipassia.

 appellantur,

appellantur, partim ex quibusdam quæ sunt ὀλιγοπαθῆ. quę cum sint imparisyllaba, & linguarum proprietatem susci- piant, συνῃρημένα, hoc est, contracta propriè appellantur. Ne quis miretur si etiam in his declinationibus plura po- nentur quàm ab alijs iunioribus tradita sunt, quoniam non ea solum quæ frequenti habentur in usu, sed etiam quæ a- pud poëtas passim reperiuntur, edocere decreuimus.

DE PRIMA DECLINATIONE CONTRACTORVM.

De prima decl. contra- ctorum. Prima igitur declinatio contractorum est nominum masculinorum, fœmininorum, & communium in ης. neutrorum uerò in ες. desinentium adiectiuorum, & in ος. substantiuorum. Quorum genitiuus perfectus, & imparisyllabus, διὰ τοῦ εος. existens, in ους. facit contra- ctum κατὰ κρᾶσιν, & datiuus in ει. diphthongum κατὰ συν- ναίρεσιν κοινῶς, de quibus in primo tractatu secundum com munem linguam satis dictum est. Nunc autem quia di- uersæ ab illis secundum linguarum uarietatem apud poë- tas inueniuntur synæreses, ab re non erit de his etiam ali- Contractio- nes ε. & ο. qua hoc in loco dicere. Aduertendum igitur est ε. ψιλὸν. & ο. μικρὸν in genitiuo singulari contrahi in ου. κοινῶς, δωρι- κῶς uerò in ευς. ut inquit Eustathius ἐν τῷ ω. τῆς ὀδυσσείας. ut ἐρέβεος, ἐρέβευς. Ιλιάδος θ. ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ ἀΐ- δαο. Trifariam enim ε. & ο. contrahuntur. hoc est, in ου. κοινῶς, ποιέομεν, ποιοῦμεν. in ει. ἀττικῶς. δέον, δεῖν. & in ευ. δω- ρικῶς. ἐμέο, ἐμεῦ. Præterea in accusatiuo, non solum in η. sed etiam in α. synæresin fieri. Nam quandocunque ante ε. & α. aliqua inuenitur consonans, tunc solum in η. fit sy- næresis. ut τὸν εὐσεβέα, εὐσεβῆ. τὸν εὐγενέα, εὐγενῆ. Cum ue- rò uocalis aliqua pręcesserit, non solum in η. sed in α. quoque ὑφυᾶ. fit synæresis. ut τὸν εὐφυέα, εὐφυῆ, καὶ εὐφυᾶ. Nam quod in- uenitur apud Homerũ διοκλέα, cuius extrema uocalis bre- uis est, sciendũ hoc per syncopam metri gratia factum esse. Ιλιάδος β. Διοκλέα ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν. Attici uerò in nominibus proprijs in ης. habentibus genitiuum in ους. κατὰ κρᾶσιν, à nominatiuo singulari faciunt

faciunt adcuſatiuum in ην. τροπῇ τοῦ σ. ἐς ν. ὁ ἀριστοφάνης, τοῦ ἀριστοφάνεος, ἀριστοφάνους, τὸν ἀριστοφάνην. Fit etiam ſynæreſis in duali numero, non ſolum in η. ſed in ει. in neutris nominibus: rariſſimè tamen. ut τὼ σκέλεε, σκέλει. τὼ τάραχεε, τάραχει. Hoc etiam adnotandum eſt, adcuſatiuum pluralem maſculini generis & fœminini, à nominatiuo eiuſdem numeri fieri, extremo ε. in α. conuerſo. ut οἱ δημοσθένεες, δημοσθένεας. idcirco & eandem ſuſcipit ſynæreſim. Quanquàm ε. & α. in η. communiter contrahantur, & in α. productum. — ἀριστοφάνης — Adnotatio.

Eſt enim regula (quam ſupra etiam poſuimus) quòd omnis nominatiuus pluralis in ς. deſinens, & circa finem ſynæreſim patiens, adcuſatiuũ habet ſibi conſonum ac contemporalem, & uocatiuum: & ſic tres caſus plurales, maſculini generis & fœminini, eandem ſortiuntur ſynæreſim. ut οἱ δημοσθένεες, δημοσθένεις. τοὺς δημοσθένεας, δημοσθένεις. ὦ δημοσθένεες, δημοσθένεις. In neutris quoque tres caſus pluralis numeri in η. faciunt contractum. ut τὰ βέλεα, βέλη. ὦ βέλεα, βέλη. Apud poëtas tamen inueniũ τὰ κλέα, ἀπὸ τοῦ κλέεα, καὶ τὰ συνκοπὴν, & ſimilia: quæ in α. correptam deſinunt. Ἰλιάδ. ι. — Canon. — maſculin. et fœminin. — Neutra. — κλέα.

Τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.

Et Appollonius in Argonauticis.

Αρχόμενος σέο φοῖβε παλαιγενέων κλέα φωτῶν.

Παραδείγματα.

Ο δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένους κοινῶς, καὶ ἀττικῶς, καὶ δημοσθένευς δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ δημοσθένεϊ ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν δημοσθένεα ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς, καὶ δημοσθένην ἀττικῶς. ὦ δημόσθενες κοινῶς, καὶ δημοσθένης ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖν δημοσθενέοιν ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενοῖν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. Πληθυντικά. οἱ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τῶν δημοσθενέων ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενῶν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖς δημοσθένεσι κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ δημοσθενέεσσι ἰωνικῶς. τοὺς δημοσθένεας. ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. — Exemplum primæ declinationis.

De nominibus in ης. deſinentibus, quæ è κλέος. componuntur.

Composita ἀ κλέος.

NOmina in κς. desinentia, ἐ κλέος composita, si sint adiectiua, eandem habent declinationem quam & δημοσθένης. ut ὁ εὐκλεής, τοῦ εὐκλεέος, εὐκλεοῦς. τῷ εὐκλεέϊ, εὐκλεεῖ. Si uerò sint propria, easdem patiuntur synæreses. Sed perfectorum uaria est declinatio, uidelicet.

Ὁ ἡρακλέης. τοῦ ἡρακλέεος, καὶ ἡρακλῆος, καὶ ἡρακλέηος, καὶ ἡρακλέεος. τῷ ἡρακλέεϊ, καὶ συγκοπῇ ἡρακλεῖ, καὶ ἰωνικῶς ἡρακλῆϊ, καὶ ἡρακλέει κατὰ συναίρεσιν, ἀπὸ τοῦ ἡρακλέεϊ. καὶ ἡρακλεῖ, ἀπὸ τοῦ ἡρακλεῖ. τὸν ἡρακλέεα, καὶ ἡρακλέα, καὶ ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλέην, καὶ ἡρακλῆα. ὦ ἡράκλεες κοινῶς, καὶ ἡράκλεις κατὰ συναίρεσιν, καὶ ἥρακλες κατὰ συγκοπήν. Δυϊκά. Τὼ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλεέοιν, καὶ ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλήοιν, καὶ ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. Πληθυντικά. οἱ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆες. τῶν ἡρακλεέων, καὶ ἡρακλέων, καὶ ἡρακλήων. τοῖς ἡρακλέεσι, καὶ ἡρακλέσι, καὶ ἡρακλῆσι. τοὺς ἡρακλέεας, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆας, καὶ ἡρακλῆς. ὦ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆες.

Κατὰ συναίρεσιν δὲ οὕτως.

Ὁ ἡρακλῆς. τοῦ ἡρακλέος, ἡρακλοῦς. τῷ ἡρακλεῖ, ἡρακλεῖ. τὸν ἡρακλέα, ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλῆν ἀττικῶς. ὦ ἥρακλες, καὶ ὦ ἡρακλῆς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ ἡρακλέε, ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλέοιν, ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέε, ἡρακλῆ. Πληθ. οἱ ἡρακλέες, ἡρακλεῖς. τῶν ἡρακλέων, ἡρακλῶν. τοῖς ἡρακλέσι. τοὺς ἡρακλέας, ἡρακλεῖς. ὦ ἡρακλέες, ἡρακλεῖς.

DE SECVNDA DECLINATIONE CONTRACTORVM.

Secunda declinatio.

SEcunda declinatio contractorũ nominum, duas habet terminationes, in ις. masculinorum & fœmininorum, & in ι. neutrorum. Quorum genitiuus διὰ τοῦ ιος. κοινῶς, καὶ εως. ἰωνικῶς, καὶ εως. ἀττικῶς. Huius autem declinationis, quæ etiam est τῶν πολυπαθῶν, una tantum synæresis est propria. hoc est, ι. productum: quoniam præcedente ι. sequente uerò quauis uocali, semper in ι. fit synæresis. Eodẽ autem ι. cõuerso in ε. ἔθει ἰωνικῷ, eædem fiunt synæreses quæ sunt in prima declinatione. Sed aduertendum, nominatiuum & uocatiuũ dualis numeri huius declinationis non pati synæresim κοινῶς. Nam præcedente ι. & sequente quauis uocali, fit synæresis in ι. ut dictum est: & sic dicendum esset

Annotatio de duali.

ſet ὄφιε, ὄφι. πόλιε, πόλι. σινήπιε, σινήπι. Sed his aduerſatur re Canon.
gula quædam dualis numeri propria: quòd nominatiuus dualis nihil habet finale niſi α. ε. η. & ω. Huius gratia non habet ι. ἀνεκφώνητον, hoc eſt, non prolatum. Multò igitur minus ἐκφωνούμενον, hoc eſt, prolatum. ὄφεε uerò ἰωνικῶς Moſcopulus omnino negat ſynæreſim pati: & hanc adducit regulam. Moſcopulus Alius canon
ὧντινων ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν οὐ συναιρεῖται, τούτων οὔτε ἡ εὐθεῖα, καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν συναίρεσιν ἐπιδέχεται. hoc eſt: Quoruncunque genitiuus ſingularium, non contrahitur: horum neque nominatiuus & adcuſatiuus dualium ſynæreſim ſuſcipiunt. Apud Θεοδόσιον tamen, & alios ueteres grammaticos ſic inuenimus, ὄφεε, ὄφη. ὡς δημοσθένεε, δημοσθένη. ὅτι τὰ δύο εε. ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν εἰς η. κιρνᾶται. ἐπὶ δὲ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν εἰς τὴν ει. δίφθογγον. Hoc quoque adnotandum eſt genitiuum ſingularem etiã in ηος. deſinere διὰ τὸ ποιητικῶς πόληος. Theodoſion grammatic. ὄφη. duo εε. Adnotatio.
Ὀδυσσείας α.

Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος.

quod & in alijs caſibus & numeris ſeruatum eſt. In datiuo. Ἰλιάδος γ.

Πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ.

In adcuſatiuo κεῖντος ὡς εἴγ' ἐκ πολέμοιο ποτὶ πριάμοιο πόληα φεῦγον. Et Heſiodus ἐν ἀσπίδι.

Ὃς θήβης κρήδεμνον ἔχει ῥύεταί τε πόληα.

In nominatiuo plurali. Orpheus in Argonauticis.

Σχεδόθεν δέ οἱ εἰσὶ πόληες.

In adcuſatiuo plurali idem Orpheus.

Μέμφις ἐς ἠγαθέην πελάσας. ἱεράς τε πόληας ἄπιθος.

Et Homerus Ὀδυσσείας θ.

Καί πάντων ἴσασι πόληας, καὶ πίονας ἀγρούς.

Παράδειγ. Exemplum ſecundæ declinationis maſcul. gen.

Ὁ ὄφις. τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ κοινῶς, καὶ ὄφι, καὶ ὄφεϊ ἰωνικῶς, καὶ ὄφει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν ὄφιν μόνον. ὦ ὄφι κοινῶς, καὶ ὄφις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς, καὶ ὄφη ἀττικῶς. τοῖν ὀφίοιν κοινῶς, καὶ ὀφέοιν ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς. ὦ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς, καὶ ὄφη ἀττικῶς. Πληθυντικά. οἱ ὄφιες, καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεες ἰωνικῶς. καὶ ὄφεις ἀττικῶς. τῶν ὀφίων κοινῶς, καὶ ὀφέων ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς. τοῖς ὄφισι κοινῶς, καὶ ὄφεσι ἰωνικῶς. καὶ ὀφέεσι. τοὺς ὄφιας καὶ ὄφεις κοινῶς, καὶ ὄφεας ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς. ὦ ὄφιες καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεες ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς.

Η πόλις

Fœminini generis.

Η πόλις. τῆς πόλιος κοινῶς, & πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς, καὶ πόληος ποιητικῶς. τῇ πόλιϊ καὶ πόλι κοινῶς, καὶ πόλεϊ ἰωνικῶς, καὶ πόλει ἀττικῶς, καὶ πόληϊ ποιητικῶς. τὴν πόλιν κοινῶς, καὶ πόληα ποιητικῶς. ὦ πόλι κοινῶς, καὶ ὦ πόλις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὰ πόλιε, καὶ πόλεε, πόλει, καὶ πόληε. ταῖν πολίοιν, καὶ πολέοιν, καὶ πόλεων. ὦ πόλιε, καὶ πόλεε, πόλει, καὶ πόληε. Πληθυντικά. αἱ πόλιες, πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις, καὶ πόληες. τῶν πολίων, καὶ πολέων, καὶ πόλεων, καὶ πολήων. ταῖς πόλισι, καὶ πόλεσι, καὶ πόλησι, καὶ πολέεσι. τὰς πόλιας πόλις, καὶ πόλεας, πόλεις, καὶ πόληας. ὦ πόλιες, πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις, καὶ πόληες.

Neutri gen.

Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπιϊ, σινήπι, καὶ σινήπεϊ, σινήπει. καὶ τὰ λοιπά.

DE TERTIA DECLINATIONE CONTRACTORVM.

Tertia declinatio contractorum.

Tertia declinatio cõtractorum τῶν ὀλιγοπαθῶν, unam tantum habet terminationẽ, in ευς. maſculinorum nominum. Quorum genitiuus διὰ τοῦ εος. fit κοινῶς, καὶ ηος. ἰωνικῶς, καὶ εως. ἀττικῶς. Cuius ſynæreſes ſunt cum prima declinatione communes: quoniam ex ε. præcedente ſemper fiunt, & uocali ſequente. Sed ſciendum eſt, nomina in ευς. deſinentia maſculini generis, ſiue monoſyllaba ſint, ſiue polyſyllaba, ὀξύνεσθαι κοινῶς. ut ὀδυσσεύς. ἀχιλλεύς. ζεύς. φεύς. ὁ διόνυσος. δνεύς nomen urbis. αἰολικῶς uero βαρύνεσθαι. βασίλευς. ἀχίλλευς. Etiam aduertendum eſt, huiuſmodi nomina in ευς. diuerſos habere genitiuos. ut ὀδυσσέος κοινῶς. ὀδυσσέως ἀττικῶς. καὶ ὀδυσσῆος κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἴωνας, καὶ αἰολεῖς. καὶ ὀδυσσεῖος, διὰ τῆς ει. διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδύσσηος προπαροξυτόνως, κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἰολεῖς. καὶ ὀδύσσειος διὰ διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδυσσέος βοιωτικῶς. καὶ ὀδυσσεῦς περισπωμένως δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. Οδυσσείας ω. Οδυσσεῦς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ᾽ ἐπὶ καρπῷ. ἀντὶ τοῦ ὀδυσσέως. Nec patitur ſynæreſim, niſi ε. purum ante ος. fortè inueniatur ἔθει ἀττικῷ. ut ἐρετριεῦς. ἐρετριέως, ἐρετριῶς. πειραιεύς, πειραιέως, πειραιῶς.

Adcuſatiuus

Adcuſatiuus quoque horum uarius eſt. ut τὸν βασιλέα κοινῶς, ultima correpta: quoniam genitiuus in ος. deſinens, adcuſatiuum ſingularem in α. habere debet. ὁμόχρονον.

χρόνου, καὶ ὁμότονον, hoc est, eiusdem temporis, & toni. ut ἀίαντος, ἀίαντα. Attica uero, quoniam in genitiuo singulari mutant ο. μικρὸν in ω. μέγα. ut βασιλέως. πηλέως. accusatiuũ quoque in α. productum faciunt, ut ἰσόχρονος sit proprio genitiuo. βασιλέα. πηλέα. Εὐριπίδης ἐν ἀνδρομάχῃ. Κἀμὴν δίδοις κα τόντε πηλέα πύλας. In quibus uerò faciunt genitiuum in ως. contractum, in α. solum faciunt κατὰ κρᾶσιν eorum accusatiuum. ut ἐρετριέως, ἐρετριέα, ἐρετριᾶ. πειραιῶς, πειραιέα, πειραιᾶ. At ἴωνες dicunt βασιλῆα: δῶρεις uerò βασιλῆ. πηλῆ. τυδῆ. μηκιστῆ. Sic enim in antiquis & castigatis codicibus inueni. Ιλιάδος δ. ἐν δ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ τυδῆ στεῖλαν ἀχαιοί. τοῦ τέσιν. δι ἀργεῖοι ἔπεμψαν πρεσβευτὴν τυδέα πρὸς τοὺς θηβαίους. Et Ιλιάδος ο. μηκιστῆ δ' ἔλε πολυλυδάμας, ἀπὸ τοῦ μηκιστέα κατὰ κρᾶσιν. non autem τυδῆ, ut quidam legunt, neque μηκιστὴν pro μηκιστέα. Vel ut Eustathio placet κατ' ἀποκοπήν. hæc enim sunt eius uerba. τὸ δὲ τυδῆ, οὐκ ἀπὸ τοῦ τυδέα συνῄρηται, ἀλλ' ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ τυδῆα. καθάπερ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς. οὕτω δὲ καὶ τὸν ὀδυσσῆα ὀδυσσῆ ἐστιν εἰπεῖν, καὶ ἕτερα δὲ ὅμοια. In nominatiuo duali duo εε. in η. contrahuntur. ut Theodosio placet. τὼ βασιλέε, βασιλῆ: sicut δημοσθένεε, δημοσθένη. & ὄφεε, ὄφη. Etiam annotandum, duo εε. in nominatiuo plurali in ει. diphth. semper contrahi in nominibus proprijs. In appellatiuis uerò in ει. diph. κοινῶς, βασιλέες βασιλεῖς. & in η. ἀττικῶς, βασιλῆς.

Attica nomina.

Eustathij uerba.

εε. in η.

Παράδειγμα.

Ο βασιλεὺς κοινῶς, καὶ βασίλευς αἰολικῶς. τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς, καὶ βασιλῆος, καὶ βασίληος αἰολικῶς, καὶ βασίλεος καὶ βασιλίος βοιωτικῶς, καὶ βασιλεῦς δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ βασιλεῖ κοινῶς, καὶ βασιλῆ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆι ἰωνικῶς. τὸν βασιλέα κοινῶς, καὶ βασιλέα ἀττικῶς, καὶ βασιλῆα ἰωνικῶς, καὶ βασιλῆ δωρικῶς. ὦ βασιλεῦ κοινῶς, καὶ ὦ βασιλεὺς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ βασιλέε κοινῶς, καὶ βασιλῆ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. τοῖν βασιλέοιν κοινῶς, καὶ βασιλήοιν ἰωνικῶς. ὦ βασιλέε κοινῶς καὶ βασιλῆ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. Πληθ. οἱ βασιλέες καὶ βασιλεῖς κοινῶς, καὶ βασιλῆς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς. τῶν βασιλέων κοινῶς, καὶ βασιλήων ἰωνικῶς. τοῖς βασιλεῦσι κοινῶς, καὶ βασιλῆσι ἰωνικῶς. τοὺς βασιλέας κοινῶς, καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆας ἰωνικῶς. ὦ βασιλέες κοινῶς, καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς.

Exempla tertiæ declinationis Rex.

A DE

Quarta declinatio contractorum.

QVarta declinatio contractorum nominum τῶν ὀλιγοπαθῶν, duas habet terminationes, in ω. & in ως. fœmininorum tantum. Quorum genitiuus perfectus & imparisyllabus in οος. existens, in ους. κατὰ κρᾶσιν facit contractum. Synæreses autem huius declinationis, quæ ex ο. paruo, & sequente uocali fiunt, sic ordinantur.

Nominatiuus.

οο. ου. οῖ. οι. οα. ω. Aduertendum est hoc in loco nomina huius declinationis in ω. desinentia, omnia acui in extrema. ut κλωθώ. ἱερατώ. κλειώ. Similiter & quæ in ως. desinunt. ut ἠώς. αἰδώς. Patiuntur autem synæresim in tribus casibus singularis numeri tantum, hoc est, in genitiuo, datiuo & accusatiuo. Cætera uerò omnia tertiam sequuntur declinationem simpliciũ.

Genitiuus.

Etiam genitiuus nominum in ω. desinentium uario modo inuenitur secundum uarios idiomatum usus. Nam Iones, & quidam Dores perfecto utuntur genitiuo. λητόος. σαπφόος. Attici uerò & communis lingua λητοῦς dicunt, & σαπφοῦς. At Aeoles & Lacones, qui & Dores, addentes σ. nominatiuo casui proprium faciunt genitiuum. ἡ λητώ, τῆς λητῶς. ἡ σαπφώ, τῆς σαπφῶς.

Datiuus. Accusatiuus

Datiuus uerò in οι. omnibus idiomatis est communis. Sed accusatiui uarius est usus, soli enim Aeoles addentes ν. nominatiuo casui proprium faciunt accusatiuum. ἡ λητώ, τὴν λητών. ἡ σαπφώ, τὴν σαπφών: Iones uerò in ουν. τὴν λητοῦν. τὴν σαπφοῦν. At communis lingua & Attici τὴν λητώ dicunt, καὶ τὴν σαπφώ. accentu acuto super extremam, licet ex

Canon.

crasi sit longa, & accentum suscipiat. Est enim regula, quod omnis casus eundem sonum habens, siue literaturã cum alio casu eiusdem numeri & idiomatis, eundem accentum habere debet. ut ἡ μοῦσα. ὦ μοῦσα. Sic ἡ λητώ, τὴν λητώ. τῇ λητοῖ, ὦ λητοῖ. Additum est eiusdem numeri, quoniam τῇ λητοῖ datiuus singularis circunflectitur. Sed αἱ λητοί nominatiuus pluralis acuitur. additum est, & idiomatis, quoniam βασιλεύς nominatiuus singularis κοινῶς acuitur. & βασιλεῦς, genitiuus singularis δωρικῶς circunflectitur.

Nomina in ως.

Accusatiuus uerò nominum in ως. exeuntium circunflectitur: quoniam non eundem sonũ, siue literaturã habet cum nominatiuo.

ut ἡ

ut ἡ αἰδώς, τὴν αἰδῶ. Vocatiuus etiam non ſolum in οι. deſinere inuenitur apud poëtas, ſed etiam in ω. Atticorum more. Apollonius in principio tertij Argonauticorum. Εἰδ' ἄγε νῦν ἐρατώ, παρά θ' ἵστασο, καὶ μοι ἔνισπε. ἐρατὼ dixit, ἀντὶ τοῦ ἐρατοῖ. Fit aūt uocatiuus in οι. à ntō ſingulari, τροπῇ τοῦ ω. μεγάλου εἰς ο. μικρόν, καὶ προσθέσει τοῦ ι. λητοῖ. Quo in loco quęri poteſt, cur nominatiuus fœmininorū nominum in ω. deſinentiū, plureis habeat uocaleis proprio nominatiuo, ut ἡ σαπφώ, ὦ σαπφοῖ: cum regula dicat. ὅτι οὐδέποτε θέλει ἔχειν πλείονα φωνήεντα τῆς ἰδίας εὐθείας ἡ κλητική. Reſpōdetur, quotquot ſūs in ους. deſinens, maius tempus uult habere, quàm uocatiuus. ut ὁ δημοσθένης, ὦ δημόσθενες. ὁ εὐσεβοῦς, ὦ εὐσεβές. huius gratia correptū eſt ω. magnū in ο. paruū. Sed quoniam uocatiuus ultimam erat habiturus breuem, & accentū in fine acutum, ac ob id regulæ aduerſaturus, quę pręcipit, ne ulla dictio in ο. breuem deſinens, quæ ſuper unam ſyllabā ſit, acuatur. ut ἐκεῖνο. ἄλλοῖο. exceptis αὐτό, ὑπό, ἀπό, aſſumpſit ι. & ita uocatiuus λητοῖ cum accentu circunflexo factus eſt, quoniam datiuo ſingulari coincidit, hoc eſt, τῇ λητοῖ.

Vocatiuus. Quæſtio. Canon. Exemplum.

Η λητώ. τῆς λητόος ἰωνικῶς, καὶ δωρικῶς, καὶ λητοῦς κοινῶς, καὶ ἀττικῶς, καὶ λητῶς αἰολικῶς, καὶ λακωνικῶς. τῇ λητόϊ, καὶ λητοῖ. τὴν λητόα, καὶ λητὼ κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ λητὼν αἰολικῶς, καὶ λητοῦν ἰωνικῶς. ὦ λητοῖ, καὶ ὦ λητὼ ἀττικῶς. Δυϊκά. τὰ λητώ. ταῖν λητοῖν. ὦ λητώ. Πλη. αἱ λητοῖ. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τὰς λητούς. ὦ λητοί.

DE QVINTA DECLINATIONE CONTRACTORVM.

QVinta declinatio contractorum nominū, τῶν πολυπαθῶν, duas habet terminationes. ας. purū, & ρας. neutrorum nominum. Quorū genitiuus in ατος. definit κοινῶς, & in αος. ἰωνικῶς ſubtracto τ. & in ως. κατὰ κράσιν ἀττικῶς. Synæreſes autem huius declinationis duæ ſunt. α. productum, & ω. μέγα. præcedente enim α. & ο. utcunque ſequente, ſemper fit ſynæreſis in ω. quod quidem ſolis genitiuis euenit. Sequente uerò quauis alia uocali, in α. productum fit craſis. At ſynæreſis in datiuo ſingulari tantum. κρέαϊ, κρέα. Nonnunquàm apud poëtas ipſum

Quinta dec. contract.

α. non per crasin, sed per apocopen correptum inuenitur. Οδυσσείας μ. σῖτον καὶ κρέα πολλά.

Παράδειγμα.

Exemplum Caro. Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι κοινῶς καὶ κρέαϊ ἰωνικῶς, καὶ κρέᾳ ἀττικῶς. τὸ κρέας. ὦ κρέας. Δυϊκά. τὼ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. καὶ τὰ λοιπά, sicut in primo tractatu.

De alijs contractis nominibus. Quædam præterea inueniuntur nomina, quæ & ipsa synæresim patiuntur, differentia tamen ab his, quæ supra cōmemorata sunt: quæ quidem idcirco separatim locanda censuimus, quia nullam supradictarum declinationum sequuntur.

Ouis. Η ὄϊς, οἶς. τῆς ὄϊος, οἰός. τῇ ὄϊι, οἰί. τὴν ὄϊδα, ὄϊν. Πλη. αἱ ὄϊδες, καὶ ὄϊες, καὶ οἶς. τῶν ὀΐων, καὶ οἰῶν. τοῖς ὄϊσι, καὶ ὀΐεσι. τὰς ὄϊδας, καὶ ὄϊας, καὶ οἶς.

Annotat. Vbi aduertendum est genitiuum singularem οἰός, & datiuum οἰί extremam a cuere, tanquàm à nominatiuo monosyllabo οἶς, non autem à genitiuo perfecto ὄϊος, & datiuo ὄϊι: quoniam eorum penultima circunflectenda fuisset ex synæresi, quam solus nominatiuus admittit, sicut φῶς, φωτός. & ὦς, ὠτός. Inuenitur etiam ὄϊς in genere masculino apud Homerum Ιλιάδος ω. τοῖς δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἦν κλισίηϊ ἔεργοντο. & in eodem, ἢ καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς ἀχιλλεὺς σφάξε. & in plurali. Ιλιάδος ψ. πολλοὶ δ' ὄϊες, καὶ μηκάδες αἶγες. Sic φθοΐς, φθοῖς. & φθοΐδες, φθοῖς. & φθοΐδας, φθοῖς.

Placenta. Ο πλακόεις, πλακοῦς. τοῦ πλακόεντος, πλακοῦντος. τῷ πλακόεντι, πλακοῦντι. τὸν πλακόεντα, πλακοῦντα. ὦ πλακόεν, πλακοῦν.

Ο σιμόεις, σιμοῦς. τοῦ σιμόεντος, σιμοῦντος. τῷ σιμόεντι, σιμοῦντι. τὸν σιμόεντα, σιμοῦντα. ὦ σιμόεν, σιμοῦν.

υἱεύς, quod filium significat, in omni numero & casu patitur synæresim, præterquàm in nominatiuo singulari, & uocatiuo. Quoniam si in his fieret synæresis, inueniretur consonans post υι. diphth. ut υἱέες, υἷς, quod communi regulæ aduersatur. nam post υι. diphth. nunquàm sequitur consonans, sed uocalis tantum. ut μυῖα, ἅρπυια. fit tamen in datiuo plurali sequente consonante, sed interponitur α. ut υἷσι. υἱάσι.

υἱεύς. Ο υἱεύς. τοῦ υἱέος, υἱέος. τῷ υἱέϊ, υἱεῖ. τὸν υἱέα, υἱέα. ὦ υἱεῦ. Δυϊκά. τὼ υἱέε,

τῷ υἱεῖ. τοῖν υἱέοιν, υἱοῖν. ὦ υἱεῖ, υἷε. Πλη. οἱ υἱέες. τῶν υἱέων, υἱέ-
σιν. τοῖς υἱέσι, καὶ υἱάσι. τοὺς υἱέας, υἷας. ὦ υἱέες, υἷες. καὶ ἄλλως.

Ο υἱεύς, τοῦ υἱέος. τῷ υἱέϊ, υἱεῖ. τὸν υἱέα. ὦ υἱεῦ. & cætera. ut ut βασιλεύς. καὶ ἄλλως. Ο υἱός, τοῦ υἱοῦ, sicut ὁ λόγος, τοῦ λόγου.

Ο ζεύς, τοῦ διός. τῷ διΐ, τὸν δία, ὦ ζεῦ. καὶ Ο ζὴν, τοῦ ζηνός, τῷ ζηνὶ, τὸν ζῆνα. Quo in loco sciendum est, deum siue Iouem ab antiquis græcis uarijs, ac diuersis modis appellatum fuisse: ut ex antiquorum fragmentis colligere potui. Di-
ctus est ζεύς, καὶ ζὴν, quibus communiter utimur. δεύς uero ζεύς.
βοιωτικῶς, ἐκ τοῦ ζεύς. διαλύσει τοῦ ζ. εἰς σ. δ. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ σ. & ζήν.
βδεύς κατὰ ἐξαλλαγήν, apud ueteres comicos τροπῇ τοῦ σ. εἰς β. δεύς.
Dictus est autem ζάν, ζανός, ἀπὸ τοῦ ζήν. παρὰ τοῖς μεταγενεστέ- βδεύς.
ροις ἴωσι, καὶ ἀπολεῦσι. ut κλῦθί μοι ζανὸς τεκοῦρη. ζὴς quoque inue- ζάν.
nitur, unde accusatiuus ζῆν. παρ' ἐπιχάρμῳ. ζῆν τι, &c. τρο-
πῇ τοῦ σ. εἰς ν. sicut ποδεύς, ποδῆν. & ἑρμῆς, ἑρμῆν. καὶ παρὰ τῷ ζῆν.
τῆς ἐυρωπίας ποιητῇ. οὐ γὰρ δὴ βασιλεῖ ἀγαίομαι εὐρύοπα ζῆν παῦσαι
ἀπ' οὐρανόθεν. Vnde ζάς παρὰ φερεκύδῃ, ἀπὸ τοῦ ζής, ὡς ζῆν ζάν. ζάς.
Dictus est etiam δίς, δία τοῦ ι. παρὰ ῥίνθωνι. δὴν quoque ἀπὸ τοῦ δίς.
ζήν. καὶ δὰν δανός βοιωτικῶς. ὡς παρὰ κορίννῃ. δανὸς ὑψίστῳ θρόνῳ. δήν.
Et sic decem inueniuntur nominatiui, uidelicet ζεύς. δεύς. δάν.
βδεύς. ζήν. ζάν. ζής. ζάς. δίς. δήν. δάν, quod Herodianus in Herodianus
tractatu περὶ μονήρους λέξεως asserit. Sed de genitiuo huius nominatiui ζεύς, hoc est διός, dubitari solet, an ἀπὸ τοῦ δίς ueniat, an ab aliquo quopiam dictorum nominum deducatur. non enim ἀπὸ τοῦ ζεύς per analogiam deduci posse uidetur. Quidam uolunt à nominatiuo δίς, διός per analogiam de-
riuari, sed his aduersatur Herodianus, inquiens. Nomina Nomina in
in ις. monosyllaba, ι. uolunt habere productum, & id quoque ις.
in genitiuo seruare, excepto τίς, τινός. διός uero ι. habet correptum. non igitur ἀπὸ τοῦ δίς uidetur esse deductum. Sunt qui ἀπὸ τοῦ δεύς deriuari putent, quod Bœotorum est proprium, cuius genitiuus κατὰ analogiam est δέος. ubi mutato ε. in ι. fit διός, κατὰ βοιωτούς, καὶ νέους ἴωνας: sicut ἀχιλ-
λέος, ἀχιλλιός, & hoc magis quidem consentaneũ est. Quid Exempla de
uero de accusatiuo ζῆν dicendum est? quo casu Homerus ζήν.
ter in Iliade usus est, loci quidem hi sunt. Ιλιάδος θ.

Τρῶας ἀπώσασθαι καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα ζῆν.

Αὐτοῦ ἢ ἔνθ' ἀνάχοιτο. Et Ιλιάδος ξ.

Ἡ φῂς ὡς τρώεσσι ἀρηγέμεν εὐρύοπα ζῆν.
Ὡς ἡρακλῆος πέρι. Et Iliados ω.
παῖδες, καὶ γαμβροὶ τῶδ' οὐλάθεν εὐρύοπα ζῆν.
Ἐς πεδίον προφανέντε.

Quo in loco dicendum, ne ζῆν adcuſatiuum imperfectum eſſe ἀπὸ τοῦ ζῆνα, an perfectum ἀπὸ τοῦ ζής. Si imperfectum eſſe dixerimus, aut per apocopen fieri neceſſe eſt, aut per apoſtrophum. Si per apocopen, ſciendum eſt extremam ſyllabam integram omnino abijciendam fuiſſe. hoc eſt να, ἀπὸ τοῦ ζῆνα. ſicut δῶ, ἀπὸ τοῦ δῶμα. & ἀπόλλω, ἀπὸ τοῦ ἀπόλλωνα. ζῆ uerò penultimam ſyllabam abſque ν. relinquendam fuiſſe. Si uerò apoſtrophum eſſe uoluerimus, ut meminit Euſtathius, aduertendum eſt, ſolam uocalem quæ eſt extrema præcedentis dictionis, abijciendam eſſe: cui ſi in eadem ſyllaba aliqua adiuncta fuerit conſonans, illā eandem iungendam eſſe uocali ſiue diphthongo dictionis ſequentis. ut τοῦτο ἐμόν, τοῦτ' ἐμόν. κατὰ ἡμᾶς, καθ' ἡμᾶς. Sic igitur in dictis Homeri uerſibus ν. quæ eſt extrema conſonans τοῦ ζῆν, in quam prior uerſus deſinit, iungenda eſt primæ uocali dictionis ſequentis: quæ quidem eſt ſecundi uerſus principium, ut liquidò patet. Et ſic ſcribendum eſt, εὐρύοπα ζῆ ν' αὐτοῦ. Et in ſecundo, εὐρύοπα ζῆ ν' ὡς ἡρακλῆος. Item in tertio, εὐρύοπα ζῆ ν' ἐς πεδίον. Quòd ſi nempe hoc cuipiam nouum uidebitur, eorum ſententiam ſequi poterit qui adſerunt ζὴν integrum ac perfectum eſſe adcuſatiuum à nominatiuo ζὶς, ut ſupra dictum eſt. Quandoquidem antiquorum extant exempla, ut ζῆντι, & ζῆν παῦσαι. in quibus nemo dicet apoſtrophum eſſe, quũ poſt ν. nulla ſequatur uocalis, ſed conſonans, neque apocopen: quũ extrema ſyllaba integrè non ſit expuncta.

Adnotatiuncula de ν.

Nomina in αυς.

Duo nomina fœminina ſolum inueniũtur in αυς. exeuntia circunflexa, & per ος. purum declinata: quorũ quidem uaria inflexio talis eſt.

Nauis. Ἡ ναῦς, καὶ νηῦς. τῆς ναός, καὶ νηός, καὶ νεώς. τῇ ναΐ, καὶ νηΐ. τὴν ναῦν, καὶ νηῦν, καὶ νῆα. ὦ ναῦς, καὶ ναῦ, καὶ νηῦς. Δυϊκά. τὰ νᾶε, καὶ νῆε. ταῖν ναοῖν, καὶ νηοῖν. ὦ νᾶε, καὶ νῆε. Πληθυντικά. αἱ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες. τῶν ναῶν, καὶ νηῶν, καὶ νεῶν. ταῖς ναυσί, καὶ νηυσί, καὶ νήεσι. τὰς ναῦς, καὶ νηῦς, καὶ νῆας, καὶ νέας. ὦ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες.

Vetula. Ἡ γραῦς, καὶ γρηῦς, καὶ γρῆυς. τῆς γραός, καὶ γρηός. τῇ γραΐ, καὶ γρηΐ.

τὴν

τῶν γραῶν, καὶ γρηῶν. ὦ γραῦς, καὶ γραῦ, καὶ γρηῦς. καὶ γρηῦ, καὶ γρηύ.
Δυϊκά. τὰ γρᾶε, καὶ γρῆε. τοῖν γραοῖν, καὶ γροῖν. ὦ γρᾶε, καὶ γρῆε.
Πληθυντ. αἱ γρᾶες, καὶ γρῆες. τῶν γραῶν. καὶ γρηῶν. καὶ γρεῶν. ταῖς γραυσί, καὶ γρηυσί, καὶ γρήεσι. τὰς γραῦς, καὶ γρηῦς. ὦ γρᾶες, καὶ γρῆες.

DE ACCIDENTIBVS NOMINIS.

NOmini accidunt quinque prius dicta. γένος, εἶδος. σχῆμα, ἀριθμός. πτῶσις. Quorum & genus abusiue aliquod commune, & aliquod promiscuum erit. Masculino enim soli articulo subiunctum masculinũ erit. Fœminino autem solum fœmininum. Neutro neutrum. Ambobus, & masculino & fœminino cõmune erit. Alterutro autem ambo genera significans, promiscuum. ut ὁ ἀετός, ἡ χελιδών. Species autem alia primitiua. ut λόγος: alia deriuatiua. ut λόγιος. Deriuatiuorum autem septem maxime sunt species: συγκριτικόν. ὑπερθετικόν. πατρωνυμικόν. ὑποκοριστικόν. κτητικόν. παρώνυμον. καὶ ῥηματικόν. hoc est, Comparatiuum. Superlatiuum. Patronymicum. Diminutiuum. Possessiuum. Denominatiuum. & Verbale. Deriuatiuorum species.

DE COMPARATIVIS ET SVPERLAT.

COmparatiui & superlatiui formationes ita se habẽt. Nomina adiectiua trium generum in ος. desinentia, mutatione ς. in τ. & adiectione ερος. comparatiua fiunt. ut ἔνδοξος. ἐνδοξότερος. adsumptione autem ατος. superlatiua. ut ἐνδοξότατος. Excipitur καλός, & κακός, & alia quædam. καλλίων enim, κάλλιστος. & κακίων, κάκιστος. βελτίων, βέλτιστος. ἀμείνων. κρείττων. ἄριστος. χείρων. ἐλάττων. ἥσσων. μείων ἐλάχιστος. μείζων, μέγιστος. ῥᾴων, ῥᾷστος. & hæc anomala sunt. Adiectiua in ος. Comparatiua anomala

Si autem in ης. positiuum desinens per εος. declinetur, à neutro in ες. assumptione τερος. fiunt cõparatiua. ὁ καὶ ἡ ἀληθής, τὸ ἀληθές, ἀληθέστερος. ὁ καὶ ἡ εὐσεβής, τὸ εὐσεβές, εὐσεβέστερος. assumptione aũt τατος. superlatiua, ἀληθέστατος. εὐσεβέστατος. In ης.

Si autem in υς. desinat positiuũ, commune trium generum à neutro similiter fiũt. βραχύς, βραχύ. βραχύτερος, βραχύτατος. præter ἡδύς. πολύς. ταχύς. ἡδίων. ἥδιστος. & πλείων, πλεῖστος. Adiectiua in υς.

& ταχίων

& ταχίων. τάχιστος. Quamuis & hæc formari possint adiectione τερος. & τατος. excepto πολύς, ἡδύτερος, ἡδύτατος. ταχύτερος, ταχύτατος. Ex his igitur quæ desinunt in υς. aliqua faciunt simplex comparatiuum & superlatiuum: aliqua autem duplex. Simplex. ut εὐρύς, εὐρύτερος enim & εὐρύτατος solum. Duplex autem. ut ἡδύς, & γλυκύς, & ὠκύς. Hæc enim non solum in τερος. & in τατος. sed in ων. & in ιστος. ut ἡδίων, ἥδιστος. γλυκίων, γλύκιστος. ὠκίων, ὤκιστος. His autem similia sunt αἰσχρός, & ἐχθρός. αἰσχίων enim αἴσχιστος, & ἐχθίων ἔχθιστος. Si autem βράσσων, καὶ θάσσων, καὶ πάσσων prætermittere non oporteret, quædam possent triplicem sic formã præbere. Nam ab his quæ sunt βραχύς, & βραδύς, fit comparatiuum βραχύτερος, βραχίων, & βράσσων. βραδύτερος, βραδίων & βράσσων.

Comparatiuum duplex

triplex comparatiuum.

Nam utrunque positiuum idem habet comparatiuum in σων. quo Homerus in secũda significatione manifestè usus est Ιλιάδος κ.

Αλλά τε οἱ βράσσοντι νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.

ὅ ἐστι βραδύτερος νόος. Et à ταχύς, ταχύτερος, ταχίων, τάσσων, καὶ θάσσων, τρόπῳ τῷ τ. εἰς θ. Ιλιάδος ν.

Θάσσονας ἱππήων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους.

ἀντὶ τοῦ ταχυτέρους. Et à παχύς, παχύτερος, παχίων, πάσσων. Οδυσσείας ς.

Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκε Διὸς ἐκγεγαυῖα
Μείζονά τ' εἰσιδέειν, καὶ πάσσονα. ἀντὶ τοῦ παχύτερον.

γλύσσων quoque ab eo quod est γλυκύς Aristophanes usus est. ut Γλύσσονα σῦκα. ἀντὶ τοῦ γλυκύτερα. Vbi attendendum est, comparatiua in ων, desinentia dissyllaba, diphthõgum habere in penultima. ut μείων, πλείων, χέρων: polysyllaba uerò monophthongum. ut βελτίων, καλλίων, ταχίων. Excipiuntur ἀμείνων, ἀρείων, χαιρείων. quæ in penultima ει. diphthongum habent. Quæ autem in aliquam aliam desinunt terminationem, in ἐστερος. & ἐστατος. formant comparatiua & superlatiua. ut σώφρων, σώφρονος, σωφρονέστερος, σωφρονέστατος. χαρίεις, χαρίεντος, χαριέστερος, χαριέστατος. εὔνους uerò εὐνούστερος, & εὐνούστατος facit, absque ε. Non solum autem à nominibus comparatiua fiunt, sed à uerbis quoque. ut βάλλω, βέλτερος. φέρω, φέρτερος. A participijs. ut ἐρρωμένος, ἐρρωμενέστερος. A præpositionibus etiam. ut πρότερος, ὑπέρτερος. Et ab aduerbijs. ut ἐγγύτερος, ποῤῥώτερος. Præterea quæ in οτερος.

Comparatiua in ων. dissyllaba.

Vniuersalis regula.

Comparatiua à uerbis. à participijs

A præposit.
Ab aduerb.

in οτερος. & οτατος. desinunt, si ante ο. syllabam breuem habeant, per ω. μέγα scribuntur. ut φρόνιμος. φρονιμώτερος, φρονιμώτατος. Excipitur κενότερος, & κενότερος. Si uerò longam, uel natura, uel positione, per ο. μικρόν. ut πρᾶος, πραότερος, πραότατος.

Comparatiuus quidem gradus genitiuo singulari adiungitur, necnon & plurali, si res comparata, & cui comparatur, diuersi fuerint generis. ut ἀχιλλεὺς ἀνδρειότερος ἦν ἕκτορος, καὶ τῶν τρώων. Quod si eiusdem fuerint generis, genitiuo tantum singulari iungitur. οἷον, ἀχιλλεὺς ἀνδρειότερος ἦν αἴαντος τοῦ τελαμωνίου. Nam si generis eiusdem sint, & plurali genitiuo iungatur, apparebit eum qui comparatur, se quoque ipsum in ea re quæ uenit in comparationem superare. Iungitur etiam datiuo significanti excessum. οἷον, αἴας ὁ τελαμώνιος μείζων ἦν τοῦ ὀϊλέως τέσσαρσι δακτύλοις.

Comparatiuorum constructio.

Superlatiuum autem genitiuum tantummodo pluralem postulat. οἷον, ὅμηρος ἐγένετο σοφώτατος πάντων τῶν ποιητῶν. nisi nomen ipsum singulare multitudinem significet.

Superlatiuorum constructio.

DE PATRONYMICIS.

Atronymicum nomen est, quod à proprijs tantummodo patrum nominibus deriuatur, & filium significat. ut πριαμίδης, ὁ τοῦ πριάμου υἱός. πηλείδης, ὁ τοῦ πηλέως υἱός. hoc est Achilles. idcirco superfluū est patronymico addere τὸ υἱός. quandoquidem per id utrunque intelligitur. Quod autem Homerus dixit Ἰλιάδος λ. αἴας δὲ τρώεσσι.

Locus Homeri.

Ἐπάλμενος εἷλε δόρυκλον πριαμίδην νόθον υἱόν.

scire debemus, Poëtam non ad patronymicum πριαμίδην, sed ad νόθον retulisse, ut à legitimis discerneret. Abusiue quoque fit ab auis patronymicum, non tamen secundum Homerum simpliciter, sed ab his solum qui ab Ioue originem traxerunt. ut αἰακίδης, ἀπὸ τοῦ αἰακοῦ. hoc est, Achilles Aeaci nepos. δαρδανίδης, ἀπὸ τοῦ δαρδάνου, hoc est, Priamus Dardani nepos. uterque enim. & Aeacus & Dardanus, ex Ioue nati sunt. Sunt & alia nomina propria, quę patronymicorum formam secuta sunt: sed cum illa neque

Similia patronymicis.

à patribus, neque ab auis deriuentur, nequaquàm patronymica ſunt appellanda, ſed magis denominatiua. ut φωκυλίδης. θουκυδίδης. φυλομηλείδης, ὁ τῆς λέσβου βασιλεύς: ἀριστείδης, & ſimilia.

Patronymica maſculina — *δης.* — *ων.* — *αδιος.*

Patronymicorum aliud maſculinum, aliud fœmininum. Maſculini quidem tres ſunt formæ, εἰς δης. κοινῶς. ut κρονίδης. εἰς ων. ἰωνικῶς. ut κρονίων. εἰς αδιος. αἰολικῶς. ut ὑῤῥάδιος. ὁ πιτ]ακός τοῦ ὑῤῥα υἱός. ὑῤῥας enim rex Mitylenaiorum fuit. Pittacus uerò eius filius ex ſeptem ſapientibus unus.

Patronymicorum penultimæ.

Penultimæ autem terminationes patronymicorum quatuor ſunt, uocales duæ, α. ſcilicet & ι. ut ἰφιτάδης. πελοπίδης. diphthongi uerò totidem ει. & οι. κατὰ συναίρεσιν. ut πηλείδης, ἀπὸ τοῦ πηλεΐδης. βοηθοίδης. ἀπὸ τοῦ βοηθοΐδης.

Formatio patrony.

Fit autem patronymicum maſculinum à genitiuo ſingulari in ος. deſinente, ſiue in ως. διὰ τοῦ ω. μεγάλου. ſiue in ους. κατὰ κρᾶσιν, extrema in ιδης. conuerſa. ut μέμνων. μέμνονος, μεμνονίδης. πηλεύς, πηλέως, πηλείδης. δημοσθένης, δημοσθένους, δημοσθενίδης. Etiam ſi in ου. deſinat genitiuus, à nominibus tertiæ declinationis non habentibus ι. in penultima. ut πρίαμος, πριάμου, πριαμίδης. ὅμηρος, ὁμήρου, ὁμηρίδης. Quod ſi ι. habuerint in penultima, in αδης. fit patronymicum. λαέρτιος, λαερτίου, λαερτιάδης. ἥλιος, ἡλίου, ἡλιάδης. Præterea ſi primæ fuerint declinationis, omnino in αδης. exit patronymicum. ut βορέας, βορέου, βορεάδης. ἱππότης, ἱππότου, ἱπποτάδης.

Annotat.

Vbi ſciendum eſt patronymica, ſi perfecta ſint, una ſyllaba primitiuam ſuperare. Si uerò ſynæreſim patiantur, ex totidem ſyllabis conſtare, & in penultima habere aut ει. diphthongum. ut πηλείδης. ἀπὸ τοῦ πηλεΐδης, aut οι. ut πανθοίδης ἀπὸ τοῦ πανθοΐδης, ὁ τοῦ πανθόου υἱός.

Ιλιάδος ν.

Οἱ δ' ἐς πανθοΐδην ἀγαπήνορα πουλυδάμαντα.

& βοηθοίδης. ἀπὸ τοῦ βοηθοΐδης, ὁ τοῦ βοηθόου παῖς.

Οδύσσεια δ.

Οὐ μὲν νήπιος ἦσθα βοηθοΐδη ἐτεωνεῦ.

Patronymica syncopã patientia.

Sunt quæ duarum ſyllabarum ſyncopam patiuntur. ut δευκαλίδης, ἀπὸ τοῦ δευκαλιωνίδης. ἰδομενεύς. ὁ τοῦ δευκαλίωνος υἱός.

Ιλιάδος ν.

Δευκαλίδη πῆτ' ἄρ μιν ἄμονας καταδῦναι ὅμιλον.

ὑπερίδης. ἀπὸ τοῦ ὑπεριονίδης, id eſt, Sol Hyperionis filius.

Οδύσσεια λ.

Ηελίου τ' αὐγὴ ὑπεριονίδαο ἄνακτος.

καὶ Ησίοδος

καὶ Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ.
Κίρκηδ᾽ ἠελίου θυγάτηρ ὑπεριονίδαο.
καὶ τροπῇ τῆς δης. εἰς ων. ἰωνικῶς. fit ὑπεριονίων: sicut ἀτρείδης, ἀτρείων. & πηλείδης. πηλείων. καὶ συγκοπῇ ὑπερίων ὑπερίονος.
Ὀδύσσεια α. Νήπιοι οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον.

Sunt & quæ contrarium patiuntur, ἐπίκτασιν scilicet duarum syllabarum. ut ἰαπετιονίδης ἀπὸ τοῦ ἰαπετίδης, cuius primitiuum est ἰαπετὸς ἰαπετοῦ. Apolonius Argonauticorum tertio. ἔνθα προμηθεὺς ἰαπετιονίδης ἀγαθόν τινι δευκαλίωνα. καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. ἰαπετιονίδη πάντων πέρι μήδεα εἰδώς.

Fœminini quoque patronymici tres sunt terminationes, ας. scilicet, ις. & νη. Quæ in ας. & in ις. desinunt, à proprijs masculinis fiunt, subtracta δη. extremæ syllabæ. ut βορεάδης. βορεάς. νεστορίδης, νεστορίς. Quæ uerò in νη. desinunt, si à primitiuis habentibus ι. in penultima fiant, ω. μέγα habent ante νη. ut ἰκάριος, ἰκαρίου, ἰκαριώνη. ἀκρίσιος, ἀκρισίου, ἀκρισιώνη. Ἰλιάδος ξ. | Patronymica fœminina | ις. | νη.
Οὐδ᾽ ὅτε περ δανάης καλλισφύρου ἀκρισιώνης.
Si autem non habuerint ι. in νη. patronymicum formant. ut ἄδρηστος, ἀδρήστου, ἀδρηστίνη. Ἰλιάδ. ε.
Μὴ δὴν αἰγιάλεια περίφρων ἀδρηστίνη.
ὠκεανός, ὠκεανοῦ, ὠκεανίνη.. Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ.
Ἠελίῳ δ᾽ ἀκάμαντι τέκε κλυτὸν ὠκεανίνη.
Περσηΐς. εὐήνος, εὐήνου, εὐηνίνη. Ἰλιάδος ι.
Κούρη μαρπήσσης καλλισφύρου εὐηνίνης.

Hoc etiam sciendum est, Homerum nunquàm à matribus formare patronymicum, nec ab auis, nisi à Ioue (ut dictum est) originem traxerint. Quod illum quidem in utroque opere, ὀδυσσείας scilicet & ἰλιάδος, uidemus constantissimè seruare. Sed quid de μολίονε censendum? qua dictione usus est Homerus ipse cum de Cteato, & Euryto loqueretur. Ἰλιάδος λ. | Obseruatio Homeri. | Molion.
καὶ νύ κεν ἀκτορίωνε μολίονε παῖδ᾽ ἀλάπαξα.
Nam hi duo reuera Neptuni fuerunt filij & Molionis Moli filiæ. Denominatiuè uerò Actoris, à quo ἀκτορίωνες dicti sunt, hoc est, Actoris filij. Sed de Molione dicendum est, non patronymicum à matre esse, ut quidam ex recentioribus putarunt, sed adiectiuũ nomen, ἀντὶ τοῦ πολεμικούς,

 hoc

hoc est, bellicosos. sic enim in uetustissimis codicibus legimus, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν μάχην μολήσεως. In hymnis tamen, qui quidem an eiusdem poëtæ sint, ambigitur, λητοΐδης usus est, sicut & alij poëtæ, præsertim epigrammatarij, qui huiusmodi formatione indifferenter utuntur. Igitur Homerus ipse εἰς ἑρμῆν.

Hymni Homeri.

λητοΐδης. Λητοΐδης δ᾽ ἀπάνευθεν ἰδὼν ἐνόησε βόεσσιν.

& in eodem hymno.

Λητοΐδου ὑπὸ χερσὶν δὴ ἐκ προθύροιο περῆσαι.

λητοΐδης enim dictus est Apollo à Latona matre, quæ græce λητὼ dicta est, à cuius genitiuo perfecto, uidelicet λητόος patronymicum est formatum, extrema in ιδης. uersa, λητοΐδης. Patronymica masculina primæ sunt declinationis. ut πριαμίδης. πριαμίδου. Fœminina uerò quintæ. ut πριαμίς, πριαμίδος.

DE DIMINVTIVIS.

Appianus. Diminutiua, & à proprijs, & appellatiuis formantur, ut à ζηνόδωρος, ζηνᾶς, καὶ μηνόδωρος, μηνᾶς. Appianus enim Menodorum uocat Gn. Pompeij libertum, quem Latini Menam. Ab eo autem quod est ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος. Formæ autem masculinorum sex: in ων. diminutiuum duarum syllabarum. βάκχων, ὁ βακχυλίδης. In ων. terminans penultimam ι. μωρίων, ὁ μωρός. In αξ. ῥόδαξ, ὁ ῥόδιος. In ας. ζηνᾶς, μητρᾶς. In κος. ἀνθρωπίσκος. In λος. ναυτίλος, ὁ ναύτης. Fœmininorum autem tres in ων. ut ὕψων, ἡ ὑψηλή. In ις. θεραπαινίς, ἡ θεράπαινα. In κη. παιδίσκη, ὁ παῖς. Neutrorum autem una forma in ον. μυρακύλλιον, γερόντιον.

Diminutiuorum formæ.

DE POSSESSIVIS.

Possessiuorum formæ. Possessiua autem à proprijs, & appellatiuis deducuntur, & ab ijs quæ desinunt in ευς. terminantur in ειον. ut νηλεύς, νηλέως, νήλειον. sed non ab his solis. nam ab eo quod est ἄνθρωπος, fit ἀνθρώπειον. Desinentia in κος. & in ωδης. ueniunt ab ijs quæ desinunt in ος. λόγος, λογικός. Sed non ab his solis. nam à βασιλεύς, βασιλικόν. & à δείλεια δειλινός.

ειον. κος. ωδης.

δικελικός. πόλεμος, ὁ πελοποννησιακός. Poteſt tamen & hic grammaticus ambas ſpecies ab unoquoque horum deducere, quum non prohibeatur unquàm ab eo quod non ſit in uſu. Vt enim ab eo quod eſt ἄνθρωπος, ἀνθρωπικόν, & ἀνθρώπειον: ſic ab eo quod eſt ὅμηρος, ὁμηρικόν, & ὁμήρειον. & ab eo quod eſt πλάτων, πλατωνικόν, & πλατώνειον. Nõnulli autem adpellant οἰκειωματικὰ poſſeſſiua ea, quæ à loco denominatiuè dicuntur. ut οὐράνιος, ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. & θαλάσσιος, ἀπὸ τῆς θαλάσσης, & ſimilia. Quare liceret ſic etiam poſſeſſiua tribus modis eſſe. Aut enim οἰκειωματικῶς. ut οὐράνιον. Aut συνεμφαντικῶς. hoc eſt profeſſiue. ut γραμματικόν. Aut μετουσιαστικῶς. ut λιθώδης.

DE DENOMINATIVIS.

Denominatiuorum formationes.

DEnominatiui autem formationes tot ſunt, quot nominum ſpecies. Et licet ab uno quoq; nomine denominare. Maſculinum quidem in ων. ut φίλος, φίλων. Fœmininum autem in οτης. unius generis. ut φιλότης. Neutrum uerò in ιον. & omnino in ον. trium generum. ut φίλιον, φιλικόν. Non ſimpliciter autem trium generum: ſed ut ultimæ & penultimæ ſpecierum ſe habent. ἀνθρωπικόν enim, & ἀνθρώπειον, & ἀνθρωπῶδες, & πήλιον, & ἄνθηρον, & omnino ſecundum formationem ſpecierum nominis traditam. Adnotatio. Conſyderare etiam oportet, utrum ſpecies tria ſuſcipiant genera: quia deſinentia in ον. neutra, non omnino communia ſunt trium generum. ζωύφιον igitur, & μυρακύλλιον, & λεβήτιον, & omnino diminutiua, unius generis ſunt.

Speculari autem oportet etiam reliquas denominatiuorum formationes, ſecundum differentiam ſpecierum. ut in diminutiuo λίθαξ, ἀνθρωπίσκος, μηνᾶς. In patronymico autem in δης.

DE VERBALIBVS.

Verbalium formæ.

VErbalia (ut in uniuerſum dicam) à paſſiuo præterito fiunt, uidelicet à prima perſona, uel ſecunda, uel tertia. Multa ex uerbalibus à prima perſona fiunt. πεποίημαι, ποίημα. λελόγισμαι, λογισμός. Fœminina autem in

ις. ις. à secunda persona. ut λέλυσαι, λύσις. λέλεξαι, λέξις. Desi-
τος. nentia autem in τος. communia trium generum, à tertia. ἤκουσαι, ἀκουστός. Et præterea adpellatiua in ήριον, ut πέποται, ποτήριον.

Decomposita figura. Est præter ea quæ dicta sunt, etiam figura decomposita, uidelicet quæ à cõposito deriuatur, ut φίλιππος, φιλιππίδης.

Περὶ ὑποπεπτωκότων εἰδῶν τῷ ὀνόματι.

De speciebus nomini subiectis. Præter memoratas deriuatiuorum species, quæ (ut diximus) septem maximè sunt: inueniuntur & aliæ, quas Græci ὑποπεπτωκότα τῷ ὀνόματι, hoc est, subiectas nomini species uocant. Sunt autem sex & uiginti, uidelicet κύριον, προσηγορικόν, ἐπίθετον, πρός τι ἔχον, ὡς πρός τι ἔχον, ὁμώνυμον, συνώνυμον, φερώνυμον, διώνυμον, ἐπώνυμον, ἐθνικόν, ἐρωτηματικόν, ἀόριστον, ἀναφορικόν, περιληπτικόν, ἐπιμεριζόμενον, περιεκτικόν, πεποιημένον, γενικόν, εἰδικόν, τακτικόν, ἀριθμητικόν, μετουσιαστικόν, ἀπολελυμένον, χρονικόν, καὶ τοπικόν. hoc est, Proprium, Adpellatiuum, Adiectiuum, Ad aliquid habens, siue Dictum, Quasi ad aliquid habens, Aequiuocum, Vniuocum, Agnomen, Dionymum, Eponymum, Gentile, Interrogatiuum, Infinitum, Relatiuum, siue Redditiuum, Collectiuum, Partitiuum, Comprehensiuum, Factitium, Generale, Speciale, Ordinale, Numerale, Materiale, Absolutum, Temporale & Locale.

Proprium. Κύριον igitur est, quod propriam cuiusque rei substantiam & qualitatem significat: & unius tantum generis est, masculini scilicet uel fœminini. ut πλάτων, πηνελόπη.

Adpellatiuum. Προσηγορικόν, hoc est, Adpellatiuum dicitur, quod communem substantiam & qualitatem significat. ut ἄνθρωπος. Adpellatiuorum autem quæcunque significant animalia communia, duûm generum plerunque sunt: nõnulla tamen sunt promiscua.

Epitheton. Ἐπίθετον autem est, quod in proprijs uel adpellatiuis æquiuocè positum, aut laudem aut uituperium importat: Epitheta trifariam accepta. trifariamque accipitur: ab anima, à corpore, & ab ijs quæ extra sunt. Ab anima quidem. ut σώφρων, ἀκόλαστος. id est, modestus, & immodestus. A corpore. ut ταχύς, βραδύς. id est, ue-

est, uelox, tardus. Ab ijs quæ sunt extrinsecus. ut πλούσιος, πένης. id est, diues, pauper. & est trium generum, si propriè sit adiectiuum. ut σοφός, σοφή, σοφόν. Si uerò nunc ut adiectiuum, nunc ut adpellatiuum accipitur, ut εὐεργέτης, & πολίτης, & similia, duûm generum communia sunt. Tale autem est τρήρων columba Ιλιάδος ψ.

ὑψοῦ δ' ὑπαὶ νεφέων ἴδετο τρήρωνα πέλειαν.

id est, timidam columbam. Sic & πτὼξ lepus. Ιλιάδος χ.

Αρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν.

hoc est, timidum leporem.

Πρός τι ἔχον, quod quidem dialectici correlatiuum adpellant, est quod aliquid refert, ita quidem, ut sine eo nec ipsum quidem possit consistere. ὡς πατὴρ καὶ υἱός, δεσπότης καὶ δοῦλος. hoc est, pater & filius: dominus & seruus. Correlatiua enim ob id sunt, quod nec pater quis esse potest, si filiū non habeat: nec dominus sine seruo sit, & è conuerso. Sublato enim patre, non amplius dicitur filius: nec domino deficiente seruus adpellatur. Ad aliquid. Correlatiua

Ως πρός τι ἔχον. ut νὺξ καὶ ἡμέρα. θάνατος καὶ ζωή. Quasi ad aliquid dictum idcirco est, quod quamuis aliquid habeat contrarium, & quasi semper adhærens, non tamen ipso nomine illud idem significat, neque ex illo denominationem accipit. ut dies, nox. Nam quamuis alterum intereat, non tamen & illud secum interit quod illi adhærebat. Quinimò nec eodem tempore, nec ullo pacto simul esse possunt. Quasi ad aliquid.

Ομώνυμον autem nomen est, quod æquiuocè ponitur. In proprijs quidem. ut αἴας ὁ τελαμώνιος. καὶ αἴας ὁ οἰλιέως. Hæc enim τῇ ὁμωνυμίᾳ, id est, æquiuocatione communicant: sed locali significatione differunt. In adpellatiuis autem. ut μῦς θαλάσσιος, καὶ μῦς γηγενής. id est, mus marinus, & mus terrestris. similiter & hæc ὁμωνυμίᾳ participant: differentia autem maris & terræ dissimilia sunt. ὁμώνυμον enim Latine æquiuocum. Aequiuocum.

Συνώνυμον autem est, quod diuersis nominibus idem significat. ut ἄορ, ξίφος, μάχαιρα, φάσγανον, σπάθη. ensis, mucro, culter, gladius, spatha. Nam συνώνυμον Latinè Vniuocum dicitur. Vniuocum.

Φερώνυμον

Agnomen.

Φερώνυμον autem, quod à Prisciano agnomen adpellatur, est quod ab aliquo euentu siue accidente alicui solet imponi. ut τισάμενος filius Orestis: & μεγαπένθης Menelai filius. Nam quum Orestes ulcisceretur Clitemnestram matrem, quæ Agamemnonem patrem suum occiderat, euenit ut ei nasceretur filius, quem τισάμενον adpellauit, ἀπὸ τοῦ τίσασθαι, quod est ulcisci. Μεγαπένθης quoque & ipse ab accidente simili dictus est. Nam quum propter raptam Helenam Menelai uxorem, tota Græcia in maximo luctu esset, accidit ut Menelao ex ancilla quapiam filius nasceretur: qui μεγαπένθης, id est, in magno luctu natus, dictus est.

(margin: τισάμενος. — μεγαπένθης)

Dionymum

Διώνυμον, est quũ duo propria nomina alicui imponuntur. ut πάρις, ὁ καὶ ἀλέξανδρος. σκάμανδρος, ὁ καὶ ξάνθος. Differt autem διώνυμον τοῦ συνωνύμου: quoniam διώνυμον de proprijs nominibus dicitur. ut νεοπτόλεμος, ὁ καὶ πύῤῥος Achillis filius. Συνώνυμον uerò de adpellatiuis tantum. ut ἦτορ, καρδία. id est, cor. ἄορ, ξίφος. id est, ensis.

Eponymum

Επώνυμον autem est, quod proprio nomini in una & eadem substantia, tanquàm proprium eius adiectiuum, iungitur. ut τερπικέραυνος ζεύς. φοῖβος ἀπόλλων. ἐνοσίγαιος ποσειδῶν. ἐπώνυμον tamẽ ab adiectiuo nomine differt, quoniam ἐπώνυμον proprijs tantum nominibus adiungitur, & quod

Enosigæus. uni competit, alijs iungi non licet. Ενοσίγαιος enim soli Neptuno conuenit, idcirco pro illo ponitur, & uice proprij nominis fungitur, uniusque tantum generis est. Ιλιάδος θ.

Καὶ ῥα ποσειδάωνα μέγαν θεὸν ἀντίον ηὔδα.
ὢ πόποι ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές.

Quemadmodum & illud de Mercurio, Ιλιάδος β.

Αὐτὰρ ἄρα ζεὺς δῶκε διακτόρῳ ἀργειφόντῃ
Ερμείας δὲ ἄναξ δῶκε πέλοπι πληξίππῳ.

Adnotatio. Vbi & illud sciendum est, quandocunque duo ponuntur sine proprio nomine ἐπώνυμα, alterum illorum proprij nominis uicem gerere: quemadmodum in præcedentibus uersibus διάκτορος ἀργειφόντης. & ἐννοσίγαιε εὐρυσθενές. Nomẽ uerò adiectiuum, & proprijs nominibus & adpellatiuis indifferenter adiungitur, & per se positum nec proprij nominis uicem gerit, nec adpellatiui: nec ullo modo absque his subsistere potest. & cõmuniter trium est generum. Differt

etiam

etiam ἐπώνυμον τοῦ διωνύμου, quoniam ἐπώνυμον conuertitur
cum proprio nomine, cui semel adiunctum est. Nam πο
σειδῶν, ipse est & ἐνοσίχθων. & contrà, ἐνοσίχθων, ipse est &
ποσειδῶν. Sic & φοῖβος ἀπόλλων. & τερπικέραυνος ζεύς. & παλ
λάς, siue ἀθηνᾶ, ὀβριμοπάτρη. hoc est, Pallas fortem patrem
habens. διώνυμα uerò non conuertuntur. Nam & si σκάμαν-
δρος ipse est, & ξάνθος. ξάνθος tamen non omnino conuer-
titur: cum plures xanthi sint, & diuersa significent. nam
fluuius etiam Lyciæ, & proprium philosophi nomen. Sic
& πάρις, & ἀλέξανδρος, cum plures Alexandri fuerint. Sic Pyrrhus.
& νεοπτόλεμος & πύῤῥος, cum plures πύῤῥοι fuerint: nam &
Epyrrotarum rex πύῤῥος est appellatus.

Εθνικόν propriè est quod gẽtem significat. ut γαλάτης, ἀπὸ Gentile.
τῆς γαλατίας. φρύξ ἀπὸ τῆς φρυγίας. Impropriè uerò trifa-
riam dicitur. ἀπὸ τῆς χώρας, ἀπὸ τῆς πόλεος, καὶ ἀπὸ τοῦ βασιλέως.
hoc est à regione, ab urbe, & à rege.

Ερωτηματικόν, ὁ καὶ πευστικόν. hoc est, interrogatiuum, quod Interroga-tiuum.
& percunctatiuum dicitur, est quod cum interrogatione
profertur. & est commune trium generum. ut τίς, τί. ποῖος,
ποῖα, ποῖον. & uocatiuo caret omnino. accipitur autem uel
secundum substantiam. ut τίς, quis. uel secundum quale.
ut ποῖος, qualis. uel secundum locum. ut ποδαπός, cuias.

Αόριστον, hoc est, infinitum, interrogatiuo est contrarium, Infinitum.
& id commune est trium generum, & singula à singulis per
cunctatiuis formantur, adiectione τοῦ ο. ut ποῖος, ὁποῖος.
πότερος, ὁπότερος.

Αναφορικὸν autem, quod relatiuum dicitur, est quod si- Relatiuum.
militudinem significat. ut τοιοῦτος, talis. τοσοῦτος, tantus.
Dicitur autem παρὰ τὸ ἀναφέρειν, quod est referre, quoni-
am refert nobis cognitionem rei quæsitæ. ut τοιοῦτος, οἷος.
talis, qualis.

Περιληπτικὸν autem, quod Priscianus collectiuum ap- Collectiuum
pellat, est quod in singulari numero multitudinem signifi-
cat. ut δῆμος, populus. ὄχλος, turba. & unius tantum ge-
neris est.

Επιμεριζόμενον, hoc est, diuiduum, siue partitiuum, qua- Partitiuum.
tuor accipitur modis. aut enim unum ex duobus. ut ἕτε-
ρος, alter. aut duo per unum. ut ἑκάτερος, uterque. ut ἕτερος

σφῶν ἀναγινώσκει, καὶ ἑκάτερος σφῶν μανθάνει. hoc est, alter uestrum legit, & uterque uestrum discit. Autunum ex multis. ut ἄλλος, alius. aut multi per unum. ut ἕκαστος, quilibet, ut ἄλλος ὑμῶν ᾄδει, καὶ ἕκαστος ὑμῶν τέρπεται. id est alius uestrum cantat, & quilibet uestrum oblectatur.

Comprehensiuum. Περιεκτικόν, hoc est, comprehensiuum, est quod in seipso comprehendit aliquid contentum. ut δαφνών lauretum, quod plureis contineat laurus. ἀμπελών, uinetum, quod plureis in se uites comprehendat, & unius tamen generis est.

Factitium. Πεποιημένον autem, quod a proprietate sonorum, per imitationem dicitur. ut φλοισβός, aquarum sonitus. ῥοῖζος sibilus cum stridore.

Generale. Γενικόν est, quod in plureis species diuidi potest. ut ζῶον. φυτόν. animal, planta. Nam ζῶον commune est ad ἄνθρωπον, ἵππον, & λέοντα. φυτόν uero ad omneis plantas, ἄμπελον, & ἐλαίαν, & similia.

Speciale. Εἰδικόν autem est, quod ex genere diuiditur. ut ἄνθρωπος, ἵππος, λέων, ἐκ τοῦ ζῶον. ἐλαία, δάφνη, ἐκ τοῦ φυτοῦ.

Ordinale. Τακτικόν ordinale est, quod ordinem significat, & est trium generum. ut πρῶτος, πρώτη, πρῶτον. δεύτερος, δευτέρα, δεύτερον.

Numerale. Ἀριθμητικόν est, quod numerum significat. ut εἷς. δύο. τρεῖς.

Materiale. Μετουσιαστικόν, est quod de alicuius rei substantia participat. ut πύρινος igneus. δρύϊνος, quernus. Substantialia autem siue materialia ab his solum fiunt, quae similium quidem sunt partium. πῦρ enim & δρῦς, & ὀστοῦν, & σάρξ. hoc est, ignis, quercus, os, & caro sunt similium partium, quoniam quaelibet pars ignis, est ignis, & quaelibet pars carnis est caro. Et in duas maxime terminationes diuiduntur. aut

ινον. enim in ινον. ut πήλινον. aut in ωδης. ut πηλώδης, coeneum.

ωδης. Eorum tamen quae sunt ex metallis, propria est terminatio, in εον. & in ουν. κατὰ κρᾶσιν. ut χρύσεον, ἀργύρεον. καὶ χρυσοῦν, ἀργυροῦν, quae quidem κεράμεον secutum est.

Absolutum. Ἀπολελυμένον autem est, quod per se intelligitur, nec ab aliquo pendet. Nam θεός. σοφία. παίδευσις. ἐπιστήμη. λόγος, & similia, nullam habent habitudinem, nec affinitatem ad aliquid aliud. Cum omnes aliae species, aut cum alijs, aut ex alijs intelligantur, & hac de causa ἀπολελυμένα, id est, absoluta uocantur.

χρονικόν

χρονικὸν autem est, quod tempus ostendit. ut μὴν. ἔτος. mensis. annus. Temporale.

Τοπικὸν est, quod locum significat. ut πλήσιος, propinquus. δεξιός, dexter. ἀριστερός, sinister. Locale.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

Ρῆμα δέ ἐστι μέρος λόγου ἄπτωτον. hoc est, Verbum est pars orationis sine casu, quæ suscipit tempora, & personas, & numeros: & actionem uel passionem significat. Verbum igitur, una est ex octo partibus orationis. Sine casu autem dicitur ad differentiam participiorum, & nominum. Verbum enim non suscipit casus, sed inflexiones treis. ut λέγω, λέγεις, λέγει. Suscipit autem personas, & numeros. Actionem, uel passionem significat. Actionem. ut τύπτω. Passionem. ut τύπτομαι. Acciduntautem uerbo, ἔγκλισις. γένος, ἢ διάθεσις. εἶδος. σχῆμα. ἀριθμός. πρόσωπον. χρόνος, καὶ συζυγία. De quibus etsi in priori tractatu dictum sit, ab re non erit etiam hoc in loco de eisdem aliqua dicere. De uerbo. Verbo accidentia.

Εγκλισις igitur, id est, affectus, est electio secundum quam animus inclinatur ad aliquid, in quod uidelicet repit. Inclinat enim ad indicandum, ad imperandum, ad optandum & similia. Sciendum autem antiquos ἐγκλίσεις, & διαθέσεις communiter διαθέσεις nuncupasse. Sed postea diuisisse ipsas, & animi quidem appellauisse ἐγκλίσεις, id est, inclinationes. Corporis uero διαθέσεις, id est, dispositiones. ut ἐνθυμηθῆναι τύψαι, hoc est, cogitare uerberare. ἔγκλισιν appellant, in quod animus inclinat. τὸ δὲ ἐνεργῆσαι καὶ τύψαι, hoc est, agere & uerberare διάθεσιν. Διαθέσεις autem tres sunt. Ενέργεια, πάθος, καὶ μεσότης. id est, actio, passio, & medietas. ἐνέργεια. ut τύπτω. πάθος. ut τύπτομαι. μεσότης autem quæ interdum actionem significat, interdum passionem. Actionem. ut γράφομαί σε. Passionem. ut γράφομαι ὑπό σου. Et aliqua sunt, quæ neque actionem, neque passionem significant, & οὐδέτερα appellantur, hoc est, neutra. ut ζῶ, θάλλω, πλουτῶ. Quibus Theodorus Modus uerbi. Annotatio. Modi uerborum tres.

Per se actiuum. Gaza alia duo addit genera, ἀυτοενεργητικὸν, hoc est, per se actiuum. ut μάχομαι, pugno. καὶ ἀυτοπαθητικὸν hoc est, per se passiuum. Per se passiuum. ut πάσχω, patior.

DE CONIVGATIONE.

Coniugationis definitio

Ϛυζυγία δέ ἐστι ἀκόλουθος ῥημάτων κλίσις. hoc est, Coniugatio aūt est consequens uerborum declinatio. quæ sic appellata est per translationē sumptam ab his animalibus, quæ sub idem iugum mittuntur. Vt enim illa parem faciunt cursum: sic & hæc, quæcunque sub eandem coniugationem reducuntur, unam faciunt declinationem, unde rationabiliter græce

Συζυγία. συζυγία appellata est, ex συν præpositione, & ζυγός. ζυγὸς uerò παρὰ τὸ δύο ἄγειν, δυαγός, καὶ τροπῇ τοῦ δ. εἰς ζ. καὶ συγκοπῇ ζυγός. quod iugum significat. Coniugatio appellatur declinatio uerborum coniuncta, & tanquàm sub unum existens iugum, & hoc ualet ipsa in uerbo, quod character in nominibus. diuersas enim uoceis sub unum motum agit. & quemadmodum dicimus nomina masculina in ος. desinentia sic declinamus, & spondiaca terminata in ης. sic: eodem modo & in uerbis dicimus, Quæcunque uerba per β. π. φ. enuntiantur, secundum thema sic declinamus. Si enim inuicem coniungit uerba omnia, unum & consequentem inuicem motum facit. Consequens enim uerborum declinatio est, priuatim unamquamque coniugationem conuenienter sibi & consequenter declinari.

Coniugationes tredecim. Verborum autem coniugationes tredecim sunt: Sex grauitonorum, quæ in ω. μέγα grauitonum desinunt: Tres circunflexorum, quæ & ipsæ in ω. μέγα, sed circunflexum finiunt: Quatuor in μι. tot enim sunt uerborum terminationes, hoc est, ω. grauitonum ut τύπτω. ω. circunflexum. ut ποιῶ. & μι. ut τίθημι. Sed cum ita sit, quoniam patet quare circunflexa ita sint appellata, & terminata in μι. latet autē plerosque cur grauitona sint nuncupata: antequàm ulterius progrediar, id ostendendum esse putaui.

Grauitona uerba. Grauitona igitur sunt dicta, eò quòd habeant accentum grauem super extremā syllabā, à qua omnis ratio accentus pendet: quod etiā nomē ipsum declarat. Nam grauito-

grauitonum dictũ est, ex eo quod est βαρύς, quod idem est quod grauis, & τόνος: quia grauis toni. Nam omnis dictio quæ super ultimam syllabam nequ e circunflexum habet accentum, neq; acutum, grauem indubitatò habet potestate, si non actu. hoc est, si non signetur. Quod ne quis miretur, sciendum est, omneis syllabas quæ æqualiter leguntur, accentum grauem habere, siue præcedant acutum aut circunflexum, siue sequantur. Ob quam rem syllabicus accentus adpellatur: quum alij duo proprij nuncupentur. ut in accentuum tractatu dictum est. Adnotatio.

DE PRIMA CONIVGATIONE.

Prima igitur grauitonorum coniugatio formatur per primam consonantem β. ante ω. μέγα. Et quoniam β. media est inter π. & φ. effertur prima coniugatio grauitonorum per β. uel π. uel φ. ut λείβω, τέρπω, γράφω. Et quoniam proprietas coniugationis non seruatur, si consonantes formatiuæ sint tres: (proprie enim coniugatio dicitur ab eo quòd duo agat) propter hoc adsumit τ. ex tertia coniugatione, fitq; πτ. Et quod reliquum est, prima coniugatio grauitonorum inuenitur formari à quatuor. hoc est, β. uel π. uel φ. uel πτ. ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. Propter hoc autem τ. abundat, non alia consonans, quia (ut progredientes uidebimus) Præsens analogiam habet cum genitiuo, & quia innatum est τ. abundare in genit. ut ἄνακος, ἄνακτος. γάλακος, γάλακτος: idcirco ad imitationem genitiui τ. abundat in præsenti. Ob hanc aũt caussam est cum π. in prima coniugatione, & rursus cum κ. in secunda: quia eodem modo ipsæ tenues sunt, sicut & τ. Est autem regula, quòd tenues tenuibus præcedãt, & crassæ crassis, & mediæ medijs, κατὰ σύλληψιν. hoc est, per comprehensionẽ. ut πῶσις, χθών, ἐρίγδοτος. Futurum autem huius coniugationis uerborum, ψ. habet ante ω. finalem. ut λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. Præteritum uerò φ. ut λέλειφα, τέτερφα, γέγραφα, τέτυφα.

Prima coniugatio per β. π. & φ.

De τ.

Canon.

Futurum per ψ.

Præter. φ.

DE SECVNDA CONIVGATIONE.

Secunda coniugatio grauitonorũ per secundam consonantem, hoc est, γ. effertur. Et quia γ. media est inter κ. & χ. secunda coniugatio grauitonorum enuntiatur

Præs. γ. κ. χ.

tiatur per γ. uel κ. uel χ. ut λέγω, πλέκω, τρέχω. Rurſus ex tribus conſonantibus coniugatio ſtare nequit: propterea adſumit τ. ex tertia coniugatione, & ita inuenitur enunciari per γ. uel κ. uel χ. uel κτ. ut λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. Horum
Futurũ ξ. futurum ξ. habet ante ω. ut λέξω, πλέξω, τρέξω, τέξω. Præteri-
Præteri. χ. tum uerò χ. ut λέλεχα, πέπλεχα, τέτρεχα, τέτεχα.

DE TERTIA CONIVGATIONE.

δ. TErtia autem coniugatio grauitonorum per tertiam
Præſens θ. eſt conſonantem, hoc eſt δ. Et quia media eſt δ. inter θ. & τ. propterea tertia coniugatio grauitonorum
τ. effertur per δ. uel θ. uel τ. ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. Et quia hic nõ inuenimus id, quod eſt proprium coniugationis, ſeruari: quoniam additum eſt, eam efferri per treis conſonanteis, quod non eſt proprium coniugationis. Nam cõiugatio (ut dictũ eſt) proprie nũcupatur ab eo quòd duo agat: idcirco autores diligenter perſcrutati, fecerũt tertiam grauitonorũ coniugationẽ carere τ. & per ſolũ δ. uel τ. enunciari. ut ᾄδω, πλήθω. ἀνύτω enim quod Atticum eſt, ἀνύω dicunt. τ. autem raro inuenitur formatiuum tertiæ coniugationis grauito-
Futurũ σ. norum. ut πέτω, πέτομαι. λίτω, λίτομαι Futurum uerò horũ
Præteri. κ. uerborum per σ. enunciatur. ut ᾄσω, πλήσω, ἀνήσω. Et præteritum per κ. ut ἦκα, πέπληκα, ἤνυκα.

DE QVARTA CONIVGATIONE.

ζ. QVarta coniugatio grauitonorum per quartã con-
Præſens. ſonantem, uidelicet ζ. effertur. Et quoniam ζ. non
σσ. habet ullam aliam conſonãtem ad proprietatem coniugationis replendam, nec potuit aliam accipere conſonantem: quia occupatæ fuerunt, partim in prima coniugatione, partim in ſecunda, partim in tertia, immutabiles autem in quinta: neq; ξ. neq; ψ. adſumere ualens, quia hæ figuratiuæ ſunt futuri grauitonorum. ψ. quidem primæ coniugationis. ξ: autem ſecundæ, & quorundam quartæ. ut ὀρύττω, ὀρύξω. σφάζω, σφάξω. Non poſſunt autem figuratiuæ futuri grauitoni, eſſe figuratiuæ etiã præſentis grauitoni, ut quæ

ut quæ figuratiua est futuri grauitoni, quemadmodum νοήσω non est figuratiua etiam grauitoni præsentis, sed circunflexi, ut in φυσῶ, νοσῶ, additum est grauitoni futuri propter κείρω, κερῶ. Ecce enim ρ. quum figuratiua sit futuri, figuratiua est etiam grauitoni præsentis. Sed nō est figuratiua grauitoni futuri, sed circunflexi. Propter hoc ex futuro quarta coniugatio grauitonorum quodammodo σ. mutuatur, & ipsum duplicat. Et (quod reliquum est) quarta grauitonorum coniugatio effertur per ζ. uel geminatum σσ. ut φράζω, ὀρύσσω, καὶ ὀρύττω ἀττικῶς, utroque σσ. in ττ. mutato.

Attici σ. in τ. uertunt.

Consueuerunt enim Attici uertere σ. in τ. siue simplex sit. ut σεῦτλον, τεῦτλον. siue geminatum. ut γλῶσσα, γλῶττα. Et propria seruatur consequentia coniugationis. Habet enim ζ. duplex, habet & σσ. geminatū: quod parem uim habet τῷ ζ. propter hoc autem duplicatur σσ. primum, ut parem uim habeat cum ζ. quæ duplex est. Deinde, quia ut dictum est σ. quum sit figuratiua grauitoni futuri, non potest figuratiua esse præsentis.

De futuro quartæ coniugationis.

De futuro uerò horum uerborum sciendum est, desinentia in ζω. super duas syllabas, præter σχετλιαστικά, ut plurimum in σω. mittere futurum. ποδίζω, ποδίσω. πειράζω, πειράσω. σαλπίζω, σαλπίσω, & σαλπίξω ποιητικῶς. Similiter βαστάζω, βαστάσω, καὶ βαστάξω. ἁρπάζω, ἁρπάσω, καὶ ἁρπάξω. νυστάζω, νυστάσω, καὶ νυστάξω.

Verba miserationis.

Quæ σχετλιαστικά sunt, hoc est, miserationis significatiua, in ξω. faciunt futurum. ut οἰμώζω, οἰμώξω. αἰάζω, αἰάξω. στενάζω, στενάξω. ὀλολύζω, ὀλολύξω. At dissyllaba nunc in ξω. mittunt futurum. ut παίζω, παίξω, καὶ παίσω ἀττικῶς. κράζω, κράξω. σφάζω, σφάξω. Nunc in σω. ut κτίζω, κτίσω. φράζω, φράσω.

Verba in σσω. uel ττω.

Desinentia uerò in σσω. uel in ττω. ἀττικῶς. ut plurimum ξ. habent in futuro. ut ὀρύσσω, siue ὀρύττω, ὀρύξω. πράσσω, siue πράττω, πράξω. & alia. Excipiuntur πλάσσω, ἐρέσσω, ἱμάσσω, ἰνάσσω, πάσσω, λάσσω, λεύσσω. quæ unum habent σ. in futuro. ut πλάσω, ἐρέσω, ἱμάσω, ἰνάσω, πάσω, λάσω, λεύσω. & in præterito κ. Idcirco quæ horum habent in futuro ξ. ad secundam reducuntur coniugationem: quæ uerò σ. ad tertiam.

An τσ. sint duo ττ. an τσ. ut Theodorus Gaza existimasse uidetur.

Neq;

Quæstio. Neq; hoc prætermittendum censui, quod pleriq; dubi=
Theodorus Gaza. tare solent. Nam Theodorus Gaza, uir & Græce & Lati=
ne doctissimus, in primo τῶν εἰς τέσσαρα, in secunda coniuga
tione grauitonorũ, inter alias figuratiuas literas eiusdem
coniugationis, etiam dupliceis ponit, ζ. scilicet, duplex σσ.
duplex ττ. siue τγ. ἀττικῶς. ut φράζω. ὀρύσσω κοινῶς. ὀρύττω καὶ ὀ=
ρύτγω ἀττικῶς. Sed de hac ultima terminatione, hoc est τγ. du
bitari solet an sint duo ττ. ex geminato σσ. conuersa ἀττικῶς.
sicut γλῶσσα, γλῶττα. an uerè sint duo diuersa elementa, τ. sci=
licet & γ. Si enim duo sunt ττ. hoc modo disposita & conne
xa τγ. ne toties calami ductus iteretur. Nam scriptores & a=
ptiorem scribendi modum semper quærunt & breuiorem,
ut duo σσ. in unum cum geminanda sint, connectantur.
Nemini igitur nouum uidebitur, quum in antiquis exem=
plaribus etiam aliæ innumeræ dictiones inueniantur hu=
iusmodi characteribus scriptæ. ut θάλατγα, θετγαλία, κρείτ=
γων, ἄτγα. pro θάλαττα, θετταλία, κρείττων, ἄττα. At si pro τ. & γ.
quæ sunt elementa diuersa, accipere uelimus, ut ὀρύτγω,
γλῶτγα, κρείτγων, ἄτγα, uidetur profectò noua quædam pro=
nunciatio, ac duriuscula. Theodorus tamen in tertio τῶν εἰς
τέσσαρα, ubi de consonantium geminatione loquitur, uide=
tur uelle omnino diuersa elementa esse, τ. scilicet & γ. Sed
ut quidam adserunt, solum hoc accidere putant uerbis du=
plex ττ. habentibus, Atticorum more. ut φράτγω, πέτγω, τα=
ράτγω, ἁμάτγω. &c. Eius uerba hæc sunt εὐλογώτερον μέντοι
ἐπὶ τοῦ ὀρύττω καὶ ὁμοίων, τὸ γράφειν ὀρύτγω. καθάπερ κἂν τοῖς πα=
λαιοτέροις τῶν ἀντιγράφων ὁρῶμεν. Sed Theodorus id scri=
De medio præterito. psisse uidetur hac potissimum ratione, quòd in medio præ
terito uerborum in ζω. desinentium, si dissoluamus ζ. in eas
consonanteis quas potestate in se continet, hoc est, σ. & δ.
nimirum δ. erit figuratiua litera uerbi. ut φράσω, φράσδω: si=
cut μελίζω, μελίσδω, δωρικῶς. quam literam medium præteri=
tum accipit. ut πέφραδα. A simili igitur habentia duplex ττ.
si eorum medium præteritum suscipit γ. uidētur profectò
mutare posse alterum τ. in γ. ut ὀρύττω, ὀρύτγω. φράττω, φράτ=
γω. πλήττω, πλήτγω. quorum media præterita sunt ὤρυγα, πέ=
φραγα, πέπληγα. & sic de similibus. Sed quid hoc adseren=
tes de alijs uerbis dicent, quæ in ζω. desinunt, & futurum ha
bent in

bent in ξω. nunquid dissoluto ζ. ut supra, medium præteritum eorum accipiet δ? Non profectò, sed γ. potius. ut κράζω, κράξω. μέσος παρακ. κέκραγα, non autem κέκραδα. Ex contrario in uerbis habentibus duplex σσ. siue duplex ττ. & in futuro σ. ut ἐρέττω. μέλλ. ἐρέσω, mutato altero τ. in γ. sicut in supradictis, nunquid medium præteritum eorum suscipiet γ. ut ἐρέττω, ἐρέσω, ἤρεγα? Quare potius eorum sententiæ adhæreo, qui uolunt huiusmodi uerba tam in ζω. quàm in ττω. habentia in futuro σ. accipere δ. in medio præterito. Si ξ. γ. Nam σ. cognationem habet cum δ. ut in declinationibus nominum, ac uerborum liquidò apparet. πάρις enim πάριδος facit, τροπῇ τοῦ σ. εἰς δ. & ᾄδω, ᾄσω facit in futuro, mutato è contra δ. in σ. At ξ. cognationem habet cum γ. ut τέττιξ, τέττιγος. & λέγω, λέξω. ob quam rem indubitatò teneo huiusmodi characteres τγ. pro duplici ττ. ubique esse suscipiendos. Epilogus.

DE QVINTA CONIVGATIONE.

Qvinta coniugatio grauitonorum per quatuor immutabileis effertur, hoc est, λ. μ. ν. ρ. ut πάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. Quorum futurum circunflexū penultimam corripiens, per easdem immutabileis effertur. ut παλῶ, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ. Præteritum uerò habet κ. ut πέπαλκα, νενέμηκα, κέκρικα, ἔσπαρκα.

Presens λ μ ν ρ

Preteri. κ.

DE SEXTA CONIVGATIONE.

Sexta coniugatio per ω. purum. ut ἱππεύω, πλέω, ἀκούω. Consumptis enim decem & septem consonantibus, partim in præsenti, partim in futuro, rationabiliter, sexta coniugatio pura existit, & quod habebat, ut per consonanteis formaretur, per uocaleis formata est: acceptis in penultima diuersis uocalibus, aut diphthongis. Dubitant quidam dicentes, cum aliæ coniugationes ex diuersis elementis figurentur, ut dictum est, quomodo sextam coniugationem per ω. purum dicamus formari. Dicendum est igitur, licet per ω. purum dicamus eam enuntiari,

Verba in ω. purum.

Quæstio.

non tamen per hoc ostendimus ω. esse figuratiuum sextæ coniugationis, sed quod figuratur per diuersas uocaleis, aut diphthongos, quæ sint ante ipsum. ut θέω, χρίω, ναίω, ἀκούω. Quorum futurum habet σ. & præteritum κ. ut θέσω, τέθεικα. χρίσω, κέχριμαι. ναίσω, νένασμαι. ἀκούσω, ἤκουκα.

Formatiuæ literæ coniugationis. Sunt igitur in uniuersum, formatiuę literę præsentis temporis, quibus grauitonorũ cõiugatiões inter se distinguuntur, hę mutę omnes. ut λείβω, τέρπω, γράφω, λέγω, πλέκω, τρέχω, ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. Vna duplex ζ. cum σ. geminato. ut φράζω, ὀρύσσω. Quatuor immutabiles. ut τίλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. Vocales omnes, pręter η. ut φάω, δέω, τίω, βόω, δύω, ῥόω.

Δήω. Inuenitur tamen apud Homerum, δήω τὸ εὑρίσκω, inuenio, διὰ τοῦ η. Odyss. κ.

Δήεις δ' ἐν τοῖς διοτρεφέας βασιλῆας δαίτην δαινυμένους.

& Odyss. δ. Οὐκ ἄνυσιν τινα δήομεν.

Annotat. unde ἡ δηώ. τῆς δηόος, δηοῦς, ceres. Sciendum est hoc solum inueniri uerbum habens η. ante ω. ob idq́ ab Herodiano interdictiones, quæ μονήρεις dicuntur, hoc est solæ, siue unicæ, annumeratum est. Quocirca seponi potest, ἡ μία γὰρ χελιδὼν φασί. Diphthongi propriæ omnes. ut παίω, ψαύω, σείω, εὔω. οἴω, κρούω. Impropria una, ὀπυίω. Quæ sequuntur, partim futuri sunt, partim præteriti perfecti.

Futurum. ψ. ξ. σ. Futuri ψ. ξ. σ. & quatuor immutabiles, λ. μ. ν. ρ. ψ. futuri uerborũ primæ coniugationis. ξ. uerò secundæ, & quorundã etiam quartæ. σ. uerò tertiæ, & cæterarum coniugationũ, tam grauitonorum, quàm circunflexorum, & desinentium in μι. præter quintam grauitonorum, cuius futurum per immutabileis, uidelicet λ. μ. ν. ρ. communiter effertur.

Præteritum φ. χ. κ. Consonantes præteriti tres, φ. χ. κ. φ. præteriti primæ cõiugationis. χ. secundæ. κ. reliquarum, tam grauitonorum, quàm circunflexorum, & terminatorum in μι. quia ubi ψ. est in futuro, illic præteritum habet φ. Quæ uerò habent ξ. in futuro, ea in præterito habent χ. Et quæ in futuro habent σ. in præterito habent κ.

DE TEMPORIBVS VERBORVM.

Sed quoniam dictum est, sex esse uerborum tempora, hoc est, ἐνεστῶτα, παρατατικόν, παρακείμενον, ὑπερσυντέλικον

λικον, ἀόριϛον, καὶ μέλλοντα. & ſolum de tribus mentio facta
eſt. hoc eſt præſenti, præterito perfecto, & futuro, non erit
ab re de eiſdem iterum,& reliquis aliquid dicere. Tempo
ra igitur proprie ſunt tria, ἐνεϛὼς, παρεληλυθὼς, καὶ μέλλων. Ex Præſens.
quibus ἐνεϛὼς non ſuſcipit diuiſionem, quia dubitatur ſit
tempus, necne. quia, ut dicunt quidam, ſi tempus ſemper
mouetur, non poteſt cōſiſtere, quod ſi non conſiſtit, non eſt
tempus præſens, aut præſens non eſt tempus. Sed dici:
mus, quod ſi tempora non conſtiterint, neq; etiam præte:
rierunt, quo nam enim modo poteſt præterijſſe, quod non
conſtiterit? Dies enim heſternus niſi prius ortus eſſet, nun:
quàm præterijſſet. & rurſus, ſi quis tinxerit digitum in fiſtu
la, ſiue canali ſemper fluente, uel pedem in fluuio ſemper
fluente: procul dubio neq; in præterito, neq; in futuro po:
teſt illum tingere, ſed in præſenti tempore, uel in præſenti
aqua. Et impreſſio facta ex rota, nimirum per præſens fit,
non per præteritum, neq; per futurum. Et quæcunq; dicun
tur, & quæcunq; fiunt, ea in præſenti tempore dicuntur, &
fiunt. Præſens autem eſt ſine capite, hoc eſt, principiū non
habet, id eſt, cum dicitur pariter habet eſſe, quod cum ita ſit
meritò nullam ſuſcipit diuiſionem. Sciendum eſt autem, Annotatio.
quod apud grammaticos præſens habet dilationem, hoc
eſt, latitudinem ſuboſtēdit. ut cum dicimus, præſens annus
talis eſt. apud philoſophos autem, ut dictum eſt, principiū
non habet, hoc eſt cum dicitur, pariter habet eſſe. Παρελη
λυθὼς autem, qui & παρῳχημένος dicitur. hoc eſt præteritū,
cum habeat dilationem diuerſas ſuſcipit diuiſiones. Præte
rita enim uel in parte præterierunt, & nondū perfecta ſunt, Præteritum
& perficiunt id quod dicimus παρατατικόν. ut ἔτυπτον, ἔλε: imperfectum
γον. nondum enim res perfectæ ſunt, ſed in parte præterie:
runt, unde παραϛατικὸς dicitur, ab eo quòd extenſam & im:
perfectam habeat ſignificationē, ἀπὸ τοῦ τείνω, quod porrigo,
ſiue extendo ſignificat. Vel nuper præterierunt res quæ fa Præteritum
ctæ ſunt, & paulò antè completa eſt res, & perficit tempus, perfectum.
quod græce παρακείμενος dicitur. ut τέτυφα, πεποίηκα. quod
etiā propter hoc uocatur παρακείμενος, quoniam perfectio
adiacet præſenti, hoc eſt, nuper perfecta eſt, ἀπὸ τοῦ παρά:
κειμαι, quod adiacio ſignificat. Vel præterita multò antè

 prętерie:

Præteritum plusquàm perfectum. præterierunt, & perficiunt ὑπερσυντέλικον. ut ἐτετύφειν.
quodpropterhoc ὑπερσυντέλικος dicitur quod multò ante
rescompleta ſit. συντέλικος enim idem eſt, quod πεπληρω-
μένος, hoc eſt, completus & perfectus, unde ὑπερσυντέλι-
κος pluſquàmperfectus: ἀπὸ τῆς ὑπὲρ προθέσεως, κὴ τοῦ τελέω,
ἄρτι. ῶ. quod perficio ſignificat. Sciendum autem παρακείμε-
νον habere in ſeipſo ἄρτι, hoc eſt, nuper, quia τέτυφα oſten-
ditrem nuper completam. ὑπερσυντέλικος autem τὸ πά-
πάλαι. λαι, hoc eſt, multò antè. ἐτετύφειν enim rem multò antè
Indefinitum comp!etam oſtendit. Si autem præterita incerta ſint, quan-
dopræterierunt, perficiunt ἀόριστον. ut ἔτυψα. incertum eſt
enim utrum paulò antè, & multò antè præterierunt, & pro
pter hoc ἀόριστος, id eſt, infinitum dicitur, & indetermina-
tum. Sciendum ἀόριστον, ſi aſſumpſerit ἄρτι, tantum ua-
lere, quantum παρακείμενος, quia ἔτυψα ἄρτι, par eſt τέτυ-
φα, hoc eſt, uerberaui. Si autem πάλαι, par eſt præterito
pluſquàmperfecto. nam ἔτυψα πάλαι, par eſt ἐτετύφειν, hoc
Futurum. eſt, uerberaueram. Μέλλων autem, hoc eſt, futurum cum
etiam ipſe habeat latitudinem, debet ſuſcipere diuiſionē.
Futura enim aut paulò pòſt futura ſunt, aut multò pòſt.
Sed quoniam futura incognita ſunt, incognita autem non
poſſunt, tanquàm ignorata, diuiſionem ſuſcipere, propter
Athenienſes hoc non ſuſcipit diuiſionem futurum. Athenienſes tamen
diuiſerunt ipſum in μετ᾽ ὀλίγον μέλλοντα, hoc eſt, paulò pòſt
Sex tempora. futurum. Inueniuntur igitur in uniuerſum ſex tempora,
ἐνεστὼς, & μέλλων, & quatuor diuiſiones præteriti tempo-
ris. hoc eſt, παρατατικός, παρακείμενος, ὑπερσυντέλικος, &
ἀόριστος. Horum autem cognationes ſunt tres. Nam
ἐνεστὼς. παρατατικός cognationem cum ἐνεστῶτι habet. ut τύπτω, ὁ
παρατατικός, ἔτυπτον. Quemadmodum enim ἐνεστὼς im-
perfectus eſt, ἐνισταμένη γὰρ, id eſt, inſtantem enim & imperfe
ctam habet ſignificationem, unde meritò à quibuſdam
παρατατι- latinorum præſens inſtans, imperfectum appellatur. Sic
κος. & Παρατατικός imperfectus eſt. Nam παρατεταμένην, hoc
eſt, iuxta extenſam, & imperfectam habet ſignificatio-
ὑπερσυντέ- nem. Ὑπερσυντέλικος cognationē habet cum παρακειμένῳ,
λικος. quia utrumque ſignificat rem perfectam: licet παρακείμε-
νος ſignificet rem paulò antè perfectam: ὑπερσυντέλικος
uerò

uerò multò antè. Ἀόριστος autem habet cognationem cum futuro. ut τύψω, ἔτυψα. Et uidetur contrarium esse. Quonam enim pacto præteritũ potest affinitatem habere cum futuro? Contrarium enim est, ut res præterita in futuro fiat. Sed licet dicere propter hoc ἀόριστον & μέλλοντα inter se affinitatem habere: quoniam utrunq; significat infinitũ, siue indeterminatũ, & incertum. Etenim ἀόριστος ut μέλλων incertus est. Quæ quum ita sint, nemo mirabitur non easdem consonãteis in omnibus temporibus, sed alias in alijs inueniri. Quia quæ tempora habẽt cognationem inter se, illa easdem consonanteis siue literas habent. Sicut est ἐνεστὼς & παρατατικός. ut τύπτω, ἔτυπτον. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ut τέτυφα, ἐτετύφειν. Μέλλων καὶ ἀόριστος. ut τύψω, ἔτυψα. At μέσος παρατατικός, καὶ δεύτερος ἀόριστος, καὶ μέλλων δεύτερος, formatiuas literas coniugationis suscipiunt, quibusdã paucis exceptis: ut in proprio loco latissimè dicetur. Ἀόριστος. Temporum cognationes.

De augmento præteritorum in priori tractatu satis dictum est. Sed de eorum formatione & si illic aliqua dicta sunt, quæ ad eruditionem incipientiũ satis esse putauimus: hoc in loco tamen & quædam repetere, & plura alia dicere statuimus, iterum ab ipso themate incipientes.

DE FORMATIONE VERBORVM ACTIVORVM.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Τύπτω, à nullo fit, quum sit thema totius uerbi. Secunda persona à prima fit, extrema in εις mutata. τύπτεις, καὶ δωρικῶς τύπτες. abiecto ι. diphthongo, καὶ αἰολικῶς τύπτεις. τροπῇ τοῦ ι. εἰς υ. Tertia persona à secunda fit, expuncto σ. τύπτει, καὶ δωρικῶς τύπτι, καὶ αἰολικῶς τύπτει. Δυϊκά. Dualis numerus à plurali deducitur, antiquorũ more: licet ordine naturæ numerus dualis pluralem omnino præcedat. Sed hoc in uerbis formandis à ueteribus Grammaticis nusquàm inuenimus seruatum. Nam maiores nostri, & maximè Aeoles, duali numero non utebãtur: sed singulari tantummodo, & plurali. Indicatiuus actiuus. Dualis numerus. Aeoles.

Diomedes.

Quod Diomedis quoque autoritate confirmatur, qui ait: Antiquitatis enim Romani memores, dualem numerum, posteritatis usu receptum, quasi nouellum usurpare noluerunt. Is nanque sicut à primordio sermonis à natura proditi in obscuro habitus ignorabatur: sic diutius incertus, inter utrunque numerum, tam singularem quàm pluralem latebat. Serò autē superuenientibus seculis, scrupulosæ curiositatis obseruationibus cœptus, quasi intercalaris irrepsit: & hac de caussa apud ueteres rarò reperitur. Præterea superfluus antiquis uisus est. Siquidem ex numeri pluralis imagine, dualis declinatio formata normatur.

Adnotatio de prima duali.

Sed aduerte, quòd quandocunque prima persona pluralis desinit in μεν. tunc prima dualis formari non potest, duabus regulis inuicem repugnantibus: quarum prima est, quòd dualis numerus, uerbi natura, adpetit extremam syllabam desinere aut in τ. in actiuis, aut in θ. in passiuis, & sic formandum fuerat τύπτομεν, τύπτοτον. Altera regula est, quòd omnis pars orationis suscipiens numeros, formari debet per idem elementum. ut τυπτόμεθα, τυπτόμεθον. exceptis pronominibus primitiuis, quæ à regula declinant. ut ἐγώ, ἐμοῦ. Δυϊκά. νῶϊ, καὶ νῶ. &c. & sic dicendum fuerat ἀπὸ τοῦ τύπτομεν, τύπτομον. Quare his duabus regulis inuicem repugnātibus, hac quidem adpetente τ. illa uerò μ. euenit ut neutra obtinuerit formandi potestatem. Quo factum est, ut prima persona dualis numeri omnium actiuorū omnino defecerit: quum prima persona pluralis in μεν. syllabam exeat. Vnde talis datur regula.

Regula.

Ἐν πᾶσι τοῖς ῥήμασιν, ὅτε τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν τὸ μ. ἐπὶ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἔχει, ἀπολείπει τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν δυϊκῶν. Quod potissimum est argumentum, pluralem numerum prius formatum fuisse quàm dualem: quandoquidem ab eo omnino pendet. Etsi in priori tractatu Theodorum Gazam imitati, dualem numerum à singulari ubique deduxerimus: hic tamen antiquorum traditionem sequemur. Secunda igitur persona dualis numeri à secunda plurali fit, τε. in τον. mutata. ut τύπτετε, τύπτετον. Tertia similis est secundæ, τύπτετον.

Pluralis prima.

Πληθυντικά. Prima persona pluralis fit à prima singulari. ut τύπτω, τύπτομεν, καὶ δωρικῶς τύπτομες: sicut πράσσομες pro πράσσομεν.

πράσσομεν. Θεόκριτος ἐν θυωνίχῳ.

Πράσσομες οὐχ' ὡς λῶσα θυώνιχε.

Secunda persona à prima fit, τύπτομεν, τύπτετε. Tertia quoque persona à prima fit, extrema in σι. & adiuncto ν. penultimæ uocali. ut τύπτομεν, τύπτουσι. estque omnino similis datiuo plurali participij eiusdem temporis. Nam regula est, quod tertia persona, pluralis præsentis temporis, & futuri actiuorum omnium, similis est datiuo plurali participij eiusdem temporis. ut ὁ τύπτων τοῦ τύπτοντος, τοῖς τύπτουσι. ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος, τοῖς τύψουσι. At τύπτοντι dicunt Dores, pro τύπτουσι, ad similitudinem datiui singularis participij præsentis, & τυψοῦντι pro τύψουσι, ad similitudinem datiui singularis participij futuri. uidelicet ὁ τυψῶν, τῷ τυψοῦντι, à futuro Dorico τυψῶ. At præterito perfecto non hoc euenit, & si tertia persona pluralis in σι. desinat κοινῶς, & in τι. δωρικῶς. ut τετύφασι, τετύφαντι. Quandoquidem non omnino eadem est literatura cum datiuis participij eiusdem temporis, τῷ τετυφότι, τοῖς τετυφόσι. Fit autem à tertia communi, σ. in τ. conuerso, ac ν. interiecto. τετύφασι, τετύφαντι. ἑστήκασι, ἑστήκαντι. Canon.

Θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις.

Ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐδινεῦντι.

Adnotatio de ν. finali

Quo in loco aduertendum est, tertiam personã uerborum desinentium in ι. sequente uocali adsumere ν. ut τύπτουσιν ἐκεῖνοι. quoniam natura adpetit ν. quandocunque σ. præcedit ipsum ι. in fine dictionis, siue actu, siue potestate. ut τρωσὶν, φοίνιξιν datiui plurales ἀπὸ τοῦ τρὼς, τρωὸς, & φοῖνιξ, φοίνικος. Sic in tertijs personis uerborum in ι. desinentibus. ut τύπτουσιν, τετύφασιν. Attici tamen etiam sequente consonante addunt ν. Iones uerò neque consonante sequente, neque uocali. Quod nos Athenis in arcu marmoreo Adriani imperatoris scriptum ipsi uidimus. Atticus mos

Αἵδ' εἰσ' ἀθῆναι θησέως ἡ πρὶν πόλις.

Et in fronte orientem uersus.

Αἵδ' εἰσ' ἀδριανοῦ, καὶ οὐχὶ θησέως πόλις.

pro αἱ δὲ εἰσὶν ἀθῆναι, & αἱ δὲ εἰσὶν ἀδριανοῦ. Et Homer. Ὀδυσσ.

Οὐδ' οἱ ἄλλοι εἰσ', οἵκεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα.

ἀντὶ τοῦ εἰσὶν οἵκεν. Sic faciunt & in tertia persona singulari eiusdem uerbi substantiui ἐστίν. Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι.

Κἀδόκει

Κάδδοκα μὲν ἴσθ' ὅτι δίαους ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων.
Et in eodem. Οὐ γὰρ ἴσθ' ὅπου λόγων ἀκοῦσαι. pro ἐστὶν ὅτι. & ἐστὶν ὅπου. Nam si dictæ tertiæ personæ in ν. desinerent, nusquàm ἀπόστροφος fieret. Hoc idem & ι. patitur Atticorum more, quum tertia persona uerbi in id desinat. ut ἔτυπτεν, ἔτυπτε

Iones. At Iones neque in his quoque ν. addere consueuerunt. Ιλιάδος α. Αλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος. ὃν ἠτίμησ' ἀγαμέμνων.
Et in eodem. Οὕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα.
pro ἠτίμησεν. Quod & secundæ personæ imperatiuorum, (licet & ipsæ in ι. desinant) nequaquàm admittunt. ut τύπτε, τυπτέτω. τέτυφε, τετυφέτω.

Παρατατικός.

Præteritum imperfect. Ετυπτον, fit à prima persona præsentis, extrema in ον. mutata, ac præposito ι. syllabico augmento: quod commune est omnibus præteritis uerborum à consonante incipientium. ut τύπτω. ὁ παρατατικὸς ἔτυπτον Vel à genitiuo participij præsentis temporis, extrema syllaba abiecta, ac præposito ι. augmento. ut τύπτων, τύπτοντος, ἔτυπτον.

De uerbis à ρ. incipientibus. Sed hic aduertendum, quòd quandocunque præsens incipit à ρ. præteritum imperfectum accipere alterum ρ. ut ῥίπτω, ἐῤῥίπτον. & hoc ut in eo seruetur spiritus præsentis tempo-

Regula. ris. Nam regula est, quod spiritus thematis & in alijs temporibus seruandus est. ut φιλῶ. παρατατικὸς ἐφίλουν. Ecce hic seruatum est φ. Si igitur simplici ρ. præteritum imperfectum scriberetur, necessariò tenui spiritu scribendum esset. Nam ρ. etsi in principio dictionis adspiretur, nihilominus in medio duarum uocaliũ, in eadem dictione simplici, exilem spiritum habet. ut χαίρω, φέρω. Huius igitur gratia præteritum imperfectum geminatum ρρ. habere debet: ut alterum quidẽ, hoc est, in quod prior syllaba desinit, exilem spiritum habeat: alterum uerò, à quo sequens syllaba initium habet, adspiretur, ut in ea spiritus præsentis omnino

Canon. seruetur. Est etiam regula, quòd quandocunque duo ρρ. inueniũtur, siue in simplici, siue in cõposita dictione, alterum quidẽ exili spiritu, alterum uerò adspirato scribitur. ut πόῤῥω, ἄῤῥωσος. Aeoles tamen aspirationem omnino fugientes utrunque ρρ. exili spiritu scribere consueuerũt. ut κέῤῥω,

Quæstio. φθέῤῥω, σπέῤῥω. pro κείρω, φθείρω, σπείρω. Quur autem alterum

rum ϱ. hoc eſt, primum exilem ſpiritum habeat, hæc aſſignatur ratio. Nam apud græcos nulla eſt dictio, aut ſyllaba, quæ in ullam aſpiratarum deſinat, & propterea ubi aliqua eorum geminanda eſt, prior mutatur in eam tenuem quæ eſt ei propria. ut ἀτθίς. σαπφώ. βάκχος. Si igitur utrunque ῥῥ. aſpiraretur, eueniret, ut prior ſyllaba in aſpiratam deſineret, quod apud græcos abſurdum eſt. Eſt igitur communis regula huiuſmodi literæ ϱ. quòd quandocunque ponitur in principio dictionis, aſpiratur, tanquàm media inter uocaleis, & conſonanteis. ut ῥῆμα, ῥέω. excipiuntur, ῥάρος, & ῥάριας, ῥαριάδος, ἡ δημήτηρ, ceres, & ῥάριον τὸ βρέφος, infans. de quibus uide apud Suidam. quoniam in nominibus ſi prima & ſecunda ſyllaba à ϱ. incipiant, leuem ſpiritum habere debet, quod non fit in uerbis, neque participijs. ut ῥέῤῥημαι, ῥεῤῥηπασμένα. Si autem aſſumit ſecum aut ſyllabam, aut dictionem deſinentem in uocalem, & fiat dictio una, geminatur ϱϱ. primum quidem habet ψιλήν: alterum uerò δασεῖαν. ut ῥίπτω, ἔῤῥιπτον. ῥωςὸς, ἄῤῥωςος. Poëtæ tamen in omnibus compoſitis gratia metri ſimplici ϱ. ſcribere aliquando conſueuerunt. ut ἄρεκτον, ἀμφιρεκτος. Compoſita etiam ab ευ. unico ϱ. communiter ſcribuntur. ut ῥῶςος, εὔρωςος. ῥοῦς, εὔρους. habet enim ευ. diphthongus pronuntiationem ſecundæ conſonantis. Hoc idem & in uerbis faciunt. Homerus.

Compoſita. ab ευ.

Ἔρεζε θεῶν αἰὲ γενετάων.

præteritum imperfectum à uerbo ῥέζω. & in alijs multis, in quibus ſciendum eſt illud ϱ. eſſe exterendum, quod tenuem habet ſpiritum, primum ſcilicet, ut appendicem & extrinſecus aſſumptum. alterum uero, hoc eſt, aſpiratum, cum id quidem dictio ex ipſa poſitione ſiue principio habeat, ſeruandum. ut ἔῤῥεζε, ἔρεζε. ἄῤῥηκτος, ἄρηκτος.

Tribus enim modis duplicatur ϱϱ. aut per compoſitionem. ut ἐπίῤῥημα. aut per augmentum ſyllabicum. ut ἔῤῥιψα. aut per naturam. ut πύῤῥος, θάῤῥος. quibus autem ineſt geminatum natura, in his dubitant nonnulli, utrum hoc ſeruandum ſit, an utrumque habeat ψιλήν. Sed de hoc ſatis.

De litera ϱ.

Eſt & aliud incrementum, quod temporale appellatur, hoc eſt, cum breuis uocalis, in longam mutatur: quod com

Augmentum temporale.

mune est omnibus præteritis uerborum à uocalibus incipientium. ut ἀκούω, ἤκουον. Iones tamen omnino respuunt incrementū, tam syllabicū quàm tēporale, in omnibus præteritis. ut τύπτε, pro ἔτυπτε. ἄκουσε, pro ἤκουσε. ἅψατο, pro ἥψατο. Hoc idem & poetæ aliquando faciunt. Sunt & alia uerba à uocalibus incipientia, quę partim differentię causa, partim euphoniæ, partim solo usu non augentur in principio præteritorum. Secunda persona ἔτυπτες. Tertia, ἔτυπτε, καὶ ἰωνικῶς τύπτεσκε. Quo in loco sciendum est, Iones consueuisse formare tertiam personam præteriti imperfecti, & primi & secundi aoristi actiuorum omnium, abijcientes augmentum, tam syllabicum, quàm temporale, & apponentes σκε. syllabam Sed quia horum penultima uaria est, secundum uarias uerborum coniugationes, sciri uelim, quæ sit penultima in unaquaque coniugatione. Nam tertia persona præteriti imperfecti grauitonorum omnium, ε. habet ante σκε. ut ἔτυπτε, τύπτεσκε. ἔλεγε, λέγεσκε, & de alijs similiter. Circunflexorum uerò, & terminatorum in μι. proprias habet uocaleis, quæ formatiuæ coniugationum appellantur, hoc est, ε. α. ο. υ. ε. quidem formatiua est primę coniugationis, tam circunflexorū, quàm terminatorum in μι. α. secundæ. ο. tertiæ. υ. uerò quartæ uerborum in μι. tantum, quoniam circunflexorum tres sunt coniugationes. ut ἐποίει, ποίεσκε. ἐτίθη, τίθεσκε. ἐβόα. βόασκε, ἵστη, ἵστασκε. ἐχρύσου, χρύσοσκε. ἐδίδω, δίδοσκε. ἐζεύνυ, ζεύνυσκε. At tertia persona primi aoristi omnium uerborum α. habet ante σκε. cum propria sit uocalis primi aoristi, & formari potest à secunda persona, adiuncta κε. ut ἔτυψας, τύψασκε. ἐποίησας, ποιήσασκε. ἔστησας, στήσασκε. Nam si à tertia formare uoluerimus, ε. in α. iterum mutandum erit. ut ἔτυψε, τύψασκε, & sic in alijs coniugationibus. Tertia uerò persona secundi aoristi, grauitonorum & circunflexorum omnium, ε. habet ante σκε. ut ἔτυπε, τύπεσκε. ἔδουπε, δούπεσκε. ἀπὸ τοῦ δουπέω, ῶ. ἔμυκε, μύκεσκε, ἀπὸ τοῦ μυκάω, ῶ. At tertia secundi aoristi uerborum in μι. easdem uocaleis habet, quas tertia præteriti imperfecti eorundem uerborū. ut ἔθη, θέσκε. sicut ἐτίθη, τίθεσκε. ἔστη, στάσκε. sicut ἵστη, ἵστασκε. ἔδω, δόσκε. sicut ἐδίδω, δίδοσκε. ἔδυ, δύσκε. Ιλιάδος θ.

Tertia persona imperfec.

Tertia circunflexor.

Tertia persona indefinitorum.

Αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν παῖς ὡς ὑπὸ μητέρα δύσκεν.
Εἰς αἶαντα. ἀντὶ τοῦ ἔδυ. Hoc autem imitati poëtæ primam etiam, & secundam personam singularem, ac tertiam pluralem, quoniam omnino similis est primæ singulari horum temporum, hoc eodem modo formant. ut τύπτεσκον, τύπτεσκες, & τύπτεσκον tertia pluralis. ἐδίδασκε uerò & ἐρίπτασκε, & ἐγίνωσκε, & similia quæ augmentum seruant, has non sequuntur regulas, cum Ionica non sint, sed à uerbis in σκω. deducuntur, hoc est, διδάσκω, ῥιπτάσκω, γινώσκω. Δυϊκά. Prima persona dualis non fit, ut in præsenti tempore dictum est. Secunda, ἐτύπτετον. Tertia, ἐτυπτέτην, quæ inter se dissimiles sunt, cum tertia pluralis nec in ι. desinat, nec in αι. Πλη. Prima persona pluralis ἐτύπτομεν, καὶ δωρικῶς ἐτύπτομες: sicut ἐδοκεῦμες pro ἐδοκοῦμεν. Θεό. ἐν ὕλα.
Dualis numerus.
Pluralis.

Οὐχ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεχ᾽ ὡς ἐδοκεῦμες.
καὶ ἐν θαλυσίοις.
Ης χρόνος ἁνίκ᾽ ἐγώ τε καὶ εὔκριτος εἰς τὸν ἄλεντα.
Εἵρπομες. pro εἵρπομεν. Secunda persona ἐτύπτετε. Tertia ἔτυπτον, quæ non fit à prima plurali sicut in præsenti, nec pareis habet syllabas, sed magis similis est primæ singulari, ἔτυπτον. Nam cum participium actiuum desinit in σ. ὀξύτονον, tunc tertia persona pluralis par est syllabis primæ plurali. ut τετύφαμεν. τετύφασι. ἐτετύφειμεν, ἐτετύφεισαν, quia participium præteriti perfecti, hoc est, τετυφώς, in σ. desinens acuit extremã, alioqui dispares sunt: & tunc tertia persona à genitiuo sui participij fit, abiecta τος. syllaba, ac ε. communi augmento præposito. ut τύπτων, τύπτοντος, ἔτυπτον, ut prima singularis. & τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν. & τυπών, τυπόντος, ἔτυπον. Sed hoc de solis præteritis est intelligendum. Nam præsens & futurum hanc non sequuntur regulam. Inueniuntur tamen ἐδολιοῦσαν, ἀντὶ τοῦ ἐδολίουν. Tertia persona pluralis præteriti imperfecti ἀπὸ τοῦ δολιέω, ῶ. & ἐμάθοσαν pro ἔμαθον, & εἴδοσαν, & similia Bœotorum siue Chalcidicorum more. Consueuerunt enim ipsi Bœoti in his quæ non habent participium in σ. oxytonum, hoc est, in præterito imperfecto, & in ambobus aoristis actiuorũ, pareis facere &
Tertia pluralis.
Bœotorum mos.

primam & tertiam personam pluralis numeri. ut ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν. ἐτύψαμεν, ἐτύψασαν. ἐτύπομεν, ἐτύποσαν, ἀντὶ τοῦ ἔτυπον. Contrà uerò in his quæ habent participium in σ. ὀξύτονον, & declinatum per ντ. hoc est in aoristis passiuis uerborum omnium, & in præterito imperfecto, & secundo aoristo uerborum actiuorum in μι. impareis facere primã & tertiam personam pluralis numeri. ut ἐτύφθημεν, ἐτύφθην. ἔφαμεν, ἔφαν. ἔβημεν, ἔβαν, pro ἐτύφθησαν, ἔφασαν, & ἔβησαν, de quibus proprijs locis amplissimè dicetur.

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum. Τέτυφα, à futuro fit, extrema in φα. conuersa, cum sit primæ coniugationis. Sed quod ad principalem syllabam, sciendum est, præterita omnia circa principium, aut tempore, aut syllaba augeri, sicut in primo tractatu de augmento præteritorum abundè dictum est. Tempore quidem augeri, si uerbum à uocali quapiam incipiat. Quæ si sit immutabilis, η. scilicet aut ι. aut υ. aut ω. μέγα, eadẽ remanet immutabilis. ι. tamẽ & υ. si in præsenti breues extiterint, producuntur in præteritis, cum δίχρονα sint. At si mutabilis fuerit, hoc est, α. siue ε. siue ο. α. quidem & ε. in η. & ο. in ω. natura longas uertuntur, quod augmentum temporale appellatur. Augeri uerò syllabam contingit, si à quapiam consonante uerbum initium habeat. Quo in loco sciendum est, prẹterita omnia uerborum à consonante incipientium, in principio assumere ε. ψιλόν, quod augmentum syllabicum nuncupatur. at præteritum perfectum, præsentis consonantem cum eadem uocali, ε. scilicet, nonnunquàm geminare, quod ei euenit si breuis existat. ut λέγω, ἔλεγον. nam ε. breuis est, cum sola ac simplex sequatur consonans. πάρεστιν. λέλεχα. τύπτω, ἔτυπτον, τέτυφα. quæ quidem geminatio, siue reduplicatio, quàm græci ἀναδιπλασιασμὸν appellant, communis est, & si alibi per ε. correptum fieri contingat. Si uerò positione longa existat, quod fit cum duæ sequantur consonantes, siue actu siue potestate, nulla fit consonantium geminatio. ut σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρκα, nisi muta cum liquida fuerit, quia tunc geminatur muta. ut κρίνω, ἔκρινον, κέκρικα. Et quoniam reduplicationis mentio facta est, non erit inutile, præter ea quæ

Augmentũ temporale.

Verba à consonante incipientia.

inprimo

in primo tractatu diximus, hoc etiam in loco secundū di=
uersarum linguarum uarietatem quædam ad eam perti= ἀναδιπλα=
nentia, dicere. Est igitur ἀναδιπλασιασμὸς μιᾶς συλλαβῆς πα= σιασμός.
ράληψις μετὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνυ, ἢ ἀντιςίχου. id est, Reduplica Reduplica=
tio, est unius syllabæ assumptio, cum eadem consonante, tio.
siue antistichio eius. Est autem duplex: propria & impro=
pria. Propria fit tribus modis: communi, Ionico, & Attico. Propria re=
Sed ex his communis & Ionicus sunt similes inter se: præ= duplicatio.
ter quàm in hoc quòd in communi ι. præponitur, in Ionico
uerò ε. Duobus autem modis ambo fiunt. Altero quidem,
quum uerbum à tenui consonante mediaúe incipit: altero
autem, quum à crassa inchoat. Nam si à tenui incipiat me=
diaúe, & eaquidem, siue sola siue cum alia consonante, ea=
dem repetitur. ut δῶ, διδῶ. πλῶ, πιπλῶ. κλήσκω, κικλήσκω. Οδυσ
σείας χ. Ερχεο κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς ὄφρα τι εἴπῃ.
Si à crassa, pro ea, siue sola sit, siue cum alia consonante, an
tistichon eius, hoc est, propria eius tenuis ponitur. ut θῶ, τι=
θῶ. χρῶ. κιχρῶ. At Ionico cum ε. ut κάμω, κεκάμω. τμῶ, τέτμω.
κλῶ, κέκλω. Et hac reduplicatione Iones respuentes præteri=
torum augmentū, in omnibus modis & temporibus, ma=
ximè autem in ambobus aoristis, uti consueuerunt. Cuius
usus apud Homerum frequentissimus est in uerbis: nec so=
lum in ω. desinentibus, sed etiam in μι. Οδυσσείας δ.
Καδ᾽ ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες ἀχαιοί. & Ιλιάδ. δ.
Υπὸ δὲ τρῶες κεκάδοντο ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος. & Ιλιάδ. γ.
Τῷ κέντις κείνωνγε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο. & Ιλιάδος ζ.
Φαίηκεν φρέν᾽ ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι. & Οδυσσείας δ.
Τὸν εἴπως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι.
Hac eadem utimur reduplicatione in communi præterito
per consonantem præsentis, si ipsum ι. correptum existat:
ut supra dictum est. ut τύπτω, τέτυφα. πείθω, πέπεικα. Attico augmentum
modo fit etiam in præterito perfecto, quando uerbum inci Atticum.
pit à mutabilibus uocalibus. hoc est, ab α. ε. ο. Nam prin=
cipales duæ literæ præsentis præponuntur communi præ=
terito, & tertia syllaba à principio corripitur: sicut in præte=
rito Attico dicet. ut ἀκούω, ἤκουκα κοινῶς, καὶ ἀκήκοκα ἀττικῶς,
καὶ μέσος ἤκουα, ἀκήκοα. Et hæc dicitur propria reduplicatio,
quandoquidem in ea cōsonans reduplicatur: & si non eo=

dem modo in omnibus idiomatis hoc fieri cõtingat. Nam in communi reduplicatione & Ionica, in prima & ſecunda ſyllaba geminatur conſonans, & per ι. ſiue ε. uocaleis breueis. ut δῶ, διδῶ. τλῆμι, τέτλημι, unde τέτλαθι, & τετλάναι, & τετλάμεν ἰωνικῶς. Οδυσ. γ. Νῦν δ' ἤ χ' ἤ τετλάμεν ἔμπης.
In Attica uerò, & in ſecuuda & tertia ſyllaba, & per uocalẽ longam, η. ſcilicet, ſiue ω. μέγα. ut ἀλείφω, ἤλειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς. ubi λ. cum η. geminatur. ὀρύττω, ὤρυχα κοινῶς, καὶ ὀρώρυχα ἀττικῶς. hic uerò ρ. cum ω. α. enim & ε. ex temporali augmento in η. uertuntur. ο. μικρὸν uerò in ω. μέγα. quæ quidem uocales longæ in communi præterito ratione augmenti primum tenent locum. In Attico uerò, ſecundum: ut in dictis exemplis uidere licuit. Impropria reduplicatio item duobus fit modis: uno per ι. altero per ε. Per ι. item duobus modis. Vno, quando uerbum incipit à uocali. ut ὦ, ἰῶ, ἵημι. Altero, quando uerbum incipit à ς. ut ςῶ, ἱςῶ, ἵςημι. in quo σ. non repetitur: quoniam ἰῶτα poſitione duarum conſonantium σ. ſcilicet & τ. exiſtit productum. Sed utroque modo ι. ſolum præponitur: & hic modus communis eſt. Per ε. ſolum. ut ὧ, ἕω, ἕημι, ἕεμαι, καὶ ἧμαι. & hac geminatione Attici uti ſolent in præteritis uerborum ab ο. incipientium. ut ὥρακα, ἑώρακα. ὦσμαι, ἕωσμαι. quos Poëtæ imitati etiam in alijs temporibus uerborum, tam in ω. quàm in μι. deſinentium, ea frequenter utuntur. ut εἶπα, ἔειπα. ἧκα, ἕηκα. ὠσάμην, ἐωσάμην. quæ quidem reduplicatio impropria dicitur: quoniam nulla repetitur conſonans, ſed ſola uocalis præponitur. Et hæc de reduplicatione.

Vltima præteriti. Quo ad ultimam uerò ſyllabam, ſciendum eſt, præteritum perfectum actiuum uerborum omnium in α. deſinere, & à futuro fieri, extrema uocali ω. ſcilicet in α. conuerſa: ſed ante eam diuerſam habere conſonantem, ut in coniugationum diuiſione dictum eſt. Si igitur uerbum fuerit primæ coniugationis, futurum habebit ψ. ante ω. & præteritum ante α. φ. habebit. ut τύψω, τέτυφα. Si uerò ſecundæ, futurum habebit ξ. & præteritum χ. ut λέξω, λέλεχα. At ſi tertiæ, & cuiuſuis aliarum fuerit coniugationum, tam grauitonorum quàm circunflexorum, & terminatorum in μι. futurum habebit σ. ante ω. quo in κ. conuerſo, & ω. in α. fiet

Impropria reduplicatio

Formatio præteriti.

fiet præteritum actiuum. ut πείσω, πέπεικα. Quædam tamen excipiuntur uerba in ζω. & in σω. desinentia: quæ quũ ξ. habeant in futuro, χ. in præterito habere necesse est. Idcirco ad secundam reducenda sunt grauitonorum coniugationem. ut κράζω, κράξω, κέκραχα. ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυχα.

Verbæ quintæ coniuga.

Verba autem quintæ coniugationis, & si actu non habent σ. in futuro διὰ τῶν κακοφωνίαν: natura tamen illud adpetunt, quum sit propria futuri consonans. Aeoles enim per σ. huiusmodi futurum enunciare consueuerunt: quo in κ. conuerso, ac immutabili permanente, fit præteritũ perfectum. ut ψάλλω. μέλλων ψαλῶ κοινῶς, καὶ ψάλσω αἰολικῶς. παρακείμενος ἔψαλκα. σπείρω. μέλλων σπερῶ κοινῶς, καὶ σπέρσω αἰολικῶς. παρακείμενος ἔσπαρκα. Habentia uerò μ. seruant quidem ipsum μ. in præterito perfecto: sed interponunt η. inter μ. & κ. ob inpetam consonantium structuram. Debebat enim esse ab eo quod est νέμω, νεμῶ, νένεμκα. & ab eo quod est βρέμω, βρεμῶ, βέβρεμκα. At νενέμηκα dicimus, & βεβρέμηκα. Nam μ. ante κ. neq; in comprehensione syllabarũ, neq; in distinctione ponitur. Idcirco huiusmodi uerba aberrauerunt à grauitonorum regula, & sequuta sunt circunflexorum formam. & hæc sunt quæ ab antiquis adnotata inuenimus. δέμω, δεδέμηκα, καὶ συγκοπῇ δέδμηκα. νέμω, νενέμηκα. βρέμω, βεβρέμηκα. τρέμω, τετρέμηκα. τέμω, καὶ τέμνω, τετέμηκα, καὶ συγκοπῇ τέτμηκα. κάμω, καὶ κάμνω, κεκάμηκα, καὶ συγκοπῇ κέκμηκα. γέμω, γεγέμηκα.

Futurum Aeolicum.

Verba in νω.

Desinentia uerò in νω. non seruant ν. in præterito actiuo, sed in γ. conuertunt, sequente κ. Nam ν. ante γ. κ. ξ. χ. semper in γ. uertitur. ut φαίνω, φανῶ, πέφαγκα. μένω tamen μεμένηκα facit, tanquàm à themate circunflexo deductum. hoc est, μενέω, μενῶ. At dissyllaba habentia ante ν. siue ι. siue ει. siue υ. protsus abijciunt ν. in præterito. ut κρίνω, κέκρικα. κτείνω, ἔκτακα. θύνω, τέθυκα. Sed hæc pauca sunt. Penultimam quoq; habet eandem cum futuro: id quod omnibus quidem uerbis commune est. ut λέγω, λέξω, λέλεχα. πείθω, πείσω, πέπεικα. quibusdam exceptis, ut in primo tractatu dictum est. Secunda persona τέτυφας. Tertia τέτυφε. Δυϊκά. τετύφατον, τετύφατον. Πληθ. Prima persona τετύφαμεν κοινῶς, καὶ τετύφαμες δωρικῶς. sicut δεδοίκαμες. Θεόκρ. ἐν θύρσιδι. Τὸν πᾶνα δεδοίκαμες. pro δεδοίκαμεν.

Penultima præteriti

Secunda

Secunda persona, τετύφατε. Tertia τετύφασι κοινῶς, καὶ τετύφαντι δωρικῶς, sicut ἑστήκαντι. Θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις. Ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι. καὶ. Ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι. ἀντὶ τοῦ ἑστήκασι, καὶ ἐνδινοῦσι.

DE PRAETERITO ATTICO.

Verba à mutabilibus uocalibus incipientia.

QVandocunque uerbum incipit à mutabilibus uocalibus, uidelicet ab α. ε. & ο. aliqua sequente consonante, in quam non desinit prima syllaba, sed quæ potius sit principium secundæ. ut ἀκούω, ἐρείδω, nec à longa incipiat uerbum. ut ᾄδω, Attici faciunt propriũ præteritum actiuum, medium, & passiuum, principaleis duas literas præsentis præponentes communi præterito, primam scilicet uocalem, & sequentem consonantem, ac tertiam syllabam à principio corripientes, si trium syllabarũ numerum excesserit. ut ἀγείρω, ἤγερκα κοινῶς, καὶ ἀγήγερκα ἀττικῶς, καὶ ἀγήγερμαι præteritum passiuũ. ἀκούω, ἤκουκα, καὶ μέσος παρακείμενος ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς.

Adnotatio.

Quo in loco illud sciendum est, præteritum actiuum, & passiuum Atticum, non posse habere pauciores quatuor syllabis. Vult enim habere principalem syllabam præsentis temporis, & eam semper breuem: quoniam præteritum Atticũ nunquàm à longa principium habet, sed à quapiam trium iam dictarum, α. scilicet correpta, ε. & ο. At secundam & tertiam per eandem consonantem geminatam, & cum uocali longa: quæ geminatio siue reduplicatio Atticorum est propria. Nam communis reduplicatio, & Ionica, in prima & secunda syllaba fit, & cum uocali breui semper, ut in præterito communi dictum est. Quartam uerò per formatiuam literam præteriti perfecti, quam Græci χαρακτηρισμὸν adpellant. ut ἐρήρικα, ἐρήρισμαι, ἀπὸ τοῦ ἐρίζω. Gaudent enim Attici consonantium geminatione, etiam in præterito perfecto uerborum à uocali incipientium: ubi quũ nulla adsit consonans, quam in prima & secunda syllaba geminare possint, sicut in cõmuni præterito τέτυφα & huiusmodi: opus fuit ut primam præsentis repeterent uocalem, ac sequentem consonantem, quæ saltem in secunda & tertia geminari posset, & omnino

Secunda et tertia perso.

Quarta.

Geminatio consonantium.

& omnino cum uocali longa, η. scilicet, siue ω. μέγα, ut supra diximus. idcirco ἐδήδοκα ἀπὸ τοῦ ἔδηκα, quod est præteritum actiuum Atticum regulariter formatum ἀπὸ τοῦ ἦκα, cuius thema est ἔδω. assumpsit δο. syllabam κατ' ἐπέκτασιν. ut in eo eadem consonans præsentis, hoc est δ. in secunda & tertia syllaba repeteretur: & ea quæ à principio tertia facta est, corriperetur. Sicque ex trisyllabo tetrasyllabum factum est. Ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις.

Ἐδήδοκα.
ἦκα.

Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκε τῆς μαινίδος.

unde passiuum ἐδήδομαι, ἐδήδοσαι, ἐδήδοται. Ὀδυσ. χ.

Ὅσσα τοι ἐκπέποται, καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι.

ἀγήοχα uerò hoc eodem modo formatum. ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἄξω, ἦχα κοινῶς, καὶ ἄγηχα, καὶ ἀγήγοχα ἀττικῶς, abiecit alterum γ. διὰ τὴν καλλιφωνίαν, & ἀγήοχα factum est. Medium uerò præteritum trium syllabarum esse potest. Nam primam syllabam eandem esse oportet cum prima præsentis, sicut in actiuo & passiuo. Secundam uerò, & tertiam per eandem consonantem geminatam enuntiari oportet, quæ quidem consonans & formatiua litera est præsentis temporis, & præteriti medij. ut ἄρω, ἦρκα. καὶ μέσος ἦρα κοινῶς, καὶ ἄρηρα ἀττικῶς, cuius extrema per ρ. quæ est præteriti medij figuratiua, enuntiatur, & eadem repetitur in secunda & tertia syllaba, secundum regulæ præceptionem. sic, ἔδω, ἦκα. καὶ μέσος ἦδα κοινῶς, καὶ ἔδηδα ἀττικῶς. ὄλλω, ὦλα κοινῶς, καὶ ὄλωλα ἀττικῶς. ὄπτω, ὦπα κοινῶς, καὶ ὄπωπα ἀττικῶς. Sunt quædam uerba ab ο. incipientia, quorum præterito communi solum ε. præponere consueuerunt. ut ὥρακα, ἑώρακα. ὦγα, ἔωγα. unde ἀνέωγα eius compositum. ὦσμαι, ἔωσμαι. ὤνημαι, ἐώνημαι. At ἔοικα medium præteritum, ἐκ τοῦ οἶκα, cuius thema, εἴκω scilicet, non ab ο. sed ab ει. diphth. principium habet, idem patitur. Hoc idem faciunt in præterito imperfecto. ut ὁρῶ. ὥρων, ἑώρων. ὠνοῦμαι, ἐωνούμην. Et in aoristis. ut ἧκα, ἕηκα, ἕηκας, ἕηκε, unde ξυνέηκε. εἶπα, ἔειπα, ἔειπας, ἔειπε, unde προσέειπε. ὠσάμην, ἐωσάμην, μέσος ἀόριστος α. ἀπὸ τοῦ ὤθομαι. Sed hæc magis poëtica sunt. In quibus aduertendum est, uocaleis præteritis communibus Atticorum more præpositas, præsentis seruare spiritum. ut ἐλεύθω, ἤλευθα, ἐλήλυθα. ἁνδάνω, ἥνδανον. ἑήνδανον. ὁρῶ, ἑώρων, ἑώρακα. ὠνῶ, ἐώνηκα, ἐ-

Ἀγήοχα.
Medium præteritum.
Verba ab ο. incipientia.
Cautio de spiritibus.

Regula. ὤνημαι. Est enim regula, ὅτι τὸ ἀττικῶς αὐξανόμενα τὸ πνεῦμα τοῦ ἐνεστῶτος φυλάττουσι. hoc est, Attice aucta spiritum præsentis seruant. Sed quoniam dictum est tertiam syllabam corripiendam esse, aduertendum est quo pacto id sit faciendum, quia η. mutatur in ε. ut ἀλήθω, ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλεκα ἀττικῶς. ω. in ο. ut ἐρωτῶ, ἠρώτηκα κοινῶς, ἐρηρότηκα ἀττικῶς. Si fuerit diphthongus ει. uel ευ. uel οι. uel ου. ει. quidem abijcit ι. ut ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα. ἐρήρεικα tamen ἀπὸ τοῦ ἐρείδω, non abijcit ι. ne coincidat cum hoc præterito ἐρήρικα, cuius thema est ἐρίζω διὰ τοῦ ι. quod contendo significat, hoc idem facit & eius præteritum medium, & passiuum. ut ἤρειδα, ἐρήρειδα, ἤρεισμαι, ἐρήρεισμαι. ἐρήρείδαται uero tertia persona pluralis ἰωνικῶς ἀπὸ τοῦ ἐρήρεισται tertia singulari ἀττικῶς corripit tertiam, non ε. sed ι. abijciendo, contra regulam iam dictam, quod factum est non Atticorum more, sed Ionum. ευ. abijcit ε. ut ἐλεύθω, ἤλευκα, ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα. οι. uero abijcit ι. ut ἑτοιμάζω, ἑτοίμακα, ἑτητόμακα. At ου abijcit υ. ut ἀκούω, ἤκουκα, ἀκήκοα, καὶ μέσος ἀκήκοα. Interdum uero Dores in huiusmodi præteritis Atticis tertiam natura longam seruant. ut ὀρύω, ὀρύσσω, ὤρυκα, ὀρώρυκα. ἀλήλιμμαι etiam, quod ab ἤλειμμαι præterito communi fit, cuius thema est ἀλείφομαι, tertiam habet productam, non tamen diphthongo, cum ex ea abiectum sit ε. sed positione: quoniam non licuit ullo modo abijcere μ. consonantem, quæ extremam syllabam præcedit, cum sit de eius formali essentia, quod quidem accidit omnibus passiuis præteritis, quæ ante μαι. finalē aliquam habent consonantem. ἀλάλημαι uero & ἀκάχημαι Aeolica sunt, & præsentis temporis uerborum in μι. ut eorum testantur participia, hoc est, ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος, quæ accentum habent in antepenultima, sicut τιθέμενος ἀπὸ τοῦ τίθεμαι. ἀλαλύκτημαι etiam, ut quibusdam placet, præsentis temporis est. Sed de his in tractatu uerborum in μι. plenius dicetur. Sciendum est etiam, quando præsens incipit à λ. siue μ. Atticos abijcientes primum λ. siue primum μ. & interponentes ι. facere proprium præteritum. ut λείβω, λέλειφα κοινῶς, καὶ εἴλειφα ἀττικῶς. μείρομαι, μέμαρμαι κοινῶς, καὶ εἵμαρμαι ἀττικῶς.

De correptione tertiæ syll. præteriti

ευ.
οι.
ου.

Verba incipientia ab λ. & μ.

Ὑπερσυντέλικος.

Ἐτετύφειν, fit à τέτυφα præterito perfecto, extrema in ειν. mutata, sicut in primo tractatu dictum est. Sed hoc in loco illud annotandum est, quod quemadmodum Attici faciũt proprium præteritum perfectum actiuum, medium, & passiuum, quandocunque uerba incipiunt ab aliqua mutabiliũ uocalium, hoc est, α. ε. & ο. eodem modo faciunt & præteritum plusquàmperfectum eorundem uerborũ, augentes insuper principalem uocalem, quę semper in præterito perfecto Attico corripitur. quoniã regula est, quod uerba à breui uocali incipientia, in prętérito plusquàmperfecto Attico tempore augent. ut ἀγήοχα, ἠγηόχειν. ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν. ἀκήκοα, ἠκηκόειν. Excipitur ἐλήλυθα, καὶ μέσος ἐλήλυθα. quod ἐληλύθειν, & ἐληλύθειν facit absque augmento. Excipitur etiam ἐώλπειν, ἀπὸ τοῦ ἔολπα. & ἐώργειν, ἀπὸ τοῦ ἔοργα. & ἐῴκειν, ἀπὸ τοῦ ἔοικα, τροπῇ τοῦ ο. μικροῦ εἰς ω. μέγα, καὶ τοῦ ι. ὑπογεγραμμένου. quorum prima corripitur, media uerò producitur καθ' ὑπερβιβασμὸν τοῦ χρόνου. hoc est, per transitionem temporis. Nam ἠόλπειν & ἠόργειν, & ἠοίκειν dicendum fuerat secundum antiquorum præceptionem. Hoc etiam aduertendum est, Iones dissoluentes ει. diphthongum primæ personæ in εα. & abijcientes ν. ἐτετύφεα dicere, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφειν. & ᾔδεα, ἀπὸ τοῦ ᾔδειν. Ἰλιάδ. ξ. ᾔδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων δαναοῖσιν ἄμυνεν. & ἐπεποίθεα, ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθειν. Ὀδυσσείας δ.

Regula Atticorum.

Ionum mos

Πρῶς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.

At in tertia persona dissoluentes ει. in duo εε. ἐτετύφεε dicunt, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφει. & ἐπεποίθεε, ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθει, & ᾔδεε, ἀπὸ τοῦ ᾔδει. Ἰλιάδος β.

ᾔδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο.

& Ἰλιάδος σ.

Οὐδέτις ἄλλος ᾔδεεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

Cur autem abijcitur ν. in prima persona, hæc assignatur ratio. Nam α. ἀπωστικὸν, ἢ ἀποβλητικὸν ἐστι τοῦ ν. hoc est, abiectiuum, nisi dictio ex declinatione in ν. desinat, ut ἡ μοῦσα, τὴν μοῦσαν. ἔτυψα, ἔτυψαν, tertia persona pluralis primi aoristi. Sed de his quę patiuntur, & ubi nulla ratio inflexionis in ν. cogit desinere, omnino illud abijcit. ut ξέρξην, ξέρξεα solutione η. in εα. sic ἐτετύφεα, ἐτετύφεα. Dissoluunt quidem ει diph-

Quare ν. abijciatur.

ει. diphthongum in εα. in prima persona, cum α. sit formatiua litera primæ personæ. ut τέτυφα, ἔτυψα. At in tertia persona in duo εε. quoniam ε. est formatiua litera tertiæ personæ. ut ἔτυπτε, τέτυφε, ἔτυψε. Loquor de integris dictionibus, nam ἐβόα ex synæresi est, ἀπὸ τοῦ ἐβόαε.

Atticorum mos. Attici uerò contrahentes, ε. & α. in η. in prima persona, & duo εε. etiam in η. in tertia dicunt ἐτετύφη ἐγώ, & ἐτετύφη ἐκεῖνος. ἀντὶ τοῦ ἐτετύφειν ἐγώ, & ἐτετύφει ἐκεῖνος. sicut ἐκεχήνη ἐγώ, & ἐκεχήνη ἐκεῖνος. ὡς παρ᾽ Ἀριστοφάνει ἐν ἀχαρνεῦσι.

Ὅτε δὴ κεχήνη προσδοκῶν τὸν αἰσχύλον.

ἀντὶ τοῦ ἐκεχήνειν ἐγὼ προσδοκῶν. Sic ᾔδη ἐγώ, καὶ ᾔδη ἐκεῖνος.

Ἰλιάδος α. Ὃς ᾔδη τά τ᾽ ἐόντα, τά τ᾽ ἐσσόμενα.

Error quorundam. ἀντὶ τοῦ ᾔδει tertia persona. In quibus nulla uidetur ratio, cur extremæ syllabæ, tam primæ quàm tertiæ ι. sit subscribendum, etsi in quibusdam codicibus inueniatur, quod scriptorum errore arbitror potius accidisse, quàm ulla ratione.

Eustathius. Eustathius tamen ἐν τῷ ψ. τῆς ὀδυσσείας super his differens tradit, ᾔδεα fieri ἐκ τοῦ ᾔδη ἀττικῶς, non autem ἐκ τοῦ ᾔδειν κοινῶς, cuius uerba hæc sunt. Non simpliciter ex ijs quæ sunt ᾔδειν, & ἐπεποιήκειν, & similia, per solutionem ᾔδεα & ἐπεποιήκεα facta esse, sed ex Atticis, hoc est, ᾔδη & ἐπεποιήκη, quæ ab eis uidelicet ᾔδειν, & ἐπεποιήκειν facta sunt. Tradit enim

Heraclides. Heraclides Atticos talia præterita plusquàmperfecta in η. solo terminare dicentes, ᾔδη, ἐπεποιήκη, ἐνενοήκη. Et

Panætius. sic ait Panætius scripturas habere apud Platonem, & Thucydides huiusmodi consuetudine Attica usus est: & has diuisiones ex his dicit Iones proprie proferre ᾔδεα dicentes, resolutione η. in εα. hæc Eustathius. Sed utcunque accipere uoluerimus, siue ex solutione crasim fieri ᾔδεα, ᾔδη, siue ex

ᾔδη. crasi solutionem ᾔδη, ᾔδεα, apparet ι. nullo modo extremæ syllabæ subscribendum esse. At in prima syllaba huius præteriti ᾔδη subscribitur ι. Atticorum more, qui ε. præteritorum in η. mutare consueuerunt: siue solum, siue in diphthongum. ut ἐδυνάμην, ἠδυνάμην. ἐβουλόμην, ἠβουλόμην. sic εἴδειν, ᾔδειν, τροπῇ τοῦ ε. εἰς. η. καὶ τοῦ ι. ὑπογεγραμμένου. ὅθεν, ᾔδη. Dores etiam has tertias personas per η. enunciare consueuerunt. Θεόκριτος ἐν νομεῦσι.

καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη.

ἀντὶ

ἀντὶ τοῦ ὀπώπει. Secunda persona ἐτετύφεις. Tertia ἐτετύφει κοινῶς, καὶ ἐτετύφη ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ ἐτετύφεε ἰωνικῶς. Δυϊκά. ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην. Πληθυντικά. Ετετύφειμεν κοινῶς, καὶ ἐτετύφειμες δωρικῶς. ἐτετύφειτε. ἐτετύφεισαν κοινῶς, καὶ ἐτετύφεσαν ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, ὡς ᾔδεσαν.

ant: Gym. 225: 47

Ἀόριστος πρῶτος.

Indefinitum primum.

Ετυψα, à futuro fit, ω. in α. mutato, ac ε. cōmuni augmento syllabico præposito, seruata etiam eiusdem futuri consonante ante α. finalem. ut τύπτω, τύψω, ἔτυψα. Excipiuntur εἶπα, ἀπὸ τοῦ ἔπω. & ἤνεγκα, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω. quoniã non seruant futuri consonanteis. Nam enunciandi fuerant, alter per ψ. ut ἔψω, εἶψα. alter uerò per ξ. ut ἐνέγξω, ἤνεγξα. Excipiuntur & ἔθηκα, ἀπὸ τοῦ τίθημι. & ἔδωκα, ἀπὸ τοῦ δίδωμι. & ἧκα, ἀπὸ τοῦ ἵημι, quod mitto significat. qui quidem aoristi enunciandi fuerant per consonantem suorum futurorum, hoc est, σ. ut ἔθησα, ἔδωσα, ἧσα. In usu tamen non habentur per κ. nec uariantur nisi in indicatiuo. ab εἶπα tamen fit εἶπον, εἰπάτω, τὸ προστακτικόν, sicut ab ἔτυψα, τύψον, τυψάτω. Οδυσσείας γ.

εἶπα.

Οἱ δ᾽ ἄλλοι μένετ᾽ αὐτοῦ ἀολλέες, εἴπατε δ᾽ εἴσω δμωῇσι.

καὶ Ησίοδος ἐν θεογονίᾳ.

Εἴπατε δ᾽ ὡς τὰ πρῶτα θεοί, καὶ γαῖα γένοντο.

& εἴπας, εἴπαντος, καὶ εἰπάμην μέσος ἀόριστος α. unde ἀπειπάμην, ἀπείπατο Καλλίμαχος.

Οὐδὲ γὰρ ἵππῳ ἀκλαυτεὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι.

ab ἤνεγκα uerò ἠνεγκάμην μέσος ἀόριστος α. unde ἔνεγκαι ἐνεγκάσθω τὸ προστακτικόν. quod his quidem duobus aoristis euenit: quia π. & κ. & si mutæ sunt, tamen dimidiũ consonantium eorum futurorum, hoc est ψ. & ξ. nam ψ. uim habet π. & σ. ξ. uerò κ. & σ.. Herodianus enim dicit, ὅτι οἱ φυλάξαντες καὶ ἥμισυ τοῦ στοιχείου ἐκλίθησαν. εἶπα γὰρ ὤφειλεν εἶναι εἶψα. καὶ ἤνεγκα ὤφειλεν εἶναι ἤνεγξα. Hoc idem patitur & ἤνεικα ἀόριστος α. ἀπὸ τοῦ ἐνείκω. Οδυσσείας θ.

ἤνεγκα.

Herodianus

ἤνεικα.

Δῶρα, τὰ οἱ φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ᾽ ἔνεικαν.

καὶ τὸ προστακτικὸν ἔνεικον, ἐνεικάτω. Οδυσσείας θ.

Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος.

Vbi aduertendum, prius esse ἐνίκω, deinde ἐνείκω, πλεονασμῷ τοῦ ι. quo in ν. uerso, sicut ἀεὶ αἰέν. ν. uerò in γ. sequente κ. fit νέγκω. Excipiuntur etiam ἔχευα, & ἔχεα, ἀπὸ τοῦ χεύω. &

ἔκηκα, ἀπὸ τοῦ καίω. & ἔσευα, ἀπὸ τοῦ σεύω. & ἤλευα, ἀπὸ τοῦ ἀλεύω, qui quum omnino futuri conſonãteis reſpuant, purè enunciantur.

Aoriſti penultima. Penultimam uerò eandem habet cum futuro, & uniuerſaliter natura aut poſitione productam. ut ἀκούω, ἤκουσα. τύπτω, ἔτυψα. Aliquando uerò natura, & poſitione. ut ἤμειψα. Sed de his in primo tractatu ſatis dictum eſt.

Secunda perſona ἔτυψας. Tertia ἔτυψε. Δυϊκά. Ετύψατον, ἐτυψάτην. Πληθυντικά. Ετύψαμεν κοινῶς, καὶ ἐτύψαμες δωρικῶς. ἐτύψατε, ἔτυψαν, à genitiuo ſui participij fit, quum nõ ſit ὀξύτονον, abiecta τος. ſyllaba. ut τύψας, ψαντος, ἔτυψαν.

Αόριστος β.

Secundum indefinitum. Secundus aoriſtus actiuorum à priori fit, mutata finali in ον. breuem, & figuratiua poſita ante ον. loco eius literæ quæ finalem præcedit in primo aoriſto: & eſt parium ſyllabarum cum primo, ſi ſit à grauitono themate. ut τύπτω, ἔτυψα, ἔτυπον. Si autem à circunflexo, minuitur una ſyllaba. Regula. ut δουπέω, δουπῶ, δουπήσω, ἐδούπησα, ἔδουπον. Quia quandocunq; futurum primũ ſuperat præſens circunflexum, tunc medium præteritum minuitur una ſyllaba ab actiuo.

Secundus aöriſtus à primo. ut κτυπῶ. μέλλων κτυπήσω. παρακείμενος ἐκτύπηκα. μέσος ἔκτυπα. ἀόριστος πρῶτος ἐκτύπησα. δεύτερος ἔκτυπον. Futurum ſecundum. Futurum uerò ſecundum in uerbis circunflexis in uſu non eſt. Quæ quidem tempora, hoc eſt, mediũ præteritum, & ſecundus aoriſtus, in prima & ſecunda coniugatione circunflexorum raro inueniuntur. In tertia uerò nunquàm. & ab his uerbis ſolum fiunt, quæ in ῶ. non purũ deſinunt. ut δουπῶ. ὀλισθῶ. Sed de hoc in præterito medio latius tractatur. Quando uerò futurum pareis habet ſyllabes cum præſenti, tunc medium præteritum parium eſt ſyllabarum cum actiuo, & ſecundus aoriſtus cum primo, & ſecundum futurum cum primo. ut τύπτω. μέλλων τύψω. παρακείμενος τέτυφα. μέσος τέτυπα. ἀόριστος πρῶτος ἔτυψα. δεύτερος ἔτυπον. μέλλων α. τύψω. μέλλων δεύτερος τυπῶ. Penultima ſecundi aoriſti. Corripit autem penultimam à themate grauitono exiſtens ſecundus aoriſtus. ut λήβω, ἔλαβον. παύω, ἔπαγον. Oportet autem illum polyſyllabum eſſe, alioqui hoc non eſſet uniuerſale Εἶδον enim, & εἶλον, & εἶκον, & εἶλκον, & εἶλθον, & εἶπον, & ἦγον, unde ἤγαγον, longã habent penultimam ratione principalis

cipalis

cipalis, hoc est, primæ syllabæ. Nam dissyllabi existentes eandem habent & primam & penultimam. At ἔσχον, πα- ρενθέσει τοῦ σ. producit penultimam: ἀπὸ τοῦ ἔχω θέματος, secundum aliquos. Sed melius ἀπὸ τοῦ σχέω. σχῶ, σχήσω, ἔσχησα, ἔσχον. Qui quidem aoristus, & si eius thema circunflexum monosyllabum sit, formari tamen potuit: quod medio præterito nō euenit. unde σχὼν, σχόντος eius participiũ. Οδυσ. α.

Margin: ἔσχον.

Ἀγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι.

& σχὲ τὸ προσταντικὸν, καὶ σχὲς προσθέσει τοῦ σ. καὶ μέσος σχοῦ, σχέθω. unde παράσχου κύριε. ἴδον uerò ratione penultimæ corripitur, & poëticum est. Quædam tamen polysyllaba positione penultimam producũt: quorum thema quampiam mutarũ habet in ultima, & ante mutam ρ. immutabilem. ut πέρθω, ἔπαρθον. δέρκω, ἔδαρκον. μάρπτω, ἔμαρπτον. ἔπραθον uerò & ἔδρακον poëtica sunt, κατὰ μετάθεσιν. His adiungitur ἤνεγκον, licet ρ. non habeat ante mutam. et ἔπεφνον. ἔπληγον etiam, quod penultimam habet productam differentiæ caussa. Ἐπλήγον enim ad corpus refertur: ἔπλαγον uerò ad animam. In circunflexis autem uerbis corripit penultimam secundus aoristus, quandocunque thema solam consonantem habet ante ω. finalem. ut κτυπῶ, ἔκτυπον. πισῶ, ἔπισον. Excipiuntur δουπῶ, ἔδουπον. εὑρῶ, εὗρον. Quando autem thema duas habet consonanteis, penultima positione producitur. ut χρεισμῶ, ἔχρεισμον. ὀλισθῶ, ὤλισθον. βλαστῶ, ἔβλαστον. ἀλαλκῶ, ἤλαλκον. ἁμαρτῶ, ἥμαρτον. ἤμβροτον uerò mutatione α. in ο. & trasposítione ρ. & interpositione β. inter μ. & ρ. quum modo nullo cohærere possint in eadem dictione, corripit penultimam. Quando autem corripitur penultima secundi aoristi, & quæ in quas mutentur, in primo tractatu satis dictum est.

Margin: Quæ penultimam positione longã habent. Επραθον. Εδρακον. Επληγον. Ημβροτον.

Sed aduertendum est, uerba in ω. purum desinentia, si in penultima habuerint aut ευ. aut ου. nequaquàm formare posse, neque medium præteritum, neque secundum aoristum: præter ἀκούω, cuius medium præteritum est ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Secundus aoristus ἤκοον, ut quibusdã placet. Videtur tamen non posse recte formari huiusmodi aoristus ἤκοον, quibusdam regulis inter se pugnantibus, quæ huiusmodi sunt.

Margin: Verba in ω. purum.

Τὰ εἰς

Τὰ εἰς ω. λήγοντα ῥήματα, τῇ ευ. ἢ ου. διφθόγγῳ παραληγόμενα, μέσον παρακείμενον οὐ ποιεῖ. οἷον βασιλεύω. ἱππεύω. δουλεύω. κρούω. πλὴν τοῦ ἀκούω, ὅθεν μέσος παρακείμενος ἤκουα, καὶ ἀττικῶς ἀκήκοα. καὶ πῶς μέσου παρακειμένου ὄντος ὁ δεύτερος ἀόριστος οὐκ ἔστιν. ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος πρὸ τοῦ ον. ἔχει τὸ σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένου. τοῦ δὲ μέσου παρακειμένου μὴ ἔχοντος, ἀλλὰ καθαρεύοντος, ἀπέλειψεν ὁ δεύτερος ἀόριστος. καὶ ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἀεὶ βραχείᾳ παραλήγεται. καὶ εἰ ἐγένετο, ἤκουον ὤφειλεν εἶναι μακρὸν, ὡς ἤκουα, ὅπερ ἄτοπον. id est, Verba in ω. desinentia. per ευ. diphthongum aut ου. penultimam habentia, præteritum medium non faciunt. ut βασιλεύω. ἱππεύω. δουλεύω. κρούω. præter ἀκούω, unde præteritũ medium ἤκουα, & Atticè ἀκήκοα. Et quomodo existente medio præterito,

Secundus aoristus. secundus aoristus non extat? quoniam secundus aoristus medij præteriti consonãtem ante ον. habet. Medio autem præterito non habente, sed purè prolato, secundus deest aoristus. Etiam quia secundus aoristus penultimam semper corripit, etsi fieret ἤκουον, eadem producta esse deberet

ἔπαον. sicut ἤκουα, quod absurdum est. Inuenitur tamen ἔπαον ἀόριστος β. unde ἐπάην, καὶ ἀντεπάην, ἀόριστος β. παθητικὸς ἐν συνηθείᾳ. id est, in usu. Cuius præteritum medium, hoc est, πέπαυα, ἐκ τοῦ παύω absque consonante purè profertur, per αυ. scilicet diphthongũ: qua soluta, secundus aoristus α. solum admisit.

Secunda persona à prima singulari fit ον. in ες. mutata. ἔτυπον, ἔτυπες. Tertia ἔτυπε. & alia quæ præteriti imperfecti formationem omnino sequuntur.

Μέλλων α.

Τύψω, à τύπτω præsenti fit, idẽ habens principiũ: quod qui-

Futurum primum. dem nõ omnibus accidit uerbis. Nam θρέψω & θρέξω per θ. scribuntur, & si illorum themata τ. habeant antistichũ eius.

Regula. ut τρέφω, & τρέχω. Sciendum tamen hæc quoque per θ. scribenda fuisse, θρέφω, & θρέχω. Sed quia regula est, ὅτι οὐδέποτε δισύλλαβος λέξις θέλει εἶναι ἐν χρήσει, τῆς προτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ δασέος, καὶ τῆς δευτέρας ἀπὸ δασέος. id est, quòd nulla dictio disyllaba sit in usu, cuius prior syllaba incipiat à crassa, altera quoque à crassa principium habeat. Propterea cautum est, ut prior crassa in præsenti in propriam tenuem mutata sit: sed in futuro seruata, quamuis ρ. sequatur, quod

crassum

crassum spiritum uidetur habere. Sed de eo regula est, ut Regula.
cum crassis crassum sit, cum tenuibus tenue. Excipitur eti ἕξω.
am ἕξω, ἀπὸ τοῦ ἔχω, quod aspiratur ad differentiam ἔξω ad-
uerbij loci secundum aliquos. At Eustathius ἐν τῷ ι. Ὀδυσ- Eustathius.
σείας, eadem utitur ratione in hoc uerbo ἔχω qua usi sumus
in τρέφω, & τρέχω, quod Heraclidæ autoritate confirmat,
dicens, φησὶ γὰρ ὁ βαθὺς Ἡρακλείδης, ἐν τῷ ἔχω δασὺ ἦν τὸ ε. ἐψι-
λώθη δὲ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ χ: διὸ ἐδασύνθη ὁ ἕξω μέλλων, διδάσ-
κων ἀπὸ τῶν αὐτῶν τοῖς ἐνεστῶσι πνευμάτων ἄρχεσθαι τοὺς μέλ-
λοντας. hoc est, Dicit enim profundus Heraclides, in ἔχω a-
spiratum erat ε. sed tenue factum fuit ob illationem χ: id-
circo aspiratum est ἕξω futurum, docens ab eisdem spiriti-
bus cum præsentibus incipere futura. Ante ω. ψ. habet fu
turum, cum primæ sit coniugationis grauitonorũ, in quo
est σ. potestate. Quoniam omne futurum cuiusuis con-
iugationis hanc appetit consonantem, & eam uel actu, uel
potestate habet. ut λέγω, λέξω. πείθω, πείσω. φράζω, φράσω. ἀ-
κούω, ἀκούσω. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, Verba quin-
quorum futurum in ω. desinens circunflexum, per eandem tæ coniuga-
immutabilem præsentis enuntiatur. ut ψάλλω. μέλλων ψα- tionis.
λῶ. νέμω, νεμῶ. φαίνω, φανῶ. σπείρω, σπερῶ. Aeoles tamen Aeoles.
consueuerunt, & cum σ. & accentu acuto in penultima, hoc
idem futurum proferre. ut ψάλσω. σπέρσω. ὄρσω, ἀπὸ τοῦ ὀρῶ.
igitur μενῶ, μένσω. & κρινῶ, κρίνσω. Sed cõmuniter in usu
non sunt ob difficilem enuntiationem. Multa tamen hu
iusmodi futura apud poëtas inueniuntur. Dores uerò fu Dores.
turum quoque tam actiuum, quàm medium, uerborum ali-
rum coniugationum circunflectunt: non solum grauito-
norum, uerumetiam circunflexorum, & terminatorum in
μι. ut τυψῶ. πλεξῶ. πεσοῦμαι. ἐσοῦμαι. unde πεσεῦμαι. ἐσεῦμαι. τρο-
πῇ τῆς ου. εἰς ευ. ὡς ἁλῶ, ἁλοῦμαι, ἁλεῦμαι, κατ' ἀναλογίαν. At in
subiunctiuo modo, hæc eadem accentu graui enuntiant.
ut ἐὰν τύψω. ἐὰν πλέξω. Vbi aduertendum est, Dores uer- ου. in ω.
tere ου. diphthongum aliquando in ω. & hoc in nomini- mutari.
bus cum diphthongus non sit ex synæresi. ut μοῦσα, μῶσα.
βουκόλος, βωκόλος. Aliquando autem in οι. quod parti- ου. in οι.
cipijs fœmininis grauitonorum præsentis temporis euenit.
ut τύπτουσα, τύπτοισα. γελάουσα, γελάοισα. Nonnunquàm

G uerò

ευ. in ευ. uerò in ευ. cum ex synæresi sit diphthongus. ut δημοσθένεος, δημοσθένους, μοσθένευς. ποιέουσα, ποιοῦσα, ποιεῦσα. Eodem modo & in uerbis circunflexis. ut ὀρχέονται, ὀρχοῦνται, ὀρχεῦνται. & in medijs futuris indicatiui modi. ut κεάσομαι, κεασοῦμαι, κεασεῦμαι. ἄσομαι, ἀσοῦμαι, ἀσεῦμαι, & alia. Nec me fugit quosdam esse, qui asserant, hæc eadem etiam in modo subiunctiuo circunflecti, & per ει. diphthongum scribi: adducentes illud Theocriti. μήμιν λωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλος. sic enim illi legunt, quibus nequaquàm adhæreo, cum præsertim in pluribus uetustissimis codicibus λωβάσησθε προπαροξυτόνως scriptũ inuenerim, ἀπὸ τοῦ ἐὰν λωβήσωμαι, τροπῇ τοῦ η. εἰς α. λωβάσωμαι, λωβάσῃ, λωβάσηται, quod & in antiquis Theocriti commentarijs super illud,

Locus Theocriti emendatus.

Αὖθις ὅπως ςάσῃ δρομικὸς ἆσον ἰοῖσα.

sic legimus. τὸ δὲ ςασῇ τινὲς περισπῶσιν. ἀλλ' ἁμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσι. ἐὰν ςάσωμαι, ςάσῃ, ςάσηται, ἀπὸ τοῦ ἐὰν ςήσωμαι. τροπῇ τοῦ η. εἰς α. δωρικῶς, καὶ τὰ ὅμοια. Attici quoque in uerbis terminatis in ζω. grauitonis, polysyllabis ι. natura breue habentibus, abiecto σ. circunflexum faciunt futurum: tam actiuum quàm medium. ut νομίζω. μέλλων. νομίσω κοινῶς. καὶ νομιῶ ἀττικῶς. βαδίζομαι. μέλλων. βαδίσομαι κοινῶς. καὶ βαδιοῦμαι ἀττικῶς. Penultimam etiam habet futurum æqualem tempore cum præsenti, aut maiorem, nunquàm uerò minorem. Excipitur πνίγω, πνίξω. & ἐρύκω, ἐρύξω. & ψύχω, ψύξω. quorum penultima præsentis est natura longa: futuri uerò penultima, positione tantum. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quæ penultimam futuri corripiunt, cum aut alteram immutabilem abijciant. ut ψάλλω, ψαλῶ. δάμνω, δαμῶ. aut ι. diphthongi. ut χαίνω, χανῶ. κείρω, κερῶ. Sunt & quæ contrarium patiuntur. ut πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. πνέω, πνεύσω. quorum futurum assumit υ. ab antiquis positionibus, hoc est πλευῶ, ῥευῶ, πνευῶ. Etiam annotantur καίω, καύσω. & κλαίω, κλαύσω. quorum penultima præsentis est αι. diphthongus: futuri uerò αυ.

Verba in ζω.

Penult. futuri primi.

Verba quintæ coniug.

Annotatio. Quo in loco sciendum est, καύσω, καὶ κλαύσω Aeolica esse. καύω enim & κλαύω Aeoles dicunt, non tamen in omnibus hoc faciunt, sed in his tantum, in quibus inuenerint

aliquid

aliquid Atticos detraxiſſe, quemadmodum ἀπὸ τοῦ καίω,
κάω, & κλαίω, κλάω dixerunt, ſubtracto ι. hæc igitur Aeoles
καύω dicunt, & κλαύω, πλεονασμῷ τοῦ υ. futurum uerò καύσω,
& κλαύσω. Hoc autem in δαίω, & παίω non faciunt, cum a= Futurum pa
pud Atticos nec δάω, nec πάω inuenerint. Sciendum eſt res ſyllab.
etiam omnia futura pareis habere ſyllabas cum præſenti= cum præſen.
bus ſuis, non plureis, neq; pauciores. ut τύπτω, μέλλων, τύψω. habere.
ἀκούω, ἀκούσω. Et ſi qua inueniantur quæ uidentur habe=
re plureis ſyllabas, aut pauciores quibuſdam ſuis præſen=
tibus: aduertendum eſt, quia ea non ſunt eorum futura, ſed
aliorum. ut θελήσω, μελήσω, ὀφειλήσω, βουλήσω, & alia huius=
ſmodi, quæ uidentur eſſe futura eorum, quæ ſunt θέλω, μέ=
λω, ὀφείλω, βούλω per unum λ. ſed non ſunt, uerum illorum
quæ ſunt θελέω, μελέω, ὀφειλέω, βουλέω. unde θελῶ, μελῶ, ὀφει=
λῶ, βουλῶ, circunflexa, quæ Attici grauitona fecerunt. θέλω,
μέλω &c. ποιήσω quoque & βοήσω, & χρυσώσω, & alia huius=
ſmodi, non ſunt à circunflexis ποιῶ, βοῶ, χρυσῶ, ſed ab eo=
rum perfectis, quæ ſunt triſyllaba. ποιέω, βοάω, χρυσόω. Sic
etiam τυπτήσω apud Ariſtophanem ἐν νεφέλαις. τὴν μητέρ'
ὥσπερ, καὶ σὲ τυπτήσω. ἀπὸ τοῦ τυπτέω, ῶ. θήσω quoque & στήσω, & Τυπτέω.
δώσω pauciores uidentur habere ſyllabas præſentibus ſuis,
ſed non habent, quia non exiſtunt ab eis quæ ſunt, τίθημι,
ἵστημι, δίδωμι, quæ annumerata reduplicatione triſyllaba
ſunt, ſed à primitiuis horum: θέω ſcilicet, & στάω, & δόω, ut
ſuo loco planius oſtendetur. ἄυξω quoque, & ἀλέξω, & ἕψω
Attica ſunt themata, & grauitona, quæ quidem ſecundum
regulam communem circunflectuntur. Nam uerba in Verba in
ψω. & in ξω. deſinentia circunflectuntur. ut διψῶ, γιψῶ, κε= ψω. & ξω.
νοδοξῶ, φιλοδοξῶ, αὐξῶ, ἀλεξῶ, ἑψῶ. ἄυψω uerò & ἀλέξω, & ἕψω
Atticorum more ex circunflexis grauitona facta ſunt.
Futura tamen fiunt non ab Atticis grauitonis, ſed ab his
quæ ſynæreſim patiuntur. ut αὐξέω, ῶ. αὐξήσω. ἀλεξέω, ῶ.
ἀλεξήσω. ἑψέω, ῶ. ἑψήσω.

Conſonantes autem futuri hæ ſunt, ψ. ξ. σ. λ. μ. ν. ρ. So= Quæſtio de
let autem quęri, cur in prima coniugatione futurũ habeat futuro.
ψ. in ſecunda ξ. in tertia σ. in quarta indifferens ſit, in quin=
ta immutabiles, & in ſexta etiam σ. Dicendum, præſens
proportionem habere ad genitiuum nominum, futurum

uerò ad nominatiuum. Nam cum nominatiuus enunciatur per ψ. genitiuus declinatur aut per β. aut per π. aut per φ. ut ἄραψ, ἄραβος. κύκλωψ, κύκλωπος. κίνυψ, κίνυφος. Sic in prima coniugatione præsens, cum proportionem habeat ad genitiuum, effertur aut per β. aut per π. aut per φ. aut per πτ. ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. Futurum uerò per ψ. cum sit nominatiuo proportionatum. λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. Nam ψ. potestate complectitur β. φ. & ς.

Nominatiuus in ξ. Rursus, quandocunque nominatiuus effertur per ξ. tunc genitiuus per γ. aut κ. aut χ. aut κτ. declinatur. τέττιξ τέττιγος, φοίνιξ φοίνικος, ὄνυξ ὄνυχος, ἄναξ ἄνακτος. huius gratia, quandocunque præsens per γ. uel κ. uel χ. uel κτ. enuntiatur, futurum per ξ. effertur. ut λέγω, λέξω. πλέκω, πλέξω. βρέχω βρέξω, τίκτω τίξω. ξ. enim uirtute cōprehendit γ. κ. χ.

Nominatiuus in σ. Etiam quandocunque nominatiuus per σ. effertur, & imparibus syllabis declinatur, tunc genitiuus per δ. aut θ. aut τ. aut per ος. purum enuntiatur. ut πάρις πάριδος, ὄρνις ὄρνιθος, λάχης λάχητος, βότρυς βότρυος. huius gratia quoties præsens δ. aut θ. aut τ. aut ω. purũ habet sicut in sexta coniugatione, tunc futurũ per σ. effertur. ut ᾄδω ᾄσω, πείθω πείσω, πίτω πίσω, ἀκούω ἀκούσω. Imparibus syllabis dictũ est propter κοχλίας κοχλίου, & καλὸς καλοῦ. in his enim & similibus nominatiuus effert per σ. At genitiuus neque per δ. neque per θ. neque per τ. neque per ος. purum enuntiatur, quoniã non imparibus syllabis, sed paribus declinatur.

Futurum quartæ coniugationis. In quarta uerò coniugatione futurum nũc σ. habet, nunc ξ. sed de hoc satis dictũ est supra. At in quinta, quæ ex quatuor constat immutabilibus, eadẽ est proportio futuri ad nominatiuũ, quę est pręsentis ad gtm̃: quoniã ubique eædem seruantur immutabiles. ut μέμνων μέμνονος, ἦτορ ἦτορος. Sic μένω μενῶ, σπείρω σπερῶ. quam ob rem ἀμετάβολα, hoc est, immutabiles appellatæ sunt.

Μέλλων δεύτερος.

Futurum secundum. Secundum futurum τυπῶ, fit à secundo aoristo, abiecto augmento, & extrema in ω. circunflexũ mutata: eademque penultima uocali, ac eius consonante, quæ figuratiua coniugationis est, omnino seruatis. ut τύπτω, ἔτυπον, τυπῶ. σπείρω, ἔσπαρον, σπαρῶ. Secunda persona τυπεῖς. Tertia τυπεῖ. Δυϊκά. τυπεῖτον, τυπεῖτον, à secunda plurali, τε. in τον. conuersa.

conuersa. Πληθυντικά. Prima persona à prima singulari, ω. in ου. diphthongon, & adiuncta μεν. syllaba. τυπῶ, τυποῦμεν. Secunda à prima plurali, ου. in ει. & μεν. in τε. mutatis. τυπεῖτε Tertia etiam à prima plurali, μεν. in σι. conuersa. τυποῦσι, accentu circunflexo ubiq; seruato.

Formationes aliorum modorum uerbi actiui.

Ad formationem temporum omnium aliorum modorum, aduertendum est primò, præsens & præteritum imperfectum declinari simul: præteritum perfectum & præteritum plusquàmperfectũ simul. Quæ tempora in modo indicatiuo distincta sunt, ut supra patuit. Secundò, omnia præterita tempora, hoc est, παρῳχημένους, in his modis abijcere augmentum, siue temporale sit siue syllabicum, sicut & participia: & simile præsenti indicatiui principium habere, dempto præterito perfecto, & paulò pòst futuro: quæ in omnibus modis & participijs propriũ seruant augmentum. Adnotatio.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τύπτε, τυπτέτω. Δυϊκά. τύπτετον, τυπτέτων. Πληθυντικά. τύπτετε, τυπτέτωσαν. Quo in loco sciendũ est, secundam personam imperatiuorũ actiuorum omnium, extremã corripere syllabam: nisi fiat synæresis, quam tertia producit, & per ω magnum scribitur. In plurali uerò tertiam personam extremam corripere, & producere penultimam. ut τυπτέτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυπτόντων, ad similitudinem genitiui pluralis eius participij. οἱ τύπτοντες, τῶν τυπτόντων. Imperatiuus.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Τέτυφε, à tertia persona præteriti perfecti actiui: nulla mutatione facta. Tertia à secunda fit, adiuncta τω. τετυφέτω. Δυϊκά. τετύφετον, τετυφέτων. Πληθυντ. τετύφετε, τετυφέτωσαν. Præterita imperatiua.

Ἀόριστος α.

Τύψον, à tertia persona singulari ἔτυψε, extrema in ον. cõuersa. Τύψε tamen esse debuerat: at Syracusanorum consuetudo obtinuit, ut in ον. potius quàm in ε. enunciaretur. Illi enim ε. in ον. uertentes, faciũt secundam personam imperatiuorum actiuorum. ut λάβε, λάβον. ἄνελε, ἄνελον. sic τύψε, τύψον. Tertia persona τυψάτω, quæ secundum analo- Indefinitum imperati. Syracusanorum mos.

giam imperatiuorum in ε. deſinentium, διὰ τῦ ετω. formanda fuerat. Sed quia primus aoriſtus natura ubiq; adpetit α. ut ἔτυψα, τύψας, τύψαντος, τύψαιμι. propterea & imperatiuus per α. potius quàm per ε. enunciatur. Δυϊκά. τύψατον, τυψάτων. Πληθυντικά. τύψατε, τυψάτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυψάντων. Inuenitur tamen apud poëtas οἶσε ἀντὶ τοῦ κόμισον. & ἄξε, ἀντὶ τῦ ἄγε, & ſimilia: quæ & ſi habent conſonantem primi aoriſti, nihilominus præſentis temporis ſunt.

οἶσε. *ἄξε.*

Verba à futuro formata.

Nam multa uerba ſunt, quæ à futuro ad præſens deducuntur, & eius ſeruant conſonantem, quemadmodum & primus aoriſtus: & non niſi uſq; ad præteritum imperfectum uariantur: nec ullius ſunt coniugationis, quum per conſonantem futuri efferantur in præſenti. ut δύω. μέλλων δύσω. ὁ ἐνεςὼς δύσω, δύσεις, δύσει. παρατατικὸς ἔδυσον, ἔδυσες, ἔδυσε. ὁ μέσος ἐδυσόμην, ἐδύσου, ἐδύσετο. Οδυσσείας γ.

Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόων τότε πᾶσαι ἀγυιαί.

ὄρω. μέλλων ὄρσω αἰολικῶς. ὁ ἐνεςὼς ὄρσω. ὁ παρατατικὸς, ὦρσον ὦρσες, ὦρσε. ὁ μέσος ὠρσόμην, ὤρσου, καὶ ὤρσεο ἰωνικῶς. τὸ προσακτικὸν, ὄρσου, καὶ ὄρσεο. Ιλιάδος π.

Ορσεο διογενὲς πατρόκλεες.

οἴω τὸ κομίζω ἄχρηςον. ὁ μέλλων οἴσω. ὁ ἐνεςὼς οἴσω. ὁ παρατατικὸς οἶσον, οἶσες, οἶσε. τὸ προσακτικὸν, οἶσε, οἰσέτω. ἀντὶ τῦ κόμιζον, fer. Οδυσσ. χ. Οἶσε θεῖον γρῆυ, κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ. καὶ Ιλιάδ. τ. Τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν ἀγαμέμνων

Οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορήν.

ἄγω. ὁ μέλλων ἄξω. ὁ ἐνεςὼς ἄξω. ὁ παρατατικὸς ἦξον, ἦξες, ἦξε. τὸ προσακτικὸν, ἄξε, ἀξέτω. Ιλιάδος γ.

Αξετε δὲ πριάμοιο βίην. ὄφρ' ὅρκια πιςὰ τάμνῃ.

Quibuſdã tamen placet ut hæc ſint primi aoriſti per transformationem ον. in ε. ut οἶσον, οἶσε. ἄξον, ἄξε. Sed his aduerſari uidetur horum penultima ε. ſcilicet, quum primus aoriſtus in penultimam α. ubique adpetat. Non loquor de ſecunda perſ. ſingulari, quæ in ον. deſinit: ſed de tertia & de his quæ ſequuntur. ut ἄξον, ἀξάτω. ἄξατον, ἀξάτων, & reliqua.

Αόριςος β.

Indefinitum secundum.

Τύπε, à tertia perſona ſecundi aoriſti. ut ἔτυπε, τύπε, τυπέτω, παροξυτόνως. Adnotantur ab antiquis tres aoriſti ſecundi: qui quum producant penultimam, contra communem

regulam,

regulam, etiam mutauerunt accentus locum. ut εἰπέ, ἐλθέ, εὑρέ. λάβε uerò, & ἴδε cõmuniter grauitona ſunt: Atticè uerò, ὀξύτονα. ut λαβέ, ἰδέ. Δυϊκά. τύπτετον, τυπτέτων. Πληθυντ. τύπτετε, τυπτέτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυπτόντων. Aduertendum eſt, futurum non inueniri in modo imperatiuo, nec ſubiunctiuo; aoriſtos uerò utriuſque habere ſignificationem. Adnotatio.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

OPtatiuorum uerborum omnium, tam actiuorum quàm paſſiuorum, & mediorum: nec grauitonorum ſolum, uerum etiam circunflexorum, & deſinentium in μι. proprium eſt terminare penultimam in diphthongum, ſiue propriam ſiue impropriam. Sed eorum formatio uaria eſt. Quare uidere oportet, unde & quomodo ſingula formẽtur: & primum de formatione actiuorũ. Optatiuus.

Tempora igitur optatiui modi actiuorum, fiunt à genitiuis participiorum eorundem temporum, extrema in μι. mutata, & abiecta ν. conſonante, ſi in eam penultima participij deſiuerit: cuius loco ponitur ι. uocalis ut fiat diphthongus ex penultima uocali, & ι. addito. Si uerò penultima participij fuerit ου. diphthongus, mutabitur in οι. quum omnino in penultima oporteat diphthongum eſſe, cuius ι. ſit ſubiunctiua uocalis. Formationes optatiui

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τύπτοιμι, ergo eſt à genitiuo participij, ut dictum eſt, τύπτων, τύπτοντος. Secunda perſona à prima fit, extrema in σ. conuerſa, τύπτοις. Tertia à ſecunda, expuncto σ. τύπτοι. Δυϊκά. Secunda perſona à ſecunda plurali, τε. in τον. conuerſa. τύπτοιτε, τύπτοιτον. Tertia à ſecunda duali, extrema in την. conuerſa, τυπτοίτην. Πληθυντικά. Prima perſona pluralis à prima ſingulari fit, extrema in μεν. conuerſa, τύπτοιμεν. Secunda à prima plurali, μεν. in τε. conuerſa, τύπτοιτε. Tertia etiam à prima, ſubtracto μ. τύπτοιεν. Præſens.

Et quoniam dictum eſt, ſecundam perſonã ſingularis numeri à prima fieri, extrema ſyllaba μι. ſcilicet in σ. conuerſa, nouũ fortaſſe uidebitur hoc conſyderantibus, uidelicet uocalem in conſonantem mutatam eſſe, quum ſint natura diuerſæ. Vbi ſciri uelim, mutationem quincuſariam inueniri. Adnotatio. Vocalem in conſonãtem mutari.

Κατὰ πάθος, hoc eſt, per paſſionem. ut ἐλλαφοβόλος, ἐλαφηβόλος, τροπῇ τοῦ ο. εἰς η.

Κατὰ

Κατὰ παραγωγήν, hoc est, per deriuationem. ut λέγω, λόγος. τρέχω, τρόχος. τροπῇ τοῦ ε. εἰς ο.

Κατὰ διάλεκτον, hoc est, per linguarum proprietatem. ut ἡδύ, ἁδύ, τροπῇ τῶ η. εἰς α. δωρικῶς. ὄνειρος, ὄνοιρος, τροπῇ τῆς ει. διφθόγγου εἰς τὴν οι. αἰολικῶς.

Κατὰ σύνθεσιν, id est, per compositionem. ut δικόλογος.

Κατὰ κλίσιν, hoc est, per declinationem. ut αἰνείας, αἰνείου, τροπῇ τῆς ας. εἰς ου. αἴαντος, αἴαντι, τροπῇ τῆς ος. εἰς ι. λέγω, λέγεις, τροπῇ τοῦ ω. εἰς εις. τίθημι, τίθης, τροπῇ τῆς μι. εἰς ς. τύπτομαι, τυπτόμεθα. τροπῇ τῆς μαι. εἰς μεθα. ubi una syllaba in duas conuersa est: & alia huiusmodi infinita. Vbi liquidò adparet, & uocaleis in consonãteis, & consonanteis in uocaleis κατὰ κλίσιν mutatas esse. Non igitur mirandum in huiusmodi optatiuis μι. in σ. mutari: quandoquidẽ hoc κατὰ κλίσιν fieri contingit, ut dictum est.

Παρακείμενος.

Præteritum Τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, à genitiuo participij τετυφὼς, τετυφότος, τος. in μι. & adiuncto ι. penultimæ. Δυϊκά. τετύφοιτον, τετυφοίτην. Πληθυντικά. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.

Ἀόριστος α.

Indefinitum primum. Τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, à genitiuo participij τύψας, τύψαντος. Δυϊκά. τύψαιτον, τυψαίτην. Πληθυντικά. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν. Καὶ αἰολικῶς, τύψεια, τύψειας, τύψει. Δυϊκά. τυψείατον, τυψειάτην. Πληθυντικά. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν.

Sed aduertendum est, solos Aeoles prima uti persona, hoc est, τύψεια. Atticos uerò secunda & tertia τύψειας, τύψει. & tertia plurali τύψειαν.

Ἀόριστος β.

Indefinitum secundum. Τύποιμι, τύποις, τύποι, à genitiuo participij τυπών, τυπόντος, sicut & præsens.

Μέλλων α.

Futurum primum. Τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, à genitiuo participij, τύψων, τύψοντος.

Μέλλων β.

Futurum secundum. Τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ. à genitiuo participij τυπῶν, τυποῦντος, & τὰ λοιπά, accentu circunflexo ubique seruato: nisi ubi finalis syllaba longa fuerit: quia tunc acuitur penultima τυποίτην. quoniam longa ante longam acuitur, quòd uideli-

cetpe-

delicet penultimam circunflecti, quæ in secunda & tertia singulari ultima est, in omnibus numeris & personis uerborum quintæ coniugationis commune est secundo futuro cum primo, cum sint similia inter se, præterquàm in penultima, quæ in nonnullis uariatur. ut σπείρω. μέλλων σπερῶ. ἡ μετοχὴ ὁ σπερῶν, τοῦ σπεροῦντος. τὸ εὐκτικὸν σπεροῖμι, διὰ τοῦ ι. μέλλων β. σπαρῶ. ἡ μετοχὴ ὁ σπαρῶν, τοῦ σπαροῦντος, τὸ εὐκτικὸν σπαροῖμι, σπαροῖς, σπαροῖ, διὰ τοῦ α. Verba quintæ coniugationis.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

ἐὰν Τύπτω, à prima persona præteriti imperfecti fit, secundum ueterum traditionem. ἔτυπτον, ἐὰν τύπτω. Subiunctiuus.

Est enim regula, quod tria præterita tempora indicatiui, hoc est, præteritum imperfectum, præteritum perfectũ, & ambo aoristi, abiecto augmento, præterquàm in præterito perfecto, & extrema in ω. mutata, faciunt subiunctiuum. Regula de augmento. Secunda persona τύπτῃς à prima fit, extrema in ῃς. conuersa. Nam subiunctiua omnia à uerbis grauitonis in ω. desinentibus declinata, ac etiam circunflexis, & terminatis in μι. primæ coniugationis in ῃς. faciunt secundam personam: ι. quidem subscripto. Quoniam omne uerbum in ω. desinens, habet secundam & tertiam personam singularis numeri in diphthon. διὰ τοῦ ι. desinenteis, aut propriam aut impropriam. Canon. Tertia persona à secunda fit expuncto σ. τύπτῃ. Δυϊκά. τύπτητον, τύπτητον. Πληθ. τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

ἐὰν Τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, à prima persona præteriti perfecti, α. in ω. μέγα conuersa, seruato augmento, ut dictum est. καὶ τὰ λοιπά. Præteritum.

Αόριστος α.

ἐὰν Τύψω. τύψῃς. τύψῃ, à prima primi aoristi, hoc est, τύψα, α. in ω. conuerso. Indefinitum

Αόριστος β.

ἐὰν Τύπω. τύπῃς, τύπῃ, à prima secundi aoristi ἔτυπον, extrema in ω, mutata. Futurum tempus in modo subiunctiuo non est, aoristus enim utriusque habet significationem.

H Απαρέμ

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

Infinitiuus. INfinitiui formantur à tertijs personis singularis numeri indicatiui modi, quorum terminationes duæ sunt, ν. consonans, & αι. diphth. exeunt quidem in ν. quæcunque habent ει. diph. in finali syllaba, aut ου. aut α. ut τύπτειν, ποιεῖν, χρυσοῦν, βοᾶν, ὁρᾶν. In quibusdam uerò in αν. desinentibus, pro α. ponitur η. ἔθει δωρικῷ. ut ζᾶν, ζῆν. πεινᾶν, πεινῆν. διψᾶν, διψῆν. ὁρᾶν, ὁρῆν. quibus ι. non subscribitur secundum ueteres grãmaticos, ut in tractatu circunflexorũ dicetur. Cætera uerò omnia, tam actiua quàm passiua, in αι. exeunt. Infinitiui igitur actiui grauitonorum uerborum terminant partim in ειν. partim uerò in αι.

Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Infinitiuus Doricus. Τύπτειν, à tertia persona singulari fit, adiuncta ν. τύπτει, τύπτειν, καὶ δωρικῶς τύπτεν. illi enim abijcientes ι. de ει. diphthongo, formant suum infinitiuum, ubi accentus aliquando uariatur, cum etiam syllabæ quantitas uariata sit. ut ἀκούειν, ἀκοῦεν. τυπεῖν, τυπέν. γινώσκειν, γινῶσκεν. συρίζειν, συρίσδεν. Θεό. ἐν κύκλωπι.

Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσαμαι ὧδε κυκλώπων.

& in eodem. Γινῶσκεν δ' οἶμαι τὸ καλῶς ἰατρὸν ἐόντα.

Aeoles. quamuis illi idem τύπτην etiam dicant, sicut & Aeoles, ε. in η. conuerso. τυπτέμεναι quoque dicitur ab eis, sicut ab Atticis. Consueuerunt enim huiusmodi formare infinitiuum, si commune in ειν. aut in ουν. aut in ναι. desiuerit. Si in ειν. aut in ουν. abijcientes alteram uocalem diphthongi, hoc est, subiunctiuam, ac interponentes με. deinde αι. diphthongum addentes, faciunt infinitiuum. ut τύπτειν, τυπτέμεναι, ἀροῦν ἀρόμεναι. Si in ναι. aut penultima est diphthõgus, aut monophthongus. Si diphthongus, abijcientes subiunctiuam uocalem, interponunt με. ut δοῦναι δόμεναι, θεῖναι θέμεναι, εἶναι ἔμεναι καὶ ἔμμεναι. Si monophthongus, eadem manebit ante με. ut τιθέναι τιθέμεναι, στῆναι στήμεναι, ἵναι

Iones. ἵμεναι. Iones uerò κατ' ἀποκοπὴν hæc eadem enuntiant. τυπτέμεν, ἀρόμεν, δόμεν, θέμεν, στῆμεν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum. Τετυφέναι, à tertia præteriti perfecti τέτυφε, adiuncta ναι. accentuque in penultimam retracto. Nam infinitiua in ναι.

desinentia,

desinentia, in penultima habent accentum, præter Dorica, quæ in antepenultima accentum habent. ut τυπ]ίμθυαι.

Αόϱισος α.

Τύψαι, à tertia persona primi aoristi ἔτυψε, ι. in αι. diphthongum uersa: uel à prima persona, adiuncto ι. ἔτυψα. τύψαι. Indefinitum

Αόϱισος β.

Τυπεῖν. à tertia persona ἔτυπε, ι. & ν. additis, & accentu circunflexo in ultima. τυπεῖν, καὶ δωϱικῶς τυπέιν, καὶ τυπίειν, καὶ τυπέμεναι, καὶ τυπέμεν.

Μέλλων α.

Τύψειν, à tertia persona τύψει. Futurum.

Μέλλων β.

Τυπεῖν, à tertia persona τυπεῖ.

De participijs uerò hoc in loco aliquid dicere superfluũ uidetur, quandoquidem proprio loco latissimè dicetur.

ΡΗΜΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Passiua autem uerba formantur, partim ab actiuis, partim à seipsis. Ab actiuis quidem præsens, præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & secundus aoristus: cętera uerò omnia à seipsis, quorum formatio uaria est. Verbum passiuum.

Οϱιστικὰ παθητικά. Ενεσώς.

Τύπτομαι, fit à prima persona præsentis indicatiui actiui, ω. magno in ο. paruum uerso, & adiuncta μαι. syllaba. ut τύπτω, τύπτομαι. Secunda persona τύπτῃ, & à tertia fit, subtracto τ. & ι. & α. præpositiua uocali αι. diphthongi in η. contractis: sicut βέλτια, βέλτῃ, cui subscribitur ι. & fit η. diphthongus impropria. ut τύπτεται, τύπτεαι ἰωνικῶς, καὶ τύπτῃ κοινῶς, pro qua ab antiquis talis datur regula, uidelicet, Πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ. κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, ὅτε μὲν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς σ. ὀξύτονος ἦν, ὡς πεποιηκώς, τηνικαῦτα τὸ δεύτερον τροπῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον τ. εἰς σ. γίνεται. οἷον πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται. Ὅτε δὲ μὴ εἰς σ. ὀξύτονος ἦν, ὡς τύπτων, τηνικαῦτα τὸ δεύτερον ἐν δίᾳ τοῦ τ. τοῦ τρίτου, καὶ κράσει τῶν φωνηέντων γίνεται. οἷον τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. Hoc est, omnis prima persona habens μ. κλιτικὸν cum longa, quandocunque actiuum participium Indicatiuus. Regula.

in σ. oxytonum extiterit. ut πεποιηκώς, tunc secunda persona, mutatione circa tertiã τ. in σ. fit. ut πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται. Cum uero non in σ. oxytonum extiterit. ut τύπτων, tunc secunda persona subtractione τ. tertiæ, ac uocalium commistione fit. ut τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. Quam formationem omnia grauitona uerba ac circunflexa primæ coniugationis omnino sequuntur. At uerba secundæ & tertiæ coniugationis circunflexorum aliam sibi uendicant formationem. Nam tertiam actiuorum, & uoce & literatura, secundam faciunt passiuorum, ut Theodosio & alijs placet. ut βοῶ, βοᾷς, βοᾷ, βοῶμαι, βοᾷ. χρυσῶ, χρυσοῖς, χρυσοῖ, χρυσοῦμαι, χρυσοῖ. quam regulam Attici imitati, & in grauitonis quoque tertiam actiuorum secundam fecerunt passiuorum. Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ.

Verba circunflexa.

Πεύσει, σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί.

hoc est, audies, manifeste enim deus dixit mihi hoc. πεύσει dixit, quæ est tertia persona futuri actiui πεύσω, πεύσεις, πεύσει, pro πεύσῃ secunda persona, à futuro medio πεύσομαι, πεύσῃ, & sic de alijs. ex quibus quatuor etiam apud communeis in usu habentur. ut βούλομαι, βούλει. οἴομαι, οἴει, ὄψομαι ὄψει. & ἔσομαι, ἔσει, καὶ κέρασει. Tertia persona à prima fit, ο. in ε. & μαι. in ται. uersis. τύπτομαι, τύπτεται. Regula. τὰ εἰς μαι. ἔχοντα τὸ μ. κλιτικὸν, τροπῇ τοῦ μ. εἰς τ. τὸ τρίτον ποιεῖ: τρίτον γὰρ τὴν παραλήγουσαν. ἔνθα μὴ δὲ ἐν ἢ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς σ. ὀξύτονος. Δυϊκά. Prima persona à prima plurali, extrema in θον. mutata. τυπτόμεθα, θυπτόμεθον. Secunda à secunda plurali, extrema in σθον. conuersa. τύπτεσθε, τύπτεσθον. Tertia similis est secundæ. τύπτεσθον. Πλη. Prima persona à prima singulari fit, μαι. in μεθα. cõuersa. τύπτομαι, τυπτόμεθα. Regula. πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ. κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, τροπῇ τῆς ἐσχάτης εἰς μεθα, τὸ πληθυντικὸν ποιεῖ. καὶ δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς. τυπτόμεσθα, πλεονασμῷ τοῦ ς. Secunda persona à tertia singulari fit, ται. in σθε. uersa. τύπτεται, τύπτεσθε. Regula. πᾶν τρίτον ἑνικὸν ἔχον τὸ τ. κλιτικὸν, τροπῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς εἰς σθε, δεύτερον πληθυντικὸν ποιεῖ. Tertia etiam à tertia singulari, penultima, hoc est ε. in ο. uersa, ac ν. consonante interiecta, τύπτεται, τύπτονται. Regula. πᾶν τρίτον ἑνικὸν ἔχον τὸ τ. κλιτικὸν, καὶ πρὸ τοῦ τ.

βούλει. οἴει. ὄψει. ἔσει.

Regula.

Canon.

δεχόμενον

δεχόμενον τὸ ν. κὴ τὴν παραλήγουσαν φυλάττον τοῦ πρώτου προσώπου, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ. οἷον λέγεται, λέγονται. ἵσταται δὲ ἵστανται. Sed quoniã de hac litera μ. (quam Græcorum more κλιτικὸν adpellauimus) mentio facta est: quur sic nuncupetur, ab re non erit, quantum ex Grammaticorum dictis elicere potuimus, aperire: quod nempe & τ. patitur, & ν. Est igitur μ. κλιτικὸν, quod ad formationem siue deductionem alicuius uerbi extrinsecus sumitur. ut τύπτω, τύπτομαι. ἔτυπτον, ἐτυπτόμην. ἔτυψα, ἐτυψάμην. Quod idcirco κλιτικὸν dicitur, ut ab μ. quod θεματικὸν adpellatur, differat. Nam uerba in μω. in ipsa prima positione μ. habent. ut νέμω, δρέμω, &c. Huius gratia θεματικὸν meritò dici potest. At eorum passiua in extrema syllaba μ. habẽt κλιτικὸν, tanquàm extrinsecus accersitum. ut νέμομαι, δρέμομαι. Quod Theodosius grammaticus adserit dicens. κλιτικὸν δὲ μ. ἐστὶ τὸ μὴ ὂν ἐκ θέματος, ἀλλ᾽ ἐκ κλίσεως γεγενημένον. Τίθημι uerò & ἵστημι, & alia huiusmodi uerba in μι. ac etiam optatiua in μι. ut τύπτοιμι, τετύφοιμι, & si per deriuationem μ. habeant κλιτικὸν, tanquàm extrinsecus accersitum, ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. & τύπτοντος, τύπτοιμι, non ob hoc sub regula iam dicta comprehendi possunt: quum in breuem desinãt uocalem, non autem μετὰ μακρᾶς, ut regula expostulat. Itaq; ea solum uerba quæ in μαι. aut in μην. exeunt, huiusmodi regulæ subiecta putantur. Vbi aduertendum, μαι. syllabam & si in fine dictionis communiter pro breui habeatur, diphthongo tamen longam esse. T. quoq; κλιτικὸν & ipsum adpellari solet, quoties per deductionem tertiæ personæ singularis passiuorum extrinsecus sumitur. ut τύπτομαι, τύπτεται, μαι. scilicet in ται. uersa. quod ideo κλιτικὸν adpellatur, ut à τ. quod θεματικὸν est, omnino differens sit: sicut est in uerbis in τω. desinentibus. ut ἀνύτω. φρέττω. λίτω. πέτω, & si hæc duo extrema in usu non sint. λίτομαι tamen & πέτομαι frequentissimè utimur. Hoc idem accidit & ν. quoniam infinitiui in ναι. partim habent ν. κλιτικὸν ex ipsa deductione, ut ἐτύφθη, τυφθῆναι. ἔστη, στῆναι: partim uerò θεματικὸν, quum ab ipso themate sit. ut μεῖναι, ἀπὸ τοῦ ἔμεινα πρώτου ἀορίστου, cuius thema est μένω. & κτεῖναι, ἀπὸ τοῦ ἔκτεινα πρώτου ἀορίστου, cuius thema est κτείνω, &c. Vbi aduertendum est, quòd infinitiua haben-

μ. κλιτικὸν

Verba in μω.

Adnotatio de μαι.

τ. κλιτικὸν.

ν. κλιτικὸν.

Adnotatio de infinitiuo Regula.

tia ν. κλιτικὸν, nequaquàm diphthongum habere in penultima uolunt: quoniam regula est, ὅτι τὰ εἰς ναι. ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ ν. κλιτικὸν, οὐ τέλουσι τῷ δ. φθόγγῳ παραλήγεσθαι. Idcirco in uerbis in μι. tria excipiuntur infinitiua in ναι. quæ per deductionem ν. habẽt κλιτικὸν, quoniam eorũ penultima (aduersante regula iam dicta) diphthongo scribitur. hoc est, θεῖναι, δοῦναι, εἶναι. At infinitiua habentia ν. θεματικὸν hanc non sequũtur regulam: sed indifferenter & diphthongum & monophthongum in penultima habere possunt: ut patet ex κτεῖναι, ἀπὸ τοῦ κτείνω. & φῦναι, ἀπὸ τοῦ φαίνω, & huiusmodi infinitiuis. De his uerò quæ in ειν. exeunt, tametsi illud per deductionem habent, ut τύπτει, τύπτειν, τύψει, τύψειν, non ob hoc id κλιτικὸν adpellandum censemus, quando quidem de his tantum quæ in ναι. desinũt, regula loquitur: quum in huiusmodi infinitiuis ν. nunc θεματικὸν nunc κλιτικὸν reperiatur: quod nempè in ειν. desinentibus non euenit.

Παρατατικός.

Præteritum imperfectum.

Ετυπτόμην, à prima persona præteriti imperfecti actiui, interiecta μη. inter ο. & ν. ἔτυπτον, ἐτυπτόμην. Secunda à tertia fit, expuncto τ. ἐτύπτετο, ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ ε. καὶ ο. εἰς ου. fit ἐτύπτου κοινῶς, καὶ ἐτύπτευ δωρικῶς. ὡς ἐλέγεο, ἐλέγευ. Θεόκριτος ἐν θύρσιδι.

Βούτας μὲν ἐλέγευ, νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.

Tertia à prima fit, ο. in ε. & μην. in το. uersis. ἐτυπτόμην, ἐτύπτετο. Δυϊκά. Prima persona à prima plurali fit, sicut in præsenti. ἐτυπτόμεθα, ἐτυπτόμεθον Secunda, à secunda plurali. ἐτύπτεσθαι, ἐτύπτεσθον. Tertia à secunda duali, ον. in ην. mutata. ἐτυπτέσθην. Differũt enim inter se: quoniam tertia pluralis nec in ι. nec in αι. desinit. Πληθυντικά. Prima persona à prima singulari fit, μην. in μεθα. conuersa. ἐτυπτόμεθα. Secunda à tertia singulari, το. in σθε. conuersa. ἐτύπτετο, ἐτύπτεσθε. Tertia etiam à tertia singulari fit interiecto ν. & ε. in ο. mutato. ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum.

Τέτυμμαι, à præterito actiuo fit, de quo in priori tractatu communem sequuti usum, satis quidem dixisse uidemur. Scito tamen, syncopam τέτυμμαι pati, eiusque perfectum ac integrum τετύφαμαι esse, ἀπὸ τοῦ τέτυφα, adiuncta μαι. syllaba; sicut

Regula.

ba:ſicut à τύπτω, τύπτομαι. Nam regula eſt, ὅτι πᾶν παθητικὸν, ἢ μέσον, ἔχον τὸ μ. κλιτικὸν, περιττοσυλλαβεῖν θέλει τοῦ ἰδίου ἐνεργητικοῦ. hoc eſt: Omne uerbum paſſiuum, ſiue medium, habẽs μ. κλιτικὸν, ſyllaba ſuperare uult propriũ actiuum. ut τύπτω, τύπτομαι. τύψω, τύψομαι. Sic τέτυφα, τετύφαμαι, τετύφασαι, τετύφαται. ubi facta ſyncopa penultimæ uocalis tantũ, α. ſcilicet, fit quidẽ τέτυφμαι, τέτυφσαι, τέτυφται. Φ. uerò in propria ἀντίστοιχα uerſo, in β. ſcilicet eius mediã in prima perſona, & in π. tenuẽ in ſecunda & tertia. ut τέτυβμαι, τέτυπσαι, τροπῇ τοῦ π. καὶ σ. εἰς ψ. τέτυψαι, τέτυπται proferimus. Τέτυβμαι tamen non dicimus, ſed τέτυμμαι, quum alterum ſequatur μ.

Poſſumus & ſecundam à tertia deducere, τ. in σ. uerſo, per regulam antiquorum in præſenti poſitam. hoc eſt, πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ. κλιτικὸν, &c. ut τετύφαται, τετύφασαι. τέτυπται, τέτυπσαι. π. uerò & σ. in ψ, unitis, fit τέτυψαι. Δυϊκά. τετυφάμεθον, καὶ συγκοπῇ τετύμμεθον, ſicut prima ſingularis. Secunda perſona τετύφασθον, καὶ συγκοπῇ τοῦ α. καὶ σ. τέτυφθον, τέτυφθον. Πληθυντικά. τετυφάμεθα, τετύμμεθα. Secunda, τετύφασθε, τέτυφθε: ſicut τέτυφθον. Tertia τετύφανται, à tertia ſingulari τετύφαται, interiecto ν.

Tertia perſona pluralis.

Vbi aduertendum eſt, tertiam pluralem, hoc eſt τετύφανται, ſyncopam non pati, quum ex ea nihil proueniat quod proferri cõgruè poſſit. Subtracto enim α. fit τέτυφνται, quæ quidem ſtructura prolatu impoſſibilis eſt, quum tres conſonantes, nulla intercedente uocali ſimul inueniantur: quæ procul dubio inter ſe minimè poſſunt cohærere.

Canon.

Nam omnis ſyllaba à tribus incipiens conſonantibus, ſecundam quidem mutam, tertiam uerò immutabilem habere debet. ut σκῆπτρον. Supplendũ eſt igitur per proprium participium, & uerbum ſubſtantiuum. ut τετυμμένοι εἰσίν, quod & in aliis huiuſmodi ſeruandum eſt. Hoc idem fit in uerbis ſecundæ coiugationis. ut λέλειχα, λελείχαμαι, λελείχασαι, λελείχαται, καὶ συγκοπῇ λέλειχμαι, λέλειχσαι, λέλειχται. Mutato autem χ. in propria ἀντίστοιχα, eodem modo quo ſupra, fit λέλειγμαι, λέλεικσαι, καὶ τροπῇ τοῦ κ. καὶ σ. εἰς ξ. λέλειξαι, λέλεικται. Idem quoque in aliis numeris atque perſonis contingit. At in cæteris coniugationibus præteritum paſſiuũ pari modo fit ab actiuo, προσθέσει τοῦ μαι.

Verba ſecundæ coniugationis.

Sed in

Verba tertiæ, quartæ, et sextæ.

Sed in tertia & quarta coniugatione, & in quibuſdam uerbis ſextæ, interponitur σ. ante μαι. ut πέπεικα, πεπείκασμαι. πέφρακα, πεφράκασμαι. ἤκουκα, ἠκούκασμαι, καὶ συγκοπῇ τῆς κα. συλλαβῆς, fit πέπεισμαι, πέφρασμαι, ἤκουσμαι, & alia ſimiliter. Quod autem huiuſmodi præteritum integrum ac perfecte formatum in uſu non ſit, factum quidem eſt ob quandam

Regula.

aduerſantem regulam, quæ talis eſt. Verba paſſiua quæ μ. κλιτικὸν habent, & ſyllabis propria actiua excedunt, eandem ſeruare penultimã debent, quæ in prima pluralis numeri perſona ſuorum actiuorum, nec non in genitiuo participij actiui temporis eiuſdem inuenitur. ut τύπτομεν, τύπτοντος, τύπτομαι. ἐτύψαμεν, τύψαντος, ἐτυψάμην. At quum prima perſona pluralis numeri præteriti actiui, hoc eſt, τετύφαμεν, & genitiuus participij temporis eiuſdem, uidelicet τετυφότος, diuerſam habeant penultimam, hæc quidem α. ille uerò ο. μικρὸν, accidit ut præteritum paſſiuũ neutram illarum admiſerit, ſed potius ſyncopam pati uoluerit. hoc eſt, τέτυμμαι, λέλεγμαι, πέπεισμαι. pro quibus quidem formandis alius inuentus eſt modus, ut in priori tractatu uidere licet. Vtraque tamen formandi ratione uti ad libitum poteris. Nunc autem de præterito tertiæ coniugationis, & earum quæ ſequuntur, à communi uſu nõ recedentes, aliqua hoc etiam in loco dicere decreuimus.

Verba tertiæ et quartæ coniugationis.

Præteritum igitur tertiæ coniugationis & quartæ, ab actiuo deducitur, extrema ſyllaba in μαι. conuerſa, ac σ. interiecto. Nam (quemadmodum ſupra diximus) præteritum quidem uerborũ quæ grauitona ſunt, in κα. deſinens, adſumit σ. in formatione paſſiuorum. ut πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι. φράζω, πέφρακα, πέφρασμαι. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, & quædam pauca ſextæ: quæ quidem reſpuunt σ. Secunda perſona à prima fit, μαι. in σαι. mutata, & per unicum σ. enunciatur. ut πέπεισμαι, πέπεισαι. πέφρασμαι, πέφρασαι. Tertia quoq; deducitur à prima, μαι. in ται. conuerſa, πέπεισται. πέφρασαι.

Duale.

Δυϊκά. Prima dualis numeri à prima plurali, extrema in θον. mutata. πεπείσμεθα, πεπείσμεθον. πεφράσμεθα, πεφράσμεθον. Secunda uerò perſona à ſecũda fit eiuſdem numeri. ut πέπεισθε, πέπεισθον. πέφρασθε, πέφρασθον. Tertia demum ſimilis eſt ſecundæ.

Πληθυντικά.

Πλη. Prima persona pluralis à prima singulari fit, extrema in μεθα. conuersa. ut πέπεισμαι, πεπείσμεθα. πέφρασμαι, πεφράσμεθα. Secunda à tertia singulari, ται. in θε. conuersa. ut πέπεισαι, πέπεισθε. πέφρασαι πέφρασθε. At ubi nulla consonans intercesserit, σ. omnino erit interponendum. ut πεποίηται, πεποίησθε. βεβασίλευται, βεβασίλευσθε. Tertia quoque ab eadem fit. ν. scilicet ante ται. immisso, si tamen alia non intercesserit consonans: tres etenim nulla interueniente uocali simul inuenirentur, quę (sicut iam dictũ est) minime possunt cohærere. ut πέπεισνται. Si uerò ante ται. aliqua uocalis extiterit, nihil erit impedimentò, quin tertiam pluralem formare possimus. ut πεποίηται, πεποίηνται. Hæc autem formatio dualis numeri, simul & pluralis, communis quidem est passiuis omnibus præteritis, quorum actiuum in κα. terminatur. Desinentia uerò in ζω. siue in σω. & in ξω. futurum facientia, ad secundam reducuntur coniugationem. Præteritum etiam quintæ coniugationis similiter ab actiuo fit, extrema scilicet in μαι. conuersa. Vbi aduertendum est, uerba quæ habent uel λ. uel ρ. illud seruare in actiuo, & passiuo præterito. ut ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλμαι. σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι. Quæ uerò μ. uel solum uel cum ν. habent, id quidē seruant, sed η. interponitur, διὰ τὴν καλλιφωνίαν: quemadmodum & in præterito actiuo iam dictum est. ut νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι. τέμνω, τετέμηκα, τετέμημαι, καὶ συγκοπῇ τέτμηκα, τέτμημαι. & alia similiter, quæ in præterito actiuo annotata sunt. Quæ uerò in νω. desinunt, ν. minime seruant: sed id quidem in actiuo præterito propter sequens κ. in γ. transferunt. At in passiui præteriti formatione illud in μ. uertunt, cum fortè alterum μ. sequatur. ut φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι. hoc autem in prima tantum persona seruabitur: nam secunda quidem & tertia illud ν. rursum assumit. ut πέφανσαι, πέφανται.

Ιλιάδος β. τέλος δ' οὔπω τι πέφανται.

At μεμίασμαι, & μεμόλισμαι, γ. in σ. Atticorum more transtulerunt. μεμίνηκα uerò, & μεμίνημαι cuius thema est μίνω, assumpserunt η. tanquàm à circunflexo themate deducta, quemadmodum & νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι. Disyllaba uerò quæ ante ν. uel ι. uel ει. uel υ. habent, omnino ν. respuunt.

Verba in ζω. siue in σω.

Verba quintæ.

Verba in νω.

ſpuunt. ut κρίνω, κέκρικα, κέκριμαι. κτείνω ἔκτονα, ἔκτονμαι. θύνω, τέθυκα, τέθυμαι, ſed hæc pauca ſunt. At μεμόλυσμαι, cuius actiuum præteritū eſt μεμόλυκα, ἀπὸ τοῦ μολύνω fit, quod quidē triſyllabum eſt. Præteritum uerò paſſiuum ſextę coniugationis ab actiuo fit, extrema in μαι. conuerſa, ſed ante μαι. ut plurimum recipit σ. ut ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουσμαι. ζέω, ἔζεκα, ἔζεσμαι. Sed & quædam inueniuntur, quæ quidem σ. non admittunt. ut τοξεύω, τετόξευκα, τετόξευμαι. βασιλεύω, βεβασίλευκα, βεβασίλευμαι. Actiuum autē præteritum uerborum quæ circunflexa ſunt, ſi longam habuerint penultimā, præteritum quidem paſſiuum nihil aſſumit. ut ποιῶ, πεποίηκα, πεποίημαι. Si uerò breuem, σ. recepit. ut τελῶ, τετέλεκα, τετέλεσμαι. Quod autem ad penultimam attinet, eandem ſanè habet paſſiuum præteritum, quam & actiuum, ſi à uerbo deſinente in ω. ueniat. ut τέτυφα, τέτυμμαι. πέπεικα, πέπεισμαι. πεποίηκα, πεποίημαι. Excipiuntur diſyllaba primæ coniugationis & ſecundæ grauitonorū, quorum præteritum paſſiuum rurſus aſſumit ε. uocalem penultimam præſentis, quæ in præterito actiuo in ο. paruum conuerſa fuerat. ut λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι. κλέπτω, κέκλοφα, κέκλεμμαι. Inuenitur & κέκλαμμαι. Annotantur etiam quæ ρ. habent cum aliqua conſonante implicitum, in quorum penultima præſentis ε. reperiatur. horum enim præteritum paſſiuū ε. mutat in α. ut στρέφω, ἔστροφα, ἔστραμμαι. τρέφω, τέτροφα, τέθραμμαι. Excipitur βρέχω, βέβροχα, βέβρεγμαι διὰ τοῦ ε. At in uerbis in μι. deſinentibus, penultimam corripit, quę in actiuo quidem longa deprehenditur. ut δέδωκα, δέδομαι. De tertia plurali perſona paſſiui præteriti formata cōmuniter ſatis quidem diximus. Sed hic locus exigere uidetur, ut quemadmodum ea fiat Ionice, latius quàm in priori tractatu diximus, explicemus. Iones igitur tertiam hanc perſonam à tertia ſingularitemporis eiuſdem formare conſueuerunt, non ν. ſicut alij ſed α. breuem interponentes inter ultimam ſyllabam atque penultimam. Sed quia ante ται. finalem ſyllabam tertiæ perſonæ cōmunis ſingularis numeri diuerſæ conſonantes inueniuntur, diuerſam quoque formationem eſſe oportuit. Nam in uerbis quidē grauitonis primę coniugationis & ſecundę, tertia perſona ſingularis pręteriti paſſiui habet ante ται.

Verba ſextæ.

Penult. præteriti paſſiui.

Annotatio.

Verba in μι.

Tertia pluralis paſſiui Ionice formata.

Verba pri. et ſecundæ.

ται. aliam tenuem mutam in eadem ſyllaba comprehen-
ſam: quibus diſiunctis, & α. interpoſito, ac priori tenui in
propriã aſpiratã cõuerſa, fit tertia perſona pluralis ἰωνικῶς.
eſt enim regula. ὅτι πᾶν τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν ἔχον πρὸ τοῦ Regula.
τ. ψιλὸν, τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, καὶ προσθέσει τοῦ α. ποιοῦσιν οἱ ἴωνες
τρίτον τῶν πληθυντικῶν. οἷον τέτυπται, τετύφατε. λέλεκται, λελέ-
χαται. Tertia quoque pluralis præteriti pluſquàmperfecti
eodem formatur modo. ut ἐτέτυπτο, ἐτετύφατο. ἐλέλεκτο, ἐλε-
λέχατο. At in uerbis tertiæ, necnon & quartæ coniugatio-
nis, tertiam pluralem etiam à tertia ſingulari faciunt, uer-
tentes σ. in figuratiuam conſonantem præteriti medij, ubi
ante ται. extiterit. Quia, quandocunque tertia communis
grauitonorum per σ. profertur, tertia Ionicè figuratiuam
conſonantem præteriti medij ſibi aſciſcit. ut πείθω, μέσος
παρακ. πέποιθα. tertia præteriti paſſiui πέπεισαι. καὶ ἰωνικῶς πε-
πείθαται. ῥαίζω. μέσ. παρακ. ἔῤῥαδα. tertia præteriti paſſiui ἔῤ-
ῥασαι, καὶ ἰωνικῶς ἐῤῥάδαται. Οδυσ. υ.
Αἵματι δ' ἐῤῥάδαται τοῖχοι.
hoc eſt, ſanguine autem aſperſi ſunt parietes. κράζω uerò
& ὀρύττω & ſimilia, quæ ξ. habent in futuro, ad ſecundam
reduci poſſunt coniugationem. At in quinta cõiugatio- Verba quintæ.
ne ea ſolũ uerba, quæ in ρω. deſinunt, inueniuntur tertiam
habere perſonam Ionice formatam, cum in tertia commu-
nis præteriti ρ. tenue ante ται. fortè exiſtat. Nam ρ. cum
tenuibus tenue, & cum aſpiratis aſpiratum eſt. Et quoni-
am regula eſt, quam modo diximus, ὅτι πᾶν τρίτον πρόσω-
πον ἑνικὸν, ἔχον πρὸ τοῦ τ. ψιλόν. &c. ρ. quod in tertia com-
muni perſona tenue eſt, in tertia Ionica in ſeipſum aſpira-
tum uertitur. ut σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρται, ἐσπάραται: ſicut νέ-
νιπται, νενίφαται, τροπῇ τοῦ π. εἰς φ. In ſexta autem coniu- Verba ſextæ.
gatione tertia perſona Ionice formari non poteſt, in his uer-
bis, quorum tertia ſingularis σ. habet ante ται. ut ἤκουσαι.
eò quòd figuratiua litera medij preteriti non eſt cõſonans
in quam σ. mutandũ eſſet, ut ſupra, ſed uocalis, aut diph.
At in his, quorum tertia communis in ται. puram deſinit,
hoc eſt, abſque σ. tertiam pluralem ἰωνικῶς aptè formare po
terimus, ſi ſolũ α. ante ται. poſuerimus, ac penultimã, ſi lon
ga fuerit, corripuerimus. ut εἰρύω εἴρυται, εἰρύαται. Ιλιαδ. α.

Ὅτι θέμιστας πρὸ διὸς εἰρύαται.

κλείω, κέκλειται, κεκλίαται. Ὀδυσ. δ.

αἴθ᾽ ἁλὶ κεκλίαται.

Poëtæ tamen metri gratia eam aliquando productam seruant. Ὀδυσ. α.

Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν.

Circunflexa & in μι. ἀντὶ τοῦ δέδαιντα, cuius thema est δαίομαι diuido. De circunflexis, & uerbis in μι. quoniam à sexta coniugatione deducuntur, idem est intelligendum. Nam si tertia communis præteriti passiui in ται. puram desiuerit, & penultima longa fuerit, ea quidem in legitimam breuem coniugationis uertitur: sicque α. solum interposito, tertia fiet ἰωνικῶς. ut πεποίηται, πεποιέαται. κεχρύσωται, κεχρυσόαται. βεβοάαται autem non dicimus, sicut nec ἱστάασι, & alia huiusmodi διὰ τὴν κακοφωνίαν. τίθεται, τεθέαται.

Tertia pluralis præteriti plusquàm perfecti. Hoc eodem modo & tertia pluralis præteriti plusquàmperfecti fiet. ut ἐπεποίηντο, ἐπεποιέατο. βεβλήατο tamen, & βεβολήατο, & κεχολώατο, & alia multa apud poëtas metri gratia productam seruare antepenultimam constat. Ὀδυσ. κ.

Ἔνθ᾽ ἐνιπέπλοι λεπτοὶ ἐΰννητοι βεβλήατο.

& Ἰλιάδος ι.

Πίνθει δ᾽ ἀπλήτῳ βεβολήατο τὴν ψυχήν.

& Ὀδυσ. ξ. Δὴ γὰρ κεχολώατο λίην.

Poetæ Iones imitati. Poëtæ uerò Iones imitati, formant tertiam personam pluralem aliorum quoque temporum mittentium tertiam singularem aut in ται. aut in το. nec solum in modo indicatiuo, sed etiam optatiuo, α. (ut supra dictum est) interponentes. ut ἧμαι, ἧται. tertia pluralis ἧνται κοινῶς, καὶ ἕαται ἰωνικῶς. Ἰλιάδος γ.

ἕαται. Οἱ δὲ νῦν ἕαται σιγῇ.

ὁ παρατατικός, ἥμην, ἧτο, ἧντο, καὶ ἕατο. Ἰλιάδος κ.

Οἱ δ᾽ ἕατ᾽ εἰν ἀγορῇ Τρῶες, καὶ Δαρδανίωνες.

Δευοίατο. In optatiuo, δευοίμην, δεύοιτο, δεύοιντο κοινῶς, καὶ δευοίατο ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ δεύομαι indigeo. Ἰλιάδος β.

Πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο.

καὶ Ὀδυσ. α.

Εἰ κεῖνόν γ᾽ Ἰθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα.

ἀντὶ τοῦ ἴδοιντο, μέσος ἀόριστος δεύτερος.

Ὑπὲρ-

Ὑπερσυντέλικος.

Ἐτετύμμην, à præterito passiuo fit, μαι. in μην. conuersa, ac etiam altero ε. præposito: sicut in actiuis. ut τέτυμμαι, ἐτετύμμην. Si uerò passiuum præteritum à uocali incœperit, ab eadem & plusquàmperfectum principium habebit. ut ἤκουσμαι, ἠκούσμην. &c. sicut in primo tractatu satis dictū est. Præteritum plusquàm perfectum.

Ἀόριστος α.

Ἐτύφθην, fit à tertia persona præteriti passiui, extrema in ην. mutata, & abiecta consonante in principio præteriti geminata. Pro quo adnotandum, quòd si uerbum aut primæ fuerit coniugationis, aut secundæ, tertia persona præteriti passiui semper habebit duas tenueis cū αι. diphthongo finali, in eadem comprehensas syllaba: quibus in proprias densas mutatis, ac etiam extrema in ην. fit primus aoristus passiuus, abiecta (ut diximus) consonante in præterito perfecto geminato, si fortè extiterit. ut ἧπται, ἥφθην. λέλεκται, ἐλέχθην. Si uerò alterius fuerit coniugationis, præteritum perfectum aut in ται. puram, aut in ται. cum aliqua consonante terminabit. Si in ται. puram, mutata τ. tenui in propriam adspiratam, puram eandem seruabit aoristus passiuus. ut κέκριται, ἐκρίθην. πεποίηται, ἐποιήθην. Ἐκρίνθην tamen & ἐκλίνθην, & similia inueniuntur apud poëtas per ν. licet in præterito omnino abijciatur. Indefinitum primum.

Ἰλιάδος κ.
Ὥς ἄρα φωνήσαντε παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι Κλινθήτην.

Ἐμνήσθην etiam ἀπὸ τοῦ μέμνηται, adsumpsit σ. & ἐῤῥώσθην, ἀπὸ τοῦ ἔῤῥωται. Si uerò cum aliqua consonante præcedente desiuerit, eandem seruabit aoristus ante θην. ut πέπεισται, ἐπείσθην. πέφρασται, ἐφράσθην. At ἐσώθην absq; σ. ἀπὸ τοῦ σέσωσται, cuius thema est σώζω. ἐσώσθην enim dicendum fuerat. ἔσπαρται, ἐσπάρθην. Ἐμυάνθην uerò à præterito communi, hoc est, μεμύανται fit: non autem à præterito Attico, quod est μεμύασται, διὰ τοῦ σ. Sunt autem huiusmodi consonantes præcedentes ται. syllabam tertiæ personæ præteriti passiui π. κ. λ. ν. ρ. σ. quas seruat & aoristus passiuus: π. tamen & κ. in proprias adspiratas mutatis. Ἐσώθην. Consonantes præcedentes μαι.

Hoc quoque adnotandum est, ambos aoristos passiuos similem habere & formationem & declinationē cum præterito imperfecto actiuo uerborum in μι. in omnibus modis, Adnotatio.

dis, ac etiam participijs: paucis admodum uariatis, quorum talis datur regula. Quandocunque participium inuenitur terminatum in ς. extremã habens acutam, ac declinatum per ντ. ut est τιθείς, τιθέντος. τυφθείς, τυφθέντος. tunc indicatiuus eiusdem temporis in ν. desinit cum uocali longa, secundum propriam uerbi exigentiam: ut in tractatu uerborum in μι. planius dicetur. ut ἐτίθην, ἐτύφθην. Nam in uerbis in μι. participiũ formatur à secunda persona præteriti imperfecti ἐτίθης. Imperatiuus uerò in θι. desinit. τίθετι τύφθηθι. Sed propter alternationem duarũ adspiratarũ secunda in τ. mutatur, ut τίθετι, τύφθητι. Optatiuus in ην. cum diphthongo in penultima. ut τιθείην, τυφθείην. Subiunctiuus in ῶ. circunflexum. ut ἐὰν τιθῶ. ἐὰν τυφθῶ. Infinitiuus uerò in ναι. ut τιθέναι, τυφθῆναι. De penultima autem huiusmodi aoristi, & quæ sequuntur, in primo tractatu satis diximus. Sed de tertia persona pluralis numeri βοιωτικῶς aliquid dicere hoc in loco, inutile non erit.

Regula.

Verba in μι.

Penultima aoristi pri.

Nota. Tertia igitur persona pluralis à tertia fit singulari, adiuncta σαν. ut ἐτύφθη, ἐτύφθησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτυφθεν. ad similitudinem participij neutri generis eiusdem temporis, præposito ε. syllabico augmento, & accentu in antepenultimã retracto. ut ὁ τυφθείς, τὸ τυφθέν. ἔτυφθεν. Potest etiam formari à prima persona singularis numeri, extrema in εν. mutata, & accentu in antepenultimam retracto. ut ἐτύφθην ἔτυφθεν. ἐκοσμήθην, ἐκόσμηθεν. Ἰλιάδ. γ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.
Quod factum est, ut in uerbis quæ habẽt participium in ς. ὀξύτονον, & declinatũ per ντ. prima persona & tertia pluralis numeri impares sint: sicut in præterito imperfecto actiuorum dictum est.

Ἀόριστος β.

Indefinitum secundum. Ἐτύπην, fit à secundo aoristo actiuo, extrema in ην. mutata. ἐτυπον, ἐτύπην. ἐτύπης. ἐτύπη. Δυϊκά. ἐτύπητον, ἐτυπήτην. Πληθυντικά. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτυπεν: sicut ἔδαμεν καὶ δάμεν, pro ἐδάμησαν. Ἰλιάδ. μ.
Πολλοὶ δ' αἰζηῶν, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο.

Μέλλων α.

Futurum. Τυφθήσομαι, à secunda persona primi aoristi passiui, expun-

puncto augmento, & adiuncta ομαι. ἰτύφθης, τυφθήσομαι.

Μέλλων β.

Τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, à secunda persona secundi aoristi passiui ἐτύπης, adiuncta ομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετύψομαι, à secunda persona præteriti passiui, interposita ομ. τέτυψαι, τετύψομαι. Paulo post Futurum.

Προστακτικὰ παθητικά. Ἐνεστῶς καὶ παρατατικός.

Τύπτου, à secunda persona præteriti imperfecti passiui fit, expuncto incremento. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, τύπτου, καὶ ἰωνικῶς τύπτεο, καὶ δωρικῶς τύπτευ. ὡς φείδεο, φεῖδευ. Θεὸς κριτὸς ἐν βουκολιασταῖς. Imperatiuus passiuus.

Φείδευ τῶν ἐρίφων, φεῖδευ λίκε τῶν τοκάδων μοῦ.

Quæ sequuntur, uide in primo tractatu.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Τέτυψο, fit à secunda persona præteriti plusquàmperfecti, simile augmentum habens cum præterito perfecto, ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, τέτυψο, τετύφθω. Ἀόριστος α. Indefinitum

Τύφθητι, τυφθήτω, à tertia persona primi aoristi passiui. ἐτύφθη. Ἀόριστος β.

Τύπηθι à tertia secundi aoristi passiui ἐτύπη. Sed de his in primo tractatu uide.

Εὐκτικὰ παθητικά.

Optatiui passiui omnes à proprio indicatiuo passiuo fiunt extrema in μην. conuersa, ac ι. penultimæ adiuncto, demptis ambobus aoristis, qui actiuorum more à genitiuis suorum participiorum fiunt. Est enim regula, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ. κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, τρέπον τὴν ἐσχάτην εἰς μην, καὶ πρὸ τῆς μην. δεχόμενον τὸ ι. τὸ εὐκτικὸν ποιεῖ. hoc est, quòd omne passiuum, siue medium, habens in fine μ. κλιτικὸν cum longa, uertens extremam in μην. & ante μην. suscipiens ι. optatiuum facit. ut τύπτομαι, τυπτοίμην. ἐτυψάμην, τυψαίμην. Optatiuus passiuus. Regula.

Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Τυπτοίμην, à prima persona præsentis τύπτομαι, μαι. in μην. conuersa, & adiuncto ι. penultimæ uocali: sicut modo dictum est. Δυϊκά. τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην. Πληθ. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο, καὶ ποιητικῶς τυπτοίατο.

Παρακείμενος

Præteritum. Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum perfectum fit à prima persona præteriti perfecti passiui, μαι. in μην. ac ι. penultimæ uocali adiuncto, sicut in præsenti: si tamen sola & pura fuerit. Solã dico, quoniam monophthongum esse oportet: nõ quamuis tamen. Excipitur enim υ. ac omnino diphthongus ex eo cõsistens. Puram uerò, quum nulla consonãs intercidat inter ipsam penultimã & μαι. ut πεποίημαι, πεποιήμην. κεχρύσωμαι, κεχρυσώμην. τέθεμαι, siue τέθειμαι, τεθείμην. ἔσαμαι, ἐσαίμην. δέδομαι, δεδοίμην. Alioqui formari non potest: supplendum igitur erit per participium eiusdem temporis, & uerbum substantiuum εἰμί. ut λέλυμαι, λελυμένος, εἴην, εἴης, εἴη. λέλεγμαι, λελεγμένος εἴην, εἴης, εἴη. τέτυμμαι, τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη.

Ἀόριστος α.

Indefinitum Τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη, à genitiuo participij eiusdem temporis fit, extrema in ην. mutata, & ι. penultimæ adiuncto. ut τυφθείς, τυφθέντος, τυφθείην. Δυϊκά. τυφθείητον, τυφθειήτην. Πληθυντικά. τυφθείημεν, καὶ συγκοπῇ τυφθεῖμεν. Secunda persona τυφθείητε. Tertia τυφθείησαν καὶ τυφθεῖεν.

Adnotatio Quo in loco aduertendum est, quòd quandocunque prima persona pluralis optatiuorum ante μεν. diphthongum habuerit, subtracto μ. facit tertiam personam pluralem. ut τύπτοιμεν, τύπτοιεν. Quũ uerò habuerit monophthongum, hoc est, solam uocalem, tunc in σαν. mittit tertiã pluralem. ut τυφθείημεν, τυφθείησαν. At si in prima persona ipsa monophthongus per syncopam abijciatur, non extrema quidem mutata in σαν. sed subtracto μ. solum, fit tertia pluralis: quum penultima, quæ prius in integra dictione tertia à fine erat, fit diphthongus, mutato etiam accentu acuto in circunflexum: quum natura sit longa ante breuem. ut τυφθεῖμεν, τυφθεῖεν. quod omnibus optatiuis, tam grauitonorum quàm circunflexorum, & terminatorum in μι. habentibus monophthongum in penultima primæ personæ pluralis, commune est.

Ἀόριστος β.

Τυπείην, τυπείης, τυπείη. &c. sicut & primus.

Μέλλων α.

Futur. prim. Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, à prima persona primi aoristi

mi aoristi passiui τυφθήσομαι, sicut & præsens.

Μέλλων β.

Τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο, à prima persona secundi futuri τυπήσομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, à prima persona paulò pòst futuri τετύψομαι.

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατατ.

ἐὰν Τύπτωμαι, à prima persona subiunctiui actiui adiuncta μαι. Nam regula est, ὅτι ἐνεργητικὸς ἐνεςὼς τῶν ὑποτακτικῶν, προσθέσει τῆς μαι. παθητικὸς γίνεται. hoc est, Actiuum præsens subiunctiuorum, appositione μαι. passiuum fit. ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. Secunda persona à tertia fit expuncto scilicet τ. τύπτηται, τύπτηαι ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ η. καὶ α. εἰς η. καὶ ὑπογεγραμμένου τοῦ ι. fit τύπτῃ κοινῶς. At si hæc formandi ratio non placet, antiquorum regulam sequi poteris, quæ talis est. καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν. hoc est, Vniuersaliter tertiæ personæ actiuorum subiunctiuorū, secundæ sunt passiuorum. ut ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. ἐὰν τύπτωμαι. τύπτῃ. Tertia persona τύπτηται, à prima singulari, penultima in η. & extrema in ται. mutatis. Δυϊκά. ἐὰν τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον. Πλη. ἐὰν τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται. Possunt & hæc omnia formari à præsenti tempore indicatiui passiui, ε. in η. & ο. in ω. ubiqꝫ mutatis. ut τύπτομαι, ἐὰν τύπτωμαι. τύπτεται, ἐὰν τύπτηται. & sic de alijs.

Subiunctiuus passiuus

Regula.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum perfectum fit à prima persona præteriti passiui, penultima uocali in ω. μέγα. conuersa, si sola ac pura fuerit, & accentu circunflexo in penultimam retracto. ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι. μέμνημαι, ἐὰν μεμνῶμαι. κεχρύσωμαι, ἐὰν κεχρυσῶμαι. Alioqui formari non potest, etiam si penultima eius υ. fuerit uocalis, uel diphthongus ex ea consistens: sicut etiam de præterito optatiui passiui dictum est. Idcirco hoc etiam in loco per participium passiui præteriti, & substantiuū uerbum supplendum erit. ut τετυμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

Præteritum

Αόριστος α.

Indefinitum ἐὰν Τυφθῶ, τυφθῇς. τυφθῇ.

Αόριστος β.

ἐὰν Τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ. à tertia perſona ſingularis numeri ſuorum indicatiuorum. ἐτύφθη, & ἐτύπη, extrema in ῶ, circunflexum mutata.

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατατ.

Infinitiuus paſſiuus. Τύπτεσθαι, à tertia perſona præſentis indicatiui paſſiui, extrema in θαι. mutata, ac σ. interiecto. Nam omne uerbum paſſiuum, ſiue medium, habens in tertia perſona τ. κλιτικόν, & id quidem purum, cuiuſcunque ſit temporis, format infinitiuum, extrema in θαι. mutata, ac σ. interpoſito. ut τύπτεται, τύπτεσθαι. ἐτύψατο, τύψασθε. expuncto augmento. Si autem ante τ. alia extiterit tenuis, ea in propriam aſpiratam mutabitur, ſicut in præterito perfecto uerborum primæ & ſecundæ coniugationis grauitonorum, de quo proprio loco dicetur. Poteſt etiam formari à ſecunda perſona plurali, ε. tenui in αι. diphth. mutato. ut τύπτεσθε, τύπτεσθαι. & ſic de alijs temporibus, quorum ſecunda perſona pluralis in σθε. deſinit.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum Τετύφθαι, à tertia perſona præteriti paſſiui, tenuibus in denſas mutatis. Sed hoc in prima & ſecunda coniugatione. ut τέτυπται, τετύφθαι, π. in φ. & τ. in θ. uerſis. ſic λέλεκται, λελέχθαι. κ. in χ. & τ. in θ. mutatis, accentu quoque

Regula. in penultimam tranſlato: quanquàm regula appetat antepenultimam acui, quæ eſt, ὅτι πᾶν εἰς θαι. λῆγον ἀπαρέμφατον, ὁμόχρονον καὶ ὁμότονον θέλει εἶναι τῷ ἰδίῳ ὁριστικῷ. hoc eſt, Omne infinitiuum in θαι. deſinens, & tempore & tono ſimile uult eſſe proprio indicatiuo. ut τύπτεται, τύπτεσθαι. Sed ab hac regula ſcito præteritum perfectum paſſiuum excipi cum ſyncopam patiatur in uerbo, ac ſyllabæ defectum, ut ſupra diximus cum de eo tractaremus. Excipitur etiam ſecundus aoriſtus medius, qui τυπέσθαι infinitiuum habet παροξύτονον. At in alijs coniugationibus ται.

in θαι.

in θαι.mutata ſicut in præſenti,ac eadẽ conſonante ſeruata quæ ante ται. forte extiterit, fit infinitiuum. ut πέπασαι, πεπᾶσθαι. ἔψαλται, ἐψάλθαι. Si uero nulla præceſſerit conſonans, σ. omnino interponendum erit. ut πεποίηται, πεποιῆσθαι. Poteſt etiam & à ſecunda pluralis numeri formari, ut in præſenti dictum eſt, τέτυφθε τετύφθαι. λέλεχθε. λελέχθαι ἔσπαρθε, ἐσπάρθαι. πεποίησθε, πεποιῆσθαι, accentu in penultimam translato, ut ſupra.

Ἀόριστος α.

Τυφθῆναι. Indefinitum

Ἀόριστος β.

Τυπῆναι, à tertia ſingulari proprij aoriſti addita ναι. Cætera uero tempora præſentis formationem omnino ſequuntur.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Erba media in præſenti, & præterito imperfecto, formationem habent communem cum paſſiuis: quibus prorſus in his temporibus ſimilia exiſtunt. ut τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. Nuſquàm tamen inueni hæc duo tempora ab antiquis poſita fuiſſe, ſed præteritum perfectum, præteritum pluſquàmperfectum, ambos aoriſtos, & utrunque futurum. Neque hæc ſeorſum declinata, ſed partim actiuis inſerta, ut præteritum perfectum, & præteritum pluſquàmperfectum, cum ſint propemodum ſimilia præterito perfecto, & præterito pluſquàmperfecto actiuorum. ut τέτυφα, τέτυπα. ἐτετύφειν, ἐτετύπειν. Partim paſſiuis, ut ambos aoriſtos, & utrunque futurum: quoniam hæc tempora ſimilem habent terminationẽ cum paſſiuis. Sed quia hic ordo, licet eruditioribus perſpicuus habeatur, rudibus tamen, ac literas græcas diſcere modo aggredientibus, confuſionem quandam, ac propè deſperationem inducere ſolet: auſus ſum Theodorum Gazam imitatus, eo relicto ordine, uerba media ſeorſum ab actiuis & paſſiuis inflectere. Sit igitur tertius locus medij uerbi, ſicut in primo tractatu poſitum eſt. De medijs uerbis.

K 2 Ὁριστικά

Ὁριστικὰ μέσα. Ἐνεστώς.

Indicatiuus. medius.

Τύπτομαι, τύπτῃ κοινῶς, καὶ τύπτει ἀττικῶς, καὶ τύπτεαι ἰωνικῶς.

Παρατατικός.

Ἐτυπτόμην, ἐτύπτου κοινῶς, καὶ ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ ἐτύπτευ δωρικῶς.

Παρακείμενος.

Præteritum.

Τέτυπα, à præterito actiuo fit, præposita figuratiua litera, quæ græce χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας appellatur, ante α. finalem loco eius consonantis, quæ fuerit ante α. præteriti actiui: qua accepta, præteritum medium simile erit actiuo præterito in omnibus modis ac etiam participijs. ut τέτυφα, τέτυπα. τέτυφε, τέτυπε. τετυφώς, τετυπώς. Quomodo autem accipit figuratiuam literam cõiugationis, aduerte.

Verbum in ω. purum.

Nam præsens aut in ω. purum desinit, aut in ω. non purum. Si in ω. purum, siue diphthongus præcedat ω. siue uocalis: ea sola remanet ante α. finalem in præterito medio. ut ἀκούω, ἤκουκα. μέσος παρακ. ἤκουα. λύω, λέλυκα. μέσος παρακ. λέλυα. Attamen pauca inueniuntur in ω. purum exeuntia, quæ medium præteritum habeant. Quæ uerò ante ω. habent, aut ευ. aut ου. omnino medio carent pręterito, præter ἀκούω.

In ω. non purum.

Si uerò in ω. non purum desinat uerbum, aut simplex consonans præcedit ω. aut duplex. Si simplex, ea assumitur ante α. ut λείβω, λέλειφα. μέσος λέλοιβα. πείθω, πέπεικα. μέσος πέποιθα. Si duplex, aut actu, aut potestate. Si actu, aut in diuersis syllabis κατὰ διάστασιν, & tunc sequitur supradictam regulam: quia medium præteritum eam assumit consonantem, quæ ω. finali in præsenti iuncta est. ut ῥέγκω. μέσος παρακ. ἔῤῥογκα. At si

Verbum in σσω, siue ττω

σσ. geminatum fuerit ante ω. siue ττ. tunc futurum aut in ξω. desinit, & tunc medium præteritum γ. sibi asciscit. ut πλήσσω, siue πλήττω, πέπληγα. aut in σω. & tunc medium pręteritum δ. sibi uendicat. ut ἐρέσσω. μέλλων ἐρέσω, ἤρεκα. μέσος ἤρεδα, si in usu habeatur.

In ζω.

Etiam si potestate duplex consonans præcesserit ω. ut est ζ. illud idem intelligendũ, quia si futurum in ξω. desiuerit, medium præteritum γ. sibi uendicabit. ut κράζω, κράξω, κέκραγα. Si σ. δ. ut φράζω, φράσω, πέφραδα.

In πτω. κτω μνω.

At si duæ diuersæ fuerint consonantes, hoc est, πτ. κτ. & μν. medium præteritum priorem assumit,

mit, quum ſit proprium coniugationis χαρακτηριστικὸν. ut τύπτω. μέσος παρακείμενος τέτυπα. τίκτω, τέτοκα. τέμνω, τέτομα. Nam τ. & ν. quũ per παρέμπτωσιν extrinſecus accerſita ſint, χαρακτηριστικὰ coniugationis eſſe non poſſunt. Quædam tamen inueniuntur quæ partim β. habent ante ω, partim uero φ. ut βλάβω. κρύβω. καλύβω. & σκάφω. quæ quum & ipſa τ. aliunde ſibi adſciſcant, opus eſt ut β. quæ media eſt, & φ. adſpirata, in legitimam ac ſibi correſpondentem tenuem .ier tant, π. ſcilicet, ut tenuis tenuem (ſecundum regulæ præceptionem) antecedat. hoc eſt, πτ. ſicut κτ. quandoquidem neq; β. neq; φ. ulla ratione τ. præcedere poteſt, ob incongruam conſonantiũ ſtructuram. Idcirco βλάπτω dicendum erit, non autem βλάβτω: ſic κρύπτω, καλύπτω, σκάπτω. non autem κρύβτω, καλύβτω, & σκάφτω. Attamen præterita media ſuorum perfectorum propriam ſeruant figuratiuam. ut βέβλαβα. κέκρυβα. κεκάλυβα. ἔσκαφα. Et quoniam à ſingulis huiuſmodi uerborum ſingula deriuantur nomina uerbalia, hoc eſt, βλάβη, ἀπὸ τοῦ βλάβω. & κρύβη, ἀπὸ τοῦ κρύβω. & καλύβη, ἀπὸ τοῦ καλύβω. & σκαφὴ, ἀπὸ τοῦ σκάφω, &c. orta eſt illa communis regula quæ dicit. ὅτι ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο συμφώνων ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος φυλάττει τὸ σύμφωνον τοῦ ῥηματικοῦ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος παράγεται. Quæ quidem nomina prius nobis diſcenda erunt, quàm uerba ipſa à quibus deducuntur, &c. Sic & θάπτω dixerim ἐκ τοῦ θάφω, ſiue τάφω. necnon & βάπτω ἐκ τοῦ βάφω fieri: mutata utrobiq; adſpirata in τ. tenuem, ut ſupra. Idcirco τέταφα & βέβαφα media præterita dices, ſi in uſu haberentur. Nec ignoro Etymologũ autorem aliam horum uerborũ à remotis accerſitam tradere originem. μίμνω tamen ἐκ τοῦ μένω, τροπῇ τοῦ ε. εἰς ι. ὡς ἔχω, ἴχω, ν. habet τὸ χαρακτηριστικὸν. unde præteritũ medium μέμονα. μ. enim addititia eſt, tametſi priorem in ſyllaba locum occupet, ut congrua copulandi literas ratio ſeruaretur: quia μ. præcedere literam ν. poteſt. ut μνῆμα, ſubſequi non poteſt. Eodem pacto in uerbo πίπτω, quod à πέτω fit: ſicut à τέκω, τίκτω, τροπῇ τοῦ ε. εἰς ι. Π. conſonans primum ſyllabæ locum poſſidet, licet extrinſecus adducatur: quia τ. literæ (quanquàm & ipſa tenuis ſit) ſubijci non patitur. & ſic in alijs huiuſmodi ſi qua inueniantur. In quibus conſyde-

In βω. φω.

Regula.

Etymologus.

randum eſt, quæ nam ſit propria conſonans uerbi primiti-ui, & quæ extrinſecus ſumpta. ut ἕπω, ἵσπω. & τέκω, τίκτω. ſed de hoc ſatis. Eſt etiam parium ſyllabarum medium præteritum cum actiuo in uerbis grauitonis. ut τέτυφα, τέ-τυπα. In circunflexis uerò una minuitur ſyllaba. ut δεδούπη-κα, δέδουπα. Penultimã quoque habet eandem cum actiuo. ut τέτυφα, τέτυπα. Sed quoniam & hæc & reliqua omnia quæ ad uerbi medij formationẽ inflectionemq́ue pertinent, iam hoc in loco ſequi debebant, ſatis ſuperq́ue (ut puto) in primo tractatu complexus ſum, nihil aliud addendum aut repetendum putaui. Igitur ad grauitonorum uerborum exempla tranſitum faciens, ad ſingulas cõiugationes per-tinentia ſcribere decreui: quorũ quidem λείβω per omneis modos, numerosq́ue, ac perſonas, ſecundum rationem ua-riorum idiomatum primi exempli locum ſibi uendicabit.

Penultima præteriti medij.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΒΑ-ΡΥΤΟΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Exempla primæ coniugationis.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Indicatiuus actiuus.

ΛΕίβω, λείβεις, λείβει. καὶ δωρικῶς λείβες, λείβε. καὶ αἰολικῶς λείβῃς, λείβῃ. Δυϊκά. λείβετον, λείβετον. Πληθυντικά. λείβομεν, λείβετε, λείβουσι. καὶ δωρικῶς λείβομες, λείβετε, λείβοντι.

Præteritum imperfect. Παρατ. Ἔλειβον, ἔλειβες, ἔλειβε, καὶ ἰωνικῶς λείβεσκε. Δυϊκά. ἐλείβετον, ἐλειβέτην. Πληθυν. ἐλείβομεν, καὶ δωρικῶς ἐλείβομες. ἐλείβετε, ἔλειβον, καὶ βοιωτικῶς ἐλείβοσαν.

Præteritum perfectum. Παρακει. Λέλειφα, λέλειφας, λέλειφε. Δυϊκά. λελείφατον, λελείφατον. Πληθυντικά. λελείφαμεν, λελείφα-τε, λελείφασι. καὶ δωρικῶς λελείφαμες, λελείφατε, λελεί-φαντι. καὶ ἀττικῶς εἴλειφα, εἴληφας, εἴληφε. &c.

Præteritum plusquàm perfectum. Ὑπερσυν. Ἐλελείφειν, ἐλελείφεις, ἐλελείφει κοινῶς. καὶ ἐλελεί-φεα, ἐλελείφεας, ἐλελείφεε ἰωνικῶς. καὶ ἐλελείφη, ἐλελεί-φης, ἐλελείφη. διὰ τοῦ η. in prima & tertia perſona ἀττι-κῶς καὶ δωρικῶς. Δυϊκά. ἐλελείφειτον, ἐλελειφείτην. Πληθ. ἐλελείφειμεν. καὶ δωρικῶς ἐλελείφειμες, ἐλελείφειτε, ἐλελείφεισαν. καὶ ἀττικῶς ἐλείφειν, ἐλείφεις, ἐλείφει.

Ἀόριστος α.

Ἀόρις.α. Ἔλειψα, ἔλειψας, ἔλειψε, καὶ ἰωνικῶς λείψασκε. Δυϊκ. ἐλείψατον, ἐλειψάτην. Πληθυντικά. Ἐλείψαμεν, καὶ δωρικῶς ἐλείψαμες. ἐλείψατε, ἔλειψαν. Indefinitum primum.

Ἀόρις.β. Ἔλιβον, ἔλιβες, ἔλιβε, καὶ ἰωνικῶς λίβεσκε. Δυϊκά. ἐλίβετον, ἐλιβέτην. Πληθυντικά. ἐλίβομεν, καὶ δωρικῶς ἐλίβομες. ἐλίβετε, ἔλιβον, καὶ βοιωτικῶς ἐλίβοσαν. Indefi.secu.

Μέλλ.α. Λείψω, λείψεις, λείψει. καὶ αἰολικῶς λείψω, λείψης, λείψη. Δυϊκά. λείψετον, λείψετον. Πληθυντικά. λείψομεν, λείψετε, λείψουσι. καὶ δωρικῶς λειψῶ, λειψεῖς, λειψεῖ. Δυϊκά λειψεῖτον, λειψεῖτον. Πληθυντικά. λειψοῦμες, λειψεῖτε, λειψοῦντι. Futur.prim.

Μέλλ.β. Λιβῶ, λιβεῖς, λιβεῖ. Δυϊκά. λιβεῖτον, λιβεῖτον. Πληθυντικά. λιβοῦμεν, καὶ δωρικῶς λιβοῦμες. λιβεῖτε, λιβοῦσι. καὶ δωρικῶς λιβοῦντι. Futu. secun.

Προσακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Imperatiuus actiuus.

Λεῖβε, λειβέτω. Δυϊκά. λείβετον, λειβέτων. Πληθ. λείβετε, λειβέτωσαν, καὶ ἀττικῶς λειβόντων.

Παρακει. Λέλειφε, λελειφέτω. Δυϊκά. λελείφετον, λελειφέτων. καὶ ὑπερσ. Πληθυντικά. λελείφετε, λελειφέτωσαν. καὶ ἀττικῶς εἴλειφε, ἐλειφέτω, καὶ τὰ λοιπά. Præter.perf. et plusq. perf.

Ἀόρις.α. Λεῖψον, λειψάτω. Δυϊκά. λείψατον, λειψάτων. Πληθυντ. λείψατε, λειψάτωσαν, καὶ ἀττικῶς λειψάντων. Indef. prim.

Ἀόρις.β. Λίβε, λιβέτω. Δυϊκά. λίβετον, λιβέτων. Πληθυντικά. λίβετε, λιβέτωσαν, καὶ ἀττικῶς λιβόντων. Indefi. secu.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Optatiuus actiuus.

Λείβοιμι, λείβοις, λείβοι. Δυϊκά. λείβοιτον, λειβοίτην. Πληθ. λείβοιμεν, καὶ δωρικῶς λείβοιμες. λείβοιτε, λείβοιεν.

Παρακει. Λελείφοιμι, λελείφοις, λελείφοι. Δυϊκά. λελείφοιτον καὶ ὑπερσ. τον, λελειφοίτην. Πληθυντικά. λελείφοιμεν, καὶ δωρικῶς λελείφοιμες. λελείφοιτε, λελείφοιεν. καὶ ἀττικῶς ἐλείφοιμι, ἐλείφοις, ἐλείφοι. Præter.perf. et plusq. perf.

Ἀόρις.α. Λείψαιμι, λείψαις, λείψαι. Δυϊκά. λείψαιτον, λειψαίτην. Πληθυντικά. λείψαιμεν. καὶ δωρικῶς λείψαιμες. λείψαιτε, λείψαιεν, αἰολικῶς καὶ ἀττικῶς λείψεια, λείψειας, λείψειε. Δυϊκά. λειψειάτον, λειψειάτην. Πληθυντικά. λειψείαμεν, λειψείατε, λείψειαν. Indefi.prim.

Ἀόριστος β.

Indefinitum secundum. ἀόρ. β. Λίβοιμι, λίβοις, λίβοι. Δυϊκά. λίβοιτον, λιβοίτην. Πληθυν. λίβοιμεν, καὶ δωρικῶς λίβοιμες. λίβοιτε, λίβοιεν.

Futur. prim. Μέλλ. α. Λείψοιμι, λείψοις, λείψοι. Δυϊ. Λείψοιτον, λειψοίτην. Πλ. Λείψοιμεν, καὶ δωρικῶς λείψοιμες. λείψοιτε, λείψοιεν.

Futurum secundum. Μέλλ. β. Λιβοῖμι, λιβοῖς, λιβοῖ. Δυϊκά. Λιβοῖτον, λιβοίτην. Πληθ. Λιβοῖμεν, καὶ δωρικῶς λιβοῖμες. λιβοῖτε, λιβοῖεν.

Subiunctiuus. Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

ἐὰν Λείβω, λείβῃς, λείβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λείβητον, λείβητον. Πληθυντικά. ἐὰν λείβωμεν, καὶ δωρικῶς λείβωμες. λείβητε, λείβωσι.

Præteritum plusquàm perfectum. Παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐὰν Λελείφω, λελείφῃς, λελείφῃ. Δυϊκά. ἐὰν λελείφητον, λελείφητον. Πληθυντικά. ἐὰν λελείφωμεν, καὶ δωρικῶς λελείφωμες, λελείφητε, λελείφωσι. καὶ ἀττικῶς, ἐὰν εἰλείφω, εἰλείφῃς, εἰλείφῃ.

Indefinitum primum. ἀόρισ. α. ἐὰν Λείψω, λείψῃς, λείψῃ. Δυϊκά. ἐὰν λείψητον, λείψητον. Πληθυντικά. ἐὰν λείψωμεν, καὶ δωρικῶς λείψωμες, λείψητε, λείψωσι.

Indefinitum secundum. ἀόρισ. β. ἐὰν Λίβω, λίβῃς, λίβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λίβητον, λίβητον. Πληθυντικά. ἐὰν λίβωμεν, καὶ δωρικῶς λίβωμες. λίβητε, λίβωσι.

Infinitiuus actiuus. Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Λείβειν κοινῶς. καὶ λεῖβεν δωρικῶς. καὶ λείβην αἰολικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λειβέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λειβέμεν ἰωνικῶς.

Præteritum perfectum. et plusquàm perfectum. Παρακ. καὶ ὑπερσ. Λελειφέναι, καὶ ἀττικῶς εἰλειφέναι. καὶ λελειφέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λελειφέμεν ἰωνικῶς.

Indefin. pri. ἀόρισ. α. Λεῖψαι κοινῶς. καὶ λειψέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λειψέμεν ἰωνικῶς.

Indefinitum secundum. ἀόρισ. β. Λιβεῖν κοινῶς. καὶ λιβέν δωρικῶς. καὶ λιβέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λιβέμεν, καὶ λιβέειν ἰωνικῶς.

Futur. prim. μέλλ. α. Λείψειν, sicut & præsens.

Futu. secun. μέλλ. β. Λιβεῖν, quemadmodum & secundus aoristus.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Indicatiuus passiuus. ΛΕίβομαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβει ἀττικῶς. καὶ λείβεαι ἰωνικῶς. λείβεται. Δυϊκά. λειβόμεθον, λείβεσθον, λείβεσθον. Πληθυντικά. λειβόμεθα κοινῶς, καὶ λειβόμεσθα δωρικῶς

δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς. λείβεσθε, λείβοντα.

παρατ. Ελειβόμην, ἐλείβου κοινῶς. καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς. καὶ ἐλεί βευ δωρικῶς. ἐλείβετο. Δ. ἐλειβόμεθον, ἐλείβεσθον, ἐλειβέσθην. Π. ἐλειβόμεθα κοινῶς. καὶ ἐλειβόμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς. ἐλείβεσθε, ἐλείβοντο. Præteritum imperfect.

παρακ. Λέλειμμαι, λέλειψαι, λέλειπται. Δ. λελείμμεθον, λέλειφθον, λέλειφθον. Π. λελείμμεθα κοινῶς. καὶ λελείμμεσθα δωρικῶς. καὶ ἰωνικῶς λέλειφθε, λελειμμένοι εἰσίν. καὶ ἰωνικῶς λελείφαται. ἀττικῶς uerò ἔλειμμαι, ἔλειψαι, ἔλειπται. Præt. perfe.

ὑπερσ. Ελελείμμην, ἐλέλειψο, ἐλέλειπτο. Δ. ἐλελείμμεθον, ἐλέλειφθον, ἐλελείφθην. Π. ἐλελείμμεθα κοινῶς. καὶ ἐλελείμμεσθα δωρικῶς. καὶ ἰωνικῶς ἐλέλειφθε. ἐλελειμμένοι ἦσαν. καὶ ἰωνικῶς ἐλελείφατο. ἀττικῶς uerò εἰλείμμην, εἴλειψο, εἴλειπτο. Præteritum plusquàm.

ἀόρ. α. Ελείφθην, ἐλείφθης, ἐλείφθη. Δ. ἐλείφθητον, ἐλειφθήτην. Π. ἐλείφθημεν. καὶ δωρικῶς ἐλείφθημες, ἐλείφθητε, ἐλείφθησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔλειφθεν. Indefin. pri.

ἀόρ. β. Ελίβην, ἐλίβης, ἐλίβη. Δ. ἐλίβητον, ἐλιβήτην. Π. ἐλίβημεν. καὶ δωρικῶς ἐλίβημες. ἐλίβητε, ἐλίβησαν. καὶ βοιωτικῶς ἔλιβεν. Indef. secun.

μέλλ. α. Λειφθήσομαι, λειφθήσῃ κοινῶς. καὶ λειφθήσει ἀττικῶς. καὶ λειφθήσεαι ἰωνικῶς. λειφθήσεται. Δ. λειφθησόμεθον, λειφθήσεσθον, λειφθήσεσθον. Π. λειφθησόμεθα. καὶ δωρικῶς λειφθησόμεσθα. λειφθήσεσθε. λειφθήσονται. Futur. pri.

μέλλ. β. Λιβήσομαι, λιβήσῃ κοινῶς. καὶ λιβήσει ἀττικῶς. καὶ λιβήσεαι ἰωνικῶς, λιβήσεται. Δ. λιβησόμεθον, λιβήσεσθον, λιβήσεσθον. Π. λιβησόμεθα, καὶ δωρικῶς λιβησόμεσθα. λιβήσεσθε. λιβήσονται, Futu. secun.

μετ' ὀλ. μέλλ. Λελείψομαι, λελείψῃ κοινῶς. καὶ λελείψει ἀττικῶς. καὶ λελείψεαι ἰωνικῶς. λελείψεται. Δ. λελειψόμεθον, λελείψεσθον, λελείψεσθον. Π. λελειψόμεθα. καὶ δωρικῶς λελειψόμεσθα. λελείψεσθε, λελείψονται. Mox futur.

Προστακτικὰ παθητικά. Ενεστῶς καὶ Παρατατικός.

Λείβου κοινῶς. καὶ λείβεο ἰωνικῶς. καὶ λείβευ δωρικῶς. λειβέσθω. Δυϊκά. λείβεσθον, λειβέσθων. Πλη. λείβεσθε, λειβέσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λειβέσθων. Imperatiuus passiuus.

L παρακ. καὶ

Præteritum plusquam perfectum. — παρακ. καὶ ὑπερσ. Λέλειψο, λελείφθω. Δ. λέλειφθον, λελείφθων. Π. λέλειφθε, λελείφθωσαν, καὶ ἀττικῶς ἔλειψο, ἐλελείφθω.

Indef. prim. — ἀόρ. α. Λείφθητι, λειφθήτω. Δ. λείφθητον, λειφθήτων. Π. λείφθητε, λειφθήτωσαν.

Indefi. secu. — ἀόρ. β. Λίβηθι, λιβήτω. Δυϊκά. λίβητον, λιβήτων. Π. λίβητε, λιβήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Optatiuus Passiuus. — Λειβοίμην, λείβοιο, λείβοιτο. Δ. λειβοίμεθον, λείβοισθον, λειβοίσθην. Π. λειβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειβοίμεσθα, λείβοισθε, λείβοιντο, καὶ ποιητικῶς λειβοίατο.

Præter. perf. et plusq. perf. — παρακ. καὶ ὑπερσ. Λελειμμένος εἴην, εἴης, εἴη. Δ. λελειμμένω, εἴητον, εἰήτην. Π. λελειμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν. καὶ ἀττικῶς ἐλελειμμένος εἴην, εἴης, εἴη. καὶ τὰ λοιπά.

Indefi. prim. — ἀόρ. α Λειφθείην, λειφθείης, λειφθείη. Δ. λειφθείητον, λειφθειήτην. Π. λειφθείημεν. καὶ δωρ. λειφθείημες. λειφθείητε, λειφθείησαν. καὶ συγκοπῇ λειφθεῖμεν, λειφθεῖτε, λειφθεῖεν.

Indefi. secu. — ἀόρ. β. Λιβείην, λιβείης, λιβείη. Δ. λιβείητον, λιβειήτην. Π. λιβείημεν. καὶ δωρικῶς λιβείημες. λιβείητε, λιβείησαν. καὶ συγκοπῇ λιβεῖμεν, λιβεῖτε, λιβεῖεν.

Futur. prim. — μέλλ. α. Λειφθησοίμην, λειφθήσοιο, λειφθήσοιτο. Δ. λειφθησοίμεθον, λειφθήσοισθον, λειφθησοίσθην. Π. λειφθησοίμεθα. καὶ δωρικῶς λειφθησοίμεσθα. λειφθήσοισθε, λειφθήσοιντο. καὶ ποιητικῶς λειφθησοίατο.

Futu. secun. — μέλλ. β. Λιβησοίμην, λιβήσοιο, λιβήσοιτο. Δ. λιβησοίμεθον, λιβήσοισθον, λιβησοίσθην. Π. λιβησοίμεθα. καὶ δωρικῶς λιβησοίμεσθα, λιβήσοισθε, λιβήσοιντο. καὶ ποιητικῶς λιβησοίατο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Subiunctiuus passiuus — ἐὰν Λείβωμαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβηαι ἰωνικῶς. λείβηται. Δ. ἐὰν λειβώμεθον, λείβησθον, λείβησθον. Π. ἐὰν λειβώμεθα, καὶ δωρικῶς λειβώμεσθα. λείβησθε, λείβωνται.

Præter. perf. et plusq. perf. — παρακ. καὶ ὑπερσ. Λελειμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. Δυϊκά. λελειμμένω ἐὰν ἦτον, ἦτον. Πλη. λελειμμένοι ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι. καὶ ἀττικῶς ἐλελειμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. καὶ τὰ λοιπά.

Indefinitum primum. — ἀόρ. α. ἐὰν Λειφθῶ, λειφθῇς, λειφθῇ. Δ. ἐὰν λειφθῆτον, λειφθῆτον. Π. ἐὰν λειφθῶμεν, καὶ δωρικῶς λειφθῶμες. λειφθῆτε, λειφθῶσι.

ἀόρ. β.

ἀόρ. β. ἐὰν λιβῶ, λιβῇς, λιβῇ. Δ. ἐὰν λιβῆτον, λιβῆτον. Γ. ἐὰν λιβῶμεν, καὶ δωρικῶς λιβῶμες. λιβῆτε, λιβῶσι. — Indefi. secu.

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεςὼς καὶ παρατατικός.

Λείβεσθαι. παρακ. καὶ ὑπερσ. λελεῖφθαι, καὶ ἀττικῶς εἰλεῖφθαι. ἀόρ. α. λειφθῆναι κοινῶς, καὶ λειφθήμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειφθῆμεν ἰωνικῶς. — Infinitiuus passiuus.

ἀόρ. β. Λιβῆναι κοινῶς, καὶ λιβήμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λιβῆμεν ἰωνικῶς.

μέλλ. α. Λειφθήσεσθαι. μέλλ. β. λιβήσεσθαι. μετ' ὀλί. μέλλ. λελείψεσθαι.

Οριστικὰ μέσα. Ενεςώς.

ΛΕίβομαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβει ἀττικῶς, καὶ λείβεαι ἰωνικῶς. λείβεται. καὶ τὰ λοιπά ad passiuorum similitudinem. — Indicatiuus medius.

παρατ. Ελειβόμην, ἐλείβου κοινῶς, καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλείβευ δωρικῶς. ἐλείβετο. — Præt. imper.

παρακ. Λέλοιβα, λέλοιβας, λέλοιβε. Δ. λελοίβατον, λελοίβατον. Π. λελοίβαμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβαμες. λελοίβατε, λελοίβασι. καὶ ἀττικῶς ἔλοιβα, ἔλοιβας, ἔλοιβε. — Præt. perf.

ὑπερσ. Ελελοίβειν, ἐλελοίβεις, ἐλελοίβει κοινῶς, καὶ ἐλελοίβεα ἐλελοίβεις. ἐλελοίβεε ἰωνικῶς, καὶ ἐλελοίβη, ἐλελοίβεις, ἐλελοίβη ἀττικῶς. Δυϊκά. ἐλελοίβειτον, ἐλελοιβείτην. Πληθυν. ἐλελοίβειμεν, καὶ δωρικῶς ἐλελοίβειμες, ἐλελοίβειτε, ἐλελοίβεισαν. καὶ ἀττικῶς ἐλοίβειν, ἐλοίβεις, ἐλοίβει. — Præt. plus.

ἀόρ. α. Ελειψάμην, ἐλείψω κοινῶς, καὶ ἐλείψαο ἰωνικῶς. ἐλείψατο. Δυϊκά. ἐλειψάμεθον, ἐλείψασθον, ἐλειψάσθην. Π. ἐλειψάμεθα. καὶ δωρικῶς ἐλειψάμεσθα. ἐλείψασθε, ἐλείψαντο. — Indefi. pri.

ἀόρ. β. Ελιβόμην, ἐλίβου κοινῶς, καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλίβευ δωρικῶς. ἐλίβετο. Δυϊκά. ἐλιβόμεθον, ἐλίβεσθον, ἐλιβέσθην. Πληθυν. ἐλιβόμεθα. καὶ δωρικῶς ἐλιβόμεσθα. ἐλίβεσθε, ἐλίβοντο. — Indef. secun.

μέλλ. α. Λείψομαι, λείψῃ κοινῶς, καὶ λείψει ἀττικῶς, καὶ λείψεαι ἰωνικῶς. λείψεται. — Futur. pri.

Futu.secun. μέλλ.β. Λιβοῦμαι, λιβῇ κοινῶς. καὶ λιβεῖ ἀττικῶς. καὶ λιβέεαι ἰωνικῶς. λιβεῖται.

Προσακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Imperatiuus medius. Λείβου κοινῶς. καὶ λείβεο ἰωνικῶς. καὶ λείβευ δωρ. λειβέσθω.

Præt. perfe. et plusquàm perfectum. παρακ. καὶ ὑπερσ. Λέλοιβε, λελοιβέτω. Δ. λελοιβετον, λελοιβέτων. Πλη. λελοίβετε, λελοιβέτωσαν. καὶ ἀττικῶς ἔλοιβε, εἰλοιβέτω.

Indefin. pri. ἀόρ. α. Λεῖψαι, λειψάσθω. Δ. λείψασθον, λειψάσθων. Π. λείψασθε, λειψάσθωσαν. καὶ ἀττικῶς λειψάσθων.

Indef. secun. ἀόρ. β. Λιβοῦ, λιβέσθω. Δ. λίβεσθον, λιβέσθων. Π. λίβεσθε, λιβέσθωσαν. καὶ ἀττικῶς λιβέσθων.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Optatiuus medius. Λειβοίμην. λείβοιο, λείβοιτο. Δ. λειβοίμεθον, λείβοισθον, λειβοίσθην, Π. λειβοίμεθα. καὶ δωρικῶς λειβοίμεσθα. λείβοισθε, λείβοιντο. καὶ ποιητικῶς λειβοίατο.

Præt. perfe. et plusquã. παρακ. καὶ ὑπερσ. Λελοίβοιμι, λελοίβοις, λελοίβοι. Δ. λελοίβοιτον, λελοιβοίτην. Π. λελοίβοιμεν. καὶ δωρικῶς λελοίβοιμες. λελοίβοιτε, λελοίβοιεν. καὶ ἀττικῶς εἰλοίβοιμι, εἰλοίβοις, εἰλοίβοι.

Indefin. pri. ἀόρ. α. Λειψαίμην, λείψαιο. λείψαιτο. Δ. λειψαίμεθον, λείψαισθον, λειψαίσθην. Π. λειψαίμεθα. καὶ δωρικῶς λειψαίμεσθα. λείψαισθε, λείψαιντο καὶ ποιητικῶς λειψαίατο.

Indef. secun. ἀόρ. β. Λιβοίμην, λίβοιο, λίβοιτο. Δ. λιβοίμεθον, λίβοισθον, λιβοίσθην. Π. λιβοίμεθα. καὶ δωρικῶς λιβοίμεσθα. λίβοισθε, λίβοιντο. καὶ ποιητικῶς λιβοίατο.

Futur. pri. μέλλ. α Λειψοίμην, λείψοιο, λείψοιτο. Δυϊκά. λειψοίμεθον, λείψοισθον, λειψοίσθην. Π λειψοίμεθα. καὶ δωρικ. λειψοίμεσθα. λείψοισθε, λείψοιντο. καὶ ποιητικῶς λειψοίατο.

Futu. secun. μέλλ. β. Λιβοίμην, λιβοῖο, λιβοῖτο. Δ. λιβοίμεθον, λίβοισθον, λιβοίσθην. Π. λιβοίμεθα. καὶ δωρικ. λιβοίμεσθα. λίβοισθε, λιβοῖντο. καὶ ποιητικῶς λιβοίατο.

Υποτακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Subiunctiuus medius. ἐὰν λείβωμαι, λείβῃ κοινῶς. καὶ λείβηαι ἰωνικῶς. λείβηται. καὶ τὰ λοιπά.

παρακ. καὶ ἐὰν Λελοίβω, λελοίβῃς, λελοίβῃ, Δ. ἐὰν λελοίβητον,

ὑπερσυν. τον, λελοίβητον. Πληθυντικά. ἐὰν λελοίβωμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβωμες. λελοίβητε, λελοίβωσι. καὶ ἀττικῶς ἐὰν ἐλλοίβω, ἐλλοίβῃς, ἐλλοίβῃ.

Αόρισ. α. ἐὰν Λείψωμαι, λείψῃ κοινῶς. καὶ λείψηαι ἰωνικῶς. λείψηται. Δυϊκά. ἐὰν λειψώμεθον, λείψησθον, λείψησθον. Πληθυντικά. ἐὰν λειψώμεθα, καὶ δωρικῶς λειψώμεσθα. λείψησθε, λείψωνται. — Indefinitum primum.

Αόρισ. β. ἐὰν Λίβωμαι, λίβῃ κοινῶς. καὶ λίβηαι ἰωνικῶς. λίβηται. Δυϊκά. ἐὰν λιβώμεθον, λίβησθον, λίβησθον. Πληθυντικά. ἐὰν λιβώμεθα, καὶ δωρικῶς λιβώμεσθα. λίβησθε, λίβωνται. — Indefinitum secundum.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατατικός. — Infinitiuus medius.

Λείβεσθαι. Παρακείμενος. καὶ ὑπερσυντέλικος. λελοιβέναι κοινῶς. καὶ ἐλλοιβέναι ἀττικῶς, καὶ λελοιβέμεναι δωρικῶς, καὶ ἀττικῶς, καὶ λελοιβέμεν ἰωνικῶς.

Αόριστος α. λείψασθαι — Αόριστος β. λιβέσθαι.

Μέλλων α. λείψεσθαι. — Μέλλων β. λιβεῖσθαι.

Exempla aliorum uerborum grauitonorũ per tria genera distincta, actiuum scilicet, passiuum, & mediũ, in modo indicatiuo tantum.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Exempla primæ coniugationis. Verto.

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	μέσα.
Ενεστώς.	Τρέπω.	τρέπομαι.	τρέπομαι.
Παρατ.	ἔτρεφον.	ἐτρεπόμην.	ἐτρεπόμην.
Παρακ.	τέτρεφα.	τέτραμμαι.	τέτροπα.
ἀττικῶς	τέτροφα.		
ὑπερσυν.	ἐτετρέφειν.	ἐτετράμμην.	ἐτετρόπειν.
ἀττικῶς	ἐτετρόφειν.		
Αόρισ. α.	ἔτρεψα.	ἐτρέφθην.	ἐτρεψάμην.
Αόρισ. β.	ἔτραπον.	ἐτράπην.	ἐτραπόμην.
Μέλλ. α.	τρέψω.	τρεφθήσομαι.	τρέψομαι.
Μέλλ. β.	τραπῶ.	τραπήσομαι.	τραποῦμαι.
Μετ' ὀλίγον μέλλων.		τετράψομαι.	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Scribo.	Ἐνεστώς. Γράφω.	γράφομαι.	γράφομαι.
	Παρατ. ἔγραφον.	ἐγραφόμην.	ἐγραφόμην.
	Παρακ. γέγραφα.	γέγραμμαι.	γέγραφα.
	Ὑπερσυν. ἐγεγράφειν.	ἐγεγράμμην.	ἐγεγράφειν.
	Ἀόρισ. α. ἔγραψα.	ἐγράφθην.	ἐγραψάμην.
	Ἀόρισ. β. ἔγραφον.	ἐγράφην.	ἐγραφόμην.
	Μέλλ. α. γράψω.	γραφθήσομαι.	γράψομαι.
	Μέλλ. β. γραφῶ.	γραφήσομαι.	γραφοῦμαι.
	Μετ' ὀλίγον μέλλων.	γεγράψομαι.	

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Secunda coniugatio. Dico.	Ἐνεστώς. Λέγω.	λέγομαι.	λέγομαι.
	παρατ. ἔλεγον.	ἐλεγόμην.	ἐλεγόμην.
	παρακ. λέλεχα.	λέλεγμαι.	λέλογα.
	ἀττικῶς λέλοχα.		
	Ὑπερσυν. ἐλελέχειν.	ἐλελέγμην.	ἐλελόγειν.
	ἀττικῶς ἐλελόχειν.		
	ἀόρισ. α. ἔλεξα.	ἐλέχθην.	ἐλεξάμην.
	ἀόρισ. β. ἔλεγον.	ἐλέγην.	ἐλεγόμην.
	μέλλ. α. λέξω.	λεχθήσομαι.	λέξομαι.
	μέλλ. β. λεγῶ.	λεγήσομαι.	λεγοῦμαι.
	μετ' ὀλίγον μέλλων.	λελέξομαι.	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	μέσα.
Mordeo.	Ἐνεστώς. Δήκω.	δήκομαι.	δήκομαι.
	Παρατ. ἔδηκον.	ἐδηκόμην.	ἐδηκόμην.
	Παρακ. δέδηχα.	δέδηγμαι.	δέδηκα.
	Ὑπερσυν. ἐδεδήχειν.	ἐδεδήγμην.	ἐδεδήκειν.
	ἀόρισ. α. ἔδηξα.	ἐδήχθην.	ἐδηξάμην.
	ἀόρισ. β. ἔδακον.	ἐδάκην.	ἐδακόμην.
	Μέλλ. α. δήξω.	δηχθήσομαι.	δήξομαι.
	Μέλλ. β. δακῶ.	δακήσομαι.	δακοῦμαι.
	Μετ' ὀλίγον μέλλων.	δεδήξομαι.	

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ενεστώς. Τρύχω.	τρύχομαι.	τρύχομαι.	Vexo.
παρατ. ἔτρυχον.	ἐτρυχόμην.	ἐτρυχόμην.	
Παρακει. τέτρυχα.	τέτρυγμαι.	τέτρυχα.	
Υπερσυν. ἐτετρύχειν.	ἐτετρύγμην.	ἐτετρύχειν.	
Αόρισ. α. ἔτρυχα.	ἐτρύχθην.	ἐτρυξάμην.	
Αόρισ. β. ἔτρυχον.	ἐτρύχην.	ἐτρυχόμην.	
Μέλλ. α. τρύξω.	τρυχθήσομαι.	τρύξομαι.	
Μέλλ. β. τρυχῶ.	τρυχήσομαι.	τρυχοῦμαι.	
Μετ' ὀλίγον μέλλων.	τετρύξομαι.		

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	Tertia con-iugatio.
Ενεστώς. Ἄδω.	ἄδομαι.	ἄδομαι.	
Παρατ. ἦδον.	ἠδόμην.	ἠδόμην.	Cano.
Παρακ. ᾖκα.	ᾖσμαι.	ᾖδα.	
Υπερσυν. ᾔκειν.	ᾔσμην.	ᾔδειν.	
Αόρισ. α. ᾖσα.	ᾔσθην.	ᾐσάμην.	
Αόρισ. β. ᾖδον.	ᾔδην.	ᾐδόμην.	
Μέλλ. α, ἄσω.	ᾀσθήσομαι.	ἄσομαι.	
Μέλλ. β. ᾀδῶ.	ᾀδήσομαι.	ᾀδοῦμαι.	
Μετ' ὀλίγον μέλλων.	ᾔσομαι.		

Ενεργητικά.	Παθητικά	Μέσα.	
Ενεστώς. Πείθω.	πείθομαι.	πείθομαι.	Suadeo.
Παρατ. ἔπειθον.	ἐπειθόμην.	ἐπειθόμην.	
Παρακει. πέπεικα.	πέπεισμαι.	πέποιθα.	
Υπερσυν. ἐπεπείκειν.	ἐπεπείσμην.	ἐπεποίθειν.	
Αόρισ. α. ἔπεισα.	ἐπείσθην.	ἐπεισάμην.	
Αόρισ. β. ἔπιθον.	ἐπίθην.	ἐπιθόμην.	
Μέλλ. α. πείσω.	πεισθήσομαι.	πείσομαι.	
Μέλλ. β. πιθῶ.	πιθήσομαι.	πιθοῦμαι.	
Μετ' ὀλίγον μέλλων.	πεπείσομαι.		

	Ενεργητικά.	παθητικά.	Μέσα.
Venio.	Ενεστώς. Ελευθῶ.	ἐλεύθομαι.	ἐλεύθομαι.
	Παρατ. ἤλευθον.	ἠλευθόμην.	ἠλευθόμην.
	Παρακ. ἤλευκα.	ἤλευσμαι.	ἤλευθα.
	ἀττικῶς ἐλήλυκα.	ἐλήλυσμαι.	ἐλήλυθα.
	ὑπερσυν. ἠλεύκειν.	ἠλεύσμην.	ἠλεύθειν.
	ἀττικῶς ἐληλύκειν.	ἐληλύσμην.	ἐληλύθειν.
	ἀόρις. α. ἤλευσα.	ἠλεύσθην.	ἠλευσάμην.
	ἀόρ. β. ἤλυθον.	ἠλύθην.	ἠλυθόμην.
	συγκοπῇ ἦλθον.		ἠλθόμην.
	Μέλλ. α. ἐλεύσω.	ἐλευσθήσομαι.	ἐλεύσομαι.
	Μέλλ. β. ἐλυθῶ, καὶ ἐλθῶ.	ἐλυθήσομαι.	ἐλυθοῦμαι, καὶ ἐλεθοῦμαι.
	μετ' ὀλίγον μέλλων.	ἠλεύσομαι.	
	καὶ ἀττικῶς	ἐληλύσομαι.	

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Quarta coniugatio. Dissero.	Ενεστώς. Φράζω.	φράζομαι.	φράζομαι.
	Παρατ. ἔφραζον.	ἐφραζόμην.	ἐφραζόμην.
	Παρακ. πέφρακα.	πέφρασμαι.	πέφραδα.
	ὑπερσυν. ἐπεφράκειν.	ἐπεφράσμην.	ἐπεφράδειν.
	Αόρις. α. ἔφρασα.	ἐφράσθην.	ἐφρασάμην.
	Αόρις. β. ἔφραδον.	ἐφράδην.	ἐφραδόμην.
	Μέλλ. α. φράσω.	φρασθήσομαι.	φράσομαι.
	Μέλλ. β. φραδῶ.	φραδήσομαι.	φραδοῦμαι.
	Μετ' ὀλίγον μέλλων.	πεφράσομαι.	

	Ενεργητικά.	παθητικά.	Μέσα.
Fodio.	Ενεστώς. Ορύσσω.	ὀρύσσομαι.	ὀρύσσομαι.
	Παρατ. ὤρυσσον.	ὠρυσσόμην.	ὠρυσσόμην.
	Παρακ. ὤρυχα.	ὤρυγμαι.	ὤρυγα.
	ἀττικῶς ὀρώρυχα.	ὀρώρυγμαι.	ὀρώρυγα.
	Υπερσυν. ὠρύχειν.	ὠρύγμην.	ὠρύγειν.
	ἀττικῶς ὠρωρύχειν.	ὠρωρύγμην.	ὀρωρύγειν.
	Αόρις. α. ὤρυξα.	ὠρύχθην.	ὠρυξάμην.
	Αόρις. β. ὤρυγον.	ὠρύγην.	ὠρυγόμην.

Μέλλων. α.

μέλλ. α. ὀρύξω.	ὀρυχθήσομαι.	ὀρύξομαι.
μέλλ. β. ὀρυγῶ.	ὀρυγήσομαι.	ὀρυγοῦμαι.
μετ' ὀλίγον μέλλ.	ὀρύξομαι.	καὶ ἀττικῶς ὀρωρύξομαι.

ΠΕΜΠΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Quinta coniugatio.

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ενεστῶς.	Ψάλλω.	ψάλλομαι.	ψάλλομαι	Canto.
παρατ.	ἔψαλλον.	ἐψαλλόμην.	ἐψαλλόμην.	
παρακ.	ἔψαλκα.	ἔψαλμαι.	ἔψαλα.	
ὑπερσ.	ἐψάλκειν.	ἐψάλμην.	ἐψάλειν.	
ἀόρ. α.	ἔψηλα.	ἐψάλθην.	ἐψηλάμην.	
ἀόρ. β.	ἔψαλον.	ἐψάλην.	ἐψαλόμην.	
μέλλ. α.	ψαλῶ.	ψαλθήσομαι.	ψαλοῦμαι.	
μέλλ. β.	ψαλῶ.	ψαλήσομαι.	ψαλοῦμαι.	
μετ' ὀλίγον μέλλων.		ἐψάλσομαι.		

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ενεστῶς.	Στέλλω.	στέλλομαι.	στέλλομαι.	Mitto.
παρατ.	ἔστελλον.	ἐστελλόμην.	ἐστελλόμην.	
παρακ.	ἔσταλκα.	ἔσταλμαι.	ἔστολα.	
ὑπερσ.	ἐστάλκειν.	ἐστάλμην.	ἐστόλειν.	
ἀόρ. α.	ἔστειλα.	ἐστάλθην.	ἐσταλάμην.	
ἀόρ. β.	ἔσταλον.	ἐστάλην.	ἐσταλόμην.	
μέλλ. α.	στελῶ.	σταλθήσομαι.	στελοῦμαι.	
μέλλ. β.	σταλῶ.	σταλήσομαι.	σταλοῦμαι.	
μετ' ὀλίγον μέλλων.		ἐστάλσομαι.		

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ενεστῶς.	Κάμνω.	κάμνομαι.	κάμνομαι.	Laboro.
παρατ.	ἔκαμνον.	ἐκαμνόμην.	ἐκαμνόμην.	
παρακ.	κεκάμηκα.	κεκάμημαι.	κέκαμα.	
συγκοπή	κέκμηκα.	κέκμημαι.		
ὑπερσ.	ἐκεκαμήκειν.	ἐκεκαμήμην.	ἐκεκάμειν.	
συγκοπή	ἐκεκμήκειν.	ἐκεκμήμην.		
ἀόρ. α.	ἔκημα.	ἐκαμήθην.	ἐκημάμην.	
συγκοπή		ἐκμήθην.		
ἀόρ. β.	ἔκαμον.	ἐκάμην.	ἐκαμόμην.	

M μέλλ. α.

		Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
	μέλλ. α.	καμῶ.	καμηθήσομαι.	καμοῦμαι.
	συγκοπή		κμηθήσομαι.	
	μέλλ. β.	καμῶ.	καμήσομαι.	καμοῦμαι.
	μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.		κεκαμήσομαι.	
	συγκοπή		κεκμήσομαι.	
		Ενεργητικά.	παθητικά.	Μέσα.
Incido.	Ενεστῶς.	Τέμνω.	τέμνομαι.	τέμνομαι.
	παρατ.	ἔτεμνον.	ἐτεμνόμην.	ἐτεμνόμην.
	παρακ.	τετέμηκα.	τετέμημαι.	τέτομα.
	συγκοπή	τέτμηκα.	τέτμημαι.	
	ὑπερσ.	ἐτετεμήκειν.	ἐτετεμήμην.	ἐτετόμειν.
	συγκοπή	ἐτετμήκειν.	ἐτετμήμην.	
	ἀόρ. α.	ἔτεμα.	ἐτεμήθην.	ἐτεμάμην.
	συγκοπή		ἐτμήθην.	
	ἀόρ. β.	ἔταμον.	ἐτάμην.	ἐταμόμην.
	μέλλ. α.	τεμῶ.	τεμηθήσομαι.	τεμοῦμαι.
	συγκοπή		τμηθήσομαι.	
	μέλλ. β.	ταμῶ.	ταμήσομαι.	ταμοῦμαι.
	μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.		τετεμήσομαι.	
	συγκοπή		τετμήσομαι.	
		Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ostendo.	Ενεστῶς.	Φαίνω.	φαίνομαι.	φαίνομαι.
	παρατ.	ἔφαινον.	ἐφαινόμην.	ἐφαινόμην.
	παρακ.	πέφαγκα.	πέφαμμαι.	πέφηνα.
	ὑπερσ.	ἐπεφάγκειν.	ἐπεφάμμην.	ἐπεφήνειν.
	ἀόρ. α.	ἔφηνα.	ἐφάνθην.	ἐφηνάμην.
	ἀόρ. β.	ἔφανον.	ἐφάνην.	ἐφανόμην.
	μέλλ. α.	φανῶ.	φανθήσομαι.	φανοῦμαι.
	μέλλ. β.	φανῶ.	φανήσομαι.	φανοῦμαι.
	μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.		πεφάνσομαι.	
		Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Inclino.	Ενεστῶς.	Κλίνω.	κλίνομαι.	κλίνομαι.
	παρατ.	ἔκλινον.	ἐκλινόμην.	ἐκλινόμην.
	παρακ.	κέκλικα.	κέκλιμαι.	κέκλινα.
	ὑπερσ.	ἐκεκλίκειν.	ἐκεκλίμην.	ἐκεκλίνειν.
	ἀόρ. α.	ἔκλινα.	ἐκλίθην.	ἐκλινάμην.

ἀόρ. β.	ἔκλινον.	ἐκλίνην.	ἐκλινόμην.	
μέλλ. α.	κλινῶ.	κλιθήσομαι.	κλινοῦμαι.	
μέλλ. β.	κλινῶ.	κλινήσομαι.	κλινοῦμαι.	
μετ' ὀλίγον μέλλων.		κεκλίσομαι.		

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ενεστώς.	Σπείρω.	σπείρομαι.	σπείρομαι.	Semino.
παρατ.	ἔσπειρον.	ἐσπειρόμην.	ἐσπειρόμην.	
παρακ.	ἔσπαρκα.	ἔσπαρμαι.	ἔσπορα.	
ὑπερσ.	ἐσπάρκειν.	ἐσπάρμην.	ἐσπόρειν.	
ἀόρ. α.	ἔσπειρα.	ἐσπάρθην.	ἐσπειράμην.	
ἀόρ. β.	ἔσπαρον.	ἐσπάρην.	ἐσπαρόμην.	
μέλλ. α.	σπερῶ.	σπαρθήσομαι,	σπεροῦμαι.	
μέλλ. β.	σπορῶ.	σπαρήσομαι.	σπαροῦμαι.	
μετ' ὀλίγον μέλλων.		ἐσπάρσομαι.		

ΕΚΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ενεργητικά	Παθητικά.	Μέσα.	Sexta coniugatio. Audio.
Ενεστώς.	Ακούω	ἀκούομαι.	ἀκούομαι.	
παρατ.	ἤκουον.	ἠκουόμην.	ἠκουόμην.	
παρακ.	ἤκουκα.	ἤκουσμαι.	ἤκουα.	
ἀττικῶς.	ἀκήκοκα.	ἀκήκοσμαι.	ἀκήκοα.	
ὑπερσ.	ἠκούκειν.	ἠκούσμην.	ἠκούειν.	
ἀττικῶς	ἠκηκόκειν.	ἠκηκόσμην.	ἠκηκόειν.	
ἀόρ. α.	ἤκουσα.	ἠκούσθην.	ἠκουσάμην.	
μέλλ. α.	ἀκούσω.	ἀκουσθήσομαι.	ἀκούσομαι.	
μετ' ὀλίγον μέλλων.		ἠκούσομαι.		
ἀττικῶς		ἀκηκόσομαι.		

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ενεστώς.	Παύω.	παύομαι.	παύομαι.	Sedo.
παρατ.	ἔπαυον.	ἐπαυόμην.	ἐπαυόμην.	
παρακ.	πέπαυκα.	πέπαυμαι.	πέπαυα.	
ὑπερσ.	ἐπεπαύκειν.	ἐπεπαύμην.	ἐπεπαύειν.	
ἀόρ. α.	ἔπαυσα.	ἐπαύθην.	ἐπαυσάμην.	
ἀόρ. β.	ἔπαον.	ἐπάην.	ἐπαόμην.	
μέλλ. α.	παύσω.	παυθήσομαι.	παύσομαι.	

μέλλ.β. Παῶ.	παύσομαι.	παοῦμαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων	πεπαύσομαι.	

Exempla hæc, etsi omnia in usu non sunt, posita tamen sunt, ut habeamus formam grauitonorum uerborum regulariter declinandorum, quæ si uariare uellemus, talis esset eorum inflexio.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

De uerbis circunflexis.

TA περισπώμενα ῥήματα, hoc est, circunflexa uerba à sexta coniugatione grauitonorum fiunt, non tamen ab omnibus uerbis, sed ab his solũ quæ in penultima habent siue ε. siue α. siue ο. ut ποιέω, βοάω, χρυσόω.

Circunflexa quare dicta.

Et dicuntur circunflexa eò quòd habeant circunflexum accentum in ultima, à qua omnis ratio accentus pendet. ut ποιῶ. βοῶ. χρυσῶ. Patiuntur autem synęresim in præsenti & præterito imperfecto modi indicatiui, quæ quidem tempora in alijs modis, & etiam participijs simul uariantur, ut in grauitonis dictum est.

Annotatio.

Sed sciendum synæresim pro crasi poni, & ex præcedente uocali breui fieri semper, quemadmodum & in nominibus synæresiatis declaratum est.

Circunflexorum uariæ coniugationes.

Et cum in his uerbis uariæ sint synæreses, uarias coniugationes esse oportet, quæ per supradictas treis uocaleis distinguuntur, quas χαρακτηριστικὰ hoc est, formatiuas literas appellare possumus, quemadmodum & consonanteis in grauitonis. Per ea enim cognoscimus unumquodq; uerbum quotę sit coniugationis.

Dionysius Thrax.

Quibusdam tamen placet, quemadmodum Dionysius Thrax affirmat, ut per extremam secundarum personarum huiusmodi coniugationes distinguantur. Nam prima coniugatio in εις. per synæresim facit secundam personam contractam. ut ποιεῖς. Secunda in ᾳς. subscripto ι. βοᾷς. Tertia in οις. χρυσοῖς. Esto igitur ε. χαρακτηρικὸν primæ coniugationis circunflexorũ. α. secundæ. ο. tertię. Quę quidem seruantur in omnibus modis, tam actiuorum, quàm passiuorum, quantũ ipsa natura fert, & si cõmunes synęresiũ regulę aduersari uideantur. proprias enim ac

distinctas

distinctas synæreseis habet unaquæque circunflexorum coniugatio. In quibus uerbis omnibus aduertendum est, futurum in σω. desinens, superare præsens una syllaba: si præcepta quorundam sequi uolumus, qui scribunt, ποιήσω, βοήσω, χρυσώσω, & alia huiusmodi esse à circunflexis. Sed analogia postulat, ut futura sint à grauitonis proprijs circunflexorum, mutatis ε. & α. in η. & ο. in ω. ut ποιέω, ποιήσω. βοάω, βοήσω. χρυσόω, χρυσώσω. Licet in quibusdam maneant immutabiles. ut τελέω, τελέσω. γελάω, γελάσω. ὀνόω, ὀνόσω, & alia. Futura circunflexor.

Penultima etiam futuri seruatur in præterito perfecto, & præterito plusquàmperfecto, & in primo aoristo in omnibus uerbis circunflexis. ut ποιήσω, πεποίηκα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα. βοήσω, βεβόηκα, ἐβεβοήκειν, ἐβόησα. χρυσώσω, κεχρύσωκα, ἐκεχρυσώκειν, ἐχρύσωσα. De quibus omnibus singulatim dicendum est. Penultima futuri.

DE PRIMA CONIVGATIONE CIRCVNFLEXORVM.

Prima igitur coniugatio circunflexorũ à uerbis sextæ coniug. grauitonorũ in εω. desinentibus, per synæresim fit. ut ποιέω, ποιῶ. cuius secunda persona & tertia in ει. diphthongum propriam desinunt. ut ποιεῖς, ποιεῖ. Et habet in futuro ante σω. η. hoc est, quum præsens longam habeat penultimam, siue natura, siue positione. ut οἰκῶ, οἰκήσω. ποιῶ, ποιήσω. ἀθλῶ, ἀθλήσω. Excipitur νεικῶ, νεικέσω, quod contendo significat. Νικῶ enim νικήσω secundæ coniugationis est. Excipitur & ἀρκῶ. ἀρκέσω. Etiam quum præsens in ω. purum desiuerit, futurum habebit η. ante σω. ut νοῶ, νοήσω. Etiam si ancipitem habuerit præsens in penultima, ut φιλῶ, φιλήσω. κιχῶ, κιχήσω. præter ἀρῶ, ἀρέσω, & καλῶ, καλέσω. Etiam uerba deriuata à nominibus masculinis in ος. desinentibus. ut κτύπος, κτυπῶ, κτυπήσω. δοῦπος, δουπῶ, δουπήσω. Etiam decomposita. ut οἰκονόμος, οἰκονομῶ, οἰκονομήσω. Etiã à grauitonis uerbis in circunflexa deducta. ut οἰκτείρω, οἰκτερῶ, οἰκτερήσω. ἴλκω, ἰλκῶ, ἰλκήσω. Etiam quæ indifferenter sunt & primæ & secundæ coniugationis. ut ξυρῶ, ξυρεῖς, καὶ ξυρᾷς, ξυρήσω. ἰλεῶ, ἰλεεῖς, καὶ ἰλεᾷς, ἰλεήσω. χρεῶ, χρεεῖς, καὶ χρᾷς, χρεήσω. Etiam monosyllaba. ut σχῶ, σχήσω. ῥῶ, ῥήσω.

Prima coniugatio. Verba in ω. purum. Deriuatiua. Decomposita. Monosyllaba.

μυῶ μυήσω. Quæ uerò nihil horum habent, & penultima præsentis aut in ι. aut in ο. desinat, per ισω. faciũt futurum. ut τελῶ, τελέσω. ὀλῶ, ὀλέσω. Excipiuntur μολῶ, μολήσω. τορῶ, τορήσω. ὠφελῶ, ὠφελήσω.

Quæ futurum habeãt indifferens.

Hæc aũt adnotantur, quæ indifferens habent futurũ. καλῶ, καλέσω, καὶ καλήσω. φρονῶ, φρονέσω, καὶ φρονήσω. κορῶ, κορέσω, καὶ κορήσω. φορῶ, φορέσω, καὶ φορήσω. αἰνῶ, αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. πονῶ, πονέσω, καὶ πονήσω. Πονέσω quidem, si ad corpus referamus: πονήσω uerò, si ad animã.

Dissyllaba.

Et aduerte, dissyllaba in hac prima cõiugatione ex cõmuni usu non pati synæresim in prima pers. singul. præsentis tẽporis.

Regula.

Nam regula est, ὅτι οὐδέποτε ῥῆμα ὁριστικὸν εἰς ω. λῆγον μονοσύλλαβον εὑρίσκεται ἐν χρήσει, χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῶσι δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων. οἷον δρῶ, θλῶ, κλῶ. hoc est, quod nunquàm uerbum indicatiuum in ω. desinens monosyllabum inuenitur in usu, nisi inueniantur secundæ coniugationis circunflexorum. ut δρῶ, θλῶ, κλῶ. &c. Neq; in prima plurali, neq; in tertia. Non enim dicimus πλέω, πλῶ, neq; πλέομεν, πλοῦμεν, neque πλέουσι, πλοῦσι. & ut plurimum accipere υ. in futuro. ut πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. νέω, νεύσω

Synæreses huius coniugationis.

Synæreses autem huius cõiugationis, quæ semper ex ε. & sequente uocali fiũt, hæ sunt: scilicet ει. ου. οι. ῃ. η. ω. sicut in primo tractatu dictum est.

De Optatiuo actiuo circunflexorum uerborum.

Optatiui circunflexorum actiui, fiunt à genitiuis suorum participiorum omnes: quemadmodum & grauitonos fieri monstrauimus. ut ποιέοντος, ποιέοιμι. sic à ποιοῦντος, ποιοῖμι. extrema scilicet in μι. conuersa, & abiecto ν. deinde addito ι. penultimæ uocali. υ. tamen ex ου. diphthongo prius expuncto: quum tres uocales in eadem syllaba minime possint actu consistere. In secunda uerò cõiugatione etiam à genitiuo participij contracti fit: diuerso tamen modo, quum penultima uocalis genitiui etiam diuersa fit. ut βοάοντος, βοῶντος. τος. enim in μι. & ν. consonante expuncta, ac ι. penultimæ uocali subscripto, fit βοῷμι, βοῷς, βοῷ. At in tertia quidem coniugatione similis erit formandi ratio, qualem in prima diximus: quandoquidem

dem & utriusque genitiui contracti eadem est literatura. ut ποιοῦντος, χρυσοῦντος. unde χρυσοίμι, χρυσοῖς, χρυσοῖ.

Possumus tamen huiusmodi optatiuos contractos à propriis perfectis deducere. hoc est, ποιέοιμοι, βοάοιμι, χρυσόοιμι, abiicientes primum ι. ex penultima diphthongi οι. Deinde contrahentes ε. & ο. si primæ sint coniugationis, rursus in οι. diphthongum. & duo οο. Item in οι. si sint tertiæ. ut ποιέομι, ποιοῖμι, χρυσόομι, χρυσοῖμι. At si secundæ sint coniugationis, contractis prius α. & ο. in ω. μέγα, ι. iterum sumendum est per synæresim, ut in penultima omnino fiat diphthongus διὰ τοῦ ι. ut βοάοιμι, βοῷμι.

Quo in loco dicet aliquis: Quur ex ε. & ο. & ex duobus οο. fit synæresis in οι. quum aliàs per communem regulam synæresium utrobique in ου. contrahantur κοινῶς. Ad quod respondetur, optatiuos omneis in penultima diphhthongũ adpetere, quæ ex ι. subiunctiua uocali consistat. Nam regulæ quædam sunt peculiares, quæ quibusdam in locis habent priuilegiorum uim, communeisque regulas superant: sicut etiam in principio declinationũ diximus nominum contractorum, quum de duali numero tractaremus, uidelicet τοῖν δημοσθενέοιν. ubi ι. prius expuncto, ac ε. & ο. rursus in οι. diphthongum contractis, fit δημοσθενοῖν. Quoniam omnem datiuum dualem in diphthongum διὰ τοῦ ι. siue propriam siue impropriam desinere opus est.

Quæstio.

Datiuus in ι.

Atque iterum quæri potest: Si igitur huiusmodi optatiui diphthongum διὰ τοῦ ι. natura omnino adpetunt, quur non potius altera uocalis eliditur, quæ ι. præcedit, & ex ea quæ remanet & ι. subsequente fiat synæresis? Respondetur, synæresin fieri non posse, nisi ex duabus uocalibus, quæ monophthongi sint, ac puræ, hoc est, nulla intercedente aut uocali aut consonante. ut ποιέομαι, ποιοῦμαι. βοάομαι, βοῶμαι.

Altera quæstio.

At ubi euenerit, ut ex quapiam diphthongo synæresis fiat, sciendum, præpositiuã uocalem diphthongi omnino esse suscipiendam: quum in ipsa diphthongo tanquàm principalis ac domina primum obtineat locum. Subiunctiuam uerò, siue ἰῶτα sit siue υ. ψιλόν prorsus abiiciendã, utpote adpendicẽ, & præpositiuis uocalibus subiectã: ut ex ipsa præpositiua uocali & monophthongo, quæ fortè ei adhæserit, contractio

Annotatio.

contractio fiat. ut ποιέοιμι, ποιοῖμι. nisi in α. crasin fieri contingat, aut in ε. aut in ω. μέγα, quia tūc huiusmodi uocales per synæresin ι. sibi adscſcunt, ut ex se & eo diphthongus impropria fiat. ut βοάας, βοᾷς. ποιέῃς, ποιῇς. βοάοιμι, βοῷμι.

Adnotatiuncula. Quare sciri uelim, in uerbis circunflexis, ac etiam in nominibus contractis, has esse ueras synæresium formandarum regulas, quas ab antiquis grammaticis excerpsimus. Sed de hoc etiam ἐν τῷ περὶ παθῶν τοῦ Τρύφωνος, in fine huius tractatus aliqua dicemus. Hæc igitur communis sit inflexio ἐντελῶς, καὶ κατὰ κρᾶσιν. hoc est, ποιέοιμι, ποιοῖμι, ποιέοις ποιοῖς, ποιέοι ποιοῖ.

Attici et Aeoles. Dores. Nam Attici & Aeoles, uertentes μι. in ην. puram, dicunt ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη: sicut τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη. Dores uerò non solum μι. in ην. sed etiam οι. penultimam diphthongum propriam in ῳ. impropriam uertentes, dicunt ποιῴην, ποιῴης, ποιῴη. & sic in alijs circunflexorum coniugationibus. Aduertendum est etiam, tertiam personam pluralem secundum hos non in εν. sed in σαν. desinere, quum penultima primæ pluralis sit η. monophthongus: sicut in passiuis aoristis dictum est. ut ποιοίημεν ποιοίησαν, ποιῴημεν ποιῴησαν.

Hoc quoque aduertendum est, Atticos & Aeoles in modo optatiuo actiuo circunflexorum, proprium facere primum aoristum: quemadmodum & in grauitonis. hoc est, ποιήσεια, ποιήσειας, ποιήσειε, sicut τύψεια, τύψειας, τύψειε.

Κοινῶς μὲν οὕτως.

Ενεστὼς καὶ Παρατατικός

Exemplum primæ coniugationis.

Ενικά.	Ποιέοιμι, ποιοῖμι.	ποιέοις, ποιοῖς.	ποιέοι, ποιοῖ.
Δυϊκά.		ποιέοιτον, ποιοῖτον.	ποιεοίτην, οίτην.
Πληθ.	ποιέοιμεν, ποιοῖμεν.	ποιέοιτε, ποιοῖτε.	ποιέοιεν, ποιοῖεν.

Αττικῶς καὶ αἰολικῶς οὕτως.

Ενικά.	Ποιοίην.	ποιοίης.	ποιοίη.
Δυϊκά.		ποιοίητον.	ποιοιήτην.
Πληθ.	ποιοίημεν.	ποιοίητε	ποιοίησαν.

Δωρικῶς δὲ οὕτως.

Ενικά.	Ποιῴην.	ποιῴης.	ποιῴη.
Δυϊκά.		ποιῴητον.	ποιῳήτην.
Πληθ.	ποιῴημεν.	ποιῴητε.	ποιῴησαν.

Αόρισ. α.

Αόριστος α. κοινῶς μὲν οὕτως.

Ενικά.	Ποιήσαιμι.	ποιήσαις.	ποιήσαι.
Δυϊκά.		ποιήσαιτον.	ποιησαίτην.
Πληθ.	ποιήσαιμεν.	ποιήσαιτε.	ποιήσαιεν.

Ἀττικῶς δὲ καὶ Αἰολικῶς οὕτως.

Ενικά.	Ποιήσεια.	ποιήσειας.	ποιήσειε.
Δυϊκά.		ποιησειάτον.	ποιησειάτην.
Πληθ.	ποιησειάμεν.	ποιησειάτε.	ποιήσειαν.

Cætera uerò, grauitonorum ſequuntur inflexionem.

De infinitiuo actiuo.

INfinitiuus circunflexorum omnium præſentis temporis ſecundum iuniores grammaticos, à tertia eiuſdem præſentis indicatiui modi fit, addita ν. quemadmodũ & grauitonus. ut ποιέει, ποιεῖ, ποιεῖν. Veteribus tamen placuit, ut huiuſmodi infinitiuus à tertia perſona præteriti imperfecti omnino deduceretur, à quibus hæc datur regula, quam ex Theodoſio, & Herodiano accepimus. πᾶς ἐνεστὼς ἀπὸ βαρυτόνων κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ν. προσλαβὼν ἀπαρέμφατον ποιεῖ. λέγει, λέγειν. ἀπὸ δὲ περισπωμένων ὁ παρατατικὸς προσθέσει τοῦ ν. καὶ συστολῇ τῆς ἀρχούσης. ἐποίει, ποιεῖν. ἐβόα, βοᾶν. ἐχρύσου, χρυσοῦν. quod feciſſe uidentur, tum ut formatiua litera cuiuſuis coniugationis, ſicut in alijs modis, ita & in infinitiuo ſeruaretur, hoc eſt, ε. α. & ο. ut ποιεῖν. βοᾶν. χρυσοῦν. Tum ne repugnare uiderentur huic regulæ, ὅτι τὰ εἰς ν. λήγοντα ῥήματα. οὐδέποτε ἔχει πρὸ τοῦ ν. τὶ ἀνεκφώνητον. hoc eſt, quòd uerba deſinentia in ν. nunquàm habent ante ν. quicquàm non prolatum. ſicut eſt ι. in ᾳ. diphth. impropria, & in ῃ. eſt enim ι. ἀνεκφώνητον. Nam in diphthongis improprijs nullum habet ſonum. Si igitur in uerbis ſecundæ coniugationis à tertia perſona præſentis temporis formare uoluerimus infinitiuum, neceſſariò ι. erit ſubſcribendum. Ex α. enim & ε. fit ſynæreſis in ᾳ. ι. quidẽ ſubſcripto, quod ἀνεκφώνητον eſt. ut βοάει, βοᾷ, βοᾶν. πεινάει, πεινᾷ, πεινᾶν, quod manifeſtè eſt contra dictam regulam. Verba etiam tertiæ coniugationis, ſi à tertia præſentis facerent infinitiuum, aut in ειν. ſecundum

Regula.

Alia regula.

Infinitiuus ſecundæ coniugationis.

Tertiæ coniugationis.

communem regulam, aut in οιν. secundum propriam de∶finendum fuerat. At cum neutra harum terminationum in usu sit, sed potius in ουν. ut χρυσοῦν, aptior erit formatio si à tertia præteriti imperfecti fiet antiquorum more, ut su∶pra diximus. Nihil tamen prohibet, quin à perfecto infi nitiuo præsentis temporis in unaquaque circunflexorum coniugatione contractus ac proprius infinitiuus regulari∶ter deduci possit, ut in primo quoque tractatu diximus. Nam si ex ει. extrema diph. infinitiui perfecti subtrahatur ι. sub∶iunctiua uocalis, & ex propria figuratiua uocali cuiusuis coniugationis, & ε. sequente, quæ erat præpositiua uoca∶lis ει. diphth. fiat synæresis: id eueniet ut unaquæque con∶iugatio etiam in ipso infinitiuo contracto propriam sortia∶tur synæresim. ut ποιέειν, ποιέεν, ποιεῖν. βοάειν, βοάεν, βοᾶν. χρυσόειν, χρυσόεν, χρυσοῦν, καὶ τὰ λοιπά. Nam duo εε. in ει. diph. contrahuntur. α. & ε. in α. ο. & ε. in ου.

Ενιστῶς καὶ παρατατικός.

Ποιέειν. ποιεῖν κοινῶς. καὶ ποιέν δωρικῶς. expuncto ι. & ac∶

Regula. centu circunflexo in acutum conuerso. Regula πᾶν ῥῆ∶μα βαρύνεται, ἢ περισπᾶται: ὀξύνεται δὲ οὐδέποτε κατὰ τὴν κοι∶νὴν συνήθειαν, εἰμὴ παρὰ δωριεῦσι τὰ συνῃρημένα ἀπαρέμφατα εἰς ειν, ὑφῃρέσει τοῦ ι. ποιέν, ἀντὶ τοῦ ποιεῖν. δασμοφορέν, ἀντὶ τοῦ δασμοφορεῖν. ὅ ἐστι δημόσια φέρειν, hoc est, Omne uerbum grauatur, aut circunflectitur: acuitur autem nunquàm se∶cundum communem consuetudinem, præterquàm apud Dores infinitiuos contractos in ειν. qui subtracto ι. fiunt. ut ποιέν pro ποιεῖν. δασμοφορέν pro δασμοφορεῖν, id est, tri∶buta ferre. Reliqua uerò tempora, grauitonorum se∶quuntur formam.

De Optatiuo passiuo.

Optatiui passiui perfecti uerborum circunflexorum, ab indicatiuo fiunt ut grauitona, hoc est, extrema in μην. conuersa, & adiuncto ι. penultimæ uocali. ut ποιέομαι, ποιεοίμην. Contracti uerò à perfectis eodem fi∶unt modo, quo & actiui, hoc est, ι. subiunctiua uocali pe∶nultimæ diphth. expuncta, & ε. & ο. in οι. diphth. uersis, si primæ sint coniugationis: ac duobus οο. item in οι. diph. si sint

si sint tertiæ. fit enim ex ποιοίμην, ποιοίμην, & ex χρυσοοίμην, χρυσοίμην. In secunda uero coniugatione in ω. μίγα fit crasis, cui subscripto ι. fit βοαοίμην, βοῴμην. Quo in loco, quoniam secundæ personæ in ο. desinentes, optatiuorum in μην. exeuntium, in aliquibus acuuntur in antepenultima, in aliquibus autem circunflectuntur, non alienũ duxi aperire in quibus acuantur, & in quibus circunflectantur. Nam quæ sunt duarum syllabarum circunflectuntur. ut σχοίμην, σχοῖο. δοίμην, δοῖο. Item quorum actiui in μι. desinunt circunflexorum. ut νοοίμην, νοοῖο. ποιοίμην, ποιοῖο. βοῴμην, βοῷο. Eodem modo dicendum est de omnibus ijs quorum indicatiui actiui desinunt in μι. & habent optatiuum in ην. puram desinentem, quia & ipsæ secundæ personæ circunflectuntur. ut τίθημι, τιθείμην, τιθεῖο. quia τιθείην optatiuum actiuum est. δυναίμην autem δύναιο acuitur in antepenultima, quia nõ habet δύνημι in usu, neque δυναίην optatiuum actiuum. Circunflectuntur etiam secundæ personæ præteriti perfecti, πεποιῄμην, πεποιῇο. δεδοίμην, δεδοῖο. Reliquæ uero omnes secundæ personæ in ο. desinentes acuuntur in antepenultima. τυπτοίμην, τύπτοιο. λεγοίμην, λέγοιο. τυψοίμην, τύψοιο. Tertiæ personæ horum optatiuorum in το. desinentium, eundem habent accentum quem secundæ. νοοῖο, νοοῖτο. τύπτοιο, τύπτοιτο.

Optatiuus secundæ coniugationis.

Annotatio.

δύνημι.

De Subiunctiuo passiuo.

Subiunctiui in μαι. si à grauitonis existant, grauantur. ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. Si uerò à circunflexis, circunflectunt penultimam. ἐὰν φιλῶ, ἐὰν φιλῶμαι. ἐὰν ποιῶ, ἐὰν ποιῶμαι. Hoc quoque attendendum est, Secundam personam à tertia fieri, sicut in uerbis in ω. desinentibus dictum est, expuncto scilicet τ. ἐὰν ποιῆται, ποιῆαι. deinde η. & α. in η. contractis, ac subscripto ι. ποιῇ, καὶ κράσει τοῦ ε. καὶ η. iterum in η. ac subscripto ι. ut prius, fit ποιῇ. Poterimus tamen facere tertiam subiunctiui actiui secundam subiunctiui passiui, secundum regulam antiquorum quæ est, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα ἐστὶ τῶν παθητικῶν. ἐὰν ποιέω, ῶ. ποιέῃς, ποιῇς. ποιέῃ, ποιῇ. ἐὰν ποιέομαι, ποιῶμαι. ποιέῃ, ποιῇ. Etiam secundã

Annotatio.

Regula.

personam præteriti paſſiui ſubiunctiui circunflexorũ à tertia actiui eiuſdem temporis fieri, extrema ſcilicet ſyllaba abiecta, & accentu acuto in circunflexum uerſo. ἐὰν πεποιήκω, πεποιήκῃς, πεποιήκῃ. ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ.

Canon. Eſt enim regula, ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι, καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ὑποτακτικῶν, ἀποβολῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι. πεποιήκῃ, πεποιῇ, ſubſcripto ι. ut opinor, quandoquidem ſecunda perſona paſſiuorum in μαι. deſinentium in diphth. impropriam omnino deſinere appetat κοινῶς. Tertia perſona à prima fit, ω. in η. & extrema in ται. mutatis. ἐὰν ποιέωμαι, ποιῶμαι. ποιέηται, ποιῆται.

DE SECVNDA CONIVGATIONE CIRCVNFLEXORVM.

Secunda coniugatio. SEcunda coniugatio circunflexorum à uerbis ſextæ coniugationis grauitonorum in αω. deſinentibus per ſynæreſim fit. ut βοάω, βοῶ. γελάω, γελῶ. Quorũ ſecunda perſona & tertia per ᾳ. diph. impropriã enuntiatur. ut βοᾷς, βοᾷ. γελᾷς, γελᾷ.

Futurum. In futuro uerò ante σω. quandoque habet α. quandoque η. Deſinentia in ω. purum, præcedente aut ε. aut ι. ſiue ſolo, ſiue in diph. habent α. in penultima futuri. ut ἐῶ, ἐάσω. θεῶ, θεάσω. ἀνιῶ, ἀνιάσω. κοπιῶ, κοπιάσω. ἀλοιῶ, ἀλοιάσω κοινῶς, καὶ ἀλοιήσω ἀττικῶς. Habentia uerò ο. in penultima præſentis quinque annotantur, quorum duo habent η. in penultima futuri, hoc eſt, βοῶ, βοήσω, καὶ γοῶ, γοήσω. duo autem α. ἀκροῶ, ἀκροάσω. καὶ μακοῶ μακοάσω. Quintum uerò indifferens eſt, ſcilicet ἀλοῶ. quod ἀλοάσω facit, & ἀλοήσω. Etiam habentia ſiue ρ. ſiue λ. ὑπερμονοσύλλαβα, nulla conſonante præcedente, α. habent in penultima futuri. ut περῶ, περάσω. φυρῶ, φυράσω. γελῶ, γελάσω. χαλῶ, χαλάσω. Quæ uerò habent υ. ante ω. per ησω. faciunt futurum. ut ἐγγυῶ ἐγγυήσω. Etiam ὑπερδισύλλαβα in ρω. ſiue in λω. deſinentia, præcedente aliqua conſonante, η. habent ante σω. ut ποδαγρῶ, ποδαγρήσω. ὁμοκλῶ, ὁμοκλήσω. κολλῶ. κολλήσω. Monoſyllaba uerò habentia ante ρω. ſiue λω. conſonantem aliquã, ſi faciunt deriuatiua uerba in μι, η. habent

ante

ante σω. ut χρῶ, χρῆμι, χρήσω. τλῶ, τλῆμι, τλήσω. Si autem non faciunt deriuatiua in μι. α. habent ante σω. ut κλῶ, κλάσω. φλῶ, φλάσω. δρῶ, δράσω. Etiam habentia ante ω. aliquam aliarum consonantium, η. habent ante σω. ut σμῶ, σμήσω. κνῶ, κνήσω. ζῶ, ζήσω. νικῶ, νικήσω. τιμῶ, τιμήσω. κυβερνῶ, κυβερνήσω. ἡβῶ, ἡβήσω. τρυγῶ, τρυγήσω. σιγῶ, σιγήσω. σιωπῶ, σιωπήσω. σπῶ, σπήσω. διψῶ, διψήσω. Synæreses autem huius coniugationis sunt duæ, α. scilicet productũ, & ω. Quo in loco aduertendum est, ex α. quæ est formatiua litera huius coniugationis, & ex quauis uocali, fieri synæresim in α. productum: nisi ω. μέγα, siue ο. μικρὸν utcũq; sequatur ipsum α. quia tunc in ω. fit synæresis. Et sic in omnibus modis & participijs, tam actiuorum quàm passiuorum, duæ tantum fient synæreses. hoc est, in α. & in ω. Synæreses huius coniugationis.

Hoc etiam adnotandum est, ex α. & ι. fieri synæresim in α. productum, ut dictum est, Atticorum more & communium. ut βοάεις, βοᾶς. At secundum Dores non in α. sed in η. fieri synæresim: nec ei subscribitur ι. sed prorsus abijcitur. ut Ioanni τῷ χάρακι & Theodosio placet. ut βοάεις, βοῆς. γελάεις, γελῆς. πεινάεις, πεινῆς. διψάεις, διψῆς. ζάεις, ζῆς. ὁράεις, ὁρῆς. Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις. Annotatio. Dores. Ioannes. χάραξ.

Εἰ μάρα δὴ τὰς αἶγας ὁρῆς φίλε τῶ συβαρίτα.

Κιρνάεις, κιρνῆς. ὁ παρατατικὸς ἐκίρναες, ἐκίρνης. ἐκίρναε, ἐκίρνη. Ὀδυσσέας ξ. Ἐν δ᾽ ἄρα κισσυβίῳ κίρνη.

ἀντὶ τοῦ ἐκίρνα. Inueniuntur etiam in usu apud Atticos πεινῆς, διψῆς. ζῆς, & ζῆν infinitiuum: quanq̃ Dorum sint propria.

DE TERTIA CONIVGATIONE CIRCVNFLEXORVM.

Tertia coniugatio circunflexorũ à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum in όω. desinentibus per synæresim fit. ut χρυσόω, χρυσῶ. ἀργυρόω, ἀργυρῶ. quorũ secunda & tertia persona in οι. diphthongum desinunt. ut χρυσοῖς, χρυσοῖ. ἀργυροῖς, ἀργυροῖ. In futuro uerò ante σω. ut plurimum habet ω. μέγα. Cognoscitur autem sic. Quandocunq; enim uerbum habet nomen præiacens, à quo deriuatur, tunc futurum habet ω. in penultima. ut χρυσός, χρυσώσω, χρυσῶ. Tertia coniugatio. Futurum.

σόω, χρυσῶ, χρυσώσω. ἄργυρος, ἀργυρόω, ἀργυρῶ, ἀργυρώσω. γύψος, γυψόω, γυψῶ, γυψώσω. χείρ, χειρόω, χειρῶ, χειρώσω. πῦρ, πυρόω, πυρῶ, πυρώσω. στέφανος, στεφανόω, στεφανῶ, στεφανώσω. ὀρθός, ὀρθόω, ὀρθῶ, ὀρθώσω. στρεβλός, στρεβλόω, στρεβλῶ, στρεβλώσω. κακός, κακόω, κακῶ, κακώσω. ταπεινός, ταπεινόω, ταπεινῶ, ταπεινώσω. & alia. Quum autem uerbum nullum habet nomen à quo deriuetur, tunc futurum habet in penultima ο. paruum. ut ὀμόω, ὀμῶ, ὀμόσω. ἀρόω, ἀρῶ, ἀρόσω. ὀνόω, ὀνῶ, ὀνόσω. &c. quæ pauca ſunt numero. Quo in loco aduertendum eſt, quòd ubicunque poſt ο. quæ eſt formatiua litera huius coniugationis, ſequitur ω. μέγα, fit ſynæreſis in idem ω. ut χρυσόω, χρυσῶ. Vbi uerò ſequitur ε. monophthongus, aut ο. aut οο. in ου. fit ſynæreſis. ut χρυσόετον, χρυσοῦτον. χρυσόομεν, χρυσοῦμεν. χρυσόουσι, χρυσοῦσι. Sed ubi ſequitur ι. in diphthongo, ſiue ει. ſiue οι. ſiue ῃ. ſemper fit ſynæreſis in οι. in omnibus modis tam actiuorum quàm paſſiuorum (infinitiuo actiuo excepto) & hoc ut ſeruetur τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας. hoc eſt, ο. μικρόν. ut χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. ἐὰν χρυσόῃς, χρυσοῖς. Si uerò ſequitur η. monopthongus, ſicut eſt in ſecunda & tertia perſona dualis numeri, & ſecunda pluralis ſubiunctiui modi, tam actiui quàm paſſiui, quæſtio eſt quomodo facienda ſit ſynæreſis: quia in nonnullis codicibus per η. huiuſmodi perſonæ reperiuntur ſcriptę. ἐὰν χρυσῆτον. ἐὰν χρυσῆτε. Emanuel Chryſolora adſerit ſynæreſim fieri omnino in οι. diphthongum, ut etiam ſeruetur in his ο. μικρὸν formatiua litera in ipſa diphthongo. ἐὰν χρυσόητον, χρυσοῖτον, ἐὰν χρυσόητε, χρυσοῖτε. Et ſic in paſſiuis. ἐὰν χρυσόησθον, χρυσοῖσθον. ἐὰν χρυσόησθε, χρυσοῖσθε. Theodorus autem exiſtimauit ſynæreſim eam fieri in ω. uel in ου. Secundo etenim τῶν εἰς τέσσαρα ſcribit. Ἑπομένου δὲ τοῦ η. εἰς ω. ἢ εἰς ου. τὴν συναίρεσιν γίνεσθαι. ἐὰν χρυσόηται, χρυσῶται, ἢ χρυσοῦται. Nos certè quod Theodorus de ſynæreſi in ου. ſcripſit, nuſquàm alibi uidimus. Sed quum legatur apud Irenæum, qui de Atticorum uſu ſcripſit, ſinæreſim eam in ω. fieri ἀττικῶς: ita etiam faciendum eſſe cenſemus: quanquàm is non niſi de tertia perſona ſingularis numeri ſubiunctiui paſſiui attulerit exempla. ἐὰν στεφανόηται, στεφανῶται. ἐὰν γυψόηται, γυψῶται. Et ſic tres duntaxat erũt ſynæreſes, οι. ſcilicet, ου. & ω.

Adnotatiuncula.

Chryſoloræ opinio.

Theo. Gaza

Vrbani ſententia de ſynæreſi.

ſicut

ſicut in primo tractatu dictum eſt. Præterea quæ de ſubiunctiuo paſſiuo diximus, hoc etiam aduertendum, ſecundam perſonam præteriti perfecti per ω. μέγα ſcribendũ eſſe, ſecũdum grammaticorum præceptionem, licet in plerisque codicibus per ῳ. inueniatur. quorum uerba hæc ſunt. Τὸ δεύτερον, ἐὰν κεχρυσῶ, καὶ ὤφειλεν εἶναι ἐὰν κεχρυσώκῃ, ἵνα ἀπὸ τοῦ τρίτου ἐνεργητικοῦ δεύτερον παθητικοῦ γίνηται. ἀλλ᾽ ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι. τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ἀποκοπῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς δεύτερον παθητικὸν γίνεται. hoc eſt, Secũda perſona ἐὰν κεχρυσῶ, & debebat eſſe ἐὰν κεχρυσώκῃ, ut à tertia actiui ſecunda paſſiui fiat. At in circunflexis, & terminatis in μι. tertia perſona præteriti actiui per apocopen extremæ ſyllabæ ſecunda paſſiui fit. ἐὰν πεποιήκῃ, ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ. ἐὰν βεβοήκῃ, ἐὰν βεβοῶμαι βεβοῇ. Sic ἐὰν κεχρυσώκῃ, ἐὰν κεχρυσῶμαι, κεχρυσῷ.

De ſubiunctiuo paſſiuo.

Grammaticorum præceptio.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ. ΡΗΜΑΤΩΝ.

Verba in μι. deſinentia, fiunt à uerbis ſextæ coniugationis grauitonorum: partim ab his quæ habent circunflexa, partim ab his quæ non habent. Deriuata à grauitonis quæ habent circunflexa, reduplicationem ſuſcipiunt, & triſyllaba eſſe uolunt, adnumerata ea ſyllaba quam per reduplicationem ſuſcipiunt. ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Alia autem ab iis ſolum quæ in υω. definunt, & ipſa quoque triſyllaba ſunt: licet reduplicationem non habeant. ut ζευγνύω, ζεύγνυμι. Nonnulla tamen inueniuntur apud poëtas triſyllaba, in quibus nulla eſt reduplicatio: & ſi à grauitonis habentibus circunflexa deriuentur. ut δίζημι, ὄνημι, φίλημι, αἴνημι. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις.

De uerbis in μι.

In μι. triſyllaba.

In μι. poëtica.

Οὐ μὴν ἔγωγε αἴνημι.

ἴλημι, unde ἴλαθι, καὶ ἵληθι. Ὀδυσσείας γ.

Ἀλλ᾽ ἄνασσ᾽ ἵληθι.

δείπνημι, ἴσημι, κρίμνημι. γήρημι, unde γηράς γηράντος. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. Οὐδέ μιν οἵγε

Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν.

ὄρημι

ὄρκμι. unde ποθόρκμι. Θεόκριτος ἐν βακολιασῦς.
Ἀλλὰ κὴ αὐτὸς ἐγὼ κι ἴσδων πάλιν οὐ ποθόρκμι.
νίκκμι. Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις.
Σικελίδαν νίκκμι τὸν ἐκ σάμω, οὔτε φιλητὰν ἀείδων. & similia.

Adnotantur nõnulla quæ numerum trium syllabarum excedunt: quæ etiam poëtica sunt. ut ἀρίσκμι, ἀλάλκμι, ἀκάχκμι, ἀλαλύκτκμι. quorũ passiua, hoc est ἀλάλκμαι, ἀκάχκμαι, ἀλαλύκτκμαι, penultima produ. (more Aeolico) apud poëtas frequentissimo habentur in usu. Quinque etiam adnotantur, quæ communiter in usu sunt. ut κεράννυμι, πετάννυμι, ὀμόργνυμι, ὀρέγνυμι, ὀνίνκμι. Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ.
ᾧ δ' ἐθέλει μεγάλως παραγίνεται, ἠδ' ὀνίνκσι.
Et Homerus Ἰλιάδος ω. Οὐδέ οἱ αἰδὼς

In μι. Aeolica. Γίνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνκσι.
Sunt quædã Aeolica his similia. ut δοκιμῶμι, ἐλευθερῶμι. &c.

Inueniuntur alia quæ contrarium patiuntur, quoniam dissyllaba sunt. ut εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. εἶμι τὸ πορεύομαι. φημὶ τὸ λέγω. κὴ ἀφαιρέσει φ. ἠμὶ τὸ αὐτό.

In μι. dissyllaba. Sunt & alia dissyllaba, quæ licet communiter nõ adnotentur, frequenter tamen apud poëtas in usu sunt. ut γνῶμι, τλῆμι, δῦμι, φῦμι, & similia. Sed de his & nonnullis alijs, in fine huius tractatus uerborum in μι. dicetur. Nunc ad ea reuertamur, quæ secundum naturam uerborum in μι. regulariter formari possunt, quæ (ut dixi) trisyllaba esse uolunt. Nam prima syllaba ex reduplicatione fit, si à grauitonis circunflexorum deducantur. Cuius quidem reduplicationis in primo tractatu in principio uerborum in μι. abundè mentio facta est.

Verba in μι. quur sic dicta. Quum autem alia uerba adpellata sint partim grauitona, partim circunflexa ab accentu, hæc à terminatione in μι. in quam desinunt, nuncupata sunt: quia pleraque trisyllaba sunt, & accentum habent in antepenultima, horum μι. finalis breuis est.

Penultima uerborum in μι. Penultima uerò est uaria, secundum uarias uocaleis, quæ inueniuntur in penultima grauitonorũ, à quibus immediate fiunt: quæ quidem uocales χαρακτηρικὰ sunt, tam grauitonorum quàm circunflexorum, & terminatorum in μι. quæ sunt ε. α. ο. υ. quibus in proprias longas mutatis, & extrema in μι, breuem conuersa, quatuor

In μι. quatuor coniugationes. fiunt coniugationes uerborum in μι. ut τίθκμι, ἵσκμι, δίδωμι. ζεύγνυμι

ζεύγνυμι. ab eo quod est ζευγνύω, quod n on circunflectitur, quia non patitur synæresim. Nec me fugit ab aliis traditum esse, treis primas coniugationes uerborum in μι. fieri à circunflexis. Sed si quis diligentius inuestigare uolu- erit, inueniet à grauitonis hæc uerba potius deduci, quàm à circunflexis. Quia circunflexa uerba dissyllaba sunt, hęc autem trisyllaba, illa etiam annumerata quam per reduplicationem assumunt. Ea enim accidentalis est, nec remanet, nisi in præsenti & præterito imperfecto, qua abiecta, circunflexum uerbum monosyllabum relinquitur. ut θῶ. sῶ. δῶ. unde non uidetur aptè deduci posse ullum uerbum deriuatum in μι. cum minus duarum syllabarum esse non possit, abiecta etiam reduplicatione. Deinde non facile discerni potest quotę sit coniugationis unumquodque uerborum illorum cum formatiua explicitè non existat ante ω. finalem primæ personæ præsentis, nisi resoluantur in grauitona à quibus fiunt. ut τιθῶ, τιθέω. ἱsῶ, ἱsάω. διδῶ, διδόω. ubi manifestè apparet quæ sit unaquæque illorum penultima, ε. scilicet, α. & ο. Possumus tamen & per secundas circunflexorum personas, hoc est, τιθεῖς. ἱsᾷς. διδοῖς huiusmodi discernere uocaleis, si extremas illarum diphthongos consyderare uoluerimus. Nam in ει. diphthongo ε. præpositiua existit uocalis, quæ figuratiua est primæ cõiugationis circunflexorum. in ᾳ. uero α. quæ est figuratiua secundæ, & in οι. ο. μικρὸν, quæ est tertiæ coniugationis figuratiua. Et hæc quoque χαρακτηρισικὰ sunt uerborum in μι. quæ à uerbis synæresim patientibus fiunt. Estò igitur ε. formatiua primæ coniugationis terminatorum in μι. α. secundæ, ο. tertiæ. Quæ quidem & si in singulari numero actiuorum in proprias longas mutentur, in duali tamen & plurali, & in eorum passiuis in easdem breueis iterum uertuntur. ε. quidem mutatur in η. secundum præceptionem uerborum in μι. quanquàm per ι. in diphth. etiam augeri possit. α. etiam in η. cum uocalem longam nullam habeat in quam mutetur. ο. uerò in ω. μέγα mutatur. τιθέω, ῶ, τίθημι. ἱsάω, ῶ, ἵsημι. διδόω, ῶ, δίδωμι. In quibus extrema, hoc est. ω. μέγα uersa est in μι. breuem. penultimæ uerò quæ in grauitonis breues erant, in proprias longasmu-

Verba in μι. unde deducantur.

Figuratiua primæ coniugationis.

Formatio uerborum in μι.

gas mutatæ sunt: quod factum est, ut tempus, quod in extrema amissum fuerat, in penultima repararetur. At in duali, & plurali, & in eorum passiuis, cum ultima sit natura breuis, nihil cogit penultimam produci. ζεύγνυμι uerò quartum sortitum est locum, cum à simili uerbo deductum non sit: patitur tamen eandem penultimæ mutationem cum supradictis, non quidem uocalis, sed temporis tantum. Nam cum υ. δίχρονον sit nec habeat uocalē longam sibi propriā in quā mutari possit, eadem breuis in seipsam longam conuertitur. Hoc etiam annotandum est, quod præsens horum uerborum propriam sortitum est formationem & inflexionem, nec ulli uerborum inflexioni simile m. At præteritum imperfectum, & secundus aoristus, ubiq; sequuntur formationem & inflexionem aoristi passiui uerborum in ω. paucis admodum uariatis. ut ἐτύφθην, ἐτίθην. τυφθῆτι, τίθετι. &c. pro quibus talis datur regula. Quandocunque participium inuenitur terminatum in σ. extremam habens acutam, ac declinatum per ντ. ut est τιθείς, τιθέντος. τυφθείς, τυφθέντος: tunc indicatiuus eiusdem temporis, hoc est, præteriti imperfecti, & etiam secundi aoristi uerborum in μι. terminabit in ν. cum penultima uocali præsentis temporis. ut ἐτίθην, ἔθην, ἀπὸ τοῦ τίθημι. ἵστην, ἵστην, ἀπὸ τοῦ ἵστημι. ἐδίδων, ἔδων, ἀπὸ τοῦ δίδωμι. ἐζεύγνυν finali syllaba producta, ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμι, cuius penultima longa est. Imperatiuus uerò desinit in θι. ut τίθετι, non tamen τίθεθι dicimus, propter alternationem duarum aspiratarum, sed τίθετι, extrema syllaba διὰ τοῦ τ. Optatiuus desinit in ην. ut τιθείην. Subiunctiuus in ῶ. circunflexum. ut τιθῶ. Infinitiuus in ναι. ut τιθέναι. Futurum uerò horum uerborum secundum aliquos à præsenti proprij deriuatiui fit, abiecta reduplicatione, & extrema in σω. mutata. ut τίθημι, θήσω, & sic minuitur una syllaba à præsenti. Si uerò nullam habuerit reduplicationem futurum, par erit præsenti. ut φημὶ, φήσω. Possumus tamen dicere, hæc futura primitiuorum esse: & uerba in μι. cum propria non habeant futura, ab ipsis primitiuis ea sumere: sicuti & circunflexa, & hoc melius. Etiam præteritum perfectum, & præteritum plusquàmperfectum, & primus aoristus primitiuorum

Præsentis declinatio.

Regula.

Imperatiuus

Optatiuus.

Futurum.

Hæc eadem Theodorus.

mitiuorum formam ſequuntur. Verba quartæ coniugationis ſi triſyllaba ſunt, omnio carent futuro, nec declinantur, niſi uſq; ad parataticum. Si uerò diſyllaba, & futurum habent, & ſecundum aoriſtum. ut δύμι, δύσω, ἔδυν. De quibus omnibus ſingulatim dicendum eſt. Verba quartæ coniuga.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ.

Verba in μι. deſinentia primæ coniugationis, fiunt ut dictum eſt, à uerbis grauitonis circunflexorum primæ coniugationis, à quibus deriuantur. Et in penultima actiui habent η. In paſſiui autem penultima ε. quod oſtendit, & quotæ ſint coniugationis, & unde deducantur. ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Paſſiuum τίθεμαι. Prima coniugatio.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἑνικῶς.

Τίθημι, fit ut ſupra dictum eſt, à τιθέω grauitono, ω. in μι. & ε. in η. mutatis, & accentu in antepenultimam retracto. Secunda perſona à prima fit, expuncto ι. extrema uocali & μ. in σ. conuerſa: ſiue ut alijs placet, μι. in σ. conuerſa, per cõmunem regulam, quæ eſt, τὰ εἰς μι. τροπῇ τῆς μι. εἰς σ. τὸ δεύτερον ποιεῖ. τίθης. quæ mutatio, uocalis ſcilicet in conſonantem, fit κατὰ κλίσιν, ſicut in optatiuo actiuo grauitonorum dictum eſt. Tertia à ſecunda fit, adiuncto ι. τίθησι, nec ſubſcribitur ι. ſecundæ & tertiç perſonç, quemadmodum in uerbis in ω. deſinentibus, quoniam nihil non prolatum inuenitur in uerbis in μι. Nam ι. in diph. improprijs nullum habet ſonum. Excipitur φημί, φῄς. cuius ſecunda perſona acuitur, & ei ι. ſubſcribitur, ſecundũ antiquorum traditionem. Indicatiuus actiuus. Regula. Canon.

Δυϊκά. Prima perſona dualis non fit, ut in indicatiuo grauitonorum dictum eſt. Secunda perſona à ſecunda plurali, τε. in τον. conuerſa. τίθετε, τίθετον. Tertia ſimilis eſt ſecundæ duali. τίθετον. Πληθυντικά. Prima perſona pluralis à prima ſingulari fit, extrema in μεν. mutata, ac penultima quæ longa eſt in propriam breuem conuerſa. τίθημι, τίθεμεν. uel fit à genitiuo participij. Nam regula eſt, quod participium præſentis & futuri extremã genitiui abijciens ſyllabam, & ante ν. ſuſcipiens με. primam perſonam pluralem facit. ut τιθείς, τιθέντος, τίθεμεν. Regula.

cuius penultima breuis exiſtit,ut regula expoſcit. Secunda perſona à prima fit, μεν. in τε. conuerſa. τίθετε. Tertia τιθεῖσι ad ſimilitudinem datiui pluralis eius participij.

Canon. Nam tertia perſona pluralis præſentis temporis & futuri uerborum, tam in ω. quàm in μι. deſinentium, ſimilis eſt datiuo plurali, participij eiuſdem temporis. ut τύπτων. τύπτοντος, τύπτουσι: ſic τύπτομεν, τύπτουσι. τιθείς, τιθέντος, τιθεῖσι: ſic τίθεμεν, τιθεῖσι, καὶ ἰωνικῶς τιθέασι, à tertia communi expuncto ι. de diphthongo, & α. interpoſito.

Tertia pluralis. Sic enim tertiã perſonam pluralem præſentis temporis Iones formare cõſueuerunt in uerbis in μι. hoc eſt,corripientes penultimam

Annotatio de penult. tertiæ perſonæ communis, pluralis numeri, & α. productum ante σι. aſſumentes,ut Appollonio placet, quanquã in tertia plurali præteriti perfecti, & præteriti pluſquàmperfecti paſſiuorum id corripiant: quoniam uerba in ι. deſinentia natura longam habere uolunt penultimam & in ι. deſinere. ut τύπτουσι, τετύφασι. τιθεῖσι κοινῶς, τιθέασι ἰωνικῶς. εἰσὶ κοινῶς, ἔασι ἰωνικῶς. Οδυσ. π.

Εκ δὲ ζακύνθου ἔασι ἐείκοσι φῶτες ἀχαιῶν.
& Ιλιάδος ι.
Ημῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες παναχαιῶν.
ἴσι ἴασι. Ιλιάδος π.
καί τ' ἀγεληδὸν ἴασι ἀπὸ κρήνης μελανύδρου.

& alia infinita. Seruant etiam accentum in eadem ſyllaba in qua prius erat, circunflexo tamen in acutum mutato, cum etiam ſyllaba & locum & tempus mutauerit. Sic

Attici. & Attici, inquit Appollonius & Herodianus, hac eadem tertia perſona plurali præſentis temporis uerborum in μι. uti conſueuerunt. τιθέασι, διδόασι, ζευνύασι.

Παρατατικός.

Præt.imper. Ετίθην, fit à prima perſona præſentis extrema in ν. mutata, & communi augmento præpoſito. ut τίθημι, ἐτίθην, extrema ſyllaba διὰ τοῦ η.

Regula. Nam præteritum imperfectũ, & ſecundus aoriſtus uerborum in μι. penultimam proprij actiui præſentis ſeruare debent, ut ſupra dictum eſt. Secunda perſona à prima fit, ν. in σ. conuerſo. ἐτίθην, ἐτίθης. Tertia à ſecunda, expuncto σ. ἐτίθη. Δυϊκά. Prima perſona dualis non fit. Secunda a ſecunda plurali fit, τε. in

τον.

τον. conuersa. ἐτίθετε, ἐθίτετον. Tertia à secunda duali, extrema in την. conuersa. ἐτιθέτην. Πληθυντικά. Prima persona pluralis à prima singulari fit, extrema correpta, & ante ν. præposita μι. syllaba. ut ἐτίθην, ἐτίθεμεν. Secunda persona à prima plurali fit, μεν. in τε. conuersa, ἐτίθετε. Tertia quoque ab eadem fit, extrema in σαν. mutata. ἐτίθεμεν, ἐτίθεσαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτιθεν. Nam Bœoti in uerbis quæ habent Bœotorum mos.
participium in σ. ὀξύτονον, & declinatum per ντ. impareis faciunt primam & tertiam personam pluralis numeri. ut ἐτίθεμεν, ἔτιθεν. ἔβημεν, ἔβαν. ἀντὶ τοῦ ἐτίθεσαν, & ἔβησαν. quam tertiam personam βοιωτικῶς formare poterimus, aut à participio neutri generis, augmēto præposito, & accentu mutato. ut ὁ τιθείς, τὸ τιθέν, ἔτιθεν. ὁ στάς, τὸ στάν, ἔσταν. aut à prima persona singulari, extrema in propriam breuem cōiugationis mutata, si sint uerba in μι. & accentu etiam mutato. ut ἐτίθην, ἔτιθεν. ἵην, ἵεν, unde μεθίεν. Ὀδυσσείας φ.

Καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο.

ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν. ἔστην, ἔσταν. Ἰλιάδος ε.

Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν ἀχαιῶν.

ἀντὶ τοῦ ἔστασαν. ἔκτην, ἔκταν, ἀπὸ τοῦ κτῆμι: quod ἀπὸ τοῦ κτάω, κτῶ deducitur. Ὀδυσσείας μ.

Δαμπετίη τανύπεπλος, ὅ οἱ βόας ἔκταν ἑταῖροι.

Ἔδυν, ἔδυν. Nam υ. nullum habet antistichum in quod mutari possit: sed idem productum, in seipsum correptum mutatur. Ἰλιάδος δ. Litera υ.

Οἱ δ' αὖτις κατὰ τεύχ' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης.

ἀντὶ τοῦ ἔδυσαν. ἔφυν, ἔφυν. Ὀδυσσείας ι.

Ὡς ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισι ἔφυν ἐπαμειβαδίς.

ἀντὶ τοῦ ἔφυσαν. Quo in loco aduertendum est, quòd in omnibus numeris & personis eædem sunt uocalium mutationes, quæ in præsenti tempore διὰ τὴν συγγένειαν, hoc est, cognationem quam habet præteritum imperfectum cum præsenti. Etiam adnotandum est, quòd in prima, & secunda, & tertia coniugatione uerborum in μι. singularis numerus non est in usu: sed pro eo utimur singulari numero suorum circunflexorum. hoc est, ἀπὸ τοῦ τιθέω, τιθῶ, ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει. ἀπὸ τοῦ ἱστάω, ἱστῶ, ἵστων, ἵστας, ἵστα. ἀπὸ τοῦ διδόω, διδῶ, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. Vtimur etiam & tertia plurali Adnotatio. Præteritum inperfectum non esse in usu.

eorundem circunflexorum, ἐτίθουν, ἵσων, ἐδίδουν.

Παρακείμενοσ.

Præteritum perfectum.

Præteritum perfectum proprium non est in uerbis in μι. nec præteritum plusquàmperfectum: sed eorum loco utimur primitiuorum temporibus. Non tamen erit alienum eorum iterum tradere formationem. Παρακείμενος ergo τέθεικα, à futuro fit θήσω, cuius penultima κ. esse debuerat: quũ

Mos Bœotorum.

sit penultima futuri. Sed mos Bœotorũ obtinuit, ut κ. mutaretur in ει. diphthongum. Vbi enim Dores seruant κ. ibi Bœoti mutant κ. in ει. diphthongum. Vbi uerò Dores mutant κ. in α. illic Bœoti seruant κ. & quod Dores dicũt ἥρωες, id Bœoti scribunt εἵρωες. Quòd autem Dores dicunt ἁδύ, ut Θεόκριτ. ἁδύ τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πύτις.
Bœoti scribunt ἡδύ. Sic igitur dicendum est de hoc præterito τέθεικα: quoniam Dores non consueuerunt mutare κ. in α. Bœoti mutauerunt in ει. diphthongum. Secunda persona à prima fit, adiuncto σ. τέθεικας. Tertia etiam à prima fit, α. in ε. conuersa. τέθεικε. Δυϊκά, τεθείκατον, τεθείκατον. Πληθυντικά τεθείκαμεν, τεθείκατε, τεθείκασι.

Præt. plusq.

Ὑπερσυντέλικος.

Ετεθείκειν, ἐτεθείκεις, ἐτεθείκει. sicut ἐτετείφειν, φεις, φει.

Quinque aoristi anomali

Ἀόριστος α.

Εθηκα, à futuro fit: sicut à τύψω, ἔτυψα. Scribendum tamen fuerat διὰ τοῦ σ. ἀπὸ τοῦ θήσω, ἔθησα. Sed quinque adnotantur aoristi: duo quidem in grauitonis. ut εἶπα, ἤνεγκα. tres uerò in his uerbis. hoc est, ἔθηκα, ἔδωκα, ἧκα: quoniam non seruant consonantem suorum futurorum, sed per mutas potius enunciãtur, quod est contra naturã propriam primi aoristi. Secunda persona ἔθηκας. Tertia ἔθηκε. sicut ἔτυψα, ψας, ψε.

Indefinitum secundum.

Ἀόριστος δεύτερος.

Εθην, à futuro fit, extrema in ν. mutata, ac præposito ε. augmento. ut θήσω, ἔθην, extrema διὰ τοῦ η. ut in præterito

Cur aoristus secundus à futuro.

imperfecto dictum est. Quur autem à futuro formetur, & non à primo aoristo, quemadmodum secundus aoristus uerborum in ω. desinentium, hæc est ratio. Nam secundus aoristus uerborum in ω. desinentium, fit à primo, extrema in ον. mutata, & ante finalem syllabam præposita consonante

nante medij præteriti, quæ cõmunis eſt trium temporum. hoc eſt, præteriti medij, ſecundi aoriſti, & ſecundi futuri. ut τέτυπα, ἔτυπον, τυπῶ. At in uerbis terminatis in μι. quum medium præteritum non inueniatur, cuius conſonantem accipere deberet ſecundus aoriſtus, opus fuit aliunde ſumere formationem. hoc eſt, à futuro, quum ab eo aptè formari poſſit. Secunda perſona ἔθης. Tertia ἔθη. Δυϊκά. ἔθετον, ἐθέτην. Πληθυντικά. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν: ſicut & præteritum imperfectum.

Quo in loco aduertendum eſt, quòd penultima pluralium producenda fuerat: quoniã aoriſtus ſecundus, quam uocalem in ſingulari habet in ultima, eam in plurali uult habere in penultima. ut ἔστην, ἔστημεν. ἔγνων, ἔγνωμεν. Sed adnotantur tres aoriſti. hoc eſt, ἔθην, ἔδων, ἧν, qui quum in uſu communiter nõ ſint in ſingulari numero, à quo cætera formanda ſunt, à communi regula deflexerunt: & ut fortè euenit ſortiti ſunt declinationem. Nam in indicatiuo corripiũt penultimam pluralium, ſecundum analogiam præteriti imperfecti. ut ἔθην, ἔθεμεν. ἔδων, ἔδομεν. ἧν, ἧμεν, quod miſi ſignificat: quam cæteri aoriſti producũt. ut ἔστην, ἔστημεν. ἔφην, ἔφημεν. ἔγνων, ἔγνωμεν. In imperatiuo uerò, quòd quum deberet deſinere in θι. per cõmunem regulam, quòd quandocunque participium deſinit in σ. ὀξύτονον, & declinatur per ντ. imperatiuus deſinit in θι. ſortiti ſunt longè diuerſam terminationem. hoc eſt, in σ. ut θές, δός, ἕς. At in infinitiuo & ſi in ναι. deſinant, in penultima tamen habent diphthongũ. ut θεῖναι, δοῦναι, εἷναι. quod omnino reſpuunt infinitiui in ναι. deſinentes: ſicut in indicatiuo paſſiuo grauitonorum dictum eſt.

Adnotatio de penult.

Aoriſti tres anomali.

Indicatiui penultima.

Imperatiui penultima.

Infinitiui penultima.

Μέλλων πρῶτος.

Θήσω, à præſenti fit, abiecta reduplicatione, & extrema in σω. mutata. ut τίθημι, θήσω. Vel potius à primitiuo grauitono τιθέω, abiecta reduplicatione, ut ſupra, & ε. in η. ac σ. interiecto, ut θέω, θήσω, θήσεις, θήσει.

Futurum.

Μέλλων δεύτερος.

Secundum futurum non inuenitur in uerbis in μι. ea ratione qua nec præteritum medium. Nam ut medium præteritum

Annotatio.

teritum

teritum minuitur una syllaba ab actiuo: sic etiam secundus aoristus à primo, & secundum futurum à primo. Igitur primo futuro dissyllabo existente, opus esset secũdum monosyllabum esse. hoc est, θῶ, quod absurdum est in futuro.

Προσακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Imperatiuus actiuus. Τίθετι, à genitiuo sui participij fit, expuncto ν. & extrema in θι. mutata. Quia quandocunque participium definit in σ. ὀξύτονον, & declinatur per ντ. imperatiuus desinit in θι. ut τιθάς, τιθέντος, τίθεθι. Vel fit à prima persona plurali, extrema in θι. conuersa, τίθεμεν, τίθεθι. Sed propter alternationem duarum adspiratarũ secunda mutatur in propriam tenuem. ut τίθετι. Penultima uerò corripitur. Est enim regula, quòd imperatiui in θι. & infinitiui in ναι. desinentes, penultimam seruare debent primæ personæ pluralis numeri proprij indicatiui: & si à genitiuo participij etiam formentur. ut τίθεμεν, τίθετι, τιθέναι. Est & alia regula, quòd imperatiui uerborum in μι. præsentis temporis corripiunt penultimam. Homerus tamen eam produxit metri gratia. Οδυσσείας γ.

Penultima.

Regula.

Alia regula.

Αλλὰ ἄνασσ' ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν.

Annotatio. Aduertendum est, quòd in uerbis in μι. secundæ personæ imperatiuorũ circunflexorum præsentis temporis magis sunt in usu, quàm secundæ imperatiuorum uerborum in μι. ut τίθει, ἐτίθει, τίθει. ἴσαι, ἴσα, ἴσα. δίδου, ἐδίδου, δίδου. Tertia persona à secunda fit, extrema in τω. mutata. ut τίθετι, τιθέτω. Δυϊκά. τίθετον, τιθέτων. Πληθ. τίθετε, τιθέτωσαν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Τέθεικε, τεθεικέτω. à tertia persona præteriti actiui: sicut à τέτυφε, τέτυφε, τετυφέτω.

Αόριστος α.

Aoristus primus. Primus aoristus non est in usu. Nam θῆκον esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα: sicut ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, τύψον τυψάτω. Sed quia abnegauit futuri consonantem, & accepit mutam, κ. scilicet, & si per omneis modos secũdum artem formari ac flecti possit, eius tamen usus non est. Hoc idem patitur & ἔδωκα, & ἧκα: sicut in primo aoristo grauitonorum dictum est.

Αόριστος β.

Secundus

Secundus aoristus debuit esse à genitiuo sui participij, sicut & præsens, abiecta ν. & extrema in θι. mutata. ut θείς, θέντος, θέτι. uel à prima persona plurali, extrema in θι. conuersa. ut ἔθεμεν, θέτι: altera densa in tenuem conuersa. tamen θέτι non dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus, quarum prior est, Quòd imperatiui in θι. & infinitiui in ναι. desinentes, seruare debent penultimam primæ personæ pluralis numeri proprij indicatiui, ut in præsenti dictum est. Altera est, quòd imperatiui in θι. & infinitiui in ναι, secundi aoristi penultimam habere uolunt natura productam. ut στῆθι, γνῶθι. στῆναι. γνῶναι. Sed cum tres inueniantur aoristi secundi, hoc est, ἔθην, ἔδων, ἧν, corripientes penultimam pluralis contra propriam naturam, ut in secundo aoristo indicatiui dictum est, quam imperatiui & infinitiui habere debent, euenit ut per priorem regulam penultima corriperetur. ut θέτι, ἀπὸ τοῦ ἔθεμεν. δόθι, ἀπὸ τοῦ ἔδομεν. ἕθι ἀπὸ τοῦ ἕμεν. Per alteram uerò, quæ propria est secundi aoristi, euenit, ut eadem produceretur. ut θῆτι, δῶτι, ἧθι. Quare opus fuit aliunde ea deducere, hoc est, à secunda persona singulari eiusdem temporis, abiecto augmento, & longa in propriam breuem conuersa. ut ἔθηκ, ἔθης, θές. ἔδων, ἔδως, δός. ἧν, ἧς, ἕς. At in alijs uerbis talis error non accidit, cum penultima primæ personæ pluralis secundi aoristi longa sit. ut ἔστημεν, ἔγνωμεν. Tertia persona θέτω, tanquàm ab eo quod est θέτι, extrema in τω. mutata.

Aoristus secundus.

Duæ regulæ

Δυϊκά. θέτον, θέτων. Πλη. θέτε, θέτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς κὴ Παρατατικός.

Optatiuus actiuus.

Τιθείην, à genitiuo sui participij fit, expuncta ν. consonante, & addito ι. penultimæ uocali, ac extrema in ην. mutata, per communem regulam: quòd quandocunque participium definit in σ. ὀξύτονον, &c. optatiuus definit in ην. puram. ut τιθείς, τιθέντος. τιθείην, τιθείης, τιθείη. sicut τυφθείην, τυφθείης. Δυϊκά. τιθείητον, τιθειήτην. Πλη. τιθείημεν, καὶ συγκοπῇ τιθεῖμεν. τιθείητε, τιθείησαν. καὶ τιθεῖεν, ἀπὸ τοῦ τιθεῖμεν, subtracto μ. sicut in primo aoristo passiuo grauitonorum dictum est.

P Παρακείμενος

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Τεθείκοιμι, à genitiuo participij, extrema in μι. mutata & adiuncto ι. penultimæ uocali. ut τεθεικώς, τεθεικότος. τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι.

Αόριστος α.

Aoriſtus. Θήκαιμι, θήκαις, θήκαι. ſicut τύψαιμι, τύψαις, τύψαι. ἄχρηστα.

Αόριστος β.

Θείην, à genitiuo ſui participij fit, ſicut & præſens. ut θείς, θέντος. θείην, θείης, θείη. Δυϊκά. θείητον, θειήτην. Πλη. θείημεν, καὶ συγκοπῇ θεῖμεν, θείητε, θείησαν. καὶ θεῖεν ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ θεῖμεν. Οδυσ. μ.

Τεύξομεν, ἔνθα κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά.

& Οδυσ. γ.

Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν. & Ιλιάδ. δ.

Τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.

Μέλλων α.

Futurum. Θήσοιμι à genitiuo participij eiuſdem temporis, extrema in μι. mutata, & adiuncto ι. penultimæ. ut θήσων, θήσοντος, θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Subiunctiuus. Regula. ἐὰν Τιθῶ, à tertia perſona præteriti imperfecti, extrema in ω. conuerſa, & abiecto augmento. ut ἐτίθη, ἐὰν τιθῶ, ſicut ἐτύφθη, ἐὰν τυφθῶ. Vel fit à prima perſona per communem regulam, quod tria tempora indicatiui, hoc eſt, præteritum imperfectum, præteritum perfectũ, & aoriſti, abiecto augmento, præterquàm in præterito perfecto, & extrema in ω. conuerſa, faciunt ſubiunctiuum. Cur autem τιθῶ circunflectatur iam dictum eſt, quòd quandocunq; participium deſinit in σ. ὀξύτονον, &c. ſubiunctiuus deſinit in ῶ. circunflexũ. Secunda perſona τιθῇς. Tertia τιθῇ, ſubſcripto ι. quia omne uerbum in ω. deſinens, habet ſecundam & tertiam perſonam ſingularis numeri in diph. deſinenteis, aut propriã, aut impropriam. Etiam aduertendum eſt, in hac prima coniugatione ſecundam & tertiam perſonam præſentis temporis modi ſubiunctiui deſinere in ῃ. ut τιθῇς, τιθῇ. In ſecunda uerò in ᾳ. ut ἱστᾷς, ἱστᾷ. In tertia in ῳ. ut διδῷς, διδῷ. Eſt enim huiuſmodi

ſmodi regula generalis ſubiunctiui modi, καθόλου τὰ εἰς ω. ὑποτακτικὰ εἰς η. τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ποιεῖ, πλὴν τῆς δευτέρας καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι. ἐκεῖνα γὰρ ὁμοίως τοῖς ὁριστικοῖς ὑποτακτικὰ κλίνουσιν. οἷον ἐὰν βοᾷς. ἐὰν χρυσοῖς. ἐὰν ἱστᾷς. ἐὰν διδῷς. Datur & alia regulá modi ſubiunctiui uerborum in μι. ὥς φησιν ὁ τεχνικός. ὅτι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν εἰς μι. ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος, καὶ παρατατικοῦ, δηλονότι ἀπὸ μὲν τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η. καὶ ι. ἐκφέρεται, οἷον ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. ἀπὸ δὲ τῆς δευτέρας διὰ τῆς ᾳ διφθόγγου, προσγραφομένου μὲν τοῦ ι. μὴ συνεκφωνουμένου δὲ ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς. ἱστᾷ. ἀπὸ δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς ῳ. διφθόγγου. οἷον ἐὰν διδῶ, διδῷς. διδῷ. Δυϊκά. ἐὰν τιθῆτον, τιθῆτον.. Πληθ. ἐὰν τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Regula uniuerſalis.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

ἐὰν Τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ, ἀπὸ τοῦ τέθεικα, ſicut ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος α.

ἐὰν Θήκω. θήκῃς, θήκῃ. ſicut ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα ἀχρήστου.

Ἀόριστος β.

ἐὰν Θῶ, á tertia ſecundi aoriſti, uel à prima, ſicut & præſens. ut ἔθην, ἔθης, ἔθη. ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ. Pro quo huiuſmodi datur regula: ὅτι ἀπὸ τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ δευτέρου ἀορίστου τῶν εἰς μι. τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα, ἀπὸ μὲν τῆς πρώτης, καὶ δευτέρας συζυγίας διὰ τοῦ η. καὶ ι. ἐκφέρεται. οἷον ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ. ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ. ἀπὸ δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς ῳ διφθόγγου. ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ. ἐὰν γνῶ, γνῷς, γνῷ. Ὀδυσ. χ.

Regula de aoriſto β. ſubiunct.

Ὄφρα γνῷς κατὰ θυμόν, ἀτὰρ εἴπῃσθα καὶ ἄλλα.
καὶ Ἰλιάδ. α. Γνῷ δὲ καὶ ἀτρείδης εὐρυκρείων ἀγαμέμνων.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Τιθέναι à prima perſona pluralis numeri pręſentis temporis fit, extrema in ναι. mutata. Eſt enim regula, quòd prima perſona pluralis præſentis tẽporis uerborum in μι. extrema in ναι. conuerſa, facit infinitiuum. ut τίθεμεν, τιθέναι. ἵσταμεν, ἱστάναι. δίδομεν, διδόναι. accentu etiam in penultimam translato. Quia omnis infinitiuus in ναι. deſinens, in penultima habet accentum. ut τετυφέναι, τεθέναι. Poteſt etiam & à genitiuo participij deduci. ut τιθείς τιθέντος.

Infinitiuus actiuus. Regula.

Penultima. infinitiui.

τιθέντος, τιθέναι. Nam omne participium in σ. ὀξύτονον per ντ. declinatum, facit infinitiuum in ναι. Corripit etiã penultimam, quoniam infinitiui præſentis temporis uerborum in μι. corripiunt penultimam. εἶναι uerò tanquàm diſyllabum, ſecutum aoriſtos diſyllabos, penultimam produxit.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Τεθεικέναι, à tertia perſona præteriti actiui τέθεικε, adiuncta ναι. ſicut à τέτυφε, τετυφέναι.

Αόριστος α.

Θῆκαι, ἀπὸ τοῦ ἔθηκε ἀορίστου.

Αόριστος β.

Aoriſti.

Θεῖναι cum díph. in penultima, θῆναι tamen eſſe debuerat. Nam formatio ſecundi aoriſti, modi infinitiui, à tertia ſingulari eiuſdem temporis modi indicatiui fit, abiecto augmento, & addita ναι. ut ἔθην, ἔθης, ἔθη, θῆναι. & tunc penultima natura producitur, ſicut & eius propria regula expoſtulat. Eſt etiam alia formatio tam præſentis quàm aoriſti ſecundi uerborum in μι. communis, hoc eſt, à genitiuo participij, ut θείς, θέντος, θέναι: Vel à prima perſona pluralis numeri modi indicatiui, expuncto ε. communi augmento, & extrema in ναι. mutata. ut ἔθεμεν, θέναι. Vbi euenit penultimam correptam eſſe contra naturam ſecundi aoriſti: quare idem error hic accidit qui & imperatiuo modo, hoc eſt, duarum regularum repugnantia, quarum prior eſt, quòd Imperatiui in θι. & Infinitiui in ναι. ſecundi aoriſti penultimam natura longam habere uolunt. & hæc regula eſt ſecundi aoriſti propria. Eſt & alia regula generalis, quòd Imperatiui in θι. & Infinitiui in ναι. ſeruare debent penultimam primæ perſonæ pluralis numeri eiuſdem temporis. Sed cum penultima pluralis huius aoriſti breuis ſit, neceſſe eſt per hanc regulam & penultimam infinitiui aoriſti ſecundi corripi. Sed hic error tribus uerbis tantum accidit quę ſuperius annotata ſunt, quorum aoriſti ſecundi, hoc eſt, ἔθην, ἔδων, ἧν, corripiunt penultimam pluralium, contra eorum naturã, quam infinitiui eiuſdem temporis ſeruare debent. ut ἔθεμεν θέναι, ἔδομεν δόναι, ἕμεν ἕναι. Qui quidem Infinitiui, ut hanc euitarent repugnantiam,

Error.

Duæ regulæ

Hi aoriſti non ſunt in uſu.

tiam, acceperunt subiunctiuas uocaleis, ι. scilicet & υ. in diphthongos, & sic productam fecerunt eorū penultimam. ut θεῖναι, δοῦναι, εἶναι. Quæ idcirco annotata sunt, quoniam diphthongum habent in penultima, contra communem regulam, quæ est: ὅτι τὰ εἰς ναι. ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ ν. κλιτικὸν οὐ θέλουσι τῇ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, sicut in indicatiuo passiuo uerborum grauitonorum dictum est. At in aliįs uerbis, siue à tertia persona singulari, siue à prima plurali formentur, Infinitiui secundi aoristi penultima semper est longa, cum in indicatiuo eadem in omni numero semper producatur, ut ἔγνων, ἔγνωτον, ἔγνωμεν, γνῶναι. Regula.

Μέλλων πρῶτος.

Θήσειν, à tertia futuri θήσει, adiuncto ν. sicut à τύψει, τύψειν. Participiorum formationes in proprio tractatu latissimè habentur. Futurum.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Ιθεμαι ab actiuo fit τίθημι, extrema in μαι. ac penultima in propriam breuem mutatis. Corripitur penultima ad similitudinem penultimæ primæ personæ pluralis numeri actiui. Est enim regula, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ. κλιτικὸν, τὴν παραλήγουσαν θέλει ἔχειν τοῦ ἰδίου ὁριστικοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν. οἷον τύπτομεν, τύπτομαι. τίθεμεν, τίθεμαι. hoc est, quòd omne uerbum passiuum, siue medium, habens in fine μ. κλιτικὸν, penultimam uult habere primæ personæ pluralis propriį indicatiui actiui. nt τύπτομεν, τύπτομαι. τίθεμεν, τίθεμαι. Canon.

Secunda persona τίθεσαι, à tertia fit, τ. in σ. mutato. Est enim regula, ὅτι ὅσα τῶν παθητικῶν ἔχει τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰς σ. ὀξύτονον, ταῦτα τροπῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον τ. εἰς σ. τὸ δεύτερον ποιεῖ. hoc est, Quæcunque uerba passiua habentia participium actiuum in σ. oxytonum, mutato τ. tertiæ personæ in σ. secundam faciunt. τίθεται, τίθεσαι, καὶ ἁπλικῶς τίθῃ, ut inquit Theodorus secundo τῶν εἰς τέσσαρα. cuius uerba sunt hæc. Ἐστι δὲ καὶ εἰς η. προφέρειν τὸ δεύτερον τοῦ ἐνεστῶτος τῶν ἀπὸ τοῦ ε. καὶ α. hoc est, uerborum in μι. primæ & secundæ coniugationis. ut τίθεμαι, τίθῃ. ἵσαμαι, ἵσῃ. Tertia à pri- Regula. Theodorus in secundo.

 ma fit,

ma fit, μ. in τ. conuersa. τίθεμαι, τίθεται. Potest etiam secunda à prima deduci, & tertia à secunda, μ. in σ. & σ. in τ. mutatis. Δυϊκά. τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον. Πληθυντ. τιθέμεθα, τίθεσθαι, τίθενται.

Παρατατικός.

Præteritum imperfect. Ἐτιθέμην, fit à prima persona præsentis temporis, μαι. in μην. cõuersa, ac ε. communi augmento præposito. τίθεμαι, ἐτιθέμην. Secunda persona ἐτίθεσο, à tertia singulari, τ. in σ. conuerso, per eandem regulã quæ in præsenti dicta est. ἐτίθετο, ἐτίθεσο κοινῶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ. fit ἐτίθεο ἰωνικῶς. καὶ κρά σει τοῦ ε. καὶ ο. εἰς ου. ἐτίθου ἀττικῶς. Tertia uerò à prima, μην. in το conuersa. ἐτιθέμην, ἐτίθετο. Δυϊκά. ἐτιθέμεθον, ἐτιθέσθον, ἐτιθέσθην. Πληθυντικά. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum. Τίθειμαι esse debuerat: quoniam quum cætera communia sint præterito passiuo uerborum in μι. cum præteritis grauitonorum hoc habet proprium, ut *penultima in debitam* breuem coniugationis conuertatur. ut δέδωκα, δέδομαι.

Bœotorum mos. Sed quia præteritum actiuũ huius uerbi τίθημι, amisit propriam penultimam, & adsumpsit ει. diphthongum Bœotorum more, eandem etiam retinuit & præteritũ passiuum. ut τέθεικα, τέθειμαι. Secunda persona τέθεισαι, à tertia, τ. in σ. conuerso, per regulam in præsenti iam dictam, ὅσα τῶν παθητικῶν, &c. Tertia à prima, extrema in ται. mutata, τέθειται. Δυϊκά. τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον. Πληθυντ. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται, καὶ ἰωνικῶς τεθείαται.

Ὑπερσυντέλικος.

Præteritum plusquàm perfectum. Ἐτεθείμην, à præterito passiuo, μαι. in μην. conuersa, ac etiam ε. præposito: quadoquidem præteritum perfectum à consonante incipit, τέθειμαι, ἐτεθείμην. Habet etiam eandem penultimam cum præterito passiuo. Secunda persona à tertia fit, τ. in σ. conuerso. ἐτέθεισο. Tertia à prima, extrema in το. mutata. ἐτέθειτο. &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

Aoristus primus. Ἐτέθην. à tertia persona præteriti passiui, extrema in θην. conuersa, & abiecta consonante in principio præteriti geminata. Corripitur etiam penultima: quia omnis aoristus passiuus uerborum in μι. penultimam correptam habere debet.

debet. ut τίθεται, ἰθίθην. Sed propter alternationem duarũ adſpiratarum, penultima mutatur in propriam tenuem, ut ἐτίθην. quod factum eſt, ne propriam terminationem amitteret primus aoriſtus paſſiuus: cui proprium eſt in θην. ſemper deſinere. Adnotantur ἐγνώσθην, & ἠδυνάσθην, quoniam eorum penultima producitur: ſed non ſunt à themate uerborum in μι. Nam alterum à circunflexo uerbo, hoc eſt γνόω, γνῶ deducitur: alterũ uerò à grauitono, hoc eſt, δυνάζω. Secunda perſona ἐτίθης. Tertia ἐτίθη. &c.

Αόριστος δεύτερος.

Secundus aoriſtus paſſiuus non inuenitur: quoniam ſecundi aoriſti actiui uendicarũt ſibi eorum terminationem. hoc eſt, ἴθην.

Μέλλων πρῶτος. Futurum.

Τεθήσομαι, à ſecunda perſona primi aoriſti paſſiui, addita ομαι. & ε. communi augmento abiecto. ut ἐτίθην, ἐτίθης, τεθήσομαι, τεθήσῃ, τεθήσεται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τεθείσομαι, à ſecunda perſona præteriti paſſiui, interpoſitia ομ. ut τέθεισαι, τεθείσομαι, τεθείσῃ, τεθείσεται. Differt autem à paſſiuo futuro antepenultima tantum.

Προστακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Imperatiuus paſſiuus

Τίθεσο, à ſecũda perſona præteriti imperfecti paſſiui abiecto augmento tantũ. ut ἐτιθέμην, ἐτίθεσο. τὸ προστακτικὸν τίθεσο κοινῶς. καὶ τίθεο ἰωνικῶς. καὶ τίθου ἀττικῶς. καὶ τίθευ δωρικῶς. τιθέσθω, ad ſimilitudinem imperatiui præteriti perfecti paſſiui grauitonorum tertiæ coniugationis.

Παρακείμενος καὶ Υπερσυντέλικος.

Τέθεισο, à ſecũda perſona præteriti pluſquàmperfecti paſſiui, expuncto ε. ut ἐτεθείμην, ἐτέθεισο. τὸ προστακτικὸν τέθεισο, τεθείσθω. ſicut πέπεισο, πεπείσθω.

Αόριστος πρῶτος.

Τέθητι, à tertia perſona primi aoriſti paſſiui, expuncto ε. augmento, & addita τι. διὰ τὸ τ. ſicut τύφθητι. Tertia perſona τεθήτω, καὶ τὰ λοιπά.

Εὐκτικά

Optatiuus. Εὐκτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Τιθείμην, à prima persona præsentis temporis modi indicatiui passiui, extrema in μην. mutata, & adiuncto ι. penultimæ: sicut in passiuis grauitonorum dictum est, ut τίθεμαι, τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, accentu circunflexo in penultima secundæ & tertiæ personæ: sicut in optatiuo passiuo uerborum circunflexorũ primæ cõiugationis.

Præteritum perfectum et plusquam perfectum. Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Τεθείμην, à prima persona præteriti passiui, extrema in μην. conuersa. τέθειμαι, τεθείμην. At si à communi præterito, hoc est, τέθειμαι formare uoluerimus, addendum erit ι. penultimæ: sicut in præsenti, ut τέθειμαι, τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο, accentu circunflexo in penultima secundæ & tertiæ personæ: sicut in præsenti.

Indefinitum primum. Ἀόριστος πρῶτος.

Τεθείην, à genitiuo participij passiui eiusdem temporis, extrema in ην. mutata: sicut in aoristo passiuo grauitonor. dictũ est. ut τεθείς, τεθέντος, τεθείην, τεθείης, τεθείη. sicut τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη.

Futurum primum. Μέλλων πρῶτος.

Τεθησοίμην, à prima persona futuri passiui indicatiui, extrema in μην. conuersa, & addita ι. penultimæ. τεθήσομαι, τεθησοίμην, τεθήσοιο, τεθήσοιτο.

Mox futur. Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Τεθησοίμην, τεθείσοιο, τεθείσοιτο, sicut & præsens, ἀπὸ τοῦ τεθείσομαι. Differt aũt à futuro passiuo antepenultima tantũ.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Subiunctiuus. Ἐὰν Τιθῶμαι, à prima pers. subiunctiui actiui, adiuncta μαι. ἐὰν τιθῶ, ἐὰν τιθῶμαι. Regula, ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν προσθέσει τῆς μαι. παθητικὸς γίνεται. hoc est, Actiuũ præsens subiunctiuorũ, adpositione μαι. passiuum fit. Potest etiam formari à prima perso. passiui indicatiui, penultima in ω. conuersa.

Regula. Nam omne uerbum passiuum, siue medium, habens in fine μ. κλιτικὸν, extrema in μαι. mutata, si in eam non desinat: & penultima uocali in ω. conuersa, subiunctiuum facit passiuum. ut τίθεμαι.

θεμαι, ἐὰν τιθῶμαι. penultima circunflexa. Nam ſubiunctiui in μαι. præſentis temporis, à uerbis deſinentibus in μι. ſi habeant indicatiuum actiuum in uſu, circunflectuntur in penultima. ut τίθημι, ἐὰν τιθῶμαι. ἵστημι, ἐὰν ἱστῶμαι. Si autem non habeant actiuum in uſu, acuuntur in antepenultima. δύναμαι, ἐὰν δύνωμαι. quia δύνημι non eſt in uſu. Δύναμαι. Alia autem ſi à circunflexis exiſtant, circunflectuntur. ἐὰν νοῶ, ἐὰν νοῶμαι. ἐὰν φιλῶ, ἐὰν φιλῶμαι. Etiam ſi ſint præteriti perfecti, ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν μεμνῶμαι. Quod etiam ſeruandum eſt in uerbis in μι. deſinentibus, quia & ipſa in prę teritis perfectis circunflectuntur. Grauantur autem ea quæ à grauitonis exiſtunt. ut ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. ἐὰν τύπω, ἐὰν τύπωμαι. Secunda perſona à tertia fit expuncto τ. καὶ κράσει τοῦ η, καὶ α. εἰς η. τιθῆται, τιθῇ, ſubſcripto ι. Poſſumus etiam & tertiam ſubiunctiui actiui eiuſdem temporis facere ſecundam ſubiunctiui paſſiui per communem regulam, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν. hoc eſt, Quòd uniuerſaliter tertia perſona ſubiunctiui actiui, eſt ſecunda ſubiunctiui paſſiui. Regula. Tertia uerò à prima fit, μαι. in ται. ac penultima in η. conuerſa. ἐὰν τιθῶμαι, ἐὰν τιθῆται,

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

ἐὰν Τεθῶμαι, à communi præterito paſſiuo, hoc eſt, τέθειμαι (nam τέθειμαι Bœotorum eſt proprium) penultima in ω. mutata, per communem regulam ſupra in præſenti dictam, Quòd omne uerbum paſſiuum, ſiue medium, habens in fine μ. κλιτικὸν &c. Moſcopulus tamen formari uult à præterito actiuo ſubiunctiui modi, ſicut & præſens, addita μαι. ἐὰν τεθείκω, ἐὰν τεθείκωμαι. Sed quia hoc præteritum non eſt in uſu, nec etiam uidetur hæc regula eſſe communis omnibus temporibus. nam in uerbis terminatis in ω. ſi ab actiuo præterito modi ſubiunctiui formari liceret paſſiuum, dicendum eſſet ἐὰν τετύφω, ἐὰν τετύφωμαι, nec opus eſſet ſupplere per participium & uerbũ ſubſtantiuum. Videtur ergo potius eſſe formandum à præterito paſſiuo cõmuni modi indicatiui, penultima in ω. mutata, ſicut in alijs uerbis. ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι. ſic τέθειμαι, ἐὰν τεθῶμαι.

Præterita.

Moſcopulus notatur.

τεθῶμαι. Secunda persona ἐὰν τεθῇ, à tertia fit, sicut in præsenti. Potest etiam & à tertia singulari præteriti actiui communis deduci, extrema syllaba abiecta, & accentu acuto in circunflexum mutato. ἐὰν τεθήκω, τεθήκῃς, τεθήκῃ. ἐὰν τεθῶμαι, τεθῇ, διὰ τὸ η. Nam τεθείκω ἀπὸ τοῦ τέθεικα Bœotorum est proprium. est enim regula, ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι. καθόλου τὰ τρία πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου τῶν ὑποτακτικῶν ἀποβολῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι. Tertia persona τεθῆται, à prima eiusdem temporis ω. in η. & μαι. in ται. conuersis. ἐὰν τεθῶμαι, τεθῆται.

Regula.

Ἀόριστος α.

Indef. prim.

ἐὰν Τεθῶ, à tertia persona primi aoristi passiui, extrema in ω. conuersa, & ε. augmento expuncto. ut ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη. ἐὰν τεθῶ, τεθῇς, τεθῇ. sicut ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Infinitiuus passiuus.

Τίθεσθαι, à tertia persona singulari passiui, extrema in θαι. mutata, ac σ. interposito. τίθεται, τίθεσθαι. Potest etiam fieri à secunda pluralis numeri, τροπῇ τοῦ ε. ψιλοῦ εἰς τὴν αι. δίφθογγον. τίθεσθε, τίθεσθαι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præterita.

Τεθεῖσθαι, à tertia singularis numeri præteriti passiui, extrema in θαι. mutata, ac σ. interposito, seruatoque augmento, & accentu in penultimam retracto. τέθειται, τεθεῖσθαι. Vel à secunda pluralis τέθεισθε, sicut & præsens, penultima tamen circunflexa, cum sit natura longa ante breuem. τεθεῖσθαι.

Ἀόριστος α.

Indef. prim.

Τεθῆναι à tertia primi aoristi passiui, adiuncta ναι. syllaba. ut ἐτέθη, τεθῆναι. sicut ἐτύφθη, τυφθῆναι.

Μέλλων α.

Futur. prim.

Τεθήσεσθαι, à tertia singulari eiusdem temporis τεθήσεται: uel à secunda plurali.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Mox futur.

Τεθείσεσθαι, à tertia singulari, uel à secūda plurali, ut supra.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Erba media, ſicut in grauitonis dictum eſt, in præſenti & præterito imperfecto formationem habent communem cum paſſiuis, etſi ueteres grammatici in his duobus temporibus ea nullo modo ſeorſum uariare cenſuerunt, idcirco eundem ordinem quo in grauitonis uſi ſumus, in his quoque uerbis ſeruandum putauimus. Verba media.

Ὁριστικὰ μέσα. Ἐνεστώς.

Τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται, ſicut & paſſiua. Indicatiuus medius.

Παρατατικός.

Ἐτιθέμην, ἐτίθεσο κοινῶς, καὶ ἐτίθεο ἰωνικῶς, καὶ ἐτίθου ἀττικῶς, καὶ ἐτίθω δωρικῶς.

Παρακείμενος.

Medium præteritum perfectum, & præteritũ pluſquàm perfectum in his uerbis formari non poſſunt, ſicut neque in uerbis circunflexis, à quibus deriuantur.

Ἀόριστος α.

Ἐθηκάμην, ἐθήκω, ἐθήκατο, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, ſicut ἐτυψάμην, ἀπὸ τοῦ ἔτυψα.

Ἀόριστος β.

Ἐθέμην à prima perſona ſecundi aoriſti actiui, extrema uocali in propriam breuem coniugationis mutata, ac interpoſita μη. ἔθην, ἐθέμην. Antiqui tamen à primo aoriſto paſſiuo formari uoluerunt, extrema in μην. mutata, & tenui in denſam conuerſa. ἐτέθην, ἐθέμην. Secunda perſona à tertia fit, τ. in σ. conuerſo. ἔθετο, ἔθεσο, καὶ ἔθεο ἰωνικῶς, καὶ ἔθου ἀττικῶς. Tertia ἔθετο. Aoriſtus ſecundus.

Μέλλων α.

Θήσομαι à futuro actiuo fit, adiuncta μαι. & ω. magno in ο. paruum mutato. ut θήσω, θήσομαι, θήσῃ θήσεται.

Προστακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Τίθεσο κοινῶς, καὶ τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀττικῶς, καὶ τίθευ δωρικῶς. Imperatiuus

Ἀόριστος α.

Primus aoriſtus θῆκαι, θηκάσθω eſſe debuerat, ſicut τύψαι τυψάσθω, ſed in uſu non eſt, nec etiam in alijs modis. Indef. prim.

Ἀόριστος β.

Indef. secun. Θέσο à secunda persona secundi aoristi medij, abiecto augmento. ut ἐθέμην, ἔθεσο, θέσο κοινῶς, καὶ θέο ἰωνικῶς. καὶ θοῦ ἀττικῶς, καὶ θεῦ δωρικῶς. Ὀδυσ. κ.

Ἀλλ' ἄγε δὴ κολεῷ μὲν ἄορ θέο.

unde κάτθεο. Hesiodus.

Σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ.

καὶ Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ.

Κατάθου ταχέως θοιμάτιον.

Tertia persona τέσθω, καὶ τὰ λοιπά.

Εὐκτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Optatiuus medius. Τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, ad passiui inflexionem.

Ἀόριστος β.

Θείμην, θεῖο, θεῖτο, à prima persona secundi aoristi medij ἐθέμην, sicut & præsens.

Μέλλων α.

Futur. prim. Θησοίμην, à prima persona medij futuri, extrema in μην. conuersa, ac ι. penultimæ uocali adiuncta. θήσομαι, θησοίμην. θήσοιο, θήσοιτο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Subiunctiuus. ἐὰν Τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται, ad passiui similitudinem.

Ἀόριστος β.

ἐὰν Θῶμαι à prima persona secundi aoristi medij, extrema in μαι. conuersa, ac expuncto augmento, & penultima uocali in ω. mutata. ἐθέμην. ἐὰν θῶμαι, θῇ, θῆται, accentu circunflexo.

Ἀπαρέμφατα μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Infinitiuus Τίθεσθαι. Ἀόριστος β. θέσθαι. Μέλλ. α. θήσεσθαι.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Secunda coniugatio. Verba in μι. secundæ coniugationis fiunt à uerbis grauitonis circunflexorum secundę coniugationis, à quibus deriuantur. Et in penultima actiui habent η. in passiui autē penultima α. quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur. ut ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι. Passiuum ἵσταμαι.

Ὁριστικὰ

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Ἵστημι, ἀπὸ τοῦ ἱστάω uerbo grauitono fit. unde ἱστῶ uerbum secundæ coniugationis circunflexorum, extrema in μι. & penultima, hoc est α. quæ breuis est, in legitimam longam mutata, uidelicet η. & accentu in propenultimã retracto. ut ἱστάω, ἵστημι. ἱστάω uerò ἀπὸ τοῦ στάω, cui præponitur ι. solum, quæ reduplicatio abusiua siue impropria adpellatur, quũ in ea nulla geminetur consonans, ut in primo tractatu dictum est. Nam σιστάω dicendum fuerat, & σίστημι. Sed quoniam reduplicatio cõmunis nunquàm fit per longam uocalem, (nam ἰῶτα hoc in loco est positione longa) idcirco σ. non repetitur. Habet etiam adspirationem in prima syllaba: quoniã ι. ante σ. adspiratur, nisi syncopa fiat, uel subsequatur ρ. post σ. quia tunc tenui spiritu scribitur. ut ἴσμι, ἴσω, ἀπὸ τοῦ ἴσατι, ἰσάτω, ἴσιον. & ἴσρος. Secunda persona à prima fit, extrema in σ. mutata. ἵστημι, ἵστης, ἵστησι. Δυϊκά. ἵστατον, ἵστατον, penultima correpta. Πληθυντικά. ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι, ad similitudinem pluralis datiui participij actiui eiusdem temporis, penultima circunflexa. Quia α. quæ anceps est, hic natura habetur longa. Ionicè uerò, siue Atticè non formatur tertia persona in hac secunda coniugatione, διὰ τὴν κακοφωνίαν. Nam ἱστάασι dicendum fuerat.

Indicatiuus actiuus.

ι. ante σ. adspiratum.

Παρατατικός.

Ἵστην, ἵστης, ἵστη, à præsenti: sicut ἐτίθην. Δυϊκά. ἵστατον, ἱστάτην, penultima correpta: sicut & præsens. Πληθυντικά. ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

Præteritum imperfect.

Παρακείμενος.

Ἕστηκα esse debuerat à futuro στήσω: cuius penult. præteritum perfectũ seruare debet. Sed ne coincideret cum ἕστηκα, quod est medium præteritum ἀπὸ τοῦ ἑστήκω, mutata est η. in α. & factum est ἕστακα, ἕστακας, ἕστακε. Seruat enim adspirationem præsentis: quoniam ι. ingrediens præterita temporamodi indicatiui, si remanet in alijs modis, spiritũ thematis seruat. ut in hoc uerbo ἵστημι. ὁ Παρακείμενος ἕστακα. τὸ προστακτικόν, ἕστακε, ἑστακέτω. τὸ εὐκτικόν, ἑστάκοιμι, &c. Si uerò cadit, hoc est, si non remanet in alijs modis, sicut est in ambobus aoristis, tenuem spiritum habet. Ἀόριστος πρῶτος ἔστησα. τὸ προστακτικόν, στῆσον, στησάτω. τὸ εὐκτικόν, στήσαιμι. Ἀόριστος

Præteritum perfectum.

Regula de aoristis.

δι. ἀφίστημι i: δημοσ: 37: 11. Q 3 δεύτερος

δεύτερος ἔστην. τὸ προστακτικὸν στῆθι, στήτω. τὸ εὐκτικὸν σταίην, σταίης, σταίη. &c.

Præteritum plusquàm perfectum.

Ὑπερσυντέλικος.

Ἑστάκειν, ἑστάκεις, ἑστάκει, à præterito perfecto. unde & eundem spiritum seruat: quum in aliis modis idem sit præteritum perfectum & præterit. plusquàmperfectũ, καὶ τὰ λοιπά.

Indefin. pri.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔστησα, ἔστησας, ἔστησε. sicut ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.

Indefinitum secundum.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἔστην, ἔστης, ἔστη, à futuro, extrema in ην mutata, & ε. cõmuni augmento præposito. ut στήσω, ἔστην. Δυϊκά. ἔστητον, ἐστήτην, penultima producta. Πληθυντικά. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν. καὶ βοιωτικῶς ἔσταν. Ἰλιάδος α.

Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν.

Futurum primum.

Μέλλων πρῶτος.

Στήσω, ἀπὸ τοῦ στάω, α. in η. conuersa, ac σ. interposito: sicut à θέω, θήσω.

Imperatiuus actiuus.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Ἵσταθι, fit à genitiuo participii præsentis temporis, abiecto ν. & extrema in θι. conuersa. ut ἱστάς, ἱστάντος, ἵσταθι. Vel à prima persona pluralis numeri, extrema in θι. mutata. ut ἵσταμεν, ἵσταθι. In usu tamen non est: sed pro eo utimur ἵστα, à uerbo circunflexo ἱστάω, ἱστῶ: unde compositũ καθίστα. Ἰλιά. α.

Μείζονα δὲ κρητῆρα μενοιτίου υἱὲ καθίστα.

Tertia à secunda fit, extrema in τω. mutata. ἱστάτω, &c.

Præteritum perfectum et plusquàmp.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ἕστακε, ἑστακέτω: sicut τέτυφε, τετυφέτω.

Indefinitum primum.

Ἀόριστος πρῶτος.

Στῆσον, στησάτω. sicut τύψον, τυψάτω.

Indefinitum secundum.

Ἀόριστος δεύτερος.

Στῆθι, fit à genitiuo participii eiusdem temporis, expuncto ν. & extrema in θι. mutata. ut στάς, στάντος, στάθι, καὶ στῆθι, τροπῇ τοῦ α. εἰς η. Vel à prima persona pluralis numeri fit. ut ἔστημεν, στῆθι., penultima producta, per regulam superius dictam. Tertia persona στήτω, à secunda, θι. in τω. conuersa. Δυϊκά στῆτον, στήτων. Πληθυντικά. στῆτε, στήτωσαν.

Εὐκτικά

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

I'Σταίην, à genitiuo sui participij fit, extrema in ην. muta ta, ac. ι. penultimæ uocali adiũcto. ut ἱστάς, ἱστάντος. ἱσταί ην, ἱσταίης, ἱσταίη. Δυϊκά. ἱσταίητον, ἱσταιήτην. Πληθυντικά. ἱσταίημεν, καὶ συγκοπῇ ἱσταῖμεν, ἱσταῖτε, ἱσταίησαν. καὶ ἱσταῖεν, ἀπὸ τοῦ ἱσταῖμεν, subtracto μ. ἀττικῶς: ut in optatiuo primæ coniugationis uerborum in μι. dictum est. — Optatiuus actiuus.

Παρακείμενος καὶ Υπερσυντέλικος.

Ε'στάκοιμι, ἑστάκοις, ἑστάκοι. sicut τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Αόριστος πρῶτος.

Στήσαιμι, στήσαις, στήσαι. καὶ αἰολικῶς καὶ ἀττικῶς στήσεια, στήσειας, στήσειε.

Αόριστος δεύτερος.

Σταίην, σταίης, σταίη, à genitiuo participij eiusdem temporis, στάς, στάντος: sicut & præsens. Δυϊκά. σταίητον, σταιήτην. Πληθυντικά. σταίημεν, καὶ σταῖμεν, σταῖτε, σταίησαν, καὶ σταῖεν ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ σταῖμεν. Οδυσσείας θ. — Indefinitum secundum.

Αγχι παρασταῖεν, καὶ τοξάζοιατο φωτῶν.
ἀντὶ τοῦ παρασταίησαν.

Μέλλων πρῶτος.

Στήσοιμι, στήσοις, στήσοι: sicut τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Εὰν I'Στῶ, à tertia persona singulari præteriti imperfecti siue à prima: ut in subiunctiuo actiuo primæ coniugationis dictum est, extrema in ῶ. circunflexũ mutata. ut ἵστην, ἵστης, ἵστη. ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. Regula. Καὶ γὰρ ἐν τοῖς εἰς μι. τὰ δεύτερα, καὶ τρίτα πρόσωπα ὑποτακτικὰ τῆς μὲν δευτέρας συζυγίας διὰ τοῦ α. τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ ω. μεγάλου. Δυϊκά. ἐὰν ἱστᾶτον, ἱστᾶτον. Πληθυντικά. ἐὰν ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι. — Subiunctiuus actiuus. Regula.

Παρακείμενος καὶ Υπερσυντέλικος.

ἐὰν Ε'στάκω, ἑστάκῃς, ἑστάκῃ. sicut ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Αόριστος πρῶτος.

ἐὰν Στήσω, στήσῃς, στήσῃ. sicut ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ.

Αόριστος δεύτερος.

ἐὰν Στῶ, στῇς, στῇ. à secundo aoristo: sicut & præsens, διὰ τοῦ η. ut in τίθημι dictum est.

Απαρέμφατα

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Infinitiuus. Ἱστάναι, à prima perſona pluralis numeri ἵσταμεν, extrema in ναι. mutata. Vel à genitiuo participij ἱστὰς, ἱστάντος, expuncto ν. & τος. in ναι. mutata.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντέλικος.

Ἑστηκέναι, ſicut τετυφέναι. Ἀόριστος α. στῆσαι.
Ἀόριστος δεύτερος στῆναι. Μέλλων πρῶτος στήσειν.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Indicatiuus passiuus. Ἵσταμαι, à prima perſona actiui, η. in α. correptũ, & extrema in μαι. mutatis. ἵστημι, ἵσταμαι. Secunda perſona ἵστασαι κοινῶς, καὶ ἵστῃ ἀττικῶς. ſicut à τίθεμαι τίθῃ. Tertia perſona ἵσταται. Δυϊκά. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον. Πληθ. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.

Παρατατικός.

Præteritum imperfect. Ἱστάμην. Secunda perſona ἵστασο κοινῶς. καὶ ἵσταο ἰωνικῶς. καὶ ἵστω ἀττικῶς. Tertia perſona ἵστατο. Δυϊκά. ἱστάμεθον, ἱστασθον, ἱστάσθην. καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum. Ἕσταμαι, ἕστασαι, ἕσταται, à præterito actiuo, penultima correpta, ac eadem adſpiratione ſeruata. Δυϊκά. ἑστάμεθον. ἕστασθον, ἕστασθον. Πληθυντικά. ἑστάμεθα, ἕστασθε, ἕστανται. καὶ ἰωνικῶς ἑστάαται. ſed propter hiatum in uſu non eſt.

Ὑπερσυντέλικος.

Præteritum plusquàm perfectum. Ἑστάμην, ἕστασο, ἕστατο, à præterito paſſiuo, extrema in μην. mutata.

Ἀόριστος πρῶτος.

Indefinitum primum. Ἐστάθην, ἐστάθης, ἐστάθη. ſicut ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, principali ſyllaba tenui ſpiritu ſignata: quoniam ε. cadit. ut στάθητι, σταθήτω. & σταθείην.

Μέλλων πρῶτος.

Futurum primum. Σταθήσομαι, σταθήσῃ, σταθήσεται, à ſecunda perſona aoriſti paſſiui ἐστάθην, ἐστάθης, abiecto augmento, & adiuncta ομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Mox futur. Ἑστάσομαι, ἑστάσῃ, ἑστάσεται, à ſecũda præteriti paſſiui, interpoſita ομ. ἕστασαι, ἑστάσομαι, ſeruata etiã præteriti adſpiratiõe.

Προστακτικά

προςακτικὰ παθητικά. Ενεςὼς ϗ Παρατατ.

Ι'σασο κοινῶς, à ſecunda perſona præteriti imperfecti paſſiui, ἰσάμην, ἴσασο κοινῶς. ϗ ἴσαο ἰωνικῶς. ϗ ἴσω ἀττικῶς. Tertia perſona ἰσάσθω. ϗ τὰ λοιπά. Imperatiuus paſſiuus.

Παρακείμενος ϗ ὑπερσυντέλικος.

E'σασο, ἰσάσθω, à ſecunda perſona præteriti pluſquàm perfecti.

Αόριςος α.

Στάθητι, ςαθήτω, à tertia perſona primi aoriſti paſſiui.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεςὼς ϗ Παρατατικός.

Ις' αίμην, ἰςᾶιο, ἰςᾶιτο, ἀπὸ τοῦ ἵςαμαι, accentu circunflexo in ſecunda & tertia perſona. Δυϊκά. ἰςαίμεθον, ἰςαῖσθον, ἰςαίσθην. ϗ τὰ λοιπά. Optatiuus.

Παρακείμενος ϗ ὑπερσυντέλικος.

E'σταίμην. ἰςᾶιο, ἰςᾶιτο, accentu circunflexo in penultima ſecundæ & tertiæ perſonæ.

Αόριςος α.

Σταθείην, ςαθείης, ςαθείη, à genitiuo participij eiuſdem temporis, ςαθείς, ςαθέντος.

Μέλλων α.

Σταθησοίμην, ςαθήσοιο, ςαθήσοιτο, à prima perſona futuri paſſiui.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

E'σασοίμην, ἐςάσοιο, ἐςάσοιτο, à prima perſona eiuſdem temporis.

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενεςὼς ϗ παρατατ.

ἐὰν ἱςῶμαι, ἱςῇ, ἱςᾶται, διὰ τοῦ α. licet à quibuſdam διὰ τοῦ η. inueniam huiuſmodi perſonas, ſecundam ſcilicet & tertiam, declinatas. Quare antiquorum regulam & hoc in loco omnino cenſeo ſeruandam, quæ eſt, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν, δεύτερά εἰσι τῶν παθητικῶν. hoc eſt, quòd uniuerſaliter tertiæ perſonæ actiuorum ſubiunctiuorum, ſecundæ ſunt paſſiuorum. quamuis inueniatur in actiuo etiam aliter declinatum hoc idem tempus à nonnullis, quàm regula tradat. Illi enim ponunt ἐὰν ἱςῶ, ἱςῇς, ἱςῇ. Regula uerò ἱςᾷς, ἱςᾷ, διὰ τοῦ α. quæ eſt, κατὰ μὲν τὸ δεύτερον, Subiunctiuus. Veterum regula. Regula.

δεύτερον, καὶ τρίτον πρόσωπον τῶν εἰς μι. τῆς μὲν πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η. γράφεται. τῆς δὲ δευτέρας διὰ τοῦ α. τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ ω. μεγάλου, cum præsertim τὸ χαρακτηρισμὸν τῆς συζυγίας seruandum sit. Δυϊκά. ἐὰν ἱσώμεθον, ἱσᾶσθον, ἱσᾶσθον. Πληθ. ἐὰν ἱσώμεθα, ἱσᾶσθε, ἱσῶνται.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præterita. ἐὰν Ἱσῶμαι, à præterito passiuo, penultima in ω. μέγα conuersa. ut ἵσαμαι. ἱσῶμαι. Secunda persona ἐὰν ἱσᾶ. à tertia actiui eiusdem temporis & modi, abiecta extrema syllaba, ἐὰν ἱσάκω, ἱσάκῃς, ἱσάκῃ. ἱσᾶ, ἱσᾶται. Δυϊκά. ἐὰν ἱσώμεθον, ἱσᾶσθον, ἱσᾶσθον. καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος α.

ἐὰν Σταθῶ σταθῇς, σταθῇ, à tertia persona primi aoristi passiui, &c.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Infinitiuus passiuus. Ἵστασθαι, à tertia persona singularis passiui ἵσταται. Vel à secunda plurali ε. in αι. diphth. mutato.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ἑστάσθαι, à tertia singulari, uel à secunda plurali, ut in præteriti.
Ἀόριστος α. σταθῆναι. Μέλλων α. σταθήσεσθαι. Μετ' ὀλίγον μέλλων. ἑστάσεσθαι.

Ὁριστικὰ μέσα. Ἐνεστώς.

Indicatiuus medius. Ἵσαμαι, ἵστασαι, καὶ ἵσῃ. ἵσταται, ab actiuo fit, sicut & passiua.

Παρατατικός.

Ἱσάμην, ἵστασο, ἵσαο, καὶ ἵσω. ἵστατο.

Ἀόριστος α.

Ἐστησάμην, ἐστήσω, ἐστήσατο, sicut ἐτυψάμην, ἐτύψω. ἐτύψατο.

Ἀόριστος β.

Secundus aoristus non est in usu in hoc uerbo ἵστημι, posset tamen secundum analogiam formari ab actiuo, hoc est ἔστην, ἐστάμην, extrema uocali η. scilicet in α. legitimam breuem uersa, ac interposita μη. Vel potius à primo aoristo passiuo antiquorum more, extrema in μην. mutata. ἐστάθην, ἐστάμην. ἵστασο. καὶ ἵσω. ἵστατο, & eadem est literatura cum præterito plusquamperfecto passiuo, differt tamen spiritu.

Ἐστάμην non est in usu.

Μέλλ. α.

Μέλλων α.

Στήσομαι, σήσῃ, σήσεται, à σήσω futuro actiuo.

Προσακτικὰ μέσα. Ενεςὼς κ) Παρατατικός.

Ἵςασο κοινῶς. κ) ἵςαο ἰωνικῶς. κ) ἵςω ἀττικῶς, ἱςάσθω. Imperatiuus

Αόριςος α.

Στῆσαι, σησάσθω. ὡς τύψαι. τυψάσθω.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεςὼς κ) Παρατατ.

Ἱςαίμην, ἱςαῖο, ἱςαῖτο. Αόρ. α. Στησαίμην, σήσαιο, σήσαιτο. Optatiuus.

Μέλλων α.

Στησοίμην, σήσοιο, σήσοιτο, ὡς τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο.

Υποτακτικὰ μέσα. Ενεςὼς κ) Παρατατικός.

ἐὰν ἱςῶμαι, ἱςᾷ, ἱςᾶται. Αόρ. α. ἐὰν σήσωμαι, σήσῃ, σήσηται. Subiunctiuus.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεςὼς κ) Παρατατ.

Ἵςασθαι. Αόριςος α. σήσασθαι. Μέλλ. α. σήσεσθαι. Infinitiuus.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ. ΡΗΜΑΤΩΝ.

Verba in μι. tertiæ coniugationis fiunt, ut ſupra diximus, à grauitonis, à quibus fiunt circunflexa tertię coniugationis, & in penultima actiui habent ω. μίγα. in paſſiui autem penultima ο. μικρόν, quod oſtendit & quotæ ſint cōiugationis, & unde deducantur. ut διδόω, διδῶ, δίδωμι. Paſſiuum uerò δίδωμαι. Tertia coniugatio.

Ορισικὰ ἐνεργητικά. Ενεςώς.

Δίδωμι fit à διδόω grauitono, cuius circunflexum eſt διδῶ, extrema in μι. & penultima uocali, ο. ſcilicet paruo in ω. magnum mutatis. ut διδόω διδωμι. διδόω uerò, ἀπὸ τοῦ δόω, per reduplicationem propriam, quæ eſt, cum bis eadem conſonans repetitur cum uocali breui. Secunda perſona à prima fit, extrema in σ. mutata, δίδως. Tertia à ſecunda adiuncto ι. δίδωσι. Δυϊκά. δίδοτον, δίδοτον. Πλη. δίδομεν. δίδοτε, διδοῦσι, ad ſimilitudinem datiui pluralis proprij participij. κ) ἰωνικῶς διδόασι εὔχρηςον. Indicatiuus actiuus.

Παρατατικός.

Ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω, à præſenti, ſicut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, extrema διὰ τοῦ ω. μεγάλου. Nam ut in τίθημι dictum eſt, præteritum imperfectum & ſecundus aoriſtus uerbo- Præt.imper.

 rum in

rum in μι. penultimam proprij actiui præsentis seruare debent. ut δίδωμι, ἐδίδων, ἴδων, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Δέδωκα, δέδωκας, δέδωκε.

Υπερσυντέλικος.

Ἐδεδώκειν, ἐδεδώκεις, ἐδεδώκει.

Αόριστος α.

Ἔδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε. ἀντὶ τοῦ ἔδωσα, ἔδωσας, ἔδωσε.

Αόριστος β.

Ἔδων, ἔδως, ἔδω, à futuro, extrema in ν. conuersa, & ε. communi augmento præposito. Δυϊκά. ἔδοτον, ἐδότην. Πλη. ἔδομεν, ἔδοτε ἔδοσαν, penultima correpta contra communem regulam secundi aoristi, ut in τίθημι dictum est.

Μέλλων α.

Δώσω, δώσεις, δώσει, ἀπὸ τοῦ δόω, ο. paruo in ω. magnum mutato.

Προσακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus actiuus. Δίδοθι, διδότω. ὡς τίθετι τιθέτω, penultima correpta, ut in τίθημι dictum est, quam Homerus produxit. Οδυσ. γ. Δίδωθι δ' ἐμοὶ κλέος ἐσθλόν.

Παρακείμενος.

Δέδωκε, δεδωκέτω, à tertia præteriti perfecti actiui, sicut τέτυφε, τετυφέτω.

Αόριστος β.

Δόθι δότω, penultima correpta contra regulam, ut in secundo aoristo primæ coniugationis dictum est ἄχρηστον, sed pro eo utimur δός, δότω. &c.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Optatiuus. Διδοίην, διδοίης, διδοίη. sicut τιθείην τιθείης. à genitiuo participij διδοῦς, τος.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Δεδώκοιμι, δεδώκοις, δεδώκοι. sicut τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Αόριστος β.

Δοίην, δοίης, δοίη, à genitiuo participij δούς, δόντος. Δυϊκά. δοίητον, δοιήτην. Πλη. Δοίημεν, καὶ συγκοπῇ δοῖμεν, δοίητε, δοίησαν, καὶ δοῖεν, ἀπὸ τοῦ δοῖμεν expuncto μ. Οδυσ. ω. Οὖλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.

Μέλλ. α

Μέλλων πρῶτος.

Δώσοιμι, δώσοις, δώσοι. ὡς τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεσὼς καὶ Παρατατικός. Subiunctiuus.

ἐὰν Διδῶ, διδῷς, διδῷ, διὰ τοῦ ω. μεγάλου, sicut in prima & secunda coniugatione dictum est.

Παρακείμενος καὶ Υπερσυντέλικος.

ἐὰν δεδώκω, δεδώκῃς, δεδώκῃ. ὡς ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Αόριστος δεύτερος.

ἐὰν Δῶ, δῷς, δῷ, διὰ τοῦ ω. μεγάλου. ὡς εἴρηται.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεσὼς καὶ παρατατικός. Infinitiuus.

Διδόναι, à genitiuo participij διδοῦς, διδόντος. Vel à prima persona pluralis numeri δίδομεν.

Παρακείμενος καὶ Υπερσυντέλικος.

Δεδωκέναι, ὡς τετυφέναι.

Αόριστος δεύτερος.

Δοῦναι, διὰ διφθόγγου, ut in τίθημι dictum est.

Μέλλων πρῶτος. Δώσειν.

Οριστικὰ παθητικά. Ενεσώς.

Δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται, ab actiuo, ω. magno in ο. paruum, & extrema in μαι. mutatis. Indicatiuus passiuus

Παρατατικός.

Εδιδόμην, ἐδίδοσο, καὶ ἐδίδου, ἐδίδοτο, à prima pers. præsentis.

Παρακείμενος.

Δέδομαι, δέδοσαι, δέδοται, à præterito actiuo δέδωκα, ω. magno in ο. paruum mutato, & extrema in μαι. conuersa.

Υπερσυντέλικος.

Εδεδόμην, ἐδέδοσο, ἐδέδοτο, à præterito passiuo δέδομαι.

Αόριστος πρῶτος.

Εδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη, à tertia singulari præteriti passiui, extrema in θην. mutata: sicut ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη.

Μέλλων πρῶτος.

Δοθήσομαι, δοθήσῃ, δοθήσεται, à secunda persona aoristi passiui.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Δεδόσομαι, δεδόσῃ, δεδόσεται, à secunda persona præteriti passiui.

Προςακτικὰ παθητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατατικός.

Imperatiuus passiuus. Δίδοσο, καὶ δίδου, διδόσθω, à secūda persona præteriti imperfecti passiui.

Παρακαίμενος καὶ Υπερσυντέλικος.

Δίδοσο, δίδόσθω, à secunda persona præteriti plusquàmperfecti passiui.

Αόριςος πρῶτος.

Δόθητι, δοθήτω. à tertia persona aoristi passiui.

Ευκτικὰ παθητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατατικός.

Optatiuus passiuus. Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. sicut τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο.

Παρακείμενος καὶ Υπερσυντέλικος.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. sicut τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο.

Αόριςος δεύτερος.

Δοθείην, δοθείης, δοθείη, à genitiuo participij eiusdem temporis.

Μέλλων πρῶτος.

Δοθησοίμην, δοθήσοιο, δοθήσοιτο, à prima futuri passiui.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Διδοσοίμην, διδόσοιο, διδόσοιτο, à prima persona paulò post futuri.

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενεςὼς καὶ παρατατικός.

Subiunctiuus actiuus. Εάν Διδῶμαι, sicut ἐὰν τιθῶμαι. Secunda uerò & tertia persona ω. magno scribūtur, ἐὰν διδῷ, ἐὰν διδῶται. quoniam (ut supra dictum est) prima cõiugatio uerborum in μι. per η. declinatur, secunda per α. tertia per ω. μέγα in modo subiunctiuo.

Παρακείμενος καὶ Υπερσυντέλικος.

Εάν Διδῶμαι, ὡς ἐὰν τιθῶμαι. Secūda persona ἐὰν διδῷ, à tertia actiui subiunctiui eiusdem temporis, extrema syllaba abiecta. ut ἐὰν Διδόηκα, διδόηκας, διδόηκε. ἐὰν διδῷ. Tertia ἐὰν διδῶται.

Αόριςος πρῶτος.

Εάν Δοθῶ, δοθῇς, δοθῇ, à tertia persona aoristi passiui, extrema in ῶ. circunflexum mutata, & abiecto augmento, ἐδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη. ἐὰν δοθῶ.

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατατικός.

Infinitiuus passiuus. Δίδοσθαι. à tertia persona singulari δίδοται. Vel à secunda plurali, ε. tenui in αι. diphthongon uerso.

Παρακείμενος

Παρακείμενος καὶ Υπερσυντέλικος.

Διδόσθαι, sicut τεθεῖσθαι.

Αόριστος πρῶτος.

Δοθῆναι, à tertia eiusdem temporis.

Μέλλων πρῶτος.

Δοθήσεσθαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. Διδόσεσθαι.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστώς.

Δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται, ad passiuorũ declinationem. Indicatiuus medius.

Αόριστος πρῶτος.

Εδωκάμην, ἐδώκω, ἐδώκατο, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα.

Αόριστος δεύτερος.

Εδόμην, ἔδοσο, καὶ ἔδου, ἔδοτο, à passiuo aoristo fit, antiquorum more, extrema in μην. mutata, ἐδόθην, ἐδόμην. unde ἀπεδόμην

Μέλλων πρῶτος.

Δώσομαι, δώσῃ, δώσεται. ὡς θήσομαι, θήσῃ, θήσεται.

Προσακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός. Imperatiuus.

Δίδοσο, καὶ δίδου, διδόσθω, ad passiuorum similitudinem.

Αόριστος δεύτερος.

Δόσο, καὶ δοῦ, δόσθω. δόσθον, δόσθων. δόσθε, δόσθωσαν.

Ευκτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. sicut passiua. Optatiuus.

Αόριστος δεύτερος.

Δοίμην, δοῖο, δοῖτο.

Μέλλων πρῶτος.

Δωσοίμην, δώσοιο, δώσοιτο.

Υποτακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Εὰν Διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, sicut passiua. Subiunctiuus medius.

Αόριστος δεύτερος.

Εὰν δῶμαι, δῷ, δῶται, ἀπὸ τοῦ ἐδόμην.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Δίδοσθαι. Αόριστος δεύτερος. Infinitiuus.

Μέλλων πρῶτος. Δώσεσθαι.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ, ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ. ΡΗΜΑΤΩΝ.

Quarta coniugatio.

Verba in μι. quartæ coniugationis, fiunt (ut dictum est) à uerbis grauitonis sextæ coniugationis in νω. desinentibus, in quibus nulla fit synæresis. Et in penultima actiui habent υ. productum. In passiui uerò penultima idem υ. correptum: quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur. Nec suscipiunt reduplicationem, quemadmodum aliarum trium coniugationum uerba in μι. desinentia. ζευγνύω, ζεύγνυμι. Passiuum ζεύγνυμαι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Indicatiuus actiuus.

Ζεύγνυμι, à ζευγνύω uerbo grauitono fit, extrema in μι. conuersa: & penultima, quæ in grauitono breuis est, hoc est υ. in seipsam productam conuersa. *Secunda persona* ζεύγνυς, à prima fit, extrema in σ. conuersa. Tertia ζεύγνυσι, à secunda, adiuncto ι. Δυϊκά. ζεύγνυτον, ζεύγνυτον. Πληθυντικά. ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι, secundum cōmunem regulam esse debuerat, ad similitudinem datiui pluralis: sed usus obtinuit, ut in uerbis huius quartæ coniugationis potius utamur tertia plurali grauitonorum. ut ζευγνύουσι, ἐκγνύουσι, πηγνύουσι, & similibus. Iones uerò ζευγνύασι dicūt.

Adnotatio.

Παρατατικός.

Ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ. Δυϊκά. ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην. Πληθυντικά. ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν. Nec ultra declinatur. Nā huiusmodi uerba si polysyllaba sunt, in præsenti solum & præterito imperfecto uariantur, tam in actiuis quàm in passiuis. Si uerò dissyllaba, & futurum primum & secundum aoristum habent. ut κλῦμι. Παρατατικός ἔκλυν. Μέλλων πρῶτος κλύσω. Ἀόριστος δεύτερος ἔκλυν. ἡ μετοχὴ ὁ κλύς, τοῦ κλύντος. τὸ προστακτικὸν κλῦθι. ὡς τὸ κλῦθί μευ ἀργυρότοξ', &c. quæ ab his deducūtur. δῦμι. παρ. ἔδυν. μέλ. δύσω. ἀόριστος δεύτερος ἔδυν. & similia. In quibus secundus aorist. par est præterito imperfecto quū non habeat reduplicationē.

Regula.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus Ζεύγνυθι, ζευγνύτω. Δυϊκά. ζεύγνυτον, ζευγνύτων. Πληθ. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

Εὐκτικά

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Ζευγνύην, ζευγνύης, ζευγνύη, &c. Quæ etsi regulariter formari possunt à genitiuo participij ζευγνύς. ζευγνύντος, sicut & alia uerba in μι. in usu tamen non sunt. At eorum passiua omnino deficiunt in modo optatiuo, quia si formarentur secundum regulam, necessariò haberent υι. diphthongum in penultima sequente consonante, cum hic modus formetur à prima persona indicatiui passiui, extrema in μην. mutata, & adiuncto ι. penultimæ uocali. ut τύπτομαι, τυπτοίμην. sic ζεύγνυμαι, ζευγνύιμην. Sed hoc fieri non potest, quia post υι. diphth. sequitur μ. consonans, quod est contra regulam quæ post υι. diphthongum uocalem tantummodo admittit. ut ἅρπυια, μυῖα, τετυφυῖα, qua caustum est, ut post υι. diphthongum uocalis tantum sequatur, non autem consonans. Optatiuus. De diphth. υι.

Subiunctiuus etiam tam actiuorum quàm passiuorum huius quartæ coniugationis non potest formari, duabus regulis inter se repugnantibus, quarum altera est, quòd subiunctiui uerborum in μι. eandem uocalem, & eundem accentum habere debent cum suis primitiuis. sic enim circunflexa communiter appellantur, etsi uerba in μι. ab eis mediate deriuentur, sicut supra dictum est. ut τιθῶ. ἱςῶ. διδῶ. ἐὰν τιθῶ. ἐὰν ἱςῶ. ἐὰν διδῶ. & similia, secundum quam regulam etiam subiunctiui quartę coniugationis coguntur eandem habere uocalem & accentum cum suis primitiuis quę grauitona sunt. ut ζευγνύω, ἐὰν ζευγνύω. Altera regula est, quòd omne participium in ς. ὀξύτονον declinatum per ντ. subiunctiuum facit circunflexum. ut τυφθείς, τυφθέντος. ἐὰν τυφθῶ. τιθείς, τιθέντος. ἐὰν τιθῶ. sic ζευγνύς, ζευγνύντος. ἐὰν ζευγνῦ. πηγνύς, πηγνύντος, ἐὰν πηγνῦ, quod priori regulæ omnino repugnat, ob quam rem subiunctiuus modus prorsus deest. Regula. Canon.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ. Ζευγνύναι.

Ὁριστικὰ παθητικά Ἐνεστώς.

Ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται, ab actiuo fit, penultima quæ longa est, in seipsam breuem conuersa. Indicatiuus passiuus.

Παρατατικός.

Ἐζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο. καὶ τὰ λοιπά.

Προστακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus Ζεύγνυσο, ζευγνύσθω. ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων. ζεύγνυσθε, ζευγνύσθωσαν.

Infinitiuus. Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ. Ζεύγνυσθαι.

DE VERBIS IN MI QVAE NON OMNINO REGVLAS SEQVVNTVR.

De uerbis in μι. anomalis.

Postea quàm de uerbis in μι. dictum est quæ trisyllaba sunt, & regulariter formari possunt, & quorum usus per omneis modos frequenter habetur. Nunc de his dicendum est, quę à communibus regulis declinant, nec per omneis modos, & tempora, ac genera eorum inflexio inuenitur. Et primum de disyllabis, quorum cum εἰμὶ substantiuū uerbum frequentissimo sit in usu, ab eo incipiendum esse duxi. Verum quoniam ἕω. primitiuum eius secundum uarium accentum & spiritum uaria habet significata, hæc primum exponam. Grauitonum enim & tenui spiritu signatum, sum siue existo significat. Ὀδυσ. ι.

Ἕω. εἰμὶ.

Υ῾μῖν ξεῖνος ἔω, καὶ ἀπὸ πρόθι δώματα ναίων.

Et etiam uado & perficio significat. Aspiratum uerò, induo & sedeo, unde ἕζω. significat etiam mitto, unde ἵω, ἱῶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. At ἐῶ circunflexum & tenuem spiritum habens ἀπὸ τοῦ ἐάω, sino significat. aspiratum uerò sedeo, & fit ἀπὸ τοῦ ἕω.

Περὶ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω.

εἰμὶ, sum. AB ἕω igitur, quod existo significat, sextæ coniugationis grauitonorum, deriuatur εἰμὶ, extrema in μι. mutato, sicut à τιθέω, τίθημι, & ι. ancipiti assumpta. quoniam uerba in μι. desinentia, penultimam productam habere uolunt. & ε. in η. conuerti non potuit, ne coincideret cum hoc uerbo, quod est ἠμὶ τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φημὶ, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ. & etiam ne penitus amitteret omneis

Regula.

mneis parteis siue literas sui primitiui: quoniam deriuatiua omnino aliquid de suis primitiuis seruare debent. Prǫterea ut saperet naturam uerborum in μι. quartæ coniugationis, quæ in penultima υ. ancipitem longam habere uolũt. Nam ι. non potest produci per υ. sed per κ. aut ι. & sic penultima ει. diphthongo facta est longa, & εἰμὶ dictũ est, quod omnino est contra communem regulam uerborum in μι. quæ uolunt habere in penultima, aut κ. si sint primæ uel secundæ coniugationis. aut ω. si sint tertiæ, aut υ. longam si sint quartæ. idcirco hoc uerbum excipitur, & etiam εἶμι. τὸ πορεύομαι, cum & ipsum ει. diphthongum habeat in penultima, & est quartæ coniugationis uerborum in μι. cum eius primitiuum non patiatur synæresim in modo indicatiuo, & etiam sit ei par syllabis sicut ζευγνύω, ζεύγνυμι. Acuit extremam, quod est etiam contra communem dictorum uerborum regulam. Nam uerba in μι. aut habent circunflexum accentum in penultima, si sint disyllaba, aut acutum in antepenultima si polysyllaba sint. Sed ab hac regula excipiuntur εἰμὶ, & φημὶ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ φ. ἠμί. quæ cum sint ἐγκλιτικά, opus est ut acuant extremam. Nam omnis ἐγκλιτικὰ dictio accentum super extremam habet, aut acutum, aut circunflexum, nunquàm autem grauem, nisi per pathos. ut σφίας: ἀπὸ τῶ σφάς. Ὀδυσ. δ.

Canon.

εἶμι uado.

Regula.

Dictio enclitica.

Καὶ σφίας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Cum alijs uerò enuntiata inclinatur ad accentum præcedentis syllabæ, si dictio præcedens permiserit, ut εἰμί, ἐγώ εἰμι. φημὶ, σύμφημι. Inueniuntur, etiam ἐμμὶ δωρικῶς subtracto ι. diphthongi, ac geminato μμ. Θεόκριτος ἐν βουκολίσκῳ.

ἐμμί.

Εἶπατε μοι τὸ κράνιον οὐ καλὸς ἐμμί.

& in eodem.

Ἀλλ' ὅτι βουκόλος ἐμμὶ παρέδραμε κ' οὔ ποτ' ἄκουσε.

ἀντὶ τοῦ εἰμί.

Secunda persona εἷς, ἀπὸ τῶ εἰμί, extrema in σ. conuersa, sicut ἀπὸ τοῦ τίθημι τίθης, cuius apud Poetas frequentissimus est usus. Quo in loco aduertendum est εἷς acutum habere accentum, quanquàm per communem regulam circunflecti appetat. Nam omne uerbum in longam de-

Secunda persona.

Regula.

finens accentum ſuſcipientem, circunflectitur. quod ut quibuſdam placet factum eſt, ne coincidat cum ἐς. ſecunda perſona, ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, quæ circunflexum habet accentum. Eſt etiam encliticum, ut

εἶς. Αἵματος εἷς ἀγαθοῖο φίλον τέκος. Οδυσ. δ.

abiecto uerò σ. fit εἶ τὸ ὑπάρχεις, & circunflectitur, quamquàm deducitur ab εἷς, quod acuitur, ut dictum eſt. quod

Ioannes Charax. & Ioannes Charax aſſerit dicens, ὅτι κατὰ πάθος γίγονε τὸ εἶ. τὸ ἀπὸ τῆς εἷς, ἀποβολῇ τοῦ σ. καὶ περισπᾶται τὸ εἶ τοῦ εἷς ὀξυτονουμένου. ἐπειδὴ εἰς χαρακτῆρα ἐνέθεσιν ἀπαιτοῦντα τὴν περισπωμένην τάσιν. τὰ γὰρ εἰς τὴν ει. δίφθογγον λήγοντα ῥήματα ὑπὲρ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον περισπῶνται. nec inclinatiuũ eſt εἶ. ut υἱὸς ἐμοῦ εἶ σύ, etſi εἰμί, εἷς, ἐστί enclitica ſint. Poteſt etiam & alio mo-

Apollonius. do formari ſecundum Apollonium, hoc eſt, à uerbo graui tono ἔω τὸ ὑπάρχω, paſſiuum ἔομαι. Secunda perſona ἔῃ κοινῶς, καὶ ἔει ἀττικῶς, καὶ κράσει εἶ. Nam conſueuerunt Attici formare huiuſmodi ſecundas perſonas indicatiuorum paſſiuorum per ει. diphth. & ſicut in τύπτομαι dictum eſt, tertiam perſonam actiuorum ſecundam faciunt paſſiuorum. ut βούλω, βούλεις, βούλει, βούλομαι, βούλει. ſic ἔω, ἔεις, ἔει, ἔομαι, ἔει, καὶ κράσει εἶ. Eſt & alia ſecunda perſona huius uerbi, cuius apud Poëtas frequentiſſimus eſt uſus, hoc eſt

ἐσσί. ἐσσί, quæ ſecundum aliquos fit à ſecunda perſona regulariter formata, ἀπὸ τοῦ εἰμί, hoc eſt εἷς, cui addito altero σ. & ι. in finem tranſlato fit ἐσσί. σ. enim neceſſariò geminatur, quoniam ſimplex σ. cum ἰῶτα prolato, eſt χαρακτηρισμὸν tertiæ perſonæ. ut τύπτουσι, τίθησι. Sed alio modo eam

Herodian. format Herodianus, hoc eſt, ἀπὸ τοῦ εἰμί interpoſito σ. ἐσμί facit. cuius extrema in σ. conuerſa, fit ἐσσ. geminato σ. ſed quoniam nulla dictio in eandem conſonantẽ geminatam deſinere poteſt, additum eſt ι. & ſic ἐσσί factum eſt, quod inclinatur. ut

Σχετλιός ἐσσι γεραιέ. Ιλιάδος κ.

ἐστί. Tertia perſona ἐστί, cuius uaria eſt formatio, cum nullo modo regulariter formari poſſit, quin coincidat cum tertia plurali. Nam ſi à prima perſona formare uoluerimus. μι. in σι. conuerſa, εἰσί fiet. Si à ſecunda regulariter formata, hoc eſt εἷς, adiuncto ι. fiet tertia ſingularis εἰσί, &

talis eſt

talis est tertia pluralis. Idcirco alij alio modo eam formaverunt. Quidam enim à prima persona ἐμί, abiecto prius ι. de diphthongo: deinde extrema in σι. conuersa secundũ communem regulam, ac postremo σ. in τ. mutato δωρικῶς ἐτί faciunt. Sed quoniam omne uerbum in ι. desinens, uult habere penultimam longam, necesse fuit interponere σ. ut saltem penultima esset positione longa, & sic factum est ἐσί. Est & alius modus aptior, ut reliquos omittam, hoc est, à secunda persona ἐσσί, mutato altero σ. in τ. fit ἐσί. Non tamen Doricum est, licet in τι. desinat: sed Dorico simile. Nam Dorica propria (secundum Herod.) in τι. puram desinunt. hoc est, nulla consonante præcedente τ. si sint tertiæ pers. singul. uerborum in μι. ut φησί, φατί. δίδωσι, δίδωτι. Verum ἐσὶ σ. habet ante τ. In plurali uerò consueuerunt Dores, etiam ν. consonante præcedente τ. formare tertiam personam in τι. ut φαντί, διδοντι, & cætera huiusmodi. Δυϊκά. ἐτόν, ἐτόν esse debuerat, penultima correpta, ἀπὸ τῶ ἐμί, interposito uerò σ. ἐσὸν, ἐσὸν dicimus, penultima quidem producta contra regulam uerborum in μι. quæ illam in singulari tantum productam habere uolunt. Ιλιαδος α.

Regula.

ἐτί.

Dorica uerba.

ἐσόν.

Αλλὰ πίθεσθ᾽ ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐσὸν ἐμεῖο.

Πληθυντικά. ἐσμέν, καὶ ἐμέν, ἀπὸ τῶ ἐμί. Ιλιαδος ν.

Οὔ τί τι μάχ᾽ ἀδαήμονές ἐμέν. Et Ιλιαδος η.

Ημεῖς δ᾽ ἐμὲν τοῖοι οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν.

καὶ δωρικῶς ἐμές. Θεόκριτος ἐν φαρμακευτρίᾳ.

Οὐδ᾽ ἔγνω πότερον τεθνάκαμες, ἢ ζ᾽ οἱ ἐμές.

ἐσμὲν & ἐμέν.

ἐμές.

Secunda persona ἐσί. Tertia ἐσί, καὶ ἐασί interposito ι. ut penultima producatur (sicut dictum est) ad similitudinem datiui pluralis proprij participij, quum in ι. desinat. Et ἰωνικῶς ἔασι. ut τιθέασι, retracto accentu in antepenultimam, quum nõ amplius sit encliticum. Polysyllaba enim enclitica esse non possunt: sed dissyllaba tantũ, & monosyllaba. Ιλιαδ. κ.

ἐσί.

ἐσὶ καὶ ἐασί.

Annotatio.

Υ῾μῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες παναχαιῶν.

Παρατατικός.

Ἦν, à prima persona præsentis temporis fit, extrema in ν. mutata. ut ἐμί, ἔιν, sicut ἵστημι, ἵστην. Deinde soluta diphthongo, & ε. in η. conuerso: sicut ἔμελλον, ἤμελλον, fit ἦν, ι. tamen prius expũcto. Quoniam desinentia in ν. nihil uolunt

Præteritum imperfect.

 habere

ἔα. habere non prolatum ante ν. Iones uerò dicunt ἔα. Ἰλιάδ. ι.
ἧκεν ζωὸς ἀμεινυνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσι. καὶ Ὀδυσ. ξ.
Τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν.
Siue ἀπὸ τοῦ ἔεν, dissoluta diphthongo in εα. ἰωνικῶς, sicut ἤδειν ἤδεα. Siue ἀπὸ τοῦ ἦν, η. in εα. soluta etiam ἰωνικῶς, abiecto ν. sicut ἔρρεξεν ἔρρεξα. Nam α. respuit habere post se ν. nisi dictio ex declinatione desinat in ν. ut μούσαν, & ἔτυψαν. Hæc enim à declinatione habent ν. & non κατὰ πάθος. & sic fit
ἦα. ἔα. unde ε. in η. conuerso, fit ἦα. Ὀδυσσείας κ.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης.
ἦ. Attici uerò ε. & α. in η. uertentes κατὰ κρᾶσιν ἦ. dicunt: sicut ἤδεα ἤδη. Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ.
Δεῖ γάρ σ' ὡς ἔοικε μοι λέγειν ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος.
ἀντὶ τοῦ ἦν. Poëtæ uerò præponentes ε. primæ personæ communi ἦν, ἔην dicunt. Ἰλιάδος λ.
ἔην. ἔον. Ὡς ἔον εἴποτ' ἔονγε μετ' ἀνδράσιν.
Dicunt etiam ἔον à uerbo grauitono ἔω τὸ ὑπάρχω. ὁ παρατατικὸς ἦον, καὶ συστολῇ ἔον. ut ὡς ἔον εἴποτ' ἔονγε. καὶ Ἰλιάδος ψ.
ὥσποτ' ἔον, νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων Ἔργων τοιούτων.
ἔσκον. Et ἔσκον quoque dicunt, ὡς τύπτεσκον, χαίρεσκον. Ἰλιάδος κ.
Γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων.

Et sic prima persona præteriti imperfecti septem modis inuenitur secundum uaria idiomata. Communes enim ἦν dicunt. Iones uerò ἔα, & ἦα. Attici uerò ἦ. monosyllabum. (Epilogus.)
At poëtæ ἔην, ἔον, & ἔσκον dicunt. Secunda persona à prima fit, ν. in ς. conuerso. ut ἦν, ἦς, sicut ἐτίθην, ἐτίθης. nec subscribitur ι. ut in τίθημι dictum est: cui adiuncta θα. αἰολικῶς fit
ἦς. ἦσθα. ἦσθα. Ὀδυσσείας π.
ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο.
ᾖσθα tamen inuenitur subscripto ι. in modo indicatiuo: sed hoc est à uerbo grauitono. εἴδω. ὁ μέσος ὑπερσυντέλικος, ᾔδειν, ᾔδεις, adiuncta θα. ᾔδεισθα, καὶ συγκοπῇ ᾖσθα. sicut οἶδα, οἶδας, οἶδαθα, οἶσθα.

Tertia persona ἦ esse debuerat, à secunda persona abiecto σ. secundum communem regulam uerborum in μι. ut ἐτίθης, ἐτίθη. sic ἦς, ἦ. sed in usu non est: pro ea autem utimur
ἦν. ἦν, quæ à grauitono uerbo deriuatur. hoc est ἔω. ὁ παρατατικός. ἔον, ἔες, ἔε, καὶ ἔεν. Nam ε. si in id desinat, tertia persona uerborum

uerborum, adpetit post se ν. Mutato uerò η. in ε. fit ἔεν, καὶ κράσει τῶν δύο εε. εἰς η. fit ἦν. sicut ἔεμαι, ἦμαι, τὸ κάθημαι. καὶ τροπῇ τοῦ ν. εἰς ς. δωρικῶς, fit ἦς. sicut in prima persona plurali, λέγομεν, λέγομες. ἦς.
Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις.
ἦς χρόνος ἁνίκ᾽ ἐγώ τε καὶ εὔκριτος ἐς τὸν ἄλεντα
Εἵρπομες ἐκ πόλιος.
Poëtæ uerò præponentes ε. ἔην dicunt. Ιλιάδος ω. ἔην.
ὅς δέ μοι οἷος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς. καὶ Οδυσ. ξ.
Οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν, ἠδὲ μάχεσθαι.
Deinde producentes ε. in η. ἤην. faciunt. Οδυσσείας τ. ἤην.
Καί κεν πάλαι ἐνθάδ᾽ ὀδυσσεὺς ἤην.
Iones uerò ἔσκεν dicunt. Οδυσσείας ι.
Εσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε τήλεμος.
Et sic tertia persona sex modis inuenitur. hoc est, ἦν, ἦς, ἦεν, ἤην, ἔην, & ἔσκεν, quod ἀπὸ τοῦ ἦε fit, abiecto temporali augmento, & adiuncta σκε ἰωνικῶς, ἔεσκε. sed propter alternationem duorum εε. alterum abijcitur, & sic fit ἔσκε. Epilogus.

Sed aduertendũ est, ἦν tertiam personam communem, & ἤην καὶ ἦεν nunquàm absque ν. inueniri. Δυϊκά. ἔτον, ἔτην esse debuerat, ab eo quod est ἔν penultima correpta: sicut in duali præsentis temporis, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ. ἔστον, ἔστην. ἄμφω γὰρ ἔστην τὼ ὁδὸν ποιουμένω. καὶ ἦτον, ἤτην, ab eo quod est ἦν penultima producta, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ. ἦστον, ἤστην. Ιλιαδ. ε. Dualis numerus.
Ι᾽ρεὺς ἡφαίστοιο, δύο δέ οἱ υἱέες ἤστην. ἀντὶ τοῦ ἦσαν.
Πληθυντικά. ἦμεν, καὶ δωρικῶς ἦμες, ἦτε, ἦσαν, καὶ συστολῇ ἔσαν. Pluralis numerus.
Ιλιάδος β.
Ε῎νθα δ᾽ ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ νήπια τέκνα.
Illud uerò Hesiodi in Theogonia. Locus Hesiodi.
Τῆς δ᾽ ἦν τρεῖς κεφαλαί, μία μὲν χαροποῖο λέοντος.
ἀντὶ τοῦ ἦσαν. Nonnulli dicunt hoc esse Bœotorum more, ac Thebanorũ, qui singulare uerbum pluralibus nominibus, & masculini generis & fœminini, iungere consueuerunt.
Pindarus in Olympijs. Μελιγάρυες ὕμνοι
Υ῾στέρων ἀρχαὶ λόγων τέλεται.
ἀντὶ τοῦ τέλονται. τουτέστι ὑπάρχουσι. Et illud.
Δίηντο σάρκες. ἀντὶ τοῦ δίηγοντο, quod Attici solum in neutris nominibus faciunt.
Quidam autem pluralem esse existimant per syncopam, ἀπὸ τοῦ

ἀπὸ τοῦ ἤμεν, ἦν, pro ἦσαν. ſicut ἀπὸ τοῦ ἐτύφθημεν, ἔτυφθεν, pro ἐτύφθησαν, quod etiam Bœotorum eſt. Παρακείμενος ἦκα,
Tempora inuſitata. ἦκας, ἦκε, à futuro. Ὑπερσυντέλικος ἤκειν, ἤκεις, ἤκει, ἄχρηστα. Μέσος παρακείμενος. ἦα, ἦας, ἦε, ἄχρηστα. Aliqui tamen uolunt ἦα & ἔα primam perſonam præteriti imperfecti, ut dictum eſt, ἀπὸ τοῦ ἦν eſſe potius, quàm medij præteriti perfecti. Μέσος ὑπερσυντέλικος, ἤειν, ἤεις, ἤει. Παρακείμενος παθητικός. ἧμαι, ἧσαι, ἧται, ἄχρηστα. Ὑπερσυντέλικος παθητικός. ἥμην, ἧσο,
ἥμην. ἧτο, ἄχρηστα. Quibuſdam tamen placet hoc eſſe præteritum imperfectum ἀπὸ τοῦ ἧμαι, cuius actiuum eſt εἰμί. ὁ παρατατικός. ἥμην, ἧσο, ἧτο. Εὐριπίδης.

Ἐγὼ δὲ προδότης οὐκ ἤμην τέκνων. ἀντὶ τοῦ ἦν.

Ἀόριστος πρῶτος. ἧσα, ἧσας, ἧσε, à futuro ἔσω, ἄχρηστα. Ἀόριστος δεύτερος. ἦν, ἧς, ἧ, à futuro ἔσω. ſicut ἀπὸ τοῦ θήσω, ἔθην. ſed in uſu non eſt: pro eo autem utimur præterito imperfecto, ἦν, ἧς, ἦν. Μέλλων πρῶτος. ἔσω, ἀπὸ τοῦ ἕω. ſed in uſu non eſt, ne co-
Futurum medium. incidat cum ἔσω aduerbio loci. Μέσος μέλλων. ἔσομαι, ἔσῃ, καὶ ἔσεαι ἰωνικῶς, ἔσεται, καὶ ἔσσεται ποιητικῶς. geminato σ. καὶ συγκοπῇ ἔσται, εὔχρηστα πάντα, ἀπὸ τοῦ ἔσω. Dores uerò dicunt, ἐσοῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται, ἀπὸ τοῦ ἔσω. ſicut πεσοῦμαι, ἀπὸ τοῦ πεσῶ.

Προστακτικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Imperatiuus ἴσθι. Ἴσθι, ἀπὸ τοῦ ἔθι, quod ſecundum communem regulam formatum eſt, ἀπὸ τοῦ ἐμὲν prima perſona plurali, extrema in θι. conuerſa. Vel à genitiuo participij εἰς, ἔντος, ἔθι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ. ἔσθι, καὶ ἴσθι, ε. in ι. conuerſo. Quia quandocunque fit
Regula. pleonaſmus alicuius conſonantis in habentibus penultimam in ε. deſinentem, uertitur ut plurimum ε. in ι. ut ῥέπω, ῥίπτω. μένω, μίμνω: ſic ἔσθι, ἴσθι. Tertia perſona ἔστω, ἀπὸ τοῦ ἔθι, interiecto σ. ubi ε. ſeruatum eſt. Δυϊκά. ἔστον, ἔστων. Πληθυντικά. ἔστε, ἔστωσαν, καὶ ἔστων κατὰ συγκοπήν. Vel erit dualis nu-
ἴσο. merus pro plurali. ἴσο uerò ab eo quod eſt ἧσο formatur à ſecunda perſona præteriti imperfecti ἥμην, ἧσο, ἧτο, quando accipitur pro eo quod eſt ἴσθι, ſis uel es: quod eſt temporis præſentis & præteriti imperfecti imperatiui modi. Si autē ponatur in ſignificatione præteriti perfecti, accipere poterimus deriuatum eſſe à præterito pluſquàmperfecto: quod in hoc uerbo ſimile eſt uoce præterito imperfecto medio. Vtrunque enim facit ἥμην, ἧσο, ἧτο, licet temporis ſignificatione

tione differant inter se. Inuenitur etiam ἔσσο. σσ. geminato. Οδυσ. α.

Ἄλκιμος ἔσσ' ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ. ἔσσο.

Εὐκτικά Ενεστῶς καὶ Παρατατικός.

Εἴην, εἴης, εἴη, à genitiuo participij εἷς, ἕντος, quod in usu non habetur, sicut τιθείην, τιθείης, ἀπὸ τοῦ τιθεὶς, τιθέντος. Optatiuus.

Δυϊκά. εἴητον, εἰήτην. Πληθυν. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν. καὶ συγκοπῇ, εἶμεν, εἶτε, εἶεν. Οδυσ. φ.

Ποῖοί κ' εἶτ' ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν εἴποθεν ἔλθοι.

ἀντὶ τοῦ εἴητε, hoc est, quales essetis Vlyssi opitulari si cunde ueniret. & Οδυσ. ι.

Οἵτινες εἶεν ἀνέρες ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.

ἀντὶ τοῦ εἴησαν, essent.

Υποτακτικά. Ενεστῶς καὶ παρατατ.

Εὰν ὦ, quod circunflectitur, quia eius participium in σ. ὀξύτονον desinens, declinatur per ντ. ut εἷς ἕντος, & si in usu nõ sit, nec obstat altera regula, quæ in ζεύγνυμι dicta est, quòd subiunctiua uerborum in μι. eandem uocem & eundem accentum habere debent cum suis primitiuis circunflexis. Quia licet ἕω. grauitonum sit, à quo deriuatur εἰμί quartæ coniugationis, ut dictum est: possumus tamen ab eo formare circunflexum uerbum in modo subiunctiuo. ἐὰν ὦ. cum ante ω. præcedat ε. licet in usu non habeatur in modo indicatiuo: sicut neque πλῶ ἀπὸ τοῦ πλέω, & similia quę disyllaba sunt primæ coniugationis circunflexorum. At ζευγνύω nullo modo synæresim pati potest, cum neque α. neque ε. neque ο. paruum præcedat ω. magnum. Secunda persona ᾖς, cui addita θα. syllaba αἰολικῶς, fit ᾖσθα, ι. subscripto. Tertia persona ᾖ. καὶ ἰωνικῶς ᾖσι. adiuncta σι. syllaba. καὶ ἔῃ ἀπὸ τοῦ ἔω, ἔῃς. Ιλιάδος ξ. Subiunctiuus. Regula.

Ἵνα μή τι κασιγνήτοιο πονὴ δηρὸν ἄτιτος ἔῃ.

καὶ Οδυσ. τ.

Ὃς δ' ἂρ ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀμύμονα εἰδῇ.

Δυϊκά. ἐὰν ἦτον. ἦτον. Πληθ. ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Απαρέμφατα. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Εἶναι, ἔναι tamen esse debuerat ἀπὸ τοῦ ἔμεν prima perso- Infinitiuus.

na plurali, sicut ἀπὸ τοῦ τίθεμεν τιθέναι. Nam infinitiui uerborum in μι. præsentis temporis, penultimam correptam habere uolunt. At εἶναι tanquàm disyllabum, disyllabos aoristos imitatum, producit penultimam. Formatur autem uel ἀπὸ τοῦ εἶμεν, extrema in ναι. mutata. uel ἀπὸ τοῦ ἔσμεν, interposito ι. εἶναι. καὶ δωρικῶς, καὶ ἀττικῶς ἔμεναι. καὶ αἰολικῶς ἔμμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἔμεν. Ιλιάδος δ.

Ἀτρεΐδη μάλα μὲν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς
Ὣς ἔμεν, ὡς ὅτε δῖον ἐρευθαλίωνα κατέκταν.

καὶ δωρικῶς ἦμεν, τροπῇ τοῦ ε. εἰς η. Θεό. ἐν φαρμακευτρίᾳ.

Ὅς με τάλαιναν ἀντὶ
Γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.

ἀντὶ τοῦ εἶναι.

Μέλλων α.

ἔσεσθαι. Ἔσεσθαι, à tertia singulari medij futuri ἔσεται, siue à secunda plurali ἔσεσθε, ἔσεσθαι.

Μετοχαί. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Participium Ὁ Εἷς, τοῦ ἕντος, sicut ὁ τιθείς, τοῦ τιθέντος. Sed in usu non est, pro eo autem utimur participio eius primitiui ἔω scilicet. ut ὁ ὤν, τοῦ ὄντος, quod à secundo aoristo fit, hoc est ἦον. ἡ μετοχὴ, ὁ ἐών, τοῦ ἐόντος, ὀξυτόνως: sicut ὁ τυπών, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε. fit ὁ ὤν, τοῦ ὄντος. idcirco acuitur tametsi monosyllabum sit, etiam si per crasim fiat. ἐὼν ὤν, nam ex graui & acuto circunflexus non fit.

Μέσος μέλλων.

Ὁ ἐσόμενος, τοῦ ἐσομένου. ἡ ἐσομένη. τὸ ἐσόμενον. Sed de hoc satis, cum nihil plus in simplicitate habeatur in usu. Nunc uerò de cōpositis quæ ex eo fiunt, & eorum significatione.

De compositis ab εἰμί.

ἔνεστιν. Ἔνεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει, ὡς τὸ ἔνεστί μοι πλοῦτος. ἔνεστι ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστιν.

ἔξεστιν. Ἔξεστιν, ἀντὶ τοῦ ἄδεια ἐστὶ

σύνεστιν. Σύνεστιν, ἀντὶ τοῦ συνυπάρχει, καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖ, καὶ ἀντὶ τοῦ διαλέγεται, καὶ συνουσιάζει.

πρόσεστιν. Πρόσεστιν, ἀντὶ τοῦ σὺν ἄλλοις οἷς ἔχω ἐστί μοι καὶ ἄλλο τι, σὺν τῷδε δὲ ἐστὶ καὶ τόδε.

Μέτεστιν.

Μέτεστιν, ἀντὶ τοῦ μετουσία ἐστίν. ἤγουν μετοχή. καὶ συντάσσε- μέτεστιν.
ται ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν. οἷον μέτεστί μοι πλούτου, ἤγουν μετου-
σία ἐστί μοι πλούτου.

Πάρεστιν, ἀντὶ τοῦ παρὼν ἐστίν, ὃ παροῦσ' ἐστίν, ἢ ἐστὶ οὐδετέ- πάρεστιν.
ρου παρὸν ἐστί.

Ἔνεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐξουσία ἐστί. συντάσσεται δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἔνεστιν.
ἀπαρέμφατον. ἔνεστί μοι ποιεῖν τόδε, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμοί ἐστι ποι-
εῖν τοῦτο. ἤγουν ἐστὶ τῇ ἐμῇ οὐσίᾳ, ἐπ' ἐμοί ἐστι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει.

Περίεστιν, ἀντὶ τοῦ περιουσία ἐστίν, ἤγουν πλοῦτος, καὶ συν- περίεστιν.
τάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν, ἤγουν περί ἐστί μοι σοφίας. πε-
ρίεστι, καὶ ἀντὶ κρείττων ἐστί. καὶ ὅμηρος. περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν
περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι, ἤγουν περίεστε μέν. καὶ κρείττους ἐστὲ ἐν τῇ
βουλῇ τῶν δαναῶν. περίεστε δ' ἐν τῷ μάχεσθαι, ἀπὸ γενικῆς. εἰς δο-
τικήν. περίεστιν, ἀντὶ τοῦ ζῇ.

Ἄπεστιν, ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἐστί. ἄπεστιν.

Περὶ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Εἶμι τὸ πορεύομαι, hoc est, uado, fit à uerbo grauitono Indicatiuus actiuus.
ἔω, ἐπενθέσει τοῦ ι. εἴω, καὶ τροπῇ τοῦ ω. εἰς μι. fit εἶμι. Pro
quo aduertendum est, quòd quatuor sunt uerba in
ω. desinentia quę uado significant, quorum primum est ἔω,
à quo deriuatur εἴω, interiecto ι. cui subtracto ε. fit ἴω: un-
de ἴμι disyllabum, & ἱέω ἰῶ, ἀπὸ τοῦ ἔω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν
τοῦ ι. unde ἵημι uado A uerbo igitur εἴω, διὰ διφθόγ-
γου fit εἶμι, & est quartæ coniugationis uerborum in μι.
cum eius primitiuum non patiatur synæresim: quemad-
modum εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. Habet etiam ει. diphthongum in
penultima, contra naturam uerborum in μι. & eadem cir
cunflectitur, cum sit longa natura ante breuem. Secunda
persona εἶς. à prima fit, extrema in σ. mutata. Ὀδυσ. α. εἶς.
Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες.
hoc est, quis es? unde uenis hominum? Illud uerò Theocri
ti ἐν νομεῦσι, uidelicet εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. hoc est, nisi abeas ἄπει.
isthinc. Secunda persona est omnino similis secundæ uer
bi substantiui εἶ. quæ quidem eodem deducitur modo ἀπὸ εἶ.
τοῦ ἔω τὸ πορεύομαι. ὁ παθητικὸς ἔομαι. τὸ δεύτερον πρόσωπον

ἵει κοινῶς, καὶ ἵει ἀττικῶς, καὶ κράσει εἶ, καὶ ἐν συνθέσει ἄπει. Vel à ſecunda fit perſona actiui εἷς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ. εἶ, καὶ ἄπει.

ἇσι. Tertia perſona ἇσι à ſecunda fit, adiuncto ι. Ἰλιάδ. γ.

Αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρής,
Ὅς τ' ἇσι διὰ δουρός.

Dualia. hoc eſt, διέρχεται tranſit. Δυϊκά. ἴτον, ἴτον, διὰ τοῦ ι. Nam ſingularia cum ει. diphth. ſcribuntur, ut productam habeant penultimã, ſecundum regulæ præceptionem. Dualia uerò & pluralia ſolo ι. correpto, ſiue à proprio ſingulari fiant, abiecto ε. de diphth. ſiue ἀπὸ τοῦ ἵμι. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις.

Λευκοῖσι φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν
Ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον.

Pluralia. ἀντὶ τοῦ ἐλεύσονται, præſens pro futuro. Πλη. ἴμεν, ἴτε, ἴσι κοινῶς penultima producta, quandoquidem in ι. deſinit.

ἴασι. καὶ ἰωνικῶς ἴασι. Ἰλιάδος π.

Κατ' ἀγελιδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου.

accentu in eadem ſyllaba ſeruato. Nam ἴωνες interponentes α. in huiuſmodi perſonis, accentum relinquunt in eadem ſyllaba in qua prius erat, circunflexo tamen in acutum mutato: cum etiam ſyllaba & locum & tempus mutauerit. ut τιθεῖσι, τιθέασι. ſic ἴσι, ἴασι.

Παρατατικός.

Præt.imper. Εἶν, εἶς, εἶ, à præſenti. ſicut ἐτίθην ἀπὸ τοῦ τίθημι. Δυϊκά. ἴτον, ἴτην. Ἰλιάδος α.

Τὼ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας ἀχαιῶν.

Πλη. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν penultima correpta. Ἰλιάδος γ.

ἴσαν. Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες ἀχαιοί.

ἤισαν. καὶ πλεονασμῷ τοῦ η. ἤισαν. Ἰλιάδ. ν.

Τοῖοι μηριόνης τε καὶ ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν ἤισαν
Ἐς πόλεμον.

Euſtathius tamen ἐν πρώτῳ α. τῆς Ὀδυσσείας uult hanc eſſe tertiam pluralem primi aoriſti ἀπὸ τοῦ ἕω. Μέλλ. ἕσω. Ἀόριστος α. ἧσα, unde ἧσαν tertia pluralis, καὶ διαλύσει, καὶ τροπῇ τοῦ ε. εἰς η. fit ἤισαν. Παρακ. Εἶκα, εἶκας, εἶκε, à futuro ἕσω.

Præt. perf. ἄρχεται. Μέσος παρ. Εἶα, εἶας, εἶε. ε. uerò in η. uerſo ac ι. ſubſcripto ἧα. dicimus καὶ διαλύσει, ἤια, ἤιας, ἤιε. Ὀδυσ. δ.

Καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόροιο ἤια.

καὶ Ἰλιάδος α.

Ὅδ

Ο῎δ᾽ ᾔϊε νυκτὶ ἐοικώς. ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο. ἦα. ηιχ.

Ὑπερσυντέλικ. ἤειν, ἤεις, ἤει, à præterito perfecto, ι. in η. conuerſo ἀτίκῶς, ac ſubſcripto ι. ᾔεισα. Μέσος ὑπερσυντέλικος. ἤειν, ἤεις, ἤει, à præterito medio. Δυϊκά. ἤειτον, ἠείτην. Πληθυντικά. ἤειμεν, ἤειτε, ἤεισαν, καὶ συσολῇ ἤισαν. Et ſic omnia compoſita ab his. ut ἀνήειν, ἐξήειν. ἀνήειμεν, ἐξήειμεν. ἀνήισαν, ἐξήισαν, συνήισαν. Συνήισαν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνόησαν. καὶ ἐξήισαν ἐπεμψαν δὲ ἀπὸ ι. Compoſita ab εἶμι.

Ἀόριστος πρῶτος. Εἶσα, εἶσας, εἶσε, ᾔεισα.

Ἀόριστος δεύτερος.

Secundus aoriſtus non inuenitur: ſed pro eo utimur ao riſto primitiui. hoc eſt, ἴον, ἴες, ἴε, ἀπὸ τοῦ εἴω. unde participiū ἰών, ἰόντος. καὶ ἐξιών, ἐξιόντος ſecundum alios. At ſecundum Theodorum libro tertio τῶν εἰς τέσσαρα, præſentis tempoꝛis eſt. Annotatio.

Μέλλων πρῶτος.

Εἴσω, εἴσεις, εἴσει, ἀπὸ τοῦ εἴω. Sed in uſu nō eſt: utimur aūt pro eo præſenti tempore. hoc eſt, εἶμι, εἶς, εἶσι. Ἰλιάδος α. Præſens pro futuro

Νῦν δ᾽ εἶμι φθίηνδε. hoc eſt, ibo. Ἡσίοδ. ἐν ἔργοις.

Τῇ δ᾽ εἰς ἧσ᾽ ἀν ἐγὼ περ ἄγω.

καὶ προσθέσει τοῦ θα. αἰολικῶς, εἶθα. Ἰλιάδος κ.

Εἰ μὲν γὰρ κεῖσε νῦν ἀπολύσομεν, ἤ μιθῶμεν,

ἤτε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. καὶ Ὀδυσσείας τ.

ἢ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶσθα θύραζε.

hoc eſt, ibis. Et Ἰλιάδος σ.

Α῎ψ πάλιν εἶσ᾽ ἐπὶ νῆας. id eſt, ibit.

Προσακτικά. Ἐνεσὼς καὶ Παρατατικός.

Ἴθι, unde ἄπιθι, fit à prima perſona plurali, extrema in θι. mutata, ἴμεν, ἴθι. ſicut δίδομεν, δίδοθι. Tertia ἴτω, à ſecunda, extrema in τω. uerſa. Δυϊκά. ἴτον, ἴτων. Πληθυντικά. ἴτε, ἴτωσαν. Imperatiuus.

Ἀόριστος δεύτερος. Εἶ, quod cum omnibus præpoſitionibus componere licet, duabus tantū exceptis. hoc eſt, σύν, καὶ παρά. ut δίεα, ἔξεα, &c. Fit autem à tertia perſona ſecundi aoriſti. hoc eſt, ἴον, ἴες, ἴε. cuius thema eſt εἴω, ut ſupra dictum eſt. Τὸ προσακτικὸν, ἴε. unde ἔξιε. καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶ. unde ἔξεα. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις. εἶ. Nota.

Ποῦ στρεψιάδης, ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών. ἀντὶ τοῦ ἔξελθε.

Poteſt etiam deduci ἀπὸ τοῦ εἶμι. hoc eſt, à tertia perſona præteriti imperfecti ἦν, ἦς, ἦ. Τὸ προσακτικὸν εἶ καὶ ἐν συνθέσει δίεα, καὶ ἔξεα, ἔθα ἀτ[ικῶς], καὶ αἰολικῶς. Nam Attici ſi non utantur terminatione Regula.

minatione in θι. in imperatiuis uerborum in μι. utuntur tertijs personis præteritorum imperfectorum: sicut & in uerbis in ω. desinentibus. ut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη. Τὸ προσακτικὸν, τίθη. Ἐπίμπλην, ἐπίμπλης, ἐπίμπλη. τὸ προσακτικὸν, πίμπλη. καὶ ἐμπίμπλη. Ἀριστοφάνης.

Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντος ἐμπίμπλη πετρῶν.

ἀντὶ τοῦ ἐμπίμπλαθι. ἵστην, ἵστης, ἵστη. τὸ προσακτικὸν ἵστη. Ἰλιάδ. φ. ἵστη δὲ μέγα κῦμα. ἀντὶ τοῦ ἵσταθι, statue.

Εὐκτικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Optatiuus. Εἴην, εἴης, εἴη, esse debuerat secundum artem, à genitiuo participij εἵς, ἕντος, quod idem est cum optatiuo uerbi substantiui εἰμί. Sed in hac significatione in usu non habetur, ut quidam uolunt: attamen Homerus usus est tertia persona εἴη. Ὀδυσσείας ξ.

Λίην γὰρ νῆσον ἑκάς, ἤλθομεν, ἀλλὰ τῆς εἴη

Εἰπεῖν ἀτρείδῃ ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν.

ἀντὶ τοῦ πορεύοιτο εἰπεῖν. Etiam subiunctiuus modus in usu non est: quia coincideret subiunctiuo eiusdem uerbi substantiui. hoc est, ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

Ἀπαρέμφατα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Infinitiuus. Ἰέναι, à prima persona plurali, extrema in ναι. conuersa. ἴμεν, ἰέναι. καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἴμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἴμεν, quod omnino est simile primæ plurali. Ἰλιάδος α.

Ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν οἴκαδ' ἴμεν. hoc est, ire.

Inuenitur etiam εἶναι τὸ πορεύεσθαι διὰ διφθόγγου παραλήγης. quod fit aut ἀπὸ τοῦ εἶναι, præposito ε. aut ἀπὸ τοῦ ἰέναι, quod idem significat. ἀπὸ τοῦ εἶμι, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ι. καὶ ε. εἶναι. unde παρεῖναι, & ἀπεῖναι, ab eo composita. Et hoc inuenimus, quorum usus in simplicitate habetur. Nunc autem de compositis eiusdem uerbi.

Composita ab εἶμι. Ἔνειμι, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχω.

Σύνειμι, ἀντὶ τοῦ συνεισέρχομαι, καὶ ἀντὶ τοῦ συνυπάρχω. τοῦτο δὲ ἐπὶ ὁμιλίας λέγεται, ἔστι τε καὶ ἐπὶ συνουσίας.

Εἴσειμι, ἀντὶ τοῦ εἰσέρχομαι.

Ἔξειμι, ἀντὶ τοῦ ἐξέρχομαι.

Πρόσειμι, ἀντὶ τοῦ προσέρχομαι.

Πρόειμι

Πρόειμι, ἀντὶ τοῦ προέρχομαι.
Ανειμι, ἀντὶ τοῦ ἀνέρχομαι.
Κάθειμι, ἀντὶ τοῦ κατέρχομαι.
Δίειμι, τὸ γράμμα, ἤγουν διέρχομαι.
Μέτειμι λόγους, ἤγουν μετέρχομαι. καὶ μέτειμί τινα, ἤγουν κολάζω.
Πάρειμι, ἀντὶ τοῦ παρὼν εἰμί.
Επειμι, ἀντὶ τοῦ ἐπέρχομαι, exequor.
Περίειμι, ἀντὶ τοῦ περιέρχομαι, obeo, obambulo.
Απειμι, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι.

Περὶ τοῦ ἵημι.

Ἵημι uaria significat, secundum uarium spiritum. Denso ἵημι.
enim spiritu, mitto & cupio significat: tenui autem, ua-
do. Nec in omnibus modis, & temporibus, ac generi-
bus idem est usus & scriptura. Idcirco in tria illud distin-
guere licet, secundum tria diuersa significata. hoc est, ἵημι
τὸ πέμπω. ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ. ἴημι τὸ πορεύομαι. quorum ἵημι τὸ
πέμπω, quum eius inflexio magis sit in usu, id in primis for-
mandum & declinandum esse censui.

Οριστικὰ ἐνεργητικά. Ενεστώς.

Ἵημι τὸ πέμπω ἀπὸ τοῦ ἱέω fit, extrema in μι. ac penultima Indicatiuus.
in propriam longam mutatis. ἱέω uero fit ἀπὸ τοῦ ἕω πέμ-
πω, per reduplicationem quæ impropria dicitur, ut in
principio uerborum in μι. primi tractatus dictum est. & pa-
titur synæresim: & est primæ coniugationis circunflexorũ.
ut ἱέω, ἱῶ, unde ἵημι. sicut ἀπὸ τοῦ τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Cuius for-
mationem & inflexionem in omnibus modis & tempori-
bus & generibus hoc uerbum ἵημι omnino imitatur.

Secunda persona ἵης. Tertia ἵησι. Ιλιάδος φ.
Αξίου ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι. hoc est, mittit.
Δυϊκά. ἵετον, ἵετον. Πληθυντικά. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι κοι- Plurale.
νῶς. Ιλιάδος γ.
Δένδρεῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι.
καὶ ἰωνικῶς ἱέασι. sicut τιθεῖσι, τιθέασι. καὶ κράσει τοῦ ε. καὶ α. εἰς α. μα-
κρὸν ἀττικῶς ἱᾶσι trisyllabum: sicut ἴασι ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι.
Differunt tamen & accentu & spiritu. Nam ἴασι acutum ac ἴασι.
centum habet in antepenultima, & tenui spiritu signatur.
ἱᾶσι uerò penultimã circũflectit, & densum spiritum habet. ἱᾶσι.
ἀφιᾶσι πεπ: το:3 ος:3ο.

Composita. Differunt etiam in compositione præpositionum: quoniam non cum omnibus & eisdem præpositionibus utrunque componitur. Nam cum ἐν, ἐνιᾶσι dicimus: non autem ἐνίασι. Cum εἰς uerò & è contrario εἰσίασι dicimus, non autē εἰσιᾶσι. Cum σὺν, καὶ συνίασι, καὶ συνιᾶσι dicimus. Cum πρὸς, προσίασι, non autem προσιᾶσι. licet προσίεμαι, & προσιέμενος, & προσίκατο, & προσίμενος dicamus. Nam composita huius præpositionis πρὸς, cum actiuis huius uerbi in usu communiter non habentur. Non enim dicimus προσίημι, neque προσήσω, neque προσῆκα, &c. sic igitur neque προσιᾶσι. At εἶμι contrariū facit. Dicimus enim & πρόσειμι, & πρόσεισι. Sic etiam προσίασι dicendum est. Cum πρὸ uerò, προϊᾶσι, non προΐασι. Cum ἀνὰ, utrunque dicimus, & ἀνίασι, καὶ ἀνιᾶσι. Etiam cum κατὰ, & κατίασι, & κατιᾶσι. Cum διὰ, διίασι, non διϊᾶσι: licet διιᾶσι dicatur. Cum μετὰ, & μετίασι, & μετιᾶσι dicimus. Et cum παρὰ, & παρίασι, & παριᾶσι. Cum ἀντὶ uerò neutrum componitur.

Παρατατικός.

Præteritum imperfect. Ἵην, ἵης, ἵη. sicut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη: pro quo magis utimur singulari primitiuo ἵεον, ἵουν. ἵεες, ἵεις. ἵεε, ἵει. Ἰλιάδ. π.
Ἐν δὲ πυρῆν ὀρίθεσιν ἀμύμονα νῆδ᾽ ἅσον ἵει.
καὶ ἵην συνθέσει ἀφίει, προΐει. Δυϊκά. ἵητον, ἱέτην. Πληθυντικά. ἵημεν, ἵητε, ἵεσαν. unde δίεσαν τὸ δὴ ἔπεμπον. καὶ βοιωτικῶς ἵεν, à prima persona singulari ἵην, τροπῇ τοῦ η. εἰς ε. sicut ἐτίθην, ἔθιθεν. unde μεθίεν. Ὀδυσσείας φ.
Ὡς ἔφαθ᾽ οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἐπ᾽ αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν,
Μνηστῆρες, καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο. ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν.

Παρακείμενος.

Præteritum inusitatum. Εἷκα, εἷκας, εἷκε, cuius penultim. η. esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἥσω. sed ne coincideret cum ἧκα primo aoristo (cuius usus frequentissimus est) mutauit η. in ει. diphthongum, Bœotorum more: sicut τέθεικα, ἀπὸ τοῦ θήσω. quod præteritum & si in usu non sit, ab eo tamen deriuatis frequenter utimur, ut νικώς, ἀφεικώς, ἀφεικέναι. παρεικώς, καὶ παρεικέναι.

Ὑπερσυντέλικος.

Εἵκειν, εἵκεις, εἵκει. Δυϊκά. εἵκειτον, εἱκείτην, ἄχρηστα.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἧκα, ἧκας, ἧκε, διὰ τοῦ κ. sicut ἔθηκα, ἔθηκας, ἔθηκε. ἧσα tamen esse

eſſe debuerat, ἀπὸ τοῦ ἥσω, ut in τίθημι dictum eſt. Compoſita etiam ab hoc eandem ſeruant ſcripturam. ut ἀφῆκα, παρῆκα, ἀνηκάμην. At præpoſito ε. Atticorum more εἷκα dicimus. καὶ ξυνεῖκα, ξυνίκει. Ιλιάδ. α. ξυνίκα.

Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι.

Αόρ. β. ἦν, ἧς, ἧ, à futuro ἥσω, ſicut ἔθην à futuro θήσω. Δυϊκά. ἕτον, ἕτην. Πλη. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν. καὶ πρόεσαν. Οδυσ. δ.

Κῆρυξ τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί.

Penultima correpta ſecundum communem regulam ſecundi aoriſti uerborum in μι. Nam aoriſtus ſecundus quam uocalem in ſingulari habet in ultima, eandem in plurali uult habere in penultima. ut ἔστην, ἔστημεν, ſic ἦν, ἧμεν dicendũ fuerat, ſed de hoc in τίθημι ſatis dictum eſt. Regula.

Μέλλ. α. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. Ιλιάδος ξ.

Υ'πὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει.

Α'πὸ τοῦ ἵεω, ἱῶ, abiecta reduplicatione, & ε. in η. mutato: ſicut θήσω ἀπὸ τοῦ τιθέω. unde ἀφήσω, μεθήσω, καὶ ἀνήσω, ἀνήσεις, ἀνήσει. Ιλιάδος β.

Οὐ θήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ.

Προσακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Ι'εθι, ἱέτω, à genitiuo participij, uel à prima perſona plurali, extrema in θι. conuerſa. ἵεμεν, ἵεθι. ſicut τίθεμεν, τίθετι. Δυϊκά. ἵετον, ἱέτων. Πληθυντικά. ἵετε, ἱέτωσαν. unde ἐνίετε. Ιλιάδος ν. Imperatiuus

Α'ργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ.

Αντὶ τοῦ ἐμβάλετε.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Εἷκε, εἱκέτω. ſicut τέθεικε, τεθεικέτω, ἄχρηστα.

Αόριστος β.

Secundus aoriſtus debuit eſſe à genitiuo participij, extrema in θι. mutata: uel à prima plurali ſicut & præſens. ἕμεν, ἕθι, non tamen ἕθι dicimus, duabus regulis inter ſe repugnantibus, ſicut in τίθημι & de hoc ſecundo aoriſto dictum eſt. ſed ἕς potius in uſu habetur, quod fit à ſecunda perſona proprij aoriſti, longa in breuem mutata. ἧς, ἕς. unde ἄφες, πρόες, ἄνες, κάθες, ἔφες. Ιλιάδ. ε. Aor. ſecun.

Α'λλ' ἄγε τῷ δ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος. ἔφες.

Tertia persona ἴτω, unde προΐτω Ιλιάδος λ.

Ἀλλὰ σὺ περ προΐτω, ἅμα δ᾽ ἄλλος λαὸς ἑπέσθω.

Δυϊκά. ἴτον, ἴτων. Πλη. ἴτε, ἴτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Optatiuus. Ἱείην ἱείης, ἱείη, à genitiuo participij. ἱείς, ἱέντος. ſicut τιθείην, ἀπὸ τοῦ τιθείς, τιθέντος. Παρακ. καὶ ὑπερσ. εἵκοιμι, εἵκοις, εἵκοι. ὡς τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι. Ἀόρ. β. εἵην, εἵης, εἵη. à genitiuo participij, ſicut θείην, θείης, θείη. Μέλλ. α. ἥσοιμι, ἥσοις, ἥσοι, ſicut θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Subiunctiuus. ἐὰν ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ. ſicut ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. Παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐὰν εἵκω, εἵκῃς, εἵκῃ. ὡς ἐὰν τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ. Ἀόρ. β. ἐὰν ὧ, ᾗς, ᾗ. καὶ διαλύσει ἐὰν ἕω, ἕῃς, ἕῃ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι. ἐὰν εἵω, εἵῃς, εἵῃ. καὶ ἐφείω, ἐφείῃς, ἐφείῃ. Ιλιάδος α.

Ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Infinitiuus. Ἱέναι, à prima perſona plurali, extrema in ναι. conuerſa, ἵεμεν, ἱέναι. ſicut τίθεμεν, τιθέναι. καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἱέμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἱέμεν. Παρακ. καὶ ὑπερσ. εἱκέναι, ſicut τεθεικέναι. unde καθεικέναι, παρεικέναι. Ἀόρ. β. εἶναι, unde καθεῖναι, ἀφεῖναι. τὸ ἀπολῦσαι ἐγκλήματος. ἕναι tamen eſſe debuerat à prima perſona plurali ſecundum cõmunem regulam uerborum in μι. ut ἕμεν, ἕναι. ſed cum huic regulæ alia contraria inue

Regula. niatur, quæ eſt propria ſecundi aoriſti, quòd imperatiui in θι. & infinitiui in ναι. ſecundi aoriſti penultimam natura longam habere uolunt, opus fuit producere penultimam, non ε. in η. conuerſa, ſed aſſumpto ι. in diph. ſicut in τίθημι diximus, εἶναι factum eſt. καὶ ἀττικῶς. καὶ δωρικῶς μέναι. καὶ ἰωνικῶς ἕμεν, unde μεθέμεν. Ιλιάδος α.

Αὐτὰρ ἔγωγε λίσσομ᾽ ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον.

Καὶ προΐεμεν. Ιλιάδος δ.

Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν.

Annotatio. Quo in loco aduertendum eſt à tribus eſſe εἶναι. primum ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. ſecundum ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, & hæc duo tenuem habent ſpiritum, & præſentis temporis ſunt. tertium uerò ab hoc uerbo ἵημι, quod aſpiratur, & eſt ſecundi aoriſti. Poteſt etiam eſſe præſentis temporis ἀπὸ τοῦ ἱέναι κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶναι.

Μετοχαὶ

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Ὁ ἱείς, τοῦ ἱέντος. ἡ ἱεῖσα, τῆς ἱείσης. τὸ ἱέν, τοῦ ἱέντος. Ὀρφεὺς Participium
ἐν ἀργοναυτικοῖς.
Ἐκ στόματος μελίγηρυν ἱεὶς ἀνέπεμπον ἀοιδήν.
Καὶ Ὀδυσσείας ρ.
Δίσκοισι τέρποντο, καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ὁ εἱκώς, τοῦ εἱκότος. unde ἀφεικώς. καθεικώς. παρεικώς.
Ἀόριστος β. Ὁ εἵς, τοῦ ἕντος. ἡ εἷσα, τῆς εἵσης. τὸ ἕν, τοῦ ἕντος,
unde ἀφείς. ἀφέντος. καὶ ὑφείς, ὑφέντος. Ἰλιάδ. α.
Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες. deponentes.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Ἵεμαι ab actiuo, extrema in μαι. ac penultima in pro- Indicatiuus passiuus.
priam breuem mutatis, ἵημι, ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. sicut τίθη-
μι, τίθεμαι. Δυϊκά. ἱέμεθον, ἵεσθον. ἵεσθον. Πλη. ἱέμε-
θα, ἵεσθε, ἵενται. Παρατ. ἱέμην, ἵεσο. ἵετο. Δυϊκά. ἱέμεθον,
ἵεσθον. ἱέσθην. Πλη. ἱέμεθα, ἵεσθε ἵεντο. Παρακ. Εἷμαι διὰ δι- ἀφειμένος.
φθόγγου, ἀπὸ τοῦ εἷκα. unde participium εἱμένος. ἀφειμένος. κα-
θειμένος. ἕμαι tamen esse debuerat, quoniam præteritum
perfectum passiuum uerborum in μι. uult penultimam ha-
bere correptam. Vsus tamen obtinuit ut penultima acti-
ui & in passiuo seruaretur, quę Bœotorum more diphthon-
gus est, sicut in τέθειμαι ἀπὸ τοῦ τέθεικα. Secunda persona
εἶσαι. unde ἀφεῖσαι. Εὐριπίδης ἐν ὀρέστῃ.
Φρὺξ οὐκ ἆρα κτενεῖς με, ὀρέστης ἀφεῖσαι.
hoc est, liberatus es. Tertia εἶται. ὅθεν ἀπαρέμφατα εἶσθαι,
ἀφεῖσθαι. τὸ λελύσθαι. καὶ ὑφεῖσθαι τὸ ἀμελεῖσθαι. Δυϊκά. εἵμεθον,
εἶσθον. εἶσθον. Πληθ. εἵμεθα. εἶσθε. εἶνται. Ὑπερσυντ. εἵμην,
εἶσο, εἶτο. Ἀόρ. α. ἕθην, ἕθης, ἕθη. ὡς ἐτέθην, ἐτέθης. ἐτέθη.
penultima correpta secundum cõmunem regulam. εἵθην Vnde etiam
tamen καὶ ἀφείθην dicimus διὰ διφθόγγου. ut ἀφείθην τῶν ἐγκλη- ἀφέθην.
μάτων. ἀφείθη ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ ὁ δευκαλίων, liberatus est à
diluuio Deucalion.

Προστακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Ἵεσο, ἱέσθω, à secunda persona præteriti imperfecti, sicut Imperatiuus medius.
τίθεσο, τιθέσθω. Δυϊκά. ἵεσθον ἱέσθων. Πλη. ἵεσθε, ἱέσθωσαν.

Ορισικὰ μέσα. Ενεςῶς.

Indicatiuus medius. Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται, ſicut & paſſiua. Παρατ. ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Αόρ. α. ἡκάμην, ἥκω, ἥκατο, ἀπὸ τοῦ ἧκα aoriſto actiuo, qui licet excipiatur cum futuri conſonantē non ſeruauerit, in uſu tamen habetur. προσήκατο, ἀπὸ τοῦ προσηκάμην, & alia compoſita, ſed in modo indicatiuo tantum.

Μέσος ἀόριστος β. ἕμην, ἕσο, ἕτο, ab aoriſto paſſiuo fit, extrema in μην. mutata. ἕθην. ἕμην. ſicut ἐτέθην, ἐτέμην. Secunda perſona ἕσο κοινῶς. καὶ ἕο ἰωνικῶς. καὶ οὗ ἀττικῶς. Tertia, ἕτο. Δυϊκά. ἕμεθον, ἕσθον, ἕσθην. Πληθ. ἕμεθα, ἕσθε, ἕντο. ἕντο. ὅμηρος.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Προσακτικὰ μέσα. Ενεςῶς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus medius. Ἵεσο, ἱέσθω, à ſecunda perſona præteriti imperfecti, ſicut & paſſiua. Αόρ. β. ἕσο κοινῶς. καὶ ἕο ἰωνικῶς. καὶ οὗ κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς. unde πρόου, πρόσου, κάτου, & ſimilia quæ in uſu habentur.

Annot. Quo in loco aduertendum eſt, quod medius aoriſtus ſecundus in omnibus alijs modis & participijs habetur in uſu, & maximè in compoſitione. ut προσέμην τὸ εὐκτικόν. ἐὰν πρῶμαι τὸ ὑποτακτικόν. προέσθαι, καὶ ἀφέσθαι, καὶ ὑφέσθαι τὸ ἀπαρέμφατον. καὶ προέμενος ἡ μετοχή. Reliqua uerò omnia tam media quàm paſſiua, ſi quis formare & inflectere uoluerit, regulas ſequatur quæ habentur de his in τίθημι.

Περὶ τοῦ ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ.

Ορισικὰ ἐνεργητικά. Ενεςῶς.

ἵημι, cupio Actiuum. Ἵημι, ἵης, ἵησι, ἀπὸ τοῦ ἵω ἱῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, hoc eſt, deſydero quod etiam aſpiratur ſicut ἵημι τὸ πέμπω, & eſt eiuſdem coniugationis uerborum in μι. per quam ſecundum artem poteſt regulariter formari ac uariari, tam in actiua literatura quàm paſſiua, per omneis modos & tempora. Παρατ. ἵην, ἵης, ἵη. Παρακείμ. ἧκα, ἧκας, ἧκε. Υπερσ. ἥκειν, ἥκεις, ἥκει. Αόρ. α. ἧσα, ἧσας, ἧσε. Αόρ. β. ἧν, ἧς, ἧ. Μέλλ. α. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. & ſic per alios actiuorum modos, quæ tamen in uſu non habentur.

Ορισικὰ παθητικά. Ενεςῶς.

Paſſiuum. Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. unde ἐφίεμαι, ἐφίεσαι, ἐφίεται.

Ἱέμην,

Ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Ἰλιάδος ι.
Ἵετο δ' αἰεὶ ἀινείαν κτεῖναι. hoc est, cupiebat.
Vnde ἐφιέμην, ἐφίεσο, ἐφίετο.

Προστακτικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Ἵεσο, ἱέσθω. ἵεσθον, ἱέσθων. ἵεσθε, ἱέσθωσαν. & alia: quæ & si omnia in usu non sint, regulariter tamen inflecti possunt.

Περὶ τοῦ ἴημι τὸ πορεύομαι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Ἴημι, ἴης, ἴησι, ἀπὸ τοῦ ἰέω, ἰῶ, τὸ πορεύομαι, quod tenui spiritu signatur, & eo solo à superiori uerbo distinguitur: cuius usus in modo infinitiuo dũtaxat habetur κοινῶς. ut ἰέναι. ἴημι, uado actiuum.
Ἰλιάδος λ.
Βὰν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ἀχαιῶν.
quod à prima persona plurali fit, extrema in ναι. mutata. ἴεμεν, ἰέναι. unde ἀπιέναι, μετιέναι, & similia. Poëtæ tamen etiam in aliis utuntur modis. & participiis. Ὀδυσσείας κ. ἀπιέναι.
ἣ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἴησι πρὸς δόμον ὑψηλόν.
καὶ Ὀδυσσ. λ. ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἵησι.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. Παρατατικός. Passiuum.
Ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. καὶ τὰ λοιπά.

Προστακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Ἵεσο, ἱέσθω. Δυϊκά. ἵεσθον, ἱέσθων. Πληθυντικά. ἵεσθε. ἱέσθωσαν. Ἰλιάδος μ.
Ἀλλὰ πρόσω ἵεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ὁ ἱέμενος, τοῦ ἱεμένου. ἡ ἱεμένη, τῆς ἱεμένης. τὸ ἱέμενον, τοῦ ἱεμένου. Ὀδυσσείας ρ. Participium
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει,
Ἄστυ δ' ἱέμενος. ὅ ἐστι πορευόμενος.
Reliqua uerò si quis uariare uoluerit, regulas uerborũ in μι. primæ coniugationis omnino sequetur.

ἧμαι, ſedeo

Περὶ τοῦ ἧμαι τὸ κάθημαι.

Ἧμαι, præſentis temporis eſt, & primæ coniugationis uerborum in μι. Eſt enim ἕω τὸ κάθημαι. hoc eſt, ſedeo. à quo ἑέω, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ε. καὶ συναιρέσει ἑῶ. unde ἕημι deriuatiuum: ſicut à τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Paſſiuum ἕεμαι, καὶ κράσει τῶν δύο εε. εἰς η. fit ἧμαι: ſicut δημοσθένεε, δημοσθένη. Licet frequentius & familiarius in ει. diphthongum fiat huiuſmodi craſis. Sed hoc factum eſt, ne coincideret cum εἷμαι præterito paſſiuo ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω. Præterea ἕεμαι incipit à uocali, & duo εε. per craſim in ει. diphthongum plerunque mutantur, quando ſyllaba incipit à conſonante. ut κέεμαι, κεῖμαι. δημοσθένεες. δημοσθένεις. Licet interdum etiam in η. commutentur. ut δημοσθένεε, δημοσθένη. At quando ſyllaba incipit à uocali, duo εε. in ει. diphthongum nunquàm mutantur, ſed in η. ut ἕεμαι, ἧμαι. Propter quod argui poteſt, hoc uerbum neque eſſe à uerbo in ω. deſinente, neque in μι. Nam ſi à uerbo deſinente in ω. fieret, penultima eſſet aut ο. ſicut τύπτομαι. aut ου. ſicut ποιοῦμαι. aut ω. ſicut βοῶμαι. Si uerò à uerbo in μι. deſinente, aut eius penultima eſſet ε. ut τίθεμαι. aut α. ut ἵσαμαι. aut ο. ut δίδομαι. aut υ. ut ζεύγνυμαι. quorum nullum uidemus eſſe.

Adnotatio. nec Aeolicū eſt. Sed ſciendū pathos eſſe. Nam integrum eius eſt ἕεμαι. quod habet ε. correptum in penultima: quod proprium eſt uerborum in μι. primæ coniugationis, quòd ſecunda oſtendit perſona, quæ deſinit in σαι. Quia omne tempus præſens in μαι. deſinens, habens ſecundam perſonam in σαι. eſt à uerbis in μι. ut τίθεσαι, ab eo quod τίθεμαι. Sic ἧσαι, ab eo quod eſt ἧμαι. Ἰλιάδος β.

ἧσαι. Τῷ νῦν ἀτρείδῃ ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν ἧσαι ὀνειδίζων.

hoc eſt, ſedes exprobrans.

Tertia perſona ἧται. Δυϊκά. ἧμεθον, ἧσθον, ἧσθον. Πληθυντικά. ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται, καὶ ἰωνικῶς ἕαται. Ἰλιάδος γ.

Οἳ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ.

ἧνται. κεῖνται. Conſueuit enim Homerus has tertias perſonas pluraleis præſentis temporis, hoc eſt, ἧνται. & κεῖνται, à tertia ſingulari (Ionum more) formare, tanquàm tertiam pluralem præteriti paſſiui uerborum circunflexorum corripiendo penultimam, ac interponendo α. ſicut πεποίαται, ἀπὸ τοῦ πεποίηνται.

At metri

At metri gratia eandem syllabam quæ ex longa breuis facta est, παρεντέθειται. iterū producit. ut εἵατο, καὶ κέαται. Ἰλιά. β.
Καὶ νήπια τέκνα εἵαται ἐν μεγάροις. καὶ Ὀδυσσείας υ.
Ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν.
Sed super hoc & alijs huiusmodi Eustathius uarias adducit sentētias. & Heraclidæ, & Aristarchi, & Zenodoti, quas referre longum esset.

Παρατατικός.

Ἥμην, ἦσο, ἦτο. καὶ ἧσο, ἐπενθέσει τοῦ σ. ut quibusdā placet. Ἰλιά. α. Præteritum imperfect.
Ἀλλ' ἀκέων δὴν ἧσο.
Δυϊκά. ἥμεθον, ἧσθον, ἥσθην. Ἰλιάδος α.
Πλησίαι ἀλλ' ἥσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
Πληθυντικά. ἥμεθα, ἧσθε, ἧντο. Ἰλιάδος γ.
Τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἧντ' ἐπὶ πύργῳ.
καὶ Ἰωνικῶς εἵατο. Ἰλιάδος κ.
Οἱ δ' εἵατ' ἐν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες
Et εἵατο. Ὀδυσσείας γ.
Πεντακόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ εἵατο.
Possunt etiam hæc (ut quibusdam placet) ἀπὸ τοῦ ἧω grauitono deduci, ut suo loco dicetur. Imperatiuus.

Τὸ προστακτικόν. ἧσο, ἧσθω. Ἰλιάδος γ.
Ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα. & Ἰλιάδος δ.
Τέττα σιωπῇ ἧσο. &c.

Componitur hoc uerbum cum κατὰ præpositione, & idem habet significatum. ut κάθημαι, κάθησαι, κάθηται. unde καθῆσθαι infinitiuum. Παρατατικός. Composita.

Καθήμην, κάθησο, κάθητο, καὶ καθῆσο. sicut ἧτο, ἧσο.
Τὸ προστακτικόν. κάθησο, καθήσθω. Ἰλιάδος α.
Ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ.
& similia quæ in usu habentur: in quibus accentus retrahitur in antepenultimam: nisi ubi extrema longa fuerit.
Quur autem hoc fiat, talis adsignatur ratio. Quoniam κάθημαι παρασύνθετον est: sicut ἀέκων, ἀέκοντος. Præpositiones enim sumuntur cum partibus orationis, aut per σύνθεσιν. ut καταγράφω. aut per παρασύνθεσιν. ut κάθημαι. aut per σύνταξιν. ut κατὰ τῆς πόλεως. Sed aduertendū est, Græcos id adpellare σύνθετον, quod in ipsa prima positione uerbi cōponitur. ut καθίζω, ex κατὰ & ἵζω. utrunque enim per se dicitur. Præpositiones trifariā sumi. Σύνθετον.

Παρασύνθετον

Παρασύνθετον. Παρασύνθετον uerò, nō id solum quod à composito deriuatur, ut φίλιππος φιλιππίζω: sed etiam quod non in ipsa prima compositione uerbi fit, quia ea non inueniatur: sed in eius deriuatis, sicut est κάθημαι, cuius prima positio esset ἧμαι, si in usu existeret. Inde εἷμαι passiuum: quorum neutrum componitur. Non enim καθίημι dicimus, neque καθίεμαι, sed κάθημαι, quod deriuatū est ἀπὸ τοῦ εἷμαι, postquàm κατὰ κρᾶσιν factum est ἧμαι, ut dictum est. Quare nec mirandum est, si κάθημαι non eundem habet accentum quem ἧμαι: quum traditum sit, quòd in compositis accentus simplicium non mutatur: siue quòd κάθημαι non est compositum, sed decompositum: siue quòd ut ἄεκων nō habet compositionem positiuam, sic etiam κάθημαι. Et ut ex α. particula priuatiua, & ἑκὼν, componitur ἄεκων: sic ex κατὰ & ἧμαι componitur κάθημαι. Quoniam ἀέκω non inuenitur: sic etiam κάθημαι non potest dici deriuatum esse ab eo quod est καθίημι, uel καθίεμαι: quorum neutrū est in usu. Sed compositum esse ex κατὰ & ἧμαι: sicut ἄεκων ex α. particula priuatiua, & ἑκὼν, ἑκόντος, quod est participium non positiuū, hoc est, præsentis temporis, sed aoristi secundi.

Κάθημαι.

Ἄεκων. Sciendum est autem, huiusmodi compositionē (si compositio sit) decompositionem adpellari, & propterea accentum transcendere. Et ut nō dicimus ἀεκὼν, ἀεκόντος, sed ἄεκων, ἄεκοντος: sic etiam non dicimus καθῆμαι, καθῆσαι, sed κάθημαι, κάθησαι. Est & alia communis regula uerborum in μι. Quòd omne uerbum passiuum in μαι. desinens, à uerbo in μι. declinatum, in compositione accentum retrahit in tertiam à fine, nisi quid impediat. ut κεῖμαι, ἀπόκειμαι. ἧμαι, κάθημαι. ἥμην, καθήμην. ἧσο, κάθησο. ἧτο, κάθητο. &c.

Decompositio.

Regula.

Sed quoniam alia uerba sunt in ω. desinentia, hoc est, ἕω, ἑῶ, ἵζω, ἱζάνω. quæ idem significant quod κάθημαι: & eorum usus uarius est & mixtus, ab re non erit etiam de ipsis hoc in loco aliquid dicere.

Περὶ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι.

ἕω, sedeo. Est igitur ἕω grauitonum, & adspiratum, quod sedeo etiam significat, & induo, ut supra dictum est: & in utraque significatione eius præterita augentur: non ε. in η. secun-

in ι. secundum communem regulam, sed ι. in diphth. assumpto, cum sit de numero quatuordecim siue sexdecim uerborum, quæ communiter annotantur, ut in augmento præteritorum dictum est, non tamen in usu habetur in omnibus temporibus. Nam ἕω præsenti tempore in neutra harum significatione utimur, neque εἷον præterito imperfecto, neque ἧκα præterito perfecto actiuo. At præteritum perfectum passiuum, hoc est, ἕμαι, ἕσαι, καὶ ἕσται, ἕται καὶ εἷσαι, σ. interposito, in utraque habetur significatione, & pro induo & pro sedeo. Pro induo, Οδυσσείας ψ. Præteritum passiuum.

Νῦν δ᾽ ὅτι ῥυπόω, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι. εἷμαι.

Indutus sum. Οδυσσείας ω.

Αλλ᾽ ἅμα γῆρας,

Αυγρὸν ἔχεις αὐχμεῖς τε κακῶς, καὶ ἀεικέα ἕσσαι.

καὶ Οδυσσείας λ.

Κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται,

Siue εἷσαι, ut quidam legunt. Sic etiam & præteritum plusquàmperfectum passiuum, hoc est, εἵμην, εἷσο, καὶ ἕσο, εἷτο, καὶ εἷσο, καὶ εἵατο tertia pluralis ἰωνικῶς. Ιλιαδ. γ.

Λαΐνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεκα.

& Οδυσσείας π.

ἢ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο.

Differt autem à uerbo substantiuo ἔσσο aspiratione tantum.

Οδυσσ. χ. Αμφὶ δὲ δέρμα ἕσο βοὸς νιόδαρτον.

Et Ιλιαδος ψ.

Καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕσο.

Et Ιλιαδος σ.

Οι δὲ χιτόνας εἵατ᾽ ἐϋννήτους ἧκα στίλβοντας ἐλαίῳ.

Hoc est, induti erant. Participio quoque, hoc est, ἑμένος utitur Homerus Ιλιαδος α. ἑμένος.

Ω μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε.

Id est, impudentiam indute. & Ιλιαδος σ.

Τρὶς δὲ δύ᾽ αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν.

In alia uerò significatione, hoc est, sedeo, frequentissimo habetur in usu, maximè in tertijs personis pluralibus: ἕνται, & ἕντο. καὶ ἰωνικῶς ἕαται, & ἕατο. καὶ παρενθέσει τοῦ ι. διὰ τὸ μέτρον εἵαται, καὶ εἵατο, quæ pro præsenti etiam & præterito imperfecto sumuntur. Idcirco nonnulli uolunt huiusmodi perso εἵαται.

nas in hac significatione præsentis temporis esse, & præte-
Annotatio. riti imperfecti, ἀπὸ τοῦ ἧμαι, ut supra dictum est. Aduertendum est hoc in loco εἷμαι præteritum passiuum eadem literatura & eisdem accentibus diuersa habere significata, secundum diuersa themata, à quibus deducitur. Nam si ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω fiat, dimissus sum, siue liberatus sum significat. Si autem ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ ἐνδύομαι, indutus sum. Ἀόρ. α. Εἷσα, εἷσας, εἷσε, καὶ ἕσας, ἕσα, ἕσαι, à futuro ἕσω fit, & pro sedere feci, siue locaui accipitur. Ὅμηρος ἐν Βοιωτίᾳ.

εἷσεν. Κὰδ δ' ἐν Ἀθήνῃς εἷσεν ἐν πίονι νηῷ. & Ὀδυσ. γ.

Πὰρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοείκελον εἷσαν ἄγοντες.

Hoc est, sedere fecerunt. unde ἕσαι ἀπαρέμφατον, καὶ ἐν συνθέσει ἐφέσαι. Ἰλιάδος ν.

ἐφέσαι. Τούς μ' ἐκέλευσα πύλονδ' καθεσσῆναι, καὶ ἐφέσαι.

ἀντὶ τοῦ καθῆσαι. Inuenitur etiam & ἔφεσαι τὸ προστακτικὸν

ἔφεσαι. μέσον, ἀπὸ τοῦ ἑσάμην. sicut τύψαι, ἀπὸ τοῦ ἐτυψάμην. Ὀδυσ. ο.

Ἀλλά με νηὸς ἔφεσαι, ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα.

Hoc est, colloca me in naui. & participium ὁ ἕσας, τοῦ ἕσαντος. Ὀδυσ. ξ.

Ἐς δίφρον δέ μ' ἕσας ἄγεν οἴκαδε δακρυχέοντα.

ἕσας. Et etiam pro indui accipitur. Ὀδυσ. δ.

Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσα. & Ἰλιάδος ι.

Τὸν δ' ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσε.

Et in futuro Ὀδυσ. π.

Ἕσσω μιν χλαῖναν τε χιτῶνά τε εἵματα καλά.

& Ὀδυσσείας ο.

Κεῖνος σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσει.

Εἰσάμην uero & ἑσσάμην μέσος Ἀόριστος α. ἀντὶ τοῦ ἐνεδυσάμην, hoc est, indutus sum accipitur. Ἰλιάδ. κ.

Ἕσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο.

Et in eodem,

Ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἑέσσατο δέρμα λέοντος.

Præposito ε. καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις.

Οἱ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα
Ἠέρα ἑσσάμενοι.

τουτέστιν ἐνδυόμενοι. Sed hæc magis poëtica sunt.

ἕζω, sedeo. Ἕζω uero ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι fit, πλεονασμῷ τοῦ ζ. & est quartæ coniugationis grauitonorum, cuius præterita augentur

gentur ι. in η. mutato per communem regulam. ut ἵζω, ἧζον. Παρακ. ἧκα. & componitur cum κατὰ præpositione. ut καθίζω, unde καθίζομαι. Παρατατ. καθηζόμην. Παρακ. καθῆσμαι, καθῆσαι, καθῆσται. Υπερσ. καθήσμην, καθῆσο, καθῆστο. Ιλιάδ. α. Καὶ ῥ᾽ ἀκέουσα κάθησο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ. — καθίζω.

In quibus compositis non retrahitur accentus, quoniam huiusmodi præterita si duas habeant consonanteis, accentum suorum simplicium etiam in compositione seruant. ut ἧγμαι καθῆγμαι, ἧργμαι, καθῆργμαι. sic ἧσμαι καθῆσμαι, & ἥσμην καθῆσμην. Est & alia regula, quòd omnia præterita indicatiua à uocali natura longa incipientia, accentum seruant in compositione quem eorum simplicia habent. ut ἆσχον κατέσχον, εὗρον ἐξεῦρον, ἧψα συνῆψα, ὦγε ἀνῶγε, ὦγμαι ἀνῶγμαι, ὦσαι ἀπῶσαι. sic ἧσμαι καθῆσμαι. excipitur ἧξεν ὑπόεξεν, & ἧκον ἀπόεσον. σύνοιδα uerò ἀπὸ τοῦ οἶδα & κάτοισθα ἀπὸ τοῦ οἶσθα Aeolica sunt. gaudent enim Aeoles accentuum transmutatione. ut ἀτρεύς, ἄτρευς, & similibus. Positum est, indicatiua præterita, quoniam ἄπειξιεπε, & εὗρε ἴφευρε. εὖσθι κάθισθι, imperatiua sunt, non autem indicatiua. Additũ est, à uocali incipientia, propter σχὲς περίσχες, χεῦε κατάχευε. Additum est, & à natura longa, propter ἶζε, ἴφιζε, cuius penultima apud poëtas communis est. Præterea καθῆσμαι & καθήσμην, ἀπὸ τοῦ καθίζομαι, non sunt decomposita. ut κάθημαι, sed composita, idcirco accentum seruant suorum simplicium. Etiam annotandum est, hoc uerbum literatura passiua magis in usu haberi quàm actiua, ut apud Homerum latissimè uidere licet. — Annot. — Regula. — Aeoles. — Annot.

Ἵζω etiam ἀπὸ τοῦ ἕω deriuatur πλεονασμῷ τοῦ ζ. ac ι. in ε. conuerso, sicut ῥέπω ῥίπτω, & componitur cum κατὰ. ut καθίζω. Παρατατ. ἐκάθιζον. Παρακ. κεκάθικα. ἡ μετοχὴ κεκαθικώς. Αόρ. α. ἐκάθισα. τὸ Προσακτικὸν κάθιζον, ὥςτυ ψον. Μέλ. α. καθίσω, & reliqua. quæ magis sunt in usu in literatura actiua quàm passiua. Significationem uerò, nunc actiuam habent. Ιλιάδος γ. — ἵζω. — καθίζω.

Ἄλλους μὲν κάθισον τρῶας.

Nunc neutralem. Ησίοδος ἐν Θεογονίᾳ.

Ἔντε δίκη βασιλεῦσι παρ᾽ αἰδοίοισι καθίζω.

Καὶ ὅμηρος, ἐν Βοιωτίᾳ.

Ὀστρέων σκοπὸς ἴ,ι παθωκέκσι πεποιθώς.

κεῖμαι. Κεῖμαι, etiam præsentis temporis est, & primæ coniugationis uerborum in μι. sicut ἧμαι. Est enim κέω grauitonum, cuius passiuo usus est Homerus Ὀδυσ. π.

κέω. Καὶ τὰ μὲν ἐν σπέεσσι θεῶν ἰότητι κίονται.

Hoc est, iacent. & Ἰλιάδος χ.

Ἀτάρτοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κίονται.

A quo κέω, unde fit deriuatiuum in μι. κίημι. Passiuum κίεμαι. καὶ κράσει τῶν δύο ει. εἰς ει. δίφθογγον, κεῖμαι: sicut ποιέετε ποιεῖτε. propter quod etiam argui posset, hoc neque esse à uerbo in ω. desinente, neque in μι. cum eius penultima sit ει. diph. quam nullum uerbũ passiuum in μαι. desinens inuenitur habere: sed aut α. aut ε. aut ο. aut ου. aut υ. aut ω. sed hoc est, κατὰ πάθος. Nam duo uerba passiua à uerbis in μι. communiter annotantur, hoc est, ἧμαι, & κεῖμαι, quæ cum Aeolica non sint, penultimam habent productam. Alterum quidem η. monophthongum, alterum ει. diphthongum, sed de hoc in ἧμαι satis dictum est. Secunda persona κεῖσαι. Tertia κεῖται. Δυϊκά. κείμεθον, κεῖσθον, κεῖσθον. Πληθ. κείμεθα, κεῖσθε, κεῖνται, καὶ ἰωνικῶς κέαται. interiecto ι. διὰ τὸ μέτρον κείαται. Ἰλιάδ. ω.

ἧμαι.

Δοιοὶ γάρτε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει.

Παρατ. ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο. Δυϊκά. ἐκείμεθον, ἐκεῖσθον, ἐκείσθην. Πληθυν. ἐκείμεθα, ἔκεισθε, ἔκειντο. καὶ ἀποβολῇ τῆς αὐξήσεως κεῖντο. καὶ ἰωνικῶς κίατο, καὶ κείατο.

Περὶ τοῦ ἴσημι.

ἴσημι. Ἴσημι τὸ γινώσκω, ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ῶ fit, & est secundæ coniugationis uerborum in μι. Est etiam εἴδω τὸ γινώσκω. ὁ μέλλ. εἴσω, unde ἰσῶ circunflexum abiecto ε. de diphth.

Annotat. quoniam uerba in ω. desinentia, ex grauitonis in circunflexa mutata, terminantur in penultima in ι. correptum. ut πείθω πιθῶ, στείχω στιχῶ, φείδω φιδῶ. sic εἴδω ἰδῶ, εἴσω ἰσῶ secundæ coniugationis circunflexorum. unde fit deriuatiuum

ἴσαμι. ἴσημι. ut ἰσάω, ῶ, ἴσημι, καὶ δωρικῶς ἴσαμι, η. in α. conuerso. Θεό. ἐν ὁδοιπόροις.

Καλῶς μάλα τοῦτο ἴσαμι.

Hoc est, noui. Secunda persona ἴσης. Tertia ἴσησι.

Δυϊκά.

Δυϊκά. ἴσατον, ἴσατον. Πληθυντικά. ἴσαμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν, καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἴδμεν, τροπῇ τοῦ σ. εἰς δ. ὡς ὀσμή, ὀδμή. Ιλιάδος ψ. ἴδμεν.

Ατρείδη, ἴδμεν γὰρ ὅσσον προβέβηκας ἁπάντων. & Ιλιάδ. υ.
Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας.

hoc est, nouimus. Secunda persona. ἴσατε, καὶ ἴστε. Ιλιάδ. β. ἴστε.

Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε πάντα.

Tertia persona ἴσασι, accentu acuto in antepenultima: sicut datiuus pluralis participij ἰσάς, ἰσάντος. Ἰσάς tamen oxytonon esse debuerat, quum sit participium præsentis temporis à uerbo in μι. secundæ coniugationis: sicut ἱστάς, βιβάς, κιχράς. sed sequutum est participia disyllaba primi aoristi actiui. ut σχίσας, πρίσας, κτίσας, quum similem habeât literaturam. Hac igitur ratione ἴσας, ἴσαντος in usu habetur, cuius datiuus pluralis est ἴσασι: quam scripturam & accentum tertia persona pluralis præsentis temporis omnino sequuta est. Ιλιάδος υ. ἴσασι.

Ἡμετέρην γενεὴν πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν.

Παρατατικός. Præteritum imperfect.

Ἴσην, ἴσης, ἴση. sicut ἵστην, ἵστης, ἵστη. Δυϊκά. ἴσατον, ἰσάτην. Πληθυντικά. ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαν, καὶ συγκοπῇ ἴσαν. Οδυσ. α. ἴσαν.

Επεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ.
ἀντὶ τοῦ ἔγνων, καὶ ἔμαθον. οὕτως Εὐστάθιος.

Προσταντικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Ἴσαθι, à genitiuo participij: siue à prima persona plurali: sicut ἵσταθι. Et patitur syncopam in omnibus numeris & personis. ut ἴσαθι, ἴσθι, ἰσάτω, ἴσθω. Δυϊκά. ἴσατον, ἴστον, ἰσάτων, ἴστων. Πληθυντικά. ἴσατε, ἴστε, ἰσάτωσαν, ἴστωσαν, καὶ ἴστων. Imperatiuus.

In quibus syncopam patientibus aduertendũ est, quòd principalis syllaba adspiranda fuerat: quia ι. ante σ. per communem regulam adspiratur, nisi ρ. sequatur. ut ἵστωρ, ὁ ἐπιστήμων. ἱστορία. ἱστορῶ. Ἱσταῖος nomen proprium. ἱστός, ἱστίον, ἵστημι. At Ἴστρος fluuij nomen tenui spiritu scribitur: quia post σ. sequitur ρ. Adnotantur etiam quæ syncopam patiuntur: qualia sunt iam dicta. ut ἴστω, ἴστον, ἴστων, ἴστε, ἴστωσαν, καὶ ἴστων. Adnotatio. Regula.

Hoc etiam aduertendum est, quòd secunda persona huius imperatiui, hoc est ἴσθι, & scriptura & accentu eadem est cum secunda imperatiui substãtiui uerbi εἰμί: nec discer- Adnotatio.

 ni possunt

ni possunt, nisi ex orationis sententia. Cætera uerò omnia ex ipsis primis uocalibus discretionem habent. Illa enim ab ι. principium habent. ut ἴσθι, ἴστω. ἴστον, ἴστων: ἴστε, ἴστωσαν. Hæc uerò ab ι. ut ἴσθι, ἴστω. ἴστον, ἴστων. ἴστε, ἴστωσαν, καὶ ἴστων.

Infinitiuus. Απαρέμφατα. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Ἰστάναι ἄχρηστον, à prima persona plurali ἴσαμεν, extrema in ναι. conuersa. καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἰσάμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἰσάμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν. καὶ τροπῇ τοῦ σ. εἰς δ. δωρικῶς καὶ αἰολικῶς,

ἴδμεν. ἴδμεν. Θεόκ. ἐν Φαρμακευτρίᾳ. Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν. hoc est, Non dixit uerè scire. καὶ Οδυσσείας θ. Εἴ τινά που δεδάηκας, ἔοικε δέ σ' ἴδμεν ἀέθλους. Et in eodem. Αλλ' ἐθέλω ἴδμεν, καὶ πειρηθήμεναι ἄντην.

Οριστικὰ παθητικά. Ενεστώς.

Indicatiuus passiuus. Ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται, ἀπὸ τοῦ ἵστημι, penultima in propriã breuem mutata, & interiecto τ. ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται. Nec adspiratur principalis syllaba, quanquàm post ι. sequatur s. quod Ionum more factum est: qui adspirationem fugientes, pro ea tenui spiritu utuntur. ut ἀπῖγμαι, pro ἀφῖγμαι: & ἀπικόμην, pro ἀφικόμην. & sic in alijs huiusmodi, quorum ἴσαμαι non adspiratum in usu remansit: quod eius adprobant composita. ut ἐπίσαμαι, ἐπίσασαι, ἐπίσαται. In quibus π. non uertitur in φ. sicut in ἐφίστημι, & ἀφίστημι, ἀπὸ τοῦ ἵστημι.

Ionum mos

Methodius. Methodius tamen alio modo hoc uerbum deducere uidetur. Esse enim ἴστημι, ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσῶ. ὁ Μέλλων. ἰσήσω. ὁ Παρακείμενος. ἴσηκα. ὁ Παθητικός. ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται. unde uerbale nomen ἰσατὸς, καὶ συγκοπῇ ἰσός, quod non adspiratur διὰ τὸ πάθος. à quo nomine fit uerbum ἰσάω, ἰσῶ, unde ἴστημι. τὸ παθητικόν, ἴσαμαι.

Philo. Philo uerò sic. Est εἴδω grauitonum. ὁ μέλλων εἴσω. ὁ Παρακείμενος. εἶκα. ὁ Παθητικός. εἶσμαι, εἶσαι, εἶσαι. unde ἰσός uerbale nomen: sicut à δέδοται δοτός, abiecto ε. de diphthongo. ut ἱμάτιον, ἀπὸ τοῦ εἶμαι. Ab hoc igitur nomine ἰσὸς (quod neque sic deductum adspiratur) fit uerbum ἰσάω, ἰσῶ: à quo ἴστημι, passiuum ἴσαμαι. unde ἐπίσαμαι. ὁ Παρατατικός, ἐπισάμην, ἐπίσασο, καὶ ἐπίσαο, καὶ ἐπίσω. sicut ἰσάμην, ἴσαο, ἴσω. ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ. Αλλ' οὖν ἐπίσω γ' οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις.

ὁ μέλλων

ὁ Μέλλων. ἐπιςήσομαι, ἐπιςήσῃ, ἐπιςήσεται. Ἰσοκράτης ad Demonicum. Τυχὼν δὲ μᾶλλον τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπιςήσῃ.

Περὶ τοῦ φημί.

ΦΗμὶ τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φάω, φῶ deriuatur: nec reduplicationem ſuſcipit, ſicut τίθημι: quoniã φημὶ encliticum eſt, τίθημι autem non. Enclitica enim aut monoſyllaba ſunt, aut diſyllaba: nunquàm autem polyſyllaba. Habet etiam acutum accentum ſuper extremã: quod eſt contra naturam uerborum in μι. Nam uerba in μι. ſi diſyllaba ſunt, accentum habent in penultima. ut γνῶμι, τλῆμι. Si polyſyllaba, in antepenultima. Sed ab hac regula duo excipiuntur. hoc eſt, εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, & φημὶ τὸ λέγω, ut ſupra dictum eſt. Secunda perſona φῂς, accentu acuto, ac ι. ſubſcripto: contra regulam uerborum in μι. quòd nihil ἀνεκφώνητον, hoc eſt, non prolatum inuenitur in uerbis in μι. quemadmodum in ω. deſinentibus. Sed hoc uerbum κατὰ παράδοσιν τῶν παλαιῶν habet in ſecùnda perſona ſingulari præſentis temporis. ut inquit Euſtathius Ὀδυσσείας ν.

Φημί. Enclitica. Verba in μι. Regula. Euſtathius.

Οὐ δὲ φῂς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι. & Ἰλιάδος δ.
Πῶς δὲ φῂς πολέμοιο μεθιέμεν ὁππότ' ἀχαιοί. & Ἰλιάδος ρ.
Ὅς τέ με φῂς αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.

Sunt qui dicant φῂς à uerbis in μι. tonum ſuſcipere: literaturam uerò à uerbis in ω. Nam uerba in ω. in ſecunda & tertia perſona diphthongum habent διὰ τοῦ ι. Tertia perſona φησί. Dicimus etiam ἠμί, ἦς, ἠσί, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ. Nec adſpiratur principalis ſyllaba propter φ. ablatũ: quoniam η. ante μ. ψιλοῦται. quibuſdam paucis exceptis.

Ἠμί.

Δυϊκά. φατὸν, φατόν. Πληθυντικά. φαμέν, φατέ, φασίν. καὶ δωρικῶς φαντί. Φᾶσι tamen grauitonum eſſe debuerat, ad ſimilitudinem datiui pluralis eius participij, ut ſupra in alijs dictum eſt: quòd accentum grauem ſuper extremam habet. ut φάς, φάντος, φᾶσι. Quoniam omnis datiuus pluralis diſyllabus in ι. deſinens, non per protenſionem, ſicut & λόγοισι, pro λόγοις, in nominibus quidem acuit extremã. ut βουσί, τρωσί. Excipitur πᾶς, παντός, πᾶσι. In participijs uerò accentum grauem habet ſuper extremam. ut βᾶσι, στᾶσι. Sic igitur φᾶσι. At φασί uerbum acuitur, quoniam encliticũ eſt.

Regula.

Παρατατικός.

Παρατατικός.

Εφην, ἔφης, ἔφη. ἀποβολῇ τοῦ ε. φῆν, φῆς, φῆ. Ιλιαδ. ε.
Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν.
καὶ αἰολικῶς φῆσθα. Ιλιαδος φ.
Φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος.
ἀντὶ τοῦ ἔφης. quæ quum sit secunda persona præteriti imperfecti, accentum habet circunflexum: nec subscribitur ι. ut in secunda præsentis. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ φ. ἦν, ἦς, ἦ.
Δυϊκά. ἔφατον, ἐφάτην. Πληθυντικά. ἔφαμεν, ἔφατε,
Φάσαν. ἔφασαν. καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε. φάσαν. Ιλιαδος β.
Ως φάσαν ἡ πληθύς.
καὶ ἔφαν ἔθει βοιωτικῷ, ἐκ τοῦ ἔφασαν, κατὰ συγκοπήν. Siue ἀπὸ τοῦ
Εφαν. ἔφην, τροπῇ τοῦ η. εἰς α. ἔφαν. Ιλιαδος γ.
Ως ἄρ᾽ ἔφαν.
Φάν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε. φάν. Οδυσσείας η.
Ως φάν, τῷ δ᾽ ἄσπαστον ἐείσατο κοιμηθῆναι.
Regula. accentu acuto. Quoniam si post ἀφαίρεσιν alicuius partis orationis declinabilis relinquatur syllaba breuis, accẽtum suscipiens, acuitur. ut ἔβαν, βάν. Ιλιάδος δ.
Βὰν δ᾽ ἰέναι καθ᾽ ὅμιλον.
Si uerò longa, circunflectitur. ut ἔβη, βῆ. ἔφη, φῆ, καὶ ἦ. Ιλιαδ. δ.
ἦ, καὶ ταλθύβιον δῖον κήρυκα προσηύδα.

Αόριστος δεύτερος.

Εφην, ἔφης, ἔφη, à futuro φήσω. sicut ἔστην, ἔστης, ἔστη, à futuro στήσω. Δυϊκά. ἔφητον, ἐφήτην. Πληθυντικά. ἔφημεν, ἔφητε ἔφησαν, penultima producta. καὶ βοιωτικῶς ἔφαν.

Adnotatio. Vbi aduertendum est, singularem numerum secundi aoristi uerborum in μι. non suscipientiũ reduplicationem, eundem esse cum singulari numero præteriti imperfecti eiusdem modi: diuersa tamen ratione, sicut in eorum formatione dictum est. ut γνῶμι. ὁ Παρατατικός.
Γνῶμι. ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. Αόριστος δεύτερος.
Εγνων, ἔγνως, ἔγνω.
Τλῆμι. Τλῆμι. ὁ Παρατατικός.
Ετλην, ἔτλης, ἔτλη. Αόριστος δεύτερος.
Ετλην, ἔτλης, ἔτλη. In alijs uerò numeris sola penultima differunt. Quoniam præteritum imperfectum corripit penultimã: secundus uerò aoristus eandem adpetit productam. At in uerbis reduplicationem suscipientibus, dif-
Reduplicatio, fert secun-

φῶμεν: ἀντ. νοθ, 209:16 · 235:20 ·

fert secundus aoristus à præterito imperfecto reduplica-tione tantum in singulari numero. ut ἐτίθην, ἔθην, quæ si subtrahatur, coincidunt omnino, sicut in uerbis non ha-bentibus reduplicationem. Nam si ab eo quod est ἐτί-θην, subtrahatur τι. syllaba, quæ est reduplicatio, ἔθην re-manet, & talis est secundus aoristus. At in alijs numeris, & reduplicatione differunt, & penultima.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Φαμαί, φασαί, φαταί, ab actiuo φημί. sicut ἀπὸ τοῦ ἵστη-μι, ἵσταμαι, sed in usu non sunt ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο, &c. quæ inflectionem uerborum in μι. secundę con-iugationis omnino sequuntur. Ἀπαρέμφατον. φᾶσθαι, pe-nultima circunflexa, quia natura producta est, & ultima bre-uis, pro sententia Heraclidis apud Eustathium Ὀδυσσείας ι. qui ait, Quemadmodum ab eo quod est τιθέω, τιθῶ, fit τί-θημι, & ab eo quod est ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι: sic ab eo quod est φάω φῶ secundæ coniugationis φημί. passiuum φαμαί, inusita-tum uidelicet, cuius infinitiuum est φᾶσθαι. Alijs tamen placet ab eo quod est ἐφάμην, medio aoristo secundo, fa-ctum esse, & propterea acui penultima, tanquàm α. natu-ra breuis sit in penultima, sicut τυπέσθαι. sed sententia Hera-clidis magis probatur.

Indicatiuus passiuus.

φᾶσθαι.

Περὶ τοῦ ἀλάλημαι, καὶ ἀκάχημαι.

Ἀλλ' ἄυτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς ἄιδος δῶ. Ἰλιάδ. ψ. Diuersas inter grammaticos inuenio opiniones su-per his uerbis, utrum sint pręsentis temporis, an pręte-riti perfecti. quia Zenobius uult ea esse pręsentis tempo-ris. Dicit enim esse ἀλάω, ῶ, ab eo ἄλημι, ἄλημαι, & permu-tationem coniugationis ἀιολικῶς fieri primæ coniugatio-nis, & per reduplicationem ἀλάλημι. passiuum ἀλάλημαι, unde ἀλάλησθαι. Eodem modo & participium cum ac-centu acuto in antepenultima ἀλαλήμενος, quæ non fierent si ἀλάλημαι esset pręteriti perfecti. Herodianus autem con-trà in libro de passiuis dictionibus, uult esse præteriti perfe-

Ἀλάλημαι.

fecti. ab eo enim quod est ἄλημι, præteritum passiuum esse ἤλαμαι, καὶ ἀττικῶς ἀλήλαμαι. & inde ἀληλάμενοι περὶ κύκλον. & per transpositionem ἀλάλημαι. Sed sciendum est, quod

Αλαλήμενος. ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος non sunt præterita, quia debuissent acui in penultima, sicut πεποιημένος, τεθειμένος. Sed

Ακαχήμενος. ἀλῶ, ἄλημι, καὶ ἀλάλημι. ἀκαχῶ, ἀκάχημι præsentis temporis sunt. Passiua ἀλάλημαι, ἀκάχημαι αἰολικῶς. Nam Aeoles

Ακάχημαι. penultimam non corripiunt. Et inde participia ἀλαλήμενος, ἀκαχήμενος præsentis temporis, sicut à δίζημι, δίζημαι, διζήμενος. Ιλιάδος ρ.

Δίζημαι.

Οὐ γάρ ἐγώ πληθύν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων.

Ex magno Etymologico.

Περὶ τοῦ ἀλαλύκτημαι.

Αλαλύκτημαι. Αλαλύκτημαι etiam idem pati uidetur quod ἀλάλημαι. Nam alij præteritum perfectum esse uolunt, alij uerò præsens. Est igitur ἀλῶ τὸ πλανῶ, hoc est, erro. unde ἀλύω, sicut ἀνῶ, ἀνύω. à quo ἀλύσσω, sicut ἀρύσσω. & quemadmodum ab ὀρύσσω fit ὀρυκτός, sic ab ἀλύσσω fit ἀλυκτός. & sicut ab eo quod est ἄζηκτος uerbale nomen, fit ἀζηκτῶ, sic ab eo quod est ἀλυκτός fit ἀλυκτῶ, cuius præteritum perfectum est ἤλύκτηκα. passiuum ἤλύκτημαι. καὶ ἀττικῶς ἀληλύκτημαι. καὶ τροπῇ τοῦ η. εἰς α. ἀλαλύκτημαι. Alij uerò qui præsentis temporis hoc esse uolunt, sic. Est uerbum ἀλυκτῶ, à quo ἀλύκτημι, passiuum ἀλύκτημαι αἰολικῶς. Aeoles enim in huiusmodi uerbis producunt passiuorum penultimam. ut ποίημι. νόημι. ποίημαι, νόημαι. καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἀλαλύκτημαι. Homerus enim multis huiusmodi uerbis Aeolicè utitur, & maximè ἀλαλήμενος καὶ ἀκαχήμενος,

ἀκάχημενος. καὶ συγκοπῇ ἀκάχμενος. Sic Methodius.

Περὶ τοῦ κάθη, ἐπίση, δύνη, καὶ μέμνη.

κάθη. ἐπίση. δύνη. Κάθη, ἐπίση, & δύνη, secundæ personæ sunt præsentis temporis passiuæ uocis à uerbis in μι. παράλογα, hoc est, præter rationem, pro his quæ sunt κάθησαι, ἐπίστασαι, δύνασαι, quæ secundum communem regulam uerborum in

rum in μι. formatæ ſunt à tertia perſona ſingulari, τ. in σ. mutato. ut κάθημαι, κάθηται, κάθησαι. ἐπίσαμαι, ἐπίσαται, ἐπίσασαι. δύναμαι, δύναται, δύνασαι. ſicut τίθεμαι, τίθεται, τίθεσαι. à quibus ſubtracto σ. fiunt ſecundæ perſonæ ἴθει ἰωνικῶ. ut κάθηαι, ἐπίσαι, δύναι. ſicut δίζημαι, δίζησαι, δίζηαι. Οδυσ. λ. Νόσον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ᾽ ὀδυσσεῦ. δίζηαι.

Deinde penultima in ι. conuerſa fit κάθεαι, ἐπίσεαι, δύνεαι, καὶ κράσει τῶ ε. καὶ α. εἰς η. ac ſubſcripto ι. κάθῃ. ἐπίσῃ, & δύνῃ dicimus, ad ſimilitudinem ſecundæ perſonæ paſſiuæ uocis uerborum grauitonorum. ut τύπτομαι, τύπτῃ. Eodem modo fit & μέμνῃ, ſecunda perſona præteriti paſſiui. Eſt enim μνάομαι μνῶμαι ſecundæ coniugationis circunflexorum. ὁ Παρακ μέμνημαι. tertia perſona μέμνηται, à qua τ. in σ. fit ſecunda μέμνησαι κοινῶς. σ. uerò ſubtracto, fit μέμνηαι ἰωνικῶς. deinde η. in ε. conuerſo, καὶ κράσει τοῦ ε. καὶ α. εἰς η. ac ſubſcripto ι. fit μέμνῃ. Οδυσσείας ω. μέμνῃ.

Η οὐ μέμνῃ ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ.

Περὶ τῶ ἴσα, καὶ ἴση.

Ἴσα, καὶ ἴση. Ιλιάδος ι. ἴσα.
Μείζονα δὴ κρητῆρα μενοιτίου υἱὲ καθίσα. ἴση.
hoc eſt, ſtatue. καὶ Ιλιάδος φ.
Ἴση δὲ μέγα κῦμα. πολὺν δ᾽ ὀρυμαγδὸν ὄρινε.

Alij dicunt ἀποκοπὴν fieri imperatiuorum deſinentium in θι. & augmentum ſequi. ut ἴσαθι, καὶ ἀποκοπῇ ἴσα, καὶ ἐκτάσει ἴση. Si breuis ſit ἀποκοπὴν eſſe dicunt. Si uerò longa, per ἔκτασιν, ab eo quod eſt ἰσάω, ῶ. ἴσας, ἴσα: ſicut ab eo quod eſt βοάω, ῶ, βόας, βόα. ita φίλεον καὶ τρύφεον. Nos autem dicimus, non ſolum in uerbis deſinentibus in ω. ſed etiam in his quæ deſinunt in μι. tertias præteritorum imperfectorum fieri ſecundas imperatiuorum. ut νόει, φίλει, βόα. ſic & Attici, ſi non utantur terminatione in θι. utuntur tertijs perſonis præteritorum imperfectorum in imperatiuis. ut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, τίθη. ἐπίμπλην, ἐπίμπλης, ἐπίμπλη, πίμπλη. ſic ἴσην, ἴσης, ἴση, τὸ προσακτικὸν ἴση. etiam hæc Dorica ſunt. Dores enim dicunt ὅρα ὅρη, & πίμπλα πίμπλη. Hæc Herodianus.

Vrbani ſententia. Attici. Dores.

Περὶ τοῦ τέθνημι, καὶ τέτλημι.

Τέθνημι.

TΕθναίης ὦ προῖτ' ἢ κάκτανε βελλεροφόντην. Ἰλιάδος ζ. ἄν τι τοῦ ἀποθάνοις. Eſt enim τεθναίης præſentis temporis, ab eo quod eſt τέθνημι, ſecundæ coniugationis, τῶν εἰς μι. cuius primitiuum eſt τεθνάω, τεθνῶ, per reduplicationem propriam quę per ε. fit ἰωνικῶς, ab eo quod eſt θνάω, ῶ. eius participium τεθνάς τεθνάντος, unde τεθναίην. ſicut ἱστάς ἱστάντος, ἱσταίην. quod autem præſentis temporis τέθναθι oſtendit, quia habet α. correptum. Ἰλιαδ. χ.

Τέθναθι, κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κεν δὴ,
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι.

Imperatiui penult.

Si enim eſſet ſecundi aoriſti, α. debuiſſet productum eſſe: quia imperatiuus in θι. deſinens ſecundi aoriſti natura productam habet penultimam. Nec me fugit eſſe, qui tradiderint, τίθνημι, non τέθνημι eſſe thema huius quod eſt τεθναίης. Sed hos potius ſequor qui τέθνημι ponunt, etiam ſi

Τεθνᾶναι.

τεθνᾶναι κατ' αὔξησιν τῆς τε συλλαβῆς inueniat penultima producta, quia ut illi uolunt erit pręteriti perfecti temporis, ἀποβολῇ τοῦ κ. καὶ τροπῇ τοῦ η. εἰς α. καὶ κράσει τοῦ α. καὶ ε. εἰς α. productum. τεθνηκέναι, τεθναέναι, τεθνᾶναι. quod & ſi non nego, ita fieri poſſe, non tamen facit ad rem: quærimus enim thema

Τεθνᾶναι.

huius uerbi, non alia tempora, & ſi τεθνᾶναι eo modo inueniatur in infinitiuo pręteriti temporis penultima producta,

Τεθνάναι.

hoc non impediet quò minus etiam in præſenti ſit τεθνάναι penultima correpta, à prima perſona plurali ſecundum communem regulam μεν. in ναι. conuerſa. τέθναμεν, τεθνάναι. ſiue à genitiuo participij, τεθνάς τεθνάντος τεθνάναι, καὶ δωρικῶς τεθνάμεναι. Ἰλιάδος ω.

Εἴ δέ μοι αἶσα τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν ἀχαιῶν.
Χαλκοχιτώνων βούλομαι.

Et τέθνημι hoc modo fiat ab eo quod eſt θνάω θνῶ, per reduplicationem quæ per ε. fit, ſicut ἵστημι. tamen hæc differentia eſt inter has reduplicationes, quia altera eſt propria, ſicut ex his quæ de reduplicatione antea ſunt dicta, facile eſt cuiuis cognoſcere. Idem arbitror tenendum eſſe de eo

Τέτλημι.

quod eſt τέτλημι. à quo τέτλαθι τέκνον ἐμόν. Ἰλιαδ. ι. & τετλαίην. Ἰλιάδος ι.

Οὐδ' ἄν ἔμοιγε τετλαίη κύνεος περ ἐὼν εἰς ὦπα ἰδέσθαι.
Et τετλάναι, & τετλάμεναι. unde τετλάμεν ἰωνικῶς. Οδυσ. γ.
Νῦν χρὴ τετλάμεν ἔμπης.
Quod abſq; reduplicatione etiam inflectere licet. ut τλῆμι, τλῆς, τλῆσι. Μέλλων τλήσω. Αόριστος δεύτερος.
Ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. Πληθυντικά. ἔτλημεν, ἔτλητε.
Τὸ προστακτικὸν τλῆθι. Ἡ μετοχή.
ὁ Τλάς, τοῦ τλάντος. Τὸ εὐκτικόν.
Τλαίην, τλαίης, τλαίη. Ιλιάδος δ.
Τλαίης κεν μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν.

Περὶ τοῦ ἱσταίην, καὶ ἀφεσταίην.

LIbuit quærere, quæ ſit poſitio huius uerbi ἱσταίην: ſed à nemine traditũ hoc adhuc potui inuenire: licet Euſtathius dixerit ſuper illud Homeri. Οδυσσείας ψ. (ἱσταίην. — Euſtathius.)

Οὐ μέν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
Ανδρὸς ἀφεσταίη. ὅς οἱ πολλὰ κακὰ μογήσας Ελθοι.

Τὸ δὲ ἀφεσταίην καινότερον ἐσχημάτισαι, καὶ ἔστι μὲν κοινόν, καὶ σύνηθις ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἀποσταίην. Τὸ μέντοι ἀφεσταίην φίλτερον ὁμήρῳ οἷα ποιητικώτερον. hoc eſt, ἀφεσταίην aũt nouè formatum eſt, & nempe cõmune ac conſuetũ eſt pro ipſo poni ἀποσταίην. ἀφεσταίην tamen ab Homero magis amatũ, tanquàm magis poëticum. (ἀφεσταίην.) Verum ex his non intelligo quod eſſe uelit thema huius uerbi, ἵστημι, an aliud. Non enim uideo ἵστημι thema ipſius eſſe poſſe. Nam ſiue uellemus dicere ἱσταίην eſſe præſentis temporis optatiui modi huius quod eſt ἵστημι, non ἱσταίην faceret, ſed ἱσταίην, ἀπὸ τοῦ ἱστάς, ἱστάντος, per reduplicationem quæ fit per ι. qualis reduplicatio eſt in præſenti indicatiui. Siue eſſe à ſecundo aoriſto indicatiui eiuſdem uerbi ἵστημι, uidelicet ἔστην, incrementũ caderet, & σταίην faceret, ἀπὸ τοῦ στάς, στάντος, non ἱσταίην. (Vrbani opinio.) Sed hoc & alia conſyderanti, nullũ uiſum eſt rationabilius thema quàm ἵστημι. licet hoc forſitan in præſenti non ſit in uſu. Sed multa alia etiam inueniuntur: nec ſolum in uerbis, ſed etiam in alijs partibus orationis: quorum poſitiones aut principia uel ſimplicia non ſunt in uſu. (Partes orationis inuſitatæ.) Nec reduplicatio quæ facta ſit per ι. noua haberi poteſt, quum in tam multis uerbis eam inuenimus. ut τμῶ, τίτμω. φνῶ, πίφνω. ἕω, ἵέω, ἑῶ. unde ἵημι,

 ἵεμαι,

ἕεμαι, ἧμαι. τλῆμι, τέτλημι. θνῆμι, τέθνημι. & alijs: quum præsertim prima syllaba adspiretur, ut eius compositum declarat quod est ἀφεσταίην, quod non fieret si ἑσταίην esset secundi aoristi, & maximè quia ε. incrementum caderet. Nec solum ἑσταίην placet esse ab eo quod est ἵστημι, sed etiam ἕσταμεν primam personam pluralem præsentis temporis modi indicatiui. Ὀδυσσείας λ.

Ἕσταμεν ἀχνύμενοι θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.

Et ἕστατε. Ἰλιάδος δ.

Τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ᾽ ἄλλους.

ἑστᾶσι. Et ἑστᾶσι. Ἰλιάδος μ.

Σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ ὀξέες ἑστᾶσι. Et Ἰλιάδος ι.

Νῆες δ᾽ ἔτοι ἄγχι θαλάσσης ἑστᾶσι.

ἀντὶ τοῦ ἕστανται. Et ἕστασαν tertiam pluralem præteriti imperfecti. Ἰλιάδος δ.

Τρώων θ᾽ ἱπποδάμων, καὶ ἀχαιῶν, οἱ δὲ μένοντες ἕστασαν.

Vnde ἀφέστασαν. Etiam in modo imperatiuo ἕσταθι, & ἕστατε. Ἰλιάδ. υ. Μηκέτοι νῦν τρώων ἑκὰς ἕστατε δῖοι ἀχαιοί.

ἐφεστάμεν. In infinitiuo quoque ἑστάναι, καὶ ἐφεστάναι, καὶ ἐφεστάμεναι, καὶ ἐφεστάμεν ἰωνικῶς. Ὀδυσσείας α.

Ξεῖνον δ᾽ ἔνθα θύρῃσιν ἐφεστάμεν, ἐγγύθι δὲ στάς.

Vbi liquidò adparet, Imperatiui & Infinitiui præsentis & præteriti imperfecti temporis esse: quum præsertim penultima in his correpta sit, secundum regularũ præceptionem & secundum analogiã fiant, nec ad eorum formationem multis mutationibus sit opus: sicut si hoc secundum nonnullos alios uellemus accipere præteriti perfecti esse temporis, per metaplasmos & syncopas, & huiusmodi figuras alias superalias. Qui quantumlibet hoc ostendere conentur, non poterunt quin ἑσταίην præsentis sit temporis: quum non possit aliqua ratione à præterito perfecto deduci, cuius thema ἵστημι esse fateri opus est, à quo omnia supradicta regulariter deducuntur. Vnum tandem inuenimus exemplum περὶ τοῦ ἵστημι θέματος, quod huic nostræ adstipulatur opinioni: & id quidem apud Theodoritũ grammaticum ἐν τῷ περὶ πνευμάτων. qui inter alias dictiones adspiratas ab ε. incipientes, hanc quoque inseruit, sic inquiens: ἵστημι δασύνεται, καὶ κλινήματα αὐτοῦ. hoc est, ἵστημι adspiratur, & declinata eius.

Conclusio. Theodoritus. ἵστημι.

ius.id

ius. id est, & quæ per motum siue declinationem ab eo deducuntur, ut sunt exempla quæ supra posuimus.

Hoc licet curiosum forsitan aliquibus uideatur, tamen mihi libuit huic loco inserere, quũ apud Homerum usum horum uerborum tam frequentem reperiamus.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΜΕΧΡΙ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ ΚΛΙΝΟΜΕΝΩΝ.

Erba in βω. desinentia grauitona, & quæ habent ι. in penultima, siue solum, siue cum aliqua immutabili, futuro carent, & usque ad præteritum imperfectum solum uariantur. ut ῥέμβω, ἔρεμβον. φέρβω, ἔφερβον. Etiam in σκω. desinentia. ut γιγνώσκω, ἐγίνωσκον. ὀλίσκω, ὤλισκον. Excipiuntur ἀλύσκω, & θνήσκω, quod ἀλύξω, & θνήξω habent. Διδάξω uerò ἀπὸ τοῦ διδάχω, non autem ἀπὸ τοῦ διδάσκω. unde διδαχή. Verba in βω. σκω.

Etiam in ανω. grauitona. λαμβάνω. λανθάνω. μανθάνω. ανω.

Etiam in ενω. διὰ τῆς ει. διφθόγγου. φαείνω. ἐρείνω. ειω.

Etiam in εω. à præsenti, siue à futuro deriuata. θέω, βρωσέω. Excipitur κλέω. Quæ enim horũ à præsenti deducuntur præteritum imperfectũ habent. ut τελέω, τελείω, ἐτέλειον. Μέσος Παρατατικός. ἐτελειόμην, ἐτελείου, ἐτελείετο. Ιλιάδος α. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Quæ uerò à futuro, hoc etiam tempore carent. ut βρώσω, βρωσείω. Excipitur ὀψέω, ἀπὸ τοῦ ὄψω, quod ὤψεον facit. εω.

In αθω. quoque desinentia, & in ιθω. & in υθω. ut κιάθω, ἐκίαθον. τελίθω, ἐτέλιθον. μινύθω, ἐμίνυθον. Etiam cum implicatione consonantis. ut ἄχθω, ἐρίχθω. αθω. ιθω. υθω.

Verba etiam quintæ coniugationis, habentia primam syllabam ex reduplicatione, in liquidam desinentem. ut μαρμαίρω. καρκαίρω. παμφαίνω. Similiter in ω. desinentia, & quæ ante ω. per implicationem duas habẽt consonanteis, quarum altera sit liquida. ut μέμβλω. ὄφλω. ἔργω. δάκνω. Verba quintæ coniugationis.

Etiam in ω. purum, υι. diphthon. antecedente. ut ὀπυίω. ἀγυίω. υιω.

Etiam in υω. super duas syllabas habentia, deriuata in μι. ut πηγνύω, πήγνυμι. ὀλλύω, ὄλλυμι. υω.

Attica quoque grauitona à circumflexis facta. ut ἀλίξω. ἵψω.

Etiam

σω. Etiam Aeolica διὰ τῶν δύο σ. ut ὄσσω, ἀπὸ τοῦ ὄπτω. πίσσω, ἀπὸ τοῦ πίπτω. κορύσσω, ἀπὸ τοῦ κορύπτω. Λεύσσω tamen ἀπὸ τοῦ βλέπω, siue βλέπτω. ὅθεν ἀποβλεπτῶ. Λεύσσω habet futurum δι' ἑνὸς σ. quod reducitur ad præsens, secundum aliquos. Vnde illud Homeri Ἰλιάδος α.

Λεύσετε γὰρ τό γε πάντες ὅ, μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ.

ἀντὶ τοῦ ὁρᾶτε. hoc est, uidetis. Idcirco simplici σ. scribi uolunt.

Etiam quæ à futuro deducũtur grauitona. ut ὄρσω, ἄξω.

λδω. νδω. Etiam in δω. habentia ante δ. aut λ. aut ν. ut ἄλδω. μέλδω. σπένδω. κυλίνδω.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΝΟΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ. ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Duco. Ἄγω. Μέλλων ἄξω. Παρακείμενος ἦχα, καὶ ἀττικῶς ἀγήοχα. Ἀόριστος δεύτερος. ἦγον, καὶ ἀττικῶς ἤγαγον.

Miror. Ἄγαμαι, cuius actiuum est ἄγημι ἄχρηστον. ἀπὸ τοῦ ἄγω. Μέλλων ἀγάσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀγάζω. Ἀόριστος πρῶτος. ἠγάσθην. Μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἠγασάμην.

Frango. Ἄγνυμι. Μέλλων ἄξω, ἀπὸ τοῦ ἄγω. Παρακείμενος ἦχα. καὶ Μέσος παρακείμενος ἦγα, ἄχρηστα. ὅθεν ἔαγα ἀττικῶς. Ἀόριστος πρῶτος ἦξα, καὶ ἔαξα. ὅθεν κατέαξα.

Capio. Αἱρῶ. Μέλλων αἱρήσω. Ἀόριστος δεύτερος. εἷλον, ἀπὸ τοῦ ἕλω ἀχρήστου.

Eligo. Αἱροῦμαι. Μέλλων αἱρήσομαι. Παρακείμενος ᾕρημαι. Ἀόριστος πρῶτος ᾑρέθην. Μέσος ἀόριστος δεύτερος. Εἱλόμην, ἀπὸ τοῦ ἕλομαι ἀχρήστου.

Sentio. Αἰσθάνομαι. Μέλλων αἰσθήσομαι. Παρακείμενος ᾔσθημαι. Μέσος ἀόρις. δεύτερος ᾐσθόμην, ἀπὸ τοῦ αἰσθέομαι, αἰσθοῦμαι ἀχρήστου.

Auxilior. Ἀλέξω. Μέλλων ἀλεξήσω, ἀπὸ τοῦ ἀλεξέω, ἀλεξῶ, ἀχρήστου.

Capior. Ἁλίσκομαι. Μέλλων ἁλώσομαι, ἀπὸ τοῦ ἁλόω, ἁλῶ. Ἀόριστος δεύτερος. ἥλων, ἥλως, ἥλω. καὶ ἑάλων ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἅλωμι ἀχρήστου. Ἡ μετοχή. ὁ ἁλοὺς, τοῦ ἁλόντος.

Pecco. Ἁμαρτάνω. Παρατατικὸς ἡμάρτανον. Μέλλων ἁμαρτήσω, ἀπὸ τοῦ ἁμαρτέω, ἁμαρτῶ. Παρακείμενος ἡμάρτηκα. Ἀόριστος δεύτερος ἥμαρτον.

Ἀμφιέννυμι

Α'μφιέννυμι. Μέλλων ἀμφιέσω. Παρακείμενος παθητικός, ἠμφίεσμαι. Induo.

Α' νοίγω. Μέλλ. ἀνοίξω. Αόρ. α. ἀνέῳξα ἀττικῶς. Aperio.

Α' ναγινώσκω. Παρατ. ἀνεγίνωσκον. Αόρ. α. ἀνέγνωκα, ἀπὸ τοῦ ἀναγνόω, ἀναγνῶ, ἀνάγνωμι, ἀχρήστου. Lego.

Α' πεχθάνομαι. Μέλλ. ἀπεχθήσομαι. Παρακ. ἀπήχθημαι. Μέσος ἀόρ. β. ἀπηχθόμην, ἀπὸ τοῦ ἀπεχθέομαι, οὖμαι, ἀχρήστου. Odi.

Α' πολέω, λῶ καὶ ἀπολλύω. καὶ ἀπόλλυμι. Μέλλ. ἀπολῶ, ἀπὸ τοῦ ἀπόλλω, καὶ ἀπολλέσω. Παρακ. ἀπώλεκα. καὶ ἀττικῶς ἀπολώλεκα. Καὶ μέσος Παρακ. ἀττικῶς ἀπόλωλα. Perdo.

Α' ρέσκω. Μέλλων ἀρέσω, ἀπὸ τοῦ ἀρέω. ἀχρήστου. Placeo.

Αὐξάνω, καὶ αὔξω. Μέλλ. αὐξήσω, tanquàm ab antiquo themate αὐξέω. αὐξῶ. Αόρ. α. ηὔξησα. Augeo.

Α' πόχρη. Μέλλ. ἀποχρήσει. Αόρ. α. ἀπέχρησε, ἀπὸ τοῦ ἀποχρέω παλαιοῦ. Sufficit.

Α' χθομαι. Μέλλων ἀχθέσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀχθέομαι ἀχρήστου. Αόριστος πρῶτος ἠχθέσθην. Tristor.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

Βαίνω. Μέλλ. βήσομαι, ἀπὸ τοῦ βάω, ῶ, ἀχρήστου. Αόριστος β. ἔβην, ἀπὸ τοῦ βῆμι. Vado.

Βάλλω. Μέλλ. βαλῶ. Παρακ. βέβληκα ἀχρήστου. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ψάλλω. Μέλλ. ψαλῶ, ἔψαλκα. ὅθεν κατὰ μετάθεσιν, καὶ τροπῇ τοῦ α. εἰς η. βέβληκα. ἢ ἀπὸ τοῦ βλῶ, βλήσω, βέβληκα. Αόριστος δεύτερος ἔβαλον. Mitto.

Βλαστάνω. Μέλλων βλαστήσω, ἀπὸ τοῦ βλαστέω, ῶ, ἀχρήστου. Αόριστος δεύτερος ἔβλαστον. Germino.

Βιόω, ῶ. Μέλλ. βιώσω. Αόρ. β. ἔβιον, ἀπὸ τοῦ βίωμι ἀχρήστου. Η μετοχὴ δ βιούς, τοῦ βιόντος. Viuo.

Βούλομαι. Μέλλ. βουλήσομαι. Παρακ. βεβούλημαι, ἀπὸ τοῦ βουλέομαι ἀχρήστου. Volo, uis.

Βρώσκω. Μέλλων βρώσω, ἀπὸ τοῦ βρόω ἀχρήστου. Comedo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Γαμέω, ῶ. Μέλλων γαμήσω. Αόρ. α. ἔγημα ἀπὸ τοῦ γάμω βαρυτόνου ἀχρήστου. Duco uxorem.

Γηράσκω. Μέλλ. γηράσω, ἀπὸ τοῦ γηράω, γηρῶ, ἀχρήστου. Senesco.

Γίνομαι, καὶ γίγνομαι. Μέλλ. γενήσομαι. Παρακ. γεγένημαι. Fio, sum.

Μέσος Αόρ. α. ἐγεινησάμην. Μέσος Αόρ. β. ἐγενόμην, ἀπὸ τοῦ γε-νάομαι, ῶμαι ἀχρήστου. Μέσος παρακ. γέγονα, ἀπὸ τοῦ γείνω ἀχρήστου.

Cognoſco. Γινώσκω, ὅθεν ἀναγινώσκω, καὶ καταγινώσκω. Μέλλ. γνώσο-μαι, ἀπὸ τοῦ γνόω, ῶ. Αόριστος β. ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. Η μετοχὴ ὁ γνούς, τοῦ γνόντος, ἀπὸ τοῦ γνῶμι ἀχρήστου.

Gigno. Γείνομαι. Μέλλ. γεινοῦμαι. Μέσος Αόρ. α. ἐγεινάμην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Scio. Δαίω. Ο Παρατ. παθητικὸς δέδασμαι, ἀπὸ τοῦ δάζω, καὶ δεδάη-μαι. Αόρ. β. ἐδάην, ἀπὸ τοῦ δαέω, δαῶ, ἀχρήστου.

Mordeo. Δάκνω. Μέλλ. δήξω. Αόρ. β. ἔδακον, ἀπὸ τοῦ δήκω ἀχρήστου.

Ligo. Δέω, τὸ δεσμῶ. Μέλλων δήσω. Παρακ. παθητικὸς δέδεμαι. Αόριστος α. ἐδέθην.

Rogo. Δέομαι, τὸ παρακαλῶ, καὶ τὸ χρήζω. Μέλλων δεήσομαι. Αόρ. α. ἐδεήθην, ἀπὸ τοῦ δεέω, ῶ, ἀχρήστου.

Timeo. Δείδω. Μέλλ. δείσω. Παρακ. δέδεικα. καὶ ἰωνικῶς δέδια διὰ τοῦ ι. μόνου. Μέσος παρακ. δέδοικα διὰ τῆς οι. διφθόγγου. δέδοιδα tamen eſſe debuerat διὰ τοῦ δ. cum ſit χαρακτηριστικὸν præ-ſentis temporis & præteriti medij, ſed propter alternatio-nem trium δδδ. ſeruatum eſt κ. quod eſt χαρακτηριστικὸν præteriti actiui.

Aufugio. Διδράσκω fugio. ὅθεν ἀποδιδράσκω καὶ διαδιδράσκω. ὁ Μέλλ. διδράσω, ἀπὸ τοῦ διδράω. Αόρ. α. ἐδίδραν, καὶ ἀπέδραν. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀποδρῆμι ἐπὶ πρώτου προσώπου τῶν ἑνικῶν. ὥς φησι Θωμᾶς ὁ μάγιστρος, καὶ ἐπὶ τρίτου τῶν πληθυντικῶν, ᾧ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρή-σατο ἐν αἴαντι. ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν παζαγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι. καὶ ἀπέδραμεν ἡμεῖς τὸ πληθυντικόν. ὡς Αριστο-φάνης. δεῦρο δ' ἂν οὐκ ἀπέδραμεν. Η μετοχή, ὁ ἀποδράς. Οδυσ. π. νῦν δ' αὖ θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς.

Doceo. Διδάσκω. Παρατατ. ἐδίδασκον, καὶ πλέον οὔ. Μέλλ. διδάξω, ἀπὸ τοῦ διδάχω. Αόρ. α. ἐδίδαξα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Scio. Εἴδω ἄχρηστον. Μέλλ. εἴσομαι, καὶ εἰδήσω ἀπὸ τοῦ εἰδέω, ῶ, ἀχρήστου. ὁ μέσος Παρακ. οἶδα, ἐκ τοῦ εἴδω. ὁ Υπερσυντ. ᾔδειν. Η μετοχὴ ὁ εἰδώς διὰ τῆς ει. διφθόγγου. idcirco quidam uo-lunt hoc participium eſſe præteriti medij à uerbo εἰδέω, ῶ. ὁ Μέλλ. εἰδήσω. Παρακ. εἴδηκα. μέσος οἶδα, οἶδας, οἶδε ἄχρη-

sα. Μέσος

σα. Μίσος ὑπηρσυντ. ἴδαρ, ε. in κ. in priori diphthongo con uerſo, ac ι. ſubſcripto ἀτ]ικῶς. τὸ ἀπαρέμφατον εἰδέναι. Ημι τεχ. ὁ εἰδώς. τοῦ εἰδότος. Euſtathio tamen placet ut ab acti uo præterito, hoc eſt εἴδηκα, huiuſmodi participium per ſyn copam deducatur. ut εἰδηκώς εἰδηκότος. εἰδώς εἰδότος. τὸ ἀπα ρέμφατον εἰδηκέναι. καὶ συγκοπῇ εἰδέναι.

Ἔρχομαι. Μέλλ. ἐλεύσομαι. Αόρ. β. ἤλυθον, καὶ ἦλθον, ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω. Venio.

Εὑρίσκω. Μέλλ. εὑρήσω. Αόρ. β. εὗρον. Παρακ. πα- θητικὸς εὕρημαι. Αόρ. α. εὑρέθην, ἀπὸ τοῦ εὑρέω εὑρῶ ἀχρήστου. Inuenio.

Ἔχω. Μέλλ. ἕξω, ὅπερ δασύνεται. Παρακ. ἔσχηκα. Αόρ. β. ἔσχον, ἀπὸ τοῦ σχέω ῶ, ἀχρήστου. Habeo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ζευγνύω, καὶ ζεύγνυμι. Μέλλ. ζεύξω, ἀπὸ τοῦ ζεύγω. Iungo.
Ζωννύω, καὶ ζώννυμι. Μέλλων. ζώσω. Cingo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θάπ]ω. Μέλλ. θάψω. Αόρ. α. ἔθαψα ἀόρ. β. παθ. ἐτάφην. Sepelio.
Θέλω. μέλλ. θελήσω. Αόριστος α. ἐθέλησα, ἀπὸ τοῦ θελέω θελῶ, ἀχρήστου. Volo, uis.

Θνήσκω. μέλλ. β. θανοῦμαι. Αόρ. β. ἔθανον, ἀπὸ τοῦ θεί- νω. Παρακ. τέθνηκα, ἀπὸ τοῦ θνῶ θνήσω, ἀχρήστου. καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ. καὶ τροπῇ τοῦ η. εἰς α. ἰωνικῶς τέθνα. ὡς βέβηκα βέβαα. τὸ προ στακτικὸν τέθναθι. τὸ εὐκτικὸν τεθναίην. τὸ ἀπαρέμφατον τεθνά ναι. Η μετοχὴ τεθνάς, τεθνάντος, ἀπὸ τοῦ τέθημι. quod fit ἀπὸ τοῦ τεθνάω τεθνῶ ἀχρήστου, τεθνεώς uerò præteriti temporis ἀπὸ τοῦ τέθνεα. unde τεθνεώς, abiecto ι. à quo τεθνηκώς. ε. in η. conuerſo. quorum τεθνεώς commune eſt, alia uerò poë tica. At τέθνεα ἀπὸ τοῦ τέθνεικα βοιωτικῶς ſicut τέθεικα, cuius thema eſt τέθνημι primæ coniugationis uerborum in μι. Eſt enim θείνω τὸ κόπ]ω. ὁ μέλλ. θενῶ. ὁ μέλλ. β. θανῶ, ſicut ἀπὸ τοῦ σπείρω, σπερῶ, σπαρῶ. A primo igitur futuro καὶ μετά- θεσιν τοῦ ν. fit θνέω, θνῶ. καὶ ἀναδιπλασιασμῷ τεθνῶ. Vnde τέ- θνημι primæ coniugationis τῶν εἰς μι. μέλλ. θνήσω. Παρακ. τέθνεικα, διὰ τῆς ει. διφθόγγου βοιωτικῶς. A ſecundo uerò fu turo θανῶ, καὶ μετάθεσιν fit θνάω θνῶ. καὶ τεθνῶ. Vnde τέθνη μι ſecundæ coniugationis, ut ſupra dictum eſt. Morior. τέθνεια. τέθνημι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Peruenio. Ἱκνοῦμαι. unde ἀφικνοῦμαι. Μέλλ. ἵξομαι. Μέσος ἀόρ. β. ἱκόμην. unde ἀφικόμην, ἀπὸ τοῦ ἵκομαι ἀχρήστου.

Volo, as. Ἵπταμαι. unde ἀφίπταμαι. ὁ Μέλλ. πτήσομαι. Αόριστος. β. ἵπτην, ἀπὸ τοῦ ἵπτημι ἀχρήστου.

Placo. Ἱλάσκομαι. Μέλλ. ἱλάσομαι, ἀπὸ τοῦ ἱλάω ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

Incendo. Καίω. Μέλλ. καύσω. Αόρ. β. παθητικὸς ἐκάην.

Sedeo. Καθίζομαι. Μέσος μέλλων β. καθιδοῦμαι.

Sedeo. Κάθημαι. Μέλλων καθήσομαι.

Clango. Κλάζω. Μέλλ. κλάγξω, ἀπὸ τοῦ κλάγγω ἀχρήστου. ὁ μέσος Παρακείμενος κέκληγα.

Subuerto. Καθαιρέω, καθαιρῶ. Αόρ. β. καθεῖλον, ἀπὸ τοῦ καθέλω.

Dormio. Καταδαρθάνω. Μέλλ. καταδαρθήσομαι. Αόρ. β. κατέδαρθον, ἀπὸ τοῦ καταδαρθέω καταδαρθῶ, ἀχρήστου.

Misceo. Κεραννύω, καὶ κεράννυμι. Μέλλ. κεράσω. Παρακ. κεκέραμαι καὶ συγκοπῇ κέκραμαι.

Saturo. Κορεννύω, καὶ κορέννυμι. Μέλλ. κορέσω, ἀπὸ τοῦ κορέω ῶ. ἀχρήστου.

Abscondo. Κρύπτω. Μέλλ. κρύψω. Αόρ. β. παθ. ἐκρύβην, ἀπὸ τοῦ κρύβω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

Sortior. Λαγχάνω. Μέλλ. λήξω. Παρακ. εἴληχα. Αόρ. β. ἔλαχον, ἀπὸ τοῦ λήχω ἀχρήστου.

Capio. Λαμβάνω. Μέλλ. λήψομαι. Παρακ. εἴληφα. Αόρ. β. ἔλαβον ἀπὸ τοῦ λήβω ἀχρήστου.

Lateo. Λανθάνω. Μέλλ. λήσω. μέσος Παρακείμενος λέληθα. Αόριστος β. ἔλαθον ἀπὸ τοῦ λήθω ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Disco. Μανθάνω. Μέλλ. μαθήσομαι, ἀπὸ τοῦ μαθέω, ῶ. Παρακ. μεμάθηκα. Αόρ. α. ἐμάθησα ἀχρήστος. Αόρ. β. ἔμαθον. sicut ἀπὸ τοῦ δουπέω, ῶ. ἐδούπησα, ἔδουπον. siue ἀπὸ τοῦ μήθω ἀχρήστου.

Pugno. Μάχομαι. Μέλλ. μαχοῦμαι, καὶ μαχέσομαι, ἀπὸ τοῦ μαχέομαι. οῦμαι, ἀχρήστου.

Curo. Μέλομαι, τὸ φροντίζω curo. Μέλλ. μελήσω, ἀπὸ τοῦ μελέω ῶ, ἀχρήστου. μέσος Παρακ. μέμηλα ποιητικῶς.

Maneo. Μένω. Μέλλ. μενῶ. Παρ. μεμένηκα, ἀπὸ τοῦ μενέω, ῶ. Αόρ. α. ἔμεινα.

Μιγνύω,

Μιγνύω, καὶ Μίγνυμι. Μέλλων μίξω. Αόριστος δεύτερος πα- Misceo.
θητικός. ἐμίγην, ἀπὸ τοῦ μίγω ἀχρήστου.

Μοργνύω. Μέλλων μόρξω. Abstergo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Οἴχομαι. Μέλλων οἰχήσομαι, ἀπὸ τοῦ οἰχέομαι, οἰχοῦμαι, ἀχρή- Abeo.
στου. Αόριστος δεύτερος. ᾠχόμην.

Οἴομαι, καὶ συγκοπῇ οἶμαι. Παρατατικός. ᾠόμην. Puto.
Μέλλων. οἰήσομαι, ἀπὸ τοῦ οἰέομαι, οἰοῦμαι, ἀχρήστου.
Αόριστος δεύτερος. ᾠήθην.

Ὀφείλω. Μέλλων. ὀφειλήσω, ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω, ὀφειλῶ, ἀχρή- Debeo.
στου. καὶ ὄφλω, ὀφλήσω, κατὰ συγκοπήν. Παρακείμενος. ὤφληκα.
Αόριστος πρῶτος. ὤφλησα. Αόριστος δεύτερος. ὦφλον.

Ὀμνύω, καὶ ὄμνυμι. Μέλλων ὀμόσω, ἀπὸ τοῦ ὀμόω, ὀμῶ. Iuro.
Παρακείμενος ἀττικός. ὀμώμοκα.

Ὀμόργνυμι. Μέλλων. ὀμόρξω. Abstergo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Πάσχω. Μέλλων, πείσομαι. ὅπερ ἀντὶ τοῦ πάθω, καὶ ἀντὶ τοῦ Patior.
παθήσομαι λαμβάνεται. hoc est, patiar, siue parebo, siue cre-
dam. ἀπὸ τοῦ πείθομαι. Potest & ἀπὸ τοῦ πήθω inusitato dedu-
ci. ὁ Μέλλων πήσω. καὶ Μέσος μέλλων πήσομαι. καὶ τροπῇ τοῦ η.
εἰς ει. δίφθογγον πείσομαι. Αόριστος δεύτερος. ἔπαθον, ἀπὸ τοῦ πή-
θω. Μέσος παρακείμενος. πέπονθα, ἀπὸ τοῦ πονέω, πονῶ, πονήσω, Laboro.
πεπόνηκα. Μέσος πέπονα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ. πέπονθα.

Πίπτω. Μέλλων πεσοῦμαι, ἀπὸ τοῦ πέτω, ἀχρήστου. ὁ Μέλ- Cado.
λων. πέσω, καὶ δωρικῶς πεσῶ. ὁ Μέσος πεσοῦμαι. Παρακείμε-
νος. πέπτωκα, ἀπὸ τοῦ πτόω, πτῶ. Αόριστος πρῶτος. ἐπέπησα,
ἀπὸ τοῦ πεσῶ, πεσήσω, ἄχρηστα. Αόριστος δεύτερος. ἔπεσον, ὡς
ἐδούπησα, ἔδουπον.

Πετανύω, καὶ πετάννυμι. Μέλλων. πετάσω, ἀπὸ τοῦ πετάω, πετῶ. Extendo.

Πηγνύω, καὶ πήγνυμι. Μέλλων. πήξω. Μέσος παρακείμε- Figo.
νος. πέπηγα. Αόριστος δεύτερος παθητικός. ἐπάγην, ἀπὸ τοῦ πή-
γω ἀχρήστου.

Πίνω. Μέλλων πώσω. Παρακείμενος πέπωκα, ἀπὸ τοῦ Bibo.
πόω, πῶ. Αόριστος δεύτερος. ἔπιον, ἀπὸ τοῦ πίω.

Πυνθάνομαι. Μέλλων πεύσομαι. Παρακείμενος πέπυσμαι. Interrogo.
Μέσος ἀόριστος δεύτερος. ἐπυθόμην, ἀπὸ τοῦ πεύθομαι.

Vendo. Πράττω, τὸ πωλῶ. Μέλλων φράσω. Παρακείμενος πέπρακα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

Fluo. Ῥέω. Μέλλων ῥεύσω, καὶ ῥυήσω. Παρακείμενος ἐῤῥύηκα. Ἀόριστος δεύτερος ἐῤῥύην, ἀπὸ τοῦ ῥυέω, ῥυῶ, ἀχρήστου.

Rumpo. Ῥηγνύω, καὶ ῥήγνυμι. Μέλλων ῥήξω. Ἀόριστος δεύτερος παθητικός ἐῤῥάγην, ἀπὸ τοῦ ῥήγω ἀχρήστου.

Roboro. Valeo. Ῥωννύω, καὶ ῥώννυμι. Μέλλων ῥώσω, ἀπὸ τοῦ ῥώω. Παρακείμενος ἔῤῥωμαι. Ὑπερσυντέλικος ἐῤῥώμην, ἔῤῥωσο, ἔῤῥωτο. Τὸ προστακτικόν. ἔῤῥωσο, ἐῤῥώσθω. Τὸ ἀπαρέμφατον ἐῤῥῶσθαι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Extinguo. Σβεννύω, καὶ σβέννυμι. Μέλλων σβέσω, καὶ σβέσομαι, ἀπὸ τοῦ σβέω. Ἀόριστος δεύτερος ἔσβην, ἀπὸ τοῦ σβῆμι, ἀχρήστου.

Concito. Σεύομαι. Ἀόριστος πρῶτος ἐσύθην. Ἀόριστος πρῶτος ἐνεργητικός, ἔσευα.

Sterno. Στρωννύω, καὶ στρώννυμι. Μέλλων στρώσω, ἀπὸ τοῦ στρώω, ἀχρήστου.

Idem. Στορεννύω, καὶ στορέννυμι. Μέλλων στορέσω, ἀπὸ τοῦ στορέω, στορῶ, ἀχρήστου.

Libo. Σπένδω. Μέλλων σπείσω, ἀπὸ τοῦ σπείδω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Extendo. Τανύω, & τάνω. Μέλλων τάσω.

Seco. Τέμνω. Μέλλων τμήξω, ἀπὸ τοῦ τμήγω, ἀχρήστου. Ἀόριστος δεύτερος. ἔταμον.

Vulnero. Τιτρώσκω. Μέλλων τρώσω, ἀπὸ τοῦ τρώω, ἀχρήστου.

Curro. Τρέχω. Μέλλων θρέξω. Παρακείμενος δεδράμηκα, ἀπὸ τοῦ δραμέω, δραμῶ, ἀχρήστου. Ἀόριστος δεύτερος. ἔδραμον, ἀπὸ τοῦ δρέμω, ἢ ἀπὸ τοῦ δραμέω, δραμῶ. ὅθεν ὁ Μέλλων δεύτερος δραμῶ, ἄχρηστος. ὁ Μέσος μέλλων. δραμοῦμαι.

Sum. Τυγχάνω. Μέλλων τεύξομαι, ἀπὸ τοῦ τεύχω. Παρακείμεν. τέτυχα, ἀπὸ τοῦ τυχέω, τυχῶ, ἀχρήστου. Ἀόριστος δεύτερος ἔτυχον, ἀπὸ τοῦ τεύχω ἀχρήστου ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

Comedo. Τρώγω. Μέλλων φαγοῦμαι. Ἀόριστος δεύτερος ἔφαγον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Promitto. Ὑπισχνοῦμαι. Μέλλων ὑποσχήσομαι, ἢ ὑποστήσομαι, ἀπὸ τοῦ ὑφίσταμαι. ὅθεν ὑπέσθην ἀόριστος β. Παρακείμενος ὑπέσχημαι.

Ἀόριστος

Αόριστος πρῶτος παθητικός. ὑπισχέθην. Μέσος ἀόριστος δεύτερος. ὑπισχόμην, ἀπὸ τοῦ ὑποσχέομαι, ὑποσχοῦμαι, ἀχρήστου.

Υπνώττω. Μέλλων ὑπνώσω. Dormio.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φέρω. Μέλλων οἴσω, ἀπὸ τοῦ οἴω, ἀχρήστου. Μέσος παρακείμενος. ἐνήνοχα ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω. Αόριστος πρῶτος, ἤνεγκα. Αόριστος δεύτερος ἤνεγκον, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω. Fero.

Φύω. Μέλλων φύσω. Αόριστος δεύτερος ἔφυν, ἀπὸ τοῦ φῦμι. Produco.

Φθίνω. Μέλλων φθίσω, ἀπὸ τοῦ φθίω, ἀχρήστου. Tabesco.

Φρίττω. Μέλλων φρίξω. Μέσος παρακείμενος. πέφρικα, ἀπὸ τοῦ φρίκω, ἀχρήστου. Horreo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ

Χάσκω. Μέλλων χανοῦμαι. Μέσος παρακείμενος. κέχηνα. Αόριστος δεύτερος ἔχανον, ἀπὸ τοῦ χάνω ἀχρήστου. Adſpicio.

Χαίρω. Μέλλων χαιρήσομαι, ἀπὸ τοῦ χαιρέω, χαρῶ, ἀχρήστου. Αόριστος δεύτερος παθητικός. ἐχάρην. Gaudeo.

Χωννύω, καὶ χώννυμι. Μέλλων χώσω, ἀπὸ τοῦ χόω. Obruo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Ωθέω, ὠθῶ. Μέλλων ὤσω, ἀπὸ τοῦ ὤθω ἀχρήστου. Αόριστος πρῶτος ἔωσα. Παρακείμενος παθητικός, ἔωσμαι. Expello.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΗΣ.

Ετοχὴ ἐστὶ λέξις μετέχουσα τῆς τῶν ὀνομάτων καὶ τῆς τῶν ῥημάτων ἰδιότητος. hoc eſt, Participiũ eſt dictio participans nominum ac uerborum proprietatem. Nominis quidem genera & caſus: uerbi autem ſignificationes, tempora, & coniugationes, & communiter ſpecies, figuras, & numeros. Dicitur autem μετοχὴ, παρὰ τὸ μετέχω, quod Latine participo ſignificat, eò quòd partem capit nominis, partemq́ uerbi. Pro quo ὁ τύπτων commune ſit exemplum: quod habet generalem ſui declinationẽ in eo, quòd pars orationis eſſe dicitur. Specialem uerò in eo quòd partem capit nominis, partemq́ uerbi. De participio.

Proprium

Participio proprium. Proprium eſt huic parti, ſemper in deriuatione conſiſtere: quod de nulla alia parte orationis dici poteſt. Nam aliæ partes & primitiuas habent ſpecies. ut à βασιλεύς nomine βασιλικός. ab ἄρδω uerbo ἀρδεύω, & alia. Participium autem ſemper in deriuatione eſt. ut à γράφω, ὁ γράφων, τοῦ γράφοντος. à τύπτω, ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. quod fit à prima perſona præſentis temporis modi indicatiui, adiūcta ν. conſonante.

Formatio participiorum. Nam omne uerbum in ω. adpoſita ν. participium facit. Ἡ γενική, τοῦ τύπτοντος, à nominatiuo fit, ω. magno in ο. paruum mutato, & adiuncta τος. ut ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, διὰ τοῦ ντ.

Regula. Quoniam omnis genitiuus participij, proprium ſuperans nominatiuum, διὰ τοῦ ντ, declinatur, dempto participio præteriti perfecti. τὸ πλον. ὁ μικρόν. Quoniam participia declinando corripiuntur, niſi ſynæreſim aut craſim patiantur. ut ποιῶν, ποιοῦντος. & ἑστώς, ἑστῶτος.

Ἡ δοτική τῷ τύπτοντι. Ἡ αἰτιατική τὸν τύπτοντα.

Devocatiuo. Ἡ κλητική ὦ τύπτων. Nam participia omnia imparibus ſyllabis declinata, & nomina participialia, eundem habent nominatiuum & uocatiuum. Δυϊκά. Τὼ τύπτοντε. τοῖν τυπτόντοιν. ὦ τύπτοντε. Πληθυντικά. οἱ τύπτοντες. τῶν τυπτόντων. τοῖς τύπτουσι.

Regula. Quoniam omnis datiuus ſingularis deſinens in ι. prolatum, ante ipſum ſuſcipiens σ. ac elementa renuens quæ cum ipſo audiri non poſſunt, datiuum pluralem facit: & ſic τύπτοσι dicendum fuerat. Sed quoniam huiuſmodi datiuus uult habere penultimam æqualem tempore, ſiue maiorem penultima aliorum caſuum, accipit υ. & fit τύπτουσι: ſicut ἀπὸ τοῦ λέοντι, λέοσι, λέουσι. Τὸ γὰρ ο. μεγεθυνόμενον, διὰ τῆς προσθήκης τοῦ υ. μεγεθύνεται. hoc eſt, ο. enim productum, per adpoſitionem υ. producitur.

Τὸ θηλυκόν.

Fœmininum. ἡ τύπτουσα, à genitiuo maſculini fit. Nam omne participium διὰ τοῦ ντ. declinatum, extremam genitiui in σα. conuertens, ac penultimam natura producens, fœmininum facit.

Penultima. Producitur autem penultima, adſumptione τοῦ υ. in diphthongum, ut ſupra dictum eſt: prius tamen ν. conſonante abiecta. Τὸ σα. correptum. Quoniam fœminina in α. à maſculinis formata, æqualem tempore habent α. cum extrema genitiui maſculini eius. Vel ſic.

Omne

Omne fœmininum in α. ὀξυνόμενον, siue περισπώμενον, producit α. προπαροξύτονον uero siue προπερισπώμενον corripit. ἡ γενικὴ τῆς τυπτούσης. sicut τῆς μούσης, & reliqua.

Τὸ οὐδέτερον. Neutrum.

Τὸ τύπτον, à genitiuo masculini fit, extrema syllaba abiecta. Nam omnis genitiuus participij, διὰ τῶ ντ. declinatum, abiecta τος. syllaba, neutrum facit. τὸ π̄ον μικρόν. Nam omne neutrum in ν. desinens, extremam corripit. ἡ γενικὴ τῶ τύπτοντος, sicut & masculinum. Quoniam omne neutrum à masculino formatum, cuiuscunque sit declinationis, eandem seruat inflexionem. Regula.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ο τετυφώς, τῶ τετυφότος, à prima persona præteriti perfecti, α. in ως. conuersa, & accentu acuto in ultimam translato, quia participia in ως. desinentia, acuunt extremam, & per ω. magnum scribuntur: quod quidem in obliquis in ο. paruum conuertitur, & declinatur per ντ. Præteritum masculinum

Τὸ θηλυκόν.

Η τετυφυῖα, fit à genitiuo participij eiusdem temporis, τος. in α. conuersa, ac υ. penultimæ addita. Nam ο. ut supra dictum est, προσθέσει τῶ υ. producitur, & sic τετυφοῦα dicendum fuerat διὰ τῆς ου. διφθόγγου, sicut τύπτοντος, τύπτουσα. Sed quoniam fœminina à masculinis formata in α. purum desinentia, ut plurimum ι. in penultima habere uolunt, additum est ι. & abiectum est ο. μικρόν, cum tres uocales in eadem syllaba minime locari possint: sic υι. diphthongus impropria facta est. τὸ α. βραχύ. Quia omne fœminium in α. desinens προπαροξύτονον, siue προπερισπώμενον, corripit α. ut supra dictum est. Vnde penultima quæ natura longa est, ante breuem suscipiens accentum, circunflectitur. ἡ γενικὴ τῆς τετυφυίας. τὸ ας. μακρόν. Quoniam omnis genitiuus par proprio nominatiuo producit extremam: superans autem corripit. Fœminin. Regula.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τετυφός, à genitiuo participij masculini fit τετυφότος Neutrum.

ἀποβολῇ τοῦ το. τετυφός, τοῦ τετυφότος, τῷ τετυφότι, τὸ τετυφός.

Ἀόριστος α.

Aoristus primus. O τύψας, à prima persona primi aoristi abiecto augmento, & adiuncto σ. ἔτυψα, ὁ τύψας. Vel à secunda persona abiecto augmento tantum. τὸ ψας. μακρόν, Quia masculina in σας. desinentia, grauitona, siue nomina sint, siue participia, producunt extremam. ἡ γενικὴ τοῦ τύψαντος. sicut τοῦ τύπτοντος.

Τὸ θηλυκόν.

Regula. H τύψασα, fit à genitiuo participij masculini. Nam omne participium, διὰ τοῦ ντ. declinatum, extremam genitiui in σα. uertens, ac penultimam natura producens, fœminum facit. ἡ γενικὴ, τῆς τυψάσης. sicut τῆς μούσης.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τύψαν, à genitiuo participij masculini, sicut τύπτον τὸ ψαν. βραχύ. Quia omne neutrum in ν. desinens &c. Declinatur autem τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος, τῷ τύψαντι, τὸ τύψαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Aoristus secundus. O τυπών, à prima persona secundi aoristi, expuncto augmento, & ο. paruo in ω. magnum mutato, & accentu in ultimam translato. ut ἔτυπον. ὁ τυπών, τοῦ τυπόντος. τὸ θηλυκόν. ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τυπόν, τοῦ τυπόντος, sicut & præsentis participium.

Μέλλων α.

Futurum. O τύψων, à prima persona primi futuri προσθέσει τοῦ ν. τύψω. ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. τὸ θηλυκόν. ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος, τῷ τύψοντι, τὸ τύψον.

Μέλλων β.

Annotatio. O τυπῶν, à prima persona secundi futuri adiuncto ν. cuius extrema circunflectitur. Nam participium secundi futuri ὁμοφωνεῖ participio secundi aoristi: non tamen ὁμοτονεῖ, hoc est,

hoc est, conueniunt uoce, non autem accentu. Participium enim secundi aoristi semper acuitur, & per ον. declinatur, ac etiam neutrum in ον. facit. Participium uerò secundi futuri circunflectitur semper, & per ουν. declinatur, ac perinde neutrum in ουν. habet. ut ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. τὸ θηλυκόν. ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

O τυπτόμενος, ἀπὸ τοῦ τύπτομαι fit. Quia omne passiuum siue medium, habens in fine μ. κλιτικόν, uertens extremam primæ personæ, in μενος. participium facit. τὸ πρ. μικρόν, ut in uerbo. Nam omne uerbum passiuum, siue medium, in μ. desinens, absque synæresi, in uerbis in ω. ante μ. ο. habere debet: uel solum, uel cum ι. exceptis subiunctiuis. τὸ με. ψιλόν. Nam participia in μενος. acuunt antepenultimam, ac per ε. ψιλὸν scribuntur τὸ νος. μικρόν. Quoniam masculina & fœminina in ος. desinentia, & neutra in ον. habentia genitiuum in ου. per ο. μικρὸν scribuntur. ἡ γενική. τὸ τυπτομένου. Nam masculina in ος. desinentia, in ου. faciunt genitiuum. τὸ θηλυκόν. ἡ τυπτομένη, à masculino fit. Quoniam omne masculinum desinens in ος. cum aliqua consonante præter ρ. femininum habet, in η. facit illud. ἡ γενικὴ τῆς τυπτομένης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυπτόμενον, à masculino fit. Quoniam omne masculinum, paribus syllabis declinatum, cum ex se faciat neutrum, simile proprio accusatiuo facit illud, & eandem facit declinationem. ut τὸν σοφὸν τὸ σοφόν, τοῦ σοφοῦ. τὸν τυπτόμενον. τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου. Participium passiuum. Regulæ.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

O τετυμμένος. τοῦ τετυμμένου, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι prima persona præteriti perfecti passiui, per regulam iam dictam, quoniam omne passiuum siue medium, habens in fine μ. κλιτικὸν &c. acuit penultimam contra communem regulam. Nam participia in μενος. desinentia acuūt antepenultimam. Hoc autem factum est, quoniam præ- Præteritum passiuum. De accentu.

teritum passiuum syncopam patitur, ac defectum syllabæ in uerbo, sicut in præterito passiuo grauitonorum declaratum est. Quibusdam tamen participijs contrarium euenit, quę cum syncopam siue systolem patiantur, acuunt antepenultimam. ut ὁρμημένος ὅρμενος. διδηγμένος δίγμενος. ἠσμένος ἄσμενος, ἀπὸ τοῦ ἥδομαι, τὸ εὐφραίνομαι lætor, τροπῇ τοῦ η. εἰς α. κατὰ συστολήν. Τὸ θηλυκόν. ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης. Τὸ οὐδέτερον. τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.

Participia syncopam patientia.

Ἀόριστος πρῶτος.

Aoristus primus.

O τυφθείς, τοῦ τυφθέντος. ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην prima persona primi aoristi passiui. quoniam omne uerbum in ν. desinens cum uocali natura longa, non habens μ. κλητικὸν, mutato ν. in σ. ὀξύτονον participium facit. τὸ φθείς diphth. Quia desinentia in εις. διὰ τοῦ ντ. declinata diphthongum habent. Acuit etiam extremam. Quoniam omnis nominatiuus & accusatiuus, non existens ex synæresi, acuuntur. Quo in loco quæri potest, cur participium aoristi passiui non seruauit η. sed illud in ει. diph. mutauit. Dicitur, quòd desinentia in η. διὰ τοῦ η. facientia triplex genus, per ος. purum appetunt declinari. ut ὁ εὐσεβής. τοῦ εὐσεβέος. Participia uerò inæqualibus syllabis declinata, uel per ντ. uariantur, uel per τος, absque ν. ob quam rem mutauit η. in ει. diphthongum, ut sit imitatio declinationis nominis, quæ quidem ualeat triplex genus, ac etiam declinationem suscipere διὰ τοῦ ντ. ἡ γενική, τοῦ τυφθέντος, à nominatiuo fit addita τος. syllaba, ac subtracta subiunctiua uocali diph. deinde σ. in ν. conuerso. τυφθεῖντος tamen esse debuerat, sed declinata per ντ. syllabam, quæ in nominatiuo natura existunt longa, in genitiuo uertunt in positione longam. καὶ ἄλλως. Desinentia in σ. cum diph. in genitiuo abijciunt subiunctiuam uocalem. excipitur κλείς, κλειδός. παῖς, παιδός. & δαΐς δαιτός. Declinatur etiam per ντ. quia omnis genitiuus participij, proprium superans nominatiuum, διὰ τοῦ ντ. declinatur, dempto præterito perfecto. ἡ δοτική, τῷ τυφθέντι. ἡ αἰτιατική, τὸν τυφθέντα. ἡ κλητική, ὦ τυφθείς. Δυϊκά τὼ τυφθέντε, τοῖν τυφθέντοιν, ὦ τυφθέντε. Πλη. οἱ τυφθέντες, τῶν τυφθέντων, τοῖς τυφθεῖσι, à datiuo singulari

Quæstio.

Regula.

Regula.

Canon.

gulari fit: ſicut ἀπὸ τοῦ τύπτοντι, τύπτουσι. Differunt tamen diphthongo. Nam τύπτουσι producit penultimam per υ. τυφθεῖσι uerò per ι. ſicut χαρίεντι, χαρίεσι, χαρίεσι. Poteſt etiam huiuſmodi datiuus à nominatiuo ſingulari deduci, adiuncto ι. ac etiam accentu acuto in circunflexum mutato: ubi penultima natura longa accentum ſuſcipiens breuem præcedit. τυφθείς, τυφθεῖσι.

ἡ αἰτιατικὴ, τοὺς τυφθέντας. ἡ κλητικὴ, ὦ τυφθέντες.

Τὸ θηλυκόν. ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης, à genitiuo participij maſculini fit. Nam omne participium διὰ τοῦ ντ. declinatum, extremam genitiui in σα. conuertens, ac penultimã natura producens, fœmininũ facit. ut τυφθέντος, τυφθεῖσα. Regula.

Τὸ οὐδέτερον. τὸ τυφθέν, τοῦ τυφθέντος, fit à genitiuo participij maſculini, extrema ſyllaba abiecta, ſicut τὸ τύπτον, ἀπὸ τοῦ τύπτοντος. τὸ φθέν, ψιλόν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ τυπείς, τοῦ τυπέντος, ἀπὸ τοῦ ἐτύπην prima perſona ſecundi aoriſti. ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης. τὸ τυπέν, τοῦ τυπέντος. Et hæc omnia formationem & declinationem participij primi aoriſti omnino ſequuntur. Aoriſtus ſecundus.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου, ἀπὸ τοῦ τυφθήσομαι prima perſona primi futuri paſſiui. μαι. in μενος. conuerſa. Futura.

Μέλλων δεύτερος.

ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου, à prima perſona ſecundi futuri paſſiui τυπήσομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου, à prima perſona eiuſdem temporis.

Μετοχαὶ μέσαι.

PArticipia media ſingula à ſingulis temporibus fiũt, extrema in μενος conuerſa: quemadmodum & paſſiua. ut τύπτομαι, τυπτόμενος. Participium medium.

Ἀόριστος πρῶτος.	ἐτυψάμην, ὁ τυψάμενος.
Ἀόριστος δεύτερος.	ἐτυπόμην, ὁ τυπόμενος.
Μέλλων πρῶτος.	τύψομαι, ὁ τυψόμενος.
Μέλλων δεύτερος.	τυποῦμαι, ὁ τυπούμενος.

Excipitur participium præteriti perfecti, quod actiuorum more ab ipso medio præterito fit, extrema in ως. mutata. ut τέτυπα, ὁ τετυπώς, τοῦ τετυπότος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ ΠΡΩ-

τῆς συζυγίας, τῶν εἰς μι. ῥημάτων.

Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

De participiis à uerbis in μι.

Τιθείς, à prima persona præteriti imperfecti ἐτίθην. Quoniam omne uerbũ in ν. desinens, cum uocali natura longa, non habens μ. κλιτικόν, in σ. oxytonum facit participium. τὸ θείς. di phthongo. Quoniam in ας. desinentia διὰ τῶν ντ. declinata, diphthongum habent. καὶ ἄλλως.

Desinentia in ης. διὰ τῶν κ. facientia triplex genus, &c. ut in primo aoristo passiuo dictum est. καὶ ἄλλως.

Primitiuum huius uerbi, hoc est, τιθέω, τιθῶ, à perfectione habet ε. Ε ψιλὸν uerò cum producitur, adpositione τοῦ ι. producitur. Ob quam rem prima coniugatio uerborum in μι. facit participiũ διὰ τῆς ει. διφθόγγου, non aũt διὰ τῶν η.

Adnotatio pro omnibus participiis.

Quo in loco aduertendum est, quòd omnia participia masculina uerborum actiuorum, tam in ω. quàm in μι. desinentium, extremam syllabam productam habent. Quomodo autem producatur aperiendum est. *Nam in uerbis* in ω. patet omnia participia in ω. μέγα desinere: uno excepto, uidelicet primi aoristi, quod in ας. productum desinit. ὁ τύψας. At in uerbis in μι. quoniam eorum participia præsentis temporis & secundi aoristi uarias habent terminationes, uarias etiam formationes habere necesse est.

Regulæ.

Quum igitur participia præsentis temporis horum uerborum formentur à prima persona præteriti imperfecti, cuius extrema longa est in omnibus coniugationibus. ut & ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων, ἐζεύγνυν, & etiam ipsa in longam desinere necesse est. Adpetant præterea τὰ χαρακτηριστικὰ coniugationis. hoc est, formatiuas uocaleis, ε. scilicet, α. ο. υ. quæ breues sunt: sicut in eorum perfectis τιθέω, ἱστάω, διδόω, ζευγνύω, opus est formare dicta participia alio & alio modo secundum diuersas uocaleis coniugationum.

Participium

A uerbis in μι. primæ coniugationis.

Participium igitur primæ coniugationis formatur à prima persona præteriti imperfecti, abiecto prius augmento: deinde extrema uocali in propriam figuratiuam coniugationis, quæ est ε. & ν. in σ. mutatis: ac etiam accentu in ultimam translato. ut ἐτίθην, ὁ τιθές. Sed quoniam extrema breuis est, contra participiorum actiuorum naturam, adsumpto ι. in diphthongum, producitur: ut supra dictũ est. & sic fit τιθείς. ubi seruata est ε. figuratiua uocalis coniugationis in ipso diphthongo.

Secundæ coniugationis.

Participium secundæ cõiugationis etiam à prima persona præteriti imperfecti fit, extrema in propriam figuratiuam quæ est α. & ν. in σ. mutatis. ut ἵστην, ὁ ἱστάς. ubi nulla uocalium adiunctione opus est: quum α. fit anceps, & eadem breuis in se ipsam longam mutari possit.

Tertiæ coniugationis.

In tertia coniugatione fit participiũ etiam à prima persona præteriti imperfecti, abiecto augmento, & ω. magno in ο. paruum, quæ est figuratiua huius coniugationis, ac etiam ν. in σ. mutatis. ut ἐδίδων, ὁ διδός. ubi ος. syllaba breuis est: quæ adsumpto υ. producitur diphthongo. ut supra dictum est. & sic fit διδούς.

Quartæ coniugationis.

In quarta, etiam à prima fit persona præteriti imperfecti participium, abiecto augmento, & ν. in σ. conuerso. ut ἐζεύγνυν, ὁ ζευγνύς. ubi nulla est facta uocalis mutatio, quùm υ. ἀντίστοιχον nõ habeat in quod mutari possit, sed se ipsum breue in longum mutauit: quum id quoque δίχρονον sit.

Exemplum.

Ἡ γενική, τοῦ τιθέντος, à nominatiuo fit: sicut ἀπὸ τοῦ τυφθείς τυφθέντος. ἡ δοτική, τῷ τιθέντι. ἡ αἰτιατική, τὸν τιθέντα. ἡ κλητική, ὦ τιθείς. Δυϊκά. τὼ τιθέντε. τοῖν τιθέντοιν. ὦ τιθέντε. Πληθυντικά. οἱ τιθέντες. τῶν τιθέντων. τοῖς τιθεῖσι. τοὺς τιθέντας. ὦ τιθέντες. ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης. τὸ τιθέν, τοῦ τιθέντος.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum.

Τεθεικώς, τοῦ τεθεικότος, ἀπὸ τοῦ τέθεικα prima persona præteriti perfecti, sicut τετυφώς ἀπὸ τοῦ τέτυφα. ἡ τεθεικυῖα, τῆς τεθεικυίας. sicut ἡ τετυφυῖα. τὸ τεθεικός, τοῦ τεθεικότος. sicut τὸ τετυφός.

Ἀόριστος πρῶτος.

Aoristi.

Ὁ θήκας, τοῦ θήκαντος esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα. sicut ὁ τύψας, ἀπὸ τοῦ ἔτυψα. Sed eius usus non habetur, quoniam hic aoristus est à regula exceptus, cum futuri consonantem non seruauerit, sicut in uerbis dictum est.

Αόριστος δεύτερος.

Ο θείς, τοῦ θέντος, ἀπὸ τοῦ ἔθην prima perſona ſecundi aoriſti. ſicut ἀπὸ τοῦ ἐτίθην ὁ τιθείς. ἡ θεῖσα, τῆς θείσης, ſicut ἡ τιθεῖσα. τὸ θέν, τοῦ θέντος. ſicut τὸ τιθέν.

Futurum. Μέλλων πρῶτος.

Ο θήσων, τοῦ θήσοντος, ἀπὸ τοῦ θήσω. ſicut ὁ τύψων, ἀπὸ τοῦ τύψω. ἡ θήσουσα, τῆς θησούσης. τὸ θῆσον, τοῦ θήσοντος.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Participia paſſiua. O Τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, ἀπὸ τοῦ τίθεμαι. μαι. in μενος. conuerſa: ſicut ἀπὸ τοῦ τύπτομαι, ὁ τυπτόμενος. ἡ τιθεμένη, τῆς τιθεμένης. τὸ τιθέμενον, τοῦ τιθεμένου.

Præterita. Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

ὁ τεθειμένος, τοῦ τεθειμένου, ἀπὸ τοῦ τέθειμαι prima perſona præteriti perfecti paſſiui. ἡ τεθειμένη, τῆς τεθειμένης. τὸ τεθειμένον, τοῦ τεθειμένου.

Αόριστος πρῶτος.

Aoriſti. ὁ τεθείς, τοῦ τεθέντος, à prima perſona primi aoriſti paſſiui ἐτέθην. ſicut ὁ τυφθείς, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. ἡ τεθεῖσα, τῆς τεθείσης. τὸ τεθέν, τοῦ τεθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Futura. ὁ τεθησόμενος, τοῦ τεθησομένου, ἀπὸ τοῦ τεθήσομαι prima perſona futuri primi paſſiui. ἡ τεθησομένη, τῆς τεθησομένης. τὸ τεθησόμενον, τοῦ τεθησομένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ τεθεισόμενος, τοῦ τεθεισομένου. ἡ τεθεισομένη, τῆς τεθεισομένης. τὸ τεθεισόμενον, τοῦ τεθεισομένου. à prima perſona eiuſdem temporis τεθείσομαι.

Μετοχαὶ μέσαι. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Participia media. O τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, à prima perſona præſentis: quemadmodum & paſſiua.

Participium præteriti medij non inuenitur, quum non habeat unde formari poſſit. Nam in uerbis in μι. medium præteritum & ſecundum futurum formari non poſſunt: ſicut in uerbis dictum eſt.

Αόριστος

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ θέμενος, τοῦ θεμένου, à prima persona eiusdem temporis ἐθέμην. ἡ θεμένη, τῆς θεμένης. τὸ θέμενον, τοῦ θεμένου.

Μέλλων πρῶτος.

Ο θησόμενος, τοῦ θησομένου, à prima persona eiusdem temporis. ἡ θησομένη, τῆς θησομένης. τὸ θησόμενον, τοῦ θησομένου.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

O ἱστάς, τοῦ ἱστάντος, ἀπὸ τοῦ ἵστην prima persona præteriti imperfecti, η. in α. conuersa, sicut in prima coniugatione dictum est. ἡ ἱστᾶσα, τῆς ἱστάσης. τὸ ἱστάν, τοῦ ἱστάντος. A secundæ coniug. uerbis participia.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ο ἑστηκώς, τοῦ ἑστηκότος, ἀπὸ τοῦ ἕστηκα, extrema in κως. mutata. ἡ ἑστηκυῖα, τῆς ἑστηκυίας. τὸ ἑστηκός, τοῦ ἑστηκότος. Inuenitur etiam ὁ ἑστεώς, τοῦ ἑστεῶτος, ἀπὸ τοῦ ἕστεα ἰωνικῶς. Consueuerunt enim Ἴωνες subtrahere κ. in præteritis, ac penultimam corripere, ut μέμηκα, μέμαα. sic ἕστηκα, ἕσταα. unde participium ἑσταώς, ἑσταότος. Ὀδυσσείας ω. Præterita. Ionum mos

Ἑσταότ' ἐν αἴθαο δόμοις.

Penultima correpta, & si poëtæ aliquando metri gratia eandem producant. Ὀδυσσείας ν.

Ἑσταῶτες περὶ βωμόν.

Sicut μεμαώς, μεμαῶτες. Ὀδυσσείας ψ.

Ἡμεῖς δ' μεμαῶτες, ἅμ' ἑψόμεθα.

Et Ὀδυσσείας ο.

Ἤϊξαν πεδίονδε διὰ πτόλιος μεμαῶτες.

Et alia huiusmodi. καὶ κράσει ἑστὼς ἑστῶτος, à quo fœmininum ἡ ἑστῶσα, τῆς ἑστώσης. Nam regula est, quod participia in ως. si sint ἀπαθῆ, hoc est, sine passione, per ο. declinata, in υια. faciunt fœmininum. ut ἑστηκώς, ἑστηκότος, ἑστηκυῖα. καὶ ἰωνικῶς ἑσταώς, ἑσταότος, ἑσταυῖα. sicut γεγαώς, γεγαότος, γεγαυῖα. Ἰλιάδ. γ. Regula.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη δῖος ἐκγεγαυῖα.

Participia per ſyncopã prolata.

Si uerò ſyncopam patiantur, & declinationem habeant per ω. faciunt fœmininum in σα. ut ἑστὼς, ἑστῶτος, ἡ ἑστῶσα. unde διεστῶσα, quo participio Iſocrates ad Demonicũ uſus eſt, ſic inquiens. ἐν πολλοῖς μὲν ὦ Δημόνικε πολὺ διεστῶσας εὑρήσομεν, τάς τε τῶν σπουδαίων γνώμας. & reliqua Neutrum uerò & ipſum etiam per ω. magnum ſcribendum eſt. ut τὸ ἑστὼς, τοῦ ἑστῶτος, & neutrum horum circunflectitur, quoniam craſis non eſt facta ex acuto & graui. Nam omnis ſynæreſis ſiue craſis, ex acuto & graui circunflexum facit. ut ποιέω, ῶ. at in hoc participio ἑσταὼς penultima habet grauem, ultima uerò acutum, quoniam participia in ως. præteriti perfecti ſuper extremã habent acutum. ut τετυφώς. ex graui enim & acuto non fit circunflexus, cum in diuerſum tendant, nec uſquàm ad unum concurrant. Idcirco ἑστώς, ſiue maſculini generis ſit ſiue neutri, acuitur: quanquàm extrema per craſim ſit longa. In obliquis uerò, & eorum fœmininis eadem ſyllaba, quæ ex ultimo penultima facta eſt, circunflectitur, niſi ubi extrema impediat, quoniam alia ſyllaba adueniente, accentuum regula uariata eſt, quæ eiuſmodi eſt, Omnis longa natura ante breuem finalem, & in eadem exiſtente parte, ac tonum ſuſcipiens, circunflectitur. ut μοῦσα, μῶα. ſic ἑστῶτος, ἑστῶσα. Hoc idem patitur & γεγὼς γεγῶτος, ἀπὸ τοῦ γεγαώς. & μεμὼς μεμῶτος, ἀπὸ τοῦ μεμαώς. & βεβὼς βεβῶτος, ἀπὸ τοῦ βεβαώς. quorum fœminina ſunt γεγῶσα, μεμῶσα, βεβῶσα. Neutra uerò τὸ γεγὼς, τοῦ γεγῶτος. τὸ μεμὼς, τοῦ μεμῶτος. τὸ βεβὼς, τοῦ βεβῶτος. Præterita uerò cõmunia, à quibus hæc deducuntur, ſunt γέγηκα, ἀπὸ τοῦ γῶ γήσω. μέμηκα, ἀπὸ τοῦ μῶ μήσω. βέβηκα, ἀπὸ τοῦ βῶ βήσω. à quibus ſubtracto κ. ac penultima correpta ἰωνικῶς fit γέγαα, μέμαα, βέβαα. unde participia γεγαὼς, μεμαὼς, βεβαὼς. καὶ κράσει γεγὼς, μεμὼς, βεβώς. & ſic de aliis huiuſmodi.

Annotatio de accentu circunflexo.

Regula de accentib.

Ἀόριστος α.

Aoriſti.

Ο στήσας, τοῦ στήσαντος, ἀπὸ τοῦ ἔστησα, prima perſona primi aoriſti, ſicut ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος β.

Ο στάς, τοῦ στάντος, à prima perſona eiuſdem temporis ἔστην. ſicut ἱστάς, ἀπὸ τοῦ ἵστημι. ἡ στᾶσα, τῆς στάσης. τὸ στᾶν, τοῦ στάντος.

Μέλλων α.

Μέλλων α.

Ο στάσων, τοῦ στάσοντος, à futuro στήσω. ἡ στήσουσα. τὸ στῆσον. Futurum.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Ο ἱστάμενος. τοῦ ἱσταμένου, ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι, μαι. in μενος. conuersa. ἡ ἱσταμένη, τῆς ἱσταμένης. τὸ ἱστάμενον, τοῦ ἱσταμένου. Participium passiuum.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ο ἑσταμένος. τοῦ ἑσταμένου, à prima persona præteriti perfecti ἕσταμαι. sicut τετυμμένος, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι. ἡ ἑσταμένη. τὸ ἑσταμένον.

Αόριστος α.

Ο σταθείς, τοῦ σταθέντος, à prima persona eiusdem temporis ἐστάθην. sicut τυφθεὶς τυφθέντος, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. ἡ σταθεῖσα, τῆς σταθείσης. τὸ σταθέν, τοῦ σταθέντος.

Μέλλων α.

Ο σταθησόμενος, τοῦ σταθησομένου, à prima persona futuri passiui σταθήσομαι. ἡ σταθησομένη. τὸ σταθησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ο ἑστασόμενος, τοῦ ἑστασομένου. à prima persona eiusdem temporis ἑστάσομαι. ἡ ἑστασομένη. τὸ ἑστασόμενον.

Μετοχαὶ μέσαι. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Ο ἱστάμενος, τοῦ ἱσταμένου, ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι. sicut & passiuum. Participium medium.

Αόριστος α.

Ο στησάμενος, τοῦ στησαμένου. ἀπὸ τοῦ ἐστησάμην primo aoristo medio, expuncto augmento ἡ στησαμένη. τὸ στησάμενον.

Αόριστος β.

Ο στάμενος. τοῦ σταμένου, ἀπὸ τοῦ ἐστάμην ἀχρήστου, expuncto augmento. ἡ σταμένη, τῆς σταμένης. τὸ στάμενον, τοῦ σταμένου.

Μέλλων α.

Ο ἐσόμενος, τοῦ ἐσομένου, à futuro ἔσομαι. ἡ ἐσομένη. τὸ ἐσόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

A tertia coniugatione. Ο Διδούς, τοῦ διδόντος. à prima persona præteriti imperfecti ἐδίδων, ω. magno in ο. paruum mutato, ac υ. interposito, sicut in prima coniugatione uerum in μι. dictum est. ἡ διδοῦσα. τὸ διδόν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ο δεδωκώς, τοῦ δεδωκότος, ἀπὸ τοῦ δέδωκα. ἡ δεδωκυῖα, τῆς δεδωκυίας. τὸ δεδωκός, τοῦ δεδωκότος.

Αόριστος β.

Ο δούς, τοῦ δόντος, ἀπὸ τοῦ ἔδων. ἡ δοῦσα, τῆς δούσης. τὸ δόν, τοῦ δόντος.

Μέλλων α.

Ο δώσων, τοῦ δώσοντος, à futuro δώσω. ἡ δώσουσα. τὸ δῶσον.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Passiuum. Ο διδόμενος, τοῦ διδομένου, ἀπὸ τοῦ δίδομαι. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ο δεδομένος, τοῦ δεδομένου, ἀπὸ τοῦ δέδομαι ἡ δεδομένη. τὸ δεδομένον.

Αόριστος α.

Ο δοθείς, τοῦ δοθέντος, à prima persona primi aoristi passiui ἐδόθην. ἡ δοθεῖσα, τῆς δοθείσης. τὸ δοθέν, τοῦ δοθέντος.

Μέλλων α.

Ο δοθησόμενος, τοῦ δοθησομένου. ἡ δοθησομένη. τὸ δοθησόμενον.

Μετ'

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

ὁ διδοσόμενος, τοῦ διδοσομένου. à prima persona eiusdem temporis διδόσομαι. ἡ διδοσομένη. τὸ διδοσόμενον.

Μετοχαὶ μέσαι. Ενεστῶς καὶ Παρατατικός. Medium.

Ο διδόμενος, τοῦ διδομένου. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον, ἀπὸ τοῦ δίδομαι. sicut & passiuum.

Αόριστος δεύτερος.

Ο δόμενος, τοῦ δομένου, ἀπὸ τοῦ ἐδόμην. ἡ δομένη. τὸ δόμενον.

Μέλλων πρῶτος.

Ο δωσόμενος, τοῦ δωσομένου. à futuro δώσομαι. ἡ δωσομένη, τῆς δωσομένης. τὸ δωσόμενον, τοῦ δωσομένου.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεστῶς καὶ Παρατατικός.

O Ζευγνύς, τοῦ ζευγνύντος, à prima persona præteriti perfecti ἐζεύγνυν, ut in prima coniugatione uerborum in μι. dictum est. ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης. τὸ ζευγνύν, τοῦ ζευγνύντος. A quarta coniugatione.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεστῶς καὶ παρατατικός.

Ο ζευγνύμενος, τοῦ ζευγνυμένου, ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμαι. ἡ ζευγνυμένη, τῆς ζευγνυμένης. τὸ ζευγνύμενον, τοῦ ζευγνυμένου. Et hæc de participijs satis. Passiuum.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ.

Ἄρθρον ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικὸν προτασσόμενον τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων, καὶ ὑποτασσόμενον. hoc est, Articulus est pars orationis casualis præpositiua declinationi nominũ, & subiũctiua, siue subordinatiua. De articulo.

Articulorum aliqui præpositiui: aliqui subiunctiui.

Præpositiui hi.

Αρσενικὰ ἑνικά. ὁ, τοῦ, τῷ, τόν. Δυϊκά. τώ, τοῖν. Πληθυντικά. Articuli præpositiui.

θυντικά. οἱ, τῶν, τοῖς. τούς. Θηλυκὰ ἑνικά. ἡ, τῆς, τῇ, τήν. Δυϊκά τὰ, ταῖν. Πληθυντ. αἱ, τῶν, ταῖς, τάς. Οὐδέτερα ἑνικά. τό, τοῦ, τῷ, τό. Δυϊκά. τὼ, τοῖν. Πληθ. τὰ, τῶν, τοῖς, τά.

Articuli suppositiui.

Suppositiui. Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν. Δυϊκά. ὥ, οἷν. Πληθυντ. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς. Θηλυκὰ ἑνικά. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. Δυϊκά ἅ, αἷν. Πληθυντικά. αἵ. ὧν, αἷς, ἅς. Οὐδέτερα ἑνικά. ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ. Δυϊκά ὥ. οἷν. Πληθυντικά. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

Adnotatio. Articuli præpositiui & pro nominibus interrogatiuis accipiunt. Τοῦ enim, ἀντὶ τοῦ τίνι. καὶ τόν, ἀντὶ τοῦ τίνα. & in aliis similiter. Sumuntur etiam & pro demonstratiuo pronomine. Τόν enim pro τοῦτον. & τήν, pro ταύτην. & sic de aliis.

Etiam cum δέ. coniunctione compositi, demonstratiua pronomina fiunt. ut ὅδε, ἀντὶ τοῦ οὗτος. & ἥδε, ἀντὶ τοῦ αὕτη. & τόδε pro τοῦτο. & in aliis casibus similiter.

Articuli suppositiui cum nomine infinito τὶς compositi, relatiua fiunt Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅστις, οὗτινος, ᾧτινι, ὅντινα. Πληθυντικά οἵτινες, ὧντινων, οἷστισι, οὕστινας. Θηλυκὰ ἑνικά. ἥτις, ἧστινος, ᾗτινι, ἥντινα. Πληθυντικά. αἵτινες, ὧντινων, αἷστισι, ἅστινας. Οὐδέτερα ἑνικά. ὅ, τι, οὗτινος, ᾧτινι. ὅ, τι. Πληθυντικά. ἅτινα, ὧντινων, οἷστισι, ἅτινα. (margin: ὅστις.)

Etiam si cum περ. coniunctione repletiua componantur tantundem possunt. ut ὅσπερ, ἀντὶ τοῦ ὅστις. & ἥπερ, ἀντὶ τοῦ ἥτις. & ὅπερ, ἀντὶ τοῦ ὅ, τι. Eodem modo si cum aliis coniunctionibus componantur, γε. scilicet & δή. Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅπερ, οὗπερ. ᾧπερ, ὅνπερ. Θηλυκὰ ἑνικά. ἥπερ, ἧσπερ. ᾗπερ, ἥνπερ. Οὐδέτερα ἑνικά. ὅπερ, οὗπερ, ᾧπερ, ὅπερ. (margin: ὅσπερ.)

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

De pronomine.

Ἀντωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτόν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη. id est, Pronomen est pars orationis declinabilis, pro nomine adsumpta. Dicitur autem ἀντωνυμία, ἀπὸ τῆς ἀντί, quod est pro, & ὄνομα nomen, τροπῇ τοῦ πρώτου ο. μικροῦ εἰς ω. μέγα. τοῦ δευτέρου δὲ εἰς υ.

Habet autem accidentia quatuor: genera, numeros, casus, &

ſus,& perſonas. Quidam addunt ſpecies,& figuras. Accidentia pronomin.

Τῶν δ' ἀντωνυμιῶν ἡ μὲν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτητική, ἡ δὲ δεικτική, ἡ δὲ ἀναφορική, ἡ δὲ σύνθετος. hoc eſt, Pronominum, aliud quidem primitiuum, aliud poſſeſſiuum, aliud demonſtratiuum, aliud relatiuum, aliud autem compoſitum.

Primitiua quidem tria eſſe oportet: quandoquidem inuenta ſunt, ut treis diſtinctas ſignificent perſonas. ἐγὼ primam, σὺ ſecundam, ὅς tertiam. Quemadmodum in uerbis quorum declinationes θεματικαί adpellantur. hoc eſt, poſitiuæ. Declinationes thematicæ. Quoniam unaquæque uox ſui ipſius eſt poſitio, nec altera ab altera regulatur: quod nõ alijs orationis partibus declinabilibus euenit, quorũ inflexiones conſequentia uocis procedũt. Sed quoniam huiuſmodi pronomina primitiua uario modo reperiuntur, tam in recto quàm in obliquis, ſecundum uarium linguarum uſum: non ab re duximus, eorum ſingula per omneis numeros & caſus ſecundum diuerſa idiomata uariari.

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἐνικά. ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν ἐγώ. ἀττικῶς δὲ ἔγωγε προπαροξυτόνως. Ὀδυσσείας ρ. Pronomen primæ perſonæ.

Δός οἱ ἑλών, οὔτι φθονέω, κέλομαι γὰρ ἔγωγε.

& eſt pars una orationis compoſita. Nam ſi duo eſſent orationis partes, ἐγώγε dicendum fuiſſet, ſicut ἐγώ μιν.

Omnis enim dictio habens acutum accentum ſuper extremam, ſequente enclitica dictione, in eadem ſyllaba ſeruat accentum. ut καλός, καλόσγε. σοφός, σοφόσγε. Sic igitur ἐγώ, ἐγώγε, καὶ δωρικῶς ἐγών. Θεόκριτος ἐν Θυωνίχῳ. Canon.

Τᾶμος ἐγὼν τὸν ἴσης τύ Θυώνιχε.

καὶ ἐγώνη, quod apud poëtas διὰ τὴν χασμῳδίαν τῶν φωνηέντων, hoc eſt, hiatum, in uſu non eſt.

Η γενικὴ κοινῶς μὲν ἐμοῦ, καὶ μοῦ ἀφαιρέσει τοῦ ε. & eſt encliticа dictio. ut τοῦτό μου σκόπει. ἰωνικῶς δὲ ἐμέο διαλύσει τῆς ου. εἰς εο. καὶ παρενθέσει τοῦ ι. ἐμεῖο. Ἰλιάδος α. Genitiuus.

Ἀλλὰ πίθεσθ' ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο.

καὶ προσθέσει τῆς θεν. συλλαβῆς ἀττικῶς ἐμέοθεν, καὶ συγκοπῇ ἐμέθεν. Ἰλιάδ. ο. Εἴπερ ἄνευ ἐμέθεν, καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης.

καὶ δωρικῶς. καὶ αἰολικῶς ἐμεῦ, τροπῇ τῆς ου. εἰς ευ. Θεόκ. ἐν ἔρωτι.

Οὗτος

Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὅς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.
καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε. μεῦ, quod inclinatur. Θεόκριτος ἐν φαρμακ.
Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάνθη.

Datiuus. Ἡ δοτική, κοινῶς μὲν ἐμοὶ ὀξυτόνως, καὶ μοί κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε. & est enclitica dictio. ut πότό μοι λέγε. ἀττικῶς δὲ ἔμοιγε προπαροξυτόνως, ὥσπερ ἔγωγε. Ἰλιάδος α.
Πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, οἵ καίμε τιμήσουσι.
καὶ δωρικῶς ἐμίν. Θεόκριτος ἐν νομεῦσι.
Δῶρον ἐμὶν νιν ἔλειπε, ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς.

Adcusatiuus Ἡ αἰτιατική, ἐμὲ ὀξυτόνως. καὶ με ἀφαιρέσει τοῦ ε. & est enclitica dictio. ut πότό με δίδασκε. Κλητικὴ δὲ οὐκ ἔστι. Δυϊκά.

Dualis numerus. Ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ νῶϊ, ἀποκοπῇ τοῦ ι. νώ, quod acuitur: sicut τὼ καλώ. Quandoquidem nominatiuus dualis in ω. desinens, nunquàm circũflectitur. καὶ αἰολικῶς καὶ δωρικῶς ἄμμε, secundum analogiam nominatiui pluralis Aeolici ἄμμες: quo numero usus est Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις.
Ἀλλὰ τίς ἄμμε, τίς κρινεῖ.
καὶ ἐν δάφνιδι καὶ μενάλκα
Τίς ἄμμε κρινεῖ, τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἄμῶν.

Adnotatio. Sæpius tamen poëtæ pro adcusatiuo plurali accipere consueuerunt. Ἰλιάδος α.
Ἀτρείδη νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω.
Καὶ κόϊντος βιβλίῳ δωδεκάτῳ.
Μίμνετε ἐσόκεν ἄμμε ποτὶ πτόλιν ἐρύσουσι.
καὶ Θεόκριτος ἐν Θερισταῖς.
οὐ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐληλύθει βῶκος ἀοιδάς.
ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς. Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ νῶϊν, καὶ νῷν, subscripto ι. κατὰ συναίρεσιν: idcirco circunflectitur. Πληθυντικά.

Pluralis numerus. Ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν ἡμεῖς, ἰωνικῶς δὲ ἡμέες. καὶ δωρικῶς ἅμες. καὶ αἰολικῶς ἄμμες, geminato μμ. Ὀδυσσείας ι.
Αὐτὰρ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον.

Genitiuus. ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν ἡμῶν. ἰωνικῶς δὲ ἡμέων, κατὰ διαίρεσιν. Ἰλιάδος γ.
Ἡμέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος, καὶ μοῖρα τέτυκται, Τεθναίη.
καὶ ἡμείων, παρενθέσει τοῦ ι. Ὀδυσσείας ω.
Οὐ δέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βίοιο Νευρὴν ἐντανύσαι.
& in eodem.
Οὐ δέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἐόντα,

καὶ δωρικῶς ἁμῖν. Θεό. ἐν φαρμακευτρίᾳ.
Ἤ ῥ' οὐκ ἄλλοτι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δ' ἐλάθετο.
καὶ αἰολικῶς ἄμμιν κατὰ ἀναλογίαν τῷ ἄμμες. Ἡ δοτικὴ ἡμῖν κοινῶς μόνον, ultima producta, ob quam rem circunflectitur. eadem uerò nonnunquàm apud poëtas corripitur atque acuitur, ἥμιν. Iones tamen & Attici sæpe circunflectunt penultimam, ἧμιν. Homerus, ὦ φίλοι οὐ μὰν ἧμιν ἐυκλεὲς ἀπονέεσθαι. καὶ δωρικῶς ἅμιν ὀξυτόνως, extrema existente correpta. Θεό. ἐν θαλυσίοις. Datiuus.

Πολλαὶ δ' ἅμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο.

Si uerò producta sit, circunflectitur. Θεόκ. ἐν ὁδοιπόροις.

Χ' ἁμῖν δὴ κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει.

Καὶ αἰολικῶς ἄμμιν . . . Ὀδυσσείας μ.

Ἔνθα γὰρ αὐτόζεον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφησαν.

Καὶ ἄμμι ἄνευ τοῦ ν. Ὀδυσσείας α.

Χαῖρε ξεῖνε παρ' ἄμμι φιλήσεαι.

Ἡ αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν ἡμᾶς. ἰωνικῶς δὲ ἡμέας. Ὀδυσ. δ. Accusatiuus

Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν.

Καὶ ἁμᾶς δωρικῶς. καὶ ἄμμας αἰολικῶς, ἐκ τοῦ ἄμμες κατὰ ἀναλογίαν.

Dubitari solet hoc in loco an η. aspirato in α. cōuerso δωρικῶς καὶ αἰολικῶς, etiam aspiratio in tenuem spiritum ubique mutanda sit. Nam sunt nonnulli qui asserunt omnino α. tenui spiritu secundum regulas scribendum esse, solum illud Theocriti excipientes, hoc est, Dubium.

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα.

Pro ἡδύ, quod ab omnibus aspiratur. Sunt & qui articulos quoque excipiant, quos quidem pari modo aspirari uolunt: sed his aduersari uidetur poëtarum autoritas. Nam regula est, quòd quæuis tenuium, hoc est κ. π. τ. sequente uocali aspirata, in propriam uertitur aspiratam, alioqui immutabilis remanet. Vnde consequens est, ut quæuis uocalis aspirata sit, ubicunque euenit quampiam tenuium ante ipsam uocalem in propriam aspiratam uersam esse. ut χ' ἁμῖν. ἀφικέσθαι. καθ' ἡμᾶς. Igitur ubicunque aliqua tenuiū in propriam aspiratam conuersa fuerit, sequente uocali, apparet illam omnino esse aspiratam, quod omnibus orationis partibus contingere uidetur, ubi dictio à uocali aspirata principium habet. Igitur & α. siue per se, siue ex η. Canon.

aſpirata fiat more Dorico. Θεό. ἐν θερισαῖς.
Παῖδες ὧν γε χ' ἀψεῖσθε θεαὶ καλὰ πάντα ποεῖτε.
Καὶ ἐν φαρμακευτρίᾳ.
Ως κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁματέρησι θύραισι.
Αντὶ τοῦ ἡμετέραις. Πίνδαρος ἐν ὀλυμπίοις.
Μήκεθ' ἁλίου σκόπει ἄλλο θαλπνότερον.
Αντὶ τοῦ ἡλίου. Idem,
Ανίχ' ἁφαίστου τέχναισι χαλκελάτῳ πελέκει.

Quæſtio. Αντὶ τοῦ ἡφαίστου. Quid igitur cenſendum de plurali numero primæ perſonæ pronominis, in cuius caſibus omnibus η. aſpirata in α. uertitur Dorico more & Aeolico, an α. quoque aſpirandum ſit, an tenui ſpiritu ſcribendum. Dicendum, quòd cum pluralis numerus huius primæ perſonæ uarius ſit per omneis ſuos caſus, & etiam uariam habeat literaturam ſecundum linguarum diuerſitatem, diſcernenda ſunt quænam ſint Dorum propria, & quæ Aeolum. Nam ἅμες ſimplici μ. & ἁμῶν, & ἁμίν, & ἁμᾶς Dorum ſunt propria, idcirco aſpiranda. ἄμμε uerò & ἄμμες, & ἄμμων, & ἄμμιν, ſiue ἄμμι, & ἄμμας Aeolum ſunt propria, igitur tenui ſpiritu ſcribenda: quandoquidem Aeoles omnino aſpirationem ignorant, & ſi Dores hiis quoque dictionibus non aſpiratis frequenti in uſu habeant. Aeoles. Θεό. ἐν θυονίχῳ.

Α'μμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες ὡς ἐδίδοντο.
Καὶ ἐν φαρμακευτρίᾳ.
Θέσσαλαι ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.

Παραδείγματα. Ενικά.

Exemplum primæ perſonæ.

Η εὐθεῖα ἐγὼ κοινῶς, ἔγωγε ἀττικῶς, ἐγὼν καὶ ἐγώνη δωρικῶς.

Η γενική, ἐμοῦ, καὶ μοῦ κοινῶς. ἐμέο καὶ ἐμοῖο ἰωνικῶς. ἐμέθεν, καὶ ἐμέθεν ἀττικῶς. ἐμεῦ, καὶ μεῦ δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς.

Η δοτικὴ ἐμοί καὶ μοί κοινῶς, ἔμοιγε ἀττικῶς, καὶ ἐμίν δωρικῶς.

Η αἰτιατικὴ ἐμέ, καὶ με. Κλητικὴ οὐκ ἔστι. Δυϊκά.

Η εὐθεῖα, καὶ αἰτιατικὴ νῶϊ, καὶ νὼ κοινῶς, καὶ ἄμμε αἰολικῶς καὶ δωρικ.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ νῶϊν, καὶ νῷν. Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα ἡμεῖς κοινῶς, καὶ ἡμέες ἰωνικῶς, καὶ ἅμες δωρικῶς. καὶ ἄμμες αἰολικῶς.

Η γενικὴ ἡμῶν κοινῶς, καὶ ἡμέων καὶ ἡμείων ἰωνικῶς, καὶ ἁμῶν δωρικῶς. καὶ ἄμμων αἰολικῶς.

Η δοτικὴ ἡμῖν κοινῶς περισπωμένως. ἡμίν ποιητικῶς ὀξυτόνως.

ἧμιν

ἧμιν ἀττικῶς προπερισπωμένως. ἁμὶν δωρικ. ἄμμιν, καὶ ἄμμι αἰολικ.

Ἡ αἰτιατικὴ ἡμᾶς κοινῶς, καὶ ἡμέας ἰωνικῶς. καὶ ἁμᾶς δωρικῶς, καὶ ἄμμας αἰολικῶς.

Τοῦ δευτέρου προσέπου.

Ἑνικά. ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν σύ. δωρικῶς δὲ τύ, τροπῇ τοῦ σ. εἰς τ. quod acuitur sicut & σύ. Θεό. ἐν θύρσιδι. Secundæ personæ pronominum.

Ἀλλὰ τὺ γὰρ δὴ θύρσι τὰ δάφνιδος ἄλγε᾽ ἄειδε.

Καὶ τύνη, προσθέσει τοῦ νη. sicut ἐγώνη, penultima producta, licet συ. corripiatur. Ἰλιάδος τ.

Τύνη δ᾽ ἡφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο.

Ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν σοῦ, ἰωνικῶς δὲ σέο, διαλύσει τῆς ου. εἰς εο. Genitiuus.

Ὀδυσ. β. Ταῦτα δ᾽ ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι.

Καὶ παρενθέσει τοῦ ι. σεῖο. Ἰλιάδος γ.

Ζεῦ πάτερ οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος.

Καὶ ἀττικῶς σέοθεν. καὶ σέθεν κατὰ συγκοπήν. Ἰλιάδος θ.

Ὡς γὰρ θέσφατόν ἐστι σέθεν δ᾽ ἐγὼ οὐ ἀλεγίζω.

Καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς σεῦ, ἀπὸ τοῦ σοῦ. ὡς ἐμεῦ ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. Θεό. ἀν ἐπιταφίῳ τοῦ βίωνος.

Εἰς σέ τι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἁμιτυλάνα.

Καὶ τεῦ, τροπῇ τοῦ σ. εἰς τ. Θεόκ. ἐν ὁδοιπόροις.

Οὐ τεῦ τὰν σύριγγα λαβὼν ἔκλεψε κομάτας. Datiuus.

Ἡ δοτικὴ κοινῶς μὲν σοί. δωρικῶς δὲ τοί Θεό. ἐν θύρσιδι.

Αἶγα τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι.

Καὶ τίν. Θεό. ἐν φαρμακευτρίᾳ.

Φαῖνε καλὸν τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα δαῖμον.

Καὶ τεΐν πλεονασμῷ τοῦ ε. Ἰλιάδος λ.

Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεΐν τάδε μυθήσασθαι.

Καὶ Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις.

Εὐμήδ᾽ ἐδίδαξε τεΐν κεχαρισμένος ἱρεύς.

Ἀντὶ τοῦ σοί. Dicuntur autem τίν & τεΐν μονόπτωτα, καὶ μοναδικά, & poëtica sunt. Ἡ αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν σέ, δωρικῶς δὲ τέ. Θεό. ἐν θύρσιδι. Accusatiuus

Αἴκα δ᾽ αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας ἐς τὲ καταῤῥεῖ Ἀχίμαρος.

Καὶ τύ, quod inclinatur cum sit accusatiui casus, quemadmodum & σέ. Θεό. ἐν συρακουσίαις.

Δάκρυε ὅσσα θέλεις, χωλὸν δ᾽ οὐδέ τυ γενέσθαι.

Ἡ κλητικὴ σύ, secundũ aliquos. Δυϊκά. ἡ εὐθεῖα, καὶ αἰτιατικὴ

Dualis numerus. σφῶϊ, καὶ σφὼ, ἀποβολῇ τοῦ ι. idcirco acuitur quemadmodum & νώ. καὶ αἰολικῶς καὶ δωρικῶς ὔμμε. ἐκ τοῦ ὔμμες κατὰ ἀναλογίαν. quo numero Pindarus usus est in Olympijs cum duobus fratribus tantum scriberet.

Υ̓́μμε δ' ἐκλάρωσεν ποτμὸς ξυνὶ γενεθλίῳ.

Annot. Ἀντὶ τοῦ σφώ. Sæpius tamen poëtæ pro accusatiuo plurali accipere consueuerunt, sicut ἄμμε. Θεό. ἐν ὁδοιπόροις.

Αἶγες ἐμὲ θαρσεῖτε.

Κρουνίδες αὔριον ὔμμε πάσας ἐγὼ λουσῶ.

Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφῶϊν, καὶ σφῷν κατὰ συναίρεσιν subscripto ι. idcirco circunflectitur, sicut νῷν.

Pluralis numerus. Πληθ. ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν ὑμεῖς, ἰωνικῶς δὲ ὑμέες, καὶ δωρικῶς ὔμες, καὶ αἰολικῶς ὔμμες. Ἰλιάδ. α.

Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.

Genitiuus. Ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν ὑμῶν, ἰωνικῶς δὲ ὑμέων. Οδυσ. ν.

Ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω.

Καὶ ὑμείων, παρενθέσει τοῦ ι. Ὀδυσσείας φ.

Μή δέ τις ὑμείων, τοῦ γ' εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων.

Ἐνθάδε δαινύσθω.

Et Appollonius undecimo Argonauticorum.

Αὐτῶν θ' ὑμείων ὄνομα κλυτὸν, ἠδὲ γενέθλην.

Καὶ ὑμμέων αἰολικῶς.

Datiuus. Ἡ δοτικὴ κοινῶς μὲν ὑμῖν περισπωμένως. Poëtæ tamen nunc producunt extremam, nunc corripiunt sicut ὔμιν. idcirco acuitur, extrema existente correpta. καὶ δωρικῶς ὑμίν ὀξυτόνως, καὶ αἰολικῶς ὔμμιν. Ὀδυσ. κ.

Φαίηκες, πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι.

Καὶ ὔμμι. Ὀδυσσείας β.

Πειρήσω ὡς ὔμμι κακὰς, ὅτι κῆρας ἰάλλω.

Accusatiuus Ἡ αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν ὑμᾶς, ἰωνικῶς δὲ ὑμέας. Ὀδυσ. φ.

Εἴπαθ' ὅπως ὑμέας κραδίη, θυμός τε κελεύει.

Et Apollonius secundo Argonauticorum. ὡς δὲ καὶ ὑμέας αὖτις ἀπήμονας ἐξεσαώσει. καὶ ὔμμας, ἐκ τοῦ ὔμμες κατ' ἀναλογίαν.

Annotat. Aduertendũ est hoc loco in pluraliter numerũ secundæ personæ à plurali primæ literatura differre, quia pluralis primæ ab η. uocali longa per omneis suos casus principiũ habet, quæ ἔθει δωρικῷ καὶ αἰολικῷ in α. mutatur. Pluralis uerò secundæ ab υ. uocali ancipiti, quæ licet ubiq; aspiranda sit per cõmunem regulam, Aeoles tamẽ hanc omnino abnuentes, υ. quoq;, & si in principio dictionis existat, tenui

nui ſpiritu ubiq; ſcribi uolunt. Idcirco quæ Aeolum ſunt propria, tenui ſpiritu ſcribenda eſſe. hoc eſt, ὔμμε, ὔμμες, ὑμμέων, ὔμμιν, ὔμμας.

Παραδείγματα.

Ενικά. ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν σύ, δωρικῶς δὲ τύ, καὶ τύνη. Exemplum ſecundæ perſonæ.

Η γενικὴ σοῦ κοινῶς, καὶ σέο καὶ σεῖο ἰωνικῶς. καὶ σέοθεν καὶ σέθεν ἀττικῶς, καὶ σεῦ καὶ τεῦ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Η δοτική, σοὶ κοινῶς, καὶ τοὶ δωρικῶς, καὶ τὶν καὶ τεὶν ποιητικῶς.

Η αἰτιατικὴ, σὲ κοινῶς, καὶ τὲ καὶ τύ δωρικῶς.

Η κλητικὴ, σύ. Δυϊκά

Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, σφῶϊ, καὶ σφὼ κοινῶς, καὶ ὔμμε αἰολικῶς καὶ δωρικῶς.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, σφῶϊν, καὶ σφῷν. Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα ὑμεῖς κοινῶς, καὶ ὑμέες ἰωνικῶς, καὶ ὔμες δωρικῶς, καὶ ὔμμες αἰολικῶς.

Η γενικὴ, ὑμῶν κοινῶς, καὶ ὑμέων καὶ ὑμείων ἰωνικῶς, καὶ ὑμμέων αἰολικῶς.

Η δοτικὴ, ὑμῖν κοινῶς περισπωμένως, καὶ ὑμίν ποιητικῶς καὶ δωρικῶς ὀξυτόνως, καὶ ὔμμιν καὶ ὔμμι αἰολικῶς ψιλουμένως.

Η αἰτιατικὴ, ὑμᾶς κοινῶς, καὶ ὑμέας ἰωνικῶς, καὶ ὔμμας αἰολικῶς.

Τοῦ τρίτου προσώπου. Pronomina tertiæ perſonæ.

Ενικά. ἡ εὐθεῖα ὅς, quod frequentiſſimum eſt apud Platonem. ἦ δ᾽ ὅς inquit ille. καὶ ἵ ſecundum ueteres: nunc autem inuſitata. Η γενικὴ κοινῶς μὲν οὗ. Ιλιάδος ω.

Ἷξεν δ᾽ ἐς κλισίην οὗ υἱέος.

ἰωνικῶς δὲ ἕο διαλύσει τῆς ου. διφθόγγου. Ιλιάδος ε.

Ἥ δὲ μέγ᾽ ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν.

καὶ εἷο παρενθέσει τοῦ ι. Ιλιάδος δ.

Αλλὰ τὸν υἱὸν γείνατο εἷο χέρεια μάχη.

καὶ ἀττικῶς ἕοθεν καὶ ἕθεν. Ιλιάδος ζ.

Ο᾽ δ᾽ ἀπὸ ἕθεν ὦσατο χειρὶ ἥρω ἄδρηστον.

καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς εὗ. ἐκ τῆς οὗ διφθόγγου. Ιλιάδος υ.

Εἴπως εὗ πεφίδοιτο λαβὼν, καὶ ζωὸν ἀφείη. καὶ Οδυσσείας τ.

Οὔδ᾽ ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο φρίξας εὗ λοχίην. ἀντὶ τοῦ οὗ.

Η δοτικὴ, οἷ περισπωμένως. καὶ ἕοι. Datiuus.

Η αἰτιατικὴ, ἕ, καὶ ἑέ. Ιλιάδος υ. Adcuſatiuus

Ε᾽ ἑέ δ᾽ αὐτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι. καὶ Ιλιάδος ω.

Σκύσεσθαί σοι φησὶ θεούς, ἑὲ δ᾽ ἔξοχα πάντων.

Et hæc omnia adſpirantur. Quia omne pronomen abijciens σ. κατ᾽ ἀρχὴν adſpiratur. σός, ὅς, σοῦ, οὗ. σέθεν, ἕθεν. σοί οἷ. σέ, ἕ, καὶ ἑέ. Eſt & alius adcuſatiuus in ιν. ab inuſitato Μὶν. Νὶν. nominatiuo ἵ. qui nunc μ. nunc ν. κατ᾽ ἀρχὴν ſuſcipiens, μὶν facit & νὶν δωρικῶς, & eſt omnis generis, & adcuſatiui caſus tam ſingularis quàm pluralis, pro αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό, αὐτούς, αὐτὰς, αὐτά. adpellaturque μανόπτωτος, ſiue μοναδικός, & apud Poëtas frequentiſſimo habetur in uſu. ut eſt illud Homeri uulgatiſſimum. Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

καὶ Καλλίμαχος ἐν Ὕμνοις.

Πῶς καί νιν δικταῖον ἀείσομεν, ἠὲ λυκαῖον.

καὶ Θεόκριτος ἐν Θύρσιδι.

Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλαπιεύειν. ἀντὶ τοῦ αὐτόν.

Et in plurali: licet raro inueniatur. Ὀδυσσείας ρ.

Θύραι δ᾽ εὐεργέες εἰσὶ

Δικλίδες οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο.

ἀντὶ τοῦ αὐτὰς τὰς θύρας. Δωρικά.

Dualis numerus. Ἡ αἰτιατικὴ σφωέ καὶ σφέ ὀξυτόνως, & ambo enclitica ſunt, & adcuſatiui caſus tantum. Quandoquidem in pronominibus nullus rectus eſt encliticus. Ἰλιάδος α.

Τίς δ᾽ ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. Et illud.

Γίνωσκε γὰρ σφε πάρος.

Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφωΐν ὀξυτόνως, καὶ ἐγκλίνεται. Ὀδυσ. δ.

Ἀλλ᾽ εἴπ᾽ εἰ σφωΐν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους.

ἀντὶ τοῦ αὐτῶν. Et in datiuo. Ἰλιάδος α.

Καί σφωΐν δὸς ἄγειν. ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς.

Σφωΐν. Σφῷϊν. Differt autem σφωΐν genitiuus dualis tertiæ perſonæ, à genitiuo ſecundæ, accentu tantum. Nam genitiuus ſecundæ circunflectit penultimam: genitiuus uerò tertiæ acuit extremam, & eſt encliticus. Quam differētiam Homerus planè oſtendit Ἰλιάδος θ. Nam quum uellet Iuppiter Iunonem & Palladem inhibere ne Achiuis fauerent, Irim ad eas miſit, ut hoc eis abſentibus minitando nunciaret. ſic inquiens: Γυιώσω μὲν σφωΐν ὑφ᾽ ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.

pro τοὺς ἵππους αὐτῶν.

Quuum uerò Iris Iunoni & Palladi mandata Iouis refert, tanquàm ſecundas perſonas eas adloquitur inquiens:

Γυιώσειν μὲν σφῶϊν ὑφ᾽ ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.

pro

pro τοὺς ὑμῶν ἵππους. καὶ σφίν, ἀπὸ τοῦ σφαίν. ſicut σφί, ἀπὸ τοῦ σφωΐ.

Πληθυντικά. Pluralis numerus.

Ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν σφεῖς, ἰωνικῶς δὲ σφέες, καὶ δωρικῶς σφές.

Ἡ γενική, σφῶν κοινῶς, καὶ σφέων καὶ σφείων ἰωνικῶς. Genitiuus.

Ἀπολλώνιος Argonauticorum libro tertio.

Καὶ οἱ χαλκόποδας ταύρους κάμε,
χάλκεα δὲ σφέων ἦν στόματα. καὶ Ἰλιάδος λ.
Ἐκ γὰρ σφέων χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα. καὶ Ἰλιάδος δ.
Ὥσαν ἀπὸ σφείων ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.

Ἡ δοτική σφίν ἰωνικῶς. Ἰλιάδος γ. Datiuus.

Ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ.
καὶ σφί. Ἰλιάδος δ. Παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
καὶ σφίσιν κατὰ πλεονασμόν, καὶ πάντα ἐγκλίνονται.

Ἡ αἰτιατική κοινῶς μὲν σφᾶς, ἰωνικῶς δὲ σφέας ἐγκλιτικῶς. καὶ ψέ δωρικῶς. Θεόκριτος ἐν νομεῦσιν. Adcuſatiuus

Ἦ πᾶψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγες.

ἀντὶ τοῦ αὐτάς. Volunt enim quidam, σφᾶς accentum habere circunflexum, tanquàm contractum ἐκ τοῦ σφέας, κατὰ κρᾶσιν. ſic σφῶν, ἐκ τοῦ σφέων. Quidam uerò contrarium ſentientes, uolunt σφὰς primum eſſe natura, & ab eo σφέας deduci κατὰ πλεονασμόν, ſiue ἐπέκτασιν τοῦ ε. Sic σφῶν primum eſſe, à quo σφέων. Sic σφίν, à quo σφίσιν. Quandoquidem & σφέων, & σφίσιν, & σφέας, inclinantur ſicut eorum perfecta, ut Herodianus adſerit, & Ioannes Charax grammaticus ἐν τῷ περὶ τῶν ἐγκλινομένων. quod minimè pati poſſent, ſi ut diſſyllaba perfecta eſſent: quum grauitona exiſtant. Dubium.

Nam regula eſt, ὅτι βαρύτονος κατὰ πάθος μὲν ἐγκλίνεται, φύσει δὲ οὐδαμῶς. Et altera ſimilis. Βαρύτονος γὰρ λέξις οὐκ ἐγκλίνεται, εἰ μὴ κατὰ πάθος εἴη βαρεῖα. Igitur quum hæc grauitona ſint, & uerè enclitica, adparet illa nō natura, ſed κατὰ πάθος eſſe grauitona, alioqui non inclinarent. Ὀδυσ. γ. Regula.

Τῷ καί σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἔπισπον. & Ἰλιάδος κ.
Ἀπό τέ σφισι ὕπνος ὄλωλεν. Et Ἰλιάδος δ.
Καί σφέας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Sic σέο, ἐκ τοῦ σοῦ κατὰ διαίρεσιν. Et ἕο, & ἕθεν, ἐκ τοῦ οὗ grauitona quidem ſunt, ſed κατὰ πάθος: quandoquidem & ipſa pariter inclinantur: ſicut σφέας. Ἰλιάδος γ.

Ὥς σεο νῦν ἔραμαι. καὶ Ὀδυσσείας ξ.

Ἐπεὶ

Ἐπεί ἑο κήδετο λίην. καὶ Ἰλιάδος α.

Ἐπεὶ οὔ ἕθεν ἐστὶ χερείων.

Nam quæ per πάθος fiunt nullis tenentur regulis, quibus perfectæ dictiones arctari solent: seruant tamen suorum perfectorum proprietates. ut est illud Homeri Ὀδυσ. β.

Ὅς ποτ' ἐν ὑμῖν, τοῖσδεσι βασίλευε.

ἀντὶ τοῦ τούτοις. & Ἰλιάδος κ.

Χαῖρε θεὰ τοῖσδεσι.

Est enim τοῖς datiuus pluralis articuli præpositiui, qui per communem regulam circunflectitur: quæ talis est.

Canon. Πᾶσα γενικὴ καὶ δοτικὴ μακροκατάληκτος, ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἔχουσα τὸν τόνον, περισπᾶται. cui duæ addantur syllabæ κατὰ πάθος, & fiat trisyllabus τοῖσδεσι, ut in tertia simplicium declinatione dictum est. Non ob hoc fit aliqua accentus innouatio: licet cuidam communi regulæ accentuum liquidò aduersetur: quæ est. πρὸ δύο συλλαβῶν περισπωμένη οὐ τίθεται.

Regula. Quod etiam Eustathius manifestè adserit, Ὀδυσσείας φ. sic inquiens. Τοῖσδεσι οὐκ ἂν προπαρεξυνθείη εὐλόγως, διὰ τὸ πρὸ δύο συλλαβῶν ἔχειν τὸν τόνον. οὐκ ἂν ἡ ἐπέκτασις ἀλλοιώσῃ τὸν

Τοῖσδεσι. τόνον τοῦ ἄρθρου τῆς δοτικῆς. hoc est, Τοῖσδεσι non acueret rationabiliter antepenultimam, eò quòd ante duas syllabas tonum habeat. Non enim ἐπέκτασις mutare posset tonum articuli datiui. Quare non mirandum, si supradicta pronomina grauitona, regulis omnino aduersantibus inclinantur: quandoquidem non natura, sed secundum πάθος talia sunt. Σφᾶς igitur quum perfecta dictio sit, & primum natura, ut ostendimus, acui potius quàm per crasim circunflecti, consentaneum est.

Exemplum tertiæ personæ. Παραδείγματα.

Ἑνικά. ἡ εὐθεῖα ἵ, καὶ ὅς ἄχρηστα.

Ἡ γενικὴ. οὗ κοινῶς, καὶ ἕο καὶ εἷο ἰωνικῶς, καὶ ἕοθεν καὶ ἕθεν ἀττικῶς, καὶ εὗ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Ἡ δοτικὴ οἷ περισπωμένως, καὶ ἑοῖ.

Ἡ αἰτιατικὴ. ἕ, καὶ ἑέ. καὶ μὶν, καὶ νὶν δωρικῶς. Δυϊκά.

Ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, σφωέ, καὶ σφέ ὀξυτόνως.

Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφωΐν ὀξυτόνως. Πληθυντικά.

Ἡ εὐθεῖα σφεῖς κοινῶς, καὶ σφέες ἰωνικῶς, καὶ σφὶς δωρικῶς.

Ἡ γενικὴ σφῶν κοινῶς, καὶ σφίων καὶ σφείων ἰωνικῶς.

Η δοτικὴ σφίν, καὶ σφί, καὶ σφίσιν.
Η αἰτιατικὴ σφᾶς κοινῶς. καὶ σφέας ἰωνικῶς. καὶ ψὲ δωρικῶς.

Περὶ κτητικῶν ἀντωνυμιῶν.

POssessiua uerò pronomina à primitiuis deriuata, sunt octo, ἐμός. σός. ὅς. νωΐτερος. σφωΐτερος. ἡμέτερος. ὑμέτερος. σφέτερος. Quorum tria à genitiuis singularibus fiunt, hoc est, ἐμὸς ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. σὸς ἀπὸ τοῦ σοῦ. ὅς ἀπὸ τοῦ οὗ. Duo uerò à nominatiuis dualibus, uidelicet νωΐτερος ἀπὸ τοῦ νῶϊ. σφωΐτερος ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. & hæc de duobus tantum dicuntur. A duali numero tertiæ personæ non fit pronomen possessiuum, quoniam σφωὲ non est nominatiui casus, à quo deducendum fuerat, sed accusatiui tantum. A nominatiuis uerò pluralibus tria fiunt, ἡμέτερος ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς. ὑμέτερος ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς. σφέτερος ἀπὸ τοῦ σφεῖς. Et hæc omnia trium sunt generum. Masculina quidem & neutra, tertiam declinationem simplicium sequuntur. Fœminina uerò secundam, & in eorum declinationibus articulos suscipiunt tanquàm adiectiua nomina. ὁ ἐμός. τοῦ ἐμοῦ. τῷ ἐμῷ. τὸν ἐμόν. sicut ὁ καλός. τοῦ καλοῦ, τῷ καλῷ. τὸν καλόν. ἡ ἐμή. τῆς ἐμῆς. sicut ἡ καλή. τῆς καλῆς. τὸν ἐμόν. τοῦ ἐμοῦ. sicut τὸ καλόν. τοῦ καλοῦ. & sic de alijs. Desinentia uerò in ρος, mittunt fœmininum in α. & id quoque in obliquis seruant. ὁ νωΐτερος. ἡ νωϊτέρα. τῆς νωϊτέρας. τῇ νωϊτέρᾳ. ὁ σφωΐτερος. ἡ σφωϊτέρα. τῆς σφωϊτέρας. τῇ σφωϊτέρᾳ. καὶ τὰ λοιπά.

Possessiua quot.

Possessiua in ρος.

Alia possessiua præter supradicta apud poëtas inueniuntur. ut τεός, τεή, τεόν δωρικῶς. ἀντὶ τοῦ σός, σή, σόν. Θεό. ἐν θύρσιδι. Α'δίον ὦ ποιμάν τὸ τεὸν μέλος.
Αντὶ τοῦ σόν. & ἑός, ἑή, ἑόν. ἀντὶ τοῦ ὅς, ἥ. ὅν. Sunt & alia quæ à nominatiuis pluralibus δωρικῶς deriuantur. hoc est, ἅμες, ὕμες, σφὲς, ἀπὸ τοῦ ἅμες, ἁμὸς, ἁμὴ, ἁμόν. pro ἡμέτερος. ἡμετέρα, ἡμέτερον. Θεό. ἐν διοσκούροις.
Εγγὺς ὁρᾷς ὃυ σύμε, ἁμὸς κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.
pro ἡμέτερος ὁ πύκτης. & Ιλιάδος θ.
Τὰ δ' ὀυμένος ἁμὸν ἐρύξει.
Απὸ δὲ τοῦ ὕμες, ὑμὸς, ὑμὴ, ὑμόν. pro ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον.
Ιλιάδος ν. Η'κε πολὺ φθαίη εὖ ναιομένη πόλις ὑμή.
Pro ἡμετέρα. ἀπὸ δὲ τοῦ σφὲς, σφὸς, σφὴ, σφὸν, ἀντὶ τοῦ σφέτερος

Possessiua poetica.

σφετέρα, σφέτερον. Κόϊντος libro tertio.
Μνησάμενος σφοῦ παιδὸς ἐΰφρονος ἀντιλόχοιο.

Annot. pro σφετέρου. Annotandum etiam genitiuos singulareis deriuatiuorum pronominum in ου. κοινῶς desinenteis, διὰ τοῦ οιο. omnino enuntiari ἀττικῶς, καὶ ἰωνικῶς, sicut & genitiuos nominum tertiæ declinationis simplicium, cum & hæc ad ipsam declinationem referantur. ut ἐμός, ἐμοῦ, ἐμοῖο. sicut καλός, καλοῦ, καλοῖο. σός, σοῦ, σοῖο, & alia similiter. Differt autem à genitiuo primitiui penultima tantum. Nam genitiuus primitiui ει. diphthōgo scribitur. ἐγὼ, ἐμοῦ, ἐμεῖο. deriuatiui uerò οι. ἐμός, ἐμοῦ, ἐμοῖο.

Περὶ δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν.

Demonstratiua pronomina. DEmonstratiua autem duo, οὗτος, καὶ ἐκεῖνος. Et hæc quoque trium sunt generum, quorum communis inflexio talis est.

Ενικὰ ἀρσενικά.	οὗτος.	τούτου.	τούτῳ.	τοῦτον.
Ενικὰ θηλυκά.	αὕτη.	ταύτης.	ταύτῃ.	ταύτην.
Ενικὰ οὐδέτερα.	τοῦτο.	τούτου.	τούτῳ.	τοῦτο.
Ενικὰ ἀρσενικά.	ἐκεῖνος.	ἐκείνου.	ἐκείνῳ.	ἐκεῖνον.
Ενικὰ θηλυκά.	ἐκείνη.	ἐκείνης.	ἐκείνῃ.	ἐκείνην.
Ενικὰ οὐδέτερα.	ἐκεῖνο.	ἐκείνου.	ἐκείνῳ.	ἐκεῖνο.

Quibus Attici addentes ι. κατὰ προσχηματισμόν, ac extremam acuentes, sic proferre consueuerunt.

Οὑτοσί Οὑτοσί. τουτουί. τουτῳί, τουτονί. ὦ οὗτος.
αὑτηί. ταυτησί. ταυτηί. ταυτηνί.
τουτοί. τουτουί. τουτῳί. τουτοί. καὶ τυτί. καὶ τοδί.
Αριστοφάνης ἐν πλούτῳ. σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπε μοι τοδί.

Εκεινοσί. Εκεινοσί. ἐκεινουί. ἐκεινῳί. ἐκεινονί. καὶ τὰ λοιπά.
Aeoles uerò auferentes ε. dicunt κῆνος, κήνη, κῆνον.

Dores uerò uertentes κ. in τ. & ε. diphthongi in η. subscribentesque ι. τῆνος, τήνη, τῆνο dicunt. Quidam tamen uolunt hæc absque ι. scribi, τῆνος, τήνη, τῆνο.

Ο᾽ quoque articulus præpositiuus, assumens δε. & γε. coniunctiones repletiuas, fit pronomen demonstratiuum,

ὅδε. ut supra dictum est. ut ὅδε, καὶ ὁδί. τοῦδε, τῷδε, pro οὗτος, τού-
ὁδί. του, τούτῳ. ἥδε, τῆσδε, τῇδε, pro αὕτη, ταύτης, ταύτῃ. τόδε, καὶ τοδί,
ὅγε. τοῦδε, τῷδε, pro τοῦτο, τούτου, τούτῳ. Sic ὅγε, ἥγε, τόγε. In-

uenitur

uenitur etiam ὁ δεῖνα in tertia persona solum, ob quam rem μονοπρόσωπος appellatur. quidam uerò infinitiuum pronomen uocant. Et quoque trium existit generum. Declinatur autem sic ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα. Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ δυσκόλου μελέτῃ. ὁ δεῖνα, τὸ δεῖνος, τὸν δεῖνα ἐγράψατο, hoc est, quidam cuiusdam quendam accusauit. Foemininum. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα. Neutrum. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος. τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα. Declinatur etiam ὁ δεῖνα, τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι. Et ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα. Et ὁ δεῖς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα ποιητικῶς. δεῖνα.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΦΟΡΙΚΗΣ.

Relatiuum autem unum, & ipsum quoque trium existit generum. αὐτός, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν. αὐτή, αὐτῆς, αὐτῇ, αὐτήν. αὐτό, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτό. Huius autem pronominis proprium est significatio trium personarum. ut αὐτὸς ἐγώ, αὐτὸς σύ, αὐτὸς ἐκεῖνος, & leuem spiritũ semper habet. Si uerò αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν aspirata inueniantur, sciendum pronomina reciproca esse, & ab ἑαυτοῦ deducta κατ' ἀφαίρεσιν. Nam aspiratio quæ erat super ε. eadem quoque super αυ. seruatur. De relatiuo. αὐτός.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΤΩΝ.

Pronomina composita tria, quæ nominatiuum non habent, hoc est ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, ἑαυτοῦ. Et hæc quoque trium sunt generum. Sed aduertendum est, composita primæ & secundæ personæ in tribus casibus numeri singularis tantum uariari. Tertiæ uerò etiam in plurali, nec solum coniunctim sed etiam disiunctim sic, Composita pronomin.

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό. Primæ personæ.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν. σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν. σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτὸν καὶ κατὰ κρᾶσιν οὕτως. σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. σαυτῆς, σαυτῇ, σαυτήν. σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτό. Secundæ.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Tertiæ. Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. Πληθυντ. ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτούς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ.

Præpositio.

Ρόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον προτιθέμενον πάντων τῶν τοῦ λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν, ἤτοι σύνταξιν. hoc est, Præpositio est pars orationis indeclinabilis quæ præponitur omnibus partibus orationis per cōpositionem, uel adpositionem, siue constructionem, id est, per regimen casus. Per cōpositionem. ut σύνοικος, cohabitator. ἔμπειρος, peritus. Per appositionē siue constructionē. ἐν τῷ οἴκῳ, in domo. ἐπὶ τὴν ἀττικήν, in agrū Atticū. Nominibus enim iuncta per compositionem, omnibus casibus præponitur. ut ὁ ἔμπειρος, τοῦ ἐμπείρου, τῷ ἐμπείρῳ, τὸν ἔμπειρον, ὦ ἔμπειρε. Per appositionem uerò siue cōstructionem, nunquàm nominatiuo iungitur. Cum uerbis iungitur per solam compositionem. ut ἀνατέλλω, orior. διαλέγομαι, differo. Cum participiis per compositionem secundum uerborum figuram ex quibus nascuntur. ut ἀνατέλλων oriens. διαλεγόμενος differens. Et prætereà per appositionem obliquis casibus secundum nomina. ut πρὸς ἀνατέλλοντα, πρὸς διαλεγόμενον. Pronominibus autem per appositionem solam. ut ὑπ' ἐμοῦ, à me. πρός σε, ad te. Cæteris uerò partibus orationis per solam compositionem præpositio iungitur.

Cum nominibus iunctæ. Cum uerbis. Cum participiis. Cum pronominibus.

Accidentia præpositioni.

Accidunt autem præpositioni tria, τὸ ὀξύνεσθαι, εἰ ἐπιδέχεται τόνον, id est acui, si tonum admittit. Vel potius βαρύνεσθαι, ut Theodoro placet, qui tertio εἰς τῶν τέσσαρα sic inquit. πρόθεσις δὲ πᾶσα βαρύνεται, καὶ πᾶσα βραχυκαταληκτεῖ, πλὴν τῆς εἰς, καὶ ἐξ. hoc est, Præpositio autem omnis grauatur, & omnis extremam corripit, præter εἰς & ἐξ. & paulò inferius subiungit. δῆλον δὲ τὸ τὰς προθέσεις βαρύνεσθαι, ἐκ τοῦ ἐπ' ἐμοί. εἰ γὰρ ὀξυτονοῖτο μεταφέρειν ἂν ἔδει τὸ ε. ὀξεῖα, ὥσπερ. Κἀπὶ τῷ

Theodori sententia.

Ἑπτ' ἀτὰρ ὀγδοάτην βρισηΐδα καλλιπάρῃον. Ιλιάδ. τ.

id est

id est, Manifestum autem, præpositiones grauari, ex eo quod est ἐπ' ἐμοί. Si enim acueretur, transferretur ad ι. acutus accentus: quemadmodum & in E'πὶ ἀτὰρ ὀγδοάτην &c. ubi liquidò adparet, ἐπὶ præpositionem (expuncta extrema uocali) omnino accentum amisisse, quod in ἔπὶ non euenit, quum nomen existat ὀξύτονον: sed abiecta extrema uocali, accentus in penultimam retractus est. Τὸ ψιλοῦσθαι, hoc est, principalem syllabā leuigari: demptis quæ in principio ν. habent.. Τὸ βραχυκαταληκτεῖν. hoc est, extremam syllabam cprripi: quibusdam exceptis, ut in eis facile discerni potest. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuersas singulæ habentes significationes. Quarum sex sunt monosyllabæ: ἐν, εἰς, ἐξ, συν, πρὸς, πρό. Duodecim uerò dissyllabæ: ἀνά, κατά, διά, μετά, παρά, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ. Præpositiones quot.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

τῶν προθέσεων.

Ε'ν quidem præpositio, datiuo semper iungitur. ἐν οἴκῳ, in domo. ἐν ἀγορᾷ, in foro Genitiuo uerò κατ' ἔλλειψιν τῆς δοτικῆς, id est, per defectū datiui ἀττικῶς. ἐν ἅδου, ἀντὶ ἐν οἴκῳ τοῦ ἅδου, in domo Plutonis. Inuenitur etiam apud Poëtas ἐνὶ κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ι. καὶ ἐν. ἔνι uerò παροξύτονον uim uerbi habet. hoc est, ἔνεσι. De constructione præpositionum. Ἐν. Ενί. ἐν. ἔνι.

Εἰς uerò, quæ & ἐς dicitur ἀττικῶς, adcusatiuo semper iungitur. εἰς ἐκκλησίαν, ad concionem. εἰς ἀγοράν, ad forum. Genitiuo uerò κατ' ἔλλειψιν τῆς αἰτιατικῆς ἀττικῶς. εἰς διδασκάλου, ἀντὶ τοῦ εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου, ad domum præceptoris. Εἰς.

Vtimur enim εἰς in rebus inanimatis: πρὸς uerò maximè in rebus animatis. ut πορεύομαι εἰς ἀγοράν. Πέμπω τὸ χρυσὸν πρὸς σε, mitto aurum ad te. Magis autem propriè εἰς utimur ἐπὶ ἐπαίνου καὶ ἀναφορᾶς. hoc est, in laude & relatione, ut ἀνήνεγκε μὲν γὰρ εἰς τὸν ἄρχοντα. Φαμὲν καὶ ὕμνους εἰς ἀπόλλωνα. Retulit enim ad magistratum. Dicimus & hymnos ad Apollinem. Πρὸς uerò econtrario, πολεμεῖ δὲ πρὸς ὁμόρους, Bellat autem aduersus finitimos. Secundum quam sententiam nonnunquàm utimur & εἰς. ut ἠγνωμονήκεσαν εἰς ἡμᾶς, ingrati fuerunt contra nos. Differunt εἰς & πρὸς.

ἐξ, ἐκ. Ἐξ uerò, quæ & ἐκ dicitur, genitiuo semper iungitur: & motum ex aliquo significat. ἐξ ἀγορᾶς, ex foro. Habet enim ξ. sequente uocali: κ. uerò si consonans sequatur. ἐξ ἀττικῶς, ex Attica. ἐκ μεγάρων, ex domibus. Significat etiam χρόνον. ἐκ νεότητος, ex iuuentute. Ἐξ ἀλεξάνδρου, tempore Alexandri. Significat etiam τὸ αἴτιον causam. ἐκ ῥαθυμίας τὰ κακά, ex pigritia mala. Etiam causam materialem. ἐκ πηλοῦ, ex luto. ἐξ ἀργύρου, ex argento. In compositione uerò ἔμφασιν significat. ἐξέφαγον, μέχρι τοῦ τέλους ἔφαγον, usque ad finem comederunt. Significat καὶ τὸ ἔξω. ut ἔκφρων, extra mentem. Similiter & in uerbis. ἐξέρχομαι, egredior.

ἐξέφαγον. ἔκφρων. ἐξέρχομαι.

Σύν. ξύν. Σὺν uerò, quæ & ξὺν ἀττικῶς dicitur: datiuo semper iungitur. Σὺν θεῷ, cum deo. σὺν λόγῳ, cum ratione. Significat autem τὴν μετά τινος συνάφειαν, καὶ τὸ ὁμοῦ τι ποιεῖν, Cum aliquo coniunctionem, & simul aliquid facere. Σύνοικος, cum alijs habitans. σύμβουλος, cum altero consultans.

Σύνοικος. Σύμβουλος

Πρός. Πρὸς uerò genitiuo, & datiuo, & adcusatiuo iungitur. Genitino quidem, quum τὴν ἀπὸ προσώπου σημαίνει κίνησιν, hoc est, motum à persona. Πρὸς θεοῦ τὰ ἀγαθά, à deo bona. Etiam quum ἐπὶ ὅρκου, hoc est, in iuramento accipitur. Πρὸς θεῶν ὦ ἄνδρες δικασταὶ δότε μοι κώνειον.
Per Deos ò uiri iudices date mihi cicutam.
Vel quum τὸ ἐναντίον, ἢ τὸ ἐνώπιον, id est, coràm significat. Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, Coramque dijs beatis, coramque mortalibus hominibus. Vel τὸ καθῆκον, hoc est, officium, siue conueniens. Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδάς, Non est sapientis medici dicere incantationes. Datiuo autem iungitur, quum τὸ ἐγγὺς καὶ παρακείμενον, id est, propè & adiacens significat. πρὸς τοῖς ποσίν, ad pedes. Etiam quum uim habeat σὺν præpositionis. Δός μοι πρὸς τῷ ἱματίῳ καὶ ἀργύριον. Da mihi cum ueste & argentū. Adcusatiuo uerò iungitur, quum significat κίνησιν πρός ἔμψυχόν τι, hoc est, motum ad aliquid animatum. πορεύομαι πρὸς τὸν ἄρχοντα, Vado ad magistratum. Etiam quū σχέσιν τινὰ καὶ λόγον significat. id est, habitum quendam & rationem. ut ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτώ, Sicut duo ad quatuor: sic quatuor ad octo. Vel παράδειγμα

δειγμα, id est, exemplum. ᾄδει πρὸς αὐλόν. Cantat ad tibiam.

Πρὸ uerò, genitiuo semper iungitur: & τόπον καὶ χρόνον si= Πρό.
gnificat. ut πρὸ τῆς πύλης, Ante ianuam. Πρὸ ἀλεξάνδρου φί=
λιππος ἦρξε τῶν μακεδόνων, ante Alexandrum Philippus im Πρόμαχος
perauit Macedonibus. Similiter & in cōpositione. ut πρό= Προγενέστε=
μαχος, qui ante alios pugnat. Προγενέστερος, maior natu. ρος.
Accipitur etiam ἐμφατικῶς. ut προπετής, petulans. Προπετής.

Ανὰ adcusatiuo semper iungitur. Ανὰ στρατόν, per exerci= Ανά.
tum. Ανὰ ἄστυ, per urbem. Accipitur etiam pro ἐπί. Ανὰ στό=
μα, In ore. In compositione uerò significat τὸ ἄνω. ut Ανά= Αναβαίνω.
βασις, ascensus. ἀναβαίνω, ascendo. Significat etiam τὴν ὀ= Ανατρέχω.
πίσω κάμψιν, retro flexionem. ut ἀναδρομή, recursus. Ανατρέ=
χω, recurro. Illud uerò Homeri, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ.
poëticum est. id est, cum aureo sceptro.

Κατὰ uerò genitiuo & adcusatiuo iungitur. Genitiuo Κατά.
quidem ἐπὶ καταφορᾶς καὶ κατηγορίας, hoc est, in delatione &
accusatione, ut κατὰ αἰσχίνου λόγος, contra Aeschinē oratio.
Etiam quū ἐπάνω significat κατὰ γῆς κάθημαι, Super terram
sedeo. Siue περί τι, ἢ περὶ τοῦ, circa aliquid, uel de aliquo. ut
Τὸ ζῶον λέγεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, Animal dicitur uel prædi
catur de homine. Illud uerò Homeri,
Κατ' οὐλύμποιο καρήνων,
ἀντὶ τοῦ ἀπὸ, id est, Ab olympi uerticibus. Adcusatiuo ue
rò iungitur, quum ὅμοιον significat, hoc est, simile. ut κατὰ
δημοσθένην γράφει, secundū Demosthenem scribit. Siue χρό=
νον. Καθ' ἡμᾶς ἐγένετο σοφὸς ἀνὴρ, Nostris temporibus fuit sa
piens uir. Siue κίνησιν, id est, motum. ut κατὰ νῆας ἀχαιῶν,
Per naueis Achiuorum. Siue quum significat περί τι. καὶ
ἔντινι. Καθ' ὁδὸν ταῦτα ἐποίουν, Circa uiam hæc faciebant.
Καὶ ἔμενον κατὰ χώραν, Et manserunt in regione.

Διὰ genitiuo iungitur, & adcusatiuo. Genitiuo quidem, Διά.
quum ἐνέργειάν τινα, hoc est, actionem quandam significat.
Διὰ σοῦ ταῦτα ἂν ἄμεινον γένοιτο, Per te hæc forsan melius fa=
cta fuissent. Siue μέσον. ut ἐπορευόμην δι' ἀγορᾶς, Ibam per
forum. Adcusatiuo uerò iungitur, quū αἴτιον, id est, cau
sam significat. Διά σε ταῦτα γράφω, Propter te hæc scribo.

Nonnunquàm

Nonnunquàm tamen apud Homerum significat τὸ μέσον. Ἰλιάδος κ. Διά τε ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.
Per& arma & atrum sanguinem.

Μετά. Μετὰ genitiuo & adcusatiuo iungitur. Genitiuo, quum ἕνωσιν, id est, unionem significat. ut ἡδὺς μετὰ φίλων βίος. Suauis cum amicis uita. Adcusatiuo uerò cum ὕστερον significat, id est, post. ut μετὰ τὴν ἑορτήν, Post festum. Πλάτων μετὰ Σωκράτην, Plato post Socratem. Illud uerò Homeri, Μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε.
cum tertijs. id est, cum hominibus tertiæ ætatis imperauit. καὶ μετὰ τοῖσιν ἔειπε. ἀντὶ τοῦ σὺν τούτοις, poëticum est.

Παρά. Παρὰ genitiuo, & datiuo, & adcusatiuo iungitur. Genitiuo, quum ἀπὸ προσώπου κίνησιν significat. id est, motum à persona. παρὰ θεοῦ τ' ἀγαθά, à deo bona. Ἀπὸ enim præpositio, & ἐκ, maximè sunt motui de loco familiares: παρὰ uerò & πρός, motui à persona. Datiuo autem iungitur cum στάσιν καὶ ἐγγύς. hoc est, statum & propè significat. Παρ' ἐμοὶ διατρίβει, Apud me moratur. Adcusatiuo uerò, quū κίνησιν ἐπί τι, hoc est, motum ad aliquid significat. Παρά σε ἔρχομαι, Ad te uenio. Vel quum significat τὸ διά τι, propter aliquid. ut παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία, quia iniuria fit, ultio. supple est. Vel τὸ ἔξω σκοποῦ, ἢ ἐπαγγελίας. hoc est, extra consyderationem siue denunciationē. ut παρὰ γνώμην συμβαίνει. Præter opinionem contingit.

Ἀντί. Ἀντὶ genitiuo iungitur semper. ἀντὶ πολλῶν χρημάτων, pro multis pecunijs. Significat enim ἀμοιβήν, & καταλλαγήν, hoc est, uicissitudinem & permutationem. ut ἐκεῖνος ἀντ' ἐκείνου, Ille, pro illo. Ἀντὶ ἵππου χρυσός, Pro equo aurum.

Ἀντίθεον. In compositione uerò interdum τὸ ἴσον significat. ut ἀντίθεον πολύφημον. Dijs parem Polyphemum. Interdum uerò τὸ ἐναντίον. ut ἀντίθεον δόγμα, contrarium deo decretum, siue placitum.

Ἐπί. Ἐπὶ genitiuo, datiuo, & adcusatiuo iungitur. Genitiuo, quidem quum significat χρόνον. ut
Ἐπὶ ἄρχοντος ἀθήνησι πυθοδώρου. Imperante Athenis Pythodoro. Vel τὸ περί τι καὶ ἔν τινι, Circa aliquid & in aliquo. ut ἐπὶ πολλῶν μάθοι τις ἂν τὰ λεγόμενα, circa multa, uel in multis disceret aliquis quæ dicuntur. Siue significat τὸ ἐπάνω. ut

τετράποδα ἐπὶ γῆς, quadrupedes ſuper terram. Accuſa
tiuo cum κίνησιν ſignificat ἀττικῶς. ut ἐπὶ τὴν ἀττικὴν ἐπορεύε- Vide Theo-
το, in agrum Atticum proficiſcebatur. Datiuo uerò iun dorum in 4.
gitur cum αἰτίαν, id eſt, cauſam ſignificat. ἐπὶ ἀγαθῷ πάντα
ἐποίει, propter bonum omnia faciebat. Siue δύναμιν, καὶ
αὐτεξούσιον, id eſt poteſtatem & arbitrium. ut ἐπὶ τῷ βασιλεῖ
τὰ τῶν ὑπηκόων, in poteſtate, ſiue arbitrio regis omnia ſub-
ditorum. Siue τὸ ὕστερον. ut ἐπὶ τούτοις πολλὰ ἕτερα διεξίει,
poſt hæc multa alia narrabat. Siue ſignificat τὸ ἐπάνω. ut
ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἕστηκεν ἰσχυρᾶς, ſuper fundamento murus
ſtetit forti. • Vel cum ἐπιβουλήν, id eſt, inſidias ſignificat.
ἐπὶ τῷ δήμῳ, contra populum. Accuſatiuo uerò iungitur,
cum κίνησιν ſignificat. ut ἐπὶ τὴν ἀγοράν, in forum.

Περί uerò genitiuo, & datiuo & accuſatiuo iungitur. Περί.
Genitiuo cum αἰτίαν, id eſt cauſam ſignificat. ut μάχομαι
περὶ σοῦ, pugno pro te. Datiuo autem iuncta idem prope-
modum ſignificat ποιητικῶς. ut δέδοικα περὶ ξανθῷ μενελάῳ,
timui flauo Menelao. Ponitur etiam ἀντὶ τοῦ ἐν προθέσεως
ποιητικῶς. ut

Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί.

Statim tibi ſanguis ater fluet in haſta. Etiam ἀντὶ τοῦ κύκλῳ
ποιητικῶς. ut περὶ πύργῳ, circa turrim. Accuſatiuo uerò
iungitur cum ſignificat τὸ κύκλῳ, ſiue σύστασιν. ut περὶ τὸν
βωμὸν ἔστησαν, circa aram ſteterunt. περὶ τὴν πόλιν στράτευ-
μα, circa urbem exercitus. Interdum autem ſignificat τὸ
ἐγγύς. ut περίπου τὴν ἀλεξάνδρειαν, propè Alexandriam.
In compoſitione uerò ſignificat τὸ κύκλῳ. ut περιφορά, cir- περιφορά.
cunferentia. περιδρομή, circuitio. περιδινεῖν, circumuolue- περιδρομή.
re. περιστρέφειν, circunuertere. Significat etiam τὸ κρεῖτ- περιστρέ-
τον, hoc eſt, præſtantius. ut ἀχιλλεύς περιεγένετο τοῦ ἕκτορος, φειν.
id eſt, Achilles præſtantior fuit Hectore. Dicitur quoque περιδινεῖν.
περίειμι τούτων βουλῇ ποιητικῶς, καὶ περίειμι νοῦν, καὶ περίειμι μά-
χεσθαι, hoc eſt, antecello his cõſilio, mente, & pugna. Ιλιαδ. α. περίειμι.

Ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν.

Καὶ Ιλιάδος α.

Ὃς περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν, περὶ δ' ἐστὶ μάχεσθαι.

Etiam περιουσίαν, καὶ πλῆθος ſignificat. ut περί ἐστί μοι πλοῦ-
τος, hoc eſt, opulentia, ſiue copiæ ſunt mihi.

Αμφί. Περί. Αμφὶ uerò eandem habet significationem & uim, quam περί. Nam poëtę sępenumero ambas simul ponũt. Ιλιάδ. θ.
Ε῞κτωρ δ᾽ ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους.
Id est, circunuertebat. περί tamen frequentiori est in usu.

Από. Απὸ genitiuo semper iungitur, & motum de loco significat. ut ἀπὸ τῆς πόλεως, ex urbe. ἀπὸ τοῦ δικαίου, à iusto. In compositione uerò ἄρνησιν, καὶ στέρησιν, ἢ πλείονα ἔμφασιν, hoc est, negationem, priuationem, uel maio-
ἀπόφημι. rem emphasim significat. ἄρνησιν ut ἀπόφημι, ἀπαγορεύω.
ἀπέμαθον. στέρησιν, ἀπέμαθον, ἀποδιδάσκω. πλείονα ἔμφασιν, ἀποχαρίζο-
ἀπεργάζομαι. μαι, ἀπεργάζομαι, efficio.

ὑπό. Υ῾πὸ genitiuo, datiuo, & accusatiuo iungitur. Genitiuo quidem cum αἴτιον, id est, causam significat. ut ὑπὸ νόσου οὐ περιπατεῖ, ob morbum non ambulat. Vel cum ὑποκάτω significat. ut ὑφ᾽ ἱματος κρύπτοντα τὴν χεῖρα, sub ueste occultantem manum. Datiuo quoq; & accusatiuo iuncta idem significat. ut ὑπὸ δένδρῳ, καὶ ὑπὸ δένδρον κάθημαι, sub arbore sedeo. Significat etiam cum accusatiuo aliquem sub aliquo esse καθ᾽ ὑποταγήν, id est, per subiectionem. ut ὁ στρατιώτης ὑπὸ τὸν στρατηγόν. In compositione uerò, nunc clam
ὑφείλετο. significat. ut ὑφείλετο, surripuit. nunc uerò diminutionem.
ὑποβέβηκε. ut ὑποβέβηκε. nunc autem mediocritatem. ut ὑπόχρυσον, τὸ
ὑπόχρυσον. μετρίως χρυσοῦν. nunc uerò nihil plus quàm simplex dictio
ὑπέδειξεν. significat. ut ὑπέδειξεν, ὑπέφηνεν, ostendit.

ὑπέρ. Υ῾πὲρ genitiuo, & accusatiuo iungitur. Genitiuo, cum auxilium significat. ut ὑπὲρ κτησιφῶντος ὁ λόγος, pro Ctesiphonte oratio. Etiam cum causam significat. ut ὑπὲρ ὧν εἶπον πάλιν ἐρῶ, de quibus locutus sum iterum loquar. Etiam τὸ ἐπάνω. ut ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πηδάλιον. supra fumum gubernaculum. Accusatiuo uerò cum τὸ πλέον, καὶ ἐπέκεινα significat, hoc est plus, & ultra. ut ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖ, supra hominem sapit. ὑπὲρ τὴν θρᾴκην ἡ μακεδονία, ultra Thraciam Macedonia. In compositione uerò eadem ha-
ὑπέρμαχος. bet significata. ut ὑπέρμαχος, ὑπερήνωρ, ὑπερακοντίζω, & simlia.

Annotatio de præpositionib. compositis. Præpositiones cum uerbis compositæ propriam etiam seruantes significationem, omnes (ut simpliciter dicam) suum exigunt casum. κατηγορῶ σου, accuso te. ἀφίσταμαί σου, absisto siue deficio à te. ὑπερέχω σου, antecello tibi. παραινῶ σοι

moneo

moneo te. Præterquàm possessiua, & acquisitiua. ἐμφιλοχωροῦμαι, ἐντρύφω. καὶ παραπολαύω σου, fruor te. & περιτίθημι σοι, circunpono tibi. Tamen ἡ κατὰ composita etiam intendit eodem casu. κατεσθίει πάντα, perdit omnia. κατεῖπέ μοι, enarrauit mihi. Et hæc tamen, & si quid aliud compositum sic proferretur, nihil prohiberet destitui à proprietate præpositiua. Dicitur ergo κατειπεῖν ἑτέρου, id est, contra alterũ dicere. & κατεσθίειν, hoc est, exedere. καὶ καθορᾶν intueri. Vocetur autem hoc præpositiuum, illud uerò uerbale.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

Ἐπίρρημά ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, κατὰ ῥήματος λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον ῥήματι. id est, Aduerbium est pars orationis indeclinabilis, quod de uerbo dicitur, aut uerbo additur. Cui accidunt εἶδος, καὶ σχῆμα, hoc est, species & figura. Species duæ. Primitiua, ut νῦν. Deriuatiua, ut νυνί. Figuræ duæ. Simplex, ut πάλαι. Composita. ut πρόπαλαι. De quibus in primo tractatu satis dictum est. Nunc uerò de aduerbiorum localium habitudinibus extat dicere, quæ græce σχέσεις appellantur. Sunt autem tres. ἐν τόπῳ, ἐκ τόπου, εἰς τόπον. οἷον οἴκοι, οἴκοθεν, οἴκαδε. id est, in loco, de loco, ad locum. ut domi, domo, domum. Et quæ ἐν τόπῳ sunt in θι. desinunt. ut οὐρανόθι, ἐν οὐρανῷ, in cælo. Quæ autem ἐκ τόπου in θεν. ut οὐρανόθεν, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, è cælo. Quæ uerò εἰς τόπον in δε. καὶ σε. ut οὐρανόνδε, καὶ οὐρανόσε, εἰς τὸν οὐρανόν, in cælum. Similiter ἀγρόθι, in agro. ἀγρόθεν, ex agro. ἀγρόνδε καὶ ἀγρόσε, in agrum. πάντοθι, ubique. πάντοθεν, undiq;. πάντοσε, ad omnem locum. ἄλλοθι, alibi. ἄλλοθεν, aliunde. ἄλλοσε, aliò. Ἰλιόθι, in Ilio. Ἰλιόθεν, ex Ilio. Ἰλιόσε καὶ Ἰλιόνδε, ad Ilion. Item ἑκασταχῆ καὶ ἑκασταχοῦ, in singulis partibus. ἑκασταχόθεν, à singulis partibus. ἑκασταχόσε, ad singulas parteis. πανταχοῦ, ubique. πανταχόθεν, undiq;. πανταχόσε, ad omnem locum. Omnia uerò aduerbia in θεν. habentia in penultima ο. paruum, deriuantur à nominibus. ut ἀγρός, ἀγρόθεν. οὐρανός, οὐρανόθεν. Et hęc quæ de loco sunt, ablatiui

Aduerbium.

Aduerbio accidentia.

Aduerbia loci.

θι.

θεν.

δε.

σε.

Annot. οθεν.

casus erant apud antiquos, quem superfluum, & nihil plus= quàm genitiuum significantem sustulerunt iuniores, qui etiam cum præpositione construebatur, ut ostendit τὸ δὲ οὐ=
ἐξ οὐρανό= ρανόθεν, & ἐξ ἀγρόθεν. Sunt uerò pauca quædam, quæ scri
θεν. buntur per ω. magnum. ut ἀμφοτέρωθι, in utraque parte. ἀμ=
ωθεν. φοτέρωθεν, ex ambabus partibus. ἀμφοτέρωσε, ad ambas parteis. ἑκατέρωθι, utrobique. ἑκατέρωθεν, utrinque. ἑκατέρωσε, utroque. ἑτέρωθι, in altera parte. ἑτέρωθεν, ex altera parte. ἑτέ=ρωσε, ad alteram partem. Quæ autem non habent in pe=
σι. nultima ο. in σι. desinunt in loco. in ζε. uerò ad locum. ἀθή=
σε. νησι, ἐν ἀθήναις, Athenis. ἀθήνηθεν, ἐξ ἀθηνῶν, Athenis. ἀθή=ναζε, εἰς ἀθήνας, Athenas. θήβησι, Thebis. θήβηθεν, Thebis. θήβαζε. Thebas. ἐγγύθι, propè. τὸ δὲ ἐγγύθεν, de propinquo
Aduerbia in loco. Præterea in ω. desinentia duas habent habitudi=
ω. nes: in loco, & ad locum. ut ἄνω, superius & supra. κάτω, in=ferius & infra. ἔξω, foris & foras. ut ἔξω διατρίβει, foris mo=ratur. ἐξῆλθεν ἔξω, exiuit foras. ἔσω, intrò, & intus, ut Sopho cles ἐν τραχινίαις.

Γυναῖκες αἵτ' ἔσω στέγης.

Et Εὐριπίδης.

Καὶ τὸν γέροντα, τήν τ' ἔσω γραῖαν.

ἄνωθεν. ἀντὶ τοῦ ἔνδον. πόῤῥω, procul sum & eò. ἄνωθεν uerò, supernè. ἔξωθεν, deforis, de loco sunt. ἵνα autem πῆ, ποῦ, οὗ, ὅπου, omnia sunt in loco, & significant ubi. ποῖ uerò ad locum.
Localium differentia. ut ποῖ πορεύῃ, quò uadis. Et dicuntur quæ sunt in loco, ἐπὶ στάσεως. quæ uerò ad locum, ἐπὶ κινήσεως, hoc est, in sta=tu, & motu. τὸ δὲ ἐκτός, id est foris, ἐπὶ στάσεως est. rarò eti=am ἐπὶ κινήσεως. ἔσω uerò ἐπὶ στάσεως καὶ ἐπὶ κινήσεως. τὸ δὲ ἐντός καὶ ἔνδον semper ἐπὶ στάσεως. ἐνταῦθα, hic. ἐντεῦθεν, hinc. ἐνθάδε, huc. ἐνθένδε, hinc. δεῦρο, huc. τῇδε, hic. ὧδε, huc.
αὐτόθι. Omnia hæc significant locum, ubi est qui loquitur. αὐτόθι
αὐτόθεν. uerò, istic. αὐτόθεν, istinc. αὐτοῦ istuc, significat locum apud
αὐτοῦ. eum qui audit. quod si ἐνταῦθα & huiusmodi alium inueni=
ἐνταῦθα. untur significantia locum, quàm qui est apud eum qui au=dit, tunc id fit cum & locus manifestus est, & persona ad quã fit sermo. Thucydides. ἕως ἀφίκοντο ἐς ῥήγιον, donec peruenerunt ad regium. καὶ ἐνταῦθα ἠθροίζοντο, & ibi congre bantur. rarissimè tamen inuenitur non prædicto loco. Est

ἐνταῦθα

ἐνθαῦθα & ἀντὶ τοῦ τότε, & εἰς τοῦτο. hoc est, pro tunc, & hactenus. ut ἐνταῦθα τύχης, καὶ ἐς δεῦρο τύχης. id est, hucusque fortuna est. Hinc illud:

Hac Troiana tenus fuerit fortuna sequuta.

Ἐκεῖ, illic. Ἐκεῖσε, illuc. καὶ ἐκεῖθεν, illinc.

Inueniuntur etiam significare locum apud eum ad quem sermo dirigitur. Et est notandum, magis adprobatos ἐπὶ στάσεως ponere τὸ ἐκεῖ. ut ἐκεῖ τυγχάνω, Illic sum. Ἐκεῖ εὑρίσκομαι, Illic inuenior. Ἐκεῖσε uero ἐπὶ κινήσεως. ut ἐκεῖσε ἀπέρχομαι, Illuc discedo. Et est ἐκεῖ ἀναφορικὸν, id est, relatiuum: cuius ἀνταποδοτικὸν, id est, redditiuum est ἔνθα. ut ποῦ ἐστὶν ὁ δεῖνα: ἐκεῖ ἔνθα ὁ δεῖνα, Vbi est quidam, illic ubi quidam. Adnotatio de ἐκεῖ.

Ὅπου, καὶ ὅπη, διὰ τοῦ η. in loco. Ὅποι uero per οι. ad locum. ποῦ ἐπὶ στάσεως. Ποῖ per οι. ἐπὶ κινήσεως. ὥστε τὸ, Ποῖ ἔβη ἀνδρομάχη, Quò iuit Andromacha? Πῆ ἐπὶ στάσεως καὶ κινήσεως, ut apud Euripidem, πᾷ βῶ, πᾷ στῶ, Quò eam, ubi stem. ποῖ. ποῦ.

Πόθεν, ex quo loco, & ex qua causa. Et πόθεν dubitatiuum est, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, id est, minimè. ὥς μὲν ἄξια πόθεν. ut quidem digna non. πόθεν.

Τὸ ποῦ, est locale & interrogatiuũ. & ἀντὶ τοῦ ἴσως, & abũdat.

Πῶς, simpliciter interrogatiuum est. ut, πῶς ἔχεις, Vt uales? Et ἔμφασιν, id est, ostensionem significat intensionis. ut, Ἐγὼ δὲ τοῦτο τὸ τρόπον πῶς εἰμ' ἀεί, Ego hoc modo ualde semper sum. καὶ πῶς ἀντὶ τοῦ κατά τινα τρόπον, quoquo modo encliticum est. ut apud Aristidem πῶς.

Δοκῶν γε δήπως εἰς ἕλληνας τελεῖν,

id est, qui uideatur quoquo modo inter Græcos adnumerari posse.

Etiã localia aduerbia ἑξαχῶς, id est, sex modis capiunt. ἄνω, supra. κάτω. infra. ἔμπροσθεν, antè. ὄπισθεν, retrò. δεξιά, ad dextram. ἀριστερά, ad sinistram. Quoniam & qui in nobis est motus, sex modis accipitur. Localia quot modis accepta.

Coniunctio

E constructione coniunctionum quanquàm præscriptum egrediemur, quædam tamen hoc in loco non inutilia fortassis annotabimus, ut aliquid de hac etiam orationis parte in hoc secūdo tractatu memoremus, quod in prioribus rudimentis dictū non sit: imitati omnino Theodorum Gazam, qui in quarto τῶν εἰς τέσσαρα etiam

Theodorus.

de coniunctionum constructione scripsit, cuius principium huiusmodi est. Ο δὲ σύνδεσμος λέξις συνδετικὴ οὖσα τῶν ἑτέρων τοῦ λόγου μερῶν, εἰς κατάλληλον σύνθεσίν τε, καὶ τάξιν τὰ ὅμοια συνάπτει ἀεί. id est, Coniunctio autem cum dictio sit copulatiua aliarum quidem orationis partiū, ad congruitatem cōpositionemq; & ordinem similia copulat semper. Nam nomen quidem nomini, & uerbum uerbo: & omnino casum casui, & tempus pariter ac modum, & alia itidem connectit. Constructionem autem differenter habet secundum differenteis illius inter se species.

Copulatiuæ

Earum igitur quæ connectunt sensum, orationem úe in multum productam, & ob id συμπλεκτικοὶ, hoc est, copulatiuæ nuncupantur. Coniunctio quidem καὶ præponitur dictionibus, τε. uerò subiungitur encliticè posita. θεοί τε, καὶ ἀνέρες. & sic inuicem construuntur. ut τε. præcedat καὶ. cum autem καὶ inchoatiua sit, oportet omnino & aliam καὶ subsequi. uel uerbum uerbo connectentem, uel nomen nomini, utcunque contigerit primam construi. Si enim quispiam dicat, καὶ περιπατεῖ σωκράτης, inferet ex necessitate, καὶ διαλέγεται, uel tale aliquid. Si uerò dicat, καὶ σωκράτης γράφει, inferet profectò καὶ πλάτων, uel quispiam alius. Vniuersaliter enim copulatiua præcedens, uel disiunctiua similem exigit orationis partem. Si nempe casualem, eundem postulat casum. si uerò non casualem, eundem modū sed non necessariò. ut καὶ γράφω, καὶ νοῶ. ἢ γράφω ἢ νοῶ. καὶ ὁ ἐμὸς δοῦλος, καὶ ὁ σός. Licet autem in eadem constructione coniungere articulareis nominatiuos genitiuis. ut ἄριστα τὰ ὁμηρικὰ ἔπη, καὶ τὰ ἡσιόδου, id est, optima homerica carmina, & Hesiodi. Cum autem diuersus existat modus,

idem uerbum seruari necesse est. ut καὶ γράφω, καὶ γράφοιμι. καὶ ἔλεγες, καὶ λέγει. Eodem uerò existente modo, diuersa po nuntur & uerba, καὶ περιπατῶ, καὶ διαλέγομαι. & casus etiam eosdem tam copulatiue quàm disiunctiue requirunt, & præcedentes & in medio positæ, cum ad id uerbum referantur. ut καὶ ἐγὼ καὶ σὺ γράφομεν. ἢ ἐμοῦ ἢ σοῦ φείδεται, uel mihi, uel tibi parcit. μὲν uerò coniunctio, dictionis quidem nusquàm inchoatiua est, sed orationis, δὲ autem subiunctiua existens, & orationis & dictionis consecutiua est τοῦ μέν. ut μέν. δέ.

Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε

Παννύχιοι, δῖα δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. Ιλιάδος β.

Existit autem eadem etiam transitiua, cum per ipsam tran sitionem circa sensum & narrationem fiat. ἀτὰρ uerò & αὐτὰρ inchoatiuæ sunt, quamuis δὲ æquiualeant. Ιλιάδ. α. ἀτάρ. αὐτάρ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Et Ιλιάδος π.

Ἀτὰρ κατζακνέομεν αὐτοὺς τυπτόμ ἀπὸ πρὸ νεῶν.

Ἀλλὰ uerò subiunctiua est. Ιλιάδος ε. ἀλλά.

Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής.

Quare & hæc erit consecutiua τῶ μέν. Coniunctiones uerò ἠμὲν & ἠδὲ inchoatiuæ sunt. sed ἠμὲν orationis & dictionis. ἠδὲ uerò dictionis tantum, & coniunctionem ἠμὲν subsequitur. Ιλιάδος ε. ἠμέν. ἠδέ.

Ὄφρα εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

Sed hæ quidem poëticæ sunt coniunctiones, qualis etiam est coniunctio ἤτοι, inchoatiua orationis & ipsa existens. ἤτοι.

Ὀδυσσείας β. Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο.

Διαζευκτικοί.

Οἱ δὲ διαζευκτικοί, hoc est disiunctiuæ, disiuncta compo nunt, & aut rem à re, aut personam à persona segregantes, locutionem annectunt. Ιλιάδος ο. Disiunctiuæ.

Αἰδὼς ἀργεῖοι Νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι. ἤ.

Et Ιλιάδος α. ἠέ.

Εἰς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω. ἤτοι.

Η αἴας, ἢ Ἰδομενεύς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς. ἤτοι enim æquiualens τῷ ἢ præpositiua est τοῦ ἤ. ἤτοι ἀγαθὸν, ἢ φαῦλον. Aequiualens uerò

τῷ μέν

τῷ μὲν inchoatiua fit orationis, sed apud poëtas ut dictum est, ἤτοι ὅ γ' ὣς εἰπών. ἢ igitur distinguens indefinite, non absque altera ἢ uel existente, uel intellecta dicitur. Determinatiue autem, siue declaratiue sola ponitur. Ιλιάδ. α.

Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.

significat enim καὶ οὐκ ἀπολέσθαι, hoc est, et non perire. Vnde forte & ἀναιρετικός, id est electiua, siue disertiua magis proprie adpellari potest, sicut apud nos quàm, cōiunctio electiua. ut diues uolo esse quàm pauper. hoc est et nō pauper. μοναδικῶς δέ, id est sola & per se ἢ construitur, quum sit dubitatiua. Ιλιάδος β.

Η ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει,
Τρώων ἱπποδάμων. id est, an etiam & auro indiges &c. Siue solutiua cum dubitatione. Ιλιά. ι.

Τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας ἀτρείδης,
ἢ οὐχ ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο.

ἦ. Illud uerò ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. Ιλιά. σ. & similia, aduerbialem constructionem habent affirmatiuorum, quemadmodum, τό, ἦ θέμις aduerbiorum similitudinis.

Συναπτικοί.

Continuatiuæ. Οἱ δὲ Συναπτικοί, id est, continuatiuæ sunt, quæ existentiā quidem minime, sed consequentiam quandam & ordinē significantes, copulant quidem sensus imperfectos.

Construūtur autem & secundum rectum, id est recto ordine, & secundum oppositum siue conuersum, id est opposito ordine. Aut enim præcedunt, aut inferuntur, & præcedentibus quidem secundum rectum construūtur. Ιλιά. α.

ὄφρα. Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψη,
Αλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσσῃ.

Illatis uerò, secundum oppositum siue conuersum construuntur. Ιλιάδος α.

ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος πριάμοιό τε παῖδες,
εἰ. Αλλοι τε Τρῶες εἰ σφῶιν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιιν.

Etiam cum subiunctiuo hanc coniunctionem εἰ construere aliquando contingit, præsertim si unà cum καὶ capiatur, & omnino cum reliquis coniunctionibus, & cum optatiuo

ptatiuo & indicatiuo, pro ut consequentia est, aut confessionis siue certitudinis, aut ambiguitatis. Videtur enim in confessis quidem indicatiuum & subiunctiuum exigi. In ambiguis uerò optatiuum, quapropter & potentialem ἄν. ad huiusmodi magis propriè redderemus. ut

Εἰ ἡδονὴ τ᾽ ἀγαθὸν εἴη, ταύτῃ ἂν ὁρίζοιτο ἡ εὐδαιμονία. ἄν.

Hoc est, si uoluptas esset ipsum bonum, hoc pacto diffiniri posset felicitas. Verum non semper ea sic utimur. De præterita uerò re indicatiuo semper iungitur, ut ἂν ἦν, si erat, hoc est, si esset, ἐὰν ἦν, & si erat.

Παρασυναπτικοί.

Similiter autem & παρασυναπτικοί, id est, subcontinua- Vt ἐπεί. tiuæ construuntur, nisi quod hæ & existentiam cum ordine significant.

Αἰτιολογικοί.

Οἱ δὲ αἰτιολογικοί, hoc est, causales uerò, & præpositiuæ sunt dictionum, excepto γάρ, & secundum rectum & secundum conuersum construuntur, & aliquæ istarum subiunctiua uerba faciunt. ut ἐὰν μάθω ἵνα διδάξω, si didicero ut doceam. Et aduerbialiter. ut ἐπειδὰν διδάξω, postquàm docuero, ἢ ὅταν διδάξω, uel quando docuero. Verum coniunctio ἵνα, & quæ huic æquiualent, etiam cum optatiuo construuntur, si de præterito sermo habeatur. ut ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, uenit ut spectaret. Et cum præterito imperfecto modi indicatiui, ubi de præterito aliquid censemus esse, uel non esse. ut ἐχρῆν αὐτὸν λαβεῖν συγγραφὴν ἵν᾽ εἶχεν ἀπαιτεῖν κατὰ νόμους, id est, oportebat eum accipere syngraphum, ut posset exigere secundum legeis. Hæc autem coniunctio ὅπως, ἀντὶ τοῦ πῶς, hortatiuè cum futuro indicatiui construitur. ut σκοπεῖτε δὲ τοῦτο, ὅπως μὴ λόγους ἐροῦσιν, hoc est, cogitate autem id, ut non sermones dicent, pro dicant. alioqui omni tempore congruit. Cum indicatiuo autem coniunctio ὅτι, & quæ huic æquiualent. ut ὅτι οὐδ᾽ ἂς μισθός, οὐδὲ τέχνη, quia nulla merces neque ars. Coniunctio autem ἐφ᾽ ᾧ, & indicatiuo & infinitiuo iungitur. cum indicatiuo præterito, & futuro. ut ἐφ᾽ ᾧ ἔγραψεν, ea ratione qua

Causales. γάρ. ἵνα. ὅπως. ὅτι. ἐφ᾽ ᾧ.

ne qua scripsit. ἐφ' ᾧ κομιοῦται, ea ratione ut accipiat. Cum
ἵνεκα. infinitiuo ἐφ' ᾧ μιμνῆσθαι, ea ratione ut recordetur. ἵνεκα ue=
rò genitiuo construitur. Illud uerò Homeri Ἰλιάδ. α.
Οὕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα.
γάρ. Ionicum est. γὰρ uerò omnibus orationis partibus subiun
gitur, & nusquàm inchoatiua est. ἢ γάρ, οὐδὲ γάρ.

Ἐναντιωματικοί.

Aduersatiuæ. Οἱ δὲ λεγόμενοι ἐναντιωματικοί, hoc est, Quæ autem ad=
uersatiuæ dicuntur, & præponuntur dictionibus, & sub=
iunguntur. orationi tamen præponi nusquàm contingit.
ὅμως. ut ἔκαμον παραινῶν, ἀλλ' ὅμως παραινέσομαι ἔτι, fessus sum
admonendo, at tamen admonebo adhuc. καίτοι σπεύδων,
ὅμως οὐκ ἴσχον καταλαβεῖν. id est, quanquàm festinās, tamen
Rationales. non potui assequi. Συλλογιστικοί. Τῶν δὲ συλλογιστικῶν, hoc
est, rationalium siue collectiuarum, uidelicet illationibus
ἀλλά. & conclusionibus accommodatarum, coniunctio ἀλλὰ si=
ἀλλαμήν. ue ἀλλαμὴν præpositiua est dictionis tantum. Reliquæ
uerò omnes & præponi & subiungi possunt. ut πᾶς ἄνθρω
ἄρα. πος ζῶον. ἀλλαμὴν πᾶν ζῶον οὐσία. πᾶς ἄρα ἄνθρωπος οὐσία.
Omnis homo animal, at omne animal substantia, omnis
ergo homo substantia.

Ἀπορρηματικοί.

Dubitatiuæ. Οἱ δὲ ἀπορρηματικοί, hoc est, dubitatiuæ, dubitanti &
ἆρα. percontanti in usu cedunt. ut ἆρ' οὖν ἀγαθὸν τὸ ἡδύ, nun=
οὖν. quid igitur uoluptas bonum. præcedunt autem oratio=
nes, nisi aliquid fit per ὑπερβατόν, id est, quando aliqua di=
ctio interponitur.

Παραπληρωματικοί.

Expletiuæ. Οἱ δὲ παραπληρωματικοί, hoc est, expletiuæ, nomen quis
dem habuerunt ab eo quòd locutionem sensusque exple=
ant, aut metri aut ornatus gratia. Habent sæpius etiam
γε. significationem diuersam. ut γε. diminutiua, δή. autem
δή. circunscriptiua, & transitiua, & affirmatiua est. Sed ἂν
ἄν. potentialis & indefinita, omnes tamen alijs partibus ora=
tionis subiunguntur. Ἰλιάδος β.

Ἄλλοι

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε, καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ.
Εὗδον παννύχιοι. ἂν uerò ſubiunctiuo modo ſubiungitur indefinita exiſtens. ut ὅσα ἂν λέγῃς, ὅσα ἂν εἴπῃς. Sed potentialis, præſenti & futuro optatiui modi. ut οὐκ ἂν λέγεις, οὐκ ἂν λέξοις. ſiue præponatur, ſiue poſtponatur. Et cum indicatiuo. ut οὐκ ἂν ἐρεῖς, id eſt, non utique dices: ſed rarò id quidem. Præterito uerò Indicatiui ſæpius. ut οὐκ ἂν εἶπες, ἢ ἔλεγες, non utiq; dixiſſes aut diceres. Familiarius autem, etiam ſi quidem & ante uerbum, & poſt uerbum ἂν poſſit indifferenter locari, optatiuo iungitur. Si uerò non in utriſque locis, ſubiunctiuo ſolum. Et aſſumentes Infinitiuum ad congruam conſtructionem Indicatiui dicimus potentialiter ſecundum treis temporis differentias. ut λέγειν ἄν, εἰπεῖν ἄν, καὶ ἐρεῖν ἄν. Etiam participio. ut εἰπόντας ἄν, καὶ ἐροῦντας ἄν Similiter autem & in alijs, minimè uerò præteritum perfectū ἂν recipit.

F. VRBANI GRAMMATICARVM INSTITVTIONVM TRACT. SECVNDI FINIS.

DE SIGNIFICATIONE COLLECTIO ΤΩΝ ΗΝ. ΗΣ. Η. DICTIONVM EX DIVERSIS AVTORIBVS PER EVNDEM VRBANVM.

ΗΝ. Ἦν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, prima persona praeteriti perfecti, ἀπὸ τοῦ εἰμί, eram.

ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχε, tertia persona praeteriti imperfecti eiusdem uerbi, erat.

ἦν, ἤμην, prima persona preteriti plusquamperfecti, fueram & fui.

ἦν ἐπίῤῥημα ἀγανακτήσεως, aduerbium indignationis.

ἢν ἀντὶ τοῦ ἐάν, si. ut ἤν που ἀκούω. sicubi audiam.

ἣν ἀντὶ τοῦ ἥντινα, articulus subiunctiuus, quam.

ἣν ἀντὶ τοῦ ταύτην, pronomen relatiuum, hanc.

ἣν ἀντὶ τοῦ ἑήν, pronomen possessiuum, suam.

ΗΣ. Ἦς ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες, secunda persona ἀπὸ τοῦ ἦν, eras.

ἦς ἀντὶ τοῦ ἦν, tertia persona δωρικῶς, erat.

ᾖς secunda persona Subiunctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμί, ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ, sim, sis, sit.

ἧς ἀντὶ τοῦ ἧς τινος, gtūs casus articuli subiunctiui, cuius.

ἧς ἀντὶ τοῦ ταύτης, genitiuus pronominis demonstratiui, huius.

ἧς ἀντὶ τοῦ ἑῆς, genitiuus pronominis possessiui, suae.

Η. Ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη, dixit, tertia persona secundi aoristi.

Ἰλιάδ. α. Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε κρονίων.

Dixit, & nigris superciliis annuit Saturnius.

ᾖ tertia persona subiunctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμί, ut ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

ἡ articulus praepositiuus. Ἰλιάδος ι.

Ἡ μὲν ἄρ ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις ἀθήνη.

Nempe sic fata abscessit caesia Pallas.

ἣ articulus subiunctiuus. Ἰλιάδος α.

Ἣ μυρί' ἀχαιοῖς ἄλγ' ἔθηκε.

Quae infinitos dolores Achiuis dedit.

ἣ pronomen relatiuum ἀντὶ τοῦ αὐτῆ. Ὀδυσ. ζ.

Αἳ δ' εὖ μὲν τρόχων, εὖ δὲ μάλα ἠνιόχευον.

Hae bene

Hæc bene quidem currebant, ipsa uerò bene ualde equos regebat.

H' pronomen possessiuum tertiæ personæ fœminini generis. ut ὅς, ἥ, ὅν, suus, sua, suum.

ᾗ datiuus casus articuli subiunctiui. ut ἥ, ἧς, ᾗ. quæ, cuius, cui.

ᾗ datiuus casus pronominis possessiui tertiæ personæ. ut ἥ, ἧς, ᾗ.

ἦ aduerbium affirmandi, ἀντὶ τοῦ ὄντως. Ιλιάδ. α.

Η' γὰρ ἂν ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.

Nempe enim Atride nunc ultimo contumelias diceres.

ᾗ aduerbium, ἀντὶ τοῦ ὡς. ut ἣ θέμις ἐστὶν, ὡς θέμις ἐστίν. ut fas est. Vel pro qua hoc est, quà uia, qua ratione.

ᾗ aduerbium similitudinis, ἀντὶ τοῦ καθώς, quemadmodū.

ᾗ aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου. Ιλιάδος υ.

Α'ντηγ' ὑπὸ πρώτην. ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός.

Id est, curaturam sub primam, ubi tenuissimū currebat æs.

ᾗ aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπῃ. Ησίοδος ἐν ἔργοις.

Τῇ δ' ἄς, ᾗ σ' ἄρ' ἐγώπερ ἄγω.

Id est, eò autem ibis, quò te ego nempe ago.

ἧχι aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου, ubi.

ἢ σύνδεσμος διαζευκτικός, id est, coniunctio disiunctiua. uel personarum. Ιλιάδος α.

Εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, ἢ αἴας.

Η ἰδομενεύς, ἢ δῖος ὀδυσσεύς.

Id est, unus autem uir consiliarius esto, uel Aiax, uel Idomeneus, uel diuus Vlysses. Vel rerum. ut ἢ νύξ, ἢ ἡμέρα, uel nox, uel dies. ἢ ζωή, ἢ θάνατος, uel uita, uel mors.

ἢ ὑποδιαζευκτικὸς ἀδιορίστως, ἤτ' οὖν ἀδιακρίτως. id est, subdisiunctiua indeterminatè, siue indiscretè. ut δός μοι χρυσόν, ἢ ἄργυρον, da mihi aurum, aut argentum. Ιλιάδ ρ.

Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται ὅστις ἀφείη.

Η κακός, ἢ ἀγαθός.

Id est, Omnium enim sagittæ attingunt quicunque mittat, siue ignauus siue fortis.

ἢ διασαφητικός. id est, explanatiua, quæ & ἀναιρετικός à Theodoro dicitur, hoc est dissertiua, siue electiua, est quando è duobus præpositis unum tollit. ut

Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.

Hoc statim aliter exponit ex Porphyrio

Σημαίνει καὶ οὐκ ἀπολέσθαι. id est, Volo ego populum saluum esse quàm perdi. hoc est, saluum esse, & nō perdi. Quæ quidem coniunctio & περ syllabam admittit. ut πλουτεῖν θέλω, ἤπερ πένεσθαι. Diues malo esse quàm pauper. id est, & non pauper.

Alij exponunt pro ἀληθῶς, uel ἀκριβῶς.

ἢ ἀποῤῥηματικός, ἀντὶ τοῦ ἆρα, id est, dubitatiua, qua dubitantes & interrogantes utimur: & semper orationi præponitur, nisi aliquid impediat. & circunflectitur. Ἰλιάδος β.
ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει Τρώων ἱπποδάμων.
An etiam & auro indiges, quod aliquis feret Troianorum equidomitorum. Est etiam λυτικός τις ἀποῤῥηματικῶς, secundum Theodotum. hoc est, solutiua quædam cum dubitatione. Ἰλιάδος ι.
Τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας ἀτρείδης,
ἦ οὐχ' ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο.
Quid autem populum duxit huc congregans Atrides: an non Helenæ causa pulchricomæ? At secundum alios ἦ in hac significatione dicitur σύνδεσμος βεβαιωτικὸς μεθ' ὑπερωτήσεως. hoc est, coniunctio adfirmatiua cum interrogatione: quæ quidem etiā sine interrogatione inuenitur. Ἰλιά. σ.
ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. &
ἦ δὴ λοίγια ἔργα ἔσονται, & similia.
Sed ut Theodoro placet, ἦ hoc modo sumpta, aduerbialem constructionem habet adfirmatiuorum.
Ἠ' ἀντὶ τοῦ ἄρ, καὶ εἰ. Ἰλιάδος γ.
ἦ τοιόσδ' ἐὼν ἐν ποντοπόροισι νέεσσι.
hoc est, Si talis existens in nauibus per pontū currentibus.
Et in eodem. ἦ καὶ γένει ὕστερος ἦεν.
Si & generatione posterior esset.
ἢ ἀντὶ τοῦ καί, ut est apud Platonem. Μίνως ἢ περὶ νόμων. id est, Minos & de legibus. In qua significatione capitur etiam à Porphyrio adcuratissimo Homeri interprete in enodatione carminis illius, Βούλομ' ἐγώ. cuius uerba hæc sunt, Θέλω γὰρ τὸν ὄχλον σώζεσθαι, καὶ αὐτὸς ἀπολέσθαι. id est, Volo ego populum sospitari, & ipsemet interire. Qua uoce significat se populi Græci salutem proprio saluti præferre, quod optimo cuique imperatori conuenientissimum est.

ἢ ἀντὶ

ἢ ἀντὶ τοῦ ὁπότερον. id est, utrum. Ιλιάδος α.
Διάνδιχα μερμήριξεν
ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
utrum hic ensem acutum educens à femore.
ἢ συγκριτικός, comparatiua. Ιλιάδος ο.
Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι,
ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
id est, Melius uel mori uno tempore, uel uiuere, quàm diu corrumpi in graui pugna.

Ἀλήμενος τε βέλτερον coniungunt.

ἢ παρέλκει, id est, abundat. Ιλιάδος θ.
Ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερός ἐστι. quoniam præstantior est.
ἢ adiuncta ἀλλὰ coniunctioni, fit ἀλλ᾽ ἤ, καὶ κατὰ συγκοπήν, ἀλλ᾽ ἤ, nisi.
ἠ μὲν ἀρκτικός ἐστι τοῦ ἠδέ. hoc est, incœptiua.
ἠδὲ uerò ἐπακολουθικός τοῦ ἠμέν, hoc est, subsecutiua. Ιλιά. ι.
Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός.
At in uno precio ignauus & fortis.
ἤτοι æquiualens μέν, fit orationis præpositiua apud poëtas. Ιλιάδος α.
ἤτοι ὅγ᾽ ὡς εἰπὼν κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο.
Hic quidem sic fatus sedit.
ἤτοι uerò æquiualens ἤ, præpositiua fit τοῦ ἤ. ut ἤτοι ἀγαθόν, ἢ φαῦλον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΩΣ, ΠΟΣΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ.

De significatione ὡς.

Ἰστέον ὅτι τὸ ὡς τριάκοντα σημαίνει παρὰ Τρύφωνι.
Ὥς παραβολήν, parabolam. Ιλιάδος γ.
ὥς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας.
Vt leo lætatus est, magnum nactus corpus.
ὥς ἀνταπόδοσιν, redditionem. Ιλιάδος γ.
ὣς αὖτις καθ᾽ ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων.
Sic per turbam subijt Troianorum illustrium.
ὥς ὑπερβολήν, superlationem. Οδυσσείας λ.
ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός.
Vt non grauius & impudentius aliud muliere.
ὥς ἀναφοράν, relationem. Οδυσσείας δ.

ὥς οἱ

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
Ὥς θαυμασμὸν, admirationem. Ὀδυσσείας ω.
Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ.
Vt bonæ mentes erant prudenti Penelopæ.
ὥς βεβαίωσιν, confirmationem. ὡς χάριεν ἐστ' ἄνθρωπος ἀνθρώποις. Sic gratiosum est homo hominibus.
Ὥς ὁμοίωσιν, similitudinem. Ὀδυσσείας δ.
Ὡς ὅ δ' Ὀδυσσῆος μεγαλήτορος υἷι ἔοικεν.
Ita hic Vlyssis magnanimi filio assimilatus est.
ὥς τὸ οὕτως, sic. Ἰλιάδος η.
Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ.
Sic fatus portis erupit splendidus Hector.
ὥς τὸ ὅμως, tamen. Ὀδυσσείας α.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἑτάρους ἐῤῥύσατο ἱέμενός περ.
Sed neq; tamen socios liberauit, cupiens quanquàm.
ὥς τὸ ὅπως. ut. Ἰλιάδος ξ.
Ὡς σπείσης Διὶ πατρὶ, καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι.
Vt libes Ioui patri, & aliis immortalibus.
ὥς τὸ ὁμοίως, similiter. Ὀδυσσείας α.
Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
Similiter periret & alius quicunq; talia quidem faceret. Alij exponunt, utinã pereat et alius.
ὥς τὸ ὅσον, quantum. Ὀδυσσεία, ρ.
Καὶ κρέας ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι.
Et carnem quantum ei manus capiebant circumijcienti.
ὥς τὸ τόσον. tantum. Ὀδυσσείας η.
Ὅσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν (Alij pro ὅσσον legũt τόσσον.)
Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὣς δὲ γυναῖκες. Ἱστὸν τεχνῆσαι.
Quantum Phæaces super omneis periti homines nauem
uelocẽ in ponto impellere, tantũ mulieres telam operari.
ὥς τὸ ὡσαύτως, eodem modo. Ὀδυσσείας ι.
Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.
Eodẽ modo rursus nunc mihi inuidetis dij mortalẽ hoĩem adesse.
ὥς τὸ ἕως, donec. Ὀδυσσείας γ.
Ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον, καὶ χρυσὸν ἀγείρων.
Donec hic multum uictum & aurum congregans.
ὥς τὸ ἀλλὰ, sed. Ὀδυσσείας χ.
Κείσομαι, ὣς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.

Iacebo

Iacebo, ſed non eſt gratia poſtea benefactorum.

ὥς τὸ ὅτι, quia. Ἰλιάδ. χ. Οὐδέ νύ πώ με, ὡς θεός εἰμι.

Neq; quidem nempe me nouiſti quod deus ſum.

ὥς τὸ ἐπεὶ, poſtquàm. Ἰλιάδος κ.

Ὡς ἴδε χῶρον ἔρημον ὅθ' ἕστασαν ὠκέες ἵπποι,

Poſtea quàm uidit locũ deſertum ubi ſteterãt ueloces equi.

ὥς τὸ εἴθε. ut, Ἰλιάδ. γ. Ἤλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι.

Veniſti ex bello, utinam illic perijſſes.

ὥς τὸν εἰ. σύνδεσμον συναπτικὸν, ſi, cõiunctionẽ cõtinuatiuã. Ὀδυσ. γ. Ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε.

Si uos à me celerem ad nauem iretis.

ὥς τὸ διηγηματικὸν κεφάλαιον, narratiuum caput. Ὀδυσ. γ.

Ὡς ἦλθον φίλε τέκνον ἀπευθής, οὐδέ τι οἶδα.

Sic ueni chare fili nil audiens, neq; quid noui.

ὥς τὸ καθάπερ, quẽadmodũ. Ὀδυσ. ψ. Ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον κίκονας δάμασε. Cœpit quẽadmodũ primũ Ciconas domuit.

ὥς τὸ εὐθέως, ſtatim. Ἰλιάδος ξ.

Ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν.

Vt aũt uidit, ſtatim illũ amor denſa pręcordia circũobruit.

ὥς ἀλλὰ μὴν, atqui. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις.

Ὡς τοῦτ' ἀληθῶς ἀττικὸν χωρίον. Atqui hęc uerè Attica regio.

ὥς τὸ λίαν, ualde. Ἰλιάδος τ.

Αὐτὰρ ἀχιλλεὺς ὡς εἶδ' ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος.

At Achilles ut uidit, ualde illum magis ſubijt ira.

ὥς τὸ ἵνα σύνδεσμον, ut, coniunctionem. Ἰλιάδος γ.

ὥς μοι καὶ τὸν δ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς

Vt mihi & hunc uirum magnum nomines.

ὥς τὸ διό, ea propter. Ἰλιάδος ι.

ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο φίλον τέκος οὐκ ἐθέλοιμι λείπεσθαι.

Ea propter poſtea à te chare fili non uellem relinqui.

ὥς τὴν πρὸς πρόθεσιν, ad. Ὀδυσ. ρ. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Vt ſemper ſimilẽ agit deus ad ſimilẽ.

ὡς τὸν γὰρ σύνδεσμον, enim, coniunctionem. Ἰλιάδ. φ.

ὡς οὔτοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστι.

Non enim tibi fluuio domari fatale eſt.

Τὸ ὡς πάντοτε ὀξύνεται, καὶ ἐν ἀρχῇ, καὶ ἐν μέσῳ, καὶ ἐν τέλει, χωρὶς ὅτε σημαίνει τὸ οὕτως, καὶ τὸ ὅμως. καὶ δασύνεται, πλὴν ὅτε σημαίνει τὸ αἴτιον.

ΠΑΘΗ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟΣ.

πλεονασ. *μετάθεσις.* Πλεονασμὸς μὲν οὖν ἐστι περισσότης χρόνου, ἢ χρόνων, στοιχείου, ἢ στοιχείων.

ἔνδεια. *μετάληψις.* Ἔνδεια, δὲ τοὐναντίον χρόνου, ἢ χρόνων, στοιχείου, ἢ στοιχείων ἐλάττωσις.

τμῆσις. Τμῆσις δέ ἐστι συνθέτου λέξεως ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις. οἷον ἄκρα πόλις, ἀντὶ τοῦ ἀκρόπολις.

Εἴδη τοῦ πλεονασμοῦ.

πρόσθεσις *ἀφαίρεσις.* Πρόσθεσις ἐστὶ στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς προσθήκη. οἷον ἀσταφίς, ἀντὶ τοῦ σταφίς. ἄσταχυς, ἀντὶ τοῦ στάχυς.

ἀναδίπλωσις. *ἄρσις.* *συστολή.* Ἀναδίπλωσις δέ ἐστι τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἢ ἀντιστοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά. γίνεται δὲ ἐπὶ ῥημάτων, καὶ μετοχῶν, καὶ ὀνομάτων. πλεονάζει παρά τε Ἴωσι, καὶ Αἰολεῦσιν. οἷον κεκάμωσι, ἀντὶ κάμωσιν. ἀτάρτηρος, ἀντὶ τοῦ ἀτηρός.

Ἔκτασις

Μετάθεσις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέρας τάξεως. οἷον δαρτὸς ἀντὶ τοῦ δρατός. καλεῖται δὲ καὶ ἐνάλλαξις, καὶ ὑπέρθεσις.

Μετάληψις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις. οἷον ἠπεδανός, ἀντὶ τοῦ ἀπεδανός. αἱμηπότης, ἀντὶ τοῦ αἱμοπότης.

Εἴδη τῆς ἐνδείας.

Ἀφαίρεσις, ἐστὶν ἔνδεια κατ' ἀρχήν. οἷον ὀρτή, ἀντὶ τοῦ ἑορτή. αἶα ἀντὶ γαῖα. κεῖνος ἀντὶ τοῦ ἐκεῖνος. τὸ δὲ πάθος Ἰώνων.

Ἄρσις ἐστὶν ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλουμένης συλλαβῆς. οἷον βλῆσθαι, ἀντὶ τοῦ βεβλῆσθαι.

Συστολή ἐστιν ὅτ' ἂν τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συσταλῇ. ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταβῇ. οἷον φυσίζοος, ἀντὶ τοῦ φυσίζωος. ξερόν, ἀντὶ τοῦ ξηρόν.

Συγκοπὴ

Ἔκτασις, ἐστὶν ὅτ᾽ ἂν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῇ, ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῇ. οἷον κᾰλός, κᾱλός. κόρη, κώρη. ἔκτασις.

Ἐπέκτασις δέ ἐστι πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου ὅτ᾽ ἂν μὴ γενικὸν παράτερμα κωλύσῃ. οἷον ἀδελφειός, ἀντὶ τοῦ ἀδελφός. πολεμήϊα, ἀντὶ τοῦ πολέμια. ἐπέκτασις.

Συγκοπὴ δ᾽ ἐστὶν ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. οἷον κάμμορος ἀντὶ τοῦ κακόμορος. δάσκιον, ἀντὶ τοῦ δασύσκιον. συγκοπή.

Vbi aduertendum eſt, ſyncopã tribus modis fieri, Aut enim integra eliditur ſyllaba κοινῶς. ut δασύσκιος, δάσκιος. ὁμότρυχας, ὄτρυχας. Aut uocalis ſola Aeolico more, & nunc conſonans aut eadem remanet immutata. ut φέρετε φέρτε, τίποτε τίπτε. aut in ſequentem uertitur. ut κακόμορος κάμμορος, κατέβαλεν κάββαλεν, κατέπεσεν κάππεσεν. & ſic in alijs compoſitis cum hac præpoſitione κατὰ, in quibus α. extrema uocali expuncta, τ. in ſequentem conſonantem uertitur, niſi fortè aſpirata extiterit: quia tunc τ. nequaquàm in eam mutari poteſt, quandoquidem ſyllaba in aſpiratam conſonantem deſinere inueniretur, quod apud Græcos abſurdum eſt, ſed eius loco ἀντίστοιχον, hoc eſt, propria tenuis ſubrogatur. ut κατάθανεν, κάτθανεν. κατὰ φάλαρα, καπφάλαρα. καταχεῦσαι, καχχεῦσαι. Verum ſi duæ ſequantur conſonantes, integra ſyllaba eliditur. ut κατάκτανε κάκτανε, κατάσχεθε κάσχεθε. Attamen ſi altera illarum immutabilis ſit, rurſus in ſequentem mutatur conſonantem. ut καταδραθέτην, καδδραθέτην. Aut duæ eliduntur ſyllabæ Ionico more, atque Aeolico. ut δευκαλιωνίδης, δευκαλίδης. ὑπεριονίδης, ὑπερίδης. unde ὑπερίων, ὑπερίονος ἰωνικῶς, ὁ ἥλιος, ſol. Syncope quot modis fiat.

Διαίρεσις δ᾽ ἐστὶν συλλαβῆς μακρᾶς ἀνάλυσις, ἢ διάστασις εἰς δύο, τὸ δὲ πάθος ἰώνων, καὶ θετταλῶν. οἷον πάϊς, ἀντὶ τοῦ παῖς. διαίρεσις.

Συναλοιφή, δέ ἐστι δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντα ἕνωσις, κατὰ βολῇ τόνων. γίνεται δὲ κατὰ τρόπους ἑπτά. ἁπλοῦς μὲν τρεῖς, κατὰ ἔκθλιψιν. ἐπ᾽ ἐμέ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐμέ. κατὰ κρᾶσιν. τἀμά, ἀντὶ τοῦ τὰ ἐμά. κατὰ συναίρεσιν. νηρῇδες, ἀντὶ τοῦ νηρηΐδες. Συνθέτους δὲ τέσσαρας, κατὰ ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν. ἐμοὐποδύνει. ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ ὑποδύνει. κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ὡπόλος, ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. συναλοιφή.

Κατὰ ἔκθλιψιν καὶ κρᾶσιν, κἀγώ, ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγώ. κατὰ ἔκθλιψιν, καὶ κρᾶσιν, , καὶ συναίρεσιν, ἐν ταἰθιοπίᾳ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ.

Deiota eliso

Quo in loco illud annotandum est, quòd si ex quapiam diphthongo, præcedente διὰ τοῦ ι. & ex quauis uocali sequente, crasim fieri contingat, ἰῶτα quæ est subiunctiua uocalis diphthongi, cum inter duas uocaleis fortè existat, prorsus exteritur: nec facta crasi, amplius admittitur. ut καὶ ἐγώ κἀγώ. ubi subtracto ι. κατὰ ἔκθλιψιν, α. & ε. in α. productum κατὰ κρᾶσιν contracta sunt. sic τῷ ἐμῷ τὠμῷ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ, ἐμωκυμόρῳ, χωρὶς τοῦ ι. ὅτι οὐδέποτε κρᾶσις γίνεται τοῦ ι. μέσου ὄντος, οὕτως ὁ ἐτυμολόγος. Hoc eodem modo συναλοιφὴ κατὰ ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν fieri contingit, ut supra dictum est. ut ἐμοὶ ὑποδύνει ἐμουποδύνει. ubi ι. ex οι. diphthongo prius expuncta, ο. & υ. κατὰ συναί: in ου. diphthongum contracta sunt.

Crasis.

At si contrà eueniat, ut ex aliqua monophthongo præcedente, & diphthōgo διὰ τοῦ ι. sequente crasis fiat, ι. quidem diphthongi cum post se nihil habeat quod obstet, facta crasi ex præcedentibus uocalibus, iterum in diphthongum admittitur. ut ὁ αἰπόλος, ᾠπόλος. ubi ο. & α. κατὰ κρᾶσιν in ω. μέγα contractis, ι. in diphthongum impropriam κατὰ συναίρεσιν sumptum est.

Moscopolus

Moscopulus tamen ἐν τῷ περὶ παθῶν aliter sentire uidetur in dictione ἐγῷδα, ἐκ τοῦ ἐγὼ οἶδα, & ἐγῷμαι ἐκ τοῦ ἐγὼ οἶμαι. quæ quidem Attica sunt. Subtracta enim præpositiua uocali οι. diphthongi, hoc est ο. κατὰ ἔκθλιψιν, ex ω. & ι. quæ est subiunctiua uocalis eiusdem diphthongi, in ῳ. diphthongum impropriam synæresim facit. Sic in dictione δᾷρα ἐκ τοῦ δάειρα, quod poëticum est, & Proserpinam significat. expuncta enim prius ε. præpositiua uocali ει. diphthongi κατὰ ἔκθλιψιν, ex α. & ι. in αι. diphth. synæresim facit. Sed ego antiquorum opinioni magis adhæreo, qui ex præpositiuis uocalibus synæresin siue crasim omnino fieri existimant, quod etiam in his exemplis ἐγῷδα, & ἐγῷμαι, atque δᾷρα fieri potest κατὰ κρᾶσιν, καὶ συναίρεσιν. quandoquidem etiam ex longa præcedente, nonnunquàm crasin fieri contingit. ut in dictis exemplis liquidò apparet, hoc est, τῷ ἐμῷ τω' μῷ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ ἐμωκυμόρῳ. ubi ω. & ε. & duo ωω. in ω. contracta sunt.

Ex præpositiuis uocalibus.

Vtram tamen

tamen ſententiã libuerit ſequi poteris. Sed ſciendum, hæc uerè Attica eſſe. Si uerò ex duabus diphthongis huiuſmodi contractio fieri contingat, primũ quidem ex præcedente diphthongo ſubiunctiua uocalis, hoc eſt ι. κατὰ ἔκθλιψιν omnino elidenda eſt: deinde ex uocali relicta & ex ea quæ ſequitur in altera diphthongo, fit craſis in uocalem productam, quæ ι. in diphthongum impropriam κατὰ συναίρεσιν indubitatò admittit. ut οἱ αἰπόλοι ᾡπόλοι, τῇ αἰθιοπίᾳ ταἰθιοπίᾳ.

Ex diphthongis craſis.

Eſt autem præter hæc & alia ſpecies συναλοιφῆς, quæ fit, quum duæ diuerſæ dictiones per uocaleis uniuntur: quarum præcedens ſit articulus præpoſitiuus neutri generis, hoc eſt τὸ. ſequens uerò indifferens. Quæ ſi ab ε. tenui incipiat, fit craſis in ου. ut τὸ ἐναντίον, τοὐναντίον. τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον. τὸ ἔνδυμα, τοὔνδυμα, & ſimilia. At ſi ab α. dictio ſequens incipiat, iterum in α. productum fit contractio. ut τὸ ἀγαθὸν, τἀγαθόν. τὸ ἄτερον, δωρικῶς θάτερον, τροπῇ τοῦ τ. εἰς θ. ſequente uocali adſpirata. In plurali quoque præcedente τὰ articulo neutro pluralis numeri, ſequente uerò ſiue α. ſiue ε. in α. item productum, fit craſis. ut τὰ ἀγαθὰ, τἀγαθά. τὰ ἕτερα, θάτερα. τὰ ἐμὰ, τἀμά, & alia huiuſmodi. In quibus contractionibus illud diligenter conſyderandum eſt, quòd ubicunque ex quapiam uocali tenui ſequente, facta ſit craſis: ea τὴν ψιλὴν ſuperponi ſibi deſyderat. Ex adſpirata uerò ſequente, nequaquàm: quod ab antiquis cõſtantiſſimè ubique ſeruatum uidemus: non ſolum articulis præcedentibus, ſed alijs quoque dictionibus. ut ποῦ ἐστὶ, ποῦστι. Eliſo enim υ. ſubiunctiua uocali, ο. & ε. in ου. contracta ſunt. Sic μοί ἐστὶ, μοῦστι. & alia huiuſmodi.

Diuerſæ dictiones coniunctæ.

Adnotatio.

Παρένθεσις ἐστὶ προσθήκη φωνήεντος, κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. οἷον νοῦσος, ἀντὶ τοῦ νόσος. ξεῖνος, ἀντὶ τοῦ ξένος. τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

Παρένθεσις

Ἔλλειψις ἐστὶν ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. ἀμέξαι, ἀντὶ τοῦ ἀμύξαι. γεραὸν, ἀντὶ τοῦ γεραιόν. ἴδια τῶν ἀττικῶν, καὶ δωριέων καὶ αἰολέων.

Ἔλλειψις.

Διπλασιασμὸς ἐστὶ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη κατὰ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. ὅπλι ἀντὶ

Διπλασιασ.

Παρέλλειψις ἐστὶν ὅτ' ἂν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπηται. κάλιον, ἀντὶ τοῦ

Παρέλλειψις

ἀντὶ τοῦ ὅτι, μέσσον, ἀντὶ τοῦ μέσον. τὸ πάθος ἰώνων.

Παρέμπτωσις. Παρέμπτωσις ἐστὶ προσθήκη συμφώνου κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. οἷον πτόλις ἀντὶ τοῦ πόλις. πτόλεμος ἀντὶ τοῦ πόλεμος.

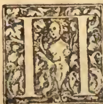
Προσχηματισμός. Προσχηματισμός ἐστι προσθήκη συλλαβῆς, κατὰ τὸ τέλος. ἔστι δὲ τῶν τεσσάρων διαλέκτων ἴδιος. οἷον λόγοισιν, ἀντὶ τοῦ λόγοις.

τοῦ κάλλιον. ὤφελες, ἀντὶ τοῦ ὤφελλες. θᾶτον, ἀντὶ τοῦ θᾶττον.

Ἔκθλιψις. Ἔκθλιψις ἐστὶν ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἐντὸς τῆς πρώτης καὶ τελευταίας συλλαβῆς οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. σκῆπτον ἀντὶ τοῦ σκῆπτρον.

Ἀποκοπή. Ἀποκοπή ἐστιν ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἷον δῶ, ἀντὶ τοῦ δῶμα. ποσειδῶ, ἀντὶ τοῦ ποσειδῶνα. ἀπόλλω, ἀντὶ τοῦ ἀπόλλωνα.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

De spiritibus. Regula. νεύματα Grecè, latinè ſpiritus, duo ſunt: ἡ δασεῖα, καὶ ἡ ψιλή. hoc eſt, adſpiratio & leuigatio, ſiue exilitas. Omnis enim dictio à uocali ſiue à diphthong. incipiens, uel nota adſpirationis, uel exilitatis annotatur. **ρ. litera.** Ex conſonantibus autem ρ. ſolum in principio dictionis poſitũ adſpiratur. ut ῥήτωρ. At in medio duarum uocalium in eadem dictione ſimplici exilem ſpiritum habet. ut χαίρω, φέρω. Si uerò geminatum extiterit, primũ quidem exili ſpiritu adnotatur, alterum uerò adſpiratur. ut πόῤῥω, ἄῤῥωσος.

In nominibus, quem utique ſpiritum nominatiuus habet, eundem & cæteri caſus ſuſcipiunt.

Deriuatiua uerba. In uerbis quoque ſpiritus thematis, in omnibus quæ ab eo deducunt, ſeruatur. Excipitur ἔχω, quod ἕξω futurum habet adſpiratũ. ἵστημι quoq; adſpiratur: ſed eius præterita leuigantur, dempto præterito perfecto & pluſquàmperfecto ἕστηκα ſcilicet & ἑστήκειν. Quoniam ε. ingrediens præterita tempora modi indicatiui, ſi remanet in alijs modis, ſpiritũ thematis ſeruat: ſi uerò cadit, hoc eſt, ſi nõ remanet in alijs modis, ſicut eſt in ambobus aoriſtis, exilem ſpiritũ habet. ut ἔστησα, στῆσον, στησάτω, ἔστην, στῆθι, στήτω. Atticè aucta, ſpiritum thematis ſeruant. ut ἐλεύθω, ἐλήλυθα. ὠνῶ, ἑώνηκα. ὁρῶ, ἑώρων, ἑώρακα. ἀνδάνω, ἥνδανον.

Omnis

Omnis articulus à uocali incipiens, aſpirat. ut ὁ. ἡ. οἱ. αἱ. Articuli.

Omnia pronomina ab ε. incipientia, exili ſpiritu adnotantur. ut ἐγώ, ἐμοῦ. Præter ἕ. & ab eo deriuata. ut ἑαυτόν. At ſi ab alia uocali initium habent, adſpirantur. ut οὗτος, αὕτη. Excipitur αὐτός, & ex eo compoſita. ut αὐτόχειρ, αὐτόματος. Adſpiratur & αὑτόν, ἀπὸ τοῦ ἑαυτόν, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε. Pronomina

Omnis præpoſitio à uocali incipiens, attenuatur. ut ἀνὰ ἀπὸ, ἐπί. Excipitur ὑπὸ, & ὑπέρ. Præpoſitio.

In medio dictionum compoſitarũ, nec denſus ſpiritus, nec tenuis ponitur. ut κατέτρεχον, καθάπαξ. ἀφυψόθεν.

Omnis coniunctio à uocali incipiens leuigatur. ut ἀλλὰ, ἤ, ἐπεί. Excipiuntur cauſales: quæ omnes adſpirantur. ut ἕνεκα, ὅπως. Præter ὄφρα. Coniunctio.

Deriuatiua omnia, ſi principium primitiuorum ſeruãt, eiuſdem quoq; retinẽt ſpiritum. ut ἅλς, ἁλύτης, ἁλιεύς, ἕλκω, ἕλκος. Excipiuntur ἱδρώς ἀπὸ τοῦ ἴδιω. ἄμυδις ἀπὸ τοῦ ἅμα. ἑρμός ἀπὸ εἵρω. εἱρκτὴ ἀπὸ εἵργω. Deriuatiuæ dictiones.

Relatiua per aphæreſin tenuis conſonantis facta, adſpirantur. ut τόσος, ὅσος, τηνίκα, ἡνίκα. Ercipitur τόφρα, ὄφρα, τῆμος, ἦμος. Attenuatur autem ὄφρα quidem, quoniam α. ε. & ο. ante adſpiratam exili ſpiritu adnotantur. ut ἄφεσις, ἔθνος, ὄφεις. ἦμος uerò, quoniam η. in trochaica dictione exilem ſpiritum ſibi aſciſcit. ut ἦχος, ἦθος, ἦμος. præter ἧλος. Relatiua. α.ε.ο. ante aſpiratam

Aeolica omnia leuigantur. Nam Aeoles adſpirationem omnino ignorant. Aeolica.

Nomina numeralia adſpirantur omnia. ut εἷς, ἕξ, ἑπτά. demptis ὀκτώ, & ἐννέα, & quæ ab eis deducuntur. ut ὀγδοήκοντα, ἐννενήκοντα. Numeralia.

A. ſiue intenſionem ſignificat, ſiue priuationem, ſiue unionem, ſiue malum, ſiue parum, ſiue abundat, exili ſpiritu adnotatur. Excipitur ἅλυσις, quod ex α. priuatiuo componitur, & λύω. ᾅδης quoq; aſpiratur, ex α. priuatiuo, & ἴδω. A. uerò ἀθροιστικὸν aſpiratur. ἅμα, ἅπας. A.

A. ante β. leuigatur. ἄβυδος, ἄβυσσος, ἄβαξ, ἀβαρών. Excipiuntur quæ β. cum ρ. implicitum habent. ut ἁβρός, ἁβρότονον, ἁβρότης, ἁβρύνω. ἀβρότη tamen ἡ νὺξ exili ſpiritu adnotatur. & ἀβροτάζω τὸ ἀποτυγχάνω. & ἄβρομος ὁ μὴ ἔχων ἦχον. Hæc enim α. habent priuatiuum. A. ante β.

A. ante γ. leuigatur. ἄγαν. ἀγείρω τὸ συναθροίζω. ἀγορά, ἄγνος τὸ φυτόν. Excipitur ἅγιος, & ἁγνὸς ὁ καθαρός, & quæ ab eo deducuntur. ut ἁγνίζω, ἁγιάζω, ἁγνισμὸς, ἁγιασμός, ἁγιωσύνη.

ἀδ. A. ante δ. attenuatur. ut ἄδωνις, ἀδελφὸς, ἀδρανίς. Excipitur ᾅδης, & ᾅδη, ὄνομα πάθους. ἁδρός, ἁδρύνω, ἁδρότης, ἁδύσειν, ἁδεινὰς, ἁδυνύων, & ἁδεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀρέσκειν.

ἀι. A. ante ι. leuigatur. ut ἀεὶ, ἀετός, ἀέναον, ἀέριον.

ἀζ. A. ante ζ. attenuatur. ἄζωτος πόλις. ἄζω τὸ ξηραίνω. à quo & ἀζαλὲς, & ἀζηχὲς, ἀντὶ τοῦ ἀδιαλείπτως. ἅζομαι uerò τὸ σέβομαι καὶ θαυμάζω, & quæ ab eo fiunt, adſpirantur. Tryphon uerò α. ante ζ. & leuigari & adſpirari exiſtimat.

ἀκ. A. ante κ. θ. ι. κ. attenuatur ſemper. ἀηδὼν, ἀθηναῖος, ἀΐω
ἀθ. τὸ ἀκούω, ἄκμων. ἀθρῆσαι ab Atticis adſpiratur: ſed à com-
ἀτ. munibus attenuatur. ἄτρους uerò ſi α. priuationem ſignifi-
ἀκ. cat, leuigatur: ſi adgregationem, adſpiratur. unde ἁθροίζω, & ἄθροισμα.

ἀλ. A. ante λ. ſiue ſolum ſiue geminatum, attenuatur. ἀλῶ τὸ πλανῶ. ἀλήτης ὁ πλανήτης, & ἀλείτης ὁ ἁμαρτωλός. ἄλυδις ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἀλδήσκω τὸ αὐξάνω. ἄλλως, ἀλλοῖος, ἀλλοδαπὸς, ἀλλὰς, ἀλλᾶντος, ἀλείφω. Excipitur ἅλς ἡ θάλασσα, & quæ ab eo deducuntur. ἁλίτης ὁ θαλάσσιος καὶ ὁ μάταιος. ἁλικαρνασὸς, & ἁλίαρτος ἡ πόλις. ἁλικὸν τὸ ἁλμυρόν. ἁλίζω τὸ ἁλατιπάττω. His adduntur & quæ ἄθροισιν ſignificant. ut ἅλις ἀντὶ τοῦ ἀρκούντως. ἁλίζω τὸ συναθροίζω, καὶ ἅλως, ἅλω, τὸ ἁλώνιον. & etiam ἁλῶ τὸ κρατῶ, & quæ ab eo deriuantur. ἅλωσις, ἁλωτός, ἁλίσκω. ἅλυσις. etiam ἅλλομαι τὸ πηδῶ, duplici λλ. & ἁλλόμενος, & ἅλμα. ἆλτο uerò ἀντὶ τοῦ ἐπήδησε attenuatur. unde ἐπᾶλτο apud Homerum. ἀλκυὼν uerò, & ſi ab eo quod eſt ἐν ἁλὶ κύειν dicatur, leuigatur tamen propter κ. ſequens. ἁλία ἡ θερμασία apud Atticos adſpiratur, ſed communiter attenuatur. ἄλυς fluuius. unde ἀλυάτης tenui ſpiritu adnotatur: quidam tamen adſpirari uolunt. ἄλη uerò ἡ ἀδημονία apud omneis leuigatur.

ἀμ. A. ante μ. leuigatur. ἀμύνω, ἀμῶ τὸ θερίζω. ἄμη ἡ δρεπάνη. ἀμάλη, ἀμαθύνω τὸ ἀφανίζω. ἄμης πλακοῦς. ἄμμος, ἄμαθος τὸ αὐτό. ἄμυδις. ἄμμιν ἀντὶ ἡμῖν. Etiam que α. habent ςερητικόν. ἄμορφος, ἀμείλικτος, & his ſimilia. Excipitur ἅμα, & quæ ab eo deducuntur, ἁμαρτῆ, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἅμιλλα, ἁμιλλῶμαι τὸ ἀγωνίζομαι.

γωνίζομαι. ἅμαξα, ἁμαξοτροχία. Etiã ἁμαρτάνω, & quæ ab eo fiunt, ἁμαρτία, ἁμαρτωλὸς, ἅμμα τὸ σχοινίον. ἁμὶς τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον. ἀμνίον δὲ τὸ αἱματοδόχον. ἀμωσγέπως, καὶ ἀμηγέπη. ἄμη uerò, ἡ δρεπάνη, apud quosdam aspiratur, ab eo quòd est ἅμα πολλοὺς τέμνειν στάχυας. Inuenitur & ἅμος aspiratum, & per simplex μ. apud multos. Vsus tamen obtinuit ut leui annotetur spiritu, ac geminato μμ. scribatur. ἅμαξα uerò, si ab eo quòd est ἅμα ἄγεσθαι ὑπὸ τῶν βοῶν, aspiratur. Si uerò ab eo quòd est ἀμητὸν ἄγειν, leuigatur. Vbi hoc etiam aduertendum est, quòd α. in μ. desinens, quapiam sequente consonante, leuigatur semper. ut ἄμφω, ἀμφὶ, ἄμπυξ, ἀμνὸς, ἄμπελος, & his cætera similia. Annot.

A. ante ν. leuigatur. ut ἀνία, ἄνεμος, ἀνεμώλιον: ἀνύω καὶ ἄνοια ἡ ἄγνοια & his similia. excipitur ἁνδάνω τὸ ἀρέσκω, ἀο. quod aspiratur, quandoquidem ἐκ τοῦ ἥδω, τὸ εὐφραίνομαι deducitur.

A. ante ξ. & ante ο. leuigatur semper. ut ἄξων, ἀξίνη, ἄξ. ἄξυλος, ὕλη. ἡ πολύξυλος. ἄορ, ἄορος, ἀολλέες, οἱ συνηθροισμένοι, ἀόριστος, ἀοσσητὴρ. ὁ βοηθός. & cætera his similia.

A. ante π. leuigatur, ἀπὸ πρόθεσις. ἀπηνής, ἀπώλεια. excipitur ἅπαξ, ἅπας, ἅπαν, ἁπαλὸς, ἅπτω, καὶ ἅπτομαι. Raro autem in thematicis dictionibus inuenitur α. ante π. At si quando inuentum fuerit, aut abundat, aut priuationem significat, aut præpositio est.

A. ante ρ. leuigatur. ἄρα, ἀρά, ἀραιὸς, ἀρνίον, ἀρνός, ἄρδω, ἄρξω. Si uerò μ. sequatur aut π. aspirabitur. ut ἁρμοῖ ἀντὶ τοῦ νεωστί. ἁρμόζω, ἁρμογή, ἁρμός, ἁρμονία, ἅρμα, ἅρπη, ἡ δρεπάνη. ἅρπυια, εἶδος ἀνέμου. ἁρπάζω, ἅρπαξ, ἁρπαλέος. & his similia. Excipitur τὸ ἀρμένιος, & ἄρμενον, & ἀρπέτιασα, quæ leui spiritu signantur. ἄρκυς uerò ἡ παγίς aspiratũ inuenitur.

A. ante σ. attenuatur. ἀσία, ἄση, ἡ βλάβη. ἀσίς, siue auis ἀς. siue astrum cæli. ἀσάμινθος, ἡ λεκάνη. ἆσσον ἀντὶ τοῦ πλησίον. ἄσσα ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. ἅσσα uerò, ἀντὶ τοῦ ἅτινα aspiratur. & ἇσσον δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ ἧττον. & ἅσσων, ὁ ἥττων, τροπῇ τοῦ η. εἰς α. μακρόν.

A. ante τ. siue solum, siue geminatum, leuigatur. ἄτερ, ἄτ. ἄτη, ἡ βλάβη. ἀττάλλω, ἀτθίς, ἀττικός, ἀτιτάλλω, ἀτταγὴν ὄρνις. ἄττα ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. ἅττα uerò ἀντὶ τοῦ ἅτινα aspiratur, sic

ἄτε, ἀντὶ τοῦ καθά. ἄτερος, ἀντὶ τοῦ ἕτερος. ἑτέρα θηλυκῶς. ἄπτω, ἀντὶ τοῦ ἥπτον. & ἄπτων, ἀντὶ τοῦ ἐλάττων.

αυ. A. ante υ. φ. χ. attenuatur. αὔω τὸ φωνῶ. αὐτὴ ἡ φωνὴ ...

αφ. φαρ, ἀντὶ τοῦ εὐθέως, καὶ ἄφνω. καὶ ἀφνειός, ὁ πλούσιος. Excipitur

αχ. ἀφὴ. ab eo quod est ἅπτω, ἄχος, ἄχθος, ἀχανής.

αψ. A. ante ψ. leuigatur. ἄψ, ἀντὶ τοῦ ὀπίσω. unde ἄψορρος, ὁ εἰς τοὐπίσω ὁρμῶν. & alia excipiuntur quæ ab ἅπτω & ἅπτομαι deriuantur. ut ἀψίκορος ὁ ταχέως χορταζόμενος. ἀψιμαχία, ἁψίς, ἀψῖδος, καὶ ἅψεα τὰ μέλη.

αω. A. ante ω. attenuatur. ut ἄω, τὸ πνέω. ἀωτῶ, τὸ ὑπνώττω. ἀωτέω ... μηρος. ὕπνον ἀωτεῖ. καὶ ἄωτος τὸ ἄνθος, καὶ ὁ καρπός.

E

ε ante α. E. ante α. aspiratur. ut ἑανόν, τὸ λεπτὸν ἱμάτιον, ἢ τὸ ποικίλον. ἑαυτόν, ἑὰ τὰ ἀγαθά, sed hoc quidem attenuant. Excipitur ἔαρ, & quæ ab eo fiunt. ut ἐαρινός, ἐαρίζω, ἐάω, τὸ καταλιμπάνω, & quę ab eo deducuntur leui spiritu annotantur.

εβ. E. ante β. leuigatur. ut ἔβενος, ἔβερ proprium nomen. Sequente uerò ρ. aspiratur. ut ἑβραῖος. ἑβραΐς. Excipitur ἑβρός, ὁ ἔλαφος. ἑπτὰ quoque & quæ ab eo fiunt aspirantur. ut ἕβδομος, ἑβδομήκοντα. τροπὴ τοῦ π. εἰς β.

εγ. E. ante γ. attenuatur semper. ut ἐγείρω, ἐγγύς, ἔγχεσα, ἐγώ.

εδ. E. ante δ. leuigatur ἔδαφος, ἔδεσσα πόλις, ἔδω, τὸ ἐσθίω & alia. Excipitur ἕδος, τὸ ἔδαφος, ἑδῶτα, ἀντὶ τοῦ καθίσαι. ἕδρα, & ab eo deriuata. ἑδραῖος, ἑδράζω, ἑδραίωμα. Excipitur & ἕδνον, ἡ προῖξ dos. ἑδώλιον, ἡ περὶ ἐρετῶν καθέδρα. & ἑδανόν, τὸ ἡδύ.

εε. E. ante seipsum attenuatur. ἐεδνῶ, ἀντὶ τοῦ ... ἔερσιν ... γουν ἐκώλυε. & ἐεσσάμην. & ἐείκοσι. Excipitur ἕερσα, ἡ δρόσος, & ἑεσίος. & ἑέλδωρ secundum quosdam.

εζ. E. ante ζ. aspiratur. ἕζω, ἕζομαι, & quæ ab eo deducuntur. Si uerò ex augmento sit, leuigatur. ut ζέω, ἔζεον. ζῶ. ἔζων. ζωγραφῶ, ἐζωγράφουν.

εη. E. ante η. non inuenitur, nisi à declinatiōe siue augmento sit. ut ἐεύς, ἑῆος, ἧν, ἔην, ἥνδανον, ἑήνδανον. idcirco eorum suscipiunt spiritum à quibus fiunt. At ἠινός fluuij nomen, secundum aliquos leuigatur.

εθ. E. ante θ. attenuatur. ἔθος, ἐθάς, ἔθνος, ἔθειρα, ἡ θρίξ. Excipitur ἕθεν. pronomen. & ἑθάς. unde ἀφεθάς.

E. ante ι. leuigatur. εἴσκω, τὸ ὁμοιῶ. εἰσιτροπὴ, ἡ ἴση. εἰ.

E. ante κ. aspiratur. ἑκατὸν, ἑκὼν, ἕκαστος, ἑκάτερος, ἕκηλος, ἑκ.
ἕκατι, ἀντὶ τοῦ χάριν. ἑκάβη, ἕκτωρ, ἑκάς, & quæ ab eo fiunt. ut
ἑκηβόλος, ἑκάεργος. Excipitur ἐκ præpositio, & quę ab ea fi-
unt. ἔκβλητος, ἐκτός. ἐκυρὸς quoque & ἐκεχειρία. & quæ per ἀ-
φαίρεσιν abijciunt ε. ut ἐκεῖνος, κεῖνος. ἐκεῖθι, κεῖθι. hęc quidem
omnia tenui spiritu annotantur.

E. ante λ. siue solum siue geminatum, attenuatur. ἐλεός, ἐλ.
ἔλαφος, ἐλάτη, ἐλῶ, τὸ ἐλαύνω. ἐλλάβιον, τὸ ἐνώτιον. ἔλλοπες, οἱ
ἰχθύες, καὶ τὰ λοιπά. Excipitur ἕλω, τὸ λαμβάνω. ἕλληνν, ἑλλάς, &
quæ ab eo fiunt. ἑλλανοδίκης ὁ τῶν ἀγώνων κριτής. ἕλη, ἑλένη, ἑ-
λενος, ἑλλός, ὁ ἔλαφος. ἕλος, τὸ δάσος. ἑλίκη, ἕλιξ, καὶ ἑλίκωπις κό-
ρη. ἑλιγματώδης. ἑλικὼν ὄρος. ἑλίκω, ἑλκύω. unde ἑλώρια. his ad-
iungitur ἕλμινθες, οἱ ἐγγάστριοι σκώληκες.

E. ante μ. leuigatur. ἐμέ, ἐμός. ἐμέω, ῶ, τὸ χέω, ἔμετος. ἐμ.
Excipitur ἕμις, quod χελώνην significat. & ἑμος, τὸ ἄφεμα, καὶ
ἡ μέμψις.

E. ante ν. siue solum, siue geminatum, attenuatur. ἔνος, ἐν.
ὁ χρόνος ἐνιαυτός. ἐνυὼ, ἡ μάχη. ἔνη, ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνός. ἐννέα. πλὴν
τοῦ ἕνεκα. ἕνεκεν, ἕν, ἑνός, & quæ ab eo fiunt. ut ἑνάς, ἡ μονάς.
ἑνόω, ῶ. ἕνωσις, ἑνίζω. καὶ ἕντο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδέδυντο. & ἑνιαῖον τὸ
μονοειδές.

E. ante ξ. aspiratur. ἕξ, ἑξήκοντα, ἑξακόσιαι ἑξῆς, ἑξείης, ἕξω ἑξ.
μέλλων, ἀπὸ τοῦ ἔχω. unde ἕξις, ἕξεως. Excipitur sola ἐξ præposi-
tio, & quæ ab ea fiunt. ut ἔξωρος, ἐξαίρετος.

E. ante ο. aspiratur. ἑορτή, ἑορτάζω. ἑὸν, τὸ ἴδιον. καὶ ἀγαθόν. ἑο.
Excipiuntur quæ à themate uerborum fiunt. ut ἐὸν, ἔοντος
participium neutri generis secundi aoristi ἐκ τοῦ ἔω, τὸ ὑπάρ-
χω. ἔοικε, ἐκ τοῦ εἴκω, ἔοργε, ἐκ τοῦ ἔργω.

E. ante π. leuigatur. ἔπος. ἐπίσης. ἐπὶ præpositio, & quæ ἐπ.
ab ea deducuntur. Excipitur ἕπομαι, τὸ ἀκολουθῶ. ἑπτὰ, καὶ ἑ-
πτάκις. καὶ ἑπτακόσια.

E. ante ρ. attenuatur. ἔρως, ἔρωτος. ἐρύω, ἔῤῥω, ἔρδω, ἔρνος. ἐρ.
Excipitur ἕρκος, ἑρμῆς, ἑρμαϊκόν. ἕρμαιον, ἕσπω, ἑρπετόν. ἕρση,
ἑρσείης, ἕργμα, τὸ κώλυμα. ἕρμα, ἐκ τοῦ ἕρεισμα κατὰ συγκοπὴν le-
ui spiritu annotatur.

E. ante σ. attenuatur. ἔσω ἐπίῤῥημα. ἔσο ἀντὶ τοῦ ὕπεχε. ἐσ.
ἔσπερον. ἐσθής, ἐσπινός, καὶ ἐσπαῖοι. Excipitur ἑσία, ἡ πρεσβεία.

ἵστε, ἀντὶ ἴσως, οὖν, ἑσπόμεθα, & quæ à themate deducuntur. ἕσσο, ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυσο, & ἑσάμενος. aſpirantur etiam quæ σ. cum τ. habent. ἑστία, ἑστιῶ, ἑστιᾶιος, ἕστηκα, ἑστηκώς, ἑστᾶναι. ἔστησα uerò & ἔστην, & ἐστάθην cum ε. habeant ex augmento, leuigantur. & ἔστιν, & ἐστὶ, & ἔσαι ἐκ τοῦ ἔσεται tanquàm à uerbo ἔω τὸ ὑπάρχω, exilem ſpiritum habent.

ἐτ. E. ante τ. leuigatur. ἔτος. ἐτεὸν, τὸ ἀληθές. ἔτυμον, τὸ αὐτὸ ἐτήτυμον, ἐτώσιον, ἔτνος ὄσπριον τὸ φάβα. excipitur ἕτοιμος, ἑτοιμάζω, ἑτοιμοπειθής, ἕτερος, ἑτέρα, ἑταῖρος. ὁ φίλος. καὶ ἑταίρα. ἑταιρίς, ἑταιρεία, καὶ τὰ ὅμοια.

ἐυ. E. ante υ. attenuatur, ſiue in diſtinctione, ſiue in coniunctione. ἐΰς, ὁ πλητὴς καὶ ὁ ἀγαθός. εὐρύς, εὐρύνω, εὖ, & quæ ab eo fiunt. excipitur εὑρίσκω, εὕρεσις, εὕρεμα, εὕρω, εὑρήσω. εὕω, τὸ φλογίζω, καὶ τὰ ὅμοια.

ἐφ. E. ante φ. χ. leuigatur. ἔφεσις, ἐφετόν, ἔχις, ἐχθρός. exci-

ἐχ. pitur ἑφθὸς, ὁ ἑψημένος.

ἑψ. E. ante ψ. aſpiratur ſemper. ἕψω, τὸ ἑψαίνω, ἕψημα, ἕψομαι τὸ ἀκολουθήσω. excipitur ἐψία, ἡ διὰ λόγου παιδία, ἐκ τοῦ ἔπω τὸ λέγω. unde φιλέψιος. excipiuntur & quæ ex augmento ε. habent. ut ἐψώμισα, ἐκ τοῦ ψωμίζω. ἔψεξα, ἐκ τοῦ ψέγω. ἔψησα, ἐκ τοῦ ψάω. & alia his ſimilia.

ἑω. E. ante ω. μέγα aſpiratur. ἕως, ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ ἀνατολὴ, & quæ ab eo deriuantur. ἕωθεν, ἑωσφόρος, ἑωθινόν, ἕωλον, τὸ χθεσινὸν, καὶ μάταιον. ἕως ἐπίῤῥημα χρονικόν, ἕω, τὸ ἐνδύομαι. excipitur ἔω τὸ ὑπάρχω. & ἐῶ, ἐκ τοῦ ἐάω. Si uerò ε. κατὰ πλεονασμὸν abundauerit, ſpiritum thematis ſibi uendicabit. ὁρῶ, ἑώρακα. εἴκω, ἐῴκειν. ἔλπω, ἐώλπειν.

H

ἠ ante α. H. ante α. ex augmento inuenitur & leuigatur. ut ἠάσκει, ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησεν. ἠάριζον, ἀντὶ τοῦ ἔαρ ἦχον. & his ſimilia.

ἡβ. H. ante β. aſpiratur ſemper. ἥβη, ἡ ἡλικία, & quæ ab eo deducuntur. ἡβῶ, ἡβάσκω, ἡβηδόν. niſi pleonaſmus fiat. ut ἠβαιὸν, ἐκ τοῦ βαιὸν, τὸ μικρόν.

ἡγ. H. ante γ. aſpiratur ſemper. ἡγεμών, ἡγεμονία, ἡγοῦ, ἡγοῦμαι, & quæ ab eo deducuntur. ἡγούμενος. ἡγήσιππος. niſi α. in η. mutata fuerit. ut ἠγάθεος, ὁ ἄγαν θεῖος, & ſimilia. Verum ſi à declinatione augmentum fuerit, thematis ſpiritũ omnino deſyderabit. ut ἄγω, ἦγον. ἀγνίζω, ἥγνιζον.

H. ante

H. ante δ. leuigatur. ἠδονὸς ὁ μαυηδών. ἦδος τὸ ὄφελος. in- ἠδ.
declinabile ἦδη, & alia huiusmodi. Excipitur ἡδύς, ἡδίων, ἡδισ-
τος, ἡδύνω, ἡδονή. & quæ ex augmento existunt. ut ἡδρασμέ-
νος, ἡδρασμένος.

H. ante ε. ζ. θ. ι. leuigatur. ἠετίων, ἠέλιος, ἠερίβοια, ἠεροφοῖ- ἠε. ἠζ. ἠθ. ἠι.
τις. ἤζανει, ἔθνος, ἦθος, ἠθῶ, ἠθμὸς. ἤϊος ἐπίθετον τοῦ ἀπόλλωνος,
ἠΐθεος, ἠϊὼν ὁ αἰγιαλός. καὶ τὰ λοιπά.

H. ante κ. adspiratur. ἥκω, ἧκεσα, & alia. Excipitur ἦκα ἀν- ἡκ.
τὶ τοῦ ἡσύχως, secundum quosdam adspiratur.

H. ante λ. attenuatur. ἠλίας καὶ ἠλεὶ propria nomina. ἠλέ- ἠλ.
κτρα. ἠλεὸς ὁ μάταιος. ἠλεῖοι ἔθνος. ἠλιτόμηνος τόκος, ἠλίθιος, &
similia. excipitur ἥλιος, ἧλος, ἡλῶ, ἡλικία, ἧλιξ. ἥλικος, ἡλικιώτης.
Quæ uerò à declinatione sunt, thematis spiritum retinent.

H. ante μ. leuigatur. ἦμαρ, ἠμαθόεις ὁ ψαμμώδης. ἠμὶ τὸ φημί. ἠμ.
ἠμύω τὸ ἐπικλίνω, & alia. Excipitur ἡμέρα, ἡμερῶ, ἧμα, ἡμεῖς, ἥ-
μισυ, & quæ ab eo fiunt. ἡμιόλιον, ἡμιμάδιμνον, ἡμίονος, ἡμίτε-
ρος, ἡμεδαπός, ἥμων ὁ ἀκοντιστής.

H. ante ν. attenuatur. ἠνορέα ἡ ἀνδρεία. ἦνις ὁ ἐνιαύσιος. Ex- ἡν.
cipitur ἡνίκα, ἡνία ὁ χαλινός, ἡνίοχος. & quæ ab eo deriuantur.
ἡνιοχεύω, ἡνιοχεία, καὶ ἦν ἄρθρον.

H. ante ξ. non inuenitur, nisi à themate. ut ἥξω ἐκ τοῦ ἥκω. ἡξ.
Siue ex augmento. ut ἠξίωσα ἐκ τοῦ ἀξιόω, ἀξιῶ.

H. ante ο. & π. attenuatur. ἠονεύς proprium nomen, & a- ἠο. ἠπ.
lia huiusmodi. ἠπῶ τὸ ῥάπτω, ἠπεδανὸς ὁ χθαμαλός, ἤπιος ὁ πρᾶ-
ος, ἤπειρος ἡ γῆ, ἠπεροπευτὴς ὁ ἀπατεών, & similia. Excipitur
ἧπαρ, ἥπατος. Vnde ὑπατικός, ἡπατοσκόπος, καὶ ἡπατοσκοπία, ἡ
μαντεία.

H. ante ρ. leuigatur. ἠριδανός ποταμός, ἠριγένεια, ἠριγόνη. ἠ- ἠρ.
ρίον τὸ μνημεῖον. ἤρεμος, ἠρεμῶ. ἠρινός, ὁ ἐάρινος, ἠριγέρων βοτά-
νη. Excipitur ἡρώδης, ἡρωδιανός, ἥρων κύριον. ἥρα, & quæ ab eo
deducuntur. ἥρως, ἡρακλῆς, ἡρόδοτος, & ἡρόφιλος. Vniuer-
saliter η. ante ρ. cum uocali natura longa, adspiratur: cum
breui uerò, leuigatur. ἡρόδοτος enim & ἡρόφιλος ἐκ τοῦ ἥρα,
longa in breuem uersa, facta sunt. Quæ uerò à declinatio-
ne fiunt, thematis spiritum seruant. ut ἦρα ἐκ τοῦ ἐράω, ἐρῶ, τὸ
ἐπιθυμῶ.

H. ante σ. adspiratur. ἡσίοδος, ἡσιόνη, ἡσαΐας, ἡσυχία, ἧσις, ἡ ἡσ.
εὐφροσύνη. ἧσσα, ἥσσων ὁ ἐλάσσων. ἡσίδωρος. ἧσθαι ἀντὶ τοῦ καθῆσθαι.

Excipiuntur quæ à themate, siue augmento fiunt. ut ἦσιν, ἀντὶ τοῦ φησίν. ἤσθαι, ἀντὶ τοῦ λέλειπται. ἦσα, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες. ἤσθην, ἀντὶ τοῦ ἐλέχθην, & alia huiusmodi.

ἡτ. H. ante τ. leuigatur. ἦτορ ἡ ψυχή. ἦτα τὸ στοιχεῖον. ἦτρον τὸ ἔντερον. ἤτοι σύνδεσμος. Excipitur ἧττα, ἡττῶ, ἥττων, & ἥτις ὄνομα ἀναφορικὸν ἐπὶ θηλυκοῦ.

ἠυ. H. ante υ. leuigat semper. ἠΰς ὁ πλατύς. ἠΰγένειος. ἠΰκομος.

ἡφ. H. ante φ. adspiratur semper. ἥφαιστος, ἡφαιστίων, ἡφαιστιάπολις. Excipitur ἠφλοισμός ὁ ἀφρός, & quæ ex augmento sunt, thematis spiritum sequuntur.

ἠχ. H. ante χ. attenuatur. ἦχος, ἠχῶ. Excipitur ἧχι, ἀντὶ τοῦ ὅπου.

ἡψ. H. ante ψ. ex augmento reperitur, & adspiratur semper. quoniam aut ab ἅπτω fit, ut ἧψεν. aut ab ἅπτομαι. ut ἡψάμην, ἥψατο.

ἠω. H. ante ω. μέγα leuigatur semper. ἠὼς ἡ ἡμέρα. ἦῶθι ἀντὶ τοῦ ἐκ πρωΐας. ἠὼν ὁ αἰγιαλός. Et quæ ex augmento sunt, ἠώρησεν, ἐκρέμασεν. ἐκ τοῦ αἰωρέω αἰωρῶ. ἠωρημένος ἐκρεμαμένος, & similia.

I

ἰα. ἰβ. ἰγ. I. ante α. β. γ. leuigatur. ἰατρός, ἰάκωβος, ἴβηρ, ἴβυκος κύριον. ἰγνύς, ἰγνάτιος, & alia. Excipiunt quæ ex augmento sunt. ut ἵγμαι, ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι, καὶ ἰγμένος, & alia huiusmodi.

ἰδ. I. ante δ. attenuatur. ἶδος ὁ κόπος. ἰδίω, ἴδιον, ἰδού, ἴδη ὄρος, & alia. Excipiuntur quæ post δ. ρ. habent. ut ἱδρός, ἱδρῶ. καὶ ἱδρούς πόλις. ἴδρις uerò quidam aspirant.

ἰε. I. ante ε. leuigatur. ἰέναι, ἰεσαί, ἰεχονίας, & similia. Excipitur ἱερός, & quæ ab eo deducuntur. ἱερεύς, ἱερεύω τὸ θύω, ἱέραξ. Et quæ à declinatione sunt. ut ἵει, ἀντὶ τοῦ ἔπεμψεν. ἱεὶς, ἵεντος. ἵεμαι τὸ προθυμοῦμαι. ἵετο, & alia huiusmodi.

ἰζ. I. ante , adspiratur. ἵζω, ἱζήσω, ἱζάνω.

ἰκ. ἰθ. I. ante κ. θ. leuigatur semper. ἰκσοῦς, ἰητρός. ἴημι τὸ πορεύομαι. ἶθι ἀντὶ τοῦ ἐλθέ. ἰθάκη. ἰθύς ὁ εὐθύς. ἰθαγενής ὁ ἐγχώριος. καὶ τὰ λοιπά. Excipitur, ἵημι solum τὸ πέμπω. ὁ παρατατικός ἵην.

ἰκ. I. ante κ. attenuatur. ἴκαρος, ἴκελος, ἰκόνιον, ἰκρίον τὸ ξύλον. ἰκτὶν τὸ ὄρνιον. ἰκμάς, ἰκμάδος. Excipitur ἱκανός, ἱκανῶ ῥῆμα. ἵκω, τὸ ἱκετεύω. ἱκετεία, ἱκεσία. ἱκάνω, ἱκνοῦμαι. Et quæ à declinatione sunt. ἵκετο, ἵκται ἀντὶ τοῦ ἦλθε.

ἰλ. I. ante λ. leuigatur. ἴλη ἡ τάξις. ἴλιος ἡ τροία. ἴλεος ὁ φαλεός.

ἰλιας ἰς

ἰλισσὸς ποταμός. & alia. Excipitur ἵλεως ὁ εὐμενής. ἱλαρός, ἱλά-
ριος, ἱλαρότης, ἱλάσκω, ἵλαος, ἱλασμός, & omnino quæcunque
ab ἵλεως deducuntur.

I. ante μ. adſpiratur ſemper, uocali ſequente. ἵμερος ἡ ἐπι- ἱμ.
θυμία. ἱμέριος κύριον. ἱμὰς ὁ λῶρος. ἱμάτιον, ἱμωνιὰ τὸ ἀντλητή-
ριον. ἱμέρα πόλις. Conſonante uerò ſequente, leuigatur.
ἴμβρος, νῆσος, & cætera his ſimilia.

I. ante ν. leuigatur. ἴναχος. ἰνὼ κύριον. ἰνίον τὸ νεῦρον. Ex- ἰν.
cipitur ἵνα ἀντὶ τοῦ ὅπως.

I. ante ξ. attenuatur. ἰξός, ἰξίων κύριον. ἴξ ὁ σκώληξ. Exci- ἰξ.
pitur ἵξομαι ἐκ τοῦ ἵκομαι.

I. ante ο. leuigatur. ἰοβιανός, ἰόλαος, ἰορδάνης. ἴον τὸ ἄνθος. ἰο.
ἰὸς τοῦ σιδήρου, καὶ τοῦ ὄφεως. ἰὸς δὲ τὸ βέλος adſpiratur, ἀπὸ τοῦ ἵημι
τὸ πέμπω.

I. ante geminatum ππ. adſpiratur ſemper. ἵππος, & quæ ἱππ.
ab eo fiunt. ἱππεύω, ἱππεία, ἱππίας κύριον. ἱππηλάσιον. Verum
ante unicum π. attenuatur. ἴπτω τὸ βλάπτω. ἰπνὸς ὁ φοῦρνος.
ἶπες οἱ σκώληκες. Excipitur ἵπταμαι, quod adſpiratur.

I. ante ρ. attenuatur. ἶρος τὸ πτωχός. ἶρις τὸ ἐν νέφεσι τόξον. ἰρ.
Excipitur ἱρός ὁ ἱερὸς κατὰ συγκοπήν. ἱρεύς, ἱρεῖον. ἵρηξ, ἱέραξ, &
alia huiuſmodi.

I. ante σ. (niſi τ. poſt ſe implicitum habeat) leuigatur. ἰσ.
ἴσος ὁ ὅμοιος. ἶσις ἡ θεά. ἴσημι τὸ γινώσκω. ἰσίδωρος. ἰσμηνίας, ἰσπα
νία χώρα. ἰσχάς. ἰσχίον. Si uerò inferatur τ. adſpiratur. ἵστωρ ὁ
ἐπιστήμων. ἱστορία, ἱστορέω. ἱστίαιος, ἱστός, ἵστημι. Adnotatur in his
ἴστω, ἀντὶ τοῦ γινωσκέτω. ἰστίον, καὶ ἴστρος ποταμός.

I. ante τ. υ. φ. χ. ψ. ω. attenuatur ſemper. Ante τ. ἶτυς. ἰτα- τ.
μός. ἰτέον ἀντὶ τοῦ πορευτέον. Πρὸ τοῦ υ. ἴυγξ ὁ ὄρνις, καὶ τὸ ὄργανον. υ.
ἰύζω τὸ φωνῶ. Πρὸ τοῦ φ. ἶφι ἀντὶ τοῦ λίαν. ἴφικλος. πρὸ τοῦ χ. ἰχώρ. I. ante φ.
ἴχνος. Πρὸ τοῦ ψ. ἴψ ὁ σκώληξ ἰψιφαγία. Πρὸ τοῦ ω. ἰωνία. ἀντὶ τοῦ χ.
φεῦ. ἰῶτα. ἰώσηπος, ἰωσήφ. ἰωάννης. ψ.

Adnotandum autem, quòd ι. ante omneis uocaleis at- ω.
tenuatur: præter ἵημι, & quæ ab eo deducuntur. Similiter
& ante treis adſpiratas, θ. ſcilicet, φ. & χ. ante ζ. adſpiratur
ſemper: ſed ante ξ. & ψ. leuigatur.

O.

O. ante α. β. γ. attenuatur ſemper. ὄαροι αἱ γυναῖκες, καὶ ὀα. ὀβ. ὀγ.
ὀαρίζω, ὄβριμος, ὀβελός, ὄγκος. ὄγδοος, ὄγμος, & alia.

O. ante δ.

ὀδ. O. ante δ. attenuatur. ὀδύνη, ὀδούς, ὀδόντος, ὀδὰξ, ὀδωδώς. Excipitur ὁδὸς, & quæ ab eo deriuantur. ὁδεύω, ὁδίτης, ὁδοιπόρος, ὁδοιδόκος, ὁληστής. His adiungitur ὅδε, ἀντὶ τοῦ οὗτος.

ὀε. ὀζ. ὀθ. ὀι. O. ante ε. ζ. θ. ι. attenuatur. ὀεργίλος κύριον. ὄζος ὁ κλάδος, ὄζω ῥῆμα, ὀθόνη, ὄθομαι τὸ ἐπιστρέφομαι. ὀιστός, ὀίω τὸ ὑπολαμβάνω. Excipitur ὅθι, ὅθεν, & alia.

ὀκ. O. ante κ. attenuatur. ὄκνος, ὀκλάζω, ὀκρίβας, ὀκριόεις, ὀκέλλω. Excipitur ὁκοῖον τὸ ὁποῖον. ὁκόσον. ὅκως. ἅπερ ἰωνικά εἰσιν π. in κ. uerso.

ὀλ. O. ante λ. leuigatur. ὄλεθρος, ὀλοθρεύω, ὄλυμπος, ὄλισθος, ὄλλω, ὄλβος. Excipitur ὅλος, ὅλμος, ὁλκὸς τὸ ἐπίμηκες σῶμα. ὁλκάς, ὁλκὴ τὸ βάρος. ὅλως ἐπίῤῥημα. ὁλικῶς, καὶ ὁλότης.

ὀμ. O. ante μ. attenuatur. ὀμῶ τὸ ὀμνύω. ὀμιχῶ τὸ οὐρῶ. ὀμόργνυμι. ὀμίχλη. Excipitur ὁμοῦ, & quæ ab eo fiunt. ὁμαίμων, ὁμόρος, ὁμευνέτης, ὁμῆλιξ, ὁμώνυμος, ὅμιλος, ὁμιλία, ὅμηρος, ὅμοιος, ὁμοκλὴ ἡ ἀπειλὴ, καὶ ὁμαλός.

ὀν. ὀξ. O. ante ν. ξ. attenuatur semper. ὄνος, ὄνυξ, ὄναρ, ὄνθος, ὀνεία τὰ βρώματα. ὄξος, ὀξύς, ὀξύη δένδρον, ὀξεῖα, & alia.

ὀπ. O. ante π. leuigatur. ὀπὸς, ὀπώρα, ὀπὴ, ὀπαδός. Excipiuntur quæ λ. cum π. implicitum habent. ὅπλον, ὁπλίζω, ὁπλὴ ὁ ὄνυξ. Excipiuntur & relatiua, ὅπη, ὅπου, ὁπότε, ὁπότι, ὁποῖος, ὁπόσος, ὁπότερος, ὅπως, ὁπωσοῦν, καὶ ὁπωσονοῦν.

ὀρ. O. ante ρ. attenuatur. ὀρεύς, ὀρέστης, ὀρέγω, ὄρος οὐδέτερον, ὀῤῥὸς, ὄρπηξ. Excipitur ὁρῶ τὸ βλέπω, & quæ ab eo fiunt. ὅρασις, ὅρος ἀρσενικὸν, & ab eo deriuata. ὁρίζω, ὁρισμὸς, ὅριον τὸ ὁροθέσιον. Excipiuntur & quæ κ. siue μ. post ρ. habent. ut ὁρκίζω, ὅρμος, ὁρμίζω, ὁρμαθὸς, ὁρμῶ, ὁρμώμενος. ὄρμενος uerò ab eo quod est ὄρω τὸ ὁρμῶ, attenuatur. ὄργιον τὸ μυστήριον adspiratur: quanquàm usus id leuigari obtinuerit.

ὀσ. O. ante σ. uocali sequente adspiratur. ὅσιος, ὁσιῶ, ὅσος, ὅσον. & μονοσύλλαβα. ὅς, ὃ ἴδιος, καὶ ὃς ἀντὶ τοῦ οὗτος. & ὅστις. Consonante uerò illata attenuatur. ὀσοῦν, ὀσφύς, ὀσμὴ ἡ φήμη. ὄσσω τὸ βλέπω, & ὄσσος ὄσσος ὁ ὀφθαλμός. Adnotatur ὅσυρις κύριον, quod & si uocalis sequatur, exilem tamen spiritum sibi uendicat.

ὀτ. O. ante τ. leuigatur. ὀτηρὸς ὁ σπουδαῖος. ὀτοτοῖ θρηνητικὸν ἐπίῤῥημα. Excipitur ὅτου, ὅτῳ, ὅταν, ὅπου, ὅπῳ, & similia.

ὀφ. ὀχ. ὀψ. O. ante φ. χ. ψ. attenuantur. ὄφις, ὄφελος, ὀφνεὶ κύριον. ὄφρα

ὄφρα, ὄχος, τὸ ἅρμα. ὀχυρός, ὀχληρός, ὀψὲ, ὀψία, ὄψιος, ὀψιον, (τὸ ὀψώνιον.

Υ. in principio.

Υ. in principio omnis dictionis aspiratur. ὑάκινθος, ὕβρις, ὁ κυρτός. ὑγεία, ὕδωρ, ὕελλος, ὕθλος, ἡ φλυαρία. ὕλη, ὑμετέρα. ὕννις, ὑπήνη, ὑρκανία, χώρα. ὗς, ὕφος, ὕψος, υἱὸς, ὕω, τὸ βρέχω. exCipiuntur quæ Aeolica sunt. ut ὔμμες, ὔμμιν. & alia huiusmodi. Nam Aeoles aspirationem omnino respuunt. Aeoles.

Ω in principio.

Ω. in principio dictionis leuigatur: præter ea quæ ab ὥρα deducuntur, cum tempus significat. ὧρος, ὥριος, ὥριμος. etiam cum τὴν εὐμορφίαν significat. ut ὡραῖος, ὡραΐζω, ὡραϊσμός, ὡρανίζω, τὸ ὠχρίω, καὶ ὡρανιῶ τὸ αὐτό. Etiam cum τὴν φροντίδα significat. ut ὡρῶ, τὸ φυλάσσω, ὡρεῖον. & similia. Cum his etiam aspiratur ὧδε aduerbium. & ὧδι, ἀντὶ τοῦ οὕτως. ὧδε uerò, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. quidam leuigandum esse existimant. Aspirantur & monosyllaba. ut ᾧ, ἀντὶ τοῦ ὅτινι. & ᾧ τῷ ἰδίῳ. & ὧν, ἀντὶ τοῦ ὧντινων. Annotantur in his ὦ aduerbium uocandi, & ὦ σχετλιαστικόν. & ὦ τὸ ὑπάρχω. & ὢν participium eius, hæc enim leuigantur, quibus additur & ὠρίων, ὠρίωνος. ὦ.

Περὶ τῶν πνευμάτων τῶν ἐξ διφθόγγων.

Αι. diphthongus in dictionibus super unam syllabam attenuatur. αἰκίζω, αἰκισμός. αἰδοῦμαι, αἴας. nisi fortè inferatur μ. quia tunc aspiratur. ut αἷμα, αἵμυλος, αἱμασιά. Excipitur αἴμων, ὁ ἐπιστήμων. Annotantur αἱρῶ τὸ κρατῶ, & αἱροῦμαι τὸ προκρίνω aspirata. Dictum est, super unam syllabam, propter articulos & præpositiuos & suppositiuos. ut αἱ nominatiui casus pluralis numeri. & αἷς datiui. Αι diphthongus.

Αυ. diphthongus leuigatur. αὔξω, αὐδῶ, αὐτός, αὐτή. Excipitur αὕτη, ὡς ἀπὸ τοῦ οὗτος. & αὑτὸν, ἀπὸ τοῦ ἑαυτὸν κατὰ ἀφαίρεσιν. αὑ.

Ει. diphthongus leuigatur. εἰκάζω, εἴρω, τὸ πλέκω, εἴργω εἴβω, & quæ ab eo fiunt. εἰλκθεροῦμαι, εἰλεώς, εἰλικρίνεια. Excipitur εἵλως, ὁ δοῦλος, εἱλωτεύω, τὸ δουλεύω. εἱλίσσω. At εἱλόμην à declinatione habet aspirationem. & εἵσιν, ἀντὶ τοῦ ἐκάθισεν. & εἵσηκε. εἵως, ἀντὶ τοῦ ἕως. hæc autem omnia ex pleonasmo ι. habent, præter εἵλως. aspiratur etiam εἱρμός. εἱρκτή, quanquàm hoc quidem ἀπὸ τοῦ εἴρω, hoc uerò ἀπὸ τοῦ εἵργω: nam εἱ.

γω: nam deriuationes sępenumerò spiritus mutant. ut ἰδίω, ἱδρώς. ἅμα, ἄμυδις. sic igitur εἴρω εἱρμός. & εἴργω εἱρκτή.

Καὶ ἄλλως. ει. diphthongus in dictionibus super unam syllabam leuigatur. ut εἴβω, εἴκω, εἰκάζω, εἴκοσι. nisi ἰῶτα ex pleonasmo abundauerit: quoniam hæc mutationem spiritus non admittunt, & bifariam dicuntur. ut ἕως, εἵως, ἐνάτης, εἰνάτης. & nisi ex præteritorum declinatione ι. sumptum fuerit. ut ἕπω, εἷπον. ἔχω, εἶχον, & similia, nec Attica formatio fuerit. ut λέληφα, εἴληφα. μέμαρμαι, εἵμαρμαι. nec significati differentia extiterit. ut εἴρω si leuem habeat spiritum, τὸ λέγω significat. si uerò aspiratum, τὸ συνάπτω.

εὐ. Ευ. diphthongus leuigatur. ut εὖ, εὔβοια, εὔβουλος, εὐγενής. Excipitur εὕδω, ἕνω, τὸ φωτίζω, καὶ φλογίζω, εὕρω. & quę ab eo fiunt: εὑρίσκω, εὑρετής.

ὀι. Οι. diphthongus in dictionibus super unam syllabam leuigatur. ut οἶκτος, οἶσος, οἰδῶ, οἶος, ὁ μόνος. οἴμη, ἡ ᾠδή. unde οἰμώζω. Excipitur οἷμος, ἡ ὁδός, οἱμῶ τὸ ὁρμῶ, οἷος, ὁ ποῖος. & οἷος, ὁ δυνατός. Dictum est, in dictionibus super unam syllabam, propter οἱ articulum præpositiuum, & οἵ subiunctiuum nominatiui casus pluralis numeri. & οἷ, ἀντὶ τοῦ αὐτῷ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅπου. & οἷς datiui casus pluralis numeri. οἶς uerò τὸ πρόβατον ab eo quod est ὄϊς leuigatur. οἵμη, ἡ ᾠδὴ nonnulli aspirant. οἰμώζω uerò leuigant ab eo quod est οἴ θρηνητικὸν ἐπίῤῥημα.

ου Ου. diphthongus leuigatur. οὐδείς, οὐδαμῶς, οὖθαρ. Excipitur οὗτος, οὕνεκα, οὗ genitiui casus, ἀντὶ τοῦ οὕτινος. & οὕς accusatiui casus pluralis numeri. οὖς uerò τὸ ὠτίον, hoc est auris, & οὐ aduerbium negandi, leui spiritu annotantur.

Τέλος τῶν περὶ πάθων καὶ πνευμάτων ἐκλογῶν.

ELENCHVS PRINCIPALIVM LOCORVM IN HOC VOLVMINE

contentorum: numero foliorum, quò facilior esset quislibet inuentu, designatus.

LIBRI SECVNDI INDEX.

Depatro-

FINIS.

CHARTARVM ORDO.

a. b. c. d. e. f. g. h. i. k. l. m. n. o. p. q. r. s. t. u. x. y. z. A. B. C. D. E. F. G. H. I. K. L. M. N. O. P. Q. R. S. T. V. X. Y. Z. Aa. Bb. Cc. Dd. Ee. Ff. Gg. Hh. Ii. Omnes sunt quaterniones.

BASILEAE APVD VALENTINVM CVRIONEM, MENSE SEPTEMBRI.
ANNO
M. D. XXX.

ALENTINVS · CVRIO